

ΦΩΤΙΟΥ ΛΕΞΕΙΣ.

ΦΩΤΙΟΥ ΛΕΞΕΙΣ.

Photius, patriarch of Constantinople.

ΦΩΤΙΟΥ

ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

ΛΕΞΕΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

E CODICE GALEANO DESCRIPSIT

RICARDUS PORSONUS.

PARS PRIOR.

SUMPTIBUS COLLEGII TRINITATIS CANTABRIGIÆ.

VENEUNT APUD J. MAWMAN, LONDINI.

M.DCCCXXII.

EXCUDIT A. J. VALPY, LONDINI.

COLLEGII TRINITATIS

MAGISTRO ET SENIORIBUS

DE SE BENE MERITIS

DEDICAT

CORRECTOR.

LECTORI.

De Photio disserere[1] non meum est, cui id solum mandatum fuit, ut Porsoni textum repræsentarem et codicem Galeanum conferrem. Laboris tædium sublevavit humanitas viri literatissimi Ioannis Cleaver Banks, qui mihi apographum[2] a se olim e

[1] Hoc egit doctissime Blomfieldius noster in Censuræ Edinensis Parte XLII.

[2] Deficiebat in v. Σχεδάζει. Accuratissime scriptum esse constitit, quum formas typographicas ad Porsoni autographum corrigerem.

Porsoniano descriptum ultro obtulit quod operis traderem. Itaque strenuam solertemque operam dante typographo, pensum intra quinque menses absolvi. Sed quum Galeani lectiones quasdam prætermissas deprehendissem, idem saxum denuo volvendum esse vidi, quod me diu exercuit. Nam primum collationem, ante annos duodecim cum editione Lipsiensi factam, diligenter perlustravi, atque inde passim notavi quæ ad examen revocarem. Deinde totum codicem quam potui accuratissime tertium contuli. Atque ut dies diem docet, multa præsertim de orthographicis quisquiliis monenda putavi, quæ prius sciens neglexeram. Præterea lituras et primæ scripturæ mutationes omnes ad unam indicare conatus sum. Ita tandem muneri satisfactum esse

spero. Illud saltem jure postulo, ut major etiam tacenti mihi habeatur fides, quam diserte loquentibus exscriptoribus, quotquot hactenus viris doctis innotuerunt.[1]

[1] Istiusmodi tenebriones exagitare neque libet neque vacat. Tantum dico illos ne majuscularum quidem et minuscularum discrimen tenuisse. Ita p. 34, 4 *Εὔκλεγες*, p. 120, 25 *Πολιτείας υ'*, p. 242, 25 *Μακρὰν ὀνείαν*, p. 379, 20 *Πάμφαλγα*, p. 627, 13 *'Υποδμὼρ* procuderunt. Nemo jam mirabitur p. 97, 1 *Θυμηλία*, p. 119, 3 *ἀμεὺς*, p. 246, 19 *αὐχθῶν*, p. 541, 16 *ἠγαβὴ*, ubi omnia plene et plane ms. Nam compendia quidem pro arbitrio interpretantur; ut *Πάρθενοι*, *ἔμπροσθεν*. MS. *πρoι* (with *θ* above). Ut de sensu taceam, ex illius ipsius folii septem locis discere potuissent, pro *παρθένοι* non *παροι* (with *θ* above) sed *παρνοι* (with *θ* above) scripturum fuisse librarium. Neque emendationibus abstinetur. Codex rectissime *ὀγκιῶν* p. 182, 4. Suprascribit *υγγ* Galeus, e Suida scilicet. Illi, *οὐγκιῶν*. In v. *Λήκυθον* bis e Suida voci *ἀλάβαστον* intrusum est *ρ*, quod ne pro annotatione quidem habet codex. Passim e Suida interpolatum esse Dresdensem librum monui in Kiddii Porsonianis p. 253. Contra, facetam hominum religionem vide, p. 120, 20.

Adjeci fragmentum lexici rhetorici, optimæ quidem notæ, sed misere fœdatum et cum nullius momenti glossis permixtum. Ascripsit alia manus marginibus Harpocrationis, Bibl. Publ. Cantab. Dd. 4. 63. *Accessiones ineditas ad Harpocrationem e Bibl. Reg.*[1] *Cant.* vocat Taylorus ad Ora-

Ascribit Galeus, quomodo solet auctores citatos indigitare, *Ὁ τὰ Θηβ. γράψας.* Pro varia lectione habent isti; quam tamen falso exhibent. Vide addenda ad p. 159, 9. 165, 19. In *Ὄας, Ὀβολοῦ χίμαιρα, Παρήσω, Περιιστάμενος, Περινοεῖ*, et nescio an alibi, lacunas fingunt; vide p. 303. n. 5. Plura si vis, confer addenda ad p. 199, 3. 258, 20. 362, 10. 534, 11. 547, 17. 584, 24. Ne tamen misellis iniquior sim, fateor multo pauciora ab iis omissa quam putaram. In his non habenda sunt cum Schleusnero loca apud Albertum ad Hesych. vv. *Καιροσσέων, Κρὶ, Λύχνος*, ubi lege *Apollon. Lex. Ms.* non *Phot.*

[1] Bibliotheca Ioannis Mori Episcopi Eliensis, quam possidet academia e "munificentia" vere "regia" Georgii Primi.

tores, operis scilicet nondum contracti particulas ratus. In eadem sententia fuisse Porsonum e Burneio, ni fallor, audivi. Scribæ manus, etsi non inelegans, compendiis plena est, quæ flavescente atramento vereor ne subinde me eluserint, quamvis chartas meas summa cum cura bis ad codicem exegerim. Ipse autem vides, me omnia, bona, mala, sana, corrupta, sine mutatione hic sistere voluisse.

Oblitus sum monere, indicem auctorum in Græcorum nominum ordinem a me esse redactum; quod utinam semper fieret. Illud etiam, ut spero, curabit futurus editor, quod in meas rationes non cadebat, ut rerum et verborum indicem adjiciat simi-

lem Sylburgiano in Etymologicon Magnum.

Errata omnia[1] minima memoravi; ne quis aut meæ aut Porsoni negligentiæ scribarum errores tribueret, ut περιαρθροῦντος p. 290, 13.

Sequitur ut Galeani codicis descriptionem subjungam. Membranaceus est, ejusdem fere magnitudinis atque Euripides Musgravii; foliorum CXLIX, paginis singulis in binas columnas, quas vocant, distributis. Scriptus, judice Porsono, circa annum MCC. Multa deesse patet, in qui-

[1] Effugit me p. 543, 20. ubi ὀρχήσεως G. P. In append. p. 711, 9. lege Πυθῶδε, et adde, Sed Πυθῶδ' G. P. p. 623, 8.

bus æstimandis certi aliquid præstant literæ numerales, quibus signabantur in ima margine octona quæque folia. Istarum literarum pleræque a bibliopegis abscissæ sunt; supersunt

supersunt	fol. 17	$\overline{IS}$
	25	$\overline{IZ}$
	101	$\overline{KZ}$
	117	$\overline{K\Theta}$
	133	$\overline{\Lambda A}$

et vestigia ff. 45, 53, 85. Teneamus igitur inter f. 1 et f. 17 intercidisse folia centum et quatuor, inter f. 25 et f. 101 quatuor. Lacunæ Porsono ita distribuendæ videntur:

Post f. 1	inter vv. Ἀᾶσαι et Ἀγχίνοια, foliorum	4
. . 2	. . . Ἀδιάκριτος et Ἐπώνυμοι .	100
. . 42	. . . Κουκύλλειν et Κρατηρίζων .	4
. 148	. . . Φορητῶς et Ψιλεὺς . .	fere 8
In fine	. . . .	fere 3

(Addo deesse folium inter *Ἑδρίζειν* et *Ἐλαύνω*.) Periit igitur prope dimidium lexici.[1]

In scribendo libro versatæ sunt octo manus, quarum una et altera pulcherrime, omnes accurate et sibi constanter, quum literas tum compendia, notissima plerumque, formare solent. Si excipias primam paginam, et verbum hic ibi vetustate corruptum, nihil est in prima scriptura quod mediocriter doctum adolescentem, qui hoc

[1] Sero animadverti (quantum scilicet e Bekkero Anecd. p. 321—476. et Montefalconio Bibl. Coislin. p. 469—477. constat) Lexicon Sangermanense totum in Photii syllogen relatum esse, cujus integræ partem tertiam faciebat. Hinc potius supplementa petant Lipsienses, quam infimorum Byzantinorum ineptiis librum distendant. Optandum quoque ut conferantur Cyrillus, &c. ne, quicunque Platonem aut Thucydidem e Photio emendare studebit, misceat sacra profanis.

serio agat, magnopere moretur. Sed negotium facessunt correctores, qui textum sæpissime, adhibito interdum scalpello, refingunt.

Primus igitur scriba sit A,

Secundus sive B incipit fol. 3 Ἐπώνυμοι

C . . 25 Ἱππία Ἀθηνᾶ

D . . 53 Λεγωνῆσαι

E 1 . . 69, c. 3 Μυχόπεδον

F . . 70 Μουνυχιών

E 2 . . 85 Ὁμοῦ

G 1 . . 93 Πάππος

E 3 . . 101 Περισσο

G 2 . . 102, c. 3 Πλάκα

H . . 117 Σιώκολλος

Ex his E G compendiis sæpe utuntur, A B D F H raro, C rarissime. F lenem,

asperum, circumflexum, sæpe in merum punctum contrahit. Negligentiores sunt C H in accentibus et spiritibus, quos sæpe emendat aut supplet manus antiqua.

Articulorum sive glossarum capita, id est voces explicandæ, majusculis sive uncialibus scribuntur, præterquam a G 1 qui semper, G 2 qui nonnunquam, eodem literarum genere per omnia utitur. Neque ullum discrimen invenisse scribas in archetypo puto; adeo in hac parte turbant. Vide p. 16 et addenda. Nihilo melius curatæ sunt distinctiones, quas omnino neglexi. Hoc ideo moneo quod interdum in collatione punctum simplex (·) pro duplici (:) positum video. Addo, in punctis istis (:) ponendis non prorsus sibi constare Porso-

num; me aliquoties, salvo semper sensu, mutavisse; deinde, quum nullis certis regulis astringi posse viderentur, reliquisse. Articuli finem punctis et lineis alii aliis designant; semper ita (:~) Porsonus; qui et numerales ita semper (α΄) quum codex varie notet, ά, α̋, ᾱ, α̃, α*, α΄. Nomina propria nunquam linea superducta signantur.

Emendatores antiquos, qui utrum a scribis diversi sint nescio, certe ad eorum ætatem accedunt, omnes sub uno nomine Correctoris vel Correctoris antiqui cito. Recentium conscribillatorum, sive Græculorum, sive Galei, nullam rationem habui. Si quis tamen Correctore junior, typographia antiquior, variantem aut scholion præbebat, enotavi. Quæ simpliciter dico *primo* fuisse

in codice, mutavisse putandus est ipse scriba potius quam Corrector. Plerumque addidi utrum putarem; sed non raro id aut incertum erat, aut memoratu indignum.

Atque hæc hactenus. Nam sponte intelligis, ad codicis fidem reditum esse, siquando Porsonus aut mero casu lapsus erat, aut in orthographicis minus certo consilio usus. Prioris generis sunt loca plus minus centum et viginti, præter ea de quibus monitum est. Posterioris, μὴδὲν et μηδέν: ὅταν, ὅτάν, ὅτὰν, ὅτᾶν et ὅτ' ἄν: γοῦν, γ'οῦν, γοῦν, et γ' οὖν: ῥ vel ρ in vocis initio, ρρ vel ῤῥ in medio: ᾶν infinitivi vel αῖν (pro quo codex semper fere ᾶιν, ut et τῶι, ῥάιδιον, καθήιρει, &c.): τουτέστιν vel τοῦτέστιν, &c. His scriba-

rum elegantiis carere te nolui. Contra cum Porsono Διὶ, νηῒ, ὑῒ, &c. ὅ,τε, τό,τε, ὅ,τι, &c. scripsi pro Διΐ, νηὶ, ὑὶ quod interdum, ὅτε, τότε, ὅτι quod ubique fere habet Galeanus. In articulorum capitibus et in citationibus, apices omnes[1] summa religione aut servati sunt aut indicati; in ipsius grammatici verbis non item. Multa tamen etiam hic relicta aut a me consulto reducta, quæ vulgaribus regulis contradicunt.

Uncinis [ ] inclusit Porsonus quæ delenda, lunulis ( ), quæ addenda videbantur.

[1] In poetarum locis non semper notavi elisiones et ν finale demtum aut additum. Neque sollicitus fui de solemni permutatione acuti et circumflexi, qualis est in ἀντιφῶν, ἀθηνᾶ, ἑρμῆς, λῦσαι et τῖσαι infinitivis, ὀργῖλος, μῦες, μοῖρα, ὀνομᾶσθαι, θηβῶν, &c.

In collatione literæ accentusve abolitionem asterisco * designavi.

Cantabrigiæ,
Junii die 26, 1822.

P. 297, 24. *Pro n.* 5. *lege,* Νηδί: ubi accentus videtur esse manus primæ.

642, 1. Recte disjungit codex. Harpocration; Φάσκωλον: πήρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς· Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Δίωνα· Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. Plura nesciunt msti Cant. Trin. (olim Galeanus, qui Λυσίας ε. τ. π. Δ. omittit) et Burneianus Musei Britannici. Hunc cum Gronovii Mediceo semper fere consentire notat Burgesius, cujus excerptis utor. E. g. habet Φάσις, omittentibus ut vulgo Cant. Trin.

702, 4. Hesychius, Ὀδῶν: ὀδούς. Porsonus, "Lege Ὀδών: ὀδοὺς, *dens.*"

745, 15. Sed pro εὐφορίων, ὥσπερ ἐν φορίῳ (vel φορείῳ) Harpocrationis libri, certe Cant. Locum omittit Trin.

ΦΩΤΙΟΥ[1] ΤΟΥ ΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΛΕΞΕΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ, ΑΙ ΜΑΛΛΟΝ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΡΗΤΟΡΣΙ ΚΑΙ ΛΟΓΟΓΡΑΦΟΙΣ ΑΝΗΚΟΥΣΙΝ ΕΙΣ ΧΡΕΙΑΝ· ΠΡΟΣΠΕΦΩΝΗΤΑΙ ΔΕ ΘΩΜΑ, ΠΡΩΤΟΣΠΑΘΑΡΙΩ ΚΑΙ ΑΡΧΟΝΤΙ ΤΟΥ ΛΥΚΟΤΟΜΙΟΥ,[2] ΟΙΚΕΙΩΙ ΜΑΘΗΤΗΙ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ· ΔΙ' ΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ ΤΕ ΠΟΝΟΙ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΕΞΩΡΑΙΖΟΝΤΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ.

Αἱ τῶν λέξεων πλείους, περὶ ἃς τὸ ποιητικὸν νέμεται ἔθνος, εἰς τὸ ὠφελιμώτατον τοῖς βουλομένοις

[1] In summo paginæ primæ scriptum est, χριστῷ τὸ δῶρον ἐκ νικήτα τοῦ λύχνου, et in imo, ἐκοιμήθη ὁ δοῦλος τοῦ θεοῦ νικήτας ἄεδρος καὶ ἀνοτάριος ὁ λύχνος. Literarum, quæ annum significabant, apices tantum reliquit bibliopegus, sed videntur fuisse ϛψζ, id est, 6707, sive A. C. 1199. Ἀλέξανδρος ὁ Λύχνος, Rhetor et Poeta Ephesius, memoratur a Strabone, XIV. p. 951. A. (642.) citatus etiam a Stephano in Ταπροβάνη. *Porsonus* in Schedis apud J. C. Banks, quas posthac notabo *Porson. B.*

[2] λυχοταμίου *Porson. B.* Mihi non liquet de Galeano.

προσέχειν, Διογενιανοὶ συνελέγησαν· εἰ γὰρ καὶ πολλοῖς ἄλλοις ἐπὶ νοῦν ἦκεν τὴν ἴσην καὶ ὁμοίαν πραγματείαν ἐνστήσασθαι, ἀλλ' οὖν, ὅσα γε ἐμὲ εἰδέναι, οὐδενὶ τῶν πρωτείων οὗτος περί γε[1] τὸν εἰρημένον πόνον ἐξίσταται· ὅσαι[2] δὲ ῥητόρων τε καὶ λογογράφων ἀττικίζουσι γλῶσσαν, καὶ ἁπλῶς εἰς τὸν οὐκ ἐθέλοντα λόγον ἐποχεῖσθαι μέτρωι συντελεῖν εἰσιν εὖ πεφυκυῖαι· ναὶ δὴ καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσοφίας ὅσαι δέονται σαφηνείας· ταύτας δὲ ἄρα εἰ καὶ μὴ πάσας· οὔτε γὰρ ῥαίδιον, οὔτε ἀλαζονείας ἡ ὑπόσχεσις πόῤῥω· ἅμα δὲ καὶ μείζονος ἢ καθ' ἡμᾶς σχολῆς· ἀλλ' οὖν ἃς μάλιστά γε εἰδέναι προσήκει καὶ ἀναγκαῖον* κεχρῆσθαι συναγαγὼν, τὴν ἀναγραφήν σοι κατὰ στοιχεῖον ἐποιησάμην· οὐδὲ τῶν ποιητικῶν παντελῶς ἀποστάς· ἐπεὶ μὴ δ' ὅσοι ταύτας συνειλόχασι τῶν ἁρμοζόντων τῇ χωρὶς μέτρου φράσει παντελῶς ἀπέσχοντο· ταύτην δέ σοι ἄρα τὴν ὑπόθεσιν συνεταξάμην μνήμης τε ἅμα καὶ φιλίας ἀφοσίωσιν· διὸ εἰ καί τινας τῶν λέξεων περιέχει τὸ σύνταγμα ἐν αἷς ἡ ποιητικὴ διατρίβει μοῦσα, περιττὸν οὐδὲν, οὐδὲ φιλότιμον, οὐδὲ νοθεῦον τὴν πρόθεσιν· ἐφ' ὧν τε γὰρ οὐκ ἔστι πολιτικὴν φωνὴν εὑρεῖν δηλοῦσαν καθαρῶς τὸ ὑποκείμενον, οὐ ποιητικὴν μόνον ἀνάγκη λαβεῖν, ἀλλὰ καὶ εἰ γλῶτταν ἀπομάττοιτο· τὸ γὰρ ἔχειν ὅτι οὖν ὀνόματι εἰπεῖν, τοῦ μὴ ἔχειν χρειωδέστερον·

[1] γε om. Porson. sed addunt G. (i. e. Galeanus) et Porson. B.

[2] αι evanidæ in G.

* Incipit in καῖον fol. 1. col. 2.

ναὶ δὴ καὶ ὁ λίαν σεμνὸς καὶ τὸν ὄγκον πεποιημένος κόσμον λόγος, πολλὰς, αἷς τὸ ποιητῶν ἐντείνεται μέτρον, τῆι οἰκείαι[1] σπουδῆι φιλεῖ ὑποβάλλεσθαι· καὶ μέντοι καὶ ὅσαι σαφέστεραι μέν εἰσι τῶν λέξεων, δοκοῦσι δέ πως μνήμης δεῖσθαι τῆς ἀναγούσης αὐτὰς εἰς τοὺς γεγεννηκότας, οὐδὲ τούτων κατὰ τὸ δυνατὸν τοὺς πατέρας ἀπεσιωπήσαμεν· ἀλλὰ καὶ εἴ που τις ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἀσάφεια τῆι τῶν λέξεων παραπλεκομένη ἑρμηνείαι τὸ τοῦ λόγου διέφθειρε χρήσιμον, οὐδὲ ταύτην λελυμασμένην ἐγκατελίπομεν· ἀλλ' εἰς τὸ σαφέστερον καὶ οὖν ἀττικώτερον ἡρμοσάμεθα· σὺ δὲ μετὰ[2] * * * τὴν* παροῦσαν τῶν λέξεων συναγωγὴν ἀκριβέστερον ἂν εἴης ἐποπτεύων, πότερον κομψευομένη μᾶλλον, ἢ τὸ μέτριον τιμῶσα ἡ ὑπόσχεσις προοιμιάσατο. ἀλλὰ γὰρ προσθείην ὡς οἶμαι καὶ πονοῦντι[3] σοι περὶ τοὺς ῥητορικοὺς καὶ συγγραφικοὺς λόγους, ἡ τῶν λογάδων λέξεων μελέτη τὴν ἐπὶ τοῖς ῥήμασι δύναμιν σοφωτέραν μᾶλλον ἐπιμαρτυρήσειεν.

Περίφρασις ἐστιν ὅτε διὰ πλειόνων λέξεων οὐ πολλὰ, ἀλλ' ἕν τι δηλοῦται· οἷον· ἀντὶ τοῦ ἄνθρωποι, υἱοὶ ἀνθρώπων ἕως πότε βαρυκάρδιοι.

[1] Potius esse videtur οἰκείωι. *Porson. B.*

[2] Duodecim circiter literæ evanuerunt. *Porson.* σὺ δὲ (ὦ κράτιστε Θωμᾶ) *Porson. B.*

* Incip. τὴν f. 1. c. 3.

[3] Ita G. ex em. statim facta pro πενοῦντι.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ· ΔΙ' ΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ ΤΕ ΠΟΝΟΙ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΕΞΩΡΑΙΖΟΝΤΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ.

Ἆ τὸ ἄλφα περισπασθὲν δηλοῖ τὸ εἶθε· οὕτως γὰρ Καλλίμαχος κέχρηται· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ὢ ἄρθρον· ὡς Ὅμηρος· ἆ δειλοί· βραχέως δὲ καὶ δασέως ἐκφερόμενον ἅτινα σημαίνει· παρὰ δὲ Δημοκρίτωι, ἴδια· καὶ παρ' Ὁμήρωι δὲ, τὰ ἑαυτοῦ· τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος· τάσσεται δὲ τὸ ᾱ καὶ ἀντὶ τοῦ ὧν· ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδηι ἐν Μηδείαι· Πράξασ' ἃ [1] μέλλω καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι· οὕτως δὲ καὶ Σοφοκλῆς λέγων· Αἰτεῖς ἃ τεύξηι· εἰ δὲ ψιλωθείη περισπασθὲν, τὸ νῦν σημαίνει· βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικήν· οὕτως μὲν εἰ μονοσύλλαβος ἡ λέξις οὖσα καθ' ἑαυτὴν,* αὐτοτελῆ παρισταῖ διάνοιαν· ὡς μέρος δὲ παραλαμβανόμενον λέξεως τὸ ᾱ, δηλοῖ μὲν καὶ στέρησιν· ὥσπερ τὸ ἄνανδρον, ἄκακον· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μέγα· ὡς τὸ ἀχανὲς πέλαγος· ἀλλὰ καὶ τὸ πολὺ, ὡς τὸ ἐν ἀξύλωι ὕληι· καὶ τὸ ὁμοῦ· ὡς τὸ ἀδελφὸς, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος ἤτοι μήτρας· καὶ τὸ κακόν· ὡς τὸ ἀμήχανε, ἀντὶ τοῦ κακομήχανε· καὶ τοιαῦτα ἕτερα.

[1] πράξασα μ. κ. τυχοῦσα ἃ

* Incipit f. 1. c. 4.

(Ὅτι [1] τὸ ᾱ, ὡς αὐτοτελὲς μὲν παραλαμβανόμενον, σημαίνει ζ΄, διαφόροις πνεύμασι καὶ τόνοις ὑποβαλλόμενον· ὡς δὲ μέρος λέξεως ε΄.)

Ἆ. ἆ: ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα· δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ· ὡς φησὶ Διογενιανός.

Ἃ ἅ: σύστημα ὕδατος.

Ἀαγές: ἄθραυστον, ἰσχυρόν.

Ἀαδεῖν: ὀχλεῖν· ἀπορεῖν· ἀδικεῖν· ἀσιτεῖν.

Ἀάλιον: ἄτακτον· ἀκρατές.

Ἄαπτον: ἰσχυρόν· βαρύ· χαλεπόν· οἱ δὲ ἄπληστον· καὶ χεῖρας ἀάπτους· μεγάλας· ἀπροσπελάστους· ὧν οὐχ ἅψαιτό τις· εἰ δὲ ψιλωθείη, τὰς ἀπτοήτους· οἱ δὲ ἄαπτον, ἄπειρον· ἀπέραντον.

Ἀάπτους: οἱ μὲν δασύνοντες τὸ δεύτερον ᾱ, ἀκούουσιν ἀπροσπελάστους· ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο· οἱ δὲ ψιλοῦντες, ἀπράκτους· οἱ δὲ τὰς ἀνεκφεύκτους καὶ χαλεπάς. Ἀππίων δὲ δασύνει· βούλεται γὰρ ἀποδιδόναι, ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο· ἢ τὰς πολλοῖς προσπελαζούσας.

Ἆσαι: τέσσαρα σημαίνει· κορέσαι· καθυπνῶσαι· βλάψαι· λυπῆσαι· * * * [2]

[3] Ἀγχίνοια: σύνεσις.

Ἀγχίνους: συνετός· ὀξὺς τὸν νοῦν.

Ἄγχιστα: ἔγγιστα.

[1] Hæc in marg. ab ead. m.

[2] Desunt quatuor folia, ut conjicio. *Porson.*

[3] Incip. f. 2. c. 1.

'Αγχιστεία: συγγένεια· καὶ ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἔξω τούτων, συγγενεῖς μόνον· οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἴκοις, οἰκεῖοι λέγονται.

'Αγχίσποροι: ἐγγὺς γένους.

'Αγχιστίνδην: οἱ κατ' ἀγχιστείαν· ὥσπερ ἀριστίνδην καὶ πλουτίνδην ἐπιρρηματικῶς.

'Αγχίστροφοι: συστραφέντες· ἢ ταχὺ ἐπιστρεφόμενοι.

'Αγχιτέρμων: ὁ γείτων· ὁ ὅμορος.

'Αγχοῦ: ἐγγύς.

'Αγχωμάλου: τῆς ἴσης· τῆς ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ.

'Αγωγή: ἀναστροφή· τρόπος· ἢ ἡ κομιδή· καὶ τὸ ἀγόμενον βάρος.

'Αγωγεῖ: τωῖ ἱμάντι ωἶ ἄγεται ὁ ἵππος· ὃ καὶ ῥυτὴρ καλεῖται.

'Αγωγεύς: ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν· οὕτως Σοφοκλῆς.

'Αγώγιον: τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἁμάξης· οὕτως Ξενοφῶν.

'Αγώγιμος: ἄγων· ἀγόμενος.

'Αγωγίμων[1] φορτίων: ἐμπορικῶν.

'Αγωγόν: ἐπακτικόν.

'Αγωγούς: προπομπούς.

'Αγωνία: ὁ ἀγωνισμὸς καὶ ἀγών· λέγεται δὲ οὕτως καὶ ἡ ἀγωνιστική.

[1] Dist. G. 'Αγωγίμων: φορτίων ἐ.

Ἀγωνιαῖ: Ξενοφῶν ἀντὶ τοῦ ἀγωνι[1]

Ἀγῶνα: καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησιν.

Ἀγωνιῶ: κινδυνεύω.

Ἀγών: ὄνομα κύριον δηλοῖ, ὡς Δοῦρις ἱστορεῖ· σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸ ἄθροισμα· καὶ τὸν ναὸν ἔνθα * ἀθροίζονται· καὶ τὸν τόπον ἔνθα ἀθροίζεται τὸ πλῆθος.

Ἀγῶνα: καὶ Ὅμηρος τὸν τόπον αὐτὸν, ἐν ὧι ἀγωνίζονται· Θουκυδίδης ε΄· προσελθὼν[2] εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον.

Ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις: τάττεται ἡ παροιμία καὶ[3] ἐπὶ τῶν μηδὲν ὀνησαμένων εἰς σκῆψιν.

Ἀγωνιᾶν: Ἰσοκράτης ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεσθαι· καὶ ἀγωνιῶντες, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι, ὁ αὐτός.

Ἄγωνος: κατὰ σχηματισμὸν,[4] ἀντὶ τοῦ ὁ ἀγών· ἀπὸ δὲ γενικῆς ἐσχηματίσθη· οὕτως Ἀλκαῖος ὁ λυρικὸς πολλάκις ἐχρήσατο.

Ἀγωνοθέτης· ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς· ἀθλοθέτης δὲ, ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς.

Ἀγῶνα: τὴν συναγωγήν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἀδαγμός: ὀδαξησμός· ὅπερ ἐστὶ κνησμός· οὕτως Σοφοκλῆς.

Ἀδαήμονες: ἄπειροι.

Ἀδαμάντινα: στερρά.

[1] Sic G. quasi voce imperfecta.

* Incip. f. 2. c. 2.

[2] προελθὼν [3] καὶ forsan delere volebat scriba.

[4] -μὸς primo; statim correctum.

Ἀδαξῆσαι: τὸ κνῆσαι· οὐκ ἐν τῶι ὁ[1] ὀδαξῆσαι· καὶ ἀδαχεῖν τὸ κνήθειν· Ἀδαχεῖ γὰρ αὑτοῦ τὸν ἀθχῶρα ἐκλέγει τ' ἀεί· Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσιν.

Ἄδασμος: οὐδένα δασμὸν ἐκτίνουσα,[2] οὐδὲ μερίζουσα δασμὸν τῆς οἰκήσεως· οὕτως Αἰσχύλος.

Ἄδδιξ: μέτρον τετραχοίνικον· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἀδεὲς δέος: τάσσεται ἐπὶ τῶν τὰ μὴ φοβερὰ φοβουμένων· ἢ ἀσφαλές· οὐ φοβερόν.

Ἀδέητος: Ἀντιφῶν· ἀντὶ τοῦ ἀνενδεής.

Ἀδείματα: ἄφοβα.

* Ἀδεκάστως: ἀμερίστως· δικαίως· ἀδωροδοκήτως· ὀρθῶς.

Ἀδεκατεύτους: ὧν οὐκ ἀνατέθειται ἡ δεκάτη τοῖς θεοῖς.

Ἀδελφίζειν: τὸ ἀδελφόν τινα πυκνῶς καὶ θεραπευτικῶς καλεῖν· οὐ μόνη ἡ κωμωδία, ἀλλὰ καὶ οἱ ῥήτορες τῆι λέξει ταύτηι χρῶνται· οὕτως Ἰσοκράτης.

Ἀδημονεῖν: κυρίως μέν ἐστι τὸ ἀπορεῖν καὶ ἀμηχανεῖν ἔν τινι[3] δήμωι ἢ χώραι· Ὅμηρος.

Ἀδήν: τῶν ἐν τῶι σώματι γεγενημένων ἔστι τοῦτο· γίνεται δὲ περὶ βουβῶνας καὶ μασχάλας· καὶ ἔτι ὑπὸ τὰς σιαγόνας· ὀξύνεται δὲ ἡ λέξις καὶ δασύνεται παραλόγως, ὡς φησὶν Ἡρωδιανός.

[1] ὁ om. [2] ἐκτείνουσα

* Incip. f. 2. c. 3.

[3] Ante δήμωι nescio quid scribere voluisse videtur. Porson. B.

Ἄδην: τὸ ἄλις· Πλάτων πολλαχοῦ κέχρηται· ἢ εἰς κόρον· ἱκανῶς· ἀρκούντως· ἐν Χαρμίδηι·[1] ἐπεὶ δὲ τῶν τοιούτων ἄδην εἴχομεν.

Ἀδημονῶν: ἀγωνιῶν.

Ἀδήριτος: ἄμαχος.

Ἀδηφάγος: ἀθρόως ἐσθίων· πολυφάγος· γαστρίμαργος.

Ἀδηνέως: ἁπλῶς καὶ ἀταλαιπώρως, κατὰ στέρησιν τῶν δηνέων καὶ μεριμνῶν.

Ἀδηφάγον ἅρμα: τὸ τέλειον.

Ἀδηφάγοι τριήρεις· αἱ μεγάλαι οὕτως ἐλέγοντο· ἢ ἔχουσαι τὰ πληρώματα ἐντελῆ· καὶ ἀδηφάγα ἅρματα, τὰ μεγάλα καὶ τέλεια· καὶ ἔστι πεποιημένον ἀπὸ τοῦ ἄδην ἐσθίειν, ἤτοι δαψιλῶς.

Ἀδηφάγοι τριήρεις λέγοιντ' ἂν αἱ ἐντελόμισθοι καὶ πολλὰ ἀναλίσκουσαι· ἐκ μεταφορᾶς τῶν τελείων καὶ ἀγωνιστῶν * ἵππων· Ἀλκαῖος δὲ ἐν τῆι Κωμωιδοτραγωιδίαι τοὺς πότας λύχνους ἀδηφάγους εἶπεν.

Ἀδήωτον: ἀπόρθητον· ἀπραίδευτον.

Ἀδηφάγοι: ἀγωνισταὶ ἵπποι οὕτως ἐκαλοῦντο, ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Φερεκράτης· ἔφη δὲ καὶ ἀδηφαγοῦσα Σοφοκλῆς· καὶ ἀδηφαγεῖν Ἕρμιππος· ἀλλὰ καὶ ἀδηφάγον εἶπεν Λυσίας τὴν τέλειον μισθὸν λαμβάνουσαν τριήρη· Ἀλκαῖος δὲ ὁ κωμικὸς καὶ τοὺς πότας λεγομένους λύχνους ἀδηφάγους ἔφη χαριεν-

[1] χαρμ δ ἐπεὶ ms. ut literæ obsolevisse videantur in exemplari unde hoc transcriptum est. *Porson. B.*

* Incip. στῶν f. 2. c. 4.

τισάμενος· καὶ δρομεῖς δέ τινες ἐν Νεμέαι ἀδηφάγοι ἐλέγοντο· καὶ οἱ γυμναστικοὶ παρὰ Ἀργείοις οὕτως· λέγουσι δέ τινες καὶ τὸν ἱερὸν λόχον ἀδηφάγον.

Ἀδιάντον: ξηρόν· ἄβροχον· ἢ φυτὸν παρ' ὕδασι φυόμενον τὸ καλούμενον πολύτριχον.

Ἀδιάφθορον: ἄμωμον· λέγεται δὲ ἀδιάφθορον, καὶ τὸ μήπω μετ' ἀνδρὸς παιδισκάριον γεγονός· ὡς Μένανδρος· καὶ μὴν ἀδιάφθορον, τὸ μὴ δὲ μιαῖ ὑποκείμενον φθοραῖ· ὡς Πλάτων ἐν τωῖ περὶ ψυχῆς· ὁπότε δὴ τὸ ἀδιάφθορον καὶ ἀθάνατον οἴχεται· λέγεται δὲ ἀδιάφθορον, καὶ τὸ μὴ παρακεκινημένον τῆς ὀρθῆς γνώμης· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Νόμων ς'· ἀδιαφθόρους ταῖς δεήσεσι δικάζειν· προάγεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπιρρηματικῶς· ὡς Αἰσχίνης φησὶν ἀδιαφθόρως.

Ἀδιαίτητος: ἀλλότριος· ἀήθης.

Ἀδιάκριτος: ἀδιαχώριστος· λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ γινωσκόντων τὰ δέοντα, ἢ ἀφρόνως φλυαρούντων. * * * *[1]

Ἐπώνυμοι: διττοί εἰσιν οἱ ἐπώνυμοι· οἱ μὲν δέκα ἀριθμὸν, ἀφ' ὧν αἱ φυλαί· ἕτεροι δὲ δύο· καὶ τοῖς μὲν, ἀφ' ὧν αἱ ἡλικίαι προσαγορεύονται τῶν πολιτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος· ἀπὸ ιη' ἔτους μέχρι ξ'.

Ἐπώνυμοι: οἱ κατ' ἀρετὴν διαπρέποντες, ἀστοὶ καὶ ξένοι, χαλκαῖς εἰκόσιν ἐτιμῶντο· ὑφ' ὧν ἐνίων καὶ

[1] Desunt, si recte conjicio, centum folia, usque ad vocem Ἐπώμοι. *Porson.* Incipit fol. 3. col. 1. μοι· οἱ μὲν E Suida supplet Porsonus.

ταῖς φυλαῖς ἐτέθη[1] ὀνόματα· φασὶ δὲ ἐκεῖθεν πρῶτον δόξαι τὰς φυλὰς ἐξηγήσασθαι· ἀπορούντων γὰρ αὐτῶν ὄνομα ταῖς φυλαῖς θέσθαι, ἀπὸ τῶν ἐνδοξοτάτων τοῦτο ποιῆσαι· καὶ ἕκαστον ὀνόματα ἴδια γραψάμενον κληρῶσαι· παρὰ οὖν τὰς εἰκόνας τῶν ἐπωνύμων τούτων εἰσηγοῦντο τοὺς νόμους πρὶν ἢ γενέσθαι κυρίους· ἵν' ἐντυγχάνοντες αὐτοῖς οἱ βουλόμενοι κατηγοροῖεν.

Ἐπωπτευκότων: οἱ μυηθέντες ἐν Ἐλευσῖνι ἐν τῇ δευτέραι μυήσει ἐποπτεύειν λέγονται.

Ἐπώχετο: ἐπεπορεύετο.

Ἐραῖ: ἐπιθυμεῖ.

Ἐρανεμπόλοις: τοῖς ἐκ τῶν ἐράνων ἐμπολῶσιν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν.

Ἐρανέμπολοι: ἀπὸ τῶν ἐράνων βιοῦντες.

Ἐργάτης: φιλεργός.

Ἐργασείειν: ἐργαστικῶς ἔχειν.[2]

Ἔρανα: δῶρα.

Ἔρανον: ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον.

Ἔρανος: ἐντολή· εἰσφορά· ἢ συλλογή· ἢ σπουδαιότερον * * * *.[3]

Ἐρανίσας: Δημοσθένης· ἀντὶ τοῦ ἔρανον αἰτήσας· ἐρανιστὴς μέντοι κυρίως ἐστὶν ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων· καὶ τὴν φορὰν, ἣν ἑκάστου μηνὸς ἔδει *καταβάλλειν, εἰσφέρων.[4]

[1] ἐτίθει. [2] Ἐργασίην: ἐργατικῶς ἔ.

[3] In G. nullum lacunæ vestigium.

* Inc. f. 3. c. 2. ταβάλλειν.

[4] εἰσφέρειν.

Ἐρανιστάς: ὡς ἡμεῖς καλοῦσιν· Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν·[1] πρώην ἐρανιστὰς ἑστιῶν ἥψησ'[2] ἔτνος.

Ἐρανίσαι: τὸ λαβεῖν ἔρανον καὶ συλλέξαι παρά τινος.

Ἐρανιῶν: ἐρανισθησόμενος.

Ἐραστριᾶν καὶ ἐρωτίζειν λέγουσιν.

Ἐρατειχεύειν:[3] στρατεύεσθαι.

Ἐργάνη: ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ τὸ τῶν ἔργων ἐπιστατεῖν· ταύτης εὑραμένης τὰς τέχνας.

Ἐργαστίτερον λέγουσιν.

Ἔργα νέων:[4] παροιμία τίς ἐστιν· οὕτως προσαγορευομένη· Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.

Ἐργίσκη· τῆς Θράκης ἐστὶν ἀπὸ Ἐργίσκου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἄβας νύμφης.

Ἐργοκλῆς καὶ Ἐργόφιλος: στρατηγοὶ Ἀθηναίων.

Ἔργον εἰπεῖν: χαλεπὸν εἰπεῖν.

Ἐργολαβῆσαι λέγουσιν.

Ἔργον: ὁ μισθός· καὶ λαβεῖν ἔργον· τὸ μισθῶσαι ἑαυτόν.

Ἐργολάβοι: οἱ προϊστάμενοι τινῶν.

Ἐρεβίνθινος Διόνυσος: ἀντὶ τοῦ ζωμός· παροιμία· τάττεται δὲ αὕτη ἐπὶ τῶν ἀφορμὰς τῶν εἴτε χρηστῶν, εἴτε μοχθηρῶν ἐκβάσεων παρεχομένων.

[1] ὁλκάσιν. [2] ἥψησα.

[3] Accentum om.

[4] Ἐργανέων, et mox; tum προσαγ. et μέσον, (sic) in litura ab ead. m.

Ἑρμᾶν: ὕφαλος πέτρα· Ἀντιφῶν καὶ Ἀνακρέων καὶ Ἀριστοφάνης.

Ἑρμαῖ:[1] Μενεκλῆς ἢ Καλλικράτης ἐν τῶι περὶ Ἀθηναίων γράφει ταυτί· ἀπὸ γὰρ τῆς ποικίλης καὶ τῆς τοῦ βασιλέως στοᾶς εἰσὶν οἱ Ἑρμαῖ καλούμενοι· ἐκαλοῦντο δέ τινες καὶ Ἱππάρχειοι[2] Ἑρμαῖ ἀπὸ Ἱππάρχου τοῦ Πεισιστράτου.

Ἕρμαιον: τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος· ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν· ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσιν.

Ἑρμάφροδιτος: ἢ τὸν ἀμφότερα ἔχοντα τὰ μόρια, ἀρρένων καὶ θηλειῶν, φασίν· ἢ τὸν αἰσχρῶς καὶ ποιοῦντα καὶ πάσχοντα.

Ἑρμῆς τρικέφαλος:[3]

Ἑρμῆς στροφεύς: ὁ παρὰ ταῖς θύραις ἱδρυμένος· ἀπὸ τοῦ στροφέως τῆς θύρας.

Ἑρμῆς τετρακέφαλος: ἐν Κεραμεικῶι* Τελεσαρχίδου ἔργον.

Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῆι πυλίδι: Φιλόχορος λέγει ὡς οἱ ἐννέα ἄρχοντες ταῖς φυλαῖς ἀνέθεσαν Ἑρμῆν παρὰ τὸν πυλῶνα.

Ἑρμείας: ὄνομα κύριον· ὁ εὐνοῦχος ὁ τρίπρατος· οἰκείως[4] δὲ διέκειτο πρὸς Ἀριστοτέλην· καὶ τὴν θετὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἔδωκε τῶι φιλοσόφωι.

[1] ἑρμαὶ ter. [2] ἱππάρχιοι.
[3] Sesquilineæ spatium vacuum.
* Inc. κωῖ f. 4. c. 1. [4] οἰκεῖος.

Ἐρινάζειν: ὀλύνθους περιάπτειν ταῖς ἡμέραις συκαῖς ἀπὸ τῶν ἐρινεῶν[1] καὶ ἀγρίων συκῶν· ἐξ ὧν οἱ λεγόμενοι ψῆνες μετεισέρχονται εἰς τὸν τῶν ἡμέρων συκῶν καρπὸν καὶ κρατύνουσιν αὐτόν· ὥστε μὴ ἀπορρυῆναι τῶν δένδρων.

Ἐριούνιον πάρον: τὸν χθόνιον.

Ἐρίπναι· αἱ ἀπερρωγυῖαι πέτραι.

Ἐρικνωμένον:

Ἐρίωι στέψαντες: ἀντὶ τοῦ στέμμα περιθέντες· Πλάτων Πολιτείας †.

* Ἐρκάνη:[2] φραγμός.

Ἔρκεσι: δικτύοις.

Ἔρκη: πλεκτά τινα ἐκ τριχῶν οἱ κωμικοὶ οἱ παλαιοὶ καλοῦσιν.

Ἔρκειος: γενναῖος· λέγεται δὲ καὶ Ζεύς.

Ἔρρειν: ἰέναι.[3]

Ἐρκείου Διός: ἕρκον Ἀθηναῖοι τὸν οἶκον ἐκάλουν· τὸν οὖν φύλακα τοῦ οἴκου ἱδρυσάμενοι, Ἔρκειον Δία καλοῦσιν.

Ἔρκειος Ζεύς: οἱ βωμοὶ ἐντὸς ἕρκους ἐν τῇ αὐλῇ ἵδρυνται· τὸν γὰρ περίβολον ἕρκος ἔλεγον· μετῆν δὲ τῆς πολιτείας οἷς εἴη Ζεὺς Ἔρκειος.

Ἐρκόπεζα· τὰ περιτεθειμένα ἀκανθώδη[4] ξύλα πρὸς τὸ μὴ ὑπερβαίνειν δύνασθαι.

1 ἐριναιῶν. * Inc. f. 3. c. 4.

2 Hic et in reliquis ab ἕρκος derivatis lenem spiritum G.

3 Confuse, λ. δὲ καὶ ζεὺς ἔρρειν ἰέναι.

4 κλειθηδῆ.

Ἔρρε: φθείρου· ἀπαλλάττου.

Ἔρρει: κατέπιπτεν.

Ἔρρειν: φθείρεσθαι.

Ἐρρέτω: οἰμωζέτω· φευγέτω.

Ἔρρηκε: φθείρεται.

Ἐρρήσετε: φθερεῖσθε·[1] καὶ ἐρρήσας, φθαρείς.

Ἐρρηνοβοσκός: ὁ προβατοβοσκὸς ἐν Τυροῖ β' Σοφοκλέους· ἴσως ἀπὸ τοῦ ἄρην.

Ἐρρήσεις: μετὰ βίας εἰσελεύσηι.

Ἐρρήσαντο: ἐψηφίσαντο.

Ἔρριον: εἰς φθοράν· Εὐριπίδης.

Ἔρριον: τάχιον.

Ἐρριπίζετο: ηὔξετο· ἀντὶ τοῦ ἐνεκαίετο· κυρίως γὰρ ἐπὶ πυρὸς λέγεται.

Ἐρρόντων: φθειρέσθωσαν.

Ἐρρώγασιν: ἐσχίσθησαν.[2]

Ἐρρωγότες: διεσπασμένοι.

Ἔρρων: μετὰ φθορᾶς παραγενόμενος ἢ πορευόμενος.

Ἐρρωπίζομεν: σύμμικτα[3] καὶ συμπεφυρμένα ἐποιοῦμεν· ῥῶπος γὰρ ὁ ποικίλος καὶ λεπτὸς φόρτος.

Ἐρρώσαντο: ἐπωρώθησαν.

Ἐρρῶσθαι φράσας: οἰμώζειν εἰπών· κατεγνωκώς.

Ἑρσήεις: πρόσφατος· ἔνυγρός τε καὶ ἀμόλυντος.

Ἑρσήεντα: δροσώδη καὶ ἀπαλόν· νεαρόν.

Ἐρυγγάνειν: ὃ ἡμεῖς ἐρεύγεσθαι.

[1] ἐρρήσεται: φθερεῖσθαι. [2] ἰσχίθησαν.

[3] εὔμικτα

Ἑρμῆς: πόσεως[1] εἶδος· ὡς ἀγαθοῦ δαίμονος καὶ Διὸς σωτῆρος.

Ἕρμιοι καὶ ἐξ Ἑρμοῦ: τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

Ἑρμιόνη: χωρίον ἄσυλον· ἡ πόλις ἡ ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα ἱερὰ Δήμητρος καὶ Περσεφόνης ἄσυλα.

Ἑρμοκοπίδαι: οἱ τῶν Ἑρμῶν τοὺς τραχήλους καὶ τὰ αἰδοῖα ἀποκόψαντες· φασὶ δὲ Ἀλκιβιάδην συμπράττοντα Κορινθίοις τοῦτο πρᾶξαι.

Ἑρμοκοπίδαι: οὕτως ἐκλήθησαν οἱ τῆς περικοπῆς τῶν Ἑρμῶν (αἴτιοι)[2] οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἑρμοῦ κλῆρος: ὁ πρῶτος ἀνελκόμενος· εἰώθεσαν γὰρ κατὰ τιμὴν τοῦ θεοῦ φύλλον ἐμβάλλειν ἐλαίας καὶ πρῶτον ἀνέλκειν τοῦτον· ἐλάγχανε δὲ ὁ μετὰ τοῦτον.

Ἕρμος: δῆμος ἐστὶ τῆς Ἀκαμαντίδος· Διονύσιος δὲ οὐδετέρως λέγει τὸ Ἕρμος ὡς ἕρκος.

Ἑρμώνιος χάρις: ἡ κατὰ ἀνάγκην διδομένη.

Ἐρόμενος: ἐρωτῶν.

Ἐροιάδαι: οἱ Ἐροιάδαι δῆμος ἐστὶ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς.

Ἕρπει: τῇ κοιλίᾳ βαδίζει.

*Ἑρπήνη: πάθος ἐστὶ χαλεπὸν, ἀπὸ τοῦ ἕρπειν καθ' ὅλου τοῦ σώματος· ἤτοι ὑπονέμεσθαι.

Ἑρπύζων: ἐκ μεταφορᾶς βαδίζων.

[1] Ἑρμῆς πόσεως· εἶδος—Sed hujusmodi errores plerumque tacebo.

[2] Om. αἴτιοι.

* Inc. f. 4. c. 2.

μείζω μετέωρα διὰ τὰ τενάγη ἀπεσάλευεν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ὡς τὸ, ἐφ' ἑνὶ δὲ τῶν παίδων ἀπεσάλευε· σημαίνει δὲ (ἡ λέξις τὸ, τὰς ἐλπίδας ἐπὶ τούτωι εἶχεν.)[1]

Ἔσβη : ἐσβέσθη· ἐπαύσατο.

Ἐσδραμύλιξον : [2] εἴσδραμε.

Ἐσέφθην : τὸ ἐσεβάσθην· Σοφοκλῆς.

Ἐσθήματα : ἱμάτια.

* Ἐσθλά : ἀγαθά.

Ἔσθοντες : ἐσθίοντες.

Ἔσθος : ἱμάτιον.

Ἔσθ' ὅτε : ἔστιν ὅτε.

Ἐσίνοντο : ἐβλάπτοντο.

Ἔσκαλεν : ἐσκάλευεν· ἐσάλευεν· ἠρεύνα.

Ἐσκήνησαν : ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν.

Ἐσκληκότα : προσλιπαροῦντα· προσεσκληκότα· μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν προσξηραινομένων.

Ἐσκοπεῖτο : ἀνεσκόπει.

Ἐσκοπίαζε : περιέβλεπεν.

Ἐσκοροδισμένος : παρωξυμμένος· ἀπὸ τῶν σκορόδων· μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων τῶν διὰ τὴν νόσον χριομένων σκόροδα.

Ἐς κόρακας : εἰς τὸ σκότος· εἰς ὄλεθρον.

Ἐς κόρακας : Βοιωτοῖς ὁ θεὸς ἔχρησεν, ὅπου ἂν λευκοὶ κόρακες ὀφθῶσιν, ἐκεῖ κατοικεῖν· περὶ δὲ τὸν

[1] Uncinis inclusa om. [2] Ἐσδραγύλιξον

* Inc. f. 4. c. 4.

* Ἐρυθαίνει: πυρρὸν[1] ποιεῖ· ὅθεν καὶ ἐρύθημα, ἡ ῥίζα ἡ λεγομένη ἐρυθρόδανον.

Ἐρυθραῖοι: οἱ ἀπὸ πόλεως τῆς ἐν Ἰωνίαι Ἐρυθρᾶς καλουμένης.

Ἔρυμα: φύλαγμα καὶ τεῖχος.

Ἐρυμνήν: ἠσφαλισμένην.

Ἐρυσίβη: θηρίδιόν τι ἐν τῷ σίτῳ γινόμενον· ὃ λυμαίνεται τὸν καρπόν· τινὲς νόσον ἐπιγινομένην τοῖς σπέρμασιν· ἢ ἡ κονιορτώδης φθορὰ τοῦ σίτου.

Ἔρυσμον: λάχανον οὗ τὸ σπέρμα τρίβουσαι πίνουσιν αἱ κύουσαι γυναῖκες.

Ἔρυσος: σπυρίς.

Ἐρύσταζεν: εἷλκεν.

Ἐρύσιμον: ἑλκύσιμον.

Ἔρυφον: οὐκ ἐρρόφησα.

Ἑρχθέντα: ὕδατι ἀποπνιγέντα.

Ἐρχιάδαι:[2] Ἐρχία δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

Ἐρωδιός: ὀρνέου εἶδος.

Ἐρώμεθα: ἐρωτήσωμεν.

Ἔρωμαί σε: ἐρωτήσω σε.

Ἐρῶν: ἐφιέμενος· ἐπιθυμῶν.

Ἐσάλευε καὶ ἀπεσάλευε: τοῦτο καὶ ἐπὶ νεῶν λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· ἐπὶ μὲν πλοίων, ὡς Δίων ἐν Ῥωμαϊκοῖς· ὀλίγα μὲν γὰρ καὶ τὰ κουφότατα τῶν πλοίων πρὸς τῇ γῇ ὥρμει· τὰ δὲ δὴ πλείω καὶ

* Inc. f. 4. c. 3.

1 πυρὸν

2 Ἐρχιάδαι: forsan ex em. pro Ἐρχιάθαι, sed ejusd. m.

Ἐσπαθημένος: πεπυκνωμένος· ἀπὸ τῶν κατακρουουσῶν σπαθῶν τὴν κρόκην.

Ἐσπαθᾶτο: Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου· ἀντὶ τοῦ ἀπώλλυτο· παρὰ τὴν σπάθην· ἢ τὸ ἐρρίπτετο· ἢ διεκόπτετο· ἢ ἀντὶ τοῦ συνετίθετο, ἀπὸ τῆς τῶν ὑφαντῶν σπάθης, ἥτις συντίθησι τὰ ὑφαινόμενα.

Ἑσπέραν λέγουσι τὴν τοῦ ἡλίου δύσιν· καὶ ἀφ' ἑσπέρας· οὐκ ἀφ' ἑσπέρου.

Ἕσπερον κέλευθον: ἑσπέριον· ἐπὶ δυσμὰς ὁδόν.

Ἑσπέται: εἰπεῖν ποιήσαντες.

Ἔσταλκεν: ἐμείωσεν.

* *Ἐσταθευμένον*: τὸ κεχλιασμένον τῷ πυρί· καὶ σταθεῦσαι διὰ τοῦ θ· οὐχὶ στατεῦσαι.

Ἔστ' ἄν: ἕως ἄν.

Ἐστηλιτευμένον: ἀναγεγραμμένον.

Ἐστήξει: τὸ μέλλον λέγουσι· καὶ ἕστηξε καὶ τὰ ὅμοια οὕτως.

Ἑστιᾶν: τρέφειν· καὶ ἑστιᾶσθαι· τρέφεσθαι· εὐωχεῖσθαι.

Ἑστία: δίαιτα· οἴκησις· βωμός· χυτρόπους· ἐσχάρα.

Ἑστιατόρια:[1] ἑστίασις.

Ἑστιάτωρ: ὁ εἰς εὐωχίαν καὶ εὐφροσύνην καλῶν· δαιτυμόνες δὲ οἱ ἀριστηταί.

Ἑστία θύομεν: ἀφ' ὧν οὐκ ἔξεστι μεταδοῦναι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν· ἢ ἐφ' ὧν οὐκ ἐκφέρεται ἀπὸ τῆς θυσίας.

Ἐς τί ἔτι: μέχρι τινος.

Ἔστιν: ἡ πρώτη ὀξεῖα ἐπειδ' ἂν ἀποφαινώμεθα αὐτοὶ

* Inc. f. 5. c. 2.

[1] Ἑστιατορία

Παγασιτικὸν κόλπον ὑπὸ παίδων ἀκάκων γυψωθέντας κόρακας ἰδόντες περιπετομένους· τοῦ Ἀπολλωνος ᾤκησαν χωρίον κόρακας· ὕστερον δὲ Αἰολεῖς ἐκβαλόντες αὐτοὺς, τοὺς φυγαδευομένους εἰς αὐτὸ ἔπεμπον· οἱ δὲ, ὡς τοῦ ζώου ἀναιδοῦς καὶ δυνατικοῦ τῶν ἀνθρώπων ὄντος· Ἀριστοτέλης δέ φησι· λοιμοῦ κατασχόντος καὶ κοράκων πολλῶν γενομένων, τοὺς ἀνθρώπους θηρεύοντας αὐτοὺς καὶ περικαθαίροντας, ἐᾶν ζῶντας· καὶ ἐπιλέγειν τῷ λοιμῷ, φεῦγ' ἐς κόρακας·[1] *ὁ δὲ Αἴσωπος μυθικῶς· κολοιὸν μέγαν νομίσαντα τοῖς κόραξιν ἴσον εἶναι, πρὸς αὐτοὺς πορευθῆναι· ἡττηθέντα δὲ, πάλιν εἰς τοὺς* * *κολοιοὺς ὑποστρέψαι· τοὺς δὲ ἀγανακτήσαντας, παίειν αὐτὸν λέγοντας· φεῦγ' ἐς κόρακας· Ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι διὰ τὸ ἐν τραχέσι τόποις καὶ κρημνώδεσι νεοσσοποιεῖσθαι, λέγειν ἡμᾶς· φεῦγ' ἐς κόρακας.*

Ἔσμα : Ἀριστοτέλης· ὅπερ Θεόφραστος μίσχον· ἔστι δὲ ὁ αὐχὴν τοῦ καρποῦ τῶν ἀκροδρύων.

Ἐσμός : πληθύς· ὄχλος· κυρίως τῶν μελισσῶν· παρὰ τὸ ἅμα πετομένας ἵεσθαι.

Ἐσμυρνισμένον : σμύρνῃ ἐπεστυμμένον· μύρον γὰρ παρὰ τὸ τῇ μοίρᾳ συνέψεσθαι.

Ἐς[2] *ὀλβίαν : ὡς εἰς μακαρίαν· τὸ εἰς Ἅιδου.*

Ἐς ὀψιγόνους : τοὺς μετὰ ταῦτα.

Ἐσπάριζεν : οὐκ ἐσκάριζεν.

Ἐσπάθα : σπάθῃ ὕφαινεν ἢ διέφθειρε τὰ οἰκεῖα.

[1] *κόρας*

[2] *Εἰς*

* Inc. f. 5. c. 1.

Ἐσπαθημένος: πεπυκνωμένος· ἀπὸ τῶν κατακρουουσῶν σπαθῶν τὴν κρόκην.

Ἐσπαθᾶτο: Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου· ἀντὶ τοῦ ἀπώλλυτο· παρὰ τὴν σπάθην· ἢ τὸ ἐρρίπτετο· ἢ διεκόπτετο· ἢ ἀντὶ τοῦ συνετίθετο, ἀπὸ τῆς τῶν ὑφαντῶν σπάθης, ἥτις συντίθησι τὰ ὑφαινόμενα.

Ἑσπέραν λέγουσι τὴν τοῦ ἡλίου δύσιν· καὶ ἀφ' ἑσπέρας· οὐκ ἀφ' ἑσπέρου.

Ἕσπερον κέλευθον: ἑσπέριον· ἐπὶ δυσμὰς ὁδόν.

Ἑσπέται: εἰπεῖν ποιήσαντες.

Ἔσταλκεν: ἐμείωσεν.

* **Ἐσταθευμένον**: τὸ κεχλιασμένον τῷ πυρί· καὶ σταθεῦσαι διὰ τοῦ θ· οὐχὶ στατεῦσαι.

Ἔστ' ἂν: ἕως ἄν.

Ἐστηλιτευμένον: ἀναγεγραμμένον.

Ἐστῆξι: τὸ μέλλον λέγουσι· καὶ ἔστηξε καὶ τὰ ὅμοια οὕτως.

Ἑστιᾶν: τρέφειν· καὶ ἑστιᾶσθαι· τρέφεσθαι· εὐωχεῖσθαι.

Ἑστία: δίαιτα· οἴκησις· βωμός· χυτρόπους· ἐσχάρα.

Ἑστιατόρια: [1] ἑστίασις.

Ἑστιάτωρ: ὁ εἰς εὐωχίαν καὶ εὐφροσύνην καλῶν· δαιτυμόνες δὲ οἱ ἀριστηταί.

Ἑστία θύομεν: ἀφ' ὧν οὐκ ἔξεστι μεταδοῦναι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν· ἢ ἐφ' ὧν οὐκ ἐκφέρεται ἀπὸ τῆς θυσίας.

Ἔς τί ἔτι: μέχρι τινος.

Ἔστιν: ἡ πρώτη ὀξεῖα ἐπειδ' ἂν ἀποφαινώμεθα αὐτοὶ

* Inc. f. 5. c. 2.

[1] Ἑστιατορία

περὶ τοῦ ὑπάρχειν τί· Ἔστι πόλις Ἐφύρη· ὅτ' ἂν δὲ πρὸς ἐρώτησιν ἀποκρινώμεθα, τὴν ὑστέραν ὀξυτονητέον.

Ἑστιῶν: ἀριστοποιῶν.

Ἐστόμφασεν: ἠλαζονεύσατο· ἡ σπάθη καθύφηναν· ἀντὶ τοῦ διέφθειραν τὰ ἐν τῆι οἰκίαι.

Ἐς τὸν λιμένα: ὅτ' ἂν γὰρ ὁρῶνται ἀπὸ τῆς πόλεως σφοδρότερον ἐρέσσουσιν· ὅθεν παροιμία κατὰ τὸ ἐλλιπές· Ἀττικὸς ἐς τὸν λιμένα· λείπει γὰρ ἰσχυρός.

Ἐστρωμνημένος: ὁ ἐν τῆι στρωμνῆι μένων.

Ἐστορέσθη: ἐστρώθη· ὡμαλίσθη.[1]

Ἐσφάλιζεν: ἠσφάλισεν· ἔσφηλεν· ἔδησεν· οὕτω καὶ τὸ πέδαις δῆσαι, πεδῆσαι.

Ἐσφηκωμένον: ἐσφιγμένον· ἀπὸ τῶν σφηκῶν· οἳ κατὰ μέσον εἰσὶν ἐσφιγμένοι· ἔνθεν καὶ * ὁ σφήν· Σοφοκλῆς Αἰθίοψι τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῆι σαρκώσει· Τετράπτεροι γὰρ νῶτον ἐν δεσμώμασι Σφηκοι[2] κελαινόρινες· Ὅμηρος—χρυσῶι τε καὶ ἀργύρω ἐσφήκωντο.

Ἔσφηλε: κατέβαλε.

Ἐς φοινικίδας καταξάναι· αἱματόρρυτον ποιῆσαι· οἱ δὲ ὅτι εἰς φοινικίδα κατέξαινον τὰ ἔρια· οἱ δὲ ὅτ οἱ Λάκωνες ἐν φοινικίσι παρετάττοντο.

[1] In marg. scriptum εὔαδε manu diversa, sed typographiæ ætatem superante. *Porson. B.*

* Inc. f. 5. c. 3.

[2] Sic, sine accentu.

Ἐς Φρεάτου: Φρέατος τόπος τῆς Ἀττικῆς· ἐν ᾧ ἐδίκαζον περὶ φόνου.

Ἐσχάρα: ἡ ἐπὶ γῆς ἑστία στρογγυλοειδής· ἀφ' ἧς ἐσχάρας λέγομεν καὶ τὰ κοῖλα καὶ περιφερῆ ἕλκη· ὁ δὲ βωμὸς, τὸ ἐν ὕψει ἐστὶ πρὸς θυσίαν οἰκοδόμημα.

Ἐσχάρα: ἐσχάραν φησὶ καλεῖσθαι Λυκοῦργος καὶ Ἀμμώνιος τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος, ἀλλ' ἐπὶ γῆς ἱδρυμένην· ἡ κοίλην· παρὸ καὶ τοὺς ἰατροὺς τὰ ἐν σώματι κοῖλα ἕλκη ἐσχάρας καλεῖν.

Ἐσχάραι πυρός: ἐπὶ ἐδάφους ἀνθρακιαί.

Ἐσχάρας: τὰ τῶν γυναικῶν αἰδοῖα.

Ἐσχάριον: θυμιατήριον κοῖλον.

Ἐσχαρίτην: ψωμίον ἀπὸ κλιβάνου.

Ἐσχάτη ἀδικία: ἄκρα τε καὶ τελεία.

Ἐσχατιά: τὰ πρὸς τοῖς τέρμασι τῶν χωρίων ἐσχατιὰς ἔλεγον· οἷς γειτνιᾶ, εἴτε ὄρος, εἴτε θάλασσα.

Ἐσχατίαν: ἔσχατον τόπον γῆς· ἢ τὰ νομὰς ἔχοντα χωρία, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ἡ περὶ τῆς Πολιτείας.

Ἔσχατος Μυσῶν: Ἕλλησι λοιμῷ κρατουμένοις ὁ θεὸς ἔχρησεν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν πλεῖν· οἱ δὲ τὸ μὲν πρῶτον * ἠπόρουν· αὖθις δὲ τὴν Αἰολίδα παρὰ τοῖς ἐσχάτοις τῆς Μυσίας εὗρον· ἔνιοι τὴν παροιμίαν ἔκ τινος χρησμοῦ λέγουσι Τηλέφῳ μαν-

* Inc. f. 5. c. 4.

τευομένῳ γεγονέναι περὶ γονέων, ἐπί τινας τόπους ἐλθὼν, εὕροι τοὺς γονεῖς· τὸν δὲ θεὸν προστάξαι πλεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν· ἀφικόμενον δὲ εἰς Τευθρανίαν, νέμεσθαι γὰρ ταῦτα τὰ χωρία Μυσοὺς, ἐπιτυχεῖν τῇ μητρὶ αὐτοῦ· τάττεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῆ ἐπιτασσομένων.

Ἔσχε : κατέπαυσε.

Ἐσχεδίαζον : ἡτοίμαζον.

Ἐσχάτως : ἄκρως· Μένανδρος· — φοβοῦμαί σ' ἐσχάτως.

Ἔσχεν : ἐπέσχε· Μένανδρος.

Ἔσχετο : ἐπεσχέθη.

Ἐτεοβουτάδαι : [1] γένος πολὺ, λαμπρόν· ἀπὸ Βούτου· ἀφ' οὗ ἱερεῖς καθίστανται Ἀθήνησιν.

Ἐτεοβουτίδαι : [2] γένος Ἀθηναίοις· οἷον οἱ ἀληθῶς ἀπὸ [3] Βούτου γεγονότες· ἐκ δὲ τούτων καθίστατο ἡ ἱερεία [4] τῆς Πολιάδος· καθαρῶς δὲ ἦν Ἀττικὸν τὸ γένος καὶ γνήσιον· τὸ γὰρ ἐτεὸν τὸ ἀληθὲς δηλοῖ.

Ἑτερομόλιος δίκη : εἰς ἣν ἀντίδικοι οὐκ ἦλθον.

Ἔτειρε : κατεπόνησε.

Ἐτεόν : ἀληθῶς.

Ετια : [5]

Ἑταίρας Ἀφροδίτης ἱερὸν Ἀθήνησιν· ἀπὸ τοῦ συνάγειν ἑταίρους καὶ ἑταίρας.

Ἑταίρα : φίλη· πόρνη.

Ἑταιρικός : ὁ εἰς ἑταίρας καταφερής.

[1] Ἐταιοβουτάδαι
[2] Sic per ι.
[3] ἀπὸ τῆς Β.
[4] ἱέρεια
[5] Sic.

* Ἑταιρίστριαι : γυναῖκες φιλίας κτώμεναι.
Ἑταιριζομένη : ἐρεθιζομένη· προσκνωμένη.
Ἑταιρισάμενος : συνεργήσας.
Ἑταιρία : ἰδίως ἐπὶ τῆς ἑταιρήσεως [1] τοὔνομα τέταχεν Ἀνδοκίδης.
Ἑταιρήσας : [2] πορνεύσας.
Ἑταιρίστριαι : αἱ καλούμεναι τριβάδες.
Ἑταιρῶν ἀνθίνων : νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν.
Ἕταις : ἑταίροις.
Ἑταιρεῖν : καὶ ἐπὶ τοῦ φιλονεικεῖν.
Ἑτερότοιχα : [3] ἀσύμφωνα.
Ἐτέλει : ἐτέτακτο.
Ἐτελέσθησαν : ἐμιάνθησαν· μετέσχον τῆς μιαρᾶς συνουσίας.
Ἐτέλεσε : κατήνυσε· Θουκυδίδης· ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν.
Ἑτεραλκέα : ἑτεροκλινῆ.
Ἑτεροιούμενοι : ἀλλοιούμενοι.
Ἑτεροῖον : ἀλλοῖον.
Ἕτερος : Φερεκράτης ἐπὶ πολλῶν.
Ἕτερος : ἐπὶ δυεῖν λέγουσιν.
Ἑτερόγναθος : ἀπειθής· ἢ ὁ ἄπληστος καὶ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων.
Ἑτερομάσχαλος : χιτὼν δουλικὸς, ἣν ἐξωμίδα λέγουσιν.

* Inc. f. 6. c. 1.
[1] ἑταιρίσεως
[2] Ἑταιρίσας
[3] Ἑταιρότοιχα

Ἑτερόφθαλμος: ὁ ἐν Λοκροῖς νομοθετήσας· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

Ἑτέρωθι: ἐν ἑτέρῳ τόπῳ.

Ἑτέρωσέ ποι: ἐφ' ἕτερον τόπον.

Ἑτερόπλουν λέγουσι καὶ ἀμφοτερόπλουν.

Ἑτερόφθαλμος: οὕτως λέγουσιν, οὐ μονόφθαλμος.

Ἑτέρωσε: ἀλλαχόσε.

Ἔτειον: ἐνιαύσιον· ἐπέτειον δὲ τὸ μὴ μόνιμον,[1] ἀλλὰ πρὸς ἐνιαυτὸν ἀκμάζον.

* Ἔτλης: ὑπέμεινας.

Ἔτνος: εἶδος ὀσπρίου.

Ἔτνα: τῶν ὀσπρίων τὸν χυλόν.

Ἔτνος: ἕψημα.

Ἐτνήρυσιν: λέγουσι δὲ καὶ ζωμήρυσιν· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν· Ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν.

Ἐτησίαι: οἱ ἀπὸ Βορέου ψυχροῦ πνέοντες ἄνεμοι.

Ἐτήσιοι: πρόσκαιροι· Ἐτήσιοι γὰρ πρόσιτ' ἀεὶ[2] πρὸς τὴν τέχνην· Κρατῖνος Δηλιάσιν.[3]

Ἐτιθήνευσεν: οὐκ ἐτρόφησεν.

Ἔτος: μάτην.

Ἐτόπασεν: ὑπενόησεν· ἐνόμισεν.

Ἐτραγῴδουν: ἐχόρευον.

Ἐτρύχωσεν: ἐξέτριψεν.

Ἐτύγχανεν: ἔτυχεν.

Ἐττημένα: σεσησμένα· Φερεκράτης.

1 μόνον

2 προσιτα εἰ

* Inc. f. 6. c. 2.

3 δειλιᾶσιν

* Ἑταιρίστριαι : γυναῖκες φιλίας κτώμεναι.
Ἑταιριζομένη : ἐρεθιζομένη· προσκνωμένη.
Ἑταιρισάμενος : συνεργήσαις.
Ἑταιρίᾳ : ἰδίως ἐπὶ τῆς ἑταιρήσεως [1] τοὔνομα τέταχεν Ἀνδοκίδης.
Ἑταιρήσας : [2] πορνεύσας.
Ἑταιρίστριαι : αἱ καλούμεναι τριβάδες.
Ἑταιρῶν ἀνθίνων : νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν.
Ἕταις : ἑταίροις.
Ἑταιρεῖν : καὶ ἐπὶ τοῦ φιλονεικεῖν.
Ἑτερότοιχα : [3] ἀσύμφωνα.
Ἐτέλει : ἐτέτακτο.
Ἐτελέσθησαν : ἐμιάνθησαν· μετέσχον τῆς μιαρᾶς συνουσίας.
Ἐτέλεσε : κατήνυσε· Θουκυδίδης· ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν.
Ἑτεραλκέα : ἑτεροκλινῆ.
Ἑτεροιούμενοι : ἀλλοιούμενοι.
Ἑτεροῖον : ἀλλοῖον.
Ἕτερος : Φερεκράτης ἐπὶ πολλῶν.
Ἕτερος : ἐπὶ δυεῖν λέγουσιν.
Ἑτερόγναθος : ἀπειθής· ἢ ὁ ἄπληστος καὶ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων.
Ἑτερομάσχαλος : χιτὼν δουλικὸς, ἣν ἐξωμίδα λέγουσιν.

* Inc. f. 6. c. 1.
[1] ἑταιρίσεως
[2] Ἑταιρίσας
[3] Ἑταιρότοιχα
Phot.

ἐπεὶ τοὺς ἐκ Πελοποννήσου φυγάδας ἐδέξατο· ἐν οἷς καὶ Μέλανθον· χρησμοῦ δὲ αὐτοῖς δοθέντος, αἱρήσειν τὴν πόλιν, ἐὰν ἀπόσχωνται τοῦ τῶν πολεμίων βασιλέως· νοήσας τὸν χρησμὸν, ἀναλαβὼν ὑλοτόμου ἐσθῆτα, καὶ ἐντυχὼν τοῖς φύλαξι τῶν Δωριέων, ἕνα ἐξ αὐτῶν ἀνεῖλε· διοργισθέντες δὲ οἱ λοιποὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἀνεῖλον· ὡς Δήμων.

Εὐγηρότατος: καλὸς γέρων· ἀξιότιμος.

Εὐγμαοδείων: εὐχῆς ἀξίων.

Εὐγνώμων: τὸν εὔγνωστον λέγουσι· καὶ τὸν μὴ γινωσκόμενον ἀγνώμονα.

Εὐγνωμοσύνη: εὔνοια· γνησιότης.

Εὐδείπνους: τὰς τοῖς τεθνεῶσιν ἐπιφερομένας χοάς.

Εὐδιάλογος: ὁ εὐόμιλος.

Εὐδαιμονία: εὐτυχία· εὐπραγία.

Εὔδικος: εἷς ἐστιν οὗτος τῶν κατασταθέντων ὑπὸ Φιλίππου κυρίων Θετταλίας ἁπάσης.

Εὐδίαιος: χειμάρρους· καὶ τὸ τρῆμα τῆς νεὼς, δι' οὗ ἡ ἀντλία ἐκρεῖ.

Εὐδαιμονέστατος: εὐτυχής· πλουσιώτατος· μακαριστότατος.

Εὔδμητον: καλῶς οἰκοδομημένον.

* Εὐδοκιμοῖ: καὶ εὐδοκιμοίη· τὸ εὐκτικὸν ῥῆμα· καὶ ποιοῖ καὶ ποιοίη· καὶ τἆλλα τὰ ὅμοια σὺν τῷ η καὶ ἄνευ τούτου.

Εὔδοντι δ' αἱρεῖ κύρτος:[1] παροιμία· καθεύδουσι γὰρ

* Inc. f. 6. c. 4. [1] Εὔδοντι δαιρει κυρτος,

* Ἑταιρίστριαι: γυναῖκες φιλίας κτώμεναι.

Ἑταιριζομένη: ἐρεθιζομένη· προσκνωμένη.

Ἑταιρισάμενος: συνεργήσας.

Ἑταιρία: ἰδίως ἐπὶ τῆς ἑταιρήσεως[1] τοὔνομα τέταχεν Ἀνδοκίδης.

Ἑταιρήσας:[2] πορνεύσας.

Ἑταιρίστριαι: αἱ καλούμεναι τριβάδες.

Ἑταιρῶν ἀνθίνων: νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν.

Ἕταις: ἑταίροις.

Ἑταιρεῖν: καὶ ἐπὶ τοῦ φιλονεικεῖν.

Ἑτερότοιχα:[3] ἀσύμφωνα.

Ἐτέλει: ἐτέτακτο.

Ἐτελέσθησαν: ἐμιάνθησαν· μετέσχον τῆς μιαρᾶς συνουσίας.

Ἐτέλεσε: κατήνυσε· Θουκυδίδης· ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν.

Ἑτεραλκέα: ἑτεροκλινῆ.

Ἑτεροιούμενοι: ἀλλοιούμενοι.

Ἑτεροῖον: ἀλλοῖον.

Ἕτερος: Φερεκράτης ἐπὶ πολλῶν.

Ἕτερος: ἐπὶ δυεῖν λέγουσιν.

Ἑτερόγναθος: ἀπειθής· ἢ ὁ ἄπληστος καὶ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων.

Ἑτερομάσχαλος: χιτὼν δουλικὸς, ἣν ἐξωμίδα λέγουσιν.

* Inc. f. 6. c. 1.

[1] ἑταιρίσεως

[2] Ἑταιρίσας

[3] Ἑταιρότοιχα

* *Εὐήθης*: βλάξ· ἀνόητος· ἢ ἄχρηστος τὸ ἦθος· ἢ μωρὸς εὐφήμως.

Εὔηθες: ἐπὶ τοῦ βελτίονος· καὶ Θουκυδίδης καὶ ὁ φιλόσοφος.

Εὐήλατον: τὸ καλῶς ἐληλασμένον.

Εὔειλος:[1] εὐήλιος· Ἀριστοφάνης.

Εὐερκίας: εὐπρεποῦς ἀσφαλείας καὶ περιφράξεως.

Εὐέστω: εὐθένεια· παρὰ τὸ ἑστάναι.

Εὐζωρότερον: ἀκρατότερον.

Εὐήθης: οὐ μόνον ὁ μωρὸς καὶ ἄνους· ἀλλ' ἔσθ' ὅπῃ καὶ ὁ χρηστὸς, ἀπὸ τοῦ εὖ ἔχειν τὸ ἦθος.

Εὔηθες: ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ· ἐν τωῖ κατὰ Τιμοκράτους λόγωι.

Εὐημερίαν: τὴν εὐδαιμονίαν· καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς καὶ Φερεκράτης.

Εὐημερία· ὡς ἐν τηῖ συνηθείαι: Ἄλεξις Ὀλυνθία· Εὐημερία δέσποινα καὶ Μοῦσαι φίλαι· καὶ εὐημερήσαντος Ὑπερίδης.

Εὐηνέμους: εὐδιεινούς·[2] καλούς· ἀχειμάστους.

Εὐηνιώτατα: εὐήνιος[3] ὁ πρᾶος καὶ μέτριος καὶ μὴ ταραχώδης· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἵππων.

Εὐήνιον: εὐπειθές· καλῶς ἡνιοχούμενον· ἡνία γὰρ τὰ λῶρα.

Εὐήνιος: πρᾶος· ἐπὶ μηδενὶ ἀνιώμενος· ἢ εὐπειθής· ἀπὸ τῶν ἵππων μετάγοντες.

* Inc. f. 7. c. 1.

[1] Εὔηλος

[2] εὐδινοὺς

[3] εὔηνος

Εὐαγές: ἁγνόν· εὐσεβές· ὅσιον· θειότατον.
Εὐάγωγον: εὐχερές.
Εὐάγωγον: εὐθήρατον· εὔληπτον.
Εὐαγωγία: εὐπαιδευσία.
Εὐαγγέλειν ὑφ' ἓν λέγουσι καὶ καταγγέλλειν.
Εὐαγής: μεταφορικῶς κύκλος.
Εὐάγκαλον: εὐβάστακτον.
Εὐαγόρας: ὄνομα κύριον.
Εὐαίων:[1] ὄνομα κύριον.
Εὐανδρία: Δείναρχος· εὐανδρίας ἀγὼν ἤγετο.
Εὐάνθης γλῶσσα:
Εὐαλδεῖ: εὐεξεῖ.
Εὐάντητος: εὐαπάντητος.
Εὐάντητος: εὐικέτευτος· ἄντεσθαι γὰρ τὸ ἱκετεῦσαι.
Εὐάντυγα: εὐάξονα.
Εὐαφές: εὐμάλακτον· εὐψηλάφητον.
Εὖ βεβηκότα:[2] εὐσταθῆ.
Εὐβοιεῖς: οὐκ Εὐβοεῖς.
* Εὔβοτον: καλὰ βοσκήματα ἔχον.
Εὔβουλος: δημαγωγὸς ἦν ἐπιφανέστατος· ἕτερος δέ ἐστιν ὁ κωμικός, οὗ μνημονεύει Ὑπερίδης.
Εὖγε: καλῶς· ὁσίως· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ εἰρωνείας πολλάκις.
Εὐγενέστερος Κόδρου: τοῦ υἱοῦ Μελάνθου τοῦ Μεσσηνίου[3] πατρὸς δὲ Μέδοντος καὶ Νείλεω· οὗτος ὁ Κόδρος Δωριέων ἐπιστρατευσάντων Ἀθηναίοις·

[1] Εὔαιον
[2] Εὐβεβηκότα
* Inc. f. 6. c. 3.
[3] μεσηνίου

Εὐθυγενής: ἴσα καὶ πρὸς τὸ εὐθὺς τεταγμένος.

Εὐθυγνωμίας: ὁ μάρτυς· ὡς τὴν οἰκείαν γνώμην εὐθείαν διὰ λόγου παριστῶν.

Εὐθυμοσύνη: τάξις.

Εὐθύδημον: ἁπλοῦν δημότην.

Εὐθυεπίαις: ὀρθολογίαις.

*Εὐθυδικία: ὅτ' ἂν εἰσάγηταί τις κριθησόμενος περὶ ὧν μηδέπω γνῶσις ἐγένετο δικαστηρίου· τοῦτο εὐθυδικία καλεῖται· περὶ ὧν γὰρ κεκρίσθαι τίς φησὶ, περὶ τούτων παραγράφεσθαι ἐφεῖται.

Εὐθὺ Λυκείου: τὸ εἰς Λύκειον· ὅθεν Ἐρατοσθένης καὶ διὰ τοῦτο ὑποπτεύει τοὺς Μεταλλεῖς· καὶ Εὐριπίδης[1] οὐκ ὀρθῶς· Τὴν εὐθὺς Ἄργους καὶ Ἐπιδαυρίας ὁδόν.

Εὐθύναι: οἱ ἀπολογισμοὶ τῶν ἀρξάντων· καὶ εὔθυνοι οἱ τούτους ἀνακρίνοντες· Νόμων ιβ΄· εἰ δὲ μὴ τούτους κατευθύνειν αὐτοὺς κατευθύνοντα· καὶ μετ' ὀλίγα· διὸ δὴ δεῖ πάντως τοὺς εὐθύνους θαυμαστοὺς πᾶσαν ἀρετὴν εἶναι· ἡμεῖς τούτους λογιστὰς λέγομεν.

Εὐθύνα: κυρίως ἣν εἰσάγουσιν οἱ λογισταὶ πρὸς τοὺς δόξαντας μὴ ὀρθῶς ἄρξαι τῆς πόλεως· ἢ πρεσβεῦσαι κακῶς· καὶ τὰ δικαστήρια μὲν οἱ λογισταὶ κληροῦσι· κατηγορεῖ δὲ ὁ βουλόμενος· καὶ τοῖς δικασταῖς ἐφεῖται τιμᾶσθαι τοῖς ἁλοῦσιν.

Εὐθύναι: ὄνομα ἀρχῆς παρὰ Ἀθηναίοις· δέκα δὲ τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες ἦσαν· παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσ-

* Inc. f. 7. c. S.

[1] Εὐρυπίδης

βεύσαντες, ἢ ἄρξαντες, ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων τὰς εὐθύνας.

Εὐθύναι: ἐξετάσαι ὀρθῶς.

Εὐθύνοντας: ὁρμῶντας.

Εὔθυνος: εὐθυντής.

Εὐθύνας: δίκας· τιμωρίας.

Εὐθύνουσιν: ἐρωτῶσι· δίκας εἰσπράττουσιν.

Εὐθύωρον: ἀντὶ τοῦ κατ' εὐθεῖαν·[1] οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Ξενοφῶν.

Εὐθύορον: τόπος ἐστὶν ἐπ' εὐθείας ἔχων τὸν ὅρον.

Εὐθυτενίζουσα: ὀρθῶς βαδίζουσα· ἐπιτατικῶς τρέχουσα· ὀρθῶς φρονοῦσα· ἀπταίστως ψηφιζομένη· τὸ εὐθὺ σκοποῦσα· καὶ εὐθυτενίζων, ὁ μάρτυς ὁ τὰ εὐθῆ ἀπαρέγκλητα διατηρῶν· καὶ εὔρυθμον τὴν οἰκείαν γνώμην διὰ τῆς εὐθυλογίας παριστῶν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἐπιτεταμένης νευρᾶς.

Εὐθυρήμων: ἑτοιμόλογος.

Εὐθὺς καὶ εὐθέως: ἀμφότερα Ἑλληνικά· τὸ δὲ εὐθὺ διαφέρει τούτων· οὐ γὰρ τὸ παραχρῆμα σημαίνει· ἀλλὰ τὸ ἕως καὶ εἰς· οἷον, εὐθὺ σκοποῦ·[2] ἀκριβὲς κατ' εὐθεῖαν.

Εὐθύ: σύνεγγυς σημαίνει.

Εὐθυωρίαν: τὴν εὐθύτητα.

Εὐιλατεύειν: εὐμενῆ εἶναι.

Εὖ ἴσθι: καλῶς γνῶθι.

Εὐκατάπριστος: εὐκατάκαυστος.

[1] εὐθ celeris evanidis. Inc. οὕτως f. 7. c. 4.

[2] *Εὐθὺ σκοποῦ* disjungit ut novam glossam.

Εὐκερματεῖν : Εὔβουλός που κέχρηται τῷ ὀνόματι.

Εὔκηλον : εὔκαυστον : εὔσχιστον· Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ· Ἐξανθρακώσας πυθμέν'[1] εὔκηλον δρυός.

Εὐκλεύς :

Εὔκληρος : εὐεπίτευκτος.[2]

Εὐκλεία :[3] καὶ τὰ ὅμοια : μακρὰ ἡ τελευταία καὶ παροξύνεται· ὥσπερ καὶ Ἐρατοσθένης ἐν ιβ' περὶ[4] (κωμῳδίας.)

Εὐκληρία : εὐτυχία.

Εὔκολος : ῥάδιος καὶ οὐ συχνός· ὁ ἐναντίος[5] τοῦ δυσκόλῳ.

Εὐκόμιστος :[6] ἐπιμελείας εὖ τετευχώς· κομιδὴ γὰρ ἡ ἐπιμέλεια·—ἐπεὶ οὐ κομιδὴ* κατὰ νῆα.

Εὔκρας : εὔκρατος· Εὐριπ. Βροτοῖσιν[7] εὔκρας οὐ γένοιτ' ἂν ἡδέως· ἐν Ἀντιόπῃ.

Εὐκρινής : συνήθως μὲν ὁ ἐξ ἀρρωστίας ὑγιάνας λέγεται, διὰ τὸ εὖ κεκρίσθαι· οὗτοι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τιθέασι κατὰ ἀντίφρασιν.

Εὐκρινές : εὐχερές.

Εὐκτάζου : εὔχου.

Εὐκταῖον : εὐχῆς ἄξιον· πολύτιμον· ὑγιές.

Εὔκυκλος : εὔχορος.

Εὐλάβησον :· καὶ εὐλαβῆσαι λέγουσιν.

[1] πυθμένα [2] εὐεπίτεκτος [3] Εὔκλεια

[4] Puncta post περι, quasi nil deesset; et κωμῳδίας om.

[5] ἐ . . τίος literis evanidis.

[6] In (Εὐκόμισ)τος et (κομιδὴ γὰ)ρ inclusa evanuere.

* Inç. μιδὴ f. 8. c. 1.

[7] εὔκρατος. εὐρυβροτοισιν

Εὐήνορα: τὸν ἀνδρείαν ποιοῦντα· ἐπὶ τοῦ οἴνου· ἐπὶ δὲ τοῦ χαλκοῦ, τὸν εὖ (τὸν ἄνδρα τιθέντα.)[1]

Εὔηνος: δύο ἀναγράφουσι γεγράφθαι* ἐλεγείων ποιητάς· καὶ ἀμφοτέρους Παρίους.

Εὐήρεια: εὔπλοια· εὐχέρεια.

Εὐηρές: ἐπιεικές· πρᾶον.

Εὐήροτον: καλῶς ἠροτριασμένον.

Εὐήτριον: ἱμάτιον εὐυφές·[2] ἢ τὸ ὁμαλὸν ὕφασμα.

Εὐῆρες: εὐάγωγον· ἀπὸ τῆς εἰρεσίας.

Εὐθέ: λέγουσι καὶ εὐθέως· τὸ δὲ εὐθὺ, χωρὶς τοῦ σ̄, ἐπὶ τόπου τιθέασιν.

Εὐθέος: φανεροῦ· εὐθοῦς.

Εὐθενεῖν: ἐν τῷ ε̄ λεκτέον· οὐχὶ εὐθηνεῖν.

Εὖ θέσθαι: καλῶς διοικῆσαι.

Εὐθετῆσαι:[3] κοσμῆσαι· συνθεῖναι.

Εὐθημονεῖσθαι: εὖ τίθεσθαι· ἢ συγκεῖσθαι.

Εὐθίας: τῶν ἐπὶ συκοφαντίαι διαβεβλημένων ἦν ὁ Εὐθίας.

Εὔθικτον: εὐαφές· εὐψηλάφητον.

Εὔθινος: ἀρχὴ ἦν τίς· ἐξ ἑκάστης δὲ φυλῆς ἕνα κληροῦσι· τούτῳ δὲ δύο παρέδρους.

Εὔθρυπτα: ψωμοὶ οἴνῳ βεβρεγμένοι· οἷς ἐπιχεῖται καὶ φακή.

Εὐθύ: κατευθύ· καὶ κατεναντίον· ἐπ' εὐθείας.

Εὐθυβόλωι: ἐξ εὐθείας βάλλοντι.

[1] εὐ sic, articulo imperfecto; et τὸν ἀ. τ. omittit.

* Inc. φθαι f. 7. c. 2.

[2] εὐφυὲς

[3] Εὐθετίσαι

νοντο δὲ τρεῖς· ὁ μὲν ἐκ Θράκης ἐπιστρατεύσας, ὃν οὐ προσποιοῦνται οἱ Εὐμολπίδαι· ὁ δὲ Ἀπ'λλωνος καὶ Ἀστυκόμης· ὁ δὲ Μουσαίου καὶ Δηϊόπης.[1]

Εὐμολπίδαι: γένος ἀπὸ τοῦ Θρακὸς, ὃς καὶ τὴν μύησιν εὗρεν· ἢ ἀπὸ τοῦ Μουσαίου υἱοῦ, ὃς ἦν ἀπὸ τοῦ δευτέρου πέμπτος.

Εὐνάς: κοίτας· ἢ ἀγκύρας.

Εὐνάς: ἰδίως Θουκυδίδης τὰ ἐπίγεια· τὸ ἥμισυ αὐτοῖς τοῦ στρατεύματος ἐν τωῖ πρόσθεν ἦν τεταγμένον ἐπὶ ὀκτώ· τὸ δὲ ἥμισυ ἐν ταῖς εὐναῖς ἐν πλαισίωι.

Εὐναῖος: ἐγκεκρυμμένος· Σοφοκλῆς Δόλοψιν· Εὐναῖος εἴη δραπέτιν στέγην ἔχων.

Εὖ νένηται: εὖ πεπλήρωται.[2]

Εὐνηθέντες: κατακοιτασθέντες.

Εὐνεῖδαι: γένος Ἀθήνησι μουσικόν· ἀπὸ Εὔνεω[3] τοῦ Ἰάσονος καὶ Ὑψιπύλης.

Εὐνεῖδαι: γένος ἐστὶ παρὰ Ἀθηναίοις οὕτως ὀνομαζόμενον· ἦσαν δὲ κιθαρωδοὶ, πρὸς τὰς ἱερουργίας παρέχοντες τὴν χρείαν.

* *Εὖναι*: οἱ εὐνοοῦντες.

Εὐνοίας: φιλίας.

Εὐνομουμένη: εἰρηνεύουσα· εὐθηνουμένη· καλῶς διακειμένη.

Εὐνούστατα: φιλίως.

Εὐνοῦχος: οὐ σπάδων ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν καλεῖται.

1 δηϊόπης
2 Εὐνένηται: εὐπεπλήρωται.
3 Sine accentu.
4 Inc. f. 8. c. 3.

βεύσαντες, ἢ ἄρξαντες, ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων τὰς εὐθύνας.

Εὐθύναι: ἐξετάσαι ὀρθῶς.

Εὐθύνοντας: ὁρμῶντας.

Εὔθυνος: εὐθυντής.

Εὐθύνας: δίκας· τιμωρίας.

Εὐθύνουσιν: ἐρωτῶσι· δίκας εἰσπράττουσιν.

Εὐθύωρον: ἀντὶ τοῦ κατ' εὐθεῖαν·[1] οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Ξενοφῶν.

Εὐθύορον: τόπος ἐστὶν ἐπ' εὐθείας ἔχων τὸν ὅρον.

Εὐθυτενίζουσα: ὀρθῶς βαδίζουσα· ἐπιτατικῶς τρέχουσα· ὀρθῶς φρονοῦσα· ἀπταίστως ψηφιζομένη· τὸ εὐθὺ σκοποῦσα· καὶ εὐθυτενίζων, ὁ μάρτυς ὁ τὰ εὐθῆ ἀπαρέγκλητα διατηρῶν· καὶ εὔρυθμον τὴν οἰκείαν γνώμην διὰ τῆς εὐθυλογίας παριστῶν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἐπιτεταμένης νευρᾶς.

Εὐθυρήμων: ἑτοιμόλογος.

Εὐθὺς καὶ εὐθέως: ἀμφότερα Ἑλληνικά· τὸ δὲ εὐθὺ διαφέρει τούτων· οὐ γὰρ τὸ παραχρῆμα σημαίνει· ἀλλὰ τὸ ἕως καὶ εἰς· οἷον, εὐθὺ σκοποῦ·[2] ἀκριβὲς κατ' εὐθεῖαν.

Εὐθύ: σύνεγγυς σημαίνει.

Εὐθυωρίαν: τὴν εὐθύτητα.

Εὐιλατεύειν: εὐμενῆ εἶναι.

Εὖ ἴσθι: καλῶς γνῶθι.

Εὐκατάπριστος: εὐκατάκαυστος.

[1] *εὐθ* ceteris evanidis. Inc. *οὕτως* f. 7. c. 4.

[2] *Εὐθὺ σκοποῦ* disjungit ut novam glossam.

Εὐπετής: εὐχερής.

Εὐπετῶς: ῥαδίως· εὐχερῶς· εὐκόλως καὶ εὐσταλῶς.

Εὐπινές: τὸ ἀφελὲς καὶ μὴ λίαν τετημελημένον· ἀλλὰ μέτριον πίνον ἔχον.

Εὐπλοκαμίδες: καλλιπλόκαμοι.

Εὔπονος: εὔποτος.

Εὐπότμως: εὐτυχῶς.

Εὐπραξίαν: οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ διὰ τοῦ ξ̄· Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ γ̄.

Εὔπρωρον: εὐπρόσωπον.

Εὔπρηστον: εὐφύσητον.

Εὔπτορθον: εὔκλαδον.

Εὐράχαντες: ἥκοντες· ῥαχίας γὰρ ἐκάλουν τοὺς τραχεῖς καὶ παρήκοντας τόπους.

Εὔρασθαι: ἐκποιήσασθαι· περιποιήσασθαι.

Εὑρέσθαι: ἐκπορίσασθαι.

Εὑρήματα: βουλεύματα.

Εὑρήματα: οὐχὶ εὑρέματα.

Εὑρησιεπής: [1] καινολόγος.

Εὑρεσιέπεια: εὑρεσιλογία.

Εὑρεσιλόγος: φλύαρος· ἑτοιμολόγος.

Εὑρήσεται: ἀντὶ τοῦ εὑρεθήσεται.

Εὔριζον: πλατὺ [2] ὄν: ἢ καλὰς ῥίζας χαροποιοὺς ἔχον.

* Εὔωνον: εὐτελές.

[1] Εὑρεσιεπής (sic) G. Bis ε in seqq. servat Porsonus,

[2] πλατὺν

* Inc. f. 9. c. 1.

Εὐλαβοῦ: φυλάσσου.

Εὔλαχα:[1] τὸ ἄροτρον παρὰ Θουκυδίδηι· Δώριος δὲ ἡ λέξις.

Εὐληματεῖ:[2] εὖ ἔχει λήματος καὶ ἀνδρείας.

Εὐλόγηκεν: ἐβλασφήμησεν.

Εὐλογιστίας: εὐλογίας· εὐβουλίας.[3]

Εὐμάρειαι: εὐχέρειαι.

Εὐμαρής: εὔκολος· εὐχερής.

Εὐμάρειαν: ῥαστώνην· εὐχέρειαν· οἱ δὲ Ἴωνες τὸ περί τινα τῶν ἀναγκαίων τοῦ σώματος ἐκκρίσεων ἀσχοληθῆναι· οἷον οὐρῆσαι· ἀποπατῆσαι.

Εὐμαρίδες: ὑποδημάτων γένος.

Εὐμενίδες: Αἰσχύλος Εὐμενίσιν εἰπὼν τὰ περὶ τὴν κρίσιν τὴν Ὀρέστου φησὶν ὡς ἡ Ἀθηνᾶ ἐπράϋνε τὰς Ἐρινύας· ὥστε μὴ χαλεπῶς ἔχειν πρὸς τὸν Ὀρέστην· Εὐμενίδας αὐτὰς ὠνόμασεν· εἰσὶ δὲ τρεῖς· Ἀληκτώ· Μέγαιρα·[4] Τισιφόνη.

Εὐμεταβολώτερος κοθόρνου: κόθορνος ὑπόδημα ἁρμόζον* δεξιῶι τε καὶ εὐωνύμωι ποδί· ὅθεν καὶ Θηραμένην, τὸν ἐπὶ τῶν τριάκοντα, κόθορνον ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι· ἐπὶ τῶν συστρεφομένων οὖν συνεχῶς ἡ παροιμία κεῖται.

Εὐμοιρία: εὐκληρία.

Εὐμολπία: πολλάκις τῆς ἡμέρας τρεπόμενος· ἢ εὐφρονίαι· ἢ εὐμενείαι.

Εὐμολπίδαι: πατρία Ἀθήνησιν ἀπὸ Εὐμόλπου· ἐγέ-

[1] Sine accentu. [2] Εὐλημμάτει et λήμματος
[3] εὐβολίας [4] μεγάρα
* Inc. f. 8. c. 2.

καὶ ὡρισμένοι· μὴ μέντοι προϊόντες μήτε συλλεγόμενοι.

Ἔφεκτος [1] τόκος: ὁ ἐπὶ τὸ ἕκτον τοῦ κεφαλαίου.

Ἐφελκυστής: βοηθός.

Ἐφέζεται: [2] ἐπικάθηται.

Ἐφέξει: σταθῇ· ἐφελκύσει.

Ἐφέσια γράμματα: ἐπῳδαί τινες δυσπαρακολούθητοι· ἅς καὶ Κροῖσον ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰπεῖν· καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ Μιλησίου καὶ Ἐφεσίου παλαιόντων,[*] τὸν Μιλήσιον μὴ δύνασθαι παλαίειν, διὰ τὸ τὸν ἕτερον περὶ τῷ ἀστραγάλῳ ἔχειν τὰ Ἐφέσια γράμματα· φανεροῦ δὲ τούτου γενομένου καὶ λυθέντων αὐτῶν, τριάκοντα τὸ ἑξῆς πεσεῖν τὸν Ἐφέσιον.

Ἐφέσια: δυσπαρακολούθητα· ὡς Ἐφεσίων τινῶν οὐσῶν ἐπαοιδῶν δυσπαρακολουθήτων, ὡς προείρηται.

Ἐφέσιά γράμματα: καὶ Ἐφέσια ἀλεξιφάρμακα· ὀνόματα ἄττα καὶ φωναὶ ἀντιπάθειαν τινὰ φυσικὴν ἔχουσαι.

Ἔφεσις: ἡ εἰς ἄλλο δικαστήριον ἐφιεμένη δίκη· ὑπὲρ τοῦ κριθῆναι πάλιν· ἐγένετο δὲ Ἀθήνησιν ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δήμοις ἀποψηφισθέντων· ἐφεῖσθαι γὰρ αὖθις ἐξῆν αὐτοῖς εἰς δικαστήριον περὶ τῆς πολιτείας· καὶ εἰ μὲν ἑάλωσαν, ἐπωλοῦντο ὡς ξένοι· εἰ δὲ μή, ἐπανήεσαν εἰς τοὺς ἐξ ὧν ἀπεψηφίσθησαν δήμους.

[1] Ἐφ. sine accentu. [2] Ἐφέξεται

[*] Inc. f. 9. c. 2.

Εὔογκον : οὐ τὸ μέγα· ἀλλὰ τὸ μέτριον τωῖ ὄγκω.

Εὔνοστος : θεὸς ἐπιμύλιος· ἡ δοκοῦσα ἐφορᾶν τὸ μέτρον τῶν ἀλεύρων.

Εὐοῖ σαβοί : μυστικὰ μέν ἐστιν ἐπιφθέγματα· φασὶ δὲ τηῖ Φρυγῶν φωνηῖ τοὺς μύστας δηλοῦν· ἀφ' οὗ καὶ ὁ Σαβάζιος Διόνυσος.

Εὐοῖ σαβοί : Δημοσθένης ἐν τωῖ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· Βακχικόν τι ἐπίφθεγμά ἐστιν.

Εὐορνιθίαν : Σοφοκλῆς ἐπὶ οἰωνῶν.

Εὐόφθαλμον : τὸ εὔοπτον.

Εὐοφθάλμως : Ἀντιφῶν· ἀντὶ τοῦ εὐπρεπῶς.

Εὔξεινον : ὄνομα πελάγους.

Εὔξοον : καλῶς ἐξεσμένον.

Εὐόργητος : πρᾶος.

Εὐόχοον : πλήρη ἀπὸ τῶν ποταμῶν μετῆκται.

Εὖ παρασχόν·[1] ἀντὶ τοῦ παρασχόντος· δῆλον δὲ τοῦ δαίμονος· ὅ ἐστι δωρησαμένου τὴν νίκην.

Εὐπάρεδρον : καλῶς παραμένον καὶ διηνεκῶς.

Εὐπάθεια : διάχυσις καὶ ἄνεσις τῆς ψυχῆς καὶ τρυφή.

Εὐπατρίδαι : οἱ αὐτόχθονες καὶ μὴ ἐπήλυδες.

Εὐπάριστον : εὐπαράγωγον.

* Εὐπάρυφα : εὐκατέργαστα ἢ πλούσια.

Εὐπάρυφος : ὁ πλατεῖαν παρυφὴν, τουτέστι πορφύραν, ἔχων.

Εὐπατρίδαι : εὐγενεῖς.

Εὐπερίστατον : μωρόν· ταχέως περιτρεπόμενον.

1 Εὐπάρασχον

* Inc. f. 8. c. 4.

Ἐφηβεία :[1] νεότης.
Ἔφηβος : παῖς νέος ἐν αὐτῇ τῇ ἀκμῇ· ὅθεν ἐφηβεύων.
Ἔφηβον : καὶ τὴν παρθένον ἐνίοτε λέγουσιν.
Ἐφήδοιτο : τέρποιτο.
Ἐφῆκα : ἔπεμψα.
Ἔφηκε : ἐπάνελθε· ἡ πρώτη ὀξεῖα.
Ἔφηλος : ἐφηλίδας ἔχων εἰς τὴν ὄψιν.
Ἔφηλον : καλοῦσιν ὡς ἡμεῖς.
Ἐφήγησις : ἐφήγησίς ἐστι δίκη εἰσαγομένη ἀπὸ τῶν ὑποδεξαμένων τὸν εἰργόμενον ὑπὸ τῶν νόμων ἐπιβαίνειν τῆς χώρας· οἷον φυγάδα ἢ ἀνδροφόνον· ἢ ὅτ' ἂν τῶν δημοσίων τί κατέχειν δοκῇ τις κρύφα.
Ἐφημερία : ἡ πατρία· λέγεται δὲ καὶ ἡ τῆς ἡμέρας λειτουργία.
Ἐφήμερος : πρόσκαιρος.
Ἔφηνεν : ἔδειξεν.
* Ἐφῆπτο : ἐπεκρέματο· ἐπέκειτο.
Ἐφησθεῖεν : ἐπιχαρεῖεν.
Ἐφήσθη : ἐχάρη.
Ἐφθαλέου :[2] ἐφθοῦ· καὶ ἐφθοῦν· τὸ ὀπτοῦν.
Ἐφθάραται : φησὶ Θουκυδίδης καὶ τετάχαται· πάντα τὰ τοιαῦτα ἀρχαϊκά.
Ἐφιάλας :[3] ἐπιβαλλόμενος.

[1] Ἐφηβια m. pr. (Quoties ita simpliciter manum primam noto, intellige mutatum esse a correctore ejusdem fere ætatis, quales multi in codice versati sunt.)

* Inc. f. 9. c. 4.

[2] Ἐφθαλέου et ἐφθοῦ per lenem, sed statim ἑφθοῦ factum.

[3] Accent. om.

Ἐφιείς: ἐπιπέμπων· ἐπιβάλλων.

Ἐφιέμενοι: ἐπιθυμοῦντες.

Ἐφιερόν: Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ τριηραρχήματος· ἱερόν ἐστι τῶν ιβ΄ θεῶν ἐν Βοσπόρῳ.

Ἐφίεται: ἐπιθυμεῖ.

Ἐφιέτω: ἀνείτω.

Ἐφιζάνει: ἐπικάθηται.

Ἐφίζεται: ἐπικαθέζεται.

Ἐφίησιν: ἐπιτρέπει.

Ἐφικέσθαι: καταλαβέσθαι.

Ἐφικνούμενος: καταλαμβανόμενος.

Ἐφίκοντο: ἐφήψαντο.

Ἐφικτόν: δυνατὸν καταληφθῆναι.

Ἐφίππιον: ἀγώνισμα ἐφ' ἵππων τρεχόντων.

Ἔφιππον: Εὔπολις Αἰξίν.

Ἔφλα: ἔθλα· ἐμάλασσεν.

Ἔφλιψεν:[1] ἔθλιψεν.

Ἐφοδευσάτωσαν: κατασκοπησάτωσαν.

Ἐφόδια: τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν ἐπιτήδεια ἀναλώματα.

Ἔφοδος: ὁρμή.

Ἐφόλκια: τὰ ἐκ περιττοῦ ἐπιφερόμενα τοῖς ἀποδημοῦσι σκεύη.

Ἐφόλκια: καράβια μικρά· παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τῶν ναυπηλατῶν ἢ τῶν μεγάλων πλοίων· καλοῦνται δὲ καὶ οἱ τῶν πόλεων τὰ ὤνια ἐπισκοπούμενοι.

*Ἐφολκὰ[2] λέγοντες: ὡς Θουκυδίδης· ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγά.

[1] Ἔφλαιψεν

[2] Accent. om.

* Inc. f. 10. c. 1.

'Εφ' ὁρμήν: ὁ ἐναντίος τοῖς πολεμίοις ἐφορμήσειεν.

'Εφορία: ἀγορὰ 'Αθήνησιν οὕτω λεγομένη.

'Εφ' ὁρμήν: ἐν τῷ ἐφεδρεύειν· οὕτως Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς.

'Εφορεία:[1] ἡ ἐπὶ τῶν ὅρων[2] γιγνομένη προαγόρευσις· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ 'Αριστοκράτους.

'Εφορεία: ἐπισκοπή.

"Εφορος: ὁ πάντων ἐπόπτης καὶ θεωρὸς θεός.

'Εφορεύειν: ἐποπτεύειν.

"Εφοροι: ἐν Λακεδαίμονι ἄρχοντες εἰσὶ, κληθέντες ἀπὸ τοῦ πάντα ἐφορᾶν.

'Εφ' ὅτωι: ἐφ' ᾧ τινί.

"Εφρασεν: ἐμήνυσεν.

"Εφυ: ἐγένετο.

"Εφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον: νόμος 'Αθήνησιν ἀμφιθαλῆ παῖδα ἐστεμμένον ἀκάνθαις μετὰ δρυΐνων καρπῶν, λίκνον βαστάζοντα ἄρτων πλέον, τοῦτο λέγειν· αἰνισσόμενον τὴν ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολήν.

'Εφ' ὕδωρ: ἐπιμελητὴς κλεψύδρων ἐν δίκαις.

'Εφ' ὕδωρ: ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις ἐλάγχανεν[3] ὁ ἐπιμελησόμενος τούτου.

"Εφυδρος: ὕδωρ ἐπάγων.

'Εφύμνιον: τὸ ἐπὶ τῷ ὕμνῳ ᾆσμα.

"Εφυντο: ἐνέφυσαν σφόδρα· ἐπεβάλλοντο, ὥστε δοκεῖν συμπεφυκέναι.

[1] 'Εφορεῖα, et mox. [2] ὁρῶν

[3] ἐλάνχανεν

Ἔφες: ἔπεμπον.

Ἐφέσεις: ὁρμάς.

Ἔφεσις: ἐπιθυμία· ὁρμή· ἔκκλητος αἵρεσις ἄλλου δικαστηρίου· καὶ μεταγωγή.

Ἔφεσις: ἡ ἐξ ἑτέρου δικαστηρίου εἰς ἕτερον μεταγωγή· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἔκκλητος καλεῖται· καὶ τὸ ἐφεῖναι δὲ ῥῆμα ἐξ αὐτοῦ.

Ἐφέστιοι: αὐτόχθονες· σύνοικοι.

Ἐφεστιασάμενος: εὐωχηθείς.

Ἐφεστρίς: χλανίς.

Ἐφεστρίδες: ἐπιβολαί.

Ἐφέται: ἄνδρες οἵτινες περιιόντες [1] ἐδίκαζον· ἐφέται δὲ ἐκλήθησαν, ἤτοι ὅτι ἐπὶ αἵματι δικάζουσιν· ἢ ὅτι ἔφεσις παρ' αὐτῶν οὐ δύναται * εἰς ἄλλο δικαστήριον γενέσθαι· τουτέστιν ἔκκλητος.

Ἐφέται: ἄνδρες ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότες· καὶ ἄριστα βεβιωκέναι ὑπόληψιν ἔχοντες· οἳ καὶ τὰς φονικὰς δίκας ἔκρινον· ἐκαλεῖτο δ' αὐτῶν τὰ δικαστήρια, Ἐφετῶν.

Ἐφέται: οἱ δικάζοντες τὰς ἐφ' αἵματος κρίσεις· ἐπὶ Παλλαδίωι καὶ ἐπὶ Πρυτανείωι καὶ ἐπὶ Δελφινίωι καὶ ἐν Φρεατοῖ· ἐφέται καλοῦνται.

Ἐφετικός: ἐπιθυμητικός.

Ἐφετίνδα: παιδιά τίς· ὅτ' ἂν ἄλλω προδείξαντες τὴν σφαῖραν, ἄλλωι ἀφῶσιν.

Ἐφεψιώμενοι: [2] ἐμπαίζοντες καὶ ἐπισκώπτοντες.

[1] περιόντες, forsan recte.

* Inc. f. 9. c. 3.

[2] Accent. om.

Ἐχθοδοπόν :[1] ἐχθροποιόν.

Ἐχθόμενος : ἐχθρὸς ἢ μισούμενος.

Ἔχθος : ἔχθρα· μῖσος.

Ἐχῖνος : ἄγγος τί εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς τὰς δίκας ἐτίθεντο· μνημονεύει δὲ Δημοσθένης τὸ ἄγγος τοῦτο· ἀλλὰ καὶ Ἀριστοτέλης καὶ Ἀριστοφάνης· ἦν δὲ καὶ πόλις ἣν μνημονεύει Δημοσθένης ἐν ε′ Φιλιππικῶν· ἔστι δέ τι καὶ ζῶον χερσαῖον, καὶ θαλάσσιον ὄστρειον.

Ἐχῖνος : καδίσκος τίς ἐστι χαλκοῦς· εἰς ὃν αἵ τε μαρτυρίαι καὶ αἱ προκλήσεις* ἔγγραφοι ἐνεβάλλοντο ὑπὸ τῶν δικαζομένων· καὶ κατεσημαίνοντο ἵνα μήδεὶς κακουργήσηι περὶ τὰ ἐμβαλλόμενα.

Ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλληι : λέγεται ἐφ᾽ ὧν τὸ ἀναβάλλεσθαι πρὸς χεῖρον[2] γίνεται· καὶ γὰρ οἱ χερσαῖοι ἐχῖνοι κεντούμενοι δοκοῦσιν ἀνέχειν τὸν τόκον· εἶθ᾽ ὕστερον ὑπὸ τραχυτέρων τῶν ἐμβρύων κάκιον ἀπαλλάσσειν ἐν τωῖ τόκωι.

Ἐχῖνοι : οἱ μὲν χαλκοῖ· οἱ δὲ ἐκ κεράμου· εἰς οὓς καθιᾶσιν οἱ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἅ τινὲς ἐμαρτύρησαν· καὶ κατασημηνάμενοι μετὰ ταῦτα, εἰ ἐγκληθείη ἡ δίαιτα τοῖς δικασταῖς, ἐπεδίδων.

Ἐχόμενος : ἐγγύς· ἢ κατέχων.

Ἔχοντες : οἰκοῦντες.

Ἐχυρῶς : ἰσχυρῶς ἢ ἀσφαλῶς.

[1] Ἐχθροδοπὸν Porsonus, casu opinor : sine ρ G.

* Inc. σεις f. 10. c. 3. [2] χείρονος

Ἐφιείς: ἐπιπέμπων· ἐπιβάλλων.
Ἐφιέμενοι: ἐπιθυμοῦντες.
Ἐφιερόν: Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ τριηραρχήματος· ἱερόν ἐστι τῶν ιβ' θεῶν ἐν Βοσπόρῳ.
Ἐφίεται: ἐπιθυμεῖ.
Ἐφιέτω: ἀνείτω.
Ἐφιζάνει: ἐπικάθηται.
Ἐφίζεται: ἐπικαθέζεται.
Ἐφίησιν: ἐπιτρέπει.
Ἐφικέσθαι: καταλαβέσθαι.
Ἐφικνούμενος: καταλαμβανόμενος.
Ἐφίκοντο: ἐφήψαντο.
Ἐφικτόν: δυνατὸν καταληφθῆναι.
Ἐφίππιον: ἀγώνισμα ἐφ' ἵππων τρεχόντων.
Ἔφιππον: Εὔπολις Αἰξίν.
Ἔφλα: ἔθλα· ἐμάλασσεν.
Ἔφλιψεν:[1] ἔθλιψεν.
Ἐφοδευσάτωσαν: κατασκοπησάτωσαν.
Ἐφόδια: τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν ἐπιτήδεια ἀναλώματα.
Ἔφοδος: ὁρμή.
Ἐφόλκια: τὰ ἐκ περιττοῦ ἐπιφερόμενα τοῖς ἀποδημοῦσι σκεύη.
Ἐφόλκια: καράβια μικρά· παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τῶν ναυπηλατῶν ἢ τῶν μεγάλων πλοίων· καλοῦνται δὲ καὶ οἱ τῶν πόλεων τὰ ὤνια ἐπισκοπούμενοι.
* Ἐφολκά[2] λέγοντες: ὡς Θουκυδίδης· ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγά.

[1] Ἔφλειψεν
[2] Accent. om.

* Inc. f. 10. c. 1.

κρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας αὐτοῦ κατασκεδάσας.[1]

Ἑωλοκρασία: ἔθος ἦν τοῖς νέοις δειπνοῦσι καὶ νυκτερεύουσι καταχεῖν τῶν κοιμωμένων τῶν ἑώλων δείπνων τοὺς ζωμοὺς, πρὸς τὴν τοιαύτην παιδιὰν κεκραμένους· ἐγὼ δὲ μᾶλλον νομίζω πεποιῆσθαι τὸ ὄνομα ὑπὸ τοῦ ῥήτορος, ἀπὸ τῶν ἑώλων, ἅ ἐστιν ἀρχαῖα· ὅτι πράγματα ἀρχαῖα συγκεράσας, κατηγορεῖ ὁ Αἰσχίνης.

Ἕωλον: ἐχθεσινόν· ψυχρόν· μάταιον· ἀνωφελές· ἀνίσχυρον.

Ἕωλον: τὸ μὴ πρόσφατον· ἀεὶ δασέως τὴν πρώτην συλλαβήν· καὶ γὰρ διὰ τοῦ θ συναλείφεται.[2]

Ἑωνημένοι: ἀγοράσαντες· ἢ ἠγορασμένοι.

Ἑώρα: ὕψωσις, ἢ μέταρσις.[3]

Ἑωρηθήτω: κρεμασθήτω.

Ἑωράκη:[4] τὸ πρῶτον πρόσωπον· ὡς ἐπεπόνθη·[4] καὶ ἐπεποιήκη·[4] καὶ ᾔδη[4] τὸ ᾔδειν· Πλάτων τοῖς τοιούτοις χρῆται σχηματισμοῖς.

Ἑώρησις: κρέμασις.

Ἑωροκοπίαις: ὑψηλοφροσύναις.

Ἑώρων: οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι· τὸ δὲ * ἀνάλογον ὤρων· τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ο ἀρχόμενα ῥήματα κατὰ τὸν ἐνεστῶτα χρόνον, ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος ἢ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ο πάλιν ἄρχεται, ἢ ἀπὸ τοῦ ω· λέγουσι

[1] κατεσκέδασας
[2] συναλείψεται
[3] μετάρσιος
[4] ει pro η finali quater.
* Inc. λογου f. 11. c. 1.

Ἐφιείς: ἐπιπέμπων· ἐπιβάλλων.

Ἐφιέμενοι: ἐπιθυμοῦντες.

Ἐφιερόν: Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ τριηραρχήματος· ἱερόν ἐστι τῶν ιβ' θεῶν ἐν Βοσπόρῳ.

Ἐφίεται: ἐπιθυμεῖ.

Ἐφιέτω: ἀνείτω.

Ἐφιζάνει: ἐπικάθηται.

Ἐφίζεται: ἐπικαθέζεται.

Ἐφίησιν: ἐπιτρέπει.

Ἐφικέσθαι: καταλαβέσθαι.

Ἐφικνούμενος: καταλαμβανόμενος.

Ἐφίκοντο: ἐφήψαντο.

Ἐφικτόν: δυνατὸν καταληφθῆναι.

Ἐφίππιον: ἀγώνισμα ἐφ' ἵππων τρεχόντων.

Ἔφιππον: Εὔπολις Αἰξίν.

Ἔφλα: ἔθλα· ἐμάλασσεν.

Ἔφλιψεν:[1] ἔθλιψεν.

Ἐφοδευσάτωσαν: κατασκοπησάτωσαν.

Ἐφόδια: τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν ἐπιτήδεια ἀναλώματα.

Ἔφοδος: ὁρμή.

Ἐφόλκια: τὰ ἐκ περιττοῦ ἐπιφερόμενα τοῖς ἀποδημοῦσι σκεύη.

Ἐφόλκια: καράβια μικρά· παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τῶν καπηλατῶν ἢ τῶν μεγάλων πλοίων· καλοῦνται δὲ καὶ οἱ τῶν πόλεων τὰ ὤνια ἐπισκοπούμενοι.

* Ἐφολκὰ[2] λέγοντες: ὡς Θουκυδίδης· ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγά.

[1] Ἔφλειψεν

[2] Accent. om.

* Inc. f. 10. c. I.

Ζεὺς μιγῆναι τῇ Περσεφόνῃ· ἐξ ἧς χθόνιος Διόνυσος.

Ζάειρα: ἐπιβόλιον κατὰ τῶν ὤμων φερόμενον.

Ζαές:[1] μέγα· πολύ· λαμπρόν· ἢ ἰσχυρόν.

Ζαὴν ἄνεμον:[2] τὸν σφοδρῶς πνέοντα.

Ζάκορος: νεωκόρος· Μένανδρος Δὶς ἐξαπατῶντι·— οὐ Μεγάβυζος ἦν, Ὅστις γένοιτο ζάκορος· καὶ ὁ ὑπηρέτης· Λευκαδίᾳ· Ἐπίθες τὸ πῦρ ἡ ζάκορος οὑτωσὶ καλῶς·[3] ἢ ὁ ἱερεὺς ὁ τὸν ναὸν σαρῶν· κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρὰ Ἀττικοῖς.

Ζάκοτον: ἄγαν ὀργίλον· κότος γὰρ ἡ ὀργή.

Ζάλη: μεγάλη ἄελλα·[4] ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἁλίζεσθαι· καὶ ζάπλουτος ὁ σφόδρα πλούσιος· Πολιτείαι· οἷον ἐν χειμῶνι ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑποτείχιον[5] ὑποστάς· καὶ ἐν Τιμαίῳ· εἴτε ζάλη πνεύματος ὑπὸ ἀέρος φερομένη καταληφθείη· συστροφὴν γὰρ καὶ συρμὸν βούλεται δηλοῦν· τινὲς ἄνεμος λάβρος· πνεῦμα θορυβῶδες· Κλήμης· δύναται ζάλη τίς εἶναι μεγάλη συστροφὴ ἀνέμου· τινὲς ζάλην τὴν χάλαζαν.

Ζαμβύκη: μουσικὸν ὄργανον.

Ζάμολξις: Πυθαγόρα δουλεύσας, ὡς Ἡρόδοτος δ'· Σκύθης· ὃς ἐπανελθὼν ἐδίδασκε περὶ τοῦ ἀθάνατον εἶναι τὴν ψυχήν· Μνασέας δὲ παρὰ Γέταις τὸν

[1] Accent. om. [2] Dist. Ζαήν: ἄνεμον τὸν

[3] ἡ ζακορος· οὑτοσι καλός·

[4] Dist. Ζάλη μεγάλη: ἄελλα

[5] ὑποτ. sine acc. G. Lege ὑπὸ τειχίον ut in Plat. Rep. VI. p. 496. D. HSt.

Ἐφιείς: ἐπιπέμπων· ἐπιβάλλων.

Ἐφιέμενοι: ἐπιθυμοῦντες.

Ἐφιερόν: Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ τριηραρχήματος· ἱερόν ἐστι τῶν ιβ′ θεῶν ἐν Βοσπόρῳ.

Ἐφίεται: ἐπιθυμεῖ.

Ἐφιέτω: ἀνείτω.

Ἐφιζάνει: ἐπικάθηται.

Ἐφίζεται: ἐπικαθέζεται.

Ἐφίησιν: ἐπιτρέπει.

Ἐφικέσθαι: καταλαβέσθαι.

Ἐφικνούμενος: καταλαμβανόμενος.

Ἐφίκοντο: ἐφήψαντο.

Ἐφικτόν: δυνατὸν καταληφθῆναι.

Ἐφίππιον: ἀγώνισμα ἐφ' ἵππων τρεχόντων.

Ἔφιππον: Εὔπολις Αἰξίν.

Ἔφλα: ἔθλα· ἐμάλασσεν.

Ἔφλιψεν:[1] ἔθλιψεν.

Ἐφοδευσάτωσαν: κατασκοπησάτωσαν.

Ἐφόδια: τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν ἐπιτήδεια ἀναλώματα.

Ἔφοδος: ὁρμή.

Ἐφόλκια: τὰ ἐκ περιττοῦ ἐπιφερόμενα τοῖς ἀποδημοῦσι σκεύη.

Ἐφόλκια: καράβια μικρά· παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τῶν ναυπηλατῶν ἢ τῶν μεγάλων πλοίων· καλοῦνται δὲ καὶ οἱ τῶν πόλεων τὰ ὤνια ἐπισκοπούμενοι.

*Ἐφολκὰ[2] λέγοντες: ὡς Θουκυδίδης· ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγά.

[1] Ἔφλειψεν

[2] Accent. om.

* Inc. f. 10. c. 1.

Ζειραί:[1] χιτῶνες ἀνακεκολαμμένοι· ἢ ἀνάκωλοι· Ξενοφῶν· καὶ ζειρὰς μέχρι τῶν ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων* ἔχουσιν· ἀλλ' οὐ χλαμύδας.

Ζειρος:[1] ἐνδύματος εἶδος.

Ζέσας θυμῶι: ἐξαφθεὶς τῆι ψυχῆι.

Ζέτνα: Φρύγιος ἡ λέξις· σημαίνει δὲ τὴν πύλην.

Ζευγήσιον: ὃ ἐτέλει ὁ ζευγίτης· τρεῖς δὲ τάξεις Ἀθήνησιν ἦσαν· πεντακοσιομέδιμνοι· ἱππεῖς, οἱ ἱππάδα τελοῦντες· καὶ τὸ θητικόν· οἱ μὲν πλουσιώτατοι πεντακοσιομέδιμνοι ἐκαλοῦντο.

Ζεύγλη: τὸ ἄκρον τοῦ ζυγοῦ· καθ' ὃ ἐντίθησι τοὺς τραχήλους τὰ ζῶα.

Ζεύγλη: ζυγός.

Ζεῦγμα: οὐ τὸ σχοινίον· ἀλλ' ἡ ἐζευγμένη σχεδία, ἐν ποταμῶι ἢ θαλάττηι· καὶ Θουκυδίδης ζ'· τὸ ζεῦγμα τοῦ λιμένος.

Ζεῦγος: τὸ ἐκ δυοῖν τινῶν ζευγνύμενον· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ πλειόνων· καὶ γὰρ καὶ Ἰσοκράτης τέθριππον ζεῦγος εἶπεν· καὶ Αἰσχύλος· Ζεῦγος τεθρίππων· ὥστε κἂν ἐκ τεσσάρων, κἂν ἐκ πέντε ἦι, ζεῦγος αὐτὸ καλοῦσιν.

Ζεῦγος ἡμιονικὸν ἢ βοεικὸν ζεύξαντες τὴν λεγομένην κλινίδα, ἥ ἐστιν ὁμοία διέδρωι, τὴν τῆς νύμφης μέθοδον ποιοῦνται· παραλαβόντες δὲ αὐτὴν ἐκ τῆς πατρώας ἑστίας ἐπὶ τὴν ἅμαξαν, ἄγουσιν εἰς τὰ τοῦ γαμοῦντος ἑσπέρας ἱκανῆς· κάθηνται δὲ τρεῖς ἐπὶ τῆς ἁμάξης· μέση μὲν ἡ νύμφη· ἑκατέρου δέ τε ὁ νυμφίος καὶ ὁ πάροχος· οὗτος δέ ἐστι φίλος ἢ

[1] Accent. om. bis. * Inc. των f. 11. c. 4.

Ἐφύπερθεν: ὑπὲρ ἄνω.

Ἔφυρον: ἔβρεχον ἢ ἔπλυνον.

Ἐφώδευσαν: ἐπέτρεχον.

Ἐχέγγυον: πιστόν· καὶ ἀνέγγυον, ἄπιστον.

Ἐχέγγυος: ὁ ἀσφαλὴς ἐγγυητής· ὁ διὰ* πίστεως ἄξιος.

Ἔχε δή: ἀντὶ τοῦ ἄγε δή· ἢ ὅρα δή· πρόσεχε· ἢ τὶ τοιοῦτο.

Ἔχεεν: ἔχωσεν.

Ἔχει αὐτὸν ὁ τοῦ θανάτου ζόφος χαλινώσας: ἀντὶ τοῦ τέθνηκεν.

Ἐχεμυθία: σιωπή· μυστήρια.

Ἐχεμυθεῖ: ἔχει ἐν ἑαυτωῖ τὸν λόγον.

Ἐχέμυθον: μυστήριον κρύπτον[1] ἢ φρόνιμον.

Ἐχέτλη: τοῦ ἀρότρου τὸ κράτημα.

Ἐχελιδών: τόπος ἔχων ἱππόδρομον· ἀπὸ Ἐχέλου ὀνομασθείς.

Ἐχθεζινόν: τὸ ἐχθεσινόν.

Ἐχθές: καὶ μονοσυλλάβως χθές· ἄμφω Ἑλληνικά· καὶ χθιζινὸν, καὶ ἐχθεζινόν.

Ἔχθημα: μίσημα.

Ἐχθιζόμεθα: κακυνόμεθα· ἐχθραινόμεθα· ἢ ἐχθροὺς παρασκευάζομεν.

Ἐχέφρων: συνετός.

Ἐχηρώθησαν:[2] ἀνδρῶν ἐστερήθησαν· ἐχήρευσαν.

Ἐχθραίνει: μισεῖ.

Ἔχθιστος: ἐχθρότατος.

* Inc. à f. 10. c. 2.

[1] κρυπτὸν

[2] Ἐχειρώθησαν

ισταμένη· πρὸς ἣν ἐμηνύοντο οἱ ὀφείλοντες χρήματα τῇ πόλει καὶ μὴ ἀποδεδωκότες.

*Ζητεῖν: ἐπὶ τοῦ βούλεσθαι τιθέασιν Ἀττικοί· μὴ δὲ σὺ ζήτει τί πυθέσθαι.

Ζητήσεται: ἀντὶ τοῦ ζητηθήσεται.

Ζητρεῖον: τὸ τῶν δούλων κολαστήριον· Εὔπολις.

Ζητόρων: ζητητῶν.

Ζιβύνη: ὁλοσίδηρον ἀκόντιον· λόγχη· σπάθη.

Ζιγγοῦν: τὸ ὑποπίνειν Κίλικες· οὕτως Νικόστρατος.

Ζόφον: δύσιν.

Ζυγάδην: συνεζευγμένως.

Ζύγαστρον: κιβωτός· κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορός· παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι· οὕτως Εὐριπίδης· παρὰ Δελφοῖς δὲ ζύγαστρον καλεῖται τὸ γραμματοφυλάκιον.

Ζύγιοι: ἐρέται τινὲς οὕτω καλοῦνται.

Ζυγόν: οὐδετέρως τὸ τῶν ὑποζυγίων.

Ζυγόν: ἐν μὲν τοῖς τραγικοῖς χοροῖς, τὸ ἐκ τῶν τριῶν· ἐν δὲ τοῖς κωμικοῖς, τὸ ἐκ τῶν τεττάρων.

Ζυγός: τοῦ σανδαλίου τὸ συνέχον τοὺς δακτύλους.

Ζυγόδεσμος: ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ.

Ζυγομαχεῖ: στασιάζει· ὡς οἱ βόες ἐζευγμένοι· μετῆκται ἡ λέξις ἀπὸ τῆς τῶν βοῶν πρὸς ἀλλήλους μάχης· ἐκεῖνοι γὰρ πολλάκις ὅτ' ἂν ἕλκωσι κάμνοντες, ἐπερείδουσι τὸ βάρος πρὸς ἀλλήλους· κέχρηται Ὑπερίδης.

Ζυγός: ἐν τοῖς τακτικοῖς, τὸ ἐκ παρεστηκότων ἀλλήλοις πλῆθος· ἐρετικὴ καθέδρα· τὰ τοῖς ξώοις ἐπι-

* Inc. f. 12. c. 2.

Ἐχύρωσεν: ἰσχυροποίησεν.

Ἕψειν:[1] βάπτειν τὰς τρίχας.

Ἕψεται: ἀκολουθήσει· ἢ ἀκολουθεῖ.

Ἐψημυθιῶσθαι: τὸ προστετρίφθαι τὸ πρόσωπον τρίμματι λευκῷ.

Ἑψητοί: πληθυντικῶς τὰ ἰχθύδια· ὡς ἀφύαι καὶ μεμβράδες·[2] Εὔπολις Αἰξίν· Καὶ τῆς λοπάδος·[3] ἔνεισι δ' ἑψητοί τινες.

Ἑψιᾶσθαι: παίζειν.

Ἑψιοῦσα: τροφὰς διδοῦσα χόνδρου·[4] καὶ τὰ ἑψητά· Αἰσχύλος Τροφοῖς· βιοτὴν αὔξιμον ἑψιοῦσα· Ἱππῶναξ.

Ἐψυχαγώγησεν: ἐπήλπισε· παρεμυθήσατο· ἢ ψυχὰς διὰ μαγγανείας τῶν τελευτησάντων ἀνήγαγεν.

Ἑωθινὰς δίκας: τὰς κρινούσας* ἐντὸς ν' δραχμῶν.

Ἐωθώς: χωρὶς τοῦ ι· Ἄρχιππος· καὶ Ἀραρὼς ἔωθας· καὶ Θουκυδίδης η' ἑώθεσαν.[5]

Ἐῴκει: ὁμοία ἦν.

Ἐώνην: λέγουσι τὸ[6] ἀφείην.

Ἐώθουν: τὸ ὤθουν οὕτως λέγουσιν.

Ἐωλοκρασία:[7] τὸ χθιζὸν βρῶμα κυρίως.

Ἑωλοκρασία: Δημοσθένης· αἴτιος δ' οὗτος, ἑωλο-

[1] Accent. om.
[2] μεμβάδες
[3] λοιπάδος
[4] χονδρου et βιοτην sine accent.
* Inc. f. 10. c. 4.
[5] Θουκυδίδης ἠεώθεσαν
[6] τ'
[7] Hic et deinceps spiritum sic G.

Ζωπυρεῖ: ἀναζῆν ποιεῖ ἢ ἐκκαίει.

Ζωπυρῆσαι: ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τοῦ πυρὸς, ἐπὶ τοὺς ἐξ ἀρρωστίας ἀναρρωννυμένους[1] λέγουσιν οἱ Ἀττικοί.

*Ζωπυρεῖα:[2] φυσητήρια.

Ζώπυρον: πεπυρακτωμένον· ἔνθερμον.

Ζωπύρου τάλαντα: Ζώπυρος ὁ Πέρσης αἰκισάμενος ἑαυτὸν, Δαρείῳ Βαβυλῶνα εἷλεν, ὡς Ἡρόδοτος ἐν γ΄ πιστευθεὶς ἀποστάτης εἶναι.

Ζωπύρου τάλαντα: Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ· τοῦτον φησὶ[3] Θεόπομπος, ἐν τῇ ὀγδόῃ τῶν περὶ Φίλιππον, Πέρσην ὄντα ὑπὸ φιλοτιμίας χαριζόμενον βασιλεῖ μαστιγῶσαι[4] ἑαυτόν· καὶ τῆς ῥινὸς καὶ τῶν ὤτων ἀποστερήσαντα, εἰσελθεῖν εἰς Βαβυλῶνα· καὶ πιστευθέντα διὰ ταύτην τὴν κακουχίαν, καταλαβεῖν τὴν πόλιν· ἐκ μεταφορᾶς οὖν εἶπε τάλαντα καὶ ζυγά· οἱονεὶ ἔργα καὶ πράξεις.

Ζωροπόται: ἀκρατοπόται.

Ζωρότερον: ἀκρατότερον.

Ζωστήρ: ᾗ ἐπάνω τοῦ θώρακος χρῶνται.

Ζῶστρα: ἐνδύματα τινὰ ἀνδρῶν· οἷον χιτῶνας βαθεῖς.

Ζωφυτεῖσθαι: ζωογονεῖσθαι.

Ζώννυται: ἡ ζώνη.

Τέλος ζ̄.

[1] ἀναρρωνυμένους
[2] Ζωπύρια
[4] μαστιγώσας

* Inc. f. 12. c. 4.
[3] τοῦτο φασί·

δὲ ὅμως καὶ ὥρων ἄνευ τοῦ ε̄ οἱ νεώτεροι· Θουκυδίδης δὲ μόνος ἑώρων.

Ἑώς: ἡ πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς ὥρα.

Ἑώς: οὐχὶ ἠώς τὸ Ἀττικόν ἐστι· Ξενοφῶν δὲ ἠὼς λέγει ποιητικῶς κατακόρως ἐν Κύρου παιδείᾳ·[1] ἥν τε πρὸς ἠῶ, ἥν τε πρὸς ἑσπέραν.

Ἑώνυχον: ἡμερονύκτιον.

Ἔωσε: καὶ ἐώσατο λέγουσι· τὸ ἀνέτρεψε καὶ ἀπέκλεισε τὴν θύραν.

Ἑωσφόρος: ἀνατολικὸς ἀστήρ· πρωϊνός· καλούμενος φωσφόρος.

Περὶ τῶν ἕνδεκα.

Ἕνδεκα ἄνδρες ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη γεγονότες, κλήρῳ τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐλάμβανον· ἐπεμελοῦντο δὲ τῶν ἐν δεσμωτηρίῳ· κλέπτας δὲ καὶ λωποδύτας καὶ ἀνδραποδιστάς, εἰ μὲν ἐπ' αὐτοφώρῳ λάβοιεν, ἐκόλαζον θανάτῳ· εἰ δὲ ἀντιλέγοιεν, εἰς κρίσιν καθίστων.

Τέλος σὺν Θεῷ τοῦ ε̄ στοιχείου.

*Ἀρχὴ σὺν Θεῷ ζ̄.

Ζαβρόν: πολυφάγον.

Ζάγρα: λοιδορίας εἶδος· οὕτως Τιμόστρατος.

Ζαγρεύς: ὁ Διόνυσος παρὰ ποιηταῖς· δοκεῖ γὰρ ὁ

[1] παιδιᾷ et ἦν bis.

* Inc. f. 11. c. 2.

*Ἤγαλλεν: ἐθεράπευεν· Δίων ἐν ιϛ' λόγῳ Ῥωμαϊκῶν· διά τε οὖν ταῦτα καὶ ὅτι τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἤγαλλε· κέχρηνται οὖν τῇ λέξει ταύτηι ἄλλοι τὲ καὶ Εὐνόμιος ὁ δυσσεβής.

Ἠγάμην: ἀπεδεξάμην.

Ἢ γάρ: ἀντὶ τοῦ οὐχ' οὕτως.

Ἠγάσαντο: ἐθαύμασαν.

Ἠγάσθην: ἐθαύμασα.

Ἠγγύα: ὡμολόγει δώσειν.

Ἠγγυᾶτο: ὁ λαμβάνων.

Ἤγειρα: παρώξυνα.

* Ἡγεῖσθέ [1] μοι: ἄγετέ μοι.

Ἡγεμονεύω: [1] διοικῶ.

Ἡγεμονία [1] δικαστηρίου: Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλους τῶν ἀρχόντων ἐλαγχάνοντο δίκαι· τὰς δὲ ἀπενεχθείσας αἱ ἀρχαὶ κατὰ τὸν αὐτῶν ἑκάστη νόμον εἰσῆγον εἰς δικαστήριον· ἡγουμένη καὶ προεστῶσα· οἷον πρὸς μὲν τὸν ἄρχοντα αἱ τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν ἐπικλήρων· πρὸς δὲ τὸν βασιλέα αἱ τῆς ἀσεβείας· πρὸς δὲ πολέμαρχον ἀπροστασίου τὲ καὶ ἀπρονοησίου· πρὸς δὲ τοὺς θεσμοθέτας αἱ τῆς ξενίας τὲ καὶ δωροξενίας καὶ συκοφαντίας· καὶ ψευδογραφῆς καὶ ὕβρεως καὶ μοιχείας καὶ βουλεύσεως καὶ ἄλλων.

Ἡγεμὼν συμμορίας: Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησι-

* Inc. f. 13. c. 2.

[1] Per lenem ter.

Κρόνον οὕτω[1] τιμᾶσθαι* καὶ καλεῖσθαι Ζάμολξιν·[2] Ἑλλάνικος δὲ ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς νομίμοις φησὶν, ὅτι Ἑλληνικός τε γεγονὼς τελετὰς κατέδειξε Γέταις τοῖς ἐν Θράκῃ καὶ ἔλεγεν, ὅτι οὔτ' ἂν αὐτὸς ἀποθάνοι, οὔθ' οἱ μετ' αὐτοῦ ἀλλ' ἕξουσι πάντα ἀγαθά· ἅμα δὲ ταῦτα λέγων, ᾠκοδόμει οἴκημα κατάγαιον· ἔπειτα ἀφανισθεὶς αἰφνίδιον ἐκ Θρακῶν, ἐν τούτωι διῃτᾶτο· οἱ δὲ Γέται ἐπόθουν αὐτόν· τετάρτωι δὲ ἔτει πάλιν φαίνεται· καὶ οἱ Θρᾶκες αὐτωῖ πάντα ἐπίστευσαν· λέγουσι δέ τινες ὡς ὁ Ζάμολξις ἐδούλευσε Πυθαγόραι Μνησάρχου Σαμίου· καὶ ἐλευθερωθεὶς ταῦτα ἐσοφίζετο· ἀλλὰ πολὺ πρότερός μοι δοκεῖ ὁ Ζάμολξις Πυθαγόρου γενέσθαι· ἀθανατίζουσι δὲ καὶ Τερέτιζοι[3] καὶ Κρόβυζοι· καὶ τοὺς ἀποθανόντας ὡς Ζάμολξιν φασὶν οἴχεσθαι· ἥξειν δὲ αὖθις· καὶ ταῦτα ἀεὶ νομίζουσιν ἀληθεύειν· θύουσι δὲ καὶ εὐωχοῦνται, ὡς αὖθις ἥξοντος τοῦ ἀποθανόντος.

Ζάπλουτος : μεγαλόπλουτος.

Ζατῶσαι : ὑποπτεῦσαι.

Ζέα : λιμὴν Ἀθήνησιν.

Ζειλα :[3] τὸν οἶνον οἱ Θρᾶκες.

Ζείδωρον : τὴν πρὸς τὸ ζῆν δωρουμένην.

Ζειρά : ἤτοι σειρὰ, ὥς τινες· ἢ ἔνδυμά τι ὃ ἐπενεδύοντο[4] μετὰ τοὺς χιτῶνας, ὥσπερ ἐφαπτίδας.

Ζειρά :[3] ζώνης ἐστὶν εἶδος.

[1] χρόνον οὐ

[2] ζάμολξον

[4] ἐπενδ.

* Inc. f. 11. c. 3.

[3] Accent. om. ter.

'Ηγεμονικόν : ὁ νοῦς.

'Ηγήμων : Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· εἷς ἦν τῶν Μακεδονιζόντων· καὶ τῶν ἐπὶ δωροδοκία διαβεβλημένων.

Ἧγεν : ἐν Τιμαίῳ· ἡγεῖτο.

'Ηγέτης :[1] ἡγεμών.

Ἥγημα :[1] βουλή· γνώμη.

Ἥγημαι :[1] λελόγισμαι· ἔσχον.

'Ηγμένος : τεθηρευμένος καὶ παντὶ πειθαρχῶν.

'Ηγήσιππος : οὗτός ἐστιν ὁ Κρώβυλος[2] ἐπικαλούμενος· οὗ δοκεῖ τισὶν[3] εἶναι ὁ ζ' Φιλιππικὸς, Δημοσθένους[4] ἐπιγραφόμενος.

'Ηγήσοιτο : προηγήσοιτο.

'Ηγητηρία : παλάθη[5] ἣν σύκων· ἣν ἐν τῇ πομπῇ τῶν πλυντηρίων φέρουσιν· ὅτι ἡμέρου τροφῆς πρώτης ταύτης ἡγήσαντο.[6]

* 'Ηγήτορες : ἡγεμόνες.

'Ηγλαϊσμένη : χαίρουσα· λαμπρυνομένη.

'Η δέ :[7] ἀντὶ τοῦ ἡ αὐτὴ δέ.

'Ηδαξήσατο : ἐκνήσατο.

'Η δεῖ[8] χελώνης κρέα φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν : τῆς χελώνης ὀλίγα κρέα βρωθέντα στρόφους ποιεῖ· πολλὰ δὲ καθαίρει· ὅθεν καὶ τὴν παροιμίαν Δήμων·

[1] Per lenem ter.
[2] κρώβυλος
[3] τις
[4] φίλιππος δημοσθένης
[5] 'Ηγητηρία : παλλάθην σύκων, i. e. παλλάθη in παλλάθην statim ab eodem mutatum.
[6] ἐγεύσαντο
* Incip. f. 13. c. 4.
[7] Ἧδε
[8] 'Ηδέα

συγγενὴς ὁ μάλιστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος· ἐπειδὴ* δὲ ἡ ἅμαξα ὄχημα ἐλέγετο, ὁ ἐκ τρίτου παροχούμενος πάροχος ἐκλήθη· καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς συνηθείας, κἂν πεζοὶ μετίωσι τινὲς κόρην, ὁ τρίτος συμπαρὼν πάροχος λέγεται.

Ζεῦξις: Ἀριστοτέλης κατὰ τὸν Ἰσοκράτους χρόνον ζωγράφον.

Ζευξίλεως: ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί.

Ζεὺς κτήσιος: ὃν καὶ ἐν τοῖς ταμιείοις ἱδρύοντο ὡς πλουτοδότην.

Ζέφυρος: Λὶψ ἄνεμος.

Ζῆ: ἀντὶ τοῦ ζῆθι· Εὐριπίδης.

Ζηλοτυπία: ζῆλος ἐξ ὑπονοίας· τοῦ ἄρρενος[1] κατὰ τῆς οἰκείας γυναικὸς εἰς ἕτερον ἀσελγῆ ὑπόνοια.

Ζηλοτυποῦν: Αἰσχίνης ἀντὶ τοῦ μισοῦν· ζηλοῦν γὰρ τὸ μακαρίζειν· ζηλοτυπεῖν δὲ, τὸ εἰς ἀπέχθειαν ἐληλυθέναι.

Ζηλοῦ: μιμοῦ.

Ζηλῶ: μακαρίζω.

Ζηλωτός: μακαριστός· ἐπαινετός.

Ζητητής: ἀρχή τίς Ἀθήνησιν ἡ κατὰ καιροὺς καθισταμένη, εἴποτε τοὺς ἀδικοῦντας τι δημοσία[2] δέοι ζητεῖν· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

Ζημίαν λαβεῖν: ἀντὶ τοῦ ζημιωθῆναι· οὕτως Σοφοκλῆς.

Ζήσει: ἀντὶ τοῦ ζήσεται.

Ζητηταί: ἀρχή τίς ἦν Ἀθήνησι κατὰ καιροὺς καθ-

* Inc. δὴ f. 12. c. 1.

[1] Marg. γρ. ἀνέρος eadem manu.

[2] δημόσια

γοναῖς ἠσὶν ἀντὶ τοῦ φησίν· Ὁ Ζεύς, δίδωμι Παλλάς, ἠσί,[1] τούνομα· Ἀρίσταρχος δὲ τὸ μὲν ἦ δ'[2] ὅς, ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ ὅς· τὸ δὲ ἦν δ' ἐγώ, ἔφην δ'[3] ἐγώ· τὸ δὲ ἦ[4] τῶν ἀρχαίων ἔφη εἶναι λεξειδίων· Ὅμηρον δὲ οὐ κατὰ πάντα χρῆσθαι αὐτῷ· οὐδὲ σχηματίζειν ἀπ' αὐτοῦ· τὸ ἀνάλογον μέν, ὡς ὅτ' ἂν λόγου τελευτὴν σημαίνῃ· Ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι· καί· Ἦ καὶ[5] ἐπ' Ἀντινόῳ· τοὺς δὲ μεθ' Ὅμηρον ἀδιαφόρως αὐτὸ τάσσειν.

Ἦ δ'[2] ὅς: ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ οὗτος· καὶ ἀντὶ τοῦ ἔφη· τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός· καὶ ἀντὶ τοῦ ἔφασαν· καὶ ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε· τοῦτο Χάρης μέν φησι καὶ Κριτόλαος σημαίνει· διελέγχεται δὲ ὑπὸ πλειόνων.

Ἦδος: ἡδονή· ὄφελος.

Ἥδρασεν: ἐστήριξεν.

Ἡδυεπής: ἡδυλόγος.

Ἡδύλειον:[6] ὄρος ἐστὶν ἐν Βοιωτίᾳ τὸ Ἡδύλειον.

Ἡδυλισμός: εἶδος τι κολακείας· καὶ Μένανδρος ἐν Ἁλιεῖ κέχρηται τῷ ἡδυλίζειν.

Ἡδυπαθής: φιλήδονος· πάθει χαίρων.

Ἡδύς: εὐήθης· ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τοὺς ὑπομώρους.

* Ἡδύσματα: βρώματα· ἢ εὐοσμία.

Ἡδυντῆρες: ἅλες: τινὲς δὲ λέγουσιν ἡδυντῆτες.

Ἡδῦνθαι: ἠρτῦσθαι.

[1] διδωνω πολλας φησι [2] ἦ bis.
[3] δ' om. [4] ῆ (sic) [5] ἦκε
[6] Per lenem, sed mox asp. * Inc. f. 14. c. 2.

τιθέμενα· καὶ τὸν ζυγὸν ἐν* θαλάμῳ· τῶν μουσικῶν ὀργάνων ὁ πῆχυς· τὸ τὰς ἰσότητας διακρῖνον σκεῦος· καὶ αἱ χηλαὶ τοῦ ἐν οὐρανῷ σκορπίου· καὶ ἡ ζυγοτρυτάνη· τρυτάνη δὲ τὸ στάσιμον· καὶ ὁ περικείμενος ἱμὰς τοῖς δακτύλοις πλαγίοις ἐπὶ τῶν σανδαλίων.

Ζυγοφορούμενα: ἐν ζυγῷ σταθμιζόμενα.

Ζυγώσω: καθέξω· δαμάσω.

Ζῦθος: οἶνος ἀπὸ κριθῆς.[1]

Ζωαρκῆ: τὰ πρὸς ζωὴν ἀρκοῦντα.

Ζωάγρια: δι' ὧν λύτρων τὸ ζῆν περιγίνεται.

Ζωγρεῖ: ζῶντας λαμβάνει.

Ζωήν: τὴν κτῆσιν· τὴν οὐσίαν.

Ζῶμα: ὁ θώραξ καὶ τὸ περίζωμα.

Ζῶμα: χιτῶνος τί ζωστοῦ γένος· οὕτω Μένανδρος.

Ζωμεύματα: ὑποζώματα.

Ζωμίλη: ἄνηθον.

Ζωμὸς μέλας: ἡ λεγομένη αἱματία.[2]

Ζῶμα φαεινόν: τὸν χιτῶνα, ἀπὸ τοῦ ζώννυσθαι· ἄλλοι δὲ τὸν θώρακα· οἱ δὲ κυρίως τὸ ζῶμα.

Ζώννυσθαι: καθοπλίζεσθαι.

Ζῶον: καὶ τὸ ἀληθινὸν καὶ τὸ γεγραμμένον λέγουσι.

Ζωοδότειρα: ζωὴν παρέχουσα.

Ζώπυρα: τοῦ ζῆν ποιητικά.

Ζώπυρα: φυσητῆρες ὅθεν οἱ χαλκεῖς τὸ πῦρ φυσῶσι.

Ζώπυρα: λείψανα.

* Inc. f. 12. c. 3.

[1] ἀποκριθεὶς m. pr.

[2] Vox in litura, sed ejusdem.

Ἤθεσι: τοῖς συνήθεσι τόποις· ταῖς ἐξ ἔθους διατριβαῖς.

Ἠθολόγος: θεατριστής.

Ἤϊα: τὴν τῶν ὀσπρίων καλάμην· * οὕτως Ἐρατοσθένης· ὁ δὲ ποιητὴς ἁπλῶς ἔοικε βρώματα· Θώων παρδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται· καὶ τὸν εἰς τὰς ναῦς ἐπισιτισμὸν ὁμοίως.

Ἠΐθεος: ὁ ὥραν γάμου ἔχων καὶ μηδέπω γεγαμηκώς· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ἐπίγαμος.

Ἤϊα: βρώματα· καὶ τὸ ἐπορευόμην.

Ἤϊκειν:[1] ὅμοιος ἦν.

Ἤϊσμεν:[2] ἐπιστάμεθα.

Ἠϊόεντι: καλὸν, αἰγιαλὸν ἔχοντι.

Ἠϊόνα: αἰγιαλόν· ὄχθον.

Ἧκειν:[3] ἀντὶ τοῦ ἥκων.

Ἤκειν:[4] τὸ ἐώκειν ἐπὶ γ' προσώπου· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἠκαιρεῖσθε: ἐκωλύεσθε· καιρὸν οὐκ εἴχετε.

Ἧκεν: ἐφῆκεν.

Ἠκέσατο: ἰάσατο· ἐθεράπευσεν.

Ἠκιδωμένος: ἀκίδας ἔχων.

Ἠκισμένους: ἠφανισμένους.

Ἥκιστα: οὐδαμῶς· οὐχ ἧττον· καὶ Λιβάνιος φησίν· εἴ τινα ἄλλον τρόπον ὃν ἥκιστα ὤφθη μετελθών· ἐν τῷ ὅ ἐπὶ τῇ φιάλῃ ἔμπορος· ἀντὶ τοῦ πάνυ.

Ἠ'κονήσατο: ἀντὶ τοῦ ἠ'κόνησεν.

* Inc. f. 14. c. 3.

[1] Ἤϊκειν

[2] Ἤϊσμεν

[3] Ἧκειν

[4] Ἤκειν

* Ἀρχὴ σὺν Θεῷ η.

Ἠ:[1] ἀντὶ τοῦ ὡς, καθώς.

Ἦ: βαρέως ἀντὶ τοῦ ἄρα.

Ἦ: χωρὶς τοῦ ν ἢ περισπωμένως, ἀντὶ τοῦ ἔα, ἤμην·[2] καὶ παρῆ ἀντὶ τοῦ παρήμην· περὶ ψυχῆς· καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ μυθολόγος·[3] ἢ σὺν τῷ ν.

Ἦα: δισυλλάβως· τὸ ἐπορευόμην, σὺν τῷ ι γράφεται· οἱ γοῦν Ἴωνες ἤϊα λέγουσι· καὶ ἤϊσαν,[4] τὸ ᾔεσαν· καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οὕτως ἀναγνωστέον· ὅτι ἀκμάζοντές τε ᾖσαν ἐς αὐτόν· οἱ δὲ Ἴωνες ᾔεσαν καὶ ᾖσαν· Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν· Ἐπεὶ δ᾽ ἐγενόμην οἷπερ ᾖ᾽ ἐπὶ ξύλα.[5]

Ἡβᾷ: ἀκμάζει· σφριγᾷ.

Ἡβαιόν: μικρόν· ὀλίγον.

Ἡβάσκει: ἀκμάζει.

Ἥβη: νεότης· ἀκμή.

Ἡβηδόν: ἡβῶντας· ἢ τὰς στρατείας[6] ἢ ἀθρόον· ὅλα καθ᾽ ἡλικίαν.

Ἡβήσαντες: ἀκμάσαντες.

Ἦ βούλονται:[7] καθὸ βούλονται.

Ἡβρυνόμην:[8] διεχεόμην.

Ἡβυλλιᾶν:[8] ἡβᾶν· ἀκμάζειν.

* Incip. f. 13. c. 1.

[1] Ἡ [2] ἡμὴν [3] ἢ μοι ὁ λόγος

[4] Ita primo, sed ab eodem mut. in ἤια λ. κ. ἤισαν.

[5] ὀλκάσιν — οἷπερηι ἐπιξύλα

[6] Primo στρατιάς [7] Ἡβουλονται sine accentu.

[8] Ἡβρυνόμην — Ἡβυλλιᾶν

Ἠλέκτωρ: ὁ ἥλιος.

Ἠλιόμην: ἡλισμένος ἤμην.

Ἤλεγχον: ἐφανεροποίουν· ἢ ἀνέκρινον ὡς Ξενοφῶν.

Ἤλεις:[1] ἤληθες.

Ἡλιαῖα: τόπος Ἀθήνησιν, εἰς ὃν συνάγεται δύο δικαστήρια, ὅτ' ἂν χίλιοι δικάζωσιν· ὧν προέστηκεν εἷς γραμματεύς.

Ἡλιαῖα: καὶ ἡλιάζεσθαι· ἡλιαῖα μέν ἐστι τὸ μέγιστον δικαστήριον Ἀθήνησιν· ἐν ωἷ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο, χιλίων δικαστῶν ἢ χιλίων καὶ πεντακοσίων συνιόντων· συνίασι δὲ οἱ μὲν χίλιοι ἐκ δυοῖν δικαστηρίων· οἱ δὲ χίλιοι πεντακόσιοι ἐκ τριῶν.

Ἠλίβατον: ὑψηλόν· ἄβατον· ἤ ἐστιν ἀλεῖν[2] βαίνοντα· ἢ ὅπου ἥλιος πρῶτον* βάλλει· ἀλλ βεβηκυῖαν· Στησιχορος δὲ Τάρταρον ἠλίβατον βαθὺν λέγει· ἔνιοι ἠλίφατον ἀποδιδόασιν, ἡλίῳ φαινόμενον.

Ἠλίβατος: ὑψηλή· ἐφ' ἣν πρῶτον διὰ τὸ ὕψος ὁ ἥλιος βαίνει.

Ἠλίθιος: ἄφρων· ἢ σκληρός· ἢ ἀναίσθητος.

Ἡλίκον: μέγα· πηλίκον.

Ἡλικία τῆς πόλεως: ἀντὶ τοῦ ἐν ἡλικίᾳ οἱ νέοι· οὕτω Λυσίας καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς.

Ἠλινδημένον: ἀντὶ τοῦ ἀνεστραμμένον· Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Φορμισίου· ὅπη Ἰσοκράτης καλινδεῖσθαι λέγει.

[1] Sine accentu. [2] ἀλεῖν

* Inc. τον f. 15. c. 1.

φῶντος· ὁ προέχων πλουτῶν[1] καὶ διὰ τοῦτον τῶν ἄλλων ἡγεμονεύειν ἐπειλημμένος.

Ἡγουμένου : Πολιτείας θ'· ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἔρωτος πάσαις ταῖς δορυφόροις ἡγουμένου· ἀντὶ τοῦ πασῶν προηγουμένου τοῦ Ἔρωτος.

Ἠγρηγόρειν καὶ ἐγρηγόρειν :[2] φησὶ Μένανδρος.

Ἡγεμονία δικαστηρίου : τοῖς ἄρχουσιν οὐ πάσας πᾶσιν ἐφεῖτο δίκας εἰσάγειν· ἀλλὰ τῷ μὲν ἄρχοντι τὰς τῶν ὀρφανῶν καὶ τὰς τῆς παρανοίας καὶ τὰς τῶν ἀποκλήρων ἐπιδικασίας· τοῖς δὲ λογισταῖς τὰς κατὰ τῶν ἀρξάντων εὐθύνας· τῷ μέν τοι γε βασιλεῖ τάς τε φονικὰς καὶ τὰς τῆς ἀσεβείας· καὶ ἄν τις ἱερωσύνης ἠμφισβήτει· πρότερον * δὲ καὶ τὰς περὶ τῶν ἱερῶν τοῖς ἱερεῦσιν ἀμφισβητήσεις· προηγόρευε δὲ καὶ τῶν νόμων εἴργεσθαι τοὺς ἐναντία· τῷ πολεμάρχῳ δὲ ὅσαι ἀποστασίου γραφὴν ἔφερον· ἔτι μὴν καὶ ὅσα ὁ ἄρχων ἐν τοῖς ἀστοῖς, ὁ πολέμαρχος τοῖς μετοίκοις διῄτει· οἱ θεσμοθέται συκοφαντίας καὶ δώρων καὶ ὕβρεων καὶ μοιχείας καὶ βουλεύσεως· τοῖς ἕνδεκα ὅσαι λῃστὰς καὶ λωποδύτας καὶ ἀνδραποδιστὰς εἰσάγουσι· τῷ στρατηγῷ περὶ τριηραρχίας καὶ ἀντιδόσεως· οὕτως οὖν διαιτοῦντες ἡγεμονίαν δικαστηρίου ἔχειν λέγονται· ἀλλὰ γὰρ ὁ βασιλεὺς καὶ τῶν μυστηρίων ἅμα τοῖς ἐπιμεληταῖς προΐσταται· ἔχει δὲ μόνος καὶ στέφανον.

[1] πλοῦτον [2] -ορεῖν bis.

* Inc. ρον f. 13. c. 3.

Ἦμαρ : ἡμέρα.

Ἤματα : ἡμέρας ἢ ἱμάτια.

Ἠμάλαπτεν : ἔκρυπτεν· ἠφάνιζεν.

Ἡμέδιμνον : τὸ ἡμιμέδιμνον.

Ἡμεδαπῶν : ἰδίων· ἐγχωρίων· αὐτοχθόνων· δάπεδον γὰρ τὸ ἔδαφος· ὅθεν καὶ τὸ ποδαπὸς, ἀντὶ τοῦ ποίου λαμβάνεται ἢ ποίας χώρας ἢ τῶν πατρίδων.

Ἠμείβετο : ἀνταπεκρίνετο.

Ἠμείφθη : ἠλλάγη.

Ἤμειψα : ἤλλαξα.

Ἡμένη [1] πελειάς : παροιμία ἐπὶ τῶν ἁπλουστέρων καὶ ἀκακοήθων ταττομένη· κατ' ἀντεξέτασιν τῶν παλευτριῶν·[2] αἱ ἐξιπτάμεναι ἄλλας προσάγουσιν.

Ἡ μὲν κλέος, ἡ δὲ καὶ ἦσθα : παροιμία ἐπὶ τῶν ὁμοίων τῇ περὶ αὐτῶν φήμῃ.

Ἡμερίδα : τὴν ἄμπελον· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἡμεροδρόμος : ὁ ἥλιος· λέγονται δὲ καὶ οἱ ἐν ταῖς βασιλικαῖς διατάξεσι ταχύτατα διακονούμενοι.

Ἡμεροκαλλές : ἄνθος σπειρόμενον ὁ Δίδυμος· οὐκ ἔστι δὲ ἄνθος, ἀλλὰ φοινικοῦν ἔριον διαπεποικιλμένον, ᾧ χρῶνται πρὸς τὰς ἱερουργίας* Ἀθήνησιν· ὡς Θεόδωρος ὁ παναγὴς προσαγορευόμενος ἐν τῷ α' περὶ τοῦ Κηρύκων γένους· καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ ὀνόματος ἀποδιδοὺς· γράφει δέ· καλεῖται ἡμεροκαλλὲς διὰ τὸ πεπλύσθαι καὶ βεβάφθαι καὶ εἰργάσθαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ· κάλλη δὲ προσαγορεύεται τὰ ἄνθη.

[1] Per lenem. [2] πλευτρίδων

* Inc. f. 15. c. 3.

ἕτεροι δὲ ἐπὶ τῶν ἀποδύντων μὲν πρᾶγμα, στραγγευσαμένων [1] δέ· φασὶ δὲ ταύτην Τερψίωνος εἶναι.

Ἡ δὲ αἶξ τὴν μάχαιραν: ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιφερόντων κακόν· ἀπὸ Κορινθιακῆς παροιμίας· ἡ [2] αἶξ δοῦσα τὴν μάχαιραν· οὕτω γὰρ λέγεται· Κορινθίων γὰρ Ἥραι Ἀκραίᾳ [3] θυόντων, ἣν λέγεται ἱδρύσθαι Μήδειαν,[4] οἱ τὴν παροχὴν μεμισθωμένοι, γῇ κρύψαντες τὴν μάχαιραν, ἐσκήπτοντο ἐπιλελῆσθαι· ἡ δὲ αἶξ αὐτὴν τοῖς ποσὶν ἀνεσκάλευσεν.

Ἥδει: τέρπει· καὶ ἤδη· ἀντὶ τοῦ νῦν.

Ἤδη: ἀντὶ τοῦ πάλαι.

Ἤδη: ἀντὶ τοῦ ᾔδειν· Εὐθύδημος· καὶ τῶν δὴ περὶ ψυχῆς· ἀλλὰ σχεδὸν μέν τι ἤδη ὁ Κρίτων.

Ἤδη: πρὸ τούτου· λοιπόν· ἐγγὺς τοῦ παρόντος νῦν ἀτόμου· μέρος δὲ χρόνου ἢ τοῦ μέλλοντος· ἢ τοῦ παρεληλυθότος· ἤδη τε γὰρ βαδιεῖσθαι φαμέν· καὶ τὸ συνάπτον τὸ νῦν· ἤδη τε βεβαδικέναι· οὐ πολὺ ἀφιστάντες τοῦ νῦν τὸν χρόνον.

Ἥδιστα: ἡδέως.

Ἡδίων: ἡδύτερος.

* Ἡδόμενος: ἀρεσκόμενος.

Ἦ δ' ὅς:[5] οἱ μὲν περὶ Ἐρατοσθένην ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ ὅς· διὸ καὶ δασύνουσι τὴν ἐσχάτην· ἐντετάχθαι γὰρ ἄρθρον τὸ ὅς· καὶ ἦ [5] ἀντὶ τοῦ ἔφη· ἀλλὰ περιμενοῦμεν, ἦ δ' [5] ὃς ὁ Γλαύκων· καὶ ἦν δὲ ἐγώ· ἀντὶ τοῦ ἔφην δὲ ἐγώ· παρὸ δὴ καὶ Ἕρμιππος ἐν Ἀθηνᾶς

[1] στρατευσαμένων [2] ἢ [3] κρέα
[4] ἠιδειαν * Inc. f. 14. c. 1.
[5] ἢ ter.

ἡμιόλιος δέ ἐστιν ἀριθμὸς, ὁ ἔχων ἄλλον ὅλον καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ.

Ἡμίοποι: κυρίως ἡμιτέλειοι αὐλοί.

Ἡμιπέλεκα: αἱ μονόστομοι ἀξίναι.

Ἡμιτύβιον: δίκροσσον· Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβών.

Ἡμιφόριον: ἥμισυ ἱματίου.

Ἡμμένοι: συνημμένοι.

Ἠμοιρηκώς: μὴ μετέχων.

Ἠμπέσχετο: περιεβάλλετο.

Ἦμορος: ἄμοιρος.

Ἠμόριξεν: ἄμοιρον ἐποίησεν.

Ἤμων: ἐθέριζον.

Ἠμύναθον: ἤμυνα.

Ἠμπείχετο: περιεβέβλητο.

Ἠμπλάκομεν: ἡμάρτομεν.

Ἠμφιέσθαι: τὸ περιβεβλῆσθαι.

Ἦν: ἤμην.

Ἦν: ἀντὶ τοῦ ἦσαν.

Ἦν: ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχεν.

Ἦν: ἀντὶ τοῦ ἤμην· τὸ δὲ παλαιὸν ἔλεγον τὸ ἤμην (ἦ)[1] κατὰ συναλιφὴν,[2] οἷον ἦα καὶ ἔα.

Ἦν: ἀντὶ τοῦ ᾖ τοῦ ὑποτακτικοῦ.

Ἥν: δασέως ὅτ' ἂν ἠθικῶς λέγηται· οἱ δὲ παλαιοὶ ἐν Μενάνδρωι Αὐτὸν τιμωρουμένωι· τὸ δὲ ψιλὸν ἀντὶ τοῦ ἰδού· Ἀλλ' ἦν χιτών σοι.

Ἥνδανεν: ἤρεσκεν.

[1] ἡ abest G.   [2] συναλειφὴν

Ἡδύχρους : τὸ ἐν γάλατι ὑπάρχον ἀρνίον· καὶ μήπω γεγευμένον πόας· ὃ καὶ ἡδύπνουν λέγουσιν.

Ἠέ : βαρυτόνως διαζευκτικὸς [1] σύνδεσμος· Ἠὲ διατμῆξαι [2] κοῖλον δόρυ· περισπωμένως δὲ ἀπορηματικόν·[3]— περιπταίη μαχεούμενον ἠὲ καὶ οὐχί.

Ἤει : πορεύεται.

Ἤϊεσαν : ἐπορεύοντο.

Ἠ ἐν ὁδῷ καθελών : ἀντὶ τοῦ ἐνεχθέντα ἑλών· τουτέστιν ἔν τινι ἐνέδρα καταβαλών· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους.

Ἠετιωνεία :[4] οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἑτέρα τοῦ Πειραιῶς ἄκρα· ἀπὸ τοῦ κατακτησαμένου τὴν γῆν Ἠετίωνος.

Ἠεμεν :[5] ἤδειμεν.

Ἠεροφοῖτις : ἡ ἀοράτως ἐρχομένη· κατὰ τὸν ἀέρα.[6]

Ἠθάδων : συνήθων.

Ἠ θέμις :[7] ὡς νόμος· ὡς προσῆκον.

Ἠθεῖος : παρὰ Ἴωσι νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον προσαγόρευσις.

Ἤθεος :[8] ἄφθαρτος πρὸς γυναῖκας.

Ἤθη : συνηθείας·— μετά τ᾽ ἤθεα καὶ νόμον[4] ἵππων· γράφεται καὶ ἔθη.

Ἠθημένος :[4] διυλισμένος· οὕτως Ἐπίλυκος.

Ἠθμωδεῖν : ἀλγεῖν τοὺς ὀδόντας.

Ἤθνευμαι : ἠκολάστηκα.

[1] διαζευτικὸς

[2] διατμῖξαι

[3] ἀπορρηματικόν

[4] Sine accentu ter.

[5] Sic, sine accentu.

[6] κατὰ τὰ ἔργα

[7] Ηθέμις : ὡς νόμους

[8] Sine acc. et sp.

τρία τέτμηται ἡ γαστήρ· ἤνυστρον· ἐχῖνον· κεκρύφαλον.

Ἠόνησας: κατήντλησας· ἔλουσας· τάχα καὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἠϊόνας φασι, παρὰ τὸ ἐπικλύζεσθαι.

Ἠοῦς: ὄρθρου· ἡμέρας· ἀνατολῆς.

Ἠπάτησεν: ἐπλάνησεν.

Ἠπήτην: οὐδεὶς εἴρηκε τῶν Ἑλλήνων· οὐδὲ ἠπήτριαν· ἀλλὰ ἀκέστριαν.

Ἤπειρον: τωῖ Ἰσοκράτει σύνηθές ἐστι τὴν ὑπὸ βασιλεῖ τῶν Περσῶν * γῆν οὕτω καλεῖν.

Ἤπειρος: χέρσος γῆ· οἷον ἄπειρός τις οὖσα· ἤπειρος δὲ λέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἡ γῆ καταχρηστικῶς· κυρίως δὲ ἡ εἰς ἄπειρον ἐκβάλλουσα, ὡς Εὐριπίδης· Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβάλλων πόδα.

Ἠπίαλος: ὁ ριγοπύρετος.

Ἠπιάλης: ἐπιάλης· ὁ πνιγαλίων ὑπό τινων.

Ἠπιόδωρος: ἠπία καὶ προσηνῆ δωρουμένη· χρηστή.

Ἤπιος: πρᾶος· ἢ λιπαρός.

Ἡ Περγαΐα Ἄρτεμις: τάσσεται ἐπὶ τῶν ἀγυρτῶν καὶ πλανητῶν· παρόσον καὶ ἡ θεὸς ἐν αὐτηῖ.

Ἤ ποθεν: ἀμόθεν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἤ που: ἄρα γε.

Ἤπου: ἴσως· σχεδόν.

Ἤπου γε: πολλῶι πλέον.

Ἡράκλεις: ἐπίφθεγμα θαυμαστικόν· τὸ δὲ Ἥρακλες κλητικὴ πτῶσις· ὥσπερ τὸ ὦ Δάματερ τοῦ Δήμητερ διαφέρει· ἐπικαλοῦνται δὲ καὶ τοὺς Ἡρακλεί-

* Inc. f. 16. c. 2.

Ἦις :[1] ὑπάρχεις.

Ἦισαν :[2] ἐπίσταντο.

Ἡκόντων : ἀντὶ τοῦ ἡκέτωσαν.

Ἠκρωτηριασμένος : Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· ἠκρωτηριασμένοι τὰς αὑτῶν ἕκαστοι πατρίδας· ἀντὶ τοῦ λελυμασμένοι· οἱ γὰρ λυμαινόμενοι τισὶν εἰώθασι περικόπτειν αὐτῶν τὰ ἄκρα· τὸ μέντοι ἠκρωτηριασμένοι ἀντὶ τοῦ ἠκρωτηριακότες.

Ἧκται : εἵλκυσται.

* Ἧκον δέ : ἐληλύθειν.

Ἥκω : ἦλθον.

Ἡ κυὼν ἐπὶ τῆς φάτνης : παροιμία ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων, μήτε ἄλλοις μεταδιδόντων.

Ἠλακάται : καλάμων ῥαβδία· ἀφ' ὧν καὶ τὰ κῶλα τῶν σταχύων.

Ἠλακάτη : ἐργαλεῖον γυναικός.

Ἤλασεν :[3] ἔσκαψεν· ἔπληξεν.

Ἠλαστρημένον : τὸν περιεφθαρμένον καὶ περιπεπλανημένον.

Ἠλεᾶτο :[3] ἔθαλπεν.

Ἠλέκτραι : τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα.

Ἤλεκτρον : ἀλλότυπον χρυσίον μεμιγμένον ὑέλωι καὶ λιθία.

Ἠλέκτρων : τῶν ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένων.

[1] Sic.

[2] Ἦισαν vel Ἤισαν

* Inc. f. 14. c. 4.

[3] Sine accentu bis.

Ἥρας δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος : Πολιτείας β' οὕτω γραπτέον· παρὰ Πινδάρῳ γὰρ ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμεύεται ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντι θρόνῳ· ὅ τινες ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὑπὸ Διὸς[1] καὶ φασὶ δεθῆναι αὐτὴν ἐπιβουλεύσασαν Ἡρακλεῖ· Κλήμεντος ἡ ἱστορία· καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἡφαίστῳ.

Ἥραον[2] τεῖχος : χωρίον ἐστὶν ἐν Θράκῃ· ὑπὸ Σαμίων δὲ ᾠκίσθη.

Ἠρᾶτο : εὔξατο.

Ἠρδαλωμένος : λεπρὸς καὶ μεμιασμένος.

Ἦρδεν : ἀντὶ τοῦ ὕγραινεν, διέβρεχε.

Ἠρέμα :[3] ἀτρέμα· πράως·[4] ἡσυχῇ· ἡ γὰρ ἠρεμία ἡσυχία.

Ἤρετο : ἠρώτησεν.

Ἤρεφεν : ἐστέγαζεν.

Ἤρειδε : σφοδρῶς κατηγόρει· ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων.

Ἠρία : οἱ τάφοι· φασὶ δέ τινες κοινότερον μὲν πάντας τοὺς τάφους * οὕτως ὀνομάζεσθαι· κατ' ἐξαίρετον δὲ τοὺς μὴ ἐν ὕψει ᾠκοδομημένους· ὠνομάσθαι δὲ παρὰ τὴν ἔραν.

Ἠρηκότες :[5] πεπορθηκότες.

Ἡρημένον : ἐπικριθέν· ἐκλελεγμένον.

Ἠρήρειστο : ἥρμοστο.

[1] διὸς prope evanuit.

[2] Sic P. Ηραον G. accentu et sp. vel omissis vel evanidis.

[3] Ἡρίμα et mox ἠρεμία

[4] πρ vix legi possunt.

* Inc. f. 16. c. 4.

[5] Per leuem.

῞Ηλιος: ὄνομα κύριον Ἀθηναίου τινός.

Ἠλισγημένος: μεμιασμένος· μεμολυσμένος· ἠρτυμένος.

Ἡλίσκον: τὸν μικρὸν ἧλον· Ἀριστοφάνης.

Ἡλίσκοντο:[1] ἐπορθοῦντο·[2] ἠλέγχοντο.

Ἠλίσμην: ἠλισμένος ἤμην.

Ἠλιτόμηνον: τὸ παρὰ μῆνα γεννηθέν.

Ἡλιωμένος: ἐπικεκαυμένος.

Ἠλύγη:[3] σκιά· σκέπη· καὶ ἐπηλυγησάμενος παρὰ Πλάτωνι τὸ προβαλόμενος καὶ ἐπισκιασάμενος.

Ἡ Λύκου δεκάς: Λύκος Ἀθήνησι πρὸς τοῖ δικαστηρίω ἥρως· μορφὴν ἔχων θηρίου· δεκὰς δὲ τὸ δεκάζεσθαι· πρὸς ὃ ἡ παροιμία· καὶ οἱ πρῶτοι δικασταὶ πρὸς τῷ λυκοειδεῖ ἥρωϊ ἐκλήθησαν.

Ἠλύσιον: ἱερὸν περίοδον· οἱ δὲ περὶ Αἴγυπτον· οἱ δὲ περὶ Λέσβον· οἱ δὲ τὸ κεκεραυνωμένον χωρίον ἢ πεδίον· τὰ δὲ τοιαῦτα ἐστὶν ἄβατα· καλεῖται δὲ καὶ Ἐνηλύσια·[4] Πολέμων δὲ Ἀθηναίους * φησὶ τὸ κατασκαφὲν χωρίον καλεῖν.

Ἤλυσις: πορεία.[5]

῞Ηλω τὸν ἧλον[6] ἐκκρούεις: ἀντὶ τοῦ ἁμαρτήματι τὸ ἁμάρτημα σπεύδεις ἐξελάσαι.

῞Ηλω: ἐλήφθη· εφανερώθη· ἐπορθήθη.

῞Ηλωσαν: ἐνικήθησαν· ἐλήφθησαν.

Ἠμαθόεντος: ἀμμώδους.

[1] Per lenem.
[2] ἐπόρθουν
[3] Sine spiritu.
[4] Nescio an G. ἐπηλίσια
* Inc. ους f. 15. c. 2.
[5] πορεῖα
[6] Ἡλωτὸν ἧλον

ἢ διὰ τὸ τοὺς ὄφεις ποικίλους ὄντας ἥρωας καλεῖσθαι.

* Ἥρως: ἡμίθεος· δυνατός· γενναῖος.

Ἡρῶσσαι:[1] αἱ ἡρωΐδες.

Ἡρωΐναι: ὁμοίως ἡρωΐδες.

Ἦσάν ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι· παροιμία ἀπὸ χρησμοῦ ἐπὶ[2] τῶν προγεγονότων.

Ἦσας: χάριν ἐποίησας· ἔδοξας.

Ἥσας: ἠδύνας.

Ἦσθα: ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες.

Ἥσθην: ἐχάρην.

Ἥσσητο: ἥττητο.

Ἧσσον ἑτοίμως κατέχειν: ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὁμοίως.

Ἥσεις: ἀντὶ τοῦ ἀφήσεις.

Ἠσὶ δέ: ἀντὶ τοῦ φησὶ δέ.

Ἠσκάριζεν: ἀντὶ τοῦ ἤσπαιρεν.

Ἦσμεν: ἀντὶ τοῦ ὑπήρχομεν· ἀπὸ τοῦ ἐσμέν.

Ἥστην: ἐκαθίζοντο[3] δυϊκῶς.

Ἠσυνθέτηκας: ἢ συνέθου καὶ ὡμολόγησας.

Ἠσχάτισεν: ὑστέρησεν.

Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάν: ἢ ταύτην ἢ ἐπὶ ταύτην· ἐκείνην.[4]

Ἡττήσομαι: ἡττηθήσομαι.

Ἧττον: οὐδαμῶς.

Ἠταίρηκεν: ἠτάκτησεν.

* Inc. f. 17. c. 1.
1 Sine acc. et sp. 2 ἀπὸ
3 ἐκα....ντο, mediis evanidis.
4 Ἠτ' ἂν ἐπιτ' ἄν: ἢ ταύτην ἐπιταύτην ἢ ἐκείνην.

Ἠτημένην: ἀντὶ τοῦ κεχρημένην· καὶ γὰρ αἰτεῖσθαι ἔλεγον τὸ κιχρᾶσθαι.

Ἠτίμησεν: ἠτίμασεν· ὕβρισεν.

Ἦτορ: ψυχή.

Ἠτριαῖον ἢ ἤτριον: ἐφ᾽ ὕψους τάττεται ἡ φωνή.

Ἤτριον: ἔνδυμα ὑμενῶδες.

Ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι: τὸ γὰρ παλαιὸν τρισὶν ἐχρῶντο κύβοις πρὸς τὴν παιδίαν· διχῶς δὲ λέγεται, καὶ ὁ ἀναρριπτούμενος καὶ ἰδίως ὁ κενός.[1]

* Ἦτρον: τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος.

Ηὔδα: ἔλεγεν· εἶπεν.

Ἠσχάτισεν: ἐταπείνωσε· καὶ ἠσχατίσμαι· τεταπείνωμαι· ἐσχατίζω γὰρ τὸ θέμα.

Ηὐλήσαντο: ἐταράχθησαν· ἐστράφησαν· πεφύσηνται.

Ηὔχει: ἀντὶ τοῦ ἤλπιζεν.

Ἡ Φανοῦ θύρα: τὸν Φανὸν φησὶ Δήμων ὀβολοστάτην εἶναι· ἄλλως δὲ τυφλόν· ὑπανοιγομένης δὲ αὐτῷ τῆς τοῦ ταμιείου θύρας, κατασκευάσαι τοιαύτην ἣν οὐκ ἄν τις ἤνοιξε μὴ ψόφον ποιήσας· ἐνίους δὲ λέγειν ὡς μοιχευομένης αὐτῷ τῆς γυναικὸς, τὴν αὔλειον θύραν εἰργάσατο ὡς μὴ ἄνευ ψόφου ἀνοίγεσθαι· τῆς δὲ κατὰ τοῦ τέγους δεχομένης τὸν μοιχὸν, χλευάζοντας τοὺς γείτονας ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων[2] ἐν τῷ φυλάττειν, τὴν Φανοῦ θύραν εἶναι λέγειν.

Ἡ φάρυξ: λέγεται θηλυκῶς.

Ἥφαιστος: ὁ θεὸς καὶ τὸ πῦρ.

[1] καινός

[2] ἀνυόντων asp.

* Inc. f. 17. c. 2.

Ἡφαιστία: δύο πόλεις ἦσαν τῆς Λήμνου· Μύρρινά τε καὶ Ἡφαιστία.

Ἠφειδηκότες: καταπαύσαντες· μὴ φεισάμενοι.

Ἠφείθη: ἐάθη· συνεχωρήθη.

Ἠχαρίστηκα: τὸ ἀχαριστεῖν λέγουσιν.

Ἠχήν: ἦχον· ἢ φήμην.

Ἦχθαι: τεθηρεῦσθαι.

Ἠχθησμένην: καταβεβαρημένην.

Ἤχλυσε: συνεσκότασεν.

Ἠχὼ πετραία: ἡ Αἴγινα· ἐπειδὴ πετρώδης ἐστὶ καὶ πολλὰ ἔχει κεράμια.

Ἡψιμάχουν: συνῆπτον μάχην.

Ἠών: Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους *πόλις ἐστὶ Μενδαίων ἀποικία.

Ἠώς: ἡμέρα ἀπὸ ὄρθρου.

Ἠώς: πρωΐ· ἡμέρα· ὄρθρος· ἐπὶ μὲν τῆς θεᾶς· Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων· ἐπὶ δὲ ὅλης ἡμέρας—ἥδε (δὲ [1]) μοι νῦν Ἠὼς ἑνδεκάτη· ἐπὶ δὲ τῆς πρωΐας ἕως ἕκτης ὥρας· Ἔσσεται[2] ἢ ἠώς, ἢ δείλη, ἢ μέσον ἦμαρ.

Τέλος η̄.

† Ἀρχὴ σὺν Θεῷ θ̄.

Θαλαμαῖαι: καταδύσεις· θαλάμαι δὲ τόπος ἱερὸς τῶν Διοσκούρων.

Θαιρούς: τοὺς στροφεῖς τῆς θύρας.

* Inc. f. 17. c. 3. [1] δὲ om.

[2] ἦμαρ hic ponit, mox omittit.

† Inc. f. 17. c. 4.

Ἠνδραώθησαν : ἀνδράσιν ὡμίλησαν· οὕτως Δίων πολλάκις ἐχρήσατο.

Ἦναυε πῦρ : λέγουσι τὸ ἧπτε πῦρ.

* Ἦνας :[1] κόψας.

Ἦν δ' ἐγω : ἀντὶ τοῦ ἔφην ἐγώ· τάττεται καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός.

Ἠνδρωμένη : παρθένος ἡ γεγαμημένη.

Ἠνεμόεσσαν : ὑψηλήν.

Ἤνεγκα καὶ ἤνεγκον : ἄμφω λέγουσι· τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ ἐνέγκαι· τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνεγκεῖν.

Ἠνέγκατο : ἀντὶ τοῦ ἤνεγκεν.

Ἠνείχετο : καὶ ἠνώχλει· καὶ ἠκηκόει καὶ ἠντιβόλει· κοινὸν τῶν Ἀττικῶν ἰδίωμα.

Ἡνίκα ἀνταποδίδοται τῷ τηνικαῦτα[2] καὶ τηνικάδε· σημαίνει δὲ τὸ μὲν ἡνίκα, καθ' ἣν ὥραν· τὸ δὲ τηνικαῦτα, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ὅτε δηλοῖ καὶ τότε· τὸ[3] δὲ ὁπηνίκα, καθ' ὁποίαν ὥραν.

Ἡνίαι : λῶροι χαλινῶν.

Ἡνίοχοι : οἱ εὐπορώτατοι Ἀθήνησι κατελέγοντο· ἁρματοτροφήσοντες ὥσπερ οἱ ἱππεῖς.

Ἡνιόχους : τοὺς ἀκροκέρους κάλους· οὓς νῦν ἐκφόρους λέγουσιν.

Ἦνυστρον : ἡ πρώτη κοιλία τῶν μαρυκουμένων ζώων.

Ἤνυστρον : τὸ παχυμερὲς τῆς κοιλίας ἔντερον· ᾧ εἰς

* Inc. f. 16. c. 1.   [1] Sine accentu.

[2] Ηνίκα ἀνταποδίδοται : τοτηνικαῦτα

[3] καὶ τότε δέ· ὀπ.

τοῦ θέρειν τὴν γῆν τὸν αὐτὸν* ὄντα τῷ Ἡλίῳ· ἵσταντο δὲ ἐν αὐτῇ καὶ χοροὶ καὶ ἀγὼν Θαργήλια.

Θαργήλεια: Ἀγησαγόρου θυγάτηρ, βασιλεύσασα Θετταλῶν λ' ἔτη· Μιλησία τὸ γένος, ἀναιρεθεῖσα δὲ ὑπό τινος Ἀργείου δεθέντος ὑπ' αὐτῆς.

Θαργήλια:[1] ἑορτὴ τὰ Θαργήλια· ἄγεται δὲ Θαργηλιῶνι μηνὶ, ὅς ἐστιν ἱερὸς Ἀπόλλωνος.

Θαργηλιών:[2] μὴν Ἀθήνησιν ια'· ὠνομάσθη δὲ ἐπεὶ ὁ ἥλιος τότε πυρώδης· τὸ δὲ θερμὸν θαργήλιον ὠνόμαζον· τὰ δὲ ἄνθη τότε ἐξηραίνετο.

Θάρνυται: θαρσύνεται.

Θάρνυσθαι: συγγίνεσθαι.

Θαρραλέον: θάρσος.

Θάρσυνος: τεθαρρηκώς.

Θασίαν: καὶ ῥάφανον καὶ ἅλμην λέγουσιν.

Θάσιος πάϊς[3] Ἀγλαοφῶντος: Πολύγνωτος ὁ ζωγράφος οὕτως ἐπεγέγραπτο.

Θάτερα καὶ θάτερον: λέγεται τό, τε ἑνικὸν καὶ τὸ πληθυντικόν· τὸ δὲ ἀρρενικὸν ἅτερος[4] λέγεται· τὰ δὲ θηλυκὰ οὕτω συναλείφεται· ἡτέρα καὶ θητέρα.

Θάτερον: ἕτερον μέρος.

Θᾶττον: τάχιον.

Θᾶττον ἢ Βούτης: οἷον κατεσκευάσθη· Νίκων γὰρ ὁ ζωγράφος ὀφθαλμὸν ποιήσας καὶ κράνος περιφαινόμενον, ἐπέγραψε Βούτης.

* Inc. τὸν f. 18. c. 1.

[1] Θαργήλεια (ῑ ejusd.) [2] Θαργηλίων

[3] παῖς· ἀγλαοφῶντος πολ. primo, sed distinct. mutavit.

[4] ἄτερος

Θᾶττον ἢ βάδην: λέγουσι συνήθως τάχιον ἢ βραχέως.

Θαύματα: ἃ οἱ θαυματοποιοὶ ἐπιδείκνυνται.

* Θαυματίζομαι: ἐκπλήσσομαι.

Θαυμαστὴν ὅσην: τουτέστιν, λίαν πολλὴν, ὥστε θαυμάσαι.

Θαυμαστικά: ἀντὶ τοῦ θαυμαστά.[1]

Θαυμάζω: ὅτε πρὸς γενικὴν συντάσσομεν, τὸ καταγινώσκω σημαίνει· πρὸς δὲ αἰτιατικὴν τὸ ἐπαινῶ.

Θαυμαστότερον: οὕτως Πλάτων.

Θάψινον χρῶμα: ἀντὶ τοῦ ξανθόν.

Θάψος: ξύλον ᾧ ξανθίζουσι τὰ ἔρια καὶ τὰς τρίχας· ὃ Σαπφὼ Σκυθικὸν ξύλον λέγει.

Θέαν: τὴν ὄψιν καὶ τὴν θεωρίαν.

Θεατήρ: ὁ τὸ θέατρον ὁρῶν· ἢ ὁ τὸ θέατρον συνιστῶν.

Θέαν παρ' αἴγειρον:[2] τὴν πόρρωθεν λέγουσιν· αἴγειρος γὰρ ἦν τῶν ἰκρίων[3] πλησίον.

Θεαιδέστατον: θεοῦ ἰδέαν ἔχον· εἶπε δὲ Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας οὕτως· ἄνθρωπος ὅς φησὶ πάντων θηρίων θεαιδέστατος γενέσθαι.

Θεατροκορασία: ὀχλοκορασία.[4]

Θεάμονας: θεατάς.

Θεηγόροι: θεολόγοι.

Θεήλατος: ὑπὸ θεοῦ πεμφθείς.

* Inc. f. 18. c. 2.

[1] Θαυμαστιτικὰ et ἀθαύμαστα postea factum, "a manu alia, antiquissima tamen," *Porson. B.* An sit alia dubito.

[2] παρεγειρον (sine accentu) tum ἔγειρος

[3] κηρίων

[4] Bis om. accentum.

Θεηπολεῖν: θεῶν εἰκόνας ἔχοντα περιπολεῖν ἀργύριον εἰσπράσσομενον.

Θέειν καὶ θεῖν: τρέχειν.

Θεῖα: εὔθεια·[1] καὶ ὀρθά· καὶ θαυμαστά.

Θειαζόντων: μαινομένων.

Θειάσαντες: θεόληπτοι γεγονότες.

Θιάσω μαινόλῃ:[2] χορῷ μανικῷ.

Θιασῶται: χορευταί· οἱ τὰ θεῖα ᾄδοντες.

Θιασώτης: ὁ τῶν θυσιῶν κοινωνός· ἐκαλοῦντο δὲ καὶ ὀργεῶνες· ἐκλήθησαν δὲ * ἀπὸ τοῦ θιάσου, ὅσπερ ἐστιν ἡ ἀπὸ τοῦ πίνειν συναγωγή.

Θεῖεν: ποιήσειαν.[3]

Θεῖναι: ποιῆσαι.

Θεῖον: ἀντὶ τοῦ θεός.

Θέλγει: ἀγαπᾷ· ἢ κακοῖ· ἢ ἀπατᾷ· ἢ θάλπει.

Θέλγητρον: τὸ εἰς ἡδονὴν ἄγον.

Θέλειν: ἀντὶ τοῦ δύνασθαι.

Θέλημος: ἀντὶ τοῦ ἥσυχος.

Θελητή: εὔκαρπος καὶ γονιμωτάτη.

Θελκτῷ: κολακευτικῇ.

Θέμεθλα: τὰ ἐσώτερα μέρη· τὰ ἐν βάθει.[4]

Θέμενος τὰ ὅπλα: ἀντὶ τοῦ περιθέμενος καὶ ὁπλισάμενος· Δημοσθένης καὶ Ὅμηρος καὶ Αἰσχίνης.

Θέμιν:[5] δικαιοσύνην.

Θέμις: τὸ δίκαιον.

Θεμισσέτω: αἰκιζέτω.

[1] Sic, sine accentu.
[2] Θιάσωμαι ολῆ͂ (sic)
* Inc. f. 18. c. 3.
[3] ποιησειεν
[4] βαθῆ
[5] Θέ evanida.

Θεμιστεύειν : ἀντὶ τοῦ χρησμῳδεῖν· Λυσίας· γέγονε δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ Θέμιν ἐσχηκέναι ποτὲ τὸ μαντεῖον πρὸ[1] τοῦ Ἀπόλλωνος.

Θεμίσων : τυράννου ὄνομα· Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Θεμιτῶς :[2] νομίμως.

Θεμιστός :[3] δίκαιος.

Θέμιστα : νόμον ἢ δίκην.

Θεμιστεύσαντος : ἄρξαντος· δικάσαντος.

Θέναρ : τὸ κοῖλον τῆς χειρός· λέγεται δὲ καὶ τὸ τοῦ ποδὸς ἐλλύχνιον.

Θεογενεσίαν :

Θεόδμητος : ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεσκευασμένος.

Θεοδρομῶν : κατὰ θεὸν πορευόμενος.

Θεοειδής : θεοῖς τὸ εἶδος ὅμοιος.

Θεοείκελος : θεῷ ὅμοιος.

* Θεόθυτα : ἱερόθυτα.

Θεογείτων : Δημοσθένης καὶ Δείναρχος καὶ ἄλλοι Θεογένην ὀνομάζουσιν.

Θέογνις : εἷς ἦν τῶν παρ' Ἀθηναίοις λ' τυράννων· ἔστι δὲ καὶ ποιητὴς ὁ Θέογνις· οὗτος δ' ἦν Μεγαρεύς.

Θεοίνιον : τὰ κατὰ δήμους Διονύσια Θεοίνια ἐλέγοντο· ἐν οἷς οἱ γεννηταὶ ἐπέθυον· τὸν γὰρ Διόνυσον Θέοινον ἔλεγον.

Θεοίνιον : ἱερὸν Διονύσου, ἀφ' οὗ καὶ γένος.

[1] ἀπὸ

[3] Θέμιστος

[2] Accentus videtur omissus,

* Inc. f. 10. c. 4.

Θεοὶ Μολοττικοί: οἱ[1] χθόνιοι· ἐπεὶ ψυχοπομπεῖον[2] ἦν ἐν Μολοττοῖς.

Θεοκλυτήσαντες: θεοῦ ἀκούσαντες· θεὸν ἐπικαλεσάμενοι.

Θεοκλυτοῦμαι: θεόθεν μυοῦμαι· θεοφοροῦμαι· θεόθεν δοξάζομαι.

Θειοτελὴς φύσις: οἱ ἄγγελοι οἱ τὰ θεῖα τελοῦντες· λέγεται καὶ θεοτελὴς φύσις.

Θεοκρίνης: Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· ἦν δὲ συκοφάντης.

Θεόκλυτος: θεότιμος.

Θεόληπτος:

Θεομητί: θεόφρονι· θεοβούλῳ.

Θεομάντεις: οἱ ἐνθουσιῶντες.

Θεοπροπία: ἁμαρτίᾳ· καὶ θεοπρόπιον· τὸ ἐκ θεοῦ μάντευμα ἢ προφήτευμα.

Θεοπολεῖν: τὸ περὶ θεοὺς ἀναστρέφεσθαι.

Θεοπρόπος:[3] μάντις ἢ θεοῦ προφήτης.

Θεορημοσύνη:[4] τὴν θείαν διδασκαλίαν· τὴν κατήχησιν.

Θεόρρυτον: ἐκ θεοῦ προϊὸν ἢ προχεόμενον.

Θεοσέπτωρ: θεοσεβής.

Θεοστυγής: θεομίσητος.

* Θεὸς ἡ Ἀναίδεια: λέγεται ἐπὶ τῶν δι' ἀναισχυντίαν

[1] οὐχ' οἱ χ.
[2] ψυχοπομποὶ in -πεῖον mut. forsan ab eodem.
[3] Accent. om. [4] Θεωρημοσύνη
* Inc. f. 19. c. 1.

ὠφελουμένων· ἐτιμᾶτο δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἡ Ἀναίδεια· καὶ ἱερὸν ἦν αὐτῆς, ὡς Ἴστρος ἐν ιδ΄.

Θεσσαλὸν σόφισμα: ἐπὶ τῶν μὴ εὐθυμαχούντων ἐν ταῖς παρατάξεσιν, ἀλλὰ κακουργούντων.

Θεοφορία: θεοφόρησις.

Θεραπίς:[1] ἡ θεραπεύτρια.

Θεράπναι:[1] τόπος ἐστὶν ἐν Λακεδαίμονι· οὗ μνημονεύει καὶ Ἰσοκράτης καὶ Ἀλκαῖος.

Θεράποντες: δοῦλοι· ὑπηρέται.

Θέρεται: καίεται.

Θεριστον[1] καὶ θέριστρον: θερινὸν ἱμάτιον.

Θερίζειν: τὸ ἀμᾶσθαι τὸν καρπόν.

Θεριῶ καὶ κομιῶ καὶποριῶ[2] καὶ ὁριῶ καὶ πάντα τὰ εἰς ζω βαρύτονα καὶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βραχυνόμενον τὸ ι ἔχοντα, ἐν τῷ μέλλοντι ἄνευ τοῦ σ ἐκφέρουσιν Ἀττικοί· τὰ γοῦν ὁριστικὰ καὶ ἀπαρέμφατα· τὰ δὲ ὑποτακτικὰ οὐδαμῶς· σολοικισμὸς γὰρ τὸ ἐὰν θεριῶ καὶ ἐὰν κομιῶ· ἐφ' ὧν δὲ τὸ ι ἐκτείνεται, καὶ σὺν τῷ σ ὁ μέλλων λέγεται χρόνος, καὶ ἐκτεινομένης τῆς παρεσχάτης συλλαβῆς· οἷον δανείζω, δανείσω· οὐκέτι δὲ τὸ δανειῶ· βάρβαρον οὕτως· ὥστε καὶ τοὺς Ἀθηναίους φασὶν ἀθρόως εἰς ἐκκλησίαν συναθροισθέντας ἐπὶ τῶν διαδόχων· ἐπειδὴ εἰς ἀπορίαν καθειστήκεσαν χρημάτων· ἔπειτά τις αὐτοῖς τῶν πλουσίων ὑπισχνεῖτο ἀργύριον, οὕτω πως λέγων, ὅτι ἐγὼ ὑμῖν δανειῶ· θορυβεῖν καὶ οὐκ ἀνέχεσθαι λέγοντος[3] διὰ τὸν

[1] Accent. om. ter. [2] παριῶ [3] λέγοντας

βαρβαρισμόν·* καὶ οὐδὲ λαβεῖν τὸ ἀργύριον ἐθέλειν· ἕως αἰσθόμενος ὁ μέτοικος, ἢ καὶ ὑποβαλόντος αὐτῷ τινὸς, ἔφη, δανείσω ὑμῖν τοῦτο τὸ ἀργύριον· τότε δὲ ἐπαινέσαι καὶ λαβεῖν· διὰ τοῦτο βαδίσω καὶ βαδιῶ ἀμφότερα δόκιμα· ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ ἐνεστηκὸς ἑκατέρως[1] λέγεται, καὶ ἐκτεινομένου καὶ συστελλομένου τοῦ ἐν τῇ μέσῃ συλλαβῇ Ι·[2] οὐκέτι δὲ ἀγορῶ, οὐδὲ κολῶ· οὐδὲ γὰρ ὅλως τὸ Ι παραλήγει.

Θέρμα: ἡ πύρωσις· Θέρμη δὲ ἡ πόλις, ἀφ' ἧς ὁ κόλπος καλεῖται.

Θερμάν:[3] Θράκιον πόλισμα.

Θερμαυστρίς: ἡ σύντονος καὶ διάπυρος ὄρχησις.

Θερμοπύλαι: ἔνιοι μὲν τὴν πόλιν[4] ταύτην Πύλας καλοῦσι· Φιλέας δὲ Θερμοπύλας λέγει καλεῖσθαι, ἐπεὶ ἐκεῖ ἡ Ἀθηνᾶ θερμὰ λουτρὰ Ἡρακλεῖ ἐποίησε.

Θερμός: θρασύς.

Θέρος: ὁ θερισμός.

Θέσθαι: ὑποθέσθαι.

Θέσις: πρᾶξις.

Θέσμιον: νόμιμον.

Θέρσανδρος: οὗτος εἰς παιδεραστίαν[5] δεινῶς διεβάλλετο.

Θέσθαι: ἀντὶ μὲν τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν Ὑπερίδης· ἀντὶ δὲ τοῦ προέσθαι καὶ κυρῶσαι νόμον[6] Δημο-

* Inc. σμὸν f. 19. c. 2. — [1] ἑκατέρας

[2] συλλαβῇ Ι· [3] Accent. om.

[4] πόλιν an πύλιν, non discerno.

[5] Nescio an παιδεραστείαν [6] νόμον

Θᾶκοι ;[1] θρόνοι· καθέδραι.

Θαλαμηπόλος : ἡ περὶ τὸν θάλαμον ἀναστρεφομένη καὶ φυλάττουσα.

Θάλαμος : οἶκος ἢ κοιτών.

Θαλαμίδιοι κῶπαι : αἱ ἠρέμα ἐλαύνουσαι.

Θαλαττοκοπεῖς : ματαιολογεῖς.

Θαλλός : λέγεται καὶ ὁ στέφανος τῆς ἐλαίας.

Θαλλοφόροι : οἱ γεραίτατοι παρὰ Ἀθηναίοις ἐλέγοντο.

Θάλασσα κοίλη : τὸ θέατρον.

Θάλεια : εὐωχία·[2] ἀπὸ τοῦ θάλλειν.

Θαλεροί : δίυγροι· νέοι· ἀκμαῖοι· ἢ ταχεῖς.

Θαλίαις : ἑορταῖς.

Θαλλός : κλάδος ἐλαίας· ἢ πᾶν τὸ θάλλον.

Θαμᾶ : συνεχῶς· πυκνῶς· διηνεκῶς.

Θαμάκις : πυκνῶς.

Θαμίζεις : πυκνάζεις· συχνάζεις.

Θαμινὰ καὶ θαμινῶς : συνεχῶς· πυκνῶς.

Θάμνος : ἔστι μὲν τὸ χαμαίζηλον φυτόν· λέγεται δὲ καὶ ὁ σύνδενδρος τόπος.

Θανατήσιον : οὐ θανάσιμον λέγουσιν.

Θανατῶν : θανάτου ἐπιθυμῶν· λέγεται δὲ καὶ ὁ ἀποκτέννων.

Θαργηλία : ἑορτὴ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος· καὶ μὴν Θαργηλίων· ὁ τῶν σπερμάτων μεστὸς χύτρος ἱεροῦ ἑψέματος· ἦψουν δὲ ἐν αὐτῇ ἀπαρχὰς[3] τῷ θεῷ τῶν πεφηνότων καρπῶν· ὀνομαζόμενον ἀπὸ

[1] Sine accentu.
[2] Dist. θάλεια εὐωχία : ἀπὸ
[3] ἀπ' ἀρχὰς

Θεσπίσματα: θεῖα δόγματα.

Θεσσαλὸν νόμισμα: παροιμιῶδες τοῦτο τασσόμενον ἐπὶ ἀπάτης.

Θέτης: ὁ εἰσποιησάμενος θετούς τινάς· μήποτε δὲ θέτης ὁ εἰς ὑποθήκην λαβὼν ὁτιοῦν.

Θετταλικὰ πτερά: τοῦτο εἴρηται διὰ τὸ πτέρυγας ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας· πτέρυγες δὲ καλοῦνται αἱ ἑκατέρωθεν γωνίαι, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξιν.

*Θετταλικοὶ δίφροι: διάφοροι.

Θετταλικὴ ἔνθεσις: ὁ μέγας ψωμός.

Θετταλίς: ὑπόδημα ποιόν.

Θετόν: εἰσποίητον· οὐ γνήσιον.

Θετταλός: εἷς τῶν Κίμωνος παίδων οὕτως ἐκαλεῖτο.

Θετταλῶν σόφισμα: καὶ ἐπὶ μάχης καὶ ἐπὶ σχήματος καὶ ἐπὶ παρακρούσεως καὶ ἄλλων μυρίων τάσσουσιν· ἀπὸ αἰτίας τοιαύτης· Ἀρατίῳ γὰρ κατιόντι ὁ θεὸς ἔφη φυλάξασθαι, μὴ λάθωσιν αὐτὸν οἱ ἐξ ἐναντίας εὐχῇ μείζονι καὶ λαμπροτέρᾳ κατ' αὐτοῦ χρησάμενοι· ὁ δὲ ἑκατόμβην ἀνδρῶν εὔξατο θύσειν τῷ Ἀπόλλωνι· κατορθώσας δὲ ἃ ἐβούλετο, τὴν θυσίαν διὰ τὸ μὴ ἱεροπρεπῆ εἶναι ἀνεβάλλετο.

Θευδουσία: χωρίον κείμενον ἐγγὺς Σκυθῶν· ὃ πολιορκῶν Σάτυρος[1] ἐτελεύτησεν.

Θεωρικὸν καὶ θεωρική: Ἀθήνησιν ἦν χρήματα κοινά, ἃ θεωρικὰ ἐκαλεῖτο, διδόμενα τοῖς Ἀθηναίοις

* Inc. f. 19. c. 4.

[1] Accent. om.

Θᾶττον ἢ βάδην: λέγουσι συνήθως τάχιον ἢ βραχέως.

Θαύματα: ἃ οἱ θαυματοποιοὶ ἐπιδείκνυνται.

* Θαυματίζομαι: ἐκπλήσσομαι.

Θαυμαστὴν ἄσην: τουτέστιν, λίαν πολλὴν, ὥστε θαυμάσαι.

Θαυμαστικά: ἀντὶ τοῦ θαυμαστά.[1]

Θαυμάζω: ὅτι πρὸς γενικὴν συντάσσομεν, τὸ καταγινώσκω σημαίνει· πρὸς δὲ αἰτιατικὴν τὸ ἐπαινῶ.

Θαυμαστότερον: οὕτως Πλάτων.

Θάψινον χρῶμα: ἀντὶ τοῦ ξανθόν.

Θάψος: ξύλον ᾧ ξανθίζουσι τὰ ἔρια καὶ τὰς τρίχας· ὃ Σαπφὼ Σκυθικὸν ξύλον λέγει.

Θέαν: τὴν ὄψιν καὶ τὴν θεωρίαν.

Θεατήρ: ὁ τὸ θέατρον ὁρῶν· ἢ ὁ τὸ θέατρον συνιστῶν.

Θέαν παρ' αἴγειρον:[2] τὴν πόρρωθεν λέγουσιν· αἴγειρος γὰρ ἦν τῶν ἰκρίων[3] πλησίον.

Θεαιδέστατον: θεοῦ ἰδέαν ἔχον· εἶπε δὲ Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας οὕτως· ἄνθρωπος ὅς φησὶ πάντων θηρίων θεαιδέστατος γενέσθαι.

Θεατροκορασία: ὀχλοκορασία.[4]

Θεάμονας: θεατάς.

Θεηγόροι: θεολόγοι.

Θεήλατος: ὑπὸ θεοῦ πεμφθείς.

* Inc. f. 18. c. 2.

[1] Θαυμαστιτικὰ et ἀθαύμαστα postea factum, "a manu alia, antiquissima tamen," *Porson. B.* An sit alia dubito.

[2] παρεγειρον (sine accentu) tum ἔγειρος

[3] κηρίων

[4] Bis om. accentum.

διὰ τοῦτο ἐκλήθη θεωρικά, διότι τῶν Διονυσίων ὑπογύων ὄντων, διένειμεν Εὔβουλος εἰς τὴν θυσίαν, ἵνα πάντες ἑορτάζωσι καὶ μηδεὶς ἀπολείπηται δι' ἔνδειαν ἀναλωμάτων· ἄλλοτε δὲ ἄλλως ὡρίζετο τὸ διδόμενον· εἴς τε τὰς θέας καὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς ἑορτάς· οὐκ ἐξῆν δὲ τοῖς ἀποδημοῦσι* θεωρικὸν λαμβάνειν· ἦν δὲ καὶ ἀρχή τις ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ· ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος δηλοῖ.

Θεωρίς: Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος, εἰ γνήσιος· μάντις ἦν ἡ Θεωρὶς καὶ ἀσεβείας κριθεῖσα ἀπέθανεν.

Θεωροί: οἱ εἰς θεοὺς πεμπόμενοι φύλακες τῶν θυσιῶν καὶ χρησίμων· θεωροὶ μέντοι λέγονται οὐ μόνον οἱ θεαταί, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς θεὸν πεμπόμενοι· καὶ ὅλως τοὺς τὰ θεῖα φυλάττοντας ἢ τὸ θεῖον φροντίζοντας οὕτως ὠνόμαζον· ὤρην γὰρ ἔλεγον τὴν φροντίδα.

Θεῶν ἀγορά: ἐπὶ τῶν τολμώντων τι λέγειν ἐν τοῖς ὑπερέχουσι.

Θήγοντες: ἀκονῶντες.

Θηλάζειν: τὸ τρέφειν τῷ γάλακτι οἱ ἀρχαῖοι πάντες· οὕτως μάλιστα οἱ Ἴωνες.

Θηλάστριαν: ἣν θηλάσεταί τις ἰδίως· οὕτως Κρατῖνος.

Θηλή: μαστὸς ὁ γαλουχῶν.

Θηλυδρίας: τεθηλυμμένος.[1]

Θήλυνοι: ἥσυχοι.

* Inc. ποδημοῦσι f. 20. c. 2.

[1] τεθηλυμένος

Θεμιστεύειν: ἀντὶ τοῦ χρησμῳδεῖν· Λυσίας· γέγονε δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ Θέμιν ἐσχηκέναι ποτὲ τὸ μαντεῖον πρὸ[1] τοῦ Ἀπόλλωνος.

Θεμίσων: τυράννου ὄνομα· Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Θεμιτῶς:[2] νομίμως.

Θεμιστός:[3] δίκαιος.

Θέμιστα: νόμον ἢ δίκην.

Θεμιστεύσαντος: ἄρξαντος· δικάσαντας.

Θέναρ: τὸ κοῖλον τῆς χειρός· λέγεται δὲ καὶ τὸ τοῦ ποδὸς ἐλλύχνιον.

Θεογενεσίαν:

Θεόδμητος: ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεσκευασμένος.

Θεοδρομῶν: κατὰ θεὸν πορευόμενος.

Θεοειδής: θεοῖς τὸ εἶδος ὅμοιος.

Θεοείκελος: θεῷ ὅμοιος.

* Θεόθυτα: ἱερόθυτα.

Θεογείτων: Δημοσθένης καὶ Δείναρχος καὶ ἄλλοι Θεογένην ὀνομάζουσιν.

Θέογνις: εἷς ἦν τῶν παρ' Ἀθηναίοις λ' τυράννων· ἔστι δὲ καὶ ποιητὴς ὁ Θέογνις· οὗτος δ' ἦν Μεγαρεύς.

Θεοίνιον: τὰ κατὰ δήμους Διονύσια Θεοίνια ἐλέγοντο· ἐν οἷς οἱ γεννηταὶ ἐπέθυον· τὸν γὰρ Διόνυσον Θέοινον ἔλεγον.

Θεοίνιον: ἱερὸν Διονύσου, ἀφ' οὗ καὶ γένος.

[1] ἀπὸ
[2] Accentus videtur omissus.
[3] Θέμιστος
* Inc. f. 18. c. 4.

Θητεὺς καὶ θητικόν: εἰς τέσσαρα διαιρουμένης παρ' Ἀθηναίοις τῆς πολιτείας, οἱ ἀπορώτατοι θητεῖς ἐλέγοντο καὶ θητικὸν τελεῖν· οὗτοι δὲ οὐδὲ μιᾶς μετεῖχον ἀρχῆς, οὐδὲ ἐστρατεύοντο· καὶ θῆσσαν[1] δὲ ὠνόμαζον οἱ Ἀττικοὶ τὴν πενιχρὰν κόρην, ἣν ἐπάναγκες ἦν τοὺς ἔγγιστα γένους ἢ λαμβάνειν πρὸς γάμον, ἢ πέντε μνᾶς διδόναι.

Θητεύειν: μισθῷ ἐργάζεσθαι.

Θίασος: τὸ ἀθροιζόμενον πλῆθος ἐπὶ τέλει καὶ τιμῇ θεοῦ· οὕτως Δημοσθένης καὶ Ξενοφῶν· Ἴων δὲ ἐπὶ παντὸς ἀθροίσματος τάττει τοὔνομα· θιασῶται δὲ ἐκαλοῦντο οἱ κοινωνοῦντες τῶν θιάσων· οὕτως Ἰσαῖος.

Θίβη: κιβώτιον ἐκ βύβλου πλεκτὸν, ὡς κοφινῶδες.

Θιβρώνιον νόμισμα: ἐδόκει ἀπὸ Θίβρωνος τοῦ χαράξαντος εἰρῆσθαι.

Θίγειν: ψαῦσαι· ἐγγίσαι.

Θιγγάνει: ἅπτεται.

Θίμβρων: Λακεδαιμόνιος· οὗτος* ἦν πεμφθεὶς εἰς τὴν Ἀσίαν ἁρμοστὴς μετὰ τὰ Πελοποννησιακά.

Θῖνα: αἰγιαλόν· σωρόν.

Θλαδίας: εὐνοῦχος.

Θλίβει: ἐκπιέζει.

Θοάς: ταχείας ὁρμάς.

Θοηρός: τεταραγμένος.

Θοιμάτιον: τὸ ἱμάτιον.

Θοινᾶται: εὐωχεῖται.

[1] θῆσαν

* Inc. f. 20. c. 4.

ὠφελουμένων· ἐτιμᾶτο δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἡ Ἀναίδεια· καὶ ἱερὸν ἦν αὐτῆς, ὡς Ἴστρος ἐν ιδ΄.

Θεσσαλὸν σόφισμα: ἐπὶ τῶν μὴ εὐθυμαχούντων ἐν ταῖς παρατάξεσιν, ἀλλὰ κακουργούντων.

Θεοφορία: θεοφόρησις.

Θεραπίς:[1] ἡ θεραπεύτρια.

Θεράπναι:[1] τόπος ἐστὶν ἐν Λακεδαίμονι· οὗ μνημονεύει καὶ Ἰσοκράτης καὶ Ἀλκαῖος.

Θεράποντες: δοῦλοι· ὑπηρέται.

Θέρεται: καίεται.

Θεριστον[1] καὶ θέριστρον: θερινὸν ἱμάτιον.

Θερίζειν: τὸ ἀμᾶσθαι τὸν καρπόν.

Θεριῶ καὶ κομιῶ καὶ ποριῶ[2] καὶ ὁριῶ καὶ πάντα τὰ εἰς ζω̄ βαρύτονα καὶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βραχυνόμενον τὸ ῐ ἔχοντα, ἐν τῷ μέλλοντι ἄνευ τοῦ σ̄ ἐκφέρουσιν Ἀττικοί· τὰ γοῦν ὁριστικὰ καὶ ἀπαρέμφατα· τὰ δὲ ὑποτακτικὰ οὐδαμῶς· σολοικισμὸς γὰρ τὸ ἐὰν θεριῶ καὶ ἐὰν κομιῶ· ἐφ᾽ ὧν δὲ τὸ ῑ ἐκτείνεται, καὶ σὺν τῷ σ ὁ μέλλων λέγεται χρόνος, καὶ ἐκτεινομένης τῆς παρεσχάτης συλλαβῆς· οἷον δανείζω, δανείσω· οὐκέτι δὲ τὸ δανειῶ· βάρβαρον οὕτως· ὥστε καὶ τοὺς Ἀθηναίους φασὶν ἀθρόως εἰς ἐκκλησίαν συναθροισθέντας ἐπὶ τῶν διαδόχων· ἐπειδὴ εἰς ἀπορίαν καθειστήκεσαν χρημάτων· ἔπειτά τις αὐτοῖς τῶν πλουσίων ὑπισχνεῖτο ἀργύριον, οὕτω πως λέγων, ὅτι ἐγὼ ὑμῖν δανειῶ· θορυβεῖν καὶ οὐκ ἀνέχεσθαι λέγοντος[3] διὰ τὸν

[1] Accent. om. ter. [2] παριῶ [3] λέγοντας

γῆι* ὁ πρεσβύτατος ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο· καὶ ἐντεῦθεν Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν αἴνιγμα ἐγένετο· Θρᾶκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται.

Θράνος: ὑποπόδιον· καὶ θρανίδιον λέγουσιν.

Θρανίου: δίφρου.

Θράττειν: ταράσσειν· ἐνοχλεῖν· νύσσειν· δυσωπεῖσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι.

Θρανεύομαι: συντρίβομαι· συγκόπτομαι.

Θρανιτρίδες: κῶπαι θρανιτῶν.[1]

Θραύεται: κλᾶται.

Θραύματα: νευροσπάσματα.

Θραῦσις: φθορά· ἧττα ἐν πολέμῳ· θάνατος· ἀρρωστία· συντριβή· πληγή.

Θρεῖα: δῆμος Οἰνηΐδος.[2]

Θρεκτός: δρόμος.

Θρέμματα: πρόβατα.

Θρέπτρα:[3] τροφεῖα.

Θρέψας: πήξας.

Θρησκεύει: θεοσεβεῖ· ὑπηρετεῖ τοῖς θεοῖς.

Θρῆσκος: ἑτερόδοξος.

Θρῖα:[4] τὰ φύλλα τῆς συκῆς.

Θρίαι: αἱ μαντικαὶ ψῆφοι.

Θριαμβεύσας: δημοσιεύσας.

Θριάμβους: τοὺς ἰάμβους ἔνιοι ἔλεγον.

Θρίαμβος: ἐπίδειξις νίκης· πομπή· καὶ τὸ σεμνύνεσθαι.

* Inc. f. 21. c. 1.

1 Θρανητρίδες: κωπαιθρανήτων.

2 οἰνῆδος

3 Θρεπτα

4 Θρία

Θριάσιαι·[1] πύλαι οὕτως καλοῦνται.

Θριάσιον: πεδίον.

Θριγκός: τὸ περίφραγμα· στεφάνη· μικρὸν τειχίον· περίβολον.

Θριδακίνας: εἶδος μάζης.

Θρίναξ: ὄργανον γεωργικὸν ὀδοντικόν.

Θριπηδέστατα: τὰ ξύλα τὰ ὑπὸ θριπῶν διαβεβρωμένα, οἷς ἀντὶ σφραγίδων ἐχρῶντο· θρὶψ[2] γὰρ ζῶον ἐστὶ κατεσθίον ξύλα καὶ κέρατα.

*Θριπηδεστόν: Ὑπερίδης τὴν Ἑλλάδα εἶπεν ἀντὶ τοῦ διεφθαρμένην· ἀπὸ τῶν ὑπὸ θριπῶν κατεδηδεσμένων ξύλων.

Θρόνιον: πόλις ἐστὶ τῆς Λοκρίδος.

Θροῦς: ἦχος· φωνὴ ἄσημος· λαλιά· θόρυβος.

Θρυαλλίς: ἐσχάρα· λύχνος· ἀκτίς· καὶ βοτάνη πρὸς λύχνον ἁρμόζουσα· Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Θρυαλλίς: ἄνθος λυχνίδος ἢ λύχνου· τὸ περικαιόμενον τοῦ ἐλλυχνίου.

Θρυλεῖ:[3] λαλεῖ· κυκᾷ.

Θρύλος:[3] ψιθυρισμός· ὁμιλία μὴ φανερῶς γινομένη.

Θρυμματίς: σκεύασμα διὰ στέατος καὶ σεμιδάλεως καὶ συκαλλίδων.

Θρύπτεται: μαλακίζεται· ἢ βλακεύεται· χαυνοῦται ἢ ἀνακλᾶται.

Θρωίσκει: πηδᾷ.

[1] Θριάσια [2] θρὶξ

* Inc. f. 21. c. 2.

[3] λλ bis duplicarat Porsonus, sed correxisse videtur.

Θρωσμός: βουνοειδὴς τόπος· ἀφ' οὗ ἐπικαταβαίνοντα θορεῖν, ὅ ἐστι θεάσασθαι.

Θυγατριδῆ:[1] ἐγγόνη· τῆς θυγατρὸς θυγάτηρ.

Θυγατρίζουσα: θυγατέρα καλοῦσα.

Θύειν: τὸ ὁρμᾶν· καὶ τὸ θυμιᾶν.

Θύελλα: συστροφὴ ἀνέμου.

Θυηλαί:[2] αἱ διὰ τῶν θυσιῶν μαντεῖαι.

Θυηπόλος: ὁ θύων ἱερεύς.

Θυηπολοῦσι: περὶ τὴν θυσίαν ἀναστρέφονται.

Θυηπολοῦσι: περιπολοῦσι, διὰ θυσιῶν ὑπισχνούμενοι θεοὺς ἐξιλάσκεσθαι.

Θυηχόοι: οἱ ἱερεῖς οἱ ὑπὲρ τῶν ἄλλων θύοντες τοῖς θεοῖς.

Θυηκετάδαι: δῆμος Ἱπποθοωντίδος.[3]

Θύλακος: ὁ ῥαπτὸς φάσκωλος.

Θυλακοφόροι: οἱ[4] μεταλλεύοντες, ὅτι θυλάκους ἐφόρουν.

*Θυλήματα: πέμματα· ἀπαρχάς· ἄλφιτα ἃ ἔμισγον οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ εἰς θυσίαν ἀναφέροντες.

Θυμαλγέα: λυπηρά.

Θυμάλωψ: δαίμων τις οὕτως καλεῖται· καὶ θυμάλωπες, οἱ κεκαυμένοι ἄνθρακες, ἢ ἡμίκαυτα ξύλα, ἢ σπινθῆρες.

Θύματα: θυμιάματα.

Θυμβροφάγον: δριμύ.

Θύμελον: τὸν βωμόν.

[1] -δεῖ [2] Accent. om.

[3] ἱπποθωοντίδος [4] ὁ

* Inc. f. 21. c. 3. Θυλήγματα (sic)

εἰς διανομήν· προήχθη δὲ οὕτως· τὸ παλαιὸν ὄχλου γενομένου ἐν τοῖς θεάτροις καὶ τῶν ξένων τὰς θέας[1] προκαταλαμβανόντων, διεδίδοτο[2] τοῖς πολίταις τὸ θεωρικὸν, ὅπερ ἦσαν δύο ὀβολοί· ἵνα τοῦτο λαμβάνοντες οἱ πολῖται διδόασιν αὐτὸ τῇ πόλει μισθὸν τῆς θέας· ὁ τοίνυν ἐπιμελούμενος τῶν χρημάτων τούτων ἄρχων ἐλέγετο τῶν θεωρικῶν· ἦν δὲ καὶ ἄλλα θεωρικὰ, ἃ διενέμετο ἐν ταῖς ἑορταῖς ἡ πόλις.

*Θεωρικά: ἐν ταῖς λεγομέναις Διονυσίαις θεωρίαις, ἀγώνων τελουμένων φιλοτίμων, συνέβαινε τινὰς τῶν πολιτῶν εἰς ὕβρεις καὶ τραύματα διαφέρεσθαι· ἔδοξεν οὖν τῷ δήμῳ μηκέτι προῖκα θεωρεῖν· ἐκμισθοῦν δὲ ταῖς θέαις τοὺς τόπους· πλεονεκτουμένων δὲ τῶν πενήτων, διὰ τὸ ῥαδίως τοῖς πλουσίοις πλείονος τιμῆς τοῦτο γίνεσθαι, ἐψηφίσαντο ἐπὶ δραχμῇ καὶ μόνον εἶναι τὸ τίμημα· θεωρικὸν αὐτῇ θέντες ὄνομα· καὶ τὸν ἐπὶ τούτῳ ἐφεστηκότα θεωρικὴν ἀρχὴν ἔλεγον ἄρχειν· ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα Ἀθηναῖοι ἐλάμβανον, θεωρικὰ εἴρηται.

Θεωρικά: χρήματα τινὰ ἦν ἐν κοινῷ ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων συναγόμενα· ἃ πρότερον μὲν εἰς τὰς τοῦ πολέμου χρείας ἐφυλάττετο καὶ ἐκαλεῖτο στρατηγικά· ὕστερον δὲ κατετίθετο εἴς τε τὰς δημοσίας κατασκευὰς καὶ διανομὰς τῶν πολιτῶν· ἦν δὲ τὸ μὲν πρότερον νομισθὲν δραχμὴ τῆς θέας, ὅθεν καὶ θεωρικὰ ἐκλήθη· Φιλῖνος δέ φησιν, ὅτι

[1] θεὰς [2] διεδίδετο

* Inc. f. 20. c. 1.

οὐκέτ' Ἀνθεστήρια ἤ· τινὲς δὲ οὕτως τὴν παροιμίαν φασί· Θύραζε κῆρες· οὐκ ἔνι Ἀνθεστήρια· ὡς κατὰ τὴν πόλιν τοῖς Ἀνθεστηρίοις τῶν ψυχῶν περιερχομένων.

Θυρέαν : τὴν τοῦ μεσοτοίχου διακοπήν.

Θυραῖα : τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας· Μένανδρος.

Θυραυλεῖν : πλανᾶσθαι κατὰ τὴν πόλιν· ἢ παρὰ ταῖς θύραις αὐλίζεσθαι· ὅπερ ἐστι καθέζεσθαι καὶ προσεδρεύειν.

Θυργωνίδαι : δῆμος Πτολεμαΐδος φυλῆς.

Θύρετρα : θυρώματα ἢ ἀραιόθυρα.

Θυρσός :[1] βακχικὴ ῥάβδος, ἢ λαμπὰς ἣν ἐβάσταζον εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου.

Θορσοί : θύματα.

Θυρσόν :[1] τὸ ὅπλον· Φιλήμων.

Θυσάνοις : κροσσοῖς.

Θύστιον : πόλις τῆς Αἰτωλίας· τινὲς δὲ Θύτιον, ἄνευ τοῦ σ.

Θύσθλα : ῥάβδοι· νάρθηκες.

Θυτεῖον : ὁ τόπος ὅπου ἔθυον.

Θυτηρίοις : θυμιατηρίοις.

Θύψαι : καπνίσαι.

Θύψαντα : πῦρ καύσαντα.

Θυωμάτων : θυμάτων· μύρων· ἀρωμάτων· θυμιαμάτων.

Θωή : κόλασις.

Θώμιγξ :[2] λεπτὸν σχοινίον.

[1] Θυρσος et Θυρσον sine acc. [2] Accent. om.

Θημακεύς: δῆμος ἐστὶ φυλῆς τῆς Ἐρεχθηΐδος[1] ὁ Θημακός.

Θημαχός:[2] δῆμος Ἐρεχθηΐδος.[1]

Θημῶνες: οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων.

Θηραστεύεσθαι: ἀναβάλλεσθαι.

Θηραμένης: οὗτος ἀνῃρέθη κατηγορήσαντος αὐτοῦ Κριτίου ἐπὶ τῶν λʹ.

Θηράτορας: κυνηγούς.

Θηραιον:[3] ποικίλον ἱμάτιον.

Θηρικλέους τέκνον: κύλιξ, ἣν λέγεται πρῶτος κεραμεῦσαι Θηρικλῆς.

*Θηρίκλειον: ποτήριον ὑέλινον.

Θηρῶντες: ἐπιτηροῦντες.

Θῆσσαν:[4] μισθωτικὴν ἢ εὐτελῆ· (θῆσσαν τράπεζαν[5]) δουλικὴν τροφήν.

Θῆσσα: ἡ πενιχρά· ἀπολειφθεῖσα ὑπὸ τῶν γονέων καὶ ἐπιδικαζομένη γάμου τῶν ἀγχιστείων.[6]

Θησεῖον:[6] τὸ Θησέως ἡρῷον, ὃ τοῖς οἰκέταις ἄσυλον ἦν· ἐλέγοντο δὲ δίκαι καὶ ἐνταῦθα.

Θησεῖον: τέμενος ἐστὶν ἀνειμένον τῷ Θησεῖ.

Θήσομαι: ὁρίσω· ποιήσω· ἀναδείξω.

Θητεία:[7] παραμονὴ ἢ δουλεία.

Θῆτες: οἱ ἕνεκα τροφῆς δουλεύοντες.

---

[1] ἐρεχθηΐδος bis

[2] Accent. om.

[3] Accent. om.

[4] Inc. f. 20. c. 3.

[4] Θῆσαν et mox Θῆσα.

[5] θ. τ. om. Est Eur. Alc. 2.

[6] Accent. om. bis.

[7] Θητεῖα: παρανομὴ ἢ δουλεῖα primo: nunc παραμονὴ, ab eadem m. ut puto.

καὶ ὁ ὀρφανός· ἔνιοι δὲ καὶ τὸν κακὸν δαίμονα· καὶ Ἰαλεμώδη, τα ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια.

Ἴακχος: Διόνυσος ἐπὶ τῷ μαστῷ· καὶ ἥρως τίς, καὶ ἡ ἐπ' αὐτῷ ᾠδή· καὶ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν εἰς αὐτὸν ἡ πανήγυρις· ἔνιοι δὲ[1] θόρυβος.

Ἰαμβίζειν: τὸ χλευάζειν.

Ἰαμβύκη: ὄργανον μουσικόν· εἴρηται δὲ ἐν ἑτέροις καὶ ὠνομάσθη, ὡς φασὶν, ὅτι πρὸς αὐτὸ ἰάμβους ᾖδον· ἡ δὲ σαμβύκη νεώτερον· καὶ ὀψὲ ὑπὸ Σάμβυκός τινος εὑρέθη.

Ἰαμβύκαι: ὄργανα μουσικὰ τρίγωνα, ἐν οἷς τοὺς ἰάμβους ηἶδον· οἱ δὲ σαμβύκαι.

Ἰάνθη: ἥσθη· ἐχάρη· διεχύθη.

Ἰάπυξ: ἄνεμος ἐλαφρός.

Ἰατήρ: ἰατρός.

Ἰαχή: βοή· ἦχος ἢ θρῆνος.

Ἶβις: ὄρνεον ὀφιοφάγον.

Ἰβύ μέγα: ἀντὶ τοῦ ἀναφθεγξάμενοι μέγα· οὕτως Τηλεκλῆς.

Ἰγνύη: ὁ ὑπὸ τὸ γόνυ τόπος, ὀπίσω τοῦ γόνατος.

Ἰδάλιμος: εὐειδής.

Ἰδαρναῖοι: μάντεις ἀπό τινος Ἰδαρνοῦ μάντεως· οἱ δὲ ἀπὸ πόλεως Καρικῆς· Καλλίστρατος δὲ τοὺς ἐκταμίας.

Ἰδέας: μορφάς· ἐν Ἀλκιβιάδῃ· ἀπὸ τοῦ ἰδέσθαι.

Ἰδέρως:[2] ὁ ἅμα τωῖ[3] ἰδεῖν ἐρῶν.

*Ἰδίαις δαπάναις: ταῖς ἰδιωτικαῖς.

[1] δὲ καὶ θ.
[2] Accent. om.
[3] τοῦ
* Inc. f. 22. c. 3.

Θοίνη : τροφή· εὐωχία· κατάβρωμα.

Θόλος : οἶκος περιφερής· ἐν ᾧ οἱ πρυτάνεις εἰστιῶντο·[1] πρυτάνειον δὲ ὠνόμασται, ἐπεὶ πύρων[2] ἦν ταμιεῖον.

Θόλος: τόπος ἐν τοῖς ἀρχείοις θολοειδής· ὀροφὴν ἔχων ἐξ οἰκοδομῆς, ἀλλ' οὐχὶ ξυλίνην· ἢ διὰ τὸ οἰκοδομεῖσθαι αὐτὸν στρογγύλον· λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς ἡ θόλος.

Θολερὸς προσβαίνεις: μὴ καθεσταμένην[3] καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχων· ἀλλὰ ἀστάτως καὶ τεταραγμένως προϊών.

Θοραί :[4] δῆμος Ἀντιοχίδος.

Θόρικος :[4] δῆμος Ἀκαμαντίδος.

Θοῦ : κατάθου.

Θορός : τὸ σπέρμα τοῦ σώματος.

Θορών :[5] πηδήσας.

Θοῦρον : πηδητικόν· ταχύν· πολεμικώτατον.

Θουριομάντεις :[6] τοὺς περὶ Λάμπωνα· τὴν γὰρ εἰς Σύβαριν[6] ἀποικίαν οἱ μὲν Λάμπωνι ἀνατιθέασιν· οἱ δὲ Ξενοκρίτῳ· οἱ δὲ τῷ Χαλκιδεῖ Διονυσίῳ· οἱ δὲ καθάριοι τῷ Λάκωνι· οἱ δὲ Πλησίππῳ Ἀθηναίῳ.

Θρᾶκες ὅρκια οὐκ ἐπιστάνται : ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ· λέγει γὰρ ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ

[1] ἑστιῶντο

[2] πῦρ G. πυρῶν Suidas. πύρων Porsonus, forsan casu.

[3] καθ' ἐστ.

[4] Sine accentu bis.

[5] Θορῶν

[6] ει in litura, tum σύβαρι ν (sic) litera erasa.

Ἵδρυσις: ἑδραῖα· ἀσφάλεια.

Ἰδύους: τοὺς μάρτυρας· οὕτως Σόλων.

Ἵει:[1] πέμπει· ἀμφιβάλλει.

Ἱέμενοι: ἐπιθυμοῦντες.

Ἰέναι: πορεύεσθαι ἢ πορευθῆναι.

*Ἵενται: ὁρμῶσιν.

Ἱέντες:[1] ἀφιέντες.

Ἱερᾶσθαι: ἱερουργεῖν.

Ἱέραξ: εἷς ἦν τῶν Ἀμφιπολιτῶν πεμφθέντων πρέσβεων Ἀθήναζε, βουλομένων αὐτῶν Ἀθηναίοις παραδοῦναι καὶ τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν.

Ἱερὰ συκῆ: οὕτω λέγεται ἡ παρὰ[2] τὴν Ἐλευσῖνα ὁδός.

Ἱερὰ ὁδός: ἣν οἱ μύσται πορεύονται ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἐπὶ Ἐλευσῖνα.

Ἱερὰ τριήρης: λέγοιτ' ἂν ἡ πάραλος.

Ἱεράτω: κατὰ νόμον ὀργιαζέτω· καὶ θυέτω· ὀργεῶνες γὰρ οἱ θύται.

Ἱερεῖον: θῦμα· πᾶν τὸ θυόμενον.

Ἱερείας ἐνύπνιον: ἄλλοι δὲ φασὶ δεῖν μᾶλλον Ἱμεραίας ἐνύπνιον λέγεσθαι· Ἱμεραῖα δὲ γραῦς τίς, ὡς φασὶν, ὁρᾶν ἑαυτὴν ἐδόκει εἰς οὐρανοὺς ἀναγομένην, καὶ δῆτα ἐλθοῦσαν εἰς τὰ τοῦ Διὸς οἰκήματα θεάσασθαι ἄνδρα πυρρὸν[3] δεδεμένον ἁλύσει σιδηρᾷ ὑπὸ τὸν βασίλειον θρόνον· πυθομένην δὲ τίς εἴη, ὁ ἀλάστωρ, ἀκοῦσαι, τῆς Σικελίας· τὸ μὲν ἐνύπνιον

[1] Ἵει et Ἱέντες

[2] περὶ

* Inc. f. 22. c. 4.

[3] πυῤῥὸν

Θριάσιαι:[1] πύλαι οὕτως καλοῦνται.

Θριάσιον: πεδίον.

Θριγκός: τὸ περίφραγμα· στεφάνη· μικρὸν τειχίον· περίβολον.

Θριδακίνας: εἶδος μάζης.

Θρίναξ: ὄργανον γεωργικὸν ὀδοντικόν.

Θριπηδέστατα: τὰ ξύλα τὰ ὑπὸ θριπῶν διαβεβρωμένα, οἷς ἀντὶ σφραγίδων ἐχρῶντο· θρὶψ[2] γὰρ ζῶόν ἐστι κατεσθίον ξύλα καὶ κέρατα.

*Θριπηδεστόν: Ὑπερίδης τὴν Ἑλλάδα εἶπεν ἀντὶ τοῦ διεφθαρμένην· ἀπὸ τῶν ὑπὸ θριπῶν κατεδηδεσμένων ξύλων.

Θρόνιον: πόλις ἐστὶ τῆς Λοκρίδος.

Θροῦς: ἦχος· φωνὴ ἄσημος· λαλιά· θόρυβος.

Θρυαλλίς: ἐσχάρα· λύχνος· ἀκτίς· καὶ βοτάνη πρὸς λύχνον ἁρμόζουσα· Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Θρυαλλίς: ἄνθος λυχνίδος ἢ λύχνου· τὸ περικαιόμενον τοῦ ἐλλυχνίου.

Θρυλεῖ:[3] λαλεῖ· κυκᾷ.

Θρύλος:[3] ψιθυρισμός· ὁμιλία μὴ φανερῶς γινομένη.

Θρυμματίς: σκεύασμα διὰ στέατος καὶ σεμιδάλεως καὶ συκαλλίδων.

Θρύπτεται: μαλακίζεται· ἢ βλακεύεται· χαυνοῦται ἢ ἀνακλᾶται.

Θρωίσκει: πηδᾷ.

[1] Θριάσια   [2] θρὶξ

* Inc. f. 21. c. 2.

[3] λλ bis duplicarat Porsonus, sed correxisse videtur.

ἁπάσας διοικοῦσι, πλὴν Παναθηναίων· εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ἱεροποιοὶ τῶν σεμνῶν θεῶν, οἱ τὸν ἀριθμὸν εἰσὶν ἀόριστοι.

Ἱερώνυμος : στρατηγὸς Ἀθηναίων· ἕτερος δέ ἐστιν Ἱερώνυμος Μεγαλοπολίτης, οὗ μνημονεύει Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.

Ἱερώσυνα : τὰ εἰωθότα διδόσθαι ἱερὰ ἐξαίρετα τοῖς ἱερεῦσιν ἐπὶ τιμῇ τῆς ἱερωσύνης.

Ἱεροφάντιδες : αἱ τὰ ἱερὰ φαίνουσαι τοῖς μυουμένοις.

Ἱεροφάντης : μυσταγωγός· ἱερεύς.

* Ἱεροφάντης : οὕτως ὠνομάσθαι φησὶ τὸν πρῶτον ἱεροφάντην· τὸν ἀποφήναντα ἐκ τοῦ πολέμου ἀπιόντα τὰ ἱερά.

Ἱεροφωνῶν : μεγαλοφωνῶν.

Ἱερῷ : θείῳ· ἤτοι μεγάλῳ.

Ἱερῶσθαι : φησὶ Θουκυδίδης· νομίσαντες κατά δή τινα παλαιὰν αἰτίαν οὐ καθαροὺς ὄντας ἱερῶσθαι· σημαίνει γὰρ τὸ ἱεροὺς νενομίσθαι καὶ οἷον καθιερῶσθαι.

Ἰέσθην : ἐπροθυμοῦντο· ἐπορεύοντο.

Ἵεται : προθυμεῖται· πορεύεται.

Ἵζει :[1] καθίζει ἢ κάθηται.

Ἵησιν :[1] ἀφίησιν.

Ἰθαγενής : αὐτόχθων· γνήσιος.

Ἰθέως : ὀρθῶς.

Ἴθι : ἔρχου ἢ πορεύου.

Ἴθματα : ἴχνη· βήματα· δικαιώματα· ὁρμάς.

* Inc. f. 23. c. 2.

[1] Per lenem bis.

Θυμηδία: τέρψις· τρυφή· εὐφρασία.

Θυμηρέστερον: ἡδύτερον.

Θυμῆρες: καταθύμιον.

Θυμικόν: ὀργίλον.

Θυμαιτάδαι: δῆμος Ἱπποθοωντίδος· ἀπὸ Θυμαίτου[1] τοῦ ἥρωος.

Θυμοβόρος: ἡ τὴν γῆν διαφθείρουσα.

Θυμολέων: θυμώδης τὴν ψυχήν.

Θυμόμαντις: ὁ διὰ τοῦ συλλογίζεσθαι προγινώσκων τὸ μέλλον.

Θυμός: ἡ ψυχή.

Θυμόσοφος: εὐμαθής· φυσικός· εὐφυής.

Θυμοφθόρα: τὰ τὴν ψυχὴν φθείροντα.

Θύνων: ὁρμῶν.

Θυννάζοντες:[2] ἀντὶ τοῦ κεντοῦντες· τοὺς γὰρ μεγάλους θύννους τριόδοις ἐλάμβανον.

Θυοσκόπος: ὁ διὰ τῶν θυσιῶν μαντευόμενος.

Θυοσκόποι: καὶ ἱερουργοί, καὶ ἱεροσκόποι· καὶ οἱ διὰ τῶν ἐμπύρων σημαίνοντες τὸ μέλλον.

Θύραζε καὶ θύραθεν καὶ θύρασιν: τὸ μὲν εἰς τὸ ἐκτός· τὸ δὲ ἔξωθεν· τὸ δὲ ἔξω.

*Θύραζε Κᾶρες· οὐκέτ' Ἀνθεστήρια ἦ: οἱ μὲν διὰ πλῆθος οἰκετῶν Καρικῶν εἰρῆσθαι φασίν· ὡς ἐν τοῖς Ἀνθεστηρίοις εὐωχουμένων αὐτῶν καὶ οὐκ ἐργαζομένων· τῆς οὖν ἑορτῆς τελεσθείσης λέγειν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐκπέμποντας αὐτούς· Θύραζε Κᾶρες·

[1] θυμήτου in θυμίτου statim mutatum.

[2] Θυνάζοντες, sed θύννους. * Inc. f. 21. c. 4.

Ἵκοντο: παρεγένοντο.

Ἴκρια: ὀρθὰ ξύλα· ἢ σανιδώματα τῆς νεώς.[1]

Ἴκρια:[2] τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ· ἀφ' ὧν ἐθεῶντο τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας πρὶν ἢ κατασκευασθῆναι τὸ ἐν Διονύσου[3] θέατρον.

Ἴκταρ: ἐγγύς· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐφικνεῖσθαι· οὕτως Πλάτων.

Ἴκτερος: λέγουσιν εἶναι πόνον ὠχροειδῆ ἀπὸ θυμοῦ ἐγειρόμενον· ὥστε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν κεκρατημένων ὠχροὺς καὶ μέλανας ποιεῖν, ὡς καὶ τῶν ἰκτίνων, ἀφ' οὗ καλεῖται.

Ἰλαδόν: ἐν ἀθροίσει· κατὰ ἴλας· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ δασύ.

Ἰλαπινάζω: εὐωχοῦμαι.

Ἰλαπίνας: θυσίας· ἑορτάς· εὐωχίας.

Ἴλας: ἀγέλας ἢ τάξεις· καὶ ἰλάρχας ταξιάρχας.

* Ἱλασμός: εὐμενής· πραότατος· συγχώρησις.

Ἱλαστήριον: θυσιαστήριον.

Ἰλεός: κατάδυσις θηρίου.

Ἵλεω:[4] ἱλασμόν.

Ἵλεως: ἱλαρὸς καὶ εὔθυμος.

Ἱλεωτήριον: ἱλαστήριον.

Ἰλιὰς κακῶν: ἀπὸ παροιμίας τοῦτο ἐλέγετο ἐπὶ τῶν μεγάλων κακῶν.

Ἰλιγγιᾷ: ὅτ' ἂν περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο λέγουσιν ἴλιγγον.

[1] νεῶς [2] Accent. om. [3] διονύσω
* Inc. f. 23. c. 4. [4] Sic.

Θωμοί: οἱ τῶν σπερμάτων σωροί.

Θωμίζει: τῷ κέντρῳ ἐρεθίζει· καὶ τὸ μαστίζει.

*Θωπευτικός: κολακευτικός.

Θωπεία:[1] κολακεία.[1]

Θῶπες: οἱ μετὰ ψεύδους καὶ θαυμασμοῦ προσιόντες ἐπὶ[2] κολακεία.

Θωρακείοις: προμαχῶσιν[3] ἢ δρυφάκτοις· λουρικίοις· διὰ διφθόγγου· οὕτως αὐτὸ Ἡρωδιανός.

Θώραξ:[4] πύργος· χιτών· στῆθος· σῶμα· καὶ τὸ ὅπλον.

Θωραχθείς: ὁπλισθείς.

Θωρήσσετο:[5] καθωπλίζετο.

Θωρόντες:[4] ὁρμήσαντες.

Θωχθείς: θωραχθείς.

Θῶψαι: τὸ θωπεῦσαι.

Θώων: θηρία ἐξ ὑαίνης καὶ λύκου γεννώμενα.

Τέλος τοῦ θ̄ στοιχείου.

* Ἀρχὴ σὺν θεῷ ῑ.

Ἰαίνει: εὐφραίνει.

Ἰαλεμῷ: θρηνῶ· Ἰάλεμος γὰρ θρήνου εἶδος· λέγεται δὲ καὶ Ἰάλεμος ὁ υἱὸς Καλλιόπης· καὶ ὁ καλός·

* Inc. f. 22. c. 1. [1] -εῖα bis. [2] τῇ pro ἐπὶ

[3] προμάχοισι· scripserat, sed accentum et ι prius erasit: deinde acutum supra ο secundum posuit. *Porson. B.* Nescio an potius προμάχοις primo. Deinde διὰ διφ. &c. inter columnas ab eadem manu, ut videtur.

[4] Accent. om. bis. [5] σ semel. * Inc. f. 22. c. 2.

Ἱμερόεντα : λάμποντα.

Ἵμερος : ἐπιθυμία.

Ἱμερτός : καλός· ἐπέραστος· ποθεινός.

Ἱμονιά : τὸ τοῦ ἀντλήματος σχοινίον.

Ἵνα : ὅπου· Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς ὁμονοίας· ἵνα οὐδὲν ἔργον ὀκνεῖν.

Ἰνᾶσθαι : καθαίρεσθαι· ἐκκενοῦσθαι· καὶ ὑπέρινος·[1] ὁ ὑπερκεκαθαρμένος.

Ἰνδάλλεται : καταφαίνεται· ὁμοιοῦται.

Ἰνδάλματα : φαντάσματα· ὀνείρατα· ἅπερ μὴ παρόντα ὑπονοεῖ τίς· ὁμοιώματα· ἀπεικονίσματα.

Ἶνες : νεῦρα.

Ἶννος : ἐξ ἡμιόνου καὶ θηλείας ἵππου· πεντήκοντα ἔτη ζῇ ἡμίονος· ὁ δέ γ' ἶννος ἐξ ἀμφοτέρων ἵππων, ἐν τῇ κυήσει νοσησάσης τῆς[2] ἵππου· οἷον νάννος.

Ἰνύκιος οἶνος : ἡδύς· Ἴνυκος δὲ πολισμάτιον Σικελικὸν ἐν ᾧ γίνεται οἶνος κάλλιστος.

Ἰξάλη : ἡ αἰγεῖα· ἐπεὶ ἴξαλοι οἱ αἶγες· καὶ ἴξαλος πηδητικός.

Ἰξία : ὁ παρ' ἐνίοις λεγόμενος κιρσός· ἔστι δὲ αἷμα νενοσηκὸς, ὀνομασθεὶς ἀπὸ τῶν δρυῶν, ἐν αἷς συστροφαί εἰσιν, ὅθεν ὁ ἰξὸς ἀπορρεῖ.

Ἰξύν : τὴν ὀσφύν.

Ἰοδόχη : βελοθήκη.

Ἰόν : τὸ βέλος.

Ἰόνιον πέλαγος : ὁ νῦν Ἀδρίας· καὶ Ἰόνιος κόλπος· τὸν γὰρ Ἀδρίαν οὕτως ὠνόμαζον.

[1] Accent. om. [2] νοσήσασαστης (sic)

Ἰδιάσαι: τὸ[1] ἰδιολογήσασθαι.

Ἰδίαν: ἀντὶ τοῦ ἰδιωτικήν· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος· καὶ ἴδιον, τὸ ἰδιωτικόν.

Ἴδη: πᾶν σύμφυτον ὄρος.

Ἰδίειν: ἱδροῦν· καὶ ἀνιδιτὶ,[2] τὸ ἀνιδρωτί.

Ἰδιαίτερον: ἰδικώτερον.

Ἰδιόξενος: ἴδιος φίλος.

Ἰδιόξενος: ὁ ἰδίᾳ καθ' αὐτὸν ξένος ὤν· πρόξενος δὲ ὁ ὅλης πόλεως ξένος· παρ' ᾧ καὶ οἱ πρέσβεις κατάγονται· καὶ προσάγει τὰς πρεσβείας οὗτος πρὸς τὸ δημόσιον· καὶ τὰ ἄλλα διοικεῖ καὶ διαπράττει ἐν τῇ πατρίδι τῇ ἑαυτοῦ τὰ τῇ πόλει ἐκείνῃ διαφέροντα[3] ἧς προξενεῖ· δορύξενος δὲ ὁ ἐκ πολέμου ξένος γεγονώς τινί· ἀστόξενος δὲ ὁ ἐκ προγόνων μὲν ἀστῶν αὐτὸς δὲ ξένος καὶ ἀνανεώσεως δεόμενος· οἷον Ἀγαμέμνων ἐν Λυδίᾳ.

Ἰδιοπραγεῖ: τὰ ἴδια πράσσει· ἡσυχάζει.

Ἰδιώσασθαι: ἰδιοποιήσασθαι.

Ἰδίων: ἰδιωτικῶν.

Ἰδιώτας: τοὺς πολίτας· οὕτως Θουκυδίδης.

Ἰδνωθείς: καμφθείς.

Ἱδριεύς: δυνάστης ἦν οὗτος ἐν Καρίᾳ· υἱὸς Ἑκατόμνου· ἀδελφὸς δὲ Μαυσωλοῦ καὶ Ἀρτεμισίας.

Ἴδρις: ἔμπειρος.

Ἱδρυμένος: τεθεμελιωμένος.

Ἱδρύσαντο: ἐκάθισαν· ἵδρυσαν.

[1] Ἰδιάσαιτο: ἰδ. [2] ἀνιδητὶ

[3] διαφέρον

Ἵππαρχος: ὁ τῶν ἵππων ἄρχων.

Ἱππάς: Σόλων τοὺς νόμους *Ἀθηναίοις γράψας, εἰς[1] πέντε τέλη τὸ πᾶν πλῆθος αὐτῶν διέταξε καὶ τῶν κατὰ τὰς οὐσίας τιμημάτων· καὶ τὸ πρῶτον ὠνόμασε πεντακοσιομεδίμνων· τὸ δεύτερον ἱππέων· τὸ τρίτον ζευγιτῶν· τὸ τέταρτον θητῶν· τὸ πέμπτον ἱππὰς ἐκαλεῖτο.

Ἱππάς: Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησὶν ὅτι Σόλων εἰς τέσσαρα διεῖλε τέλη τὸ [δὲ] πλῆθος τῶν Ἀθηναίων· εἰς πεντακοσιομεδίμνους·[2] εἰς ἱππέας, ζευγίτας καὶ θῆτας· τῶν οὖν ἱππέων οἱ ἱππάδες.

Ἵππαρχος: τύραννος Ἐρετρίας· ἕτερος δὲ Ἵππαρχος ὁ Πεισιστράτου· ἄλλος δὲ Ἵππαρχος ὁ Χάρμου· ὃς συγγενὴς ἦν Πεισιστράτου τοῦ τυράννου· καὶ πρῶτος ὑπέστη τὸν ἐξοστρακισμὸν διὰ τὴν ὑποψίαν τὴν Πεισιστράτου· ὅτι δημαγωγὸς ὢν καὶ στρατηγὸς ἐτυράννησεν· ἄλλος δέ ἐστιν Ἵππαρχος ὑποκριτὴς οὗ μνημονεύει Δημοσθένης· λέγεται δὲ Ἵππαρχος παρ' Ἀθηναίοις καὶ ὁ τῶν ἱππέων ἄρχων· δύο δὲ ἦσαν οὗτοι.

Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖ: δηλονότι ἔνθα ἂν εὐημερῇ τίς· τὰ γὰρ ἱππικὰ ἐν πεδίῳ κρατεῖ· Πλάτων εἰς τὸν Θεαίτητον ἐχρήσατο.

Ἶπες:[3] θηρίδια λυμαντικὰ τῶν ξύλων καὶ τῶν καρπῶν.

Ἰπνός: ὁ φοῦρνος· ἢ κάμινος· ἢ ὁ φανός.

* Inc. ναίοις f. 24. c. 3.

[1] εἰ

[2] πεντακοσίους μ.

[3] Accent. om.

ἐν τούτῳ· ὕστερον δὲ χρόνοις ἰδοῦσα τυραννοῦντα τὸν Διονύσιον, τό, τε ὄναρ πολλοῖς διηγήσατο καὶ αὐτὸν εἶναι τὸν τεθεαμένον ἀπήγγελλεν· ἣν ὀργισθεὶς ἀπέκτεινεν ὁ Διονύσιος.

Ἱέρευσεν : ἔθυσεν.

Ἱερή : θαυμαστή.

Ἱερομηνία : αἱ ἑορτώδεις ἡμέραι ἱερομηνίαι καλοῦνται· Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους.

Ἱερομηνία : ἱερὰ ἑορτή· ἢ καταμήνια.

Ἱερομνήμονες : οἱ εἰς Πυλαίαν ἐκπεμπόμενοι γραμματεῖς.

* Ἱερομνήμονες : οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον ἐξ ἑκάστης πόλεως τῶν τοῦ συνεδρίου μετεχουσῶν· ἢ οἱ συνθύοντες εἰς τὸ συνέδριον τῶν Ἀμφικτυόνων ἐξ ἑκάστης πόλεως· ὠνομάσθησαν δὲ παρὰ τὸ μνημονεύειν τῶν ἱερῶν· ἱερὰ δὲ τὰ Ἀμφικτυονικὰ δόγματα· καὶ ἱερὸν τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον.

Ἱερομύστης : ἱερὰ μυστήρια εἰσηγούμενος· ἅγιος.

Ἱερὸν γάμον : Ἀθηναῖοι ἑορτὴν Διὸς ἄγουσι καὶ Ἥρας, ἱερὸν γάμον καλοῦντες.

Ἱερόν τι νεωκορήσας : ἀντὶ τοῦ εὐφημότερον ἱερατεύσας.

Ἱεροποιοί : κληρωτοὶ ἄρχοντες, δέκα τὸν ἀριθμόν· οἳ τά τε μαντεύματα ἱεροθυτοῦσι· κἄν τις καλλιερήσῃ, συγκαλλιεροῦσι τοῖς μαντεύμασι· καὶ θυσίας τὰς νομιζομένας ἐπιτελοῦσι· καὶ τὰς πενταετηρίδας

* Inc. f. 23. c. 1.

Ἱππόλυτος : σωφροσύνης παράδειγμα.

Ἱππομανές : ᾧ χρῶνται πρὸς φίλτρον· Ἱππόστρατος φθορα ζῶα· γαλεώτης καταπίνων τὸ γῆρας· φάρμακον ὂν ἐπιλήπτων· καὶ ἔλαφος τὸ δεξιὸν κέρας ὀρύττων· ὅτι εἰς πολλὰ χρήσιμον·[1] καὶ ἵππος τῶν πώλων[2] τὸ ἱππομανές· χρήσιμον γὰρ πρὸς φίλτρον.

*Ἱππία Ἀθηνᾶ : ταύτην Ποσειδῶνος[3] εἶναι φασὶ θυγατέρα καὶ Πολύφης τῆς Ὠκεανοῦ· ἅρμα δὲ πρώτην κατασκευάσασαν, διὰ τοῦτο Ἱππίαν κληθῆναι.

Ἱπποδαμεία : ἀγορὰ ἐν Πειραιεῖ οὕτω καλουμένη ἀπὸ Ἱπποδάμου Μιλησίου[4] ἀρχιτέκτονος τοῦ οἰκοδομησαμένου τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Πειραιᾶ.

Ἱππότης : ἱππεύς· ἔφιππος.

Ἱππότροχος : τὸ τρισίππιον[5] διὰ τὸ τοῖς διὰ γῆρας ἐκτρυχωθεῖσιν ἵπποις ἐκτυποῦσθαι τροχὸν ἀπολεγόντων αὐτοὺς τῶν στρατηγῶν.

Ἱππόπορνε :[6] ἀντὶ τοῦ μεγαλόπορνε· σπανίως.

Ἱππούμενος : πιεζόμενος· ἀναγκαζόμενος.

Ἵππουριν : τὴν ἐξ ἱππείων τριχῶν κατεσκευασμένον λόφον ἔχουσαν.

Ἱππόφορβος : ἱππότροφος· φορβὴ γὰρ ἡ τροφή.

Ἵπταται : πέτεται.

[1] χρήσιμος

[2] πολλῶν

[3] ποσειδόνος

* Inc. f. 23. c. 1.

[4] μηλισίου

[5] τρισίππιον

[6] Accent. om.

Ἶρις:[1] ξίφος· ὑγρότης κατ' ἔμπτωσιν ἡλίου πεποικιλμένου οἷον τόξον.

Ἶρις: ὁ πτωχός.

Ἴς: δύναμις· νεῦρα.

Ἰσάζει: ἴσα ἤ.[2]

Ἰσαία:[3] ἡ μερίς.

Ἴσα[3] λέγουσιν; ἀντὶ τοῦ παροῦ· ἔστι δὲ σχῆμα λόγου.

[8] Ἴσαι ψῆφοι:[4] τὸν νόμον τὸν τοῦ ἀπολύεσθαι τὸν κατηγορούμενον, ἐὰν ἴσων τύχῃ ψήφων.

Ἴσαι ψῆφοι:[4] ἐπὶ τῶν παρ' ὀλίγον ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἁλισκομένων·[5] ἀναλύονται γὰρ οἱ διωκόμενοι ἐπὶ τῶν δικαζομένων· καὶ ἴσαι γεννῶνται ψῆφοι· ἐν αἷς ἀπολύεται ὁ ἐγκαλούμενος.

Ἴσαι ψῆφοι:[4] Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος· ἕτερος δὲ πλεύσας ἰδιώτης εἰς Ῥόδον, ὅτι τὸν φόβον ἀνάνδρως ἤνεγκεν, πρώην μέν ποτε εἰσηγγέλθη καὶ ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο· εἰ δὲ μία ψῆφος ὑπερέπεσεν, ὑπερώριστο ἂν καὶ ἀπέθανεν.

Ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ; Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου ἀντὶ τοῦ συνὼν ἀεὶ καὶ μὴ βραχὺ ἀφιστάμενος· καὶ Μένανδρος·[6] Παρ' αὐτὸν ἴσα βαίνουσ' ἑταίρα πολυτελής.

[1] Ϊρις; atque ita sæpe in seqq. puncta pro spiritu et accentu: interdum punctis additur spiritus, omisso accentu.

[2] Ἰσαζει· ἴσαη :— [3] Accent. om. bis.

[8] Inc. f. 25. c. 2. [4] Accent. om. ter.

[5] ἁ λισκομένων, erasis duabus literis, nempe να.

[6] ε ex emend. pro ω ut videtur.

Ἰσαῖος: εἷς μὲν ἐστι τῶν δέκα ῥητόρων· μαθητὴς δὲ Ἰσοκράτους· διδάσκαλος δὲ Δημοσθένους· Ἀθηναῖος τὸ γένος· Δημήτριος δὲ Χαλκιδέα φησιν αὐτὸν εἶναι.

Ἰσακίοι: ἀνδρείοι.

Ἶσαν: ἐπορεύθησαν.

Ἴσσα: ἐπιφθέγμα ἐπὶ τῶν ἀπολαχόντων καὶ ὅλως δυσπραγούντων· ἔστι καὶ ἐν* Μεσσηνίαι[1] Μενάνδρου καὶ ἑτέρωθι.

Ἰσηγορεῖ: ἐπίσης λέγει· ἰσολογεῖ.

Ἴσθι: γίνωσκε.

Ἴσθμια: περιστόμια· περιτραχήλια.

Ἴσθμιον: τὸ τοῦ φρέατος περιστόμιον.

Ἰσθμιάζει: κατακλίνεται· ἰσθμὸς γὰρ ὁ τράχηλος.

Ἰσθμός:[2] θάλασσα μεταξὺ δύο γαιῶν· πορθμὸς γὰρ γῆ μεταξὺ δύο θαλασσῶν.[3]

Ἴσκειν: λέγειν· παλαιὸν τὸ λεξείδιον.[4]

Ἴσμεν: οἴδαμεν.

Ἰσμηνίας: εἷς παρ' Ἀθηναίοις ἦν πολέμαρχος ἐπιφανής.

Ἰσοβόλων: ἰσοστασίων.

Ἰσοκλέης:[5] ἰσόδοξος.

Ἰσόκτητον: ἴσην ἔχουσαν τὴν κατασκευήν.

* Inc. f. 25. c. 3.

[1] μεσσηνιᾶι

[2] Nescio an Ἴσθμοί.

[3] Manus recens, sed typographia, opinor, antiquior, pro Ἴσθμός· scripsit Πορθμός, pro πορθμὸς γὰρ scripsit ἰσθμός. *Porson. B.*

[4] λεξίδιον

[5] Accent. om.

Ἰσοπαλῆ: ἴσα ἐν κλήρῳ· πάλος γὰρ ὁ κλῆρος.

Ἰσόρροπον: ἰσοβαρές· ἰσοστάσιον.

Ἰσοσθενής: ἰσοδύναμος.

Ἰσοστάσιον: ἰσόσταθμον.

Ἰσοτελεῖς: ἴσα τελοῦντες· ἴσα τοῖς ἀστοῖς, ὅ ἐστι τοῖς πολίταις, τέλη διδόντες.

Ἰσοτελής: ὁ ἐξελεύθερος μετέχων τῶν νόμων· μετοίκιον δὲ οὐ φέρων.

Ἰσοτελὴς καὶ ἰσοτέλειαι:[1] πολλάκις τιμή τίς ἐδίδοτο* τοῖς ἀξίοις φανεῖσι τῶν μετοίκων· καθ' ἣν τοῦ μετοικίου ἄφεσις αὐτῶν ἐγίγνετο· ὅτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὧν ἔπραττον οἱ μέτοικοι, ἄφεσιν εἶχον ἰσοτελεῖς, Θεόφραστος λέγει· καὶ πόλεσι δὲ ὅλαις ἐψηφίζοντο τὴν ἀτέλειαν Ἀθηναῖοι· ὥσπερ Ὀλυνθίοις καὶ Θηβαίοις· ὁ δὲ ἰσοτελὴς ὡρισμένον τι τέλος ἐδίδου.

Ἰσοδαίτης: ξενικός τις δαίμων ᾧ τὰ δημώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει.

Ἰσουργός: ἴσα ἐργαζόμενος.

Ἰσοφαρίζειν: ἐξισοῦσθαι.

Ἰσοφυᾶ:[1] ἴσα.

Ἴστε: γινώσκετε.

Ἰστεα: δῆμος Αἰγηΐδος.

Ἵστη:[2] ἱστάναι προστακτικῶς.

Ἰστιατόρια:[3] δειπνητόρια.

[1] Accent. om. bis.

* Inc. δοτο f. 25. c. 4.

[2] Ἵστη· ἵσταναι

[3] Ἰστιατορία et ἱστιῶντο

'Ἱστιατόρια: τὰ ἐν οἷς εἰστιῶντο[1] χωρία· ἃ νῦν καλεῖ-
ευ
ται ἀγυτήρια.[2]

'Ἱστίον: ἄρμενον.

'Ἱστιοφόρος: ἀρμενοφόρος.

'Ἱστοπέδη: ξύλον ὀρθὸν ἀπὸ τῆς τρόπιδος ωἷ προσδέδεται ὁ ἱστός.

'Ἱστορῆσαι: θεάσασθαι.

"Ἱστορι: μάρτυρι ἢ κριτῇ.

"Ἱστωρ:[3] ὁ ἐπ' ἄκρωι τωῖ ῥυμωῖ ἐμπεπηγμένος πάτταλος.

'Ἱστὸς καὶ κεραία: ὁ μὲν ἱστὸς, τὸ ἐπίμηκες ξύλον ἄνω τεταμένον·* κεραία δὲ, τὰ πλάγια, ὥστε γενέσθαι γράμμα τὸ ταυ· διετείνετο δὲ πολλάκις ὁ τῆς 'Αθηνᾶς πέπλος εἰς τοιοῦτο σχῆμα ξύλων καὶ ἐπόμπευσεν.

'Ἰσχάνει: κωλύει.

"Ἴσχανδρος: τραγικὸς ὑποκριτής.

"Ἴσχε: κατέσχε.

"Ἴσχεσθαι: παύσασθαι.

'Ἰσχίον: τὸ κοῖλον τοῦ γλουτοῦ ἐν ωἷ ἡ κοτύλη στρέφεται.

'Ἰσχιάζειν: τὸ ἐν τωῖ βαδίζειν ἐπιπολὺ ἑκατέρωσε[4] ἑαυτὸν μεταφέρειν.

'Ἰσχνομυθίας: λεπτολογίας.

'Ἰσοευρὴς αὐλός: ἶσον εὖρος κεκτημένος· ὥσπερ τεῖχος,

[1] ἱστιῶντο
[2] Sic ms. cum litura in textu; primo et ibi ευ ut videtur.
[3] "Ἱστωρ * Inc. ταμίνων f. 26. c. 1.
[4] ἑκατέρως

*'Ιόντες: πορευόμενοι.

"Ιοντο: προεθυμοῦντο· προῃροῦντο.

'Ιού: σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα· ἀντὶ τοῦ οἴμοι.

'Ιοῦλος: ὁ ἐν ταῖς ἀμπέλοις σκώληξ· πολύπουν δέ τι ζῶον· καὶ τὸ ἐξάνθημα τὸ ἐπὶ τῶν γενείων· καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς καρύαις ἄνθος· καὶ ᾠδῆς τί γένος ἰοῦλος καὶ ὁ προσφιλὴς τῇ Ἀρτέμιδι· ἔνιοι δὲ καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς ὑδρείαις γιγνόμενον πολύποδα καὶ συστρεφόμενον ἰοῦλον καλοῦσιν.

'Ιοῦλος: τὸ δασὺ ἐπισεῖον τῶν γενείων· καὶ ᾠδὴ εἰς Δήμητρα· τοὺς γὰρ ἐκ πολλῶν δραγμάτων δεσμοὺς ἰούλους καλοῦσι.

'Ιοῦλος: χνοῦς τριχῶν· ἤτοι ἡ πρώτη τῶν γενείων βλάστη.

'Ιουλίζων: ὁ τῆς γενειάδος ἀρχόμενος.

'Ιοῦσαν: πορευομένην.

"Ιπορος: πικρὸς περὶ τὰς τιμωρίας.

'Ιππαγρέται: τρεῖς οὗτοι ἐγένοντο ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ.

'Ιππάκη: Σκυθικὸν βρῶμα· διὰ γάλακτος ἵππου σκευαζόμενον.

'Ιππαλεκτρυών: γρύψ· διὰ τὸ τετράσκελον εἶναι· καὶ πτέρυγας καὶ ῥύγχος ἔχειν ἐπικαμπές· ἔνιοι τὸν μέγαν ἀλεκτρυόνα· ἔνιοι παράσημον.

"Ιππαρχοι: δύο ἦσαν· οἳ τῶν ἱππέων ἡγοῦντο, διελόμενοι τὰς φυλὰς ἑκάτερος ἀνὰ πέντε· ἐπιμεληταὶ δὲ εἰσὶ τῶν ἱππέων καθάπερ[1] οἱ ταξίαρχοι δέκα ὄντες εἰς ἐφ'[2] ἑκάστης φυλῆς τῶν ὁπλιτῶν.

* Inc. f. 24. c. 2.

[1] περ evanidum.

[2] ἐφ' an ἀφ' in G. non decerno.

Ἵππαρχος: ὁ τῶν ἵππων ἄρχων.

Ἱππάς: Σόλων τοὺς νόμους *Ἀθηναίοις γράψας, εἰς[1] πέντε τέλη τὸ πᾶν πλῆθος αὐτῶν διέταξε καὶ τῶν κατὰ τὰς οὐσίας τιμημάτων· καὶ τὸ πρῶτον ὠνόμασε πεντακοσιομεδίμνων· τὸ δεύτερον ἱππέων· τὸ τρίτον ζευγιτῶν· τὸ τέταρτον θητῶν· τὸ πέμπτον ἱππὰς ἐκαλεῖτο.

Ἱππάς: Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησὶν ὅτι Σόλων εἰς τέσσαρα διεῖλε τέλη τὸ [δὲ] πλῆθος τῶν Ἀθηναίων· εἰς πεντακοσιομεδίμνους·[2] εἰς ἱππέας, ζευγίτας καὶ θῆτας· τῶν οὖν ἱππέων οἱ ἱππάδες.

Ἵππαρχος: τύραννος Ἐρετρίας· ἕτερος δὲ Ἵππαρχος ὁ Πεισιστράτου· ἄλλος δὲ Ἵππαρχος ὁ Χάρμου· ὃς συγγενὴς ἦν Πεισιστράτου τοῦ τυράννου· καὶ πρῶτος ὑπέστη τὸν ἐξοστρακισμὸν διὰ τὴν ὑποψίαν τὴν Πεισιστράτου· ὅτι δημαγωγὸς ὢν καὶ στρατηγὸς ἐτυράννησεν· ἄλλος δέ ἐστιν Ἵππαρχος ὑποκριτὴς οὗ μνημονεύει Δημοσθένης· λέγεται δὲ Ἵππαρχος παρ' Ἀθηναίοις καὶ ὁ τῶν ἱππέων ἄρχων· δύο δὲ ἦσαν οὗτοι.

Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖ: δηλονότι ἔνθα ἂν εὐημερῇ τίς· τὰ γὰρ ἱππικὰ ἐν πεδίῳ κρατεῖ· Πλάτων εἰς τὸν Θεαίτητον ἐχρήσατο.

Ἶπες:[3] θηρίδια λυμαντικὰ τῶν ξύλων καὶ τῶν καρπῶν.

Ἶπνος: ὁ φοῦρνος· ἢ κάμινος· ἢ ὁ φανός.

* Inc. ναίοις f. 24. c. 3.

[1] εἰ

[2] πεντακοσίους μ.

[3] Accent. om.

Ἴπνος: μέρος τι τῆς οἰκίας, τὸ λεγόμενον παρ' ἡμῖν μαγειρεῖον· λέγεται δὲ κυρίως ἴπνος ἡ κάμινος.

* Ἱππέρων: τὸν ἐφ' ἵπποις ἔρωτα.[1]

Ἱππεῖς: ὁ ἐκ τεσσάρων σταδίων δρόμος.

Ἱππήλατον: εὐρύχωρον· πλατύ· λεῖον· ἐψιλωμένον.

Ἱππικαί: αἱ ἐξ ἵππων· ἱππικαὶ νευραί.

Ἱπποδαμῆ: δῆμος Οἰνηΐδος.[2]

Ἱππόβοτος: μεγάλην γῆν ἔχων· δυνάμενος ἵππους τρέφειν.

Ἱπποδάμοι:[3] ἐφ' ἵππους ἀναστρεφόμενοι.

Ἱπποδάμου Νέμεσις ἐν Πειραιεῖ: ἦν δὲ Ἱππόδαμος Εὐρυκόοντος Μιλήσιος· ἢ Θούριος μετεωρολόγος· οὗτος διένειμεν Ἀθηναίοις τὸν Πειραιᾶ.

Ἱπποδάμεια: ἀγορᾶς τόπος καλούμενος οὕτως ἐν Πειραιεῖ, ὑπὸ Ἱπποδάμου τοῦ Μιλησίου ἀρχιτέκτονος, τοῦ τὸν Πειραιᾶ κατασκευάσαντος καὶ τὰς τῆς πόλεως ὁδούς.

Ἱπποδασείης: ἐξ ἱππείων τριχῶν λόφον ἐχούσης· ὃ δὴ δασύ ἐστιν.

Ἱππόθορος: ἵππους βιβάζων· θόρος γὰρ τὸ σπέρμα· ἔστι δὲ καὶ αὔλημα.

Ἱπποθοώντειον:[4] τὸ ἡρῷον· ἀπὸ τοῦ Ἀλόπης καὶ Ποσειδῶνος· ἀφ' οὗ καὶ ἡ φυλή.

Ἱπποκλείδην:[5] τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· παρὰ τὸ ἱππεύειν.

* Inc. f. 24. c. 4.

[1] ἐρῶντα

[2] οἰνηΐδος

[3] Accent. om.

[4] Ἱπποθοόντειον. tum τῶν ἀλώπης

[5] -δης Porson. casu scilicet.

Κάβειροι:[1] δαίμονες ἐκ Λήμνου[2] διὰ τὸ τόλμημα τῶν γυναικῶν μετενεχθέντες· εἰσὶ δὲ ἤτοι Ἥφαιστοι ἢ Τιτᾶνες.

Κάβησις: ἔρνεόν τι.

Καβύλη: χωρίον τῆς Θραίκης ἱδρυμένον πρὸς τῷ Τάξωι ποταμῷ κατὰ μέσον τῆς Θράκης.

Κάγκανον:[3] ξηρόν.

Καγχάζει: ἀθρόως γελαῖ.

Καδίσκος: οὗ αἱ ψῆφοι τῶν δικαστῶν βάλλονται.

Καδίσκος: ἀγγεῖον τί, εἰς ὃ ἐψηφοφόρουν οἱ δικασταὶ οὕτως ἐκαλεῖτο· Φρύνιχος Μούσαις· Ἰδοὺ δέχου τὴν ψῆφον· ὁ καδίσκος δέ σοι· Ὁ μὲν ἀπολύων οὗτος, ὁ δ' ἀπολλὺς ὁδί.[4]

Καδμεία: ἡ τῶν Θηβαίων[5] ἀκρόπολις.

*Καδμεία νίκη: παροιμία· λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῷ νικώντων· οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι Θηβαῖοι νικήσαντες, ὕστερον ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἡττήθησαν· οἱ δὲ ὅτι Οἰδίπους τὸ αἴνιγμα λύσας ἔπαθλον τὴν μητέρα ἔγημεν· τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶν· ὡς δὲ αὐτὸς ὁ τὰ περὶ Θηβῶν συντάξας, ὅτι Κάδμος ἀνελὼν τὸν τὴν Ἀρείαν κρήνην τηροῦντα δράκοντα· θητεύσας Ἄρει η' ἔτη.

Καθαγιάζεται: ἀφιεροῦται.

Καθάπαξ: παντελῶς.

Καθαίρωμεν:[6] ἀντὶ τοῦ διακαθαίρωμεν Πολιτείας γ'.

1 Accent. om.
2 ν postea add. ab eodem.
3 Accent. om.
4 ὡδί. Primo ὦ fuit.
5 ἀθηναίων, sed idem in marg. γρ. θηβαίων.
* Inc. f. 27. c. 1.
6 Accent. om.

Καθαίρων :[1] στάμνος ἐν ωἷ ὁ[2] καταδικάζων τὰς δύο ψήφους ἔπεμπε.

Καθάπτω : καθιερώσω· συντελέσω.

Καθαρῶς : ἀκριβῶς.

Καθάρσιον : χοιρίδιον. ἦν ὀπτὸν ωἷ ἐκάθαιρον τὴν ἐκκλησίαν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι· περιστίαρχοι δὲ ἀπὸ τοῦ περιστείχειν.[3]

Καθάρσιον : ἔθος ἦν Ἀθήνησιν καθαίρειν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰ θέατρα· καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μικροῖς πάνυ χοιριδίοις,[*] ἅπερ ὠνόμαζον καθάρσια· τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι, ὀνομασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περιστείχειν[4] ἢ ἀπὸ τῆς ἑστίας.

Καθαιρήσονται : καταλήψονται.

Καθαιρήσετε :[5] οὐ καθελεῖτε· Θουκυδίδης καὶ τῶν ἄλλων οἱ πλείους.

Καθεδοῦνται : καθεσθήσονται.

Καθέδρα : ἡ ἐπίσχεσις παρὰ Θουκυδίδη.

Καθέδρα : τῆι πρώτηι ἡμέρα τοῦ τελευτήσαντος οἱ προσήκοντες συνελθόντες ἐδείπνουν ἐπὶ τωῖ τελευτήσαντι κοινῇ· ἐκαλεῖτο δὲ καθέδρα· ὅτι καθεζόμενοι ἐδείπνουν καὶ τὰ νομιζόμενα ἐπλήρουν.

Καθεῖναι : ἐπὶ τὸ κάτω ἀπολῦσαι.

Καθέντες : καταγαγόντες.

[1] Accent. om. [2] ὁ om.

[3] περιστιχειν, et in accentibus turbatum.

[*] Inc. ριδίοις f. 27. c. 2. [4] περιστιχεῖν

[5] ε posterius in litura.

Ἱππόλυτος : σωφροσύνης παράδειγμα.

Ἱππομανές : ᾧ χρῶνται πρὸς φίλτρον Ἱππόστρατος οφθορα ζῶα· γαλεώτης καταπίνων τὸ γῆρας· φάρ μακον ὂν ἐπιλήπτων· καὶ ἔλαφος τὸ δεξιὸν κέρας ἐνορύττων· ὅτι εἰς πολλὰ χρήσιμον·[1] καὶ ἵππος τῶν πώλων[2] τὸ ἱππομανές· χρήσιμον γὰρ πρὸς φίλτρον.

*Ἱππία Ἀθηνᾶ : ταύτην Ποσειδῶνος[3] εἶναι φασὶ θυγατέρα καὶ Πολύφης τῆς Ὠκεανοῦ· ἅρμα δὲ πρώτην κατασκευάσασαν, διὰ τοῦτο Ἱππίαν κληθῆναι.

Ἱπποδαμεία : ἀγορὰ ἐν Πειραιεῖ οὕτω καλουμένη ἀπὸ Ἱπποδάμου Μιλησίου[4] ἀρχιτέκτονος τοῦ οἰκοδομησαμένου τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Πειραιᾶ.

Ἱππότης : ἱππεύς· ἔφιππος.

Ἱππότροχος : τὸ τρυσίππιον·[5] διὰ τὸ τοῖς διὰ γῆρας ἐκτρυχωθεῖσιν ἵπποις ἐκτυποῦσθαι τροχὸν ἀπολεγόντων αὐτοὺς τῶν στρατηγῶν.

Ἱππόπορνε :[6] ἀντὶ τοῦ μεγαλόπορνε· σπανίως.

Ἱππούμενος : πιεζόμενος· ἀναγκαζόμενος.

Ἵππουριν : τὴν ἐξ ἱππείων τριχῶν κατεσκευασμένον λόφον ἔχουσαν.

Ἱππόφορβος : ἱπποτρόφος· φορβὴ γὰρ ἡ τροφή.

Ἵπταται : πέτεται.

[1] χρήσιμος
[2] πολλῶν
* Inc. f. 25. c. 1.
[3] ποσειδόνος
[4] μηλισίου
[5] τρισίππιον
[6] Accent. om.

Ἰσοπαλῆ: ἴσα ἐν κλήρωι· πάλος γὰρ ὁ κλῆρος.

Ἰσόρροπον: ἰσοβαρές· ἰσοστάσιον.

Ἰσοσθενής: ἰσοδύναμος.

Ἰσοστάσιον: ἰσόσταθμον.

Ἰσοτελεῖς: ἴσα τελοῦντες· ἴσα τοῖς ἀστοῖς, ὅ ἐστι τοῖς πολίταις, τέλη διδόντες.

Ἰσοτελής: ὁ ἐξελεύθερος μετέχων τῶν νόμων· μετοίκιον δὲ οὐ φέρων.

Ἰσοτελὴς καὶ ἰσοτέλειαι:[1] πολλάκις τιμή τίς ἐδίδοτο* τοῖς ἀξίοις φανεῖσι τῶν μετοίκων· καθ' ἣν τοῦ μετοικίου ἄφεσις αὐτῶν ἐγίγνετο· ὅτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὧν ἔπραττον οἱ μέτοικοι, ἄφεσιν εἶχον ἰσοτελεῖς, Θεόφραστος λέγει· καὶ πόλεσι δὲ ὅλαις ἐψηφίζοντο τὴν ἀτέλειαν Ἀθηναῖοι· ὥσπερ Ὀλυνθίοις καὶ Θηβαίοις· ὁ δὲ ἰσοτελὴς ὡρισμένον τι τέλος ἐδίδου.

Ἰσοδαίτης: ξενικός τις δαίμων ὧι τὰ δημώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει.

Ἰσουργός: ἴσα ἐργαζόμενος.

Ἰσοφαρίζειν: ἐξισοῦσθαι.

Ἰσοφυᾶ:[1] ἴσα.

Ἴστε: γινώσκετε.

Ἰστεα: δῆμος Αἰγηΐδος.

Ἵστη:[2] ἱστάναι προστακτικῶς.

Ἰστιατόρια:[3] δειπνητόρια.

[1] Accent. om. bis.

* Inc. δοτο f. 25. c. 4.

[2] Ἵστη· ἵσταναι

[3] Ἰστιατορία et ἱστιῶντο

Ἰσαῖος: εἷς μέν ἐστι τῶν δέκα ῥητόρων· μαθητὴς δὲ Ἰσοκράτους· διδάσκαλος δὲ Δημοσθένους· Ἀθηναῖος τὸ γένος· Δημήτριος δὲ Χαλκιδέα φησὶν αὐτὸν εἶναι.

Ἰσακίωι: ἀνδρείωι.

Ἴσαν: ἐπορεύθησαν.

Ἴσσα: ἐπιφθέγμα ἐπὶ τῶν ἀπολαχόντων καὶ ὅλως δυσπραγούντων· ἔστι καὶ ἐν* Μεσσηνίαι[1] Μενάνδρου καὶ ἑτέρωθι.

Ἰσηγορεῖ: ἐπίσης λέγει· ἰσολογεῖ.

Ἴσθι: γίνωσκε.

Ἴσθμια: περιστόμια· περιτραχήλια.

Ἴσθμιον: τὸ τοῦ φρέατος περιστόμιον.

Ἰσθμιάζει: καταπίνεται· ἰσθμὸς γὰρ ὁ τράχηλος.

Ἰσθμός:[2] θάλασσα μεταξὺ δύο γαιῶν· πορθμὸς γὰρ γῆ μεταξὺ δύο θαλασσῶν.[3]

Ἴσκειν: λέγειν· παλαιὸν τὸ λεξείδιον.[4]

Ἴσμεν: οἴδαμεν.

Ἰσμηνίας: εἷς παρ' Ἀθηναίοις ἦν πολέμαρχος ἐπιφανής.

Ἰσοβόλων: ἰσοστασίων.

Ἰσοκλέης:[5] ἰσόδοξος.

Ἰσόκτητον: ἴσην ἔχουσαν τὴν κατασκευήν.

* Inc. f. 25. c. 3.

[1] μεσσηνιᾶι

[2] Nescio an Ἴσθμοί.

[3] Manus recens, sed typographia, opinor, antiquior, pro Ἰσθμός· scripsit Πορθμὸς, pro πορθμὸς γὰρ scripsit ἰσθμός. *Porson. B.*

[4] λεξίδιον

[5] Accent. om.

εὐτειχής· καὶ σθένος, ἰσοσθενής· οὕτως εὖρος, ἰσοευρής.

Ἰσοπαχής: ἴσον πάχος κεκτημένος.

Ἰσομήκης: ὁμοίως· τὰ γὰρ παρὰ τὸ μῆκος σύνθετα βαρύνεται· εὐμήκης· ὀλιγομήκης· ἰσομήκης.

Ἰσχνομυθοῦντες: ἀκριβολογοῦντες.

Ἰσχνός: σχοιζος· ἰσχνοὶ γὰρ οἱ παλαιοί· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἰσχυρικοί: ἰσχυροί.

Ἰσχυρίσκος: ἀντὶ τοῦ ἰσχυρός· οὕτως Ἄλεξις.

Ἰσωνία: ἰσοτιμία.

Ἰταβύριον:[1] ὄρος οὕτω καλούμενον.*

Ἰταλιάζειν: ἐν Ἰταλίαι διατρίβειν.

Ἰταλιώδης:[1] ὁ ἀλαζὼν ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν διὰ τὴν Σύβαριν[2] ὁ λάγνος.

Ἰταλιώτης: Πυθαγόρειος·[3] ἐκεῖ γὰρ διέτριβον.

Ἰταμός: ἀναιδής· σκληρός· ὠμός· παρὰ τὸ ἵεσθαι, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν· τοιοῦτοι γὰρ καὶ οἱ ἀναιδεῖς.

Ἰτέον: πορευτέον.

Ἰτέας:[4] τὰς ἀσπίδας.

Ἰτεαῖος: δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς Ἰτέα, ἀφ' ἧς ὁ δημότης Ἰτεαῖος.[5]

Ἴτην: ἐπορεύθησαν.

[1] Accent. om. bis.

* Inc. μενον f. 26. c. 2.

[2] συμβαριν (sic)

[3] -ριος

[4] Accent. om.

[5] Ἰτεαις· δῆμος, tum Ἴτεα (sic) ut novum articulum.

Ἱστιατόρια: τὰ ἐν οἷς εἰστιῶντο[1] χωρία· ἃ νῦν καλεῖ-
ευ
ται ἀγυτήρια.[2]

Ἱστίον: ἄρμενον.

Ἱστιοφόρος: ἀρμενοφόρος.

Ἱστοπέδη: ξύλον ὀρθὸν ἀπὸ τῆς τρόπιδος ὧι προσδέδεται ὁ ἱστός.

Ἱστορῆσαι: θεάσασθαι.

Ἵστορι: μάρτυρι ἢ κριτῆι.

Ἵστωρ:[3] ὁ ἐπ' ἄκρωι τῶι ῥυμῶι ἐμπεπηγμένος πάτταλος.

Ἱστὸς καὶ κεραία: ὁ μὲν ἱστὸς, τὸ ἐπίμηκες ξύλον ἄνω τεταμένον·* κεραία δὲ, τὰ πλάγια, ὥστε γενέσθαι γράμμα τὸ ταυ· διετείνετο δὲ πολλάκις ὁ τῆς Ἀθηνᾶς πέπλος εἰς τοιοῦτο σχῆμα ξύλων καὶ ἐπόμπευσεν.

Ἰσχάνει: κωλύει.

Ἴσχανδρος: τραγικὸς ὑποκριτής.

Ἴσχε: κατέσχε.

Ἴσχεσθαι: παύσασθαι.

Ἰσχίον: τὸ κοῖλον τοῦ γλουτοῦ ἐν ὧι ἡ κοτύλη στρέφεται.

Ἰσχιάζειν: τὸ ἐν τῶι βαδίζειν ἐπιπολὺ ἑκατέρωσε[4] ἑαυτὸν μεταφέρειν.

Ἰσχνομυθίας: λεπτολογίας.

Ἰσοευρὴς αὐλός: ἴσον εὖρος κεκτημένος· ὥσπερ τεῖχος,

[1] ἱστιῶντο

[2] Sic ms. cum litura in textu; primo et ibi ευ ut videtur.

[3] Ἵστωρ   * Inc. ταμένον f. 26. c. 1.

[4] ἑκατέρως

Ἰχθυόκεντρον: τὴν τρίαιναν· χρῶνται γὰρ αὐτῇ[1] ἐπὶ τῶν μεγάλων ἰχθύων.

Ἰχθυουλκὸς[2] καὶ ἰχθυοβολεύς: ὁ ἁλιεύς.

Ἰχθυοπτὸς ἐσχάρα:[3] αὕτη ἐπὶ τῶν μεγάλων ἰχθύων.

Ἰχνευταί: οἱ ἰχνεύμονες.

Ἰχνηλατῆσαι: κατ' ἴχνος ἀναζητῆσαι.

Ἴχνος: ὁδόν· πορείαν·[4] βῆμα.

Ἰωκάς: ὁρμάς· διώξεις.

Ἰων:* βελῶν ἢ πορευθείς.

Ἴων: τραγῳδίας ποιητής, Χῖος τὸ γένος.

Ἴωνες: Ἀσιῶται καὶ Ἀττικοὶ Ἀθηναῖοι.

Ἰωνιά:[5] ὁ λειμὼν τῶν ἴων.

† Ἰωνία: πόρνης ὄνομα.

Ἰωνίδαι:[6] δῆμος Αἰγηΐδος φυλῆς.

Ἰωρός: θυρωρός· φύλαξ.

Ἰωνόκυσος: κατεαγώς· οὕτως Κρατῖνος.

Τέλος τοῦ :ἰ: στοιχείου.

Ἀρχὴ σὺν Θεῷ τῆς :κ:

Κάβαξ: πανοῦργος.

Κάβαισος:[6] ἄπληστος· κάβος γὰρ μέτρον σιτικόν· καὶ τὸν μέθυσον ἡμεῖς πίθον.

1 αὐτὴν 2 Accent. om.
3 Dist. Ἰχθυοπτός· ἐσχάρα αὖ.
4 πορίαν. ει fecit recentior.
* Ἰὼν, sed accentus ab alio.
5 Ἴωνία primo. Accent. mut. forsan ab eodem.
† Inc. f. 26. c. 4. 6 Accent. om. bis.

″Ἴτης: ὁ ἰταμός· οὕτως Ἀριστοφάνης· θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης.

Ἴτηλον: τὸν οὐκ ἐξίτηλον· ἀλλ' ἀνεξάλειπτον· οὕτως Αἰσχύλος.

Ἰτρία:[1] κατυρώδη πλάσματα.

″Ἴτυξ: ὄρνεον.

″Ἴτυς: περιφέρεια ὅπλου.

″Ἴτω: ἰέτω· ἐρχέσθω.

Ἰυγγαί:[1] γυναικῶν οἰμωγαί· ὀλοφύρσεις.

″Ἴυγγες: λεπτοὶ πόροι καὶ αἱ τέρψεις.

″Ἴυγξ: Ἠχοῦς ἢ Πειθοῦς θυγάτηρ ἱερὰ Νίκης καὶ Ἀφροδίτης· καταφαρμάττουσα δὲ τὸν Δία ἐπὶ Ἰοῖ[2] ἀπελιθώθη ὑπὸ Ἥρας· καλεῖται* δὲ ὑπ' ἐνίων κιναίδιον· ἔστι[3] δὲ καὶ ὀργανόν τι ″Ἴυγξ καλούμενον ὅπερ εἰώθασιν αἱ φαρμακίδες στρέφειν ὡς κατακαλούμεναι τοὺς ἀγαπωμένους· ἔστι δὲ καὶ ὄρνεόν τι ᾧ πρόκειται τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχειν· ὅθεν δεσμεύουσι τοῖς τροχίσκοις.

″Ἴυγξ: τὸ ἐφέλκον τὴν διάνοιαν εἰς ἐπιθυμίαν καὶ ἔρωτα.

″Ἴφθιμος: ἰσχυρός.

″Ἶφι: ἰσχυρῶς.

Ἰφικρατίδες: αἱ Ἐπικρατίδες· ἔστι δὲ εἶδος ὑποδήματος.

″Ἴφυον: λάχανόν τι ἄγριον.

[1] Accent. om. bis. [2] ἐπί τοι

* Inc. f. 26. c. 3.

[3] ἔχει, sed ἔστι in marg. "si non eadem, m. antiqua." *Porson. B.*

Καθαίρων:[1] στάμνος ἐν ὧι ὁ[2] καταδικάζων τὰς δύο ψήφους ἔπεμπε.

Καθάπτω: καθιερώσω· συντελέσω.

Καθαρῶς: ἀκριβῶς.

Καθάρσιον: χοιρίδιον ἣν ὀπτὸν ὧι ἐκάθαιρον τὴν ἐκκλησίαν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι· περιστίαρχοι δὲ ἀπὸ τοῦ περιστείχειν.[3]

Καθάρσιον: ἔθος ἦν Ἀθήνησιν καθαίρειν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰ θέατρα· καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μικροῖς πάνυ χοιριδίοις,* ἅπερ ὠνόμαζον καθάρσια· τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι, ὀνομασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περιστείχειν[4] ἢ ἀπὸ τῆς ἑστίας.

Καθαιρήσονται: καταλήψονται.

Καθαιρήσετε:[5] οὐ καθελεῖτε· Θουκυδίδης καὶ τῶν ἄλλων οἱ πλείους.

Καθεδοῦνται: καθεσθήσονται.

Καθέδρα: ἡ ἐπίσχεσις παρὰ Θουκυδίδῃ.

Καθέδρα: τῆι πρώτηι ἡμέρα τοῦ τελευτήσαντος οἱ προσήκοντες συνελθόντες ἐδείπνουν ἐπὶ τῶι τελευτήσαντι κοινῇ· ἐκαλεῖτο δὲ καθέδρα· ὅτι καθεζόμενοι ἐδείπνουν καὶ τὰ νομιζόμενα ἐπλήρουν.

Καθεῖναι: ἐπὶ τὸ κάτω ἀπολῦσαι.

Καθέντες: καταγαγόντες.

[1] Accent. om. [2] ὁ om.
[3] περιστιχειν, et in accentibus turbatum.
* Inc. ριδίοις f. 27. c. 2. [4] περιστιχεῖν
[5] ε posterius in litura.

Κάβειροι :[1] δαίμονες ἐκ Λήμνου[2] διὰ τὸ τόλμημα τῶν γυναικῶν μετενεχθέντες· εἰσὶ δὲ ἤτοι Ἥφαιστοι ἢ Τιτᾶνες.

Κάβησις : ὄρνεόν τι.

Καβύλη : χωρίον τῆς Θρᾳκης ἱδρυμένον πρὸς τινι Τάξῳ ποταμῷ κατὰ μέσον τῆς Θρᾴκης.

Κάγκανον :[3] ξηρόν.

Καγχάζει : ἀθρόως γελαῖ.

Καδίσκος : οὗ αἱ ψῆφοι τῶν δικαστῶν βάλλονται.

Καδίσκος : ἀγγεῖον τί, εἰς ὃ ἐψηφοφόρουν οἱ δικασταὶ, οὕτως ἐκαλεῖτο· Φρύνιχος Μούσαις· Ἰδοὺ δέχου τὴν ψῆφον· ὁ καδίσκος δέ σοι· Ὁ μὲν ἀπολύων οὗτος, ὁ δ' ἀπολλὺς ὁδί.[4]

Καδμεία : ἡ τῶν Θηβαίων[5] ἀκρόπολις.

*Καδμεία νίκη : παροιμία· λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῷ νικώντων· οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι Θηβαῖοι νικήσαντες, ὕστερον ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἡττήθησαν· οἱ δὲ ὅτι Οἰδίπους τὸ αἴνιγμα λύσας ἔπαθλον τὴν μητέρα ἔγημεν· τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶν· ὡς δὲ αὐτὸς ὁ τὰ περὶ Θηβῶν συντάξας, ὅτι Κάδμος ἀνελὼν τὸν τὴν Ἀρείαν κρήνην τηροῦντα δράκοντα· θητεύσας Ἄρει η' ἔτη.

Καθαγιάζεται : ἀφιεροῦται.

Καθάπαξ : παντελῶς.

Καθαίρωμεν :[6] ἀντὶ τοῦ διακαθαίρωμεν· Πολιτείας γ'.

[1] Accent. om.
[2] ν postea add. ab eodem.
[3] Accent. om.
[4] ὡδί. Primo ὧ fuit.
[5] ἀθηναίων, sed idem in marg. γρ. θηβαίων.
* Inc. f. 27. c. 1.
[6] Accent. om.

Καταπύγους :[1] κιναίδους.

Καταπύγων :[1] ὁ μέσος δάκτυλος.

Καταπύγων :[1] κατασελγαίνων.

Καταπύγων :[1] ὁ λάγνης· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀλφηστῶν[2] οὕτως λεγομένων ἰχθύων, ὅτι ἕπονται κατ' οὐράν· ἡ γενικὴ δὲ καταπυγόνος καὶ καταπυγόνα ἡ αἰτιατικὴ καὶ αἱ ἄλλαι πτώσεις εὕρηνται· εὕρηται καὶ τὸ θηλυκὸν καταπυγών· καὶ ἡ πρᾶξις καταπυγοσύνη.

Καταπυγίζειν :[3] τὸ τὴν πυγὴν ἐπιπολὺ μεταφέρειν* ἐν τῷ βαδίζειν.

Κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν : κατερραψῴδησεν ἢ κατὰ στίχον διῆλθεν.

Καταῤαψωδήσει :[4] φλυαρήσει.

Κατάρξασθαι τῶν τριχῶν : ἀπάρξασθαι τοῦ ἱερείου.

Καταροῦν : κατὰ τρόπον· κατ' εὐθεῖαν.

Κατάρρους : τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥεῦμα καταρρέον διὰ μυκτήρων· οἱ δὲ τὴν διάρροιαν οὕτω καλοῦσιν.

Κατάρρησις : κατάγνωσις.

Καταρρυῆναι : καταπεσεῖν.

Κατασείει : καταράττει· καταβάλλει.

Κατασεσείκασι :[5] καταβεβλήκασιν.

Κατασίνεσθαι : καταβλάπτεσθαι.

[1] Quater accent. om. In seqq. oxytonum faciunt G. et P. ut hic.

[2] ἀλφίτων [3] τα in litura, et litera erasa post γ.

* Inc. ρειν f. 33. c. 1.

[4] ῤ ut hic, et mox : tum φλυαρίσει

[5] Ante σεί litera erasa.

Καθελών: Δημοσθένης ἀντὶ τοῦ ἀνελὼν ἤτοι ἀποκτείνας· καὶ Στησίχορος καὶ Σοφοκλῆς.

Καθέξει: κρατήσει.

Κάθες: χάλασον.

Καθεστηκώς: καθεσταμένος.

Κάθετον:[1] ἔστι μὲν γραμμή τις παρὰ τοῖς γεωμέτραις·* σημαίνει δὲ καὶ βοῦν τινὰ καθιέμενον εἰς τὴν θάλασσαν ἐπὶ θυσίαι τοῖ Ποσειδῶνι.

Καθηγεῖσθαι: τὸ ὑφηγεῖσθαι· οὕτως Φερεκράτης.

Καθῆκαν: κατέβαλον.

Κάθετος:[1] ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἀμνός· οὕτως Λυσίας καὶ Μελίτων.

Καθηκόντως: δεόντως· πρεπόντως.

Καθήκοντα: Δημοσθένης ἐν ια' Φιλιππικοῖ[2] φησίν· ὅστις οὐκ ἠξίου τὰ καθήκοντα ἐφ' ἑαυτὸν ποιεῖν· ἀντὶ τοῦ τὰ ἥκοντα.

Καθῆστο: ἐκαθέζετο.

Καθιγμένος:[3] καθελών· φθάσας.

Καθιγνῦσαι· νεκροῖς θῦσαι.

Κάθιδρος: κεκμηκώς.

Καθιεροῖ: θεωῖ ἀνατίθησιν.

Καθίζεσθε: καταπήξετε.

Καθίκετο: καθήψατο.

Καθικνεῖται: ἅπτεται.

Καθίμησεν: κατήντλησεν.

Καθιμῶσιν: χαλῶσι· καὶ καθιμῆσαι, χαλάσαι σχοινίον ἤ τι τοιοῦτον.

[1] Accent. om. bis. * Inc. τραις f. 27. c. 3.

[2] ι finalis in ν mut. a m. antiq. [3] Καθηγμένος

* Καταστολή: ἡ στολή.

Κατὰ στόμα: κατὰ τὴν ἀρχὴν μεταφορικῶς.

Καταστοχάζεται: κατὰ σκοποῦ βλέπει· κατὰ σκοποῦ βάλλει.

Καταστρέψαντες: τελευτήσαντες.

Καταστροφή: τέλος.

Κατὰ σφίας: καθ' ἑαυτούς.

Κατὰ σχολήν: πρᾴως καὶ λάθρα· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Κατεθήπεσαν:[1] κατεθαύμασαν· ἐξεπλάγησαν.

Κατατείνας: συντείνας.

Κατατείνας ἐρῶ: ἀντὶ τοῦ μακρὸν λόγον διεξελεύσομαι· Πολιτείας β'· διὸ κατατείνας ἐρῶ.

Κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν: ἔοικεν νόμος[2] περὶ ὠνίων κεῖσθαι, ὃς κελεύει ἀψευδεῖν ἐν τῇ ἀγορᾷ· Θεόφραστος γοῦν ἐν τοῖς περὶ νόμων φησίν· δυοῖν τούτων ἐπιμελεῖσθαι δεῖν τοὺς ἀγορανόμους, τῆς τε ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐκοσμίας, καὶ τοῦ ἀψευδεῖν μὴ μόνον τοὺς πιπράσκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὠνουμένους.

Κατατικόν:[3] χιτωνίσκου γένος· οὕτως Μένανδρος.

Κᾆτα τί: εἶτα τί.

Κατατομήν: οἱ μὲν τὴν ὀρχήστραν·[4] οἱ δὲ μέρος τι τοῦ θεάτρου.

† Κατατομή: Ὑπερίδης[5] ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους·

* Inc. f. 33. c. 3.

[1] Κατε scripturus fuisse videtur, sed statim fecit α.

[2] Dist. ἀψευδεῖν ἔοικεν· ν.

[3] Accent. om. [4] ὀρχίστραν † Inc. f. 33. c. 4.

[5] ὑπερείδης et mox φιλόχωρος et εἰληθυια.

πεῖν· ἐγὼ τοῦτο εἰ ἐποίουν, πόση κραυγὴ ἐγίνετο.

Καὶ μήν: ἀλλὰ μήν.

Καινοτάφια: τινὰ εἰσιν ἐλισσόμενα ὡς τύπος νεκροῦ.

Καὶ δή: ἤδη.

Καινοτομεῖ: καινουργεῖ.

Καινός: Ἰσοκράτης ἀντὶ τοῦ ὃς τοῖς νεωτέροις* ἁρμόττει πράγμασιν· οὕτω δὲ καὶ Ἔφορος.

Καινόφιλον: λέγουσι τὸν μὴ τοῖς αὐτοῖς φίλοις χρώμενον[1] ἀεί.

Καίριον: φθοροποιόν· θανατῶδες.

Καίριον: εὔκαιρον.

Καιριώτατα: ἐπικινδυνότατα·[2] θανάσιμα.

Καιροφυλακῆσαι: καιρὸν ἐπιτηρῆσαι.

Καιροφυλάκιον: * * * * *[3]

Καὶ τάχα ἴμεν: καὶ ταχέως πορευόμεθα.

Καὶ χερσί: καὶ ἔργοις.

Κακὰ κακῶν: Διοκλῆς Βάκχῃ· Πλύνει τε τὰ κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς.

Κακεργέτησιν: κακοέργοις.[4]

Κάκη: κακία· οὕτω Πλάτων.

Κακὴ μὲν ὄψις: κόμμα· παροιμία· Κακὴ μὲν ὄψις· ἐν δὲ δειλαῖαι φρένες· Μένανδρος Σικυωνίῳ.

Κακιζόμενοι: ταπεινούμενοι.

Κακκάβην δεῖ λέγειν, οὐχὶ κάκκαβον· σημαίνει δὲ τὴν χύτραν.

* Inc. f. 28. c. 1.

[1] χρώμεν et in marg. ista fere, λ

[2] ἐπικινδυνώτατα

[3] Sesquilineæ spatium.

[4] sic.

Καταχήνη: καταχάσμησις.[1]

Κατάχυσμα: ἐνίοτε τὸ καταχεόμενον κατὰ τῶν ὄψων ὑπότριμμα· καταχύσματα δὲ πληθυντικῶς· τὰ παρὰ τὴν ἑστίαν κατασκεδαννύμενα τῶν γαμούντων καὶ τῶν πρωτοθεωρῶν· ταῦτα δέ ἐστιν ἰσχάδες καὶ πανσπερμία.[2]

Καταχύσματα: τῶν νεωνήτων οἱ δεσπόται τραγήματα κατέχεον· ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπὸ θεωρίας ἐλθόντων· κατεχεῖτο δὲ καὶ τῶν νυμφίων, φασὶν,[3] ὡς *Θεόπομπος*.

Καταχύσματα: ἔθος ἦν Ἀθήνησιν, ὅτε νεώνητος οἰκέτης εἰσάγοιτο[4] εἰς τὴν οἰκίαν, τὸν δεσπότην ἢ τὴν δέσποιναν ἰσχάδων καὶ καρύων πλῆθος καταχεῖν αὐτοῦ· ἃ καταχύσματα ἐκάλουν· φασὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πρῶτον πρεσβευόντων καὶ ἐπὶ τῶν θεωρῶν τοῦτο γίγνεσθαι, ὅτε πρῶτον τοῦτο ἐποίουν.

Κατάχυτλον: σκεῦός τι.

Καταψαίρουσι: κινοῦνται.

Καταψευδομαρτυρησάμενος:* ἀντὶ τοῦ παρασχὼν τοὺς τὰ ψευδῆ μαρτυρήσαντας· *Δημοσθένης* ἐν τῷ κατὰ *Στεφάνου*.

Καταψηφίζεται: κατακρίνει.

Καταψήχεται: ἀντὶ τοῦ καταψύχεται τῆς γλισχρότητος χωριζομένης· ἢ καταψᾶται· οὕτως *Πλάτων* ἐν *Τιμαίωι*.

[1] Scripturus erat *Καταγχάσμησις*, forsan repetiturus κατέγελας. *Porson. B.*

[2] πάν σπέρμα m. pr.

[3] νυμφίω φ'

[4] το om. m. pr.

* Inc. μενος f. 34. c. 2.

Κακώσεως: δίκης ὄνομά ἐστιν ταῖς τε ἐπικλήροις κατὰ τῶν γεγαμηκότων· καὶ κατὰ τῶν παίδων τοῖς γονεῦσι· καὶ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῖς ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν· οὕτω Δημοσθένης καὶ Λυσίας καὶ Ὑπερίδης.[1]

Κακώσεως: δίκης ὄνομά ἐστιν κατὰ τριῶν ταττόμενον· ἢ γὰρ κατὰ τῶν ἀνδρῶν ταῖς γυναιξίν· ἢ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῖς ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν ἀξιοῦσιν· ὧν ἡ μὲν ἐλέγετο κακώσεως, ἡ δὲ παίδων κακώσεως.

Καλὰ δὴ καταγεῖς: ἀντὶ τοῦ λέγεις.

Κάλλαια:[2] τὰ τῶν ἀλεκτρυόνων γένεια.

Καλλαβίδες:[3] τὸ διαβαίνειν ἀσχημόνως καὶ διέλκειν τὰ ἰσχία ταῖς χερσίν.

Καλαμίνθα: ὕλη ὁμοία ἡδυόσμωι.

Καλαμᾶσθαι: τὰ λείψανα τῶν τετρυγημένων συνάγειν.

Καλαμώμενος: σταχυολογῶν.

Καλάσειρις: χιτὼν πλατύς· δῆμος πολεμικός· οὗτως[4] Αἰγύπτιοι.

Καλαύροψ: βουκολικὴ δίκη.

*Καλαύρεια:[5] νῆσος πλησίον Τροιζῆνος·[6] ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Εἰρήνη.

Κάλλειον: δικαστήριον Ἀθήνησιν ἀπὸ Καλλείου τοῦ πεποιηκότος ἐπώνυμον.

1 ὑπερείδης

2 Καλλαία primo.

3 Accent. om.

4 οὗ male pro οὔ i. e. οὕτως.

* Inc. f. 28. c. 4.

5 Primo Καλαυρία.

6 τρυζῆνος

Κατέληξεν : κατέπαυσεν.

Κατεντευκτήν :[1] κατεντυγχάνουσαν· καὶ κατεντευκτής· κατήγορος.

Κατεντευχθέντα : κατεντυχηθέντα.

Κατεπερπερεύετο : ἐχαριεντίζετο.

Κατεπτήχασιν : συνεστάλησαν.

Κατέρεψεν : ἐστέγασεν ἢ ἐστεφάνωσεν.

Κατεργάσασθαι : ἀντὶ τοῦ καταπονῆσαι· Θουκυδίδης.

Κατερικτά· τὰ ἐρεικόμενα[2] ὄσπρια καὶ σχιζόμενα.

Κατερρινημένοις : εὐτελέσιν.

Κατερρύηκεν : ἐσάπη· ἠφάνισται.

Κατέσβη : ἐσβέσθη· ἐπαύσατο.

Κατέσειε· λέγουσιν ἐπὶ τῶν* ἐν τοῖς πότοις προπινόντων· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων.

Κατεσκιρωμένη :[3] πεπαλαιωμένη.

Κατεσκηλητευμένος : ἐξίτηλος· πεταλαιπωρημένος.

Κατέσκηψεν : κατέσχεν.

Κατεσκληκώς : κατεξηραμμένος.[4]

Κατεστιγμένον : πεποικιλμένον.

Κατεστόρεσεν :[5] κατέστρωσεν.

Κατεστρατοπέδευσεν : κατέδραμεν πολεμικῶς.

Κατεστυγημένος : μεμισημένος.

[1] Hic accent. om. mox κατεντεύκτης.

[2] ἐρικόμενα primo. * Inc. f. 34. c. 4.

[3] ε ante ι erasum.

[4] Prius μ potius correctoris.

[5] ε secundum ex em. pro η ut videtur.

τήρια· τὰ μὲν πλυντήρια φησὶ διὰ τὸν θάνατον τῆς Ἀγραύλου ἐντὸς ἐνιαυτοῦ μὴ πλυθῆναι ἐσθῆτας· εἶθ' οὕτω πλυθείσας τὴν ὀνομασίαν λαβεῖν ταύτην· τὰ δὲ καλλυντήρια, ὅτι πρώτη δοκεῖ ἡ Ἄγραυλος γενομένη ἱερεία τοὺς θεοὺς κοσμῆσαι· διὸ καὶ καλλυντήρια αὐτῇ ἀπέδειξαν· καὶ γὰρ τὸ κοσμεῖν καὶ λαμπρύνειν ἐστίν.

Καλλωπίζεσθαι : οἷον καλοκαγαθίαν ἐνδείκνυσθαι ἢ σεμνύνεσθαι· οὕτω Πλάτων.

Καλοκαγαθία : ἀγαθότης.

Κάλος : σχοινίον.

Καλὸς κ' ἀγαθός : λέγεται κατὰ συναλιφὴν,[1] οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός.

Καλοῦμεν : ἀντὶ τοῦ καλέσομεν.*

Καλύμματα : ἅ τινες φατνώματα· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Κάλπη : ὑδρία.[2]

Κάλυκας : σύριγγας.

Κάλυντρα : κόσμητρα.

Κάλυξ : ἄνθος ῥόδου μεμυκός.[3]

Καλώδιον : σχοινίον.

Καλχαίνει : ἐκ βάθους[4] ταράσσεται.

Καλῶς : τιθέασι κατὰ τὸν ἐπιδέξιον διατῶν καλως ταυτη μετα παιγνίας· ἐπὶ τοῦ ἀνανεύειν τιθέασι· καὶ ὅτε καλούμενοι ἐπὶ δεῖπνον ἀρνοῖντο.

[1] συναλειφὴν   * Inc. λέσομεν f. 29. c. 2.

[2] ὕδρεια. (λεκάνη addit m. recentior.)

[3] ῥοδομεμυκός et ο in ω versum ab eodem, ut puto.

[4] βάθου vel potius βύθου primo.

Κατηβολή: περιοδικὴ νόσος.

Κατηβολη: περιβάλλει.

Κατηγορευκότα: κατειπόντα.

Κατηγορίας ἔχω: ἀντὶ τοῦ κατηγοροῦμαι Δημοσθένης περὶ τοῦ στεφάνου.

Κατήδεσαν: κατήσχυναν.

Κατήλιψ: μεσόδμη.

Κατηλοίωσεν: οὐχ ἁπλῶς* ἀπέκτεινεν· ἀλλὰ ξύλοις παίων· ἀφ᾽ ὧν καὶ πατραλοίας, ὁ τὸν πατέρα τύπτων.

Κατεχορδεύθη: καθηδύνθη· κατεβομβήθη· ὅλος τῇ χορδῇ γέγονεν.

Κατήλιψ: μεσοδμή.

Κατημαξευμένος: τετριμμένος· ἐγγεγυμνασμένος.

Κατημελής: κατήκοος.

Κατηρεφέα: κατεστεγασμένα.

Κατηρεφον: κατεστεγασμένον ἢ κατώτερον ἐστεγασμένον.

Κατῆρεν: κατέπλευσεν.

Κατηφόνες: στυγνοὶ, ἢ ἀναίσχυντοι.

Κατηχθημένος: καταβεβαρημένος.

Κατιαλίζειν: καταδύνειν.

Κάτιμεν: κατερχόμεθα.

Κατισχνοῦν: καταλεπτύνειν.

Κατ᾽ ὄναρ, οὐ χρὴ λέγειν: βάρβαρον γὰρ παντελῶς· ἀλλὰ ὄναρ· καὶ κατὰ τοὺς ὕπνους· καὶ ἐνύπνιον.

Κατωκωχή:[1] ἔνιοι ἀντὶ τοῦ κατοχή.

* Inc. f. 35. c. 2.

[1] Κατο in Κατα mut. m. pr.

πρὸς τὴν θυσίαν τοῖς τε Παναθηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς.

Κάνθαρος : ποτηρίου εἶδος.

Κανθάρου μελάντερος : παροιμία· Μένανδρος Θησαυρῷ.

Κανθήλιοι : τοὺς βραδεῖς καὶ νωθεῖς οὕτως * λέγουσιν μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ὄνων.

Κανθήλιοι : ὄνοι· καὶ τὰ ἐπὶ τῇ πρύμνῃ σκηνώματα τῶν στρατηγῶν.

Κανθήλιος : βραδὺς νοῆσαι ἢ ἀφυής.

Κάνθων : ὄνος.

Κάναβις : φυτὸν λινῳ παραπλήσιον, ἐξ οὗ καὶ ἐσθῆτες γίνονται· ἧς τὸ σπέρμα θυμιώμενον ἱδροῦν ποιεῖ πάντας.

Κανιτρον : λυχνίσκιον· κανίσκιον.

Κάνναι : πλεκτὰ τινὰ ἐκ καλάμων.

Καντήρια : καταβατήρια.

Κανοῦν : κανίσκιον.

Καπανοι : ἀλφίτων εἶδος.

Κάπηλος : μεταβολεὺς, πραγματευτής.

Καπηλίας : ἐμπορείας.

Καπηλεύειν : μεταπωλεῖν.

Κἄπειτα :[1] καὶ ἔπειτα:

Καπνίας οἶνος :[2] κεκαπνισμένος.

Καπνίας : Ἐκφαντίδης, διὰ τὸ μὴ δ' ἐν λαμπρὸν γράφειν.

* Inc. f. 29. c. 4.

[1] Κάπειτα

[2] Καπνίας : οἶ. dist.

Καπνοι: ἄλφιτα· οὕτω Φερεκράτης.
Καπρῶντας: ὁρμητικῶς ἔχοντας πρὸς συνουσίαν.
Καραδοκεῖ: προσδοκεῖ· κατασκοπεῖ.
Καρανούσθω: τελειούσθω.
* Καρατομεῖται: ἀποκεφαλίζεται.
Καραντες: καταφέρεις.
Καρβατίνη: ἀγροικικὸν[1] ὑπόδημα.
Καρβανίζει: βαρβαρίζει.
Κάρδακες:[2] οἱ στρατιῶται ἐν Ἀσίαι· λέγονται δὲ καὶ οἱ φύλακες κάρδακες.
Καρδαμάλη: μάζα ἐκ καρδάμου μεμαγμένη· βρῶμα γινόμενον Περσικόν· οἱ δὲ παρδαμάλη λέγουσιν.
Καρδάμη: ἐπὶ ἐργάτιδος ὄνου καὶ βοὸς λέγεται.
Καρδιαλγίαι: λῦπαι καρδίας.
Καρδιουλκία:[3] τὰς καρδίας ἕλκειν τῶν θυμάτων.
Καρδιώττειν: τὴν καρδίαν ἀλγεῖν Σικελιῶται· ὃ ἡμεῖς βουλιμιᾶν· Ἀπολλόδωρος ἐν ϛ' περὶ Ἐπιχάρμου τοὺς Σικελιώτας φησὶν τὸ[4] τὸν στόμαχον ἐπιδάκνεσθαι ὑπὸ λιμοῦ καρδιώττειν λέγειν· ὅπερ βουλιμιᾶν λέγει Ξενοφῶν· καὶ εὐκάρδια πολλοὶ τὰ εὐστόμαχα λέγουσιν.
Καρδοπεῖον: καρδόπου[5] πῶμα· ᾧ καὶ πανσικάπη χρῶνται.

* Inc. f. 30. c. 1.
[1] Primo αγροικὸν sed κι supr. ab eodem ut puto.
[2] Accent. om. hic, mox habet.
[3] -εία primo.
[4] τῶ — λέγει· ὅπερ βουλιᾶν (μι ab eodem ut puto.)
[5] καρδοπου

Καρυβοᾶν : ὑπὸ βοῆς κεκαρῶσθαι.

Καρυκεύων : ἀρτύων· ἡδύνων.

Καρυκεία : ἡ ἡδύτης τῶν ζωμῶν.

Καρύκη :[1] ἔδεσμα ἐκ πολλῶν συγκείμενον.

Κάρυννος :[1] βόλων ὀνόματα.

Καρυστεία :[1] γένος καρυῶν.

Καρφαλέον : ξηρόν· καὶ καρχαλέον· κατάξηρον.

Καρχαρίας : ἰχθὺς ποιός· καὶ κήτους εἶδος θαλαττίου.

Καρχαρόδους : τραχεῖς ὀδόντας ἔχων· καὶ κάρχαρον τὸ τραχύ.

Καρχήσιον : τὸ ἄκρον τοῦ ἱστοῦ.

Καρωθείς : βαρηθεὶς τῇ κεφαλῇ.

Κασθανέα : πόλις ἐν Μακεδονίᾳ,[*] ἐκ τῶν περιπεφυκότων δένδρων, ἢ ἀπὸ τῆς νύμφης.

Κασαύριον : οἴκημα, ἐφ' οὗ αἱ πόρναι.

Κασίγνητος : γνήσιος ἀδελφός.

Κάσις : ἀδελφός.

Κάσιν : τὴν πρώτην τῶν σταχύων ἔκφυσιν, ἣ καὶ ἀμφίκαυστις ἐλέγετο.

Κατάβα : ἀντὶ τοῦ κατάβηθι.

Κατάβαλε : οἷον ῥίψον· ἄφες καὶ κατάθου.

Καταβολή : περιοδικὴ λῆψις πυρετοῦ.

Καταβολή : τὸ ἐκ περιόδου γινόμενον.

Κατά : κυρίως, ἐξ· ἐπί· ἐκ· ἀπό· ἢ[2] ἀντὶ τοῦ εἶτα.

Καταβραβευέτω : καταλογιζέσθω· κατακρινέτω· καταγωνιζέσθω.

Καταβολή : Δημοσθένης Φιλιππικοῖ· ὥσπερ περίοδος

[1] Accent. om. quater; et ο in *Κάρυννος* in litura.

[*] Inc. κεδονία f. 31. c. 1.   [2] ἡ

ἡ καταβολὴ πυρετοῦ· ἐν ταῖς περιοδικαῖς νόσοις λέγεταί τις καταβολή, διὰ τὸ ἐν ἀποδεδειγμένωι προϊέναι χρόνωι· καθάπερ οἱ ἐρανισταὶ τὰς καταβολὰς ποιοῦνται τῶν χρημάτων.

Καταγευσθείς: τῆι γεύσει νικηθείς.

Καταγιγαρτίσαι:[1] συνουσιάσαι.

Καταπελτάσονται: καταδραμοῦνται.

Καταγλωττίσματα: περίεργα φιλήματα.

Καταγλωττίζειν: τὸ βλασφημεῖν· ὡς ἐν Ἀχαρνεῦσι· —ψευδῆ κατεγλώττιζέ[2] μου.

Κάταγμα: κατάσπασμα ἢ μήρυμα.[3]

Καταγοητεύων: ἀπατῶν.

Κατάγραπτος: ποικίλος.

Καταγώγιον: τὸ κατάλυμα· καὶ καταγωγή, ἡ κατάλυσις· καὶ κατάγεσθαι, τὸ καταλύειν· οὕτως φασὶν Ἀττικοί.

Καταγωνίζεσθαι: νικᾶν.

Καταδαρθάνειν: κατακοιμᾶσθαι· καθυπνοῦν.

Καταδεδέσθαι: ἀντὶ τοῦ πεφαρμακεῦσθαι καὶ δεδέσθαι φαρμάκοις· Δείναρχος ἐν τῆι κατὰ Πυθέου εἰσαγγελίαι.[4]

Καταδείσας: φοβηθείς.

Καταδεῖται: φοβεῖται.

Κατὰ δὲ φρόνιν[5] ἤγαγεν: ἐμίσησεν· κατεφρόνησεν.

Κατὰ δήμους δικασταί: οὗτοι πρότερον μὲν ἦσαν λ'·

[1] -ῆσαι [2] καταγλ.

[3] μόρ μα (η scil. eraso) m. pr.

[4] πυθαίου ἴσαγγ. [5] φρόνην

καὶ κατὰ δήμους περιιόντες ἐδίκαζον· ὕστερον δὲ γεγόνασι μ΄.

Καταδηοῦν: κατακόπτειν· καταπραιδεύειν.

* Καταδιιστᾶσι:[1] καταχωρίζουσι.

Καταδικασάμενος: ἀντὶ τοῦ νικήσας· καὶ καταδικασθῆναί τινα ποιήσας· Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ὕβρεως.

Κατάγειν τὰ πλοῖα: Δημοσθένης ἐν η΄ Φιλιππικῷ· ἀντὶ τοῦ λῃΐζεσθαι καὶ κακοῦν καὶ μὴ ἐᾶν τοὺς πλέοντας ὅπου βούλοιντο πλεῖν· ἀλλ᾽ εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία τοῖς λῃστεύουσι κατάγειν.

Κατάδουπος: καταράκτης ἢ ψόφος.

Καταδύεται: καταβυθίζεται· κρύπτεται.

Καταδύνοντα: κρύπτοντα.

Καταδύσεις: φωλεούς· ὑπονόμους· σπήλαια.

Καταθεῖναι τιμήν: καταβαλεῖν.

Καταθέειν: κατατρέχειν.

Καταθεῷτο: βλέποιτο.

Καταθλήσαντες: καταγωνισάμενοι.

Καταθρήσομεν: κατασκοπήσομεν.

Καταθύμιον: κατὰ ψυχὴν[2] εὐάρεστον.

Καταθῶμαι: ἀπερείσωμαι· καταπαύσωμαι.

Καταιγίς: ἐπιφορὰ ἀνέμου σφοδροῦ· λέγεται δὲ καὶ ἡ ζάλη.

† Καταιγίσας: κατασχίσας· οἱ γὰρ ἀνατιθέντες τί τοῖς θεοῖς κατασχίζουσιν ἵνα μή τις ἄρῃ.

* Inc. f. 31. c. 3.

[1] -τᾶισι primo.

[2] καταψυχὴν

† Inc. f. 31. c. 4.

Καταιδεῖ: καταισχύνει.

Καταινέσαι: συγκαταθέσθαι καὶ συνεπινεῦσαι.

Καταίροντες: καταπλέοντες.

Κατ' αἶσαν: κατὰ τρόπον· κατὰ τὸ προσῆκον.

Καταῖτυξ:[1] εἶδος περικεφαλαίας μὴ ἐχούσης λόφον· καταφερής.

Καταιονῶσι:[2] βρέχουσιν· ἀντλοῦσιν· ἀλείφουσιν.

Κατακᾶ: κατακαύσει.

Κατὰ κάθετον: τὰ ἀπὸ ὕψους εἰς βάθος διαστήματα.

Κατακάνειν:[3] ἀνελεῖν.

Κατακαχρύσω: καταφρύξω· καὶ συντρίψω· ἀπὸ τῶν καχρύων μετενήνεκται.

Κατακεγχροῦται:[4] τραχύνεται· καὶ ἐντεῦθεν καὶ κέγχρος.

Κατακεκερματίσθαι: εἰς πολλὰ μέρη διῃρῆσθαι.

Κατακεχρίσθαι:[5] τὸ λιπαρῶς ἀληλεῖφθαι.

Κατακερτομεῖν: καταχλευάζειν.

Κατακηλοῦσαν: θέλγουσαν· πραΰνουσαν.[6]

Κατάκλιτα: κλίνας· θρόνους εἰς ἀνάκλισιν ἐπιτηδείους.

Καταχορὴς ξυνουσία: ἐπιπλεονάζουσα.

* Κατακαχρύσαι:[7] ῥῆξαι· ψοφῆσαι· ποιῆσαι ἀπὸ τῶν φρυγομένων κριθῶν.

[1] Accent. om. [2] Καταιωνωσι

[3] Κατακανειν (sic) m. pr. Κατακτάνειν fecit recentior multo. Debebat Pors. Κατακανεῖν.

[4] Κατακέγχρυται (accentus a recentiore.)

[5] Κατακεχρεισθαι [6] τρανοῦσαν

* Inc. f. 32. c. 1. [7] Καταχρυσαι tantum m. pr.

Καταχρῆσαι : καταχέαι.[1]
Κατακορμίσαι :[2] κατακόψαι ξύλον.
Κατακριδεῦσαι : καταλαλῆσαι·[3] καταναστῆσαι· λάλοι γὰρ αἱ ἀκρίδες.
Κατακροτεῖ : ἄγαν ἐπαινεῖ.
Κατακωκῦσαι : θρηνῆσαι.
Κατὰ κῶλον : κατὰ λέξεις.
Καταλαβεῖς : πάσσαλοι.
Καταλαμβάνειν : τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ νοεῖν.
Καταλεγέσθω : καταταττέσθω.
Καταλελάβηκεν : τὸ κατείληφεν Ἡρόδοτος.
Καταλεύσιμον : τὸν ἄξιον τοῦ καταλευσθῆναι λίθοις· εἶπεν Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Λυκούργου.
Καταλείβει : καταστάζει.
Καταληΐζεται : διαρπάζει.
Καταλιναι : καταλιψαι.
Κατάλληλον : ἁρμόδιον.
Καταλλήλως : ἀκολούθως· ἁρμοζόντως.
Καταλογάδην : τὰ πεζῷ λόγῳ γραφόμενα.
Καταλογεύς : Ἀθήνησι τινὲς ἦσαν κατάλογον διδόντες ὀνομάτων τῶν τὰ κοινὰ διοικεῖν δυναμένων πράγματα· οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ συγγραφεῖς * ἐκαλοῦντο· ὅτι ἐνέγραφον τινὰς ὡς χρὴ μετέχειν τῆς πολιτείας.
Καταλογιεῖται : καταριθμήσει.
Κατάλογος : ἡ ἀπογραφὴ τῶν ὀφειλόντων στρατεύεσθαι· καὶ ἡ ἐξαρίθμησις.
Καταλοφαδεια : κατὰ τοῦ τραχήλου.

[1] Κατακρησαι· κατάχεαι. [2] -ησαι
[3] -λήσει et -στησει * Inc. γραφεῖς f. 32. c. 2.

Κατέληξεν: κατέπαυσεν.

Κατευκτήν:[1] κατεντυγχάνουσαν· καὶ κατεντευκτής· κατήγορος.

Κατεντευχθέντα: κατεντυχηθέντα.

Κατεπερπερεύετο: ἐχαριεντίζετο.

Κατεπτήχασιν: συνεστάλησαν.

Κατέρεψεν: ἐστέγασεν ἢ ἐστεφάνωσεν.

Κατεργάσασθαι: ἀντὶ τοῦ καταπονῆσαι· Θουκυδίδης.

Κατερικτά· τὰ ἐρεικόμενα[2] ὄσπρια καὶ σχιζόμενα.

Κατερρινημένοις: εὐτελέσιν.

Κατερρύηκεν: ἐσάπη· ἠφάνισται.

Κατέσβη: ἐσβέσθη· ἐπαύσατο.

Κατέσεια· λέγουσιν ἐπὶ τῶν* ἐν τοῖς πότοις προπινόντων· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων.

Κατεσκιρωμένη:[3] πεπαλαιωμένη.

Κατεσκηλητευμένος: ἐξίτηλος· τεταλαιπωρημένος.

Κατέσκηψεν: κατέσχεν.

Κατεσκληκώς: κατεξηραμμένος.[4]

Κατεστιγμένον: πεποικιλμένον.

Κατεστόρεσεν:[5] κατέστρωσεν.

Κατεστρατοπέδευσεν: κατέδραμεν πολεμικῶς.

Κατεστυγημένος: μεμισημένος.

[1] Hic accent. om. mox κατεντεύκτης.

[2] ἐρικόμενα primo. * Inc. f. 34. c. 4.

[3] ε ante ι erasum.

[4] Prius μ potius correctoris.

[5] ε secundum ex em. pro η ut videtur.

Κατάξαι : *συντρίψαι.*
Καταξανεῖ : *κατατρίψει.*
Κατάξεται : *καταλύσει.*
Κατὰ ξυμφοράν : *κατὰ συντυχίαν.*
Καταπέρπερος : * * * *[1]
Καταπέλτης : *εἶδος κολαστηρίου.*
Καταπημήνειεν : *καταβλάψειεν.*
Καταπινεύς :[2] *τὸ ἐπιόρκῆσαι.*[3]
Καταπεπλησμένον : *κατάπλεων.*[4]
Καταπίονα : *λιπαρά.*
Καταπλαστόν :[5] *τὸ περιπεπτόν· προσποιητόν.*[6]
* *Καταπλῆσαι* : *μολῦναι.*
Καταπλήττεσθαι : *καταν ίστασθαι.*
Κατὰ πόδα : *παραυτά· κατὰ τάξιν.*
Καταποντοῦν : *καταποντίζειν.*
Καταποσον : *πλεονάκις.*
Καταπρέσβην : *κατὰ πρεσβυτερίαν.*
Καταπροΐξεται : *καταφρονήσει· καταπροδώσει·*[7] *οἷον προῖκα ἐκφύγοι.*
Κατὰ πρόσκλισιν :[8] *καθ' ἑτεροβάρειαν ἢ ἑτερομέρειαν.*
Καταπρωτείρας :[9] *πρωτεῖραι οἱ περὶ εἴκοσι ἔτη παρα Λάκωσι.*

[1] Accent. om. et sesquiversûs spatium. "F. ὁ χαριεντιζόμενος." *Porson. B.*
[2] ι in lit. sed ej. m.
[3] Sic. "Debebat ἐπιόρκῆσαι." *Porson. B.*
[4] καταπλέον primo. [5] Accent. om.
[6] -τεόν (sic) * Inc. f. 32. c. 4. [7] -δόσει primo.
[8] *Καταπρόσκλησιν*, tum ἑτερομερίαν m. pr.
εἰ ex ejusdem, ut puto, emend. tum πρώτειραι sine entu.

Καταπύγους :[1] κιναίδους.

Καταπύγων :[1] ὁ μέσος δάκτυλος.

Καταπύγων :[1] κατασελγαίνων.

Καταπύγων :[1] ὁ λάγνης· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀλφηστῶν[2] οὕτως λεγομένων ἰχθύων, ὅτι ἕπονται κατ' οὐράν· ἡ γενικὴ δὲ καταπυγόνος καὶ καταπυγόνα ἡ αἰτιατικὴ καὶ αἱ ἄλλαι πτώσεις εὕρηνται· εὕρηται καὶ τὸ θηλυκὸν καταπυγών· καὶ ἡ πρᾶξις καταπυγοσύνη.

Καταπυγίζειν :[3] τὸ τὴν πυγὴν ἐπιπολὺ μεταφέρειν* ἐν τῷ βαδίζειν.

Κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν : κατερραψῴδησεν ἢ κατὰ στίχον διῆλθεν.

Καταῤαψωδήσει :[4] φλυαρήσει.

Κατάρξασθαι τῶν τριχῶν : ἀπάρξασθαι τοῦ ἱερείου.

Καταῤουν : κατὰ τρόπον· κατ' εὐθεῖαν.

Κατάρρους : τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥεῦμα καταρρέον διὰ μυκτήρων· οἱ δὲ τὴν διάρροιαν οὕτω καλοῦσιν.

Κατάρρησις : κατάγνωσις.

Καταρρυῆναι : καταπεσεῖν.

Κατασείει : καταράττει· καταβάλλει.

Κατασεσείκασι :[5] καταβεβλήκασιν.

Κατασίνεσθαι : καταβλάπτεσθαι.

[1] Quater accent. om. In seqq. oxytonum faciunt G. et P. ut hic.

[2] ἀλφίτων [3] τα in litura, et litera erasa post γ.

* Inc. ρειν f. 33. c. 1.

[4] ῥ ut hic, et mox : tum φλυαρίσει

[5] Ante σεί litera erasa.

Κατόπιν: μετὰ ταῦτα· ἀπὸ τοῦ ὄπισθεν ἰέναι.

Κατόπιν: ἢ μετὰ ταῦτα, ἢ[1] μεταξύ.

Κατοιόμενος: ὀνομάζων ἑαυτὸν μέγαν καὶ φυσῶν· ὑπερήφανος.

Κατοιχομένου:[2] νεκροῦ· τεθνεῶτος.*

Κατ' ὀρφναίαν: κατὰ τὴν σκοτεινήν.

Κατοργᾶν: ὑπερακμάζειν.

Κατορώρυκται: κατακέχωσται.

Κατουλάδα: Σοφοκλῆς Ναυπλίωι· Ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῆι κατουλάδι· τὴν κατίλλουσαν καὶ κατείργουσαν· καὶ ἐξούλης δίκη, ἡ ἐξείρξεως· οἱ δὲ τῆι πανωλέθρωι[3] ἐσομένηι τοῖς Ἕλλησιν· οὖλον γὰρ τὸ ὀλέθριον· καὶ ἡ κατα πρόθεσις αὔξησιν ἔχει· ἢ[4] ζοφώδη, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σῶμα γινομένης οὐλῆς· μελάντεραι γάρ· καταιγίδας[5] ἔχουσαν καὶ συστροφὰς ἀνέμων· εἴλλειν[6] γὰρ τὸ συστρέφειν· Ὅμηρος.

Κατ' οὐράν:[7] κατόπισθεν· ἐκ τῶν ὀπίσω.

Καττύεσθαι· Ὑπερίδης[8] τὸ ὑποδεδέσθαι· ἀπὸ τῶν καττυμάτων.

Καττύεις: μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ῥαπτόντων τὰ δέρματα.

Καττύει: συρράπτει· [καττύει].

Καττύμα: ἀπάτη· δόλος.

[1] ἡ—ἡ (sic) [2] Litera (ut tempe υ) erasa ante μ.

* Inc. θνεῶτος f. 35. c. 3. [3] πανωλεθρωι [4] ἡ

[5] μελαντηραὶ γὰρ κατ γιδας (i. e. ut putat Porson. B. κατεγιδας) et αι a correctore supr.

[6] εἰάλειν [7] Κατουραν ms. Non perscripsit P.

[8] ὑπερείδης

Καττυν: ἀπότριμμα δερματίου βαλλόμενον εἰς τὴν στελλείαν ὅταν μὴ σφίγγῃ.

Καταθούμενος: ἀνατρεπόμενος.

Κάτω κάρα: κάτω τὴν κεφαλὴν ἔχοντα.

Κατωκοδόμησεν: Ἰσαῖος ἀντὶ τοῦ κατέκλεισεν εἰς οἴκημα καὶ ἀπέκτεινεν.

Κατώλισθον: κατέπεσον.

Κατωμαδόν: κατὰ τῶν ὤμων.

Καθωραΐζεται: σεμνύνεται.

Καταρχήσαντο: κατεχάρησαν· ἔπαιξαν.

Καυλός: τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος.

Καυνός: σκληρός.

Καύνακας: ἔνδυμα ποιόν.

Καυρός: κακός· οὕτως Σοφοκλῆς.

Καυσία: εἶδος πίλου βαρβαρικοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὡς τιάρα.

Καυστόν: καρπωτόν· ὃ ἐναγίζεται τοῖς τετελευτηκόσιν.

Καχλάζει: ταράττεται· φλεγμαίνει· βράττει.

Κάχρυς: κριθαὶ πεφρυγμέναι.

Καχυπότοπος: καχύποπτος· τοπάσαι γὰρ τὸ ὑπονοῆσαι.

Κάψα: κίστη ἢ θήκη.

Κέβρινα:' πόλις Τρωάδος Κυμαίων ἄποικος.

*Κεδνός: συνετός· σώφρων ἢ φρόνιμος.

Κεγχρεών: τόπος Ἀθήνησιν· ἐν ᾧ ἡ ἀργυρῖτις ἐκαθαίρετο κέγχρος· καὶ ἡ ἀπὸ τῶν ἀργυρείων[2] ἀναφερομένη ἄμμος.

' Accent. om. * Inc. f. 36. c. 1. [2] ἀργυρίων

Κεγχρεών : Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον γραφῇ· κἄπειτα ἔπεισε τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς καθέζεσθαι εἰς τὸν Κεγχρεῶνα· ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ καθαριστήριον· ὅπου τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διέψυχον.

Κέδρον : οὐδετέρως λέγουσι τὸ θυμίαμα.

Κεδρίδες : κέδρου καρπός· λέγονται δὲ καὶ ἀρκευθίδες.

Κέδροπα : ὄσπρια· καὶ οἷον χέδροπα.

Κειμήλια· κτήματα· ἢ ἀποκείμενα χρήματα.

Κείρει : ἐσθίει· κατεσθίει.

Κειριάδαι : δῆμος Ἱπποθοωντίδος.

Κείρυλοι :[1] οἱ ἄρσενες τῶν ἀλκυόνων· οἵτινες γηράσαντες ὑπὸ τῶν θηλείων βαστάζονται.

Κεκάληκας : καλὸς γέγονας.

Κεκαρυκευμένα : συγκεκρυμμένα.

Κεκασμένον : κεκοσμημένον.

Κεκαυτηριασμένος : μὴ* ἔχων ὑγιῆ τὴν συνείδησιν.

Κεκιβήλευται : διαβέβληται· κατέγνωσται· ἀποδεδοκίμασται· νενόθευται.

Κεκλασμένους : ἰσχύοντας.

Κεκλιμένος : περιεχόμενος.

Κέκλοιο : ἀντὶ τοῦ λέγοις.

Κεκμηκώς : κάμνων.

Κεκομψευμένος : σεμνός· ἢ ἀστεῖος ἢ εὐκαλλώπιστος.

Κεκοινωνημένοι : κοινὴν ἔχοντες τὴν οὐσίαν· ὥς φησιν Λυσίας.

[1] Accent. om.

* Inc. f. 36. c. 2.

Κεκοτυλισμέναι: συνεσπειραμέναι.

Κεκοῦρος: εἶδος πλοίου βραχέος.

Κεκραγμόν: τὴν βοήν.

Κεκραιπαληκώς:[1] εὐφραμμένος.

Κεκριγότα:[2] τρίζοντα.

Κεκρόπη: Ἀθηνῆ.[3]

Κεκροπίς: μία τῶν ἐν Ἀθήνησιν δέκα φυλῶν.

Κεκρύφαλον: κεκρύφαντον· σαββακάθιον· σουδάριον.

Κεκτώμεθα: κεκτημένοι ὦμεν.

Κεκυπτάκασιν: ἀσχολοῦνται.

Κεκωδωνισμένος: ἐξητασμένος· ἀπὸ τῶν τοὺς φύλακας διὰ τοῦ κώδωνος ἐξεταζόντων· καὶ διακωδωνίσαι,* τὸ ἐξετάσαι· Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ· Ὡς αἰσχρὸν ἀκωδώνιστον ἐᾶν.

Κεκωφῶσθαι:[4] κωφὸν γεγονέναι.

Κελάδησαν: ἐβόησαν.

Κελαδεινή: κυνηγός· θόρυβον κατὰ τὰς ἄγρας ποιοῦσα.

Κελαδοῦσιν: ἠχοῦσιν.

Κελέοντες: κυρίως κελέοντες καλοῦνται οἱ ἱστόποδες·[5] Ἀντιφῶν δὲ ἐν τῇ πρὸς τὸν Δημοσθένην γραφῇ τὰ ὀρθὰ ξύλα οὕτως ὠνόμασεν.

Κελέοντες: ἱστόποδες· καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα.

[1] Κεκρεπαλικως m. pr.

[2] Κεκρειγοτα

[3] Κεκροπη: ἀθήνη.

* Inc. ακωδωνίσαι f. 36. c. 3.

[4] Κεκωφεῖσθαι primo, sed em. statim.

[5] κ. οἱ ἱνόποδες

Κελεός: οὗ αἱ θυγατέρες ὑπεδέξαντο τὴν Δήμητραν ἐν Ἐλευσῖνι.

Κελαρύζειν:[1] μετὰ ἤχοῦς ῥεῖν.

Κελενδρύονα:[2] κιχήσιππον· ἀπὸ τοῦ κελέοντος καὶ τῆς δρυὸς, ὡς μακρὸν καὶ δασύ.

Κέλευθος:[3] ὁδός· ἀπὸ τοῦ κέλλειν, ὅ ἐστιν εἰς τούμπροσθεν ἰέναι· ὅθεν καὶ ἐξω[κέλης, τὸ ληστρικὸν πλοῖον ἢ ἄστρωτος ἵππος] κεῖλεν ὅ ἐστιν ἔξω τοῦ κέλλειν γέγονεν.

Κέλης: τὸ ληστρικὸν πλοῖον ἢ ἄστρωτος ἵππος.

*Κέλυφος: τὸ λέπυρον[4] τοῦ ὠοῦ.

Κελύφανα: τὰ λεπίσματα τῶν τραγημάτων.

Κελωρύειν: βοᾶν.

Κεμάς: ἔλαφος· ὁ κοιμώμενος ἐν σπηλαίοις· κοιμάς τίς ὤν.

Κένανδρον: κένον ἄνδρα.

Κενέβρια· ἐν οἷς τὰ νεκριμαῖα καὶ τοὺς ἀπέργους ὄνους κατακόπτουσιν· καὶ τὰ θνησιμαῖα.

Κενεμβατεῖν: εἰς κενὰ βαίνειν· κενὰ ἐπιχειρεῖν.

Κενεόν: μάταιον.

Κενεών: ὁ περὶ τὸν λαγόνα τόπος.

Κένκω: πεινῶ.

Κενταυρικῶς: ἀγροίκως.

Κενοφωνίας: ματαιοφωνίας· ἀσεβείας· ἤγουν αἱρετικάς.

Κενοφροσύνη:[5] ἡ ματαιοφροσύνη.

[1] Κελαρίζειν

[2] Accent. om.

[3] Κέλεφθος

* Inc. f. 36. c. 4.

[4] λέπιον

[5] Inter columnas, χ'

Κένταυρον: τὸ μόριον· ἢ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· οὕτω Θεόπομπος.

Κεντριάδαι: πατριὰ κηρύκων.

Κεντρότυπος: μοχθηρός.

Κεντυρίων: ἑκατόνταρχος.

Κενῶν φάους: τυφλῶν.

Κέοιτο: ὑπάρχοιτο.

Κέπφος: εἶδος ὀρνέου ὀξύτατον.*

Κεπφωθείς: ἐπαρθείς· ἐρεθισθείς· ὀξέως ἐλαυνόμενος.

Κεραμίς: δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

Κεραμικαί: πλατεῖαι πληγαί· τοὺς γὰρ ῥαθύμως[1] τρέχοντας τύπτουσιν.

Κεραμικαί: ὁ τόπος ἐν ᾧ αἱ πόρναι.

Κέραμος: οἱ μὲν τὰ κεράμια· ἀφ' οὗ καὶ κεραμεύς· οἱ δὲ τὰς ὀπτὰς πλίνθους.

Κεραννύουσι: κέρνουσιν· Ὑπερίδης.[2]

Κεραόν: τέλειον.

Κέρας: τὸ τοῦ πολέμου μέρος καὶ τόξου.

Κέρας· κέρως· κέρα: ἐπὶ τῆς παρατάξεως· Θουκυδίδης η'· τοῦ[3] εὐωνύμου κέρως· ἐν τῇ αὐτῇ· καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι τῷ σφετέρῳ αὐτῶν κέρα· καὶ ἐν πᾶσιν οὕτως.

Κεραμικὴ μάστιξ: ὀστρακισμός.

Κεραΐζει: πορθεῖ· ἀναιρεῖ· διαρπάζει.

Κεραμίς: δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος ἢ

* Inc. τατον f. 37. c. 1.

[1] ἀθύμως Porsonus.

[2] κιρνουσιν ὑπερείδης

[3] θουκυδίδης· ἡ τοῦ

Κεραμίς· εἴληφε δὲ τούνομα ἀπὸ τῆς κεραμικῆς τέχνης καὶ τοῦ θύειν Κεράμῳ τινὶ ἥρωϊ.[1]

*Κεραμικός: δύο ἦσαν Κεραμικοί· ὁ μὲν ἔνδον τῆς πόλεως· ὁ δὲ ἔξω· ἔνθα καὶ τοὺς ἐν πολέμωι τελευτήσαντας ἔθαπτον δημοσία· καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον.

Κερασβόλα: τὰ σκληρὰ καὶ ἐν τοῖς πυροῖς καὶ ἐν τοῖς ὀσπρίοις συμφυόμενα· τῆι μὲν χροιᾶι μέλανα· στρογγύλα δὲ καὶ ἰσομεγέθη κέγχροις· ἃ συνεψόμενα τοῖς ὀσπρίοις οὐ τήκεται· εἴρηται δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ τὴν κατασπορὰν καὶ τὸ ἄροτρον τοῖς κέρασι τῶν βοῶν βεβλῆσθαι καὶ ἀντιτύπτειν· ὅτ᾽ ἂν οὖν λέγῃ κερασβόλους, τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ σκληροὺς καὶ μὴ πειθομένους τοῖς νόμοις φησί.

Κερασφόρος: κερατοφόρος.

Κεραυνός: ἱμάτιον ποιόν.

Κέραμον: λέγεται ἐπὶ τῶν λεκανίδων· αὗται δέ εἰσιν αἱ λεκανίδες κεραμεαῖ[2] παραπλήσιαι τῆι κατασκευῆι κρατῆρι· ἃς νῦν ὀψοδόκας αἱ γυναῖκες καλοῦσιν· ἀρώματα οὖν εἰς ταύτας ἐμβάλλουσι καὶ στήμονας· κομίζουσι δὲ αὐτὰς αἱ νύμφαι εἰς τὰς τῶν νυμφίων οἰκίας.

Κερβέριοι: οἱ παρ᾽ Ὁμήρωι † Κιμμέριοι· τὴν δὲ πόλιν οἱ μὲν Κίμμερον, οἱ δὲ Κερβερίαν.

Κερδίας: κερδοσύνης· φιλοκερδίας.

[1] ηρωον m. pr. ἥρωομ (ϊ... superscr.) nunc, i. e. ἥρωϊ factum a correctore.

* Inc. f. 37. c. 2.

† Inc. f. 37. c. 3.

[2] κεραμαῖαι

Κατέληξεν: κατέπαυσεν.

Κατεντευκτήν:[1] κατεντυγχάνουσαν· καὶ κατεντευκτής· κατήγορος.

Κατεντευχθέντα: κατεντυχηθέντα.

Κατεπερπερεύετο: ἐχαριεντίζετο.

Κατεπτήχασιν: συνεστάλησαν.

Κατέρεψεν: ἐστέγασεν ἢ ἐστεφάνωσεν.

Κατεργάσασθαι: ἀντὶ τοῦ καταπονῆσαι· Θουκυδίδης.

Κατερικτά· τὰ ἐρεικόμενα[2] ὄσπρια καὶ σχιζόμενα.

Κατερρινημένοις: εὐτελέσιν.

Κατερρύηκεν: ἐσάπη· ἠφάνισται.

Κατέσβη: ἐσβέσθη· ἐπαύσατο.

Κατέσειε· λέγουσιν ἐπὶ τῶν* ἐν τοῖς πότοις προπινόντων· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων.

Κατεσκιρωμένη:[3] πεπαλαιωμένη.

Κατεσκηλητευμένος: ἐξίτηλος· τεταλαιπωρημένος.

Κατέσκηψεν: κατέσχεν.

Κατεσκληκώς: κατεξηραμμένος.[4]

Κατεστιγμένον: πεποικιλμένον.

Κατεστόρεσεν:[5] κατέστρωσεν.

Κατεστρατοπέδευσεν: κατέδραμεν πολεμικῶς.

Κατεστυγημένος: μεμισημένος.

[1] Hic accent. om. mox κατεντεύκτης.

[2] ἐρικώμενα primo. * Inc. f. 34. c. 4.

[3] ε ante ι erasum.

[4] Prius μ potius correctoris.

[5] ε secundum ex em. pro η ut videtur.

Κάτευγμα: κατάρα.

Κατευθικτήσας: ἐπιτυχών.

Κατευμαρίζων: κατευχειρίζων.

Κατευμεγεθεῖν: καταδυναστεύειν.[1]

Κατευνάζεται: κατακοιμίζεται.

Κατεύχεσθαι: τὸ καταρᾶσθαι· οὕτως Πλάτων.

Κατεύχεσθαι τῶν Ἀχαιῶν· ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν εὔχεσθαι· οὕτως Σοφοκλῆς.

Κατεφοίνιξας:[2] κατέβαψας.

Κατεφύοντο: κατέτρεχον.

Κατεχειροτόνησαν αὐτοῦ· ἀντὶ τοῦ κατεψηφίσαντο* αὐτοῦ· καταχειροτονία δὲ καὶ ἀποχειροτονία καὶ διαχειροτονία διαφέρει· καταχειροτονία μὲν γὰρ ἐγένετο οὕτως· ἔλεγεν ὁ κῆρυξ· ὅτω[3] Μειδίας δοκεῖ ἀδικεῖν, ἀράτω τὴν χεῖρα· εἶτα[4] οἱ θέλοντες ἐξέτεινον τὰς χεῖρας καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο πρῶτον [γίνεται] καταχειροτονία· (ἀποχειροτονία δὲ)[5] ἐγίνετο οὕτως· ὅτω[3] μὴ δοκεῖ ἀδικεῖν Μειδίας, ἀράτω τὴν χεῖρα, καὶ ἐξέτεινον τινὲς, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἀποχειροτονία· λοιπὸν πάσας ἠρίθμουν τὰς χεῖρας καὶ ἑώρα ὁ κῆρυξ ποῖαι πλείους εἰσίν· πότερων τῶν φασκόντων αὐτὸν ἀδικεῖν ἢ μή· καὶ ὅσαι ἂν ἦσαν πλείους εὑρεθεῖσαι, ἐκεῖ καὶ ἡ γνώμη ἐκράτει.

Κατέχεσθαι: θεοφορεῖσθαι.

Κατεώρυκτο: κατορωρυγμένον ἦν.

[1] υει ex em. alius. [2] ι alterum in litura.

* Inc. f. 35. c. 1.

[3] οὕτω primo, nunc υ erasum, bis.

[4] εἴτε [5] ἀ. δὲ om.

Κατηβολή: περιοδικὴ νόσος.

Κατηβολη: περιβάλλει.

Κατηγορευκότα: κατειπόντα.

Κατηγορίας ἔχω: ἀντὶ τοῦ κατηγοροῦμαι Δημοσθένης περὶ τοῦ στεφάνου.

Κατῄδεσαν: κατῄσχυναν.

Κατῆλιψ: μεσόδμη.

Κατηλοίασεν: οὐχ ἁπλῶς* ἀπέκτεινεν· ἀλλὰ ξύλοις παίων· ἀφ᾽ ὧν καὶ πατραλοίας, ὁ τὸν πατέρα τύπτων.

Κατεχορδεύθη: καθηδύνθη· κατεβομβήθη· ὅλος τῇ χορδῇ γέγονεν.

Κατῆλιψ: μεσοδμή.

Κατημαξευμένος: τετριμμένος· ἐγγεγυμνασμένος.

Κατημελής: κατήκοος.

Κατηρεφέα: κατεστεγασμένα.

Κατηρεφον: κατεστεγασμένον ἢ κατώτερον ἐστεγασμένον.

Κατῆρεν: κατέπλευσεν.

Κατηφόνες: στυγνοί, ἢ ἀναίσχυντοι.

Κατηχθημένος: καταβεβαρημένος.

Κατιαλίζειν: καταδύνειν.

Κάτιμεν: κατερχόμεθα.

Κατισχνοῦν: καταλεπτύνειν.

Κατ᾽ ὄναρ, οὐ χρὴ λέγειν: βάρβαρον γὰρ παντελῶς· ἀλλὰ ὄναρ· καὶ κατὰ τοὺς ὕπνους· καὶ ἐνύπνιον.

Κατοκωχή:[1] ἔνιοι ἀντὶ τοῦ κατοχή.

* Inc. f. 35. c. 2.

[1] *Κατο* in *Κατα* mut. m. pr.

Κατόπιν: μετὰ ταῦτα· ἀπὸ τοῦ ὄπισθεν ἰέναι.

Κατόπιν: ἢ μετὰ ταῦτα, ἢ[1] μεταξύ.

Κατοιόμενος: ὀνομάζων ἑαυτὸν μέγαν καὶ φυσῶν· ὑπερήφανος.

Κατοιχομένου:[2] νεκροῦ· τεθνεῶτος.*

Κατ' ὀρφναίαν: κατὰ τὴν σκοτεινήν.

Κατοργᾶν: ὑπερακμάζειν.

Κατορώρυκται: κατακέχωσται.

Κατουλάδα: Σοφοκλῆς Ναυπλίωι· Ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῆι κατουλάδι· τὴν κατίλλουσαν καὶ κατείργουσαν· καὶ ἐξούλης δίκη, ἡ ἐξείρξεως· οἱ δὲ τῆι πανωλέθρωι[3] ἐσομένηι τοῖς Ἕλλησιν· οὖλον γὰρ τὸ ὀλέθριον· καὶ ἡ κατα πρόθεσις αὔξησιν ἔχει· ἢ[4] ζόφώδη, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σῶμα γινομένης οὐλῆς· μελάντεραι γάρ· καταιγίδας[5] ἔχουσαν καὶ συστροφὰς ἀνέμων· εἴλλειν[6] γὰρ τὸ συστρέφειν· Ὅμηρος.

Κατ' οὐράν:[7] κατόπισθεν· ἐκ τῶν ὀπίσω.

Καττύεσθαι· Ὑπερίδης[8] τὸ ὑποδεδέσθαι· ἀπὸ τῶν καττυμάτων.

Καττύεις: μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ῥαπτέντων τὰ δέρματα.

Καττύει: συρράπτει· [καττύει].

Καττύμα: ἀπάτη· δόλος.

[1] ἡ—ἡ (sic) [2] Litera (uempe υ) erasa ante μ.
* Inc. θνεῶτος f. 35. c. 3. [3] πανωλεθρίωι [4] ἡ
[5] μελαντηραὶ γὰρ κατ γιδας (i. e. ut putat Porson. B. κατεγιδας) et αι a correctore supr.
[6] εἰάλειν [7] Κατουραν ms. Non perscripsit P.
[8] ὑπερείδης

Κάττυν: ἀπότριμμα δερματίου βαλλόμενον εἰς τὴν στελλείαν ὅταν μὴ σφίγγῃ.

Καταωθούμενος: ἀνατρεπόμενος.

Κάτω κάρα: κάτω τὴν κεφαλὴν ἔχοντα.

Κατωκοδόμησεν: Ἰσαῖος ἀντὶ τοῦ κατέκλεισεν εἰς οἴκημα καὶ ἀπέκτεινεν.

Κατώλισθον: κατέπεσον.

Κατωμαδόν: κατὰ τῶν ὤμων.

Καθωραΐζεται: σεμνύνεται.

Κατωρχήσαντο: κατεχάρησαν· ἔπαιξαν.

Καυλός: τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος.

Καυνός: σκληρός.

Καύνακας: ἔνδυμα ποιόν.

Καυρός: κακός· οὕτως Σοφοκλῆς.

Καυσία: εἶδος πίλου βαρβαρικοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὡς τιάρα.

Καυστόν: καρπωτόν· ὃ ἐναγίζεται τοῖς τετελευτηκόσιν.

Καχλάζει: ταράττεται· φλεγμαίνει· βράττει.

Κάχρυς: κριθαὶ πεφρυγμέναι.

Καχυπότοπος: καχύποπτος· τοπάσαι γὰρ τὸ ὑπονοῆσαι.

Κάψα: κίστη ἢ θήκη.

Κέβρινα:[1] πόλις Τρωάδος Κυμαίων ἄποικος.

*Κεδνός: συνετός· σώφρων ἢ φρόνιμος.

Κεγχρεών: τόπος Ἀθήνησιν· ἐν ᾧ ἡ ἀργυρῖτις ἐκαθαίρετο κέγχρος· καὶ ἡ ἀπὸ τῶν ἀργυρείων[2] ἀναφερομένη ἄμμος.

[1] Accent. om. * Inc. f. 36. c. 1. [2] ἀργυρίων

Κεγχρεών: Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον γραφῇ· κἄπειτα ἔπεισε τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς καθέζεσθαι εἰς τὸν Κεγχρεῶνα· ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ καθαριστήριον· ὅπου τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διέψυχον.

Κέδρον: οὐδετέρως λέγουσι τὸ θυμίαμα.

Κεδρίδες: κέδρου καρπός· λέγονται δὲ καὶ ἀρκευθίδες.

Κέδροπα: ὄσπρια· καὶ οἷον χέδροπα.

Κειμήλια· κτήματα· ἢ ἀποκείμενα χρήματα.

Κείρει: ἐσθίει· κατεσθίει.

Κειριάδαι: δῆμος Ἱπποθοωντίδος.

Κείρυλοι:[1] οἱ ἄρσενες τῶν ἀλκυόνων· οἵτινες γηράσαντες ὑπὸ τῶν θηλείων βαστάζονται.

Κεκάληκας: καλὸς γέγονας.

Κεκαρυκευμένα: συγκεκρυμμένα.

Κεκασμένον: κεκοσμημένον.

Κεκαυτηριασμένος: μὴ[*] ἔχων ὑγιῆ τὴν συνείδησιν.

Κεκιβήλευται: διαβέβληται· κατέγνωσται· ἀποδεδοκίμασται· νενόθευται.

Κεκλασμένους: ἰσχύοντας.

Κεκλιμένος: περιεχόμενος.

Κέκλοιο: ἀντὶ τοῦ λέγοις.

Κεκμηκώς: κάμνων.

Κεκομψευμένος: σεμνός· ἢ ἀστεῖος ἢ εὐκαλλώπιστος.

Κεκοινωνημένοι: κοινὴν ἔχοντες τὴν οὐσίαν· ὡς φησὶν Λυσίας.

[1] Accent. om.   [*] Inc. f. 36. c. 2.

Κεκοτυλισμέναι: συνεσπειραμέναι.

Κεκοῦρος: εἶδος πλοίου βραχέος.

Κεκραγμόν: τὴν βοήν.

Κεκραιπαληκώς:[1] εὐφραμμένος.

Κεκριγότα:[2] τρίζοντα.

Κεκρόπη: Ἀθηνῆ.[3]

Κεκροπίς: μία τῶν ἐν Ἀθήνησιν δέκα φυλῶν.

Κεκρύφαλον: κεκρύφαντον· σαββακάθιον· σουδάριον.

Κεκτώμεθα: κεκτημένοι ὦμεν.

Κεκυπτάκασιν: ἀσχολοῦνται.

Κεκωδωνισμένος: ἐξητασμένος· ἀπὸ τῶν τοὺς φύλακας διὰ τοῦ κώδωνος ἐξεταζόντων· καὶ διακωδωνίσαι,* τὸ ἐξετάσαι· Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ·

Ὡς αἰσχρὸν ἀκωδώνιστον ἐᾶν.

Κεκωφῶσθαι:[4] κωφὸν γεγονέναι.

Κελάδησαν: ἐβόησαν.

Κελαδεινή: κυνηγός· θόρυβον κατὰ τὰς ἄγρας ποιοῦσα.

Κελαδοῦσιν: ἠχοῦσιν.

Κελέοντες: κυρίως κελέοντες καλοῦνται οἱ ἱστόποδες·[5] Ἀντιφῶν δὲ ἐν τῇ πρὸς τὸν Δημοσθένην γραφῇ τὰ ὀρθὰ ξύλα οὕτως ὠνόμασεν.

Κελέοντες: ἱστόποδες· καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα.

[1] Κεκρεπαλικως m. pr. [2] Κεκρειγοτα

[3] Κεκροπη: αθήνη. * Inc. ακωδωνίσαι f. 36. c. 3.

[4] Κεκωφεῖσθαι primo, sed em. statim.

[5] κ. οἱ ἱνόποδες

Κελεός: οὗ αἱ θυγατέρες ὑπεδέξαντο τὴν Δήμητραν ἐν Ἐλευσῖνι.

Κελαρύζειν:[1] μετὰ ἤχους ῥεῖν.

Κελενδρύονα:[2] κιχήσιππον· ἀπὸ τοῦ κελέοντος καὶ τῆς δρυὸς, ὡς μακρὸν καὶ δασύ.

Κέλευθος:[3] ὁδός· ἀπὸ τοῦ κέλλειν, ὅ ἐστιν εἰς τοὔμπροσθεν ἰέναι· ὅθεν καὶ ἐξω[κέλης, τὸ ληστρικὸν πλοῖον ἢ ἄστρωτος ἵππος] κεῖλεν ὅ ἐστιν ἔξω τοῦ κέλλειν γέγονεν.

Κέλης: τὸ ληστρικὸν πλοῖον ἢ ἄστρωτος ἵππος.

*Κέλυφος: τὸ λέπυρον[4] τοῦ ὠοῦ.

Κελύφανα: τὰ λεπίσματα τῶν τραγημάτων.

Κελωρύειν: βοᾶν.

Κεμάς: ἔλαφος· ὁ κοιμώμενος ἐν σπηλαίοι· κοιμάς τίς ὤν.

Κένανδρον: κένον ἄνδρα.

Κενέβρια· ἐν οἷς τὰ νεκριμαῖα καὶ τοὺς ἀπέργους ὄνους κατακόπτουσιν· καὶ τὰ θνησιμαῖα.

Κενεμβατεῖν: εἰς κενὰ βαίνειν· κενὰ ἐπιχειρεῖν.

Κενεόν: μάταιον.

Κενεών: ὁ περὶ τὸν λαγόνα τόπος.

Κένκω: πεινῶ.

Κενταυρικῶς: ἀγροίκως.

Κενοφωνίας: ματαιοφωνίας· ἀσεβείας· ἤγουν αἱρετικάς.

Κενοφροσύνη:[5] ἡ ματαιοφροσύνη.

[1] Κελαρίζειν

[2] Accent. om.

[3] Κέλεφθος

* Inc. f. 36. c. 4.

[4] λέπιον

[5] Inter columnas, χ

Κένταυρον: τὸ μόριον· ἢ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· οὕτω Θεόπομπος.

Κεντριάδαι: πατριὰ κηρύκων.

Κεντρότυπος: μοχθηρός.

Κεντυρίων: ἑκατόνταρχος.

Κενῶν φάους: τυφλῶν.

Κέοιτο: ὑπάρχοιτο.

Κέπφος: εἶδος ὀρνέου ὀξύτατον.*

Κεπφωθείς: ἐπαρθείς· ἐρεθισθείς· ὀξέως ἐλαυνόμενος.

Κεραμίς: δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

Κεραμικαί: πλατεῖαι πληγαί· τοὺς γὰρ ῥαθύμως[1] τρέχοντας τύπτουσιν.

Κεραμικαί: ὁ τόπος ἐν ᾧ αἱ πόρναι.

Κέραμος: οἱ μὲν τὰ κεράμια· ἀφ' οὗ καὶ κεραμεύς· οἱ δὲ τὰς ὀπτὰς πλίνθους.

Κεραννύουσι: κέρνουσιν· Ὑπερίδης.[2]

Κεραόν: τέλειον.

Κέρας: τὸ τοῦ πολέμου μέρος καὶ τόξον.

Κέρας· κέρως· κέρα: ἐπὶ τῆς παρατάξεως· Θουκυδίδης η'· τοῦ[3] εὐωνύμου κέρως· ἐν τῇ αὐτῇ· καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι τῷ σφετέρῳ αὐτῶν κέρα· καὶ ἐν πᾶσιν οὕτως.

Κεραμικὴ μάστιξ: ὀστρακισμός.

Κεραΐζει: πορθεῖ· ἀναιρεῖ· διαρπάζει.

Κεραμίς: δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος τ̓

* Inc. τατον f. 37. c. 1.

[1] ἀθύμως Porsonus.

[2] κερνουσιν ὑπερείδης

[3] θουκυδίδης· ἡ τοῦ

Κεραμίς· εἴληφε δὲ τοὔνομα ἀπὸ τῆς κεραμικῆς τέχνης καὶ τοῦ θύειν Κεράμῳ τινὶ ἥρωϊ.[1]

*Κεραμικός: δύο ἦσαν Κεραμικοί· ὁ μὲν ἔνδον τῆς πόλεως· ὁ δὲ ἔξω· ἔνθα καὶ τοὺς ἐν πολέμωι τελευτήσαντας ἔθαπτον δημοσίᾳ· καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον.

Κερασβόλα: τὰ σκληρὰ καὶ ἐν τοῖς πυροῖς καὶ ἐν τοῖς ὀσπρίοις συμφυόμενα· τηῖ μὲν χροιᾶ μέλανα· στρογγύλα δὲ καὶ ἰσομεγέθη κέγχροις· ἃ συνεψόμενα τοῖς ὀσπρίοις οὐ τήκεται· εἴρηται δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ τὴν κατασπορὰν καὶ τὸ ἄροτρον τοῖς κέρασι τῶν βοῶν βεβλῆσθαι καὶ ἀντιτύπτειν· ὅτ' ἂν οὖν λέγῃ κερασβόλους, τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ σκληροὺς καὶ μὴ πειθομένους τοῖς νόμοις φησί.

Κερασφόρος: κερατοφόρος.

Κεραυνός: ἱμάτιον ποιόν.

Κέραμον: λέγεται ἐπὶ τῶν λεκανίδων· αὗται δέ εἰσιν αἱ λεκανίδες κεραμεαῖ[2] παραπλησίαι τηῖ κατασκευηῖ κρατῆρι· ἃς νῦν ὀψοδόκας αἱ γυναῖκες καλοῦσιν· ἀρώματα οὖν εἰς ταύτας ἐμβάλλουσι καὶ στήμονας· κομίζουσι δὲ αὐτὰς αἱ νύμφαι εἰς τὰς τῶν νυμφίων οἰκίας.

Κερβέριοι: οἱ παρ' Ὁμήρωι † Κιμμέριοι· τὴν δὲ πόλιν οἱ μὲν Κίμμερον, οἱ δὲ Κερβερίαν.

Κερδίας: κερδοσύνης· φιλοκερδίας.

[1] ηρωον m. pr. ἥρωοµ nunc, i. e. ἥρωϊ factum a correctore.

* Inc. f. 37. c. 2.

† Inc. f. 37. c. 3.

[2] κεραμαῖαι

Κερδαλέος : ποικίλος·[1] πανοῦργος· κερδαλῆ γὰρ ἡ ἀλώπηξ.

Κερδαλεόφρων : δολιόφρων· σκολιὰ βουλευόμενος.

Κέρδιον : κρεῖττον· ὠφελιμώτερον.

Κέρδιστος : πανουργότατος.

Κερδοσύνη : πανουργία.

Κερκίδας : εἷς ἦν τῶν τὰ Μακεδονικὰ φρονούντων.

Κερκίς : φυτὸν αἰγείρωι ὅμοιον.

Κερκῖται : ἔθνος Ἰνδικόν· ὃ[2] χρῆται μακρῶι πηδαλίωι ὃ καλεῖται κερκέτης.

Κέρκος : ἡ οὐρά.

Κέρκουρος : εἶδος πλοίου οὕτως καλοῦσιν.

Κερκώπη : τέττιγι[3] παρόμοιον, ἵνα φθόγγον προϊέμενον.

Κέρκωπες : πανοῦργοι δόλιοι· ἀπατεῶνες· κόλακες οἱ, καθάπερ ἡ ἀλώπηξ τοὺς θηρατικοὺς κύνας ἀπαταῖ, τοὺς ἁπλουστέρους φενακίζουσι τῆι κέρκωι τῶν λόγων.

* Κερκωπίζοντες : χλευάζοντες· μωκίζοντες ὡς οἱ πίθηκοι.[4]

Κέρκωψ : ἀπατεών· ἢ καὶ γένος πιθήκου.

Κέρκωπες : ἐξαπατητῆρες·[5] ἱστοροῦνται καὶ ψεῦσται οἱ Κέρκωπες· Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους αὐτοὺς μεταβαλεῖν φησί· καὶ τὰς Πιθηκούσσας[6] νήσους

[1] κί ex emend. correctoris. [2] ῷ
[3] Fuisse videtur τεττιγη vel τεττιγιη
* Inc. f. 37. c. 4. [4] πιθικοι m. pr.
[5] τῆ primo om. statim additum.
[6] σ semel.

ἀπ' αὐτῶν κληθῆναι· δύο δὲ ἦσαν οἱ Κέρκωπες· ὧν ὁ μὲν Ἄνδουλος, ὁ δὲ Ἄτλαντος ὀνομάζεται.

Κερματίζει: εἰς λεπτὰ διαιρεῖ.

Κερουτιᾷν: γαυριᾷν.

Κεροβάτας: ὁ Πάν· ὅτι κέρατα ἔχει ἢ κερατίνας βάσεις.[1]

Κερουτιασμός:[2] ἀπὸ τοῦ κόρου λέγουσιν.

Κερσοβλέπτης: παῖς μὲν ἦν Κότυος· καὶ νεώτατος ὤν, βασιλεὺς κατεστάθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς Θρᾴκης.

Κερτόμιος: ἐρεθιστικός.

Κερτομῶν: χλευάζων· ἐρεθίζων· σκώπτων.

Κέρχανα: τὰ ἐντάφια.

Κερχνοῖ:[3] τραχύνει.

Κερχνηΐς:[4] ὄρνεον.

Κέρχνος:[5] τραχύ τι ἐν τοῖς ἐναντίοις.

Κερχνῶ:[5] πίνω.

* Κεστὸν ἱμάντα: ποικίλον ἱμάντα.

Κεστός: ὁ διακεκεντημένος καὶ διαπεποικιλμένος ἱμάς· οἷον ἔνδυμα Ἀφροδίτης· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πάντα τὰ τῶν γυναικῶν φαντασιώδη ἐνδύματα.

Κεστρεῖς νήστεις[6] ἐκάλουν κεχηνότας καὶ πεινῶντας· λαίμαργοι γὰρ οὗτοι οἱ ἰχθύες· καὶ ἡ παροιμία·

[1] πᾶν et βάσις. [2] Κερουτασμός [3] Κερχνει

[4] ν primo om. Ab antiquo correctore additum putat Porson. B.

[5] Accent. om. bis. * Inc. f. 38. c. 1.

[6] Κέστρεις: νῆσας ἑ.

κεστρεὺς νηστεύσεις· εἴρηται ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων μὲν, ἧττον δὲ φερομένων διὰ τοῦτο αὐτό· μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ ἰχθύος· οὗτος γὰρ πάντων τῶν ἰχθύων ἀλληλοφαγούντων, μόνος ἀπέχεται· νέμεται δὲ ἰλὺν,[1] ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζωίων· καὶ δῆλον ὅτι ταλαιπωρεῖ καταδυόμενος εἰς τὴν ἰλὺν καὶ ἧττόν τι φέρεται.

Κέσκος:[2] ἦν πόλις ἐν Κιλικίαι καὶ παρ' αὐτὴν ποταμὸς Νοῦς[3] ὄνομα· δι' ὅπερ οἱ κωμικοὶ παίζοντες τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας κέσκον φασὶν οὐκ ἔχειν.

Κέστραν: τὴν μύραιναν.[4]

Κεστρίνους: τὰ τεμάχη * τῶν ἰχθύων.

Κεστόν: ποικίλον.[5]

Κεστρῖνος: εἶδος ἰχθύος· σκεπτέον δὲ εἰ διαφέρει κεστρέως.[6]

Κέφαλος: ἔστιν καὶ ὄνομα δημαγωγοῦ.

Κεύθειν: κρύπτειν.

Κευθήμων: φωλεῶν· ἀποκρύφων τόπων.

Κευθμώνων: κρυπτῶν τόπων· ἐνδοτάτων.

Κεφάλαιον: παραλαμβάνεται ἐπὶ ἐπιγράμματος· καὶ λόγου· καὶ ἀργυρίου· οὕτως Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἄφοβον.

Κεφαλή: δῆμος Ἀκαμαντίδος· καὶ Κεφαλῆθεν· ἐκ τῆς αὐτῆς.

1 ἰλὴν primo.
2 Κεσκόπην: πόλις. Mox κέσχον
3 Inepte ἄνους corrigitur in marg. e Suid. et Phav.
4 μύρραιναν
* Inc. χη f. 38. c. 2.
5 Marg. $\overset{\tau}{\lambda}$
6 κεστραῖος

Κεφαλαίωσον:[1] συντόμισον· συνάγαγε.

Κεχαρισμένε: πεφιλημένε.

Κεχαρισμένως: εἰς χάριν αὐτῶν πάντα ποιεῖν.

Κεχειρωμένοι: ἡττημένοι.

Κεχήληνται: καταπεπράϋνται.

Κεχήνη: κεχηνὼς ἤμην· ὡς τὸ ἤδη (ἤδεα) ἤδειν.[2]

Κεχηνότες: χαυνῶς ὁρῶντες.

Κεχραμμαίνειν:[3] πικραίνεσθαι· ἢ τοὺς ὀδόντας συγκρούειν.

* Κεχρησμῳδημένων: μεμαντευμένων.

Κηδεία: ταφή· ἐκφορά.

Κήδειν: κακοῦν· λυπεῖν.

Κηδείους: οἰκείους· προσφιλεῖς.

Κηδεμονία: πρόνοια· καὶ κηδεμὼν, φροντιστὴς, προνοητής.

Κηδεστής: ὁ κατ' ἐπιγαμβρίαν οἰκεῖος· ἢ πενθερός.

Κήδεται: φροντίζει· βοηθεῖ· ἐπιμελεῖται.

Κηδεύειν: φροντίζειν· ἢ θάπτειν.

Κηδίδης: διθυραμβοποιητὴς[4] ἀρχαῖος.

Κηδήσαντες: θεραπεύσαντες ἢ λυπήσαντες.

Κῆδος: ἡ συναλλαγὴ τοῦ γάμου ἢ τοῦ πένθους.

Κηδωνίδης: οὗτος τεθρυλημένος ἦν ἐπὶ παιδεραστίαι ἀνυπερβλήτωι.

Κήθια: ὀξύβαφα οἷς κυβεύουσιν.

[1] -σαν primo.

[2] ὡς τὸ ἤδη ἀήδειν primo; nunc ab antiq. ἤδηα ἤδειν, ut puto.

[3] Accent. om.

* Inc. f. 38. c. 3.

[4] διθύραμβος π.

Κήθιον: πλεκτόν τι σύστομον· εἰς ὃ ἐντιθέντες τοὺς ἀστραγάλους[1] βάλλουσιν.

Κηκάζειν: κακολογεῖν.

Κηκίς: ἔστι μὲν καὶ καρπός τις περιφερής· ἔστι δὲ καὶ βάμμα τί καὶ στύμμα· ἢ καὶ ὀπὸς δρυὸς[2] ἐπιτήδειος εἰς βαφήν.

* Κηλῖδες: σπίλοι.

Κήλησις: πειθὼ μετὰ τέρψεως.

Κηλίς: ῥύπος· μῶμος· μορφή· ἕλκος· οὐλή.

Κηλούμενος: φλεγόμενος· τερπόμενος· οἷον αὐλοῖς καὶ ἡδυφωνίαις.

Κημός: εἶδος χαλινοῦ· ἢ φιμός.

Κημός: πλέγμα κωνοειδές·[3] δι' οὗ καθιᾶσιν οἱ δικασταὶ τὴν ψῆφον εἰς τὸν κάδον· καὶ τὸ τοῖς ἵπποις ἐπιτιθέμενον· καὶ γυναικεῖον προκόσμημα· καὶ αἱ αὐλητικαὶ φορβειαί·[4] καὶ κρίκου τι γένος· καὶ πόα τίς· καὶ ὄσπριόν τι παρὰ Θραξίν.

Κήνυγμα: σκιὰ καὶ εἴδωλον.

Κῆπος: πόλις κατὰ Βόσπορον οὕτω καλουμένη.

Κῆπος: κουρά τις ἐπὶ καλλωπισμῷ διαβαλλομένη.

Κῆπος: γυναικὸς αἰδοῖον.

Κῆπος καὶ παράδεισος διαφόρως παρ' αὐτοῖς λέγεται.

Κηπουρεύμα:[5] τὸ ὕδωρ τοῦ κηπουροῦ, εἰς ἄρδευσιν πεποιημένον.

1 ἀ στρ. (ἀ ejusdem.)
2 ρ ex em. ejusd.
* Inc. f. 38. c. 4.
3 κωμοειδές
4 φορβαιαι
5 Sic.

Κεφαλαίωσον :[1] συντόμισον· συνάγαγε.

Κεχαρισμένε : πεφιλημένε.

Κεχαρισμένως : εἰς χάριν αὐτῶν πάντα ποιεῖν.

Κεχειρωμένοι : ἡττημένοι.

Κεχήληνται : καταπεπράϋνται.

Κεχήνη : κεχηνὼς ἤμην· ὡς τὸ ἤδη (ᾔδεα) ᾔδειν.[2]

Κεχηνότες : χαυνῶς ὁρῶντες.

Κεχραμμαίνειν :[3] πικραίνεσθαι· ἢ τοὺς ὀδόντας συγκρούειν.

* Κεχρησμωδημένων : μεμαντευμένων.

Κηδεία : ταφή· ἐκφορά.

Κήδειν : κακοῦν· λυπεῖν.

Κηδείους : οἰκείους· προσφιλεῖς.

Κηδεμονία : πρόνοια· καὶ κηδεμών, φροντιστής, προνοητής.

Κηδεστής : ὁ κατ' ἐπιγαμβρίαν οἰκεῖος· ἢ πενθερός.

Κήδεται : φροντίζει· βοηθεῖ· ἐπιμελεῖται.

Κηδεύειν : φροντίζειν· ἢ θάπτειν.

Κηδίδης : διθυραμβοποιητὴς[4] ἀρχαῖος.

Κηδήσαντες : θεραπεύσαντες ἢ λυπήσαντες.

Κῆδος : ἡ συναλλαγὴ τοῦ γάμου ἢ τοῦ πένθους.

Κηδωνίδης : οὗτος τεθρυλημένος ἦν ἐπὶ παιδεραστίαι ἀνυπερβλήτωι.

Κήθια : ὀξύβαφα οἷς κυβεύουσιν.

[1] -σαν primo.

[2] ὡς τὸ ἤδη ἀήδειν primo; nunc ab antiq. ἤδηα ἤδειν, ut puto.

[3] Accent. om.

* Inc. f. 38. c. 3.

[4] διθύραμβος π.

Κήθιον: πλεκτόν τι σύστομον· εἰς ὃ ἐντιθέντες τοὺς ἀστραγάλους [1] βάλλουσιν.

Κηκάζειν: κακολογεῖν.

Κηκίς: ἔστι μὲν καὶ καρπός τις περιφερής· ἔστι δὲ καὶ βάμμα τί καὶ στύμμα· ἢ καὶ ὀπὸς δρυὸς [2] ἐπιτήδειος εἰς βαφήν.

* Κηλῖδες: σπίλοι.

Κήλησις: πειθὼ μετὰ τέρψεως.

Κηλίς: ῥύπος· μῶμος· μορφή· ἕλκος· οὐλή.

Κηλούμενος: φλεγόμενος· τερπόμενος· οἷον αὐλοῖς καὶ ἡδυφωνίαις.

Κημός: εἶδος χαλινοῦ· ἢ φιμός.

Κημός: πλέγμα κωνοειδές·[3] δι' οὗ καθιᾶσιν οἱ δικασταὶ τὴν ψῆφον εἰς τὸν κάδον· καὶ τὸ τοῖς ἵπποις ἐπιτιθέμενον· καὶ γυναικεῖον προκόσμημα· καὶ αἱ αὐλητικαὶ φορβειαί·[4] καὶ κρίκου τι γένος· καὶ πόα τίς· καὶ ὄσπριόν τι παρὰ Θραξίν.

Κήνυγμα: σκιὰ καὶ εἴδωλον.

Κῆπος: πόλις κατὰ Βόσπορον οὕτω καλουμένη.

Κῆπος: κουρά τις ἐπὶ καλλωπισμῷ διαβαλλομένη.

Κῆπος: γυναικὸς αἰδοῖον.

Κῆπος καὶ παράδεισος διαφόρως παρ' αὐτοῖς λέγεται.

Κήπουρεύμα:[5] τὸ ὕδωρ τοῦ κηπουροῦ, εἰς ἄρδευσιν πεποιημένον.

[1] ά στρ. (ά ejusdem.)
[2] ρ ex em. ejusd.
* Inc. f. 38. c. 4.
[3] κωμοειδές
[4] φορβαιαι
[5] Sic.

ἢ πτωχότερος κίγκλου παροιμία· ᾗ κέχρηται Μένανδρος Θαΐδι.

Κίδαρις : περίθεμα κεφαλῆς ἢ ἐκ τῆς τριχὸς ὕφασμα· ἤτοι εἶδος καλαμαυκίου, ὃ καὶ τιάρα νοεῖτε τινὲς δὲ κίδαριν λέγουσι· περικράνιον πίλιον· ἢ στέφανον ἢ φακιόλιον ἢ πῖλον βασιλικὸν Περσῶν·[1] ἢ τὸ στρόφιον ὃ οἱ ἱερεῖς φοροῦσιν.

Κιγκιόπραγοι : ἀντὶ τοῦ δασεῖς.

Κιγχάνειν : τὸ ἐπεξιέναι· οὕτως Σόλων.

Κιδάφη : ἀλώπηξ.

Κιδαφίων : πανοῦργος· δόλιος· κιδάφη γὰρ ἡ ἀλώπηξ· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν κίων.[2] * * * *

Κίδναται : σκορπίζεται.

Κίθαρος : ἰχθὺς ποιός· λέγεται καὶ τὸ στῆθος.

Κιθαιρών : ὄρος ἐν Βοιωτίαι.[3]

Κικλήσκουσι :[4] καλοῦσι.

Κίκκαβος : ὀνοματοπεποίηταί τι νομισμάτιον ἐν Αἵδου.

Κίκκασος : ὀβολοῦ ὄνομα.

Κικκαβίζειν : τὴν τῶν γλαυκῶν[5] φωνὴν οὕτως καλεῖ Ἀριστοφάνης.

Κιλίκων :[6] ἐπώνυμον Ἀχαιοῦ τοῦ Μέροπος, ἀπὸ

[1] Ita corrector antiquus. M. pr. τι ἄρα, tum πίλιον ἢ πιλὸν περσῶν (sic) tantum.

[2] κιώ :—quasi absoluto articulo, deinde versûs spatium.

[3] Addit manus, typographiæ initiis non antiquior, τὸ καλούμενον καρύδης.

[4] Κικλίσκουσι primo.

[5] γυναικῶν

[6] Κιλίκιον.—μέρωπος

τροφοῦ Κιλίσσης· ὃς τὴν πατρίδα* Μίλητον πρόυδωκεν τοῖς Πριηνεῦσι· καὶ τὸν βασιλέα στρατηγῶν· ἢ, παρόσον Κίλικες διεβέβληντο ἐπὶ πονηρίαι καὶ ὠμότητι, διὰ τοῦτο ἐκλήθη[1] Κιλίκων· Φερεκράτης· Ἀεὶ πόθ' ἡμῖν ἐγκιλικίζουσ'[2] οἱ θεοί.

Κιλίκιος ὄλεθρος : * * * *[3]

Κιλικισμόν : Θεόπομπος ὁ ἱστορικὸς τὸν ἐκ παρανομίας φόνον λέγει.

Κιλικίους : τὰς πικρὰς τιμωρίας οὕτως ἐκάλουν.

Κιλλεία : πρὸς τῷ Ὑμηττῷ[4] δασύ· οἱ δὲ κρήνην· Καλλίστρατος[5] δὲ ἄγριον λάχανον τραχύ· Εὐφρόνιος δὲ τὰ ἀκανθώδη τῶν ἐχίνων.

Κιλλικύριοι : ἐν Συρακόσσαις τινὲς ἐκλήθησαν· οἱ ἀντὶ τῶν γεωμόρων μέρος καταλαβόντες[6] τοῦ πολιτεύματος· οἷον Εἵλωτες καὶ Πενέσται[7] τινες.

Κίλικι λιμῷ :[8] ἀντὶ τοῦ ὀλέθρωι· καὶ Κιλικιστούς·[9] τοὺς ἐκ τινος παρανομίας φόνους.

Κιλλόν :[10] χρῶμα παρὰ τὸ φαιόν.

Κίμβικα :[10] σφικία· ἢ μέλισσα·† ἡ μικρολογία· ἢ διαστροφή.

Κίμβικας· καὶ κικκάβους : τοὺς αἰσχρούς.

Κιμμερικόν : εἶδος χιτωνίσκου· οὕτως Ἀριστοφάνης.

* Inc. τριδα f. 39. c. 4. tum μἰ ex em.

1 ἐκλίθη 2 ἐκκιλ. 3 Sesquiversûs spatium.

4 ὑμιττῶι 5 λ semel.

6 Κιλλυκυριοι—κατάβαλ. 7 πενέστατοι

8 Κιλικιαίνω 9 κιλικίστους

10 Accent. bis om. † Inc. σα f. 40. c. 1.

Κιμώνεια : ἐρείπια[1] Ἀθήνησιν· ἐν οἷς ἀπεπάτουν καὶ ἐπεραίνοντο.

Κιναβευμάτων : πονηρευμάτων.

Κινάβρα : μικρολογία· οἱ δὲ τὰ ἀποκαθάρματα· οἱ δὲ τὴν τῆς ἀλώπεκος σόβην.

Κιναβρεύεσθαι : τὸ σκευωρεῖσθαι.[2]

Κίναδος : θηρίον· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· ἰδίως δὲ Σικελιώτας φασὶ τὴν ἀλώπεκα κινάδιον καλεῖν.

Κίναιδος : ἀσελγής· μαλακός.

Κιναθισμόν : οἱ μὲν τὴν κίνησιν ἀποδιδόασιν· οἱ δὲ τὸν θησαυρισμὸν κίναθον καλοῦσιν.

Κιμβάζειν : στραγγεύεσθαι.[3]

Κίνδαξ : κίνδυνος.

Κίνδας :[4] εὐκίνητος.

Κινδαψός : ὄργανόν ποιόν.

Κίνδυνον[5] ἀναρρῖψαι λέγουσι μεταφέροντες ἀπὸ τῶν κύβων.

Κινδυνεύει : ἀντὶ τοῦ* ἐγγίζει.

Κινεῖ : οἷον ἐρεθίζει· λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὸ ἀροτριᾶν· καὶ ἀκίνητον, τὴν ἀναροτρίατον.[6]

Κινησίας : ὄνομα κύριον· οὗτος ἐπὶ ἀσεβείαι καὶ παρανομίαι διεθρυλεῖτο· ἦν δὲ διθυραμβοποιός.

[1] Κιμώνια : ἐρίπια m. pr. Κιμώνεια corr. antiq.
[2] σκευορεῖσθαι (ρ ex em. m. pr. pro ν.)
[3] Κινβάζειν : στραγγεύεσθαι. [4] ί postea insertum.
[5] κύβων minori charactere ex recensione suprascriptum. Porson. Tum post λέγουσι litura et με ex emend.
* Inc. f. 40. c. 2. [6] ἀναροτρίαν

Κινύρα :[1] ὄργανον μουσικόν· ἢ κιθάρα.

Κινυρή : οἰκτρά· θρηνητική.[2]

Κινύρεσθαι : ὀδύρεσθαι.

Κίξας : τοὺς ἐν ὁδῶι ληστάς.

Κίος : νῆσος μὲν μία τῶν Κυκλάδων παρακειμένη τῆι Ἀττικῆι· πόλιν δὲ τὴν νῆσον Λυσίας ἐκάλεσεν· ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλάκις τῶν ῥητόρων τὰς νήσους πόλεις ὀνομάζουσιν.

Κίρκον : ἱέρακα· ἢ οὐράν· ἢ καπηλάτην.

Κιρρόν : πυρρόν· ἢ αἷμα τὸ ἀπὸ ζῶντος.

Κιρραῖον[3] πεδίον : Κίρρα πόλις ἐστιν ἀπέχουσα Δελφῶν λ' σταδίους· ἔοικεν οὖν Αἰσχίνης Κίρραιον πεδίον καλεῖν τὸ παρακείμενον ταύτηι τῆι πόλει.

Κισσύβιον : ἐκ κισυβίνου ξύλου ποτήριον κυρίως.

Κισθήνη : ὄρος τῆς Θραίκης.

* Κίστη καὶ κοίτης : ἀγγεῖον ἐν ὧι τὰ βρώματα κεῖται· ἢ ἱμάτιά τινα· ἤγουν κιβώτια.

Κιστοφόρος : ἔοικεν δὲ τὰς κίστας ἱερὰς εἶναι Διονύσου καὶ ταῖν θεαῖν.

Κιττοφόρος : ἔνιοι δὲ μετὰ τοῦ σ̄ γράφουσιν.

Κιχλισμός :[4] ὁ λεπτὸς καὶ ἀκόλαστος γέλως.

Κιχόρεια :[5] τὸ ἄγριον λάχανον· Ἀριστοφάνης.

Κιχρᾶ : δανείζει.

[1] ι in litura.

[2] Κινυρῆ primo. Tum θρηνητικά in -κή a B. [i. e. correctore antiquo] mutatum putat Porson. B. Mihi videtur primo fuisse -κην.

[3] Accent. a corr. ant. Mox κίρραιον ab initio.

* Inc. f. 40. c. 3.

[4] Κιχλησμός :

[5] Κιχορία primo.

Κίων :[1] **ἡ ἐν τῷ στόματι σταφυλή.**

Κλᾶν ἄμπελον : τὸ τέμνειν.

Κλαγγή : ποιά τις φωνὴ ὀρνέου.

Κλαγγηδόν : μετὰ κραυγῆς.

Κλαιήσει : ὃ ἡμεῖς κλαύσει λέγομεν.

Κλαρῶται :[2] **μέ**τοικοι· ὡς Μαριανδυνοὶ ἐν Ἡρακλείᾳ· **καὶ Εἵλωτες** ἐν Λακεδαίμονι· καὶ ἐν Θετταλίᾳ **Πενέσται**· καὶ Κιλλικύριοι ἐν Συρακόσσαις.

Κλαστάσαι : κλάσαι· προϊέναι· ἢ παρατηρεῖν.

Κλαυμυρίζεται καὶ κλαυμυριεῖται λέγουσιν· οὐ κλαίει **καὶ κλαύσει.**

Κλέος : τὴν φαύλην δόξαν Ἀριστοφάνης.

Κληῖσαι :[3] **οἱ** ἀρχαῖοι λέγουσιν·* οὐ κλεῖσαι· καὶ **κληῖδα**·[4] οὕτω καὶ οἱ τραγικοὶ καὶ Θουκυδίδης.

Κλειτοριάζειν : τὸ ἀκολάστως ἅπτεσθαι τοῦ γυναι**κείου αἰδοίου.**

Κλείθροις : κλειδώμασιν.

Κλεινός : ἔνδοξος· ἀπὸ τοῦ κλέους.

Κλεμμάδιον : κλεψιμαῖον.

Κλεπία : κλοπή.

Κλεπτόμενοι : ἀπατώμενοι.

Κλέπτος : φώριον.[5]

Κλεψούμενος : λέγουσι τὸ ὑφαιρησόμενος.

Κλεψύδρα : κρήνη ἐν ἀκροπόλει οὕτως καλεῖται.

Κλεψύδρα : ὄργανον ἀστρολογικόν· ἐν ᾧ αἱ ὧραι **μετροῦνται.**

[1] Κιών primo.
[2] Κλαρόται
[3] Κληΐσαι
* Inc. σιν f. 40. c. 4.
[4] ληΐδα m. pr. κ supr. corr. ant.
[5] φορεῖον m. pr.

[illegible]

* [illegible]
* [illegible]
Phil. [illegible]

καὶ ἐκκλητεῦσαι μετὰ τῆς προθέσεως, ὅτ' ἂν μὴ ὑπακούσωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐφ' οἷς καλοῦνται· ἐπιτίμιον δὲ ἦν κατὰ τῶν ἁλόντων.

Κλητῆρες καὶ κλητεύειν :* καὶ κλητῆρες, οἱ ἄνδρες, δι' ὧν εἰς τὰς δίκας προκαλοῦνται οἱ δικαζόμενοι τισίν· ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προκλήσεως· κλητεῦσαι δὲ ἔστιν τὸ κλητῆρα γενέσθαι, ὡς Ἰσαῖος· λέγεται δὲ κλητεύεσθαι καὶ ἐκκλητεύεσθαι ἐπὶ τῶν μαρτύρων· ὅτὰν μὴ ὑπακούσωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τωῖ δικαστηρίωι· καὶ ἔστιν ἐπιτίμιον κατ' αὐτῶν δραχμαὶ χίλιαι· ὡς Ἰσαῖος ἐν τωῖ ὑπὲρ Πυθῶνος ἀποστασίου.

Κλητεύεις : μαρτυρεῖς.

Κλητῆρες : οἱ μαρτυροῦντες τοῖς προσκαλουμένοις δίκην τινά· οὗτοι δὲ ἦσαν δύο.

Κλιμακίζειν : σκελίζειν καὶ διαστρέφειν· ἔστιν γάρ τι καὶ βασανιστικὸν ὄργανον, κλίμαξ καλούμενον· ὃ τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων διαστρέφει.

Κλιμακίζειν : μέμνηται Δείναρχος ἐν τηῖ ὑπὲρ Αἰσχίνου εἰσηγορίαι λέγων· οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους· ἔστι δὲ οἷον παράγει καὶ διαστρέφει· ἴσως ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰρημένου τοῦ ὀνόματος· ἥτις οὖσα ὄργανον βασανιστικὸν† διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων.

Κλιμάζει : Δείναρχος· ὅτ' ἂν οὖν κλιμάζηι καὶ

* Inc. f. 41. c. 2.
† Inc. κὸν f. 41. c. 3.

παράγηι τοὺς νόμους· ἀντὶ τοῦ παρακλίνηι καὶ τρέπηι·[1] μήποτε δὲ δεῖ γράφειν βλιμάζειν ἀντὶ τοῦ θλίβειν καὶ βιάζεται.

Κλιμακτῆρας:[2] οὓς ἔνιοι βασμοὺς λέγουσι τῶν κλιμάκων.

Κλίνη ἀμφικέφαλος: ἡ ἔχουσα ἑκατέρωθεν ἀνάκλιντρον.

Κλινίς: κλίνη βραχεῖα· οἷον ἥ τε παράβυστος καὶ ἡ ἐπὶ τωῖ ζεύγει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς νύμφης τιθεμένηι.[3]

Κλιντήρ: εἶδος φορείου· ἔστιν δὲ καὶ κλινοκαθέδριον.

Κλιντηρίδιον: κλινίδιον.

Κλισιάδες: αἱ μεγάλαι θύραι τῆς αὐλῆς· δι' ὧν ζεῦγος εἰσελαύνεται· καλοῦνται δὲ οὕτως διὰ τὸ κεκλεῖσθαι κατὰ τὸ πλεῖστον.

Κλινοπετῆ: τὸν κλινήρη[4] λέγουσιν.

Κλισιάδες: θύραι δίπτυχαι ἢ σκηναί, καὶ κλισία, ἡ σκηνή.

Κλίσις: ἡ πρόσκλισις·[5] παραγγελία εἰς κρίσιν· οὕτω Δημοσθένης.

* Κλῖτος: μέρος.

Κλοιός: περιτραχήλιος[6] δεσμός.

Κλόνος: θόρυβος· τάραχος· ἢ στρόφος.

[1] Indic. pro subjunct. quater, tum δε δη G. Dein in θλίβειν, ν delet corrector, judice Porson. B.

[2] Κλιματῆρας [3] Sic.

[4] Κλινοπέτη et κληνήρη primo.

[5] πρόσκλησις corrector; ι m. pr. * Inc. f. 41. c. 4.

[6] Inter περι et τρ tres litt. deletæ.

καὶ ἐκκλητεῦσαι μετὰ τῆς προθέσεως, ὅτ' ἂν μὴ ὑπακούσωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐφ' οἷς καλοῦνται· ἐπιτίμιον δὲ ἦν κατὰ τῶν ἁλόντων.

Κλητῆρες καὶ κλητεύειν :* καὶ κλητῆρες, οἱ ἄνδρες, δι' ὧν εἰς τὰς δίκας προκαλοῦνται οἱ δικαζόμενοι τισίν· ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προκλήσεως· κλητεῦσαι δὲ ἔστιν τὸ κλητῆρα γενέσθαι, ὡς Ἰσαῖος· λέγεται δὲ κλητεύεσθαι καὶ ἐκκλητεύεσθαι ἐπὶ τῶν μαρτύρων· ὅταν μὴ ὑπακούσωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τωῖ δικαστηρίωι· καὶ ἔστιν ἐπιτίμιον κατ' αὐτῶν δραχμαὶ χίλιαι· ὡς Ἰσαῖος ἐν τωῖ ὑπὲρ Πυθῶνος ἀποστασίου.

Κλητεύεις : μαρτυρεῖς.

Κλητῆρες : οἱ μαρτυροῦντες τοῖς προσκαλουμένοις δίκην τινά· οὗτοι δὲ ἦσαν δύο.

Κλιμακίζειν : σκελίζειν καὶ διαστρέφειν· ἔστιν γάρ τι καὶ βασανιστικὸν ὄργανον, κλίμαξ καλούμενον· ὃ τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων διαστρέφει.

Κλιμακίζειν : μέμνηται Δείναρχος ἐν τηῖ ὑπὲρ Αἰσχίνου εἰσηγορίαι λέγων· οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους· ἔστι δὲ οἷον παράγει καὶ διαστρέφει· ἴσως ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰρημένου τοῦ ὀνόματος· ἥτις οὖσα ὄργανον βασανιστικὸν† διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων.

Κλιμάζει : Δείναρχος· ὅτ' ἂν οὖν κλιμάζηι καὶ

* Inc. f. 41. c. 2.

† Inc. κὸν f. 41. c. 3.

παράγηι τοὺς νόμους· ἀντὶ τοῦ παρακλίνηι καὶ τρέπηι·[1] μήποτε δὲ δεῖ γράφειν βλιμάζειν ἀντὶ τοῦ θλίβειν καὶ βιάζεται.

Κλιμακτῆρας :[2] οὓς ἔνιοι βασμοὺς λέγουσι τῶν κλιμάκων.

Κλίνη ἀμφικέφαλος : ἡ ἔχουσα ἑκατέρωθεν ἀνάκλιντρον.

Κλινίς : κλίνη βραχεῖα· οἷον ἥ τε παράβυστος καὶ ἡ ἐπὶ τῷ ζεύγει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς νύμφης τιθεμένηι.[3]

Κλιντήρ : εἶδος φορείου· ἔστιν δὲ καὶ κλινοκαθέδριον.

Κλιντηρίδιον : κλινίδιον.

Κλισιάδες : αἱ μεγάλαι θύραι τῆς αὐλῆς· δι' ὧν ζεῦγος εἰσελαύνεται· καλοῦνται δὲ οὕτως διὰ τὸ κεκλεῖσθαι κατὰ τὸ πλεῖστον.

Κλινοπετῆ : τὸν κλινήρη[4] λέγουσιν.

Κλισιάδες : θύραι δίπτυχαι ἢ σκηναί, καὶ κλισία, ἡ σκηνή.

Κλίσις : ἡ πρόσκλισις·[5] παραγγελία εἰς κρίσιν· οὕτω Δημοσθένης.

* Κλῖτος : μέρος.

Κλοιός : περιτραχήλιος[6] δεσμός.

Κλόνος : θόρυβος· τάραχος· ἢ στρόφος.

[1] Indic. pro subjunct. quater, tum δε δὴ G. Dein in θλίβειν, ν delet corrector, judice Porson. B.

[2] Κλιματῆρας

[3] Sic.

[4] Κλινοπέτη et κληνήρη primo.

[5] πρόσκλησις corrector; ι m. pr.

* Inc. f. 41. c. 4.

[6] Inter περι et τρ tres litt. deletæ.

καὶ ἐκκλητεῦσαι μετὰ τῆς προθέσεως, ὅτ' ἂν μὴ ὑπακούσωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐφ' οἷς καλοῦνται· ἐπιτίμιον δὲ ἦν κατὰ τῶν ἀλόντων.

Κλητῆρες καὶ κλητεύειν :* καὶ κλητῆρες, οἱ ἄνδρες, δι' ὧν εἰς τὰς δίκας προκαλοῦνται οἱ δικαζόμενοι τισίν· ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προκλήσεως· κλητεῦσαι δὲ ἔστιν τὸ κλητῆρα γενέσθαι, ὡς Ἰσαῖος· λέγεται δὲ κλητεύεσθαι καὶ ἐκκλητεύεσθαι ἐπὶ τῶν μαρτύρων· ὅταν μὴ ὑπακούσωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τωῖ δικαστηρίωι· καὶ ἔστιν ἐπιτίμιον κατ' αὐτῶν δραχμαὶ χίλιαι· ὡς Ἰσαῖος ἐν τωῖ ὑπὲρ Πυθῶνος ἀποστασίου.

Κλητεύεις : μαρτυρεῖς.

Κλητῆρες : οἱ μαρτυροῦντες τοῖς προσκαλουμένοις δίκην τινά· οὗτοι δὲ ἦσαν δύο.

Κλιμακίζειν : σκελίζειν καὶ διαστρέφειν· ἔστιν γάρ τι καὶ βασανιστικὸν ὄργανον, κλίμαξ καλούμενον· ὃ τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων διαστρέφει.

Κλιμακίζειν : μέμνηται Δείναρχος ἐν τηῖ ὑπὲρ Αἰσχίνου εἰσηγορίαι λέγων· οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους· ἔστι δὲ οἷον παράγει καὶ διαστρέφει· ἴσως ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰρημένου τοῦ ὀνόματος· ἥτις οὖσα ὄργανον βασανιστικὸν† διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων.

Κλιμάζει : Δείναρχος· ὅτ' ἂν οὖν κλιμάζηι καὶ

* Inc. f. 41. c. 2.

† Inc. κὸν f. 41. c. 3.

παράγῃ τοὺς νόμους· ἀντὶ τοῦ παρακλίνῃ καὶ τρέπῃ·[1] μήποτε δὲ δεῖ γράφειν βλιμάζειν ἀντὶ τοῦ θλίβειν καὶ βιάζεται.

Κλιμακτῆρας:[2] οὓς ἔνιοι βασμοὺς λέγουσι τῶν κλιμάκων.

Κλίνη ἀμφικέφαλος: ἡ ἔχουσα ἑκατέρωθεν ἀνάκλιντρον.

Κλινίς: κλίνη βραχεῖα· οἷον ἥ τε παράβυστος καὶ ἡ ἐπὶ τωῖ ζεύγει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς νύμφης τιθεμένῃ.[3]

Κλιντήρ: εἶδος φορείου· ἔστιν δὲ καὶ κλινοκαθέδριον.

Κλιντηρίδιον: κλινίδιον.

Κλισιάδες: αἱ μεγάλαι θύραι τῆς αὐλῆς· δι' ὧν ζεῦγος εἰσελαύνεται· καλοῦνται δὲ οὕτως διὰ τὸ κεκλεῖσθαι κατὰ τὸ πλεῖστον.

Κλινοπετῆ: τὸν κλινήρη[4] λέγουσιν.

Κλισιάδες: θύραι δίπτυχαι ἢ σκηναί, καὶ κλισία, ἡ σκηνή.

Κλίσις: ἡ πρόσκλισις·[5] παραγγελία εἰς κρίσιν· οὕτω Δημοσθένης.

* Κλῖτος: μέρος.

Κλοιός: περιτραχήλιος[6] δεσμός.

Κλόνος: θόρυβος· τάραχος· ἢ στρόφος.

[1] Indic. pro subjunct. quater, tum δε δὴ G. Dein in θλίβειν, ν delet corrector, judice Porson. B.

[2] Κλιματῆρας

[3] Sic.

[4] Κλινοπέτη et κληνήρη primo.

[5] πρόσκλησις corrector; ι m. pr.

* Inc. f. 41. c. 4.

[6] Inter περι et τρ tres litt. deletæ.

Κλοπαί : *παραλογισμοί.*

Κλυδώνιον : *τὸν κλύδωνα λέγουσιν.*

Κλυδώνιον : *κῦμα καὶ κλύδωνα ἄμφω· Θουκυδίδης β'· καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλύδωνι ἀναφέρειν.*

Κλύει : *ἀκούει.*

Κλῦθι : *ἐπάκουσον.*

Κλύτος :[1] *δόξα.*

Κλώζειν : *ἐκβάλλειν τῇ γλώσσῃ ἠχοῦντα· καὶ κλωγμὸν τὴν φωνὴν ἔλεγον ταύτην· ὑποσύροντες γὰρ τὴν γλῶτταν καὶ πλήσσοντες τὸν οὐρανίσκον, ποιὸν ἦχον ἀπετέλουν.*

Κλώθει : *κατασπᾷ· ἐπιμερίζει.*

Κλωϊὸς : *ὁ δεσμός.*

Κλωπᾶσθαι : *ἐπιθυμεῖν· καὶ τὸ λάθρα.*

Κλωπωμένη : *ἐφιεμένη· ἐπιθυμοῦσα.*

Κλωστῆρα : *ἐκκεκλωσμένον.*

Κλῶψ : *κλέπτης.*

Κνάπτοντες : *καταξύοντες· κατακεντοῦντες.*

Κνάφος : *ἡ γναφικὴ ἄκανθα.**

Κνάφος : *ὄργανόν τι ἐν κύκλωι κέντρα ἔχον· δι' οὗ τοὺς βασανιζομένους κτείνουσιν· ὅμοιον δέ ἐστι κναφικῷ κτενί.*

Κνεόμενον : *καταπονούμενον.*

Κνίψ :[2] *εἶδος μύρμηκος.*

Κνεφαῖος : *σκοτεινός.*

[1] Accent. om. m. pr. *κλυτός* fecit corr. antiq.

* Inc. *κανθα* f. 42. c. 1.

[2] Post *ν*, lit. erasa, i. e. *Κνεὶψ* erat. Tum *μήρμυχος* primo.

Κνέφαλον: τύλη.

Κνέφας: σκότος· νύξ.

Κνέψος: σκότος.

Κνέωρον: φυτὸν θαμνῶδες ἐπιτήδειον εἰς κάθαρσιν· ᾧ[1] καὶ ἰατροὶ χρῶνται· ὅτε δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

Κνημία:[2] τὰ ἐν τοῖς θρόνοις καὶ τροχοῖς διερείσματα· καὶ πληγαὶ ἐν κνήμαις· καὶ τὸ κνημιοπαχὲς ξύλον, ὡς Ἀριστοφάνης.

Κνίζων: λυπῶν ἢ τέμνων.

Κνησιῶντα: ἐπιθυμητικῶς ἔχοντα τοῦ κνᾶσθαι.

Κνηκίδας: ὡς ἡμεῖς, τὰς τὸν χειμῶνα σημαινούσας νεφέλας.

Κνηστὰ[3] λάχανα: συγκοπτά.

Κνοιθιδεύς: ὄρος τῆς Ἀττικῆς.

Κνοῦς: τὸ[4] πρὸς τῷ ἄκρῳ ἄξονι τοῦ τροχοῦ.

Κνύειν: ξύειν καὶ οἱονεὶ θεῖν·[5] Μένανδρος.

**Κνώδων*:[6] ἡ ἀκμὴ τοῦ ξίφους.

Κνίσσαισιν:[7] ἀναθυμιάσεσιν.

Κνίσσης:[7] λίπους ἢ ἀναθυμιάσεως.

Κνυζώμενον:[8] στένοντα· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν σκυλάκων.

Κνίψ: ζωύφιον· τὸ τοῦ κνιπός[9] ἡ γενικὴ μετέστη εἰς εὐθεῖαν καὶ σημαίνει τὸν ὀλίγα δαπανῶντα.

[1] ὃ m. pr.
[2] Accent. om.
[3] *Κνιστὰ* primo; et distinguit *Κνηστά*: λ. σ.
[4] *Κνους*: τῶι
[5] οἷον ειθειν vel ει θειν m. pr.
* Inc. f. 42. c. 2.
[6] *Κνῶδον* m. pr.
[7] *Κνίσεσιν* et *Κνίσης*
[8] ζό m. pr.
[9] Hic dist. G.

Κνώδαλον: ζῶον μικρὸν θηρίον· κυρίως μὲν τὸ θαλάσσιον· ποτὲ δὲ τὸ χερσαῖον.

Κόγχη:[1] ἡ κογχύλη, ὅθεν ἡ πορφύρα.

Κόγχην: τὸ ἐλάχιστον λέγουσι· καὶ κόγχης ἄξιον· τὸ οὐδενὸς ἄξιον· καὶ κόγχην διελεῖν· ἐπὶ τῶν ῥαιδίων.

Κόθορνος: ὑπόδημα ἀμφοτεροδέξιον.

Κοῖλον: βαθύ.

Κοῖλα: τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν· καὶ οἷον ἐπὶ τοῦ προσώπου μῆλα.

Κοινὰ τὰ φίλων: Τιμαῖος φησὶν[2] ἐν τῷ θ' ταύτην λεχθῆναι κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα· καθ' οὓς χρόνους Πυθαγόρας ἀνέπειθεν τοὺς ταύτην κατοικοῦντας ἀδιανέμητα κεκτῆσθαι· κέχρηται* τηῖ παροιμίαι Μένανδρος Ἀδελφοῖς.

Κοινὸν[3] **γραμματεῖον καὶ ληξιαρχικόν**: τὸ μὲν κοινὸν, εἰς ὃ ἐνεγράφοντο εἰς τοὺς φράτορας καὶ γεννητάς· τὸ δὲ ληξιαρχικὸν εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ εἰς τοὺς δήμους ἐγγραφόμενοι.

Κοίθουρον: κηφηνα· εἴρηται δὲ, ὅτι κεύθει τὴν οὐράν· ἢ ὅτι ἄκεντρος.

Κοινεῖον: πορνεῖον.

Κοινολογία: κοινὴ διάλεκτος.

Κοίρανος: βασιλεύς· ἄρχων.

Κοινωνικόν: Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν συμμοριῶν κοινωνικοὺς λέγει τάχα μὲν τοὺς ἀνέμητον οὐσίαν νέμοντας ἀδελφούς· ὧν ὁ μὲν πατὴρ ἐδύνατο λει-

[1] Om. ἡ
[2] φασὶν
* Inc. ται f. 42. c. 3.
[3] Dist. Κοινόν:

τουργεῖν· οἱ δὲ κληρονόμοι τῶν ἐκείνου καθʼ ἕνα τριηραρχεῖν[1] οὐκ ἐξήρκουν· τάχα δʼ ἂν καὶ περὶ τῶν ἑκουσίαν κοινωνίαν συνθεμένων ἐμπορίας ἢ τινὸς ἄλλου· ὧν ἕκαστος οὐκ εἶχε τὸ ὅλον τίμημα τῆς κοινῆς οὐσίας.

Κοῖτος: κοίμημα.

Κόγχη: χήμη· σπανίως λέγεται χήμη.

Κοάλεμος: ἠλίθιος· φλύαρος.[2]

Κόβαλος: ἡ προσποίητος* καὶ σὺν ἀπάτη παιδιὰ[3] κοβαλεία ἐκαλεῖτο· καὶ κόβαλος ὁ ταύτηι χρώμενος.

Κόβαλος: πανοῦργος· ἀπατεών·[4] ἢ τωθαστής.

Κοβαλεία: οὕτως ἐλέγετο ἡ προσποίητος μετὰ ἀπάτης παιδιά· καὶ κόβαλος ὁ ταύτηι χρώμενος· ἔοικεν δὲ συνώνυμον τωῖ βωμολόχωι· Φιλόχορος[5] β' Ἀτθίδος· οὐ γάρ, ὅ[6] ἔνιοι λέγουσι, βωμολόχον τινὰ καὶ κόβαλον[7] γενέσθαι νομιστέον τὸν Διόνυσον· Ἀριστοτέλης δὲ ἐν ζ' ζώων ἱστορίας τὸν ὦτον φησὶν κόβαλον καὶ μιμητὴν ὄντα ἀντορχούμενον ἁλίσκεσθαι.

Κόβατρα: κοβαλεύματα.

Κοδομή:[8] ὄνομα θεραπαίνης.

[1] -άρχην (ο)
[2] Primo ἠλιθιοφλ. sed θισ fecit m. pr.
* Inc. f. 42. c. 4.
[3] παιδεία, ut videtur, m. pr. [4] ἀπαταιών
[5] -μων τωῖ βομολόχωι· φιλόχωρος m. pr. tum ἀττθιδος
[6] ὃ om. [7] βομολόχον τ. κ. κολοβὸν
[8] Accent. om.

Κνώδαλον: ζῶον μικρὸν θηρίον· κυρίως μὲν τὸ θαλάσσιον· ποτὲ δὲ τὸ χερσαῖον.

Κόγχη:[1] ἡ κογχύλη, ὅθεν ἡ πορφύρα.

Κόγχην: τὸ ἐλάχιστον λέγουσι· καὶ κόγχης ἄξιον· τὸ οὐδενὸς ἄξιον· καὶ κόγχην διελεῖν· ἐπὶ τῶν ῥαιδίων.

Κόθορνος: ὑπόδημα ἀμφοτεροδέξιον.

Κοῖλον: βαθύ.

Κοῖλα: τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν· καὶ οἷον ἐπὶ τοῦ προσώπου μῆλα.

Κοινὰ τὰ φίλων: Τιμαῖος φησὶν[2] ἐν τῷ θ' ταύτην λεχθῆναι κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα· καθ' οὓς χρόνους Πυθαγόρας ἀνέπειθεν τοὺς ταύτην κατοικοῦντας ἀδιανέμητα κεκτῆσθαι· κέχρηται* τῇ παροιμίαι Μένανδρος Ἀδελφοῖς.

Κοινὸν[3] γραμματεῖον καὶ ληξιαρχικόν: τὸ μὲν κοινὸν, εἰς ὃ ἐνεγράφοντο εἰς τοὺς φράτορας καὶ γεννητάς· τὸ δὲ ληξιαρχικὸν εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ εἰς τοὺς δήμους ἐγγραφόμενοι.

Κοίθουρον: κηφηνα· εἴρηται δὲ, ὅτι κεύθει τὴν οὐράν· ἢ ὅτι ἄκεντρος.

Κοινεῖον: πορνεῖον.

Κοινολογία: κοινὴ διάλεκτος.

Κοίρανος: βασιλεύς· ἄρχων.

Κοινωνικόν: Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν συμμοριῶν κοινωνικοὺς λέγει τάχα μὲν τοὺς ἀνέμητον οὐσίαν νέμοντας ἀδελφούς· ὧν ὁ μὲν πατὴρ ἐδύνατο λει-

[1] Om. ἡ
[2] φασὶν
* Inc. ται f. 42. c. 3.
[3] Dist. Κοινόν:

τουργεῖν· οἱ δὲ κληρονόμοι τῶν ἐκείνου καθ' ἕνα τριηραρχεῖν[1] οὐκ ἐξήρκουν· τάχα δ' ἂν καὶ περὶ τῶν ἑκουσίαν κοινωνίαν συνθεμένων ἐμπορίας ἢ τινὸς ἄλλου· ὧν ἕκαστος οὐκ εἶχε τὸ ὅλον τίμημα τῆς κοινῆς οὐσίας.

Κοῖτος: κοίμημα.

Κόγχη: χήμη· σπανίως λέγεται χήμη.

Κοάλεμος: ἠλίθιος· φλύαρος.[2]

Κόβαλος: ἡ προσποίητος* καὶ σὺν ἀπάτῃ παιδιὰ[3] κοβαλεία ἐκαλεῖτο· καὶ κόβαλος ὁ ταύτῃι χρώμενος.

Κόβαλος: πανοῦργος· ἀπατεών·[4] ἢ τωθαστής.

Κοβαλεία: οὕτως ἐλέγετο ἡ προσποίητος μετὰ ἀπάτης παιδιά· καὶ κόβαλος ὁ ταύτῃι χρώμενος· ἔοικεν δὲ συνώνυμον τωῖ βωμολόχωι· Φιλόχορος[5] β' Ἀτθίδος· οὐ γάρ, ὃ[6] ἔνιοι λέγουσι, βωμολόχον τινὰ καὶ κόβαλον[7] γενέσθαι νομιστέον τὸν Διόνυσον· Ἀριστοτέλης δὲ ἐν ζ' ζώων ἱστορίας τὸν ὦτον φησὶν κόβαλον καὶ μιμητὴν ὄντα ἀντορχούμενον ἁλίσκεσθαι.

Κόβατρα: κοβαλεύματα.

Κοδομή:[8] ὄνομα θεραπαίνης.

[1] -άρχην ο (sup.)

[2] Primo ἠλιθιοφλ. sed θισ fecit m. pr.

* Inc. f. 42. c. 4.

[3] παιδεία, ut videtur, m. pr. [4] ἀπαταιών

[5] -μων τωῖ βομολόχωι· φιλόχωρος m. pr. tum ἀττθιδος

[6] ὃ om. [7] βομολόχον τ. κ. κολοβὸν

[8] Accent. om.

Κόδρους: τοὺς ἀρχαίους.

Κοδομεύτριαι: αἱ φρύγουσαι καὶ ἐν ἰπνοῖ ἀναστρεφόμεναι.

Κοδράντης: τὸ πᾶν, ἢ λεπτὰ δύο.

Κόθορνος: ὑπόδημα ἀρχαῖον κοινὸν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· ταυτὸν ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶν ἐφαρμόττον.

Κοθύλη: καὶ Κυθήριοι· καὶ Κυδαθῆναι· δῆμος Πανδίονος.

Κοθωκίδαι: δῆμος Οἰνηΐδος.[1]

Κοικύλλειν: περιβλέ(πειν). * * * *[2]

*Κρατηρίζων: οἶνον ἐν κρατῆρι κιρνῶν· ἢ ἀπὸ κρατήρων ἐν τοῖς μυστηρίοις σπένδων.[3]

Κραυαλλίδαι[4] ἢ Κραγαλλίδαι: ἡ ἐν Φωκεῦσι πλησίον Κίρρας χώρα.

Κραυγασμός· καὶ κραυγάζειν: κραυγὰς λέγουσι τὰς μαρτυρίας τῶν ἐπαίνων· ἃς καὶ βοὰς καλοῦσιν.

Κραυγή: νόσημα παιδίων.

Κραυμυρίζεται: ἐπὶ τῆς παιδικῆς φωνῆς λέγεται.

Κραυρόν: ψαφαρόν· καπυρόν· ξηρόν· καὶ κραυρότερον· εὐθραυστότερον,[5] σκληρότερον· κραύρα δὲ καὶ

[1] οἰηνίδος

[2] Desinit fol. περιβλε. Porsonus; "Desunt quatuor folia. Vide Etym. p. 529, 50."

* Inc. f. 43. c. 1.

[3] σπεύδων ut videtur, certe ευ, m. pr.

[4] Litera inter αυ et α statim, ut videtur, deleta. Κραυγ scripturus fuisse videtur.

[5] εὐθραστ.

ἡ τῶν συῶν νόσος, ἰσχυρά τις οὖσα· ὡς Ἀριστοτέλης.

Κρέας: τὸ ἐν Ἀρείωι πάγωι ἐπανάρυμα· καὶ τὸ σῶμα· —τὴν περὶ τῶν κρεῶν: ὁ δὲ Ἰξίων γράφει τὴν περὶ τῶν νεκρῶν· τῶν ἐν Ἀργινούσαις[1] ἀτάφων, ὑπὲρ ὧν ἀνῃρέθησαν οἱ στρατηγοί.

Κρείων: βασιλεὺς ἢ ἄρχων· κρατῶν μεγάλως.

Κρείττονες: οἱ ἥρωες· δοκοῦσι δὲ κακωτικοὶ εἶναι· δι᾽ ὃ καὶ οἱ τὰ ἡρῷα παριόντες σιωπῶσιν.

Κρεμβαλιάζειν: ἐλεφαντίνοις τισὶ κροταλίζειν.

Κρέξ: ἀντὶ τοῦ ἀλαζών·* οὕτως Εὔπολις.

Κρεόφυλος: Πολιτείας ι'· ὁ γὰρ Κρεόφυλος, ὦ Σώκρατες, ἴσως ὁ τοῦ Ὁμήρου ἑταῖρος· τοῦτον τινὲς καὶ διδάσκαλον Ὁμήρου λέγουσι γεγονέναι· καὶ ἔστιν αὐτοῦ ποίημα Οἰχαλίας ἅλωσις· ἀρχαῖος μὲν οὖν ἐστι· νεώτερος δὲ ἱκανῶς Ὁμήρου.

Κρεῦσις: ἀντὶ τοῦ παραλογισμός.

Κρήγυον: ἀληθές· ἀγαθόν.

Κρήδεμνον: κεφαλοδέσμιον ἢ μαφόριον.

Κρημνοί: ἐξέχοντες τόποι.

Κρημνοκοπεῖν: κυμπάζειν· ἀλαζονεύεσθαι.

Κρηνοφύλαξ: λέων χαλκοῦς ἐπὶ κρήνης· δι᾽ οὗ τὸ ὕδωρ ἐφέρετο· ἦν δὲ καὶ ἀρχή τις Ἀθήνησιν.

Κρηπίς: θεμέλιος· ἢ εἶδος ὑποδήματος· ὑποβάθρα.

Κρηπίς: τόπος Ἀθήνησιν· οὕτω Φιλόχορος.[2]

Κρησέρα: ὀθόνιον ἀραιόν· εἰς ὃ ἐμβάλλοντες τὰ ἄλευρα σήθουσιν· κατασκευάζουσι δὲ ἔνιοι καὶ ἐρεᾶ·

[1] ν bis.

[2] φιλόχωρος Phot.

* Inc. f. 43. c. 2.

καλεῖται δέ τι καὶ ὑπὸ τῶν ἁλιέων,[1] ὧ θηρεύουσι τὰς ἀφύας.

Κρῆσαι: καταχέαι· καὶ ἐπικρησαμένη·* καταχεαμένη.

Κρησφύγετα:[2] τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στεγνὰ[3] καὶ ὀχυρώματα· οἱ δὲ φασὶν ὅτι Κρῆτες τοὺς νησιώτας ἅμα Μίνωι τῶι βασιλεῖ θαλασσοκρατοῦντι ἔφυγον εἰς σπήλαιά τινα· ὅθεν ἐκεῖνα ὠνομάσθησαν κρησφύγετα.

Κρητήριον: ἐπίχυσις· ἐπικρῆσαι δὲ, ἀντὶ τοῦ καταχέαι.

Κρητίζειν: τὸ ψεύδεσθαι· Ἰδομενεὺς γὰρ ἐπιτραπεὶς τὸν ἀπὸ τῶν λαφύρων χαλκὸν διανεῖμαι, τὸν ἄριστον αὐτῶι ἐξείλετο.

Κρητίδαι: μάντεις ἀπὸ Κρήτης.

Κρητικόν: μέλος τί καὶ ῥυθμός.

Κρητικόν: βραχὺ ἱμάτιον· οὕτως Εὔπολις·—οὐ πάνυ ταχὺ Ῥίψας ἐμοὶ τοῦτ', ἀναβαλεῖ[4] τὸ Κρητικόν.

Κριάδδεμεν: τὸ γελᾶν Βοιωτοί.

Κρίβανον: οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, οἷον κριθῶν βαῦνον· τουτέστιν[5] κάμινον.

Κρίζει: τρίζει ἀπαχθὲς καὶ μιαρόν.

Κρινάμενος: ἐπιλεξάμενος.

[1] ἁλιαίων * Inc. κρησαμένη f. 43. c. 3.

[2] Nescio an -ται m. pr. [3] στενὰ

[4] τοῦτο· ἀναβάλλει G. τοῦτο', (sic) Porsonus; quem morem interdum in ejus adversariis servatum memini.

[5] Sic, atque ita alibi.

*Κριὸν ἀσελγοκέρων : τὸν Ἀθήνησι χαλκοῦν· κυρίττοντα· καὶ ὑβρίζοντα κέρασιν.

Κριθώτη :[1] πόλις τῶν ἐν Χερροννήσωι[2] κατοικισθεῖσα ὑπὸ Ἀθηναίων τῶν μετὰ Μιλτιάδου ἐκεῖ παραγενομένων.

Κριὸς τροφεῖα[3] ἀπέτισεν : παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων· ἐπεὶ τὰς φάτνας οὗτοι πλήττουσιν.

Κριωεύς : δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος Κριώα.[4]

Κριοῦ διακονία : παρὰ τὴν παροιμίαν· κριὸς τὰ τροφεῖα·[5] κυρίττει[6] γὰρ τοὺς τρέφοντας.

Κρίσσαμις : Κῷος· οὗτος ἦν πολυθρέμματος· τούτῳ φασὶν ἔγχελυν τὸ κάλλιστον τῶν προβάτων ἁρπάζειν· καὶ τὸν Κρίσσαμιν ἀνελεῖν αὐτήν· φαινομένην δὲ αὐτῷ ὄναρ κελεῦσαι καταθάψαι αὐτήν· τὸν δὲ μὴ φροντίσαντα, παγγενεὶ ἀπολέσθαι.

Κρίσεως : δοκιμασίας· ἀκολουθίας.

Κρίσις : ἐξέτασις· ψῆφος· βάσανος.

Κριτός : ἐπίλεκτος.

Κροαίνων : τοῖς ποσὶ κρούων ἢ ἐπιθυμῶν.

Κρόκαι : ψῆφοι παραθαλάσσιοι.†

(Κρατίκλη :)[7]

* Inc. f. 43. c. 4.

[1] Κριθότη

[2] ν bis ut hic.

[3] τρόφια et ἐπὶ τὰς m. pr.

[4] Acc. om. m. pr. ῶ corr.

[5] τροφια (primo ό)

[6] κηρύττει, Emend. recentiss.

† Inc. σιοι f. 44. c. 1.

[7] A B. [correctore antiquo] vel paulo recentiore m. *Porson. B.*

καλεῖται δέ τι καὶ ὑπὸ τῶν ἁλιέων,[1] ᾧ θηρεύουσι τὰς ἀφύας.

Κρῆσαι: καταχέαι· καὶ ἐπικρησαμένη·* καταχεαμένη.

Κρησφύγετα:[2] τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στεγνὰ[3] καὶ ὀχυρώματα· οἱ δὲ φασὶν ὅτι Κρῆτες τοὺς νησιώτας ἅμα Μίνωι τωῖ βασιλεῖ θαλασσοκρατοῦντι ἔφυγον εἰς σπήλαια τινά· ὅθεν ἐκεῖνα ὠνομάσθησαν κρησφύγετα.

Κρητήριον: ἐπίχυσις· ἐπικρῆσαι δὲ, ἀντὶ τοῦ καταχέαι.

Κρητίζειν: τὸ ψεύδεσθαι· Ἰδομενεὺς γὰρ ἐπιτραπεὶς τὸν ἀπὸ τῶν λαφύρων χαλκὸν διανεῖμαι, τὸν ἄριστον αὐτωῖ ἐξείλετο.

Κρητίδαι: μάντεις ἀπὸ Κρήτης.

Κρητικόν: μέλος τί καὶ ρυθμός.

Κρητικόν: βραχὺ ἱμάτιον· οὕτως Εὔπολις·—οὐ τάχ' ταχὺ Ῥίψας ἐμοὶ τοῦτ', ἀναβαλεῖ[4] τὸ Κρητικόν.

Κριάδδεμεν: τὸ γελᾶν Βοιωτοί.

Κρίβανον: οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, οἷον κριθᾶν βαῦ· τοῦτέστιν[5] κάμινον.

Κρίζει: τρίζει ἀπαχθὲς καὶ μιαρόν.

Κρινάμενος: ἐπιλεξάμενος.

[1] ἁλιαίων

* Inc. κρησαμένη f. 43.

[2] Nescio an -ται m. pr.

[3] στενὰ

[4] τοῦτο· ἀνταβάλλει G. τοῦτο', (sic) Porsonus; quem rem interdum in ejus adversariis servatam memini.

[5] Sic, atque ita alibi.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Κρόκην νήθειν λέγουσιν: καὶ[1] καθ' ὅλου δὲ πᾶν τὸ εἰς λεπτὸν ἀγόμενον νῆμα ἐκάλουν· ὅθεν καὶ τὰ μηρύματα νήματα λέγουσιν, ὡς Ὅμηρος· Νήματος[2] ἀσκητοῖο βεβυσμένον· καὶ Εὐριπίδης.

Κρόνια: ἑορτὴ Κρόνου καὶ μητρὸς τῶν θεῶν.

Κρόκη: ῥοδάνη.

Κροκοῦν: οἱ μύσται ὡς φασὶ κρόκῃ τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὸν πόδα ἀναδοῦνται· καὶ λέγεται τοῦτο κροκοῦν· οἱ δὲ ὅτι ἐνίοτε κρόκαις καθαίρονται.

Κρόσσας: κλιμακίδας.

Κροταλίζειν: οὐ διὰ τῶν χειρῶν κροτεῖν, ἀλλὰ διὰ κροτάλου τῆς κροταλισάσης, ὡς Εὐριπίδης φησὶν ὁ κωμικὸς περὶ τῆς Ὑψιπύλης[3] λέγων.

Κρονικώτερα:[4] ἀρχαιότερα· μωρότερα.

Κροτήσατε: ἐπαινέσατε ταῖς χερσίν.

Κρότωνος:[5] τοῦτο δεῖ ἐπὶ τοῦ ζώου δέχεσθαι· τὸ γὰρ εἶναι πάντοθεν ὅμοιον καὶ μηδεμίαν ἔχειν διακοπήν, ἀλλ' εἶναι ὁμαλός· διὰ τοῦτο ἀπ' αὐτοῦ λέγουσιν· ὑγιέστερος[6] κρότωνος.

*Κροτώνων: κυνείων φθειρῶν.

Κρουπέζαι: ξύλινα ὑποδήματα, ἐν οἷς τὰς ἐλαίας ἐπάτουν· οἱ δὲ κρόταλον, ὃ ἐπιψοφοῦσιν οἱ αὐληταί· τὸ βάταλον.

Κρουστὰ γράμματα:[7] τὰ ἀπὸ τοῦ παρακρούεσθαι καὶ μὴ εὐθέως λέγειν.

[1] καὶ bis, et mox μυρήματα

[2] μα bis, et primo ἀσκητοῖσ, ni fallor.

[3] Primo ὑψ η. Scalpello factum ι.

[4] -ότερα

[5] Κρόταvος: τ. δὲ

[6] ὑγιαίστερος

* Inc. f. 44. c. 2. Κροτανῶν (sic)

[7] Κρους: τὰ γ. ἀπο

Κρουσιδημῶν: ἀντὶ τοῦ κρουσιμετρῶν.

Κρουσιμετρεῖν: φαύλως μετρεῖν.

Κροῦσις: ἀναλογισμός.

Κρύβδην: λαθραίως.

Κρυψίνους: δόλιος· πανοῦργος.

Κρώβυλος:[1] πλέγμα τριχῶν εἰς ὀξὺ λῆγον· ἐκαλεῖτο δὲ τοῦτο ἐπ' ἀνδρῶν· κόρυμβος δὲ ἐπὶ γυναικῶν· σκορπίος δὲ ἐπὶ παίδων· καὶ Θουκυδίδης· κρωβύλους ἀναδούμενοι.

Κρώβυλος:[2] κυρίως εἶδος ἐμπλοκῆς ἐστι κατὰ Θουκυδίδην.

Κρώβυλος: ὁ μαλλὸς τῶν παιδίων.

Κρωβύλου ζεῦγος: ἐπὶ πονηρῶν· ἀπὸ πορνοβοσκοῦ δύο πόρνας ἔχοντος.

Κρώζει: ὡς κόραξ ἢ κορώνη κράζει.[3]

*Κρωνεια:[4] δῆμος Λεοντίδος.

Κτηδόνες:[5] τριόδοι ἰχθύες· καὶ θηρίδια· καὶ ἐπ' εὐθείας τῶν ξύλων ἐκφύσεις.

Κτηματίτην: τὸν κτήματα πολλὰ ἔχοντα· οὕτως Λυκοῦργος.

Κτίλος: ὁ προηγούμενος τῶν προβάτων κριός.

Κτησίου Διός: τὸν κτήσιον Δία ἐν τοῖς ταμιείοις[6] ἱδρύοντο.

Κτησιφῶν: εἷς τῶν δέκα πρέσβεων τῶν μετὰ Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου πρεσβευσάντων· ἕτερος δ'

[1] Κρωβύλος
[2] Accent. om.
[3] κράζη
* Inc. f. 44. c. 3.
[4] Accent. om.
[5] Accent. om. et ες in litura, ej. m.
[6] ταμεῖοις

Κήρ: ψυχή· θανατηφόρος μοῖρα· καὶ κῆρες, θανατηφόροι* μοῖραι.

Κήρυκες: γένος ἐν Ἀθήναις ὠνομασμένον ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ.

Κηρίναι: μάστιγες γίνονται τινὲς[1] οὕτως ὡς οἱ κηρίωνες· εἰ μὴ ἄρα αἱ διπλαῖ· ἢ διπύξιναι.

Κηρίῳ βῦσαι: αἱ ὑποβαλλόμεναι κηρίον ἐπετίθεσαν τοῖς παιδίοις ἵνα μὴ βοᾷ.

Κηρυκίδαι: γένος Ἀθήνησιν.[2]

Κηραίνει:[3] τήκει· πρὸς φθορὰν ἄγει.

Κημᾶν:[3] φιμοῦν· χαλινοῦν.

Κηρυκίνην: γυναῖκα κηρύττουσαν λέγουσιν.

Κήτειον: λάχανον ἀνθερίκῳ ὅμοιον.

Κηττός: δῆμος Λεοντίδος φυλῆς.

Κήτταν: τὴν περὶ τὸν στόμαχον τῶν κυουσῶν γυναικῶν διάθεσιν· καὶ τὸ ὄρνεον ὁμοίως καλοῦσιν.

Κηφισόδωρος: ἄλλος μὲν ὃς κεκωμῴδηται ὡς ὀνώδης· ἕτερος δὲ ὁ ὕπαρχος ὃς ἐν *Μαντινείᾳ* μετὰ *Γρύλλου*[4] τοῦ *Ξενοφῶντος* ἀπέθανεν.

Κηφισόδοτος: οὗτος Ἀλωπεκόννησον πολιορκῶν ἀπεχειροτονήθη· καὶ κριθεὶς ἑάλω· καὶ ἀπέτισε[5] πέντε τάλαντα.

† *Κηφήν*: ἀργός· ἀπρόκοπος· μετέωρος.

* Inc. τηφόροι f. 39. c. 1.

[1] τινὸς [2] Totus articulus antiqui correctoris.

[3] Bis in marg. λο

[4] μεταγρύλου

[5] ἀπαίτησε. ῑ supra η recentior.

† Inc. f. 39. c. 2.

Κηφήνεσσι κοθούροισι :[1] τοῖς καθεζομένοις καὶ φυλάττουσι τὴν τῶν μελισσῶν[2] ἔξοδον· οὗροι γὰρ οἱ φύλακες· καὶ θυρωροὶ, οἱ[3] τὰς θύρας φυλάσσοντες.

Κηφισιεύς : δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος.

Κίαλον :[4] χρῶμα ὑπόφαιον.

Κιβαδες : ἡμέραι.

Κιβδηλιᾶν : ὠχριᾶν.

Κιβδηλιῶντας : ὠχριῶντας.

Κιβδῶνες : οἱ μετάλλειοι.[5]

Κίβδηλον : οὕτως ἐκάλουν τὸ νόθον καὶ ἀδόκιμον νόμισμα[6] καὶ παρακοπέν· Νόμων ια'· ὁ μὲν δοῦλος φερέσθω τὸ κιβδηλευθέν· κίβδηλον μέν ἐστιν ὅταν ἔχῃ ἐπιφάνειαν ὡς ἀστεῖον, ᾖ[7] δὲ μοχθηρὸν τῳ τρόπῳ.

Κιβωτός : λάρναξ· κίστη.

Κιγκλίζει :[8] σαλεύει· μοχλεύει· ἦχον ποιεῖ· κινεῖ.

Κιγκλίς : ὁ τοῦ δικαστηρίου κάγκελλος· ἤτοι τοῦ ἱεροῦ οἴκου.

Κιγκλίδες : αἱ τῶν δικαστηρίων θύραι.

Κίγκλος : ὄρνεον τὴν ὀσφὺν[9] πολλὰ κινοῦν· ὅ τινες σεισοπυγίδα[10] καλοῦσιν· * σφόδρα λεπτόν· καὶ

[1] Κηφῆνες κουθούροισι m. pr. Κηφήνεσσι fecit corrector.
[2] μέσων [3] ὁ m. pr.
[4] ί in litura, forsan m. pr.
[5] λ semel. [6] ν primo omissum
[7] ἡ primo. [8] Prius ι ex em. [9] ὴν ο ex em.
[10] σισοπ. sed σι ex em. alius, ut puto ; tum 2 vel 3 litt. erasæ post καλοῦσιν, et post θαΐδι. Primo θαϊδίαι forsan.
* Inc. f. 39. c. 3.

ἢ πτωχότερος κίγκλου παροιμία· ἢ κέχρηται Μένανδρος Θαΐδι.

Κίδαρις: περίθεμα κεφαλῆς ἢ ἐκ τῆς τριχὸς ὕφασμα· ἤτοι εἶδος χαλαμαυκίου, ὃ καὶ τιάρα νοεῖτε τινὲς δὲ κίδαριν λέγουσι· περικράνιον πίλιον· ἢ στέφανον ἢ φακιόλιον ἢ πῖλον βασιλικὸν Περσῶν·[1] ἢ τὸ στρόφιον ὃ οἱ ἱερεῖς φοροῦσιν.

Κιγκιόπραγοι: ἀντὶ τοῦ δασεῖς.

Κιγχάνειν: τὸ ἐπεξιέναι· οὕτως Σόλων.

Κιδάφη: ἀλώπηξ.

Κιδαφίων: πανοῦργος· δόλιος· κιδάφη γὰρ ἡ ἀλώπηξ· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν κίων.[2] * * * *

Κίδναται: σκορπίζεται.

Κίθαρος: ἰχθὺς ποιός· λέγεται καὶ τὸ στῆθος.

Κιθαιρών: ὄρος ἐν Βοιωτίαι.[3]

Κικλήσκουσι:[4] καλοῦσι.

Κίκκαβος: ὀνοματοπεποίηταί τι νομισμάτιον ἐν Ἅιδου.

Κίκκασος: ὀβολοῦ ὄνομα.

Κικκαβίζειν: τὴν τῶν γλαυκῶν[5] φωνὴν οὕτως καλεῖ Ἀριστοφάνης.

Κιλίκων:[6] ἐπώνυμον Ἀχαιοῦ τοῦ Μέροπος, ἀπὸ

[1] Ita corrector antiquus. M. pr. τι ἄρα, tum πίλιον ἢ πιλὸν περσῶν (sic) tantum.

[2] κιώ:—quasi absoluto articulo, deinde versûs spatium.

[3] Addit manus, typographiæ initiis non antiquior, τὸ καλούμενον καρύδης.

[4] Κικλίσκουσι primo. [5] γυναικῶν

[6] Κιλίκιον.—μέρωπος

τροφοῦ Κιλίσσης· ὃς τὴν πατρίδα* Μίλητον προύδωκεν τοῖς Πριηνεῦσι· καὶ τὸν βασιλέα στρατηγῶν· ἢ, παρόσον Κίλικες διεβέβληντο ἐπὶ πονηρίαι καὶ ὠμότητι, διὰ τοῦτο ἐκλήθη[1] Κιλίκων· Φερεκράτης· Ἀεὶ πόθ' ἡμῖν ἐγκιλικίζουσ'[2] οἱ θεοί.

Κιλίκιος ὄλεθρος: * * * *[3]

Κιλικισμόν: Θεόπομπος ὁ ἱστορικὸς τὸν ἐκ παρανομίας φόνον λέγει.

Κιλικίους: τὰς πικρὰς τιμωρίας οὕτως ἐκάλουν.

Κιλλεία: πρὸς τῷ Ὑμηττῷ[4] δασύ· οἱ δὲ κρήνην· Καλλίστρατος[5] δὲ ἄγριον λάχανον τραχύ· Εὐφρόνιος δὲ τὰ ἀκανθώδη τῶν ἐχίνων.

Κιλλικύριοι: ἐν Συρακόσσαις τινὲς ἐκλήθησαν· οἱ ἀντὶ τῶν γεωμόρων μέρος καταλαβόντες[6] τοῦ πολιτεύματος· οἷον Εἵλωτες καὶ Πενέσται[7] τινες.

Κίλικι λιμῷ:[8] ἀντὶ τοῦ ὀλέθρωι· καὶ Κιλικιστούς·[9] τοὺς ἐκ τινος παρανομίας φόνους.

Κιλλόν:[10] χρῶμα παρὰ τὸ φαιόν.

Κίμβικα:[10] σφικία· ἢ μέλισσα·† ἡ μικρολογία· ἢ διαστροφή.

Κίμβικας· καὶ κικκάβους: τοὺς αἰσχρούς.

Κιμμερικόν: εἶδος χιτωνίσκου· οὕτως Ἀριστοφάνης.

* Inc. τριδα f. 39. c. 4. tum μί ex em.

1 ἐκλίθη 2 ἐκκιλ. 3 Sesquiversûs spatium.

4 ὑμιττῶι 5 λ semel.

6 Κιλλυκυριοι — καταβαλ. 7 πενέστατοι

8 Κιλικιαίνω 9 κιλικίστους

10 Accent. bis om. † Inc. σα f. 40. c. 1.

Κιμώνεια : ἐρείπια[1] Ἀθήνησιν· ἐν οἷς ἀπεπάτουν καὶ ἐπεραίνοντο.

Κιναβευμάτων : πονηρευμάτων.

Κινάβρα : μικρολογία· οἱ δὲ τὰ ἀποκαθάρματα· οἱ δὲ τὴν τῆς ἀλώπεκος σόβην.

Κιναβρεύεσθαι : τὸ σκευωρεῖσθαι.[2]

Κίναδος : θηρίον· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· ἰδίως δὲ Σικελιώτας φασὶ τὴν ἀλώπεκα κινάδιον καλεῖν.

Κίναιδος : ἀσελγής· μαλακός.

Κιναθισμόν : οἱ μὲν τὴν κίνησιν ἀποδιδόασιν· οἱ δὲ τὸν θησαυρισμὸν κίναθον καλοῦσιν.

Κιμβάζειν : στραγγεύεσθαι.[3]

Κίνδαξ : κίνδυνος.

Κίνδας :[4] εὐκίνητος.

Κινδαψός : ὄργανόν ποιόν.

Κίνδυνον[5] ἀναῤῥίψαι λέγουσι μεταφέροντες ἀπὸ τῶν κύβων.

Κινδυνεύει : ἀντὶ τοῦ* ἐγγίζει.

Κινεῖ : οἷον ἐρεθίζει· λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὸ ἀροτριᾶν· καὶ ἀκίνητον, τὴν ἀναροτρίατον.[6]

Κινησίας : ὄνομα κύριον· οὗτος ἐπὶ ἀσεβείαι καὶ παρανομίαι διεθρυλεῖτο· ἦν δὲ διθυραμβοποιός.

[1] *Κιμανια* : ἐρίπια m. pr. *Κιμώνεια* corr. antiq.
[2] σκευορεῖσθαι (ρ ex em. m. pr. pro ν.)
[3] Κινβάζειν : στραγεύεσθαι. [4] ι postea insertum.
[5] κύβον minori charactere ex recensione suprascriptum. *Porson.* Tum post λέγουσι litura et με ex emend.
* Inc. f. 40. c. 2. [6] ἀναροτρίαν

Κινύρα :[1] ὄργανον μουσικόν· ἢ κιθάρα.

Κινυρή : οἰκτρά· θρηνητική.[2]

Κινύρεσθαι : ὀδύρεσθαι.

Κίξας : τοὺς ἐν ὁδοῖ λῃστάς.

Κίος : νῆσος μὲν μία τῶν Κυκλάδων παρακειμένη τῇ Ἀττικῇ· πόλιν δὲ τὴν νῆσον Λυσίας ἐκάλεσεν· ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλάκις τῶν ῥητόρων τὰς νήσους πόλεις ὀνομάζουσιν.

Κίρκον : ἱέρακα· ἢ οὐράν· ἢ κωπηλάτην.

Κιρρόν : πυρρόν· ἢ αἷμα τὸ ἀπὸ ζῶντος.

Κιρραῖον[3] πεδίον : Κίρρα πόλις ἐστὶν ἀπέχουσα Δελφῶν λ' σταδίους· ἔοικεν οὖν Αἰσχίνης Κίρραιον πεδίον καλεῖν τὸ παρακείμενον ταύτῃ τῇ πόλει.

Κισσύβιον : ἐκ κισυβίνου ξύλου ποτήριον κυρίως.

Κισθήνη : ὄρος τῆς Θραίκης.

[*] Κίστη καὶ κοίτης : ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖται· ἢ ἱμάτιά τινα· ἠγοῦν κιβώτια.

Κιστοφόρος : ἔοικεν δὲ τὰς κίστας ἱερὰς εἶναι Διονύσου καὶ ταῖν θεαῖν.

Κιττοφόρος : ἔνιοι δὲ μετὰ τοῦ σ̄ γράφουσιν.

Κιχλισμός :[4] ὁ λεπτὸς καὶ ἀκόλαστος γέλως.

Κιχόρεια :[5] τὸ ἄγριον λάχανον· Ἀριστοφάνης.

Κιχρᾷ : δανείζει.

[1] ι in litura.

[2] Κινυρῆ primo. Tum θρηνητικά in -κή a B. [i. e. correctore antiquo] mutatum putat Porson. B. Mihi videtur primo fuisse -κην.

[3] Accent. a corr. ant. Mox κίρραιον ab initio.

[*] Inc. f. 40. c. 3.

[4] Κιχλησμός :

[5] Κιχορία primo.

Κίων :[1] ἡ ἐν τῷ στόματι σταφυλή.

Κλᾶν ἄμπελον : τὸ τέμνειν.

Κλαγγή : ποιά τις φωνὴ ὀρνέου.

Κλαγγηδόν : μετὰ κραυγῆς.

Κλαιήσει : ὃ ἡμεῖς κλαύσει λέγομεν.

Κλαρῶται :[2] μέτοικοι· ὡς Μαριανδυνοὶ ἐν Ἡρακλείαι· καὶ Εἵλωτες ἐν Λακεδαίμονι· καὶ ἐν Θετταλίαι Πενέσται· καὶ Κιλλικύριοι ἐν Συρακόσσαις.

Κλαστάσαι : κλάσαι· προϊέναι· ἢ παρατηρεῖν.

Κλαυμυρίζεται καὶ κλαυμυριεῖται λέγουσιν· οὐ κλαίει καὶ κλαύσει.

Κλέος : τὴν φαύλην δόξαν Ἀριστοφάνης.

Κληῖσαι :[3] οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν·* οὐ κλεῖσαι· καὶ κληῖδα·[4] οὕτω καὶ οἱ τραγικοὶ καὶ Θουκυδίδης.

Κλειτοριάζειν : τὸ ἀκολάστως ἅπτεσθαι τοῦ γυναικείου αἰδοίου.

Κλείθροις : κλειδώμασιν.

Κλεινός : ἔνδοξος· ἀπὸ τοῦ κλέους.

Κλεμμάδιον : κλεψιμαῖον.

Κλεπία : κλοπή.

Κλεπτόμενοι : ἀπατώμενοι.

Κλέπτος : φώριον.[5]

Κλεψούμενος : λέγουσι τὸ ὑφαιρησόμενος.

Κλεψύδρα : κρήνη ἐν ἀκροπόλει οὕτως καλεῖται.

Κλεψύδρα : ὄργανον ἀστρολογικόν· ἐν ᾧ αἱ ὧραι μετροῦνται.

1 Κιὼν primo.
2 Κλαρόται
3 Κλῆϊσαι
* Inc. σιν f. 40. c. 4.
4 λῆϊδα m. pr. κ supr. corr. ant.
5 φορεῖον m. pr.

Κυναλώπεκα: τὸν Φιλόστρατον.

Κυνῆ Βοιωτία: ἐπεὶ ἐκεῖ καλαὶ γίνονται αἱ κύνες.

Κύνβη:[1] πλοίου εἶδος· Σοφοκλῆς.

Κυνηδόν: ὡς κύων.

Κυνηδόν: καὶ τὸ χαμαὶ* συνουσιάζειν· καὶ τὸ μὴ ἀπολύεσθαι συμπλακέντας.

Κύνειος: Ἀπόλλων Ἀθήνησιν οὕτως λεγόμενος· ὃν ἱδρύσατο Κύνης Ἀπόλλωνος καὶ Παρνηθίας νύμφης· ὡς Σωκράτης ἐν ιβ'· θεμένης τῆς Λητοῦς τὰ βρέφη ὑπὸ κυνῶν ἁρπασθῆναι τοῦ κνύζειν· τοὺς γὰρ αἰσθομένους κύνας καὶ ποιμένας ἀνασῶσαι τῇ μητρί· ὀνομασθῆναι οὖν ἐν Ὑμηττωῖ[2] ἀπὸ τῶν κυνῶν· Κράτης ἐν τωῖ περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσιῶν οὕτω γράφει· τὸ δὲ Κυνήειον ἐστιν Ἀπόλλωνος ἱερόν· Κυννείου τὸ ἐκ τοῦ θυννείου γινόμενον· τοῦτο δέ ἐστι τὸ θυννεῖον Ἁλῆϊσι·[3] καὶ γίνεται πρόσοδος μεγάλη· ταύτην ἡ πόλις εἰς θυσίαν καταχωρίζει τωῖ Ἀπόλλωνι τωῖ Κυνηείωι· Ἁλησίου Δημήτριος ὁ βασιλεύς.

Κύννα: πόρνης ὄνομα.

Κυννίδαι: γένος τι Ἀθηναίοις οὕτω καλούμενον.

Κυνόσαργες: ἓν τί τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων τὸ Κυνόσαργες.

Κυνόσαργες: τόπος ἐστὶ παρὰ Ἀθηναίοις καὶ ἱερὸν Ἡρακλέους κατ' αἰτίαν τοιαύτην·† Δίδυμος ὁ

[1] Κυνβη (sic)

* Inc. f. 46. c. 1.

[2] ὑμ•ητῶι m. pr. (sc. ὑμμ)

[3] ἀλήσει m. pr. ἀλῆισι corr.

† Inc. αὐτην f. 46. c. 2.

καὶ ἐκκλητεῦσαι μετὰ τῆς προθέσεως, ὅτ' ἂν μὴ ὑπακούσωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐφ' οἷς καλοῦνται· ἐπιτίμιον δὲ ἦν κατὰ τῶν ἁλόντων.

Κλητῆρες καὶ κλητεύειν :* καὶ κλητῆρες, οἱ ἄνδρες, δι' ὧν εἰς τὰς δίκας προκαλοῦνται οἱ δικαζόμενοι τισίν· ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προκλήσεως· κλητεῦσαι δὲ ἔστιν τὸ κλητῆρα γενέσθαι, ὡς Ἰσαῖος· λέγεται δὲ κλητεύεσθαι καὶ ἐκκλητεύεσθαι ἐπὶ τῶν μαρτύρων· ὅταν μὴ ὑπακούσωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τωῖ δικαστηρίωι· καὶ ἔστιν ἐπιτίμιον κατ' αὐτῶν δραχμαὶ χίλιαι· ὡς Ἰσαῖος ἐν τωῖ ὑπὲρ Πυθῶνος ἀποστασίου.

Κλητεύεις : μαρτυρεῖς.

Κλητῆρες : οἱ μαρτυροῦντες τοῖς προσκαλουμένοις δίκην τινά· οὗτοι δὲ ἦσαν δύο.

Κλιμακίζειν : σκελίζειν καὶ διαστρέφειν· ἔστιν γάρ τι καὶ βασανιστικὸν ὄργανον, κλίμαξ καλούμενον· ὃ τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων διαστρέφει.

Κλιμακίζειν : μέμνηται Δείναρχος ἐν τηῖ ὑπὲρ Αἰσχίνου εἰσηγορίαι λέγων· οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους· ἔστι δὲ οἷον παράγει καὶ διαστρέφει· ἴσως ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰρημένου τοῦ ὀνόματος· ἥτις οὖσα ὄργανον βασανιστικὸν† διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων.

Κλιμάζει : Δείναρχος· ὅτ' ἂν οὖν κλιμάζηι καὶ

* Inc. f. 41. c. 2.
† Inc. κὸν f. 41. c. 3.

παράγηι τοὺς νόμους· ἀντὶ τοῦ παρακλίνηι καὶ τρέπηι·[1] μήποτε δὲ δεῖ γράφειν βλιμάζειν ἀντὶ τοῦ θλίβειν καὶ βιάζεται.

Κλιμακτῆρας :[2] οὓς ἔνιοι βασμοὺς λέγουσι τῶν κλιμάκων.

Κλίνη ἀμφικέφαλος : ἡ ἔχουσα ἑκατέρωθεν ἀνάκλιντρον.

Κλινίς : κλίνη βραχεῖα· οἷον ἥ τε παράβυστος καὶ ἡ ἐπὶ τῷ ζεύγει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς νύμφης τιθεμένηι.[3]

Κλιντήρ : εἶδος φορείου· ἔστιν δὲ καὶ κλινοκαθέδριον.

Κλιντηρίδιον : κλινίδιον.

Κλισιάδες : αἱ μεγάλαι θύραι τῆς αὐλῆς· δι' ὧν ζεῦγος εἰσελαύνεται· καλοῦνται δὲ οὕτως διὰ τὸ κεκλεῖσθαι κατὰ τὸ πλεῖστον.

Κλινοπετῆ : τὸν κλινήρη[4] λέγουσιν.

Κλισιάδες : θύραι δίπτυχαι ἢ σκηναί, καὶ κλισία, ἡ σκηνή.

Κλίσις : ἡ πρόσκλισις·[5] παραγγελία εἰς κρίσιν· οὕτω Δημοσθένης.

* Κλῖτος : μέρος.

Κλοιός : περιτραχήλιος[6] δεσμός.

Κλόνος : θόρυβος· τάραχος· ἢ στρόφος.

[1] Indic. pro subjunct. quater, tum δε δὴ G. Dein in θλίβειν, ν delet corrector, judice Porson. B.

[2] Κλιματῆρας

[3] Sic.

[4] Κλινοπέτη et κληνήρη primo.

[5] πρόσκλησις corrector; ι m. pr.

* Inc. f. 41. c. 4.

[6] Inter περι et τρ tres litt. deletæ.

Κλωπαί: παραλογισμοί.

Κλυδώνιον: τὸν κλύδωνα λέγουσιν.

Κλυδώνιον: κῦμα καὶ κλύδωνα ἄμφω· Θουκυδίδης β'· καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλύδωνι ἀναφέρειν.

Κλύει: ἀκούει.

Κλῦθι: ἐπάκουσον.

Κλύτος:[1] δόξα.

Κλώζειν: ἐκβάλλειν τῇ γλώσσηι ἠχοῦντα· καὶ κλωγμὸν τὴν φωνὴν ἔλεγον ταύτην· ὑποσύροντες γὰρ τὴν γλῶτταν καὶ πλήσσοντες τὸν οὐρανίσκον, ποιὸν ἦχον ἀπετέλουν.

Κλώθει: κατασπαῖ· ἐπιμερίζει.

Κλώϊος: ὁ δεσμός.

Κλωπᾶσθαι: ἐπιθυμεῖν· καὶ τὸ λάθρα.

Κλωπωμένη: ἐφιεμένη· ἐπιθυμοῦσα.

Κλωστῆρα: ἐκκεκλασμένον.

Κλῶψ: κλέπτης.

Κνάπτοντες: καταξύοντες· κατακεντοῦντες.

Κνάφος: ἡ γναφικὴ ἄκανθα.*

Κνάφος: ὄργανόν τι ἐν κύκλωι κέντρα ἔχον· δι' οὗ τοὺς βασανιζομένους κτείνουσιν· ὅμοιον δέ ἐστι κναφικῷ κτενί.

Κνεόμενον: καταπονούμενον.

Κνίψ:[2] εἶδος μύρμηκος.

Κνεφαῖος: σκοτεινός.

[1] Accent. om. m. pr. κλυτός fecit corr. antiq.

* Inc. κανθα f. 142. c. 1.

[2] Post ν, lit. erasa, i. e. Κνεὶψ erat. Tum μήρμυκος primo.

Κνέφαλον: τύλη.

Κνέφας: σκότος· νύξ.

Κνέψος: σκότος.

Κνέωρον: φυτὸν θαμνῶδες ἐπιτήδειον εἰς κάθαρσιν· ᾧ[1] καὶ ἰατροὶ χρῶνται· ὅτε δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

Κνημία:[2] τὰ ἐν τοῖς θρόνοις καὶ τροχοῖς διερείσματα· καὶ πληγαὶ ἐν κνήμαις· καὶ τὸ κνημιοπαχὲς ξύλον, ὡς Ἀριστοφάνης.

Κνίζων: λυπῶν ἢ τέμνων.

Κνησιῶντα: ἐπιθυμητικῶς ἔχοντα τοῦ κνᾶσθαι.

Κνηκίδας: ὡς ἡμεῖς, τὰς τὸν χειμῶνα σημαινούσας νεφέλας.

Κνηστὰ[3] λάχανα: συγκοπτά.

Κνοιθιδεύς: ὄρος τῆς Ἀττικῆς.

Κνοῦς: τὸ[4] πρὸς τῷ ἄκρῳ ἄξονι τοῦ τροχοῦ.

Κνύειν: ξύειν καὶ οἱονεὶ θεῖν·[5] Μένανδρος.

*Κνώδων:[6] ἡ ἀκμὴ τοῦ ξίφους.

Κνίσσαισιν:[7] ἀναθυμιάσεσιν.

Κνίσσης:[7] λίπους ἢ ἀναθυμιάσεως.

Κνυζώμενον:[8] στένοντα· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν σκυλάκων.

Κνίψ: ζωΰφιον· τὸ τοῦ κνιπός[9] ἡ γενικὴ μετέστη εἰς εὐθεῖαν καὶ σημαίνει τὸν ὀλίγα δαπανῶντα.

[1] ὃ m. pr.
[2] Accent. om.
[3] *Κνιστὰ* primo; et distinguit *Κνηστά*: λ. σ.
[4] *Κνους*: τῷ
[5] *οἷον ειθειν* vel *ει θειν* m. pr.
* Inc. f. 42. c. 2.
[6] *Κνώδον* m. pr.
[7] *Κνίσεσιν* et *Κνίσης*
[8] *ζό* m. pr.
[9] Hic dist. G.

Κνώδαλον: ζῶον μικρὸν θηρίον· κυρίως μὲν τὸ θαλάσσιον· ποτὲ δὲ τὸ χερσαῖον.

Κόγχη:[1] ἡ κογχύλη, ὅθεν ἡ πορφύρα.

Κόγχην: τὸ ἐλάχιστον λέγουσι· καὶ κόγχης ἄξιον· τὸ οὐδενὸς ἄξιον· καὶ κόγχην διελεῖν· ἐπὶ τῶν ῥᾳδίων.

Κόθορνος: ὑπόδημα ἀμφοτεροδέξιον.

Κοῖλον: βαθύ.

Κοῖλα: τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν· καὶ οἷον ἐπὶ τοῦ προσώπου μῆλα.

Κοινὰ τὰ φίλων: Τιμαῖος φησὶν[2] ἐν τῷ θ' ταύτην λεχθῆναι κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα· καθ' οὓς χρόνους Πυθαγόρας ἀνέπειθεν τοὺς ταύτην κατοικοῦντας ἀδιανέμητα κεκτῆσθαι· κέχρηται* τῆι παροιμίαι Μένανδρος Ἀδελφοῖς.

Κοινὸν[3] γραμματεῖον καὶ ληξιαρχικόν: τὸ μὲν κοινόν, εἰς ὃ ἐνεγράφοντο εἰς τοὺς φράτορας καὶ γεννητάς· τὸ δὲ ληξιαρχικὸν εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ εἰς τοὺς δήμους ἐγγραφόμενοι.

Κοίθουρον: κηφῆνα· εἴρηται δέ, ὅτι κεύθει τὴν οὐράν· ἢ ὅτι ἄκεντρος.

Κοινεῖον: πορνεῖον.

Κοινολογία: κοινὴ διάλεκτος.

Κοίρανος: βασιλεύς· ἄρχων.

Κοινωνικόν: Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν συμμοριῶν κοινωνικοὺς λέγει τάχα μὲν τοὺς ἀνέμητον οὐσίαν νέμοντας ἀδελφούς· ὧν ὁ μὲν πατὴρ ἐδύνατο λει-

[1] Om. ἡ

[2] φασὶν

* Inc. ται f. 42. c. 3.

[3] Dist. Κοινόν:

τουργεῖν· οἱ δὲ κληρονόμοι τῶν ἐκείνου καθ' ἕνα τριηραρχεῖν[1] οὐκ ἐξήρκουν· τάχα δ' ἂν καὶ περὶ τῶν ἑκουσίαν κοινωνίαν συνθεμένων ἐμπορίας ἢ τινὸς ἄλλου· ὧν ἕκαστος οὐκ εἶχε τὸ ὅλον τίμημα τῆς κοινῆς οὐσίας.

Κοῖτος: κοίμημα.

Κόγχη: χήμη· σπανίως λέγεται χήμη.

Κοάλεμος: ἠλίθιος· φλύαρος.[2]

Κόβαλος: ἡ προσποίητος[*] καὶ σὺν ἀπάτῃ παιδιὰ[3] κοβαλεία ἐκαλεῖτο· καὶ κόβαλος ὁ ταύτῃ χρώμενος.

Κόβαλος: πανοῦργος· ἀπατεών·[4] ἢ τωθαστής.

Κοβαλεία: οὕτως ἐλέγετο ἡ προσποίητος μετὰ ἀπάτης παιδιά· καὶ κόβαλος ὁ ταύτῃ χρώμενος· ἔοικεν δὲ συνώνυμον τῳ̃ βωμολόχῳ· Φιλόχορος[5] β' Ἀτθίδος· οὐ γάρ, ὃ[6] ἔνιοι λέγουσι, βωμολόχον τινὰ καὶ κόβαλον[7] γενέσθαι νομιστέον τὸν Διόνυσον· Ἀριστοτέλης δὲ ἐν ζ' ζώων ἱστορίας τὸν ὦτον φησὶν κόβαλον καὶ μιμητὴν ὄντα ἀντορχούμενον ἁλίσκεσθαι.

Κόβατρα: κοβαλεύματα.

Κοδομή:[8] ὄνομα θεραπαίνης.

[1] -άρχην

[2] Primo ἠλιθιοφλ. sed θισ fecit m. pr.

[*] Inc. f. 42. c. 4.

[3] παιδεία, ut videtur, m. pr.

[4] ἀπαταιών

[5] -μων τῳ̃ βομολόχωι· φιλόχωρος m. pr. tum ἀττθιδος

[6] ὃ om.

[7] βομολόχον τ. κ. κολοβὸν

[8] Accent. om.

Κόδρους: τοὺς ἀρχαίους.

Κοδομεύτριαι: αἱ φρύγουσαι καὶ ἐν ἰπνοῖ ἀναστρεφόμεναι.

Κοδράντης: τὸ πᾶν, ἢ λεπτὰ δύο.

Κόθορνος: ὑπόδημα ἀρχαῖον κοινὸν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· ταυτὸν ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶν ἐφαρμόττον.

Κοθύλη: καὶ Κυθήριοι· καὶ Κυδαθῆναι· δῆμος Πανδίονος.

Κοθωκίδαι: δῆμος Οἰνηΐδος.[1]

Κοικύλλειν: περιβλέ(πειν). * * * *[2]

*Κρατηρίζων: οἶνον ἐν κρατῆρι κιρνῶν· ἢ ἀπὸ κρατήρων ἐν τοῖς μυστηρίοις σπένδων.[3]

Κραυαλλίδαι[4] ἢ Κραγαλλίδαι: ἡ ἐν Φωκεῦσι πλησίον Κίρρας χώρα.

Κραυγασμός· καὶ κραυγάζειν: κραυγὰς λέγουσι τὰς μαρτυρίας τῶν ἐπαίνων· ἃς καὶ βοὰς καλοῦσιν.

Κραυγή: νόσημα παιδίων.

Κραυμυρίζεται: ἐπὶ τῆς παιδικῆς φωνῆς λέγεται.

Κραυρόν: ψαφαρόν· καπυρόν· ξηρόν· καὶ κραυρότερον· εὐθραυστότερον,[5] σκληρότερον· κραύρα δὲ καὶ

[1] οἰηνίδος

[2] Desinit fol. περιβλε. Porsonus; "Desunt quatuor folia. Vide Etym. p. 529, 50."

* Inc. f. 43. c. 1.

[3] σπεύδων ut videtur, certe ευ, m. pr.

[4] Litera inter αυ et α statim, ut videtur, deleta. Κραυγ scripturus fuisse videtur.

[5] εὔθραστ.

αὐτὴν καὶ παραπλησίαν ἔχειν διάνοιαν· φέρεται δέ τι καὶ ἐπίγραμμα τοῦ κολοσσοῦ· Εἰμὶ ἐγὼ χρυσοῦς σφυρήλατος εἰμὶ κολοσσὸς, Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά· ὅπερ Ἀπελλᾶς ὁ Ποντικὸς οὕτω προφέρεται· Εἰμὶ ἐγὼ ναξος παγχρύσεος εἰμὶ κολοσσὸς, Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά.

Κύφων : τὸ αἰδοῖον.

Κύων ἐπὶ φάτνην : παροιμία ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων, μήτε ἄλλους ἐώντων.

Κύων παρ᾽ ἐντέροις : παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρακειμένων· ἢ ἐπὶ τῶν ἀχρήστων σφόδρα· καὶ ἀνωφελῶν· δύσβρωτα γὰρ τῷ κυνὶ καὶ δυσκατάποτα.

Κωβηλη :[2] συνουσιασμός.

Κώδιον : προβάτειον δέρμα.

Κωδύαι :[3] μηκώνων κεφαλαί.

Κώδυα : ἡ τῆς μήκωνος* κεφαλή.

Κωδωνίσαι : ἀπὸ τῶν ἵππων μετενήνεκται· εἰώθασι γὰρ οὕτως δοκιμάζειν τοὺς γενναίους ἵππους, εἰ μὴ καταπλήσσονται τὸν ἐν τῷ πολέμῳ θόρυβον· τοὺς κώδωνας ψοφοῦντες.[4]

Κώθων :[5] εἶδος ποτηρίου.

Κώθων : ποτήριον Λακωνικὸν στρατιωτικόν· καὶ κουρᾶς εἶδος.

Κωθωνίσαι : μεθύσαι.

Κωκύοντες : θρηνοῦντες.

1 ν corrector post lituram.
2 Accent. recentiss. 3 Κωδύ αι (litura.)
* Inc. f. 48. c. 3. 4 -τας 5 Κῶθον m. pr.

καλεῖται δέ τι καὶ ὑπὸ τῶν ἁλιέων,[1] οἳ θηρεύουσι τὰς ἀφύας.

Κρῆσαι: καταχέαι· καὶ ἐπικρησαμένη·* καταχεαμένη.

Κρησφύγετα:[2] τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στεγνὰ[3] καὶ ὀχυρώματα· οἱ δὲ φασὶν ὅτι Κρῆτες τοὺς νησιώτας ἅμα Μίνωι τωῖ βασιλεῖ θαλασσοκρατοῦντι ἔφυγον εἰς σπήλαια τινά· ὅθεν ἐκεῖνα ὠνομάσθησαν κρησφύγετα.

Κρητήριον: ἐπίχυσις· ἐπικρῆσαι δὲ, ἀντὶ τοῦ καταχέαι.

Κρητίζειν: τὸ ψεύδεσθαι· Ἰδομενεὺς γὰρ ἐπιτραπεὶς τὸν ἀπὸ τῶν λαφύρων χαλκὸν διανεῖμαι, τὸν ἄριστον αὐτωῖ ἐξείλετο.

Κρητίδαι: μάντεις ἀπὸ Κρήτης.

Κρητικόν: μέλος τί καὶ ῥυθμός.

Κρητικόν: βραχὺ ἱμάτιον· οὕτως Εὔπολις·—οὐ πάνυ ταχὺ Ῥίψας ἐμοὶ τοῦτ', ἀναβαλεῖ[4] τὸ Κρητικόν.

Κριάδδεμεν: τὸ γελᾶν Βοιωτοί.

Κρίβανον: οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, οἷον κριθῶν βαῦνον· τοῦτέστιν[5] κάμινον.

Κρίζει: τρίζει ἀπαχθὲς καὶ μιαρόν.

Κρινάμενος: ἐπιλεξάμενος.

[1] ἁλιαίων * Inc. κρησαμένη f. 43. c. 3.

[2] Nescio an -ται m. pr. [3] στενὰ

[4] τοῦτο· ἀναβάλλει G. τοῦτο', (sic) Porsonus; quem morem interdum in ejus adversariis servatum memini.

[5] Sic, atque ita alibi.

*Κριὸν ἀσελγοκέρων: τὸν Ἀθήνησι χαλκοῦν· κυρίττοντα· καὶ ὑβρίζοντα κέρασιν.

Κριθώτη:[1] πόλις τῶν ἐν Χερρονήσωι[2] κατοικισθεῖσα ὑπὸ Ἀθηναίων τῶν μετὰ Μιλτιάδου ἐκεῖ παραγενομένων.

Κριὸς τροφεῖα[3] ἀπέτισεν: παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων· ἐπεὶ τὰς φάτνας οὗτοι πλήττουσιν.

Κριωεύς: δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος· Κριώα.[4]

Κριοῦ διακονία: παρὰ τὴν παροιμίαν· κριὸς τὰ τροφεῖα·[5] κυρίττει[6] γὰρ τοὺς τρέφοντας.

Κρίσσαμις: Κῷος· οὗτος ἦν πολυθρέμματος· τούτῳ φασὶν ἔγχελυν τὸ κάλλιστον τῶν προβάτων ἁρπάζειν· καὶ τὸν Κρίσσαμιν ἀνελεῖν αὐτήν· φαινομένην δὲ αὐτῷ ὄναρ κελεῦσαι καταθάψαι αὐτήν· τὸν δὲ μὴ φροντίσαντα, παγγενεὶ ἀπολέσθαι.

Κρίσεως: δοκιμασίας· ἀκολουθίας.

Κρίσις: ἐξέτασις· ψῆφος· βάσανος.

Κριτός: ἐπίλεκτος.

Κρααίνων: τοῖς ποσὶ κρούων ἢ ἐπιθυμῶν.

Κρόκαι: ψῆφοι παραθαλάσσιοι.†

(Κρατίκλη:)[7]

* Inc. f. 43. c. 4.

[1] Κριθότη

[2] ν bis ut hic.

[3] τρόφια et ἐπὶ τὰς m. pr.

[4] Acc. om. m. pr. ῶ corr.

[5] τροφια (primo ό)

[6] κηρύττει, Emend. recentiss.

† Inc. σιοι f. 44. c. 1.

[7] A B. [correctore antiquo] vel paulo recentiore m. *Porson. B.*

Κρόκην νήθειν λέγουσιν: καὶ[1] καθ' ὅλου δὲ πᾶν τὸ εἰς λεπτὸν ἀγόμενον νῆμα ἐκάλουν· ὅθεν καὶ τὰ μηρύματα νήματα λέγουσιν, ὡς Ὅμηρος· Νήματος[2] ἀσκητοῖο βεβυσμένον· καὶ Εὐριπίδης.

Κρόνια: ἑορτὴ Κρόνου καὶ μητρὸς τῶν θεῶν.

Κρόκη: ῥοδάνη.

Κροκοῦν: οἱ μύσται ὡς φασὶ κρόκῃ τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὸν πόδα ἀναδοῦνται· καὶ λέγεται τοῦτο κροκοῦν· οἱ δὲ ὅτι ἐνίοτε κρόκῳ καθαίρονται.

Κρόσσας: κλιμακίδας.

Κροταλίζειν: οὐ διὰ τῶν χειρῶν κροτεῖν, ἀλλὰ διὰ κροτάλου τῆς κροταλισάσης, ὡς Εὐριπίδης φησὶν ὁ κωμικὸς περὶ τῆς Ὑψιπύλης[3] λέγων.

Κρονικώτερα:[4] ἀρχαιότερα· μωρότερα.

Κροτήσατε: ἐπαινέσατε ταῖς χερσίν.

Κρότωνος:[5] τοῦτο δεῖ ἐπὶ τοῦ ζωΐου δέχεσθαι· τὸ γὰρ εἶναι πάντοθεν ὅμοιον καὶ μηδεμίαν ἔχειν διακοπὴν, ἀλλ' εἶναι ὁμαλός· διὰ τοῦτο ἀπ' αὐτοῦ λέγουσιν· ὑγιέστερος[6] κρότωνος.

*Κροτώνων: κυνείων φθειρῶν.

Κρουπέζαι: ξύλινα ὑποδήματα, ἐν οἷς τὰς ἐλαίας ἐπάτουν· οἱ δὲ κρόταλον, ὃ ἐπιψοφοῦσιν οἱ αὐληταί· τὸ βάταλον.

Κρουστὰ γράμματα:[7] τὰ ἀπὸ τοῦ παρακρούεσθαι καὶ μὴ εὐθέως λέγειν.

[1] καὶ bis, et mox μυρήματα

[2] μα bis, et primo ἀσκητοῖσ, ni fallor.

[3] Primo ὑψ η. Scalpello factum ι.

[4] -ότερα

[5] Κρόταvος: τ. δὲ

[6] ὑγιαίστερος

* Inc. f. 44. c. 2. Κροτωνῶν (sic)

[7] Κρους: τὰ γ. ἀπο

Κρουσιδημῶν: ἀντὶ τοῦ κρουσιμετρῶν.

Κρουσιμετρεῖν: φαύλως μετρεῖν.

Κροῦσις: ἀναλογισμός.

Κρύβδην: λαθραίως.

Κρυψίνους: δόλιος· πανοῦργος.

Κρώβυλος:[1] πλέγμα τριχῶν εἰς ὀξὺ λῆγον· ἐκαλεῖτο δὲ τοῦτο ἐπ' ἀνδρῶν· κόρυμβος δὲ ἐπὶ γυναικῶν· σκορπίος δὲ ἐπὶ παίδων· καὶ Θουκυδίδης· κρωβύλους ἀναδούμενοι.

Κρώβυλος:[2] κυρίως εἶδος ἐμπλοκῆς ἐστι κατὰ Θουκυδίδην.

Κρώβυλος: ὁ μαλλὸς τῶν παιδίων.

Κρωβύλου ζεῦγος: ἐπὶ πονηρῶν· ἀπὸ πορνοβοσκοῦ δύο πόρνας ἔχοντος.

Κρώζει: ὡς κόραξ ἢ κορώνη κράζει.[3]

Κρωνεια:[4] δῆμος Λεοντίδος.

Κτηδόνες:[5] τριόδοι ἰχθύες· καὶ θηρίδια· καὶ ἐπ' εὐθείας τῶν ξύλων ἐκφύσεις.

Κτηματίτην: τὸν κτήματα πολλὰ ἔχοντα· οὕτως Λυκοῦργος.

Κτίλος: ὁ προηγούμενος τῶν προβάτων κριός.

Κτησίου Διός: τὸν κτήσιον Δία ἐν τοῖς ταμιείοις[6] ἱδρύοντο.

Κτησιφῶν: εἷς τῶν δέκα πρέσβεων τῶν μετὰ Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου πρεσβευσάντων· ἕτερος δ'

[1] Κρωβύλος
[2] Accent. om.
[3] κράζη
[*] Inc. f. 44. c. 3.
[4] Accent. om.
[5] Accent. om. et ες in litura, ej. m.
[6] ταμείοις

ἂν εἴη ὁ τὸ ψήφισμα τὸ περὶ τοῦ στεφάνου γεγραφὼς Δημοσθένει· καθ' οὗ καὶ λόγος ἐστὶ τῶι Αἰσχίνηι.

Κύαθος: ἀντλητήριον· μέτρον ὑγρὸν ὀγκιῶν δύο.

Κυαμεῦσαι: κυάμωι ψηφοφορῆσαι· ὧι ἐχρῶντο οἱ βουλευταί.

Κυαμοτρώξ:[1] ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς ψήφοις κυάμου.

Κυαμίτης: ἡρῶος[2] ἦν ὄνομα κύριον· ἴσως δὲ ἐξ ἐπωνυμίας τῶν κυάμων, δι' ὅτι παρ' αὐτῶι ἐκληροῦντο οἱ κυαμῖται ἄρχοντες· ἢ ὅτι ὁ κύαμος ἐπιπράσκετο παρ' αὐτῶι.

Κυάμωι λαχεῖν:[3] νόμος ἦν Ἀθήνησιν ἄρχοντας τινὰς* κυάμωι κληροῦν.

Κυανέοι: μέλανες.

Κυανοχαίτης: μελάνθριξ· πορφυρόθριξ· Ποσειδῶν.

Κύβεθρον: θήκη μελισσῶν.

Κυβεία: πανουργία.

Κυβεία: ἐπὶ τῶν παραβόλων πραγμάτων ἔλεγον.

Κυβηβᾶν: μαίνεσθαι· ἐνθουσιᾶν.

Κύβηβος: ὁ κατεχόμενος τῆι μητρὶ τῶν θεῶν· θεοφόρητος· Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς[4] ἐν τῆι πρώτηι τὴν Ἀφροδίτην ὑπὸ Φρυγῶν καὶ Λυδῶν Κυβήβην λέγεσθαι.

Κυβευτήν:[5] τὸν περὶ ἀργύρου κυβεύοντα.

[1] μό primo: ώξ corrector. Tum primo κυαμον, sed statim mut.

[2] ἡρῶιος

[3] Κυαμολαχεῖν m. pr.

* Inc. νὰς f. 44. c. 4.

[4] -ινὸς

[5] υ alterum in litura.

Κύβηβον: Κρατῖνος Θράτταις· τὸν θεοφόρητον·[1] *Ἴωνες δὲ τὸν μητραγύρτην καὶ γάλλον νῦν καλούμενον· οὕτως Σιμωνίδης.

Κυβηλίσαι: πελεκῆσαι· κύβηλις γὰρ ὁ πέλεκυς.

Κύβηλις: μάχαιρα ᾗ τοὺς βοῦς τραχηλοκοπεῖ.

Κύβηλις: ἀγγεῖον κεραμεοῦν ὡς πυξίς.

Κύβηλος: τυρόκνησεις.

Κυβήσινδα:[2] ἐπὶ κεφαλὴν φέρειν ἢ κατὰ νώτου.

Κύβηττον: Ἴωνες· τὸ ἄκρον* τοῦ ἀγκῶνος· οὕτως[3] Ἐπίχαρμος.

Κύβοι: πλάσεις τινὲς ἄρτων· οὕτως Εὔπολις.[4]

Κύβος: πᾶν τετράγωνον.

Κυδάζεσθαι: λοιδορεῖσθαι.

Κυδαθηναιεύς:[5] δῆμος φυλῆς τῆς Πανδιονίδος· ἢ ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς.

Κυδοιδοπαῖν:[6] ταράσσειν.

Κύδαροι: πλοιάρια ἄττα· παρ' Ἀντιφάνει[7] τὸ ὄνομα.

Κυδαντίδαι: δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς.

Κυδάλιμον: ἔνδοξον· τίμιον· εὐπρεπές.

Κυδοιμός:[8] θόρυβος· τάραχος.

Κύδιστος: ἔνδοξος.

1 θεόφραστον

2 Κυβησίνδα.

* Inc. κρον f. 45. c. 1.

3 οὗ (pro οὕ scil.)

4 ἐπίχαρμος sed ευπ statim in marg.

5 -ιεὺς m. pr.

6 Κυδιδοπᾶιν ut videtur primo. ο a m. pr. insertum, et ι erasum ante ν.

7 ά ex em.

8 Κοίδιμος m. pr.

Κύδος:[1] λοιδορία ἀρσενικῶς· καὶ παροιμία· κύδου δίκην ὀφείλειν (ἐπὶ τῶν)[2] συκοφαντησάντων.

Κῦδος:[3] γαῦρος· δύναμις· δόξα· φήμη.

Κύει: γεννᾷ.

Κύειν: τὴν ἐν γαστρὶ ἔχουσαν λέγουσιν.

Κυζικηνοὶ[4] στατῆρες: οἱ καλοὶ μητέρα θεῶν ἔχοντες.

Κυζηθμός:[5] ἡ ἀσαφὴς τῶν κυνῶν βοή.

Κυθέρεια:[6] οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις, ὡς Ἡσίοδος φησίν· ἀλλ' ἡ ἐν αὐτῇ κευθόμενον ἔχουσα τὸν ἔρωτα,* ὃν πᾶσιν ἐφίησιν· διὰ γὰρ τοῦ κεστοῦ ἔχει τὴν δύναμιν.

Κυθήριος: Κυθηρὸν δῆμος τῆς Πανδιονίδος.

Κύθνιοι: Κύθνος μία τῶν Κυκλάδων.

Κυκᾷ: ταράττει.

Κυκᾶν: ταράττειν[7] τὰ ἄλφιτα.

Κυκεών: πόμα ἐκ διαφόρων μιγμάτων κιρνώμενον.

Κυκήθρα: ταραχή· συμφορά· σκυθρωπότης.

Κύκλα: τροχούς.

Κυκλάμινος:[8] ὁ τῆς κομάρου καρπός· ὃν οἱ πλεῖστοι φαγόντες κεφαλαλγοῦντες διατελοῦσιν· ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ταῖς ῥαφανῖσι κυκλοειδές.

Κυκλήσομεν: ἀναζεύξομεν.

Κυκλόβορος: ποταμὸς τῆς Αττικῆς.

[1] Accent. om.
[2] ε. τ. om.
[3] Accent. om.
[4] Κυζηκινοί: στ. m. pr.
[5] Κύζηθμος in Κυυζηθμὸς mut. corrector.
[6] Κυθερια m. pr.
* Inc. ρωτα f. 45. c. 2.
[7] ει in litura.
[8] Post μ litura, et accentus in α, correctoris.

Κύκλιον χορόν: ὃν Ἀρείων ἐν Κορίνθωι πρῶτος ἔστησεν.

Κύκλοι: κύκλοι ἐκαλοῦντο οἱ τόποι ἐν οἷς ἐπωλοῦντο τινές· ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ κύκλω περιεστάναι τοὺς πωλουμένους.

Κυκλοφορεῖται: κατὰ κύκλον φέρεται ἢ κινεῖται.

Κύκλωπες: ἄγριοι ἄνθρωποι.

Κύκνοι: τὸ μὲν ζῶιον* δῆλον· ἔστιν δὲ καὶ εἶδος πλοίου· ἴσως ὅτι κύκνος κατὰ τῆς πρώρας τῆς νεὼς ἐκτετύπωτο ἐπισήμου ἕνεκα.

Κυκώμενος: ταραττόμενος.

Κύλα:[1] τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν μέρη· καὶ κυλοιδιαῖν ἐπειδὰν οἰδῆι ταῦτα.

Κυλάραβις:[2] γυμνάσιον ἐν Ἄργει· ἀπὸ Κυλαράβεως τινός.

Κυλινδεῖ: κυλίει· ἐπιφέρει.

Κύλιξ: φιάλη· ποτήριον.

Κυλιχνίδα:[3] τὴν ἰατρικὴν πυξίδα· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὴν λιβανωτίδα.

Κυλλήστεις:[4] τοὺς ὀξεῖς ἄρτους Αἰγύπτιοι.

Κυλλοῦ πήραν: ἡ Πήρα χωρίον πρὸς τῶι Ὑμηττῶι, ἐν ὧι ἱερὸν Ἀφροδίτης· καὶ κρήνη ἐξ ἧς αἱ πιοῦσαι εὐτοκοῦσι· καὶ αἱ ἄγονοι γόνιμοι γίνονται· Κρατῖ-

* Inc. f. 45. c. Ϛ'.

[1] *Κοῖλα*: tum *κυλιδιᾶιν* m. pr. *κυλλοιδιᾶιν* corr.

[2] Accent. om. tum *κυλαβάρεως* primo sed mut. m. pr.

[3] Accent. om. m. pr. *λί* corr.

[4] *Κυλληστεῖς* (accent. correctoris potius.)

νος δὲ ἐν Μαλθακοῖς καλιὰν αὐτὴν φησίν[1] οἱ δὲ κολλοπήραν· τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὴν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως.

Κυλοιδιαῖν: [2]τὸ τὰ κύλα[3] οἰδεῖν ἐκ μέθης· κύλα[3] δὲ λέγεται τὰ ὑποκάτω τοῦ κάτω βλεφάρου· ἃ ἡμεῖς ὑπώπια καλοῦμεν.

*Κῦμα: τὸ κυούμενον.

Κυμαίνει: ταράσσει.

Κυμάτια: αἱ ὑπεροχαὶ παρὰ τέκτοσι καὶ λιθοποιοῖς.

Κύμβαχος: ἐπὶ κεφαλὴν πεσὼν καὶ ἄνω τοὺς πόδας.

Κύμβιον: εἶδος τί ἐκπόματος ἐπίμηκες καὶ στενόν· καὶ τῷ σχήματι παρόμοιον τωῖ πλοίωι, ὃ καλεῖται κύμβη.

Κύμβηκα:[4] τὸν κύαμον λέγουσιν.

Κύμινον: ἐπὶ μικρολόγου Μένανδρος.

Κύνα: τονωπα δοκεῖ[5] πρῶτος ὀνομάσαι Σωκράτης.

Κυνᾶς:[6] τὰς περικεφαλαίας ἤτοι τὰς ἀπὸ κυνέων δερμάτων γιγνομένας· ἢ ἀπὸ Κυνὸς τινὸς κατασκευάσαντος πρώτου·[7] μέμνηται Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας οὕτως· οἱ τὰς κυνᾶς τὰς Βοιωτίας[8] ἔχοντες.

Κυνέη:[9] περικεφαλαία.

[1] κ. α. φ. addit ex recens. *A.* [m. pr.] *Porson. B.* Imo forsan corrector. Post κολλοπηραν (sic) deest semiversus.

[2] Κοιλιδιαιν m. pr. Κυλλοιδιαῖν corr.

[3] κοῖλα bis. * Inc. f. 45. c. 4.

[4] Accent. om. tum τ. κύμονα λ.

[5] Sic. [6] Κύνας m. pr. et mox.

τ τι
[7] πρώ ms. (Primo videtur πρω.)

[8] σιωπὰς [9] Κυναίη

Λαβύρινθος: κοχλοειδής[1] τόπος· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν φλυάρων.

Λαβεῖν τιμωρίαν: ἐκδικηθῆναι.

Λαβών: κυρίως καὶ ἀγοράσας καὶ μισθωσάμενος.

Λάγανα: (τὰ λαλάγγια)[2] πλακουντάρια ὡς καπυρώδη.

Λαγίσκα: ἑταίρα τις ἧς Λυσίας μνημονεύει.

Λαγαριζόμενος: σκαλεύοντες τὰς λαγόνας τύπτοντες.*

Λάγεσις: θεὸς Σικελιακή.

Λαγκρύζεσθαι: λοιδορεῖσθαι.

Λάγνας: τοὺς καταφερεῖς εἰς τὰ Ἀφροδίσια.

Λάγματα: ἱερὰ ἀπάργματα.

Λάγνης: οὐ λάγνος ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται· Τοιαῦτα μέντοι πολλὰ ἀναγκαίως ἔχει Πάσχειν,[3] ὅτ᾽ ἂν λάγνην τὸν ὀφθαλμὸν φορῇς· ἡ δὲ ἀναλογία, οἶμαι, καὶ λάγνητα, ὡς κράτητα καὶ μάγνητα.

Λάγνος: πόρνος· αἰσχρός· καταφερὴς πρὸς τὰ Ἀφροδίσια.

Λαγῷα: τὰ λάγεια[4] κρέα ὀνομάζουσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λαγὼς καθεύδων: παροιμία ἐπὶ τῶν προσποιουμένων καθεύδειν.

Λαγὼς περὶ τῶν κρεῶν: παροιμία· δειλὸν γὰρ τὸ

[1] Lit. erasa post λ. "κοχλιοειδής m. pr." *Porson*. *B*.

[2] γ in litura, et τὰ λ. supr. a correctore utrumque. Prius fuisse *Λάγγανα* notat Porson. B.

* Inc. τες f. 50. c. 1.

[3] παρασχεῖν

[4] λάγια

Ἀθηναῖος ἔθυεν ἐν τῇ ἑστίαι· εἶτα κύων λευκὸς παρὼν ἥρπασεν τὸ ἱερεῖον καὶ ἀπέθετο εἴς τινα τόπον· ὁ δὲ περιδεὴς ἦν· ἔχρησε δὲ αὐτῷ ὁ θεὸς, ὅτι εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, οὗ τὸ ἱερεῖον ἀπέθετο ὁ κύων, Ἡρακλέους βωμὸν ὀφείλει ἱδρύσασθαι· ὅθεν ἐκλήθη Κυνόσαργες· ἐπειδὴ οὖν καὶ ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ νόθος εἶναι, διὰ τοῦτο ἐκεῖ οἱ νόθοι ἐτελοῦντο, οἱ μήτε πρὸς πατρὸς μήτε πρὸς μητρὸς πολῖται.

Κυνοδέσμη: δερμάτιον ᾧ τὰς ἀκροποσθίας ἀποδοῦσιν οἱ περὶ τὰς ἀποδύσεις ἀσχημονοῦντες.

Κυνοκέφαλον: ἐν τοῖς δύο λλ λέγουσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Κυνοραισταί: κρότωνες· οἱ τῶν κυνῶν τὸ αἷμα ἐκπιπίζοντες.[1]

Κυνόσουρα: φυλὴ Λακωνική· καὶ ἄκρα Μαραθῶνος.

Κυνοφθαλμίζεται: ἀναιδῶς ἐμβλέπει.

Κυνοπίς: ἀναιδής.

Κυνόπιδος: ἀναιδοῦς.

Κυνοῦχος: βαλάντιον ἢ θύλακος.

Κυντερώτατα: καὶ κυντατώτατα λέγουσιν· Εὔβουλος Παρμενίσκωι· Ἀπὸ τῶν ἐκείνου καὶ τὰ[2] κυντατώτατα·* Φερεκράτης Λήροις·—ἔπειτα (καὶ[3]) ἕτερα Τούτων ποιοῦντα πολλὰ κυντερώτερα·[4] καὶ Αἰσχύλος.

Κύος: κύημα.

[1] Κυνοραῖσταί: et ἐκπιππίζοντες. sed π medium forsan a corr.

[2] τὸ

[3] καὶ om.

* Inc. τώτατα f. 46. c. 3.

[4] κυντετώτερα

Λακέρυζα κορώνη: ἡ μεγάλα κράζουσα.

Λακεῖν: ἀντὶ τοῦ φθέγγεσθαι.

Λακιάδαι: καὶ Λουσίαι· δῆμος Οἰνηΐδος.

**Λάκισμα*: σχίσμα.

Λακκατάρατοι: οἱ ἄγαν κατάρατοι· καὶ λακκατάπύγων, ὁ ἄγαν καταπύγων.[1]

Λάκκοι: σιροί·[2] οἰκοδομήματα χριστά· οἴνου· ἐλαίου ὑποδοχεῖα.[3]

Λακκόπλουτον: Καλλίαν τὸν Ἀθηναῖον οὕτως ἔλεγον ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Ξέρξην ἡττηθέντα ἐν τῇ περὶ Σαλαμῖνι ναυμαχίαι φεύγειν ἐξ Ἀθηνῶν· ἐσταθμευκότος δὲ τινὸς τῶν Περσῶν ἐν τοῖς Καλλίου[4] καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐκεῖ καταλελοιπότος· τῶν δὲ βαρβάρων ὀξεῖαν τὴν φυγὴν ποιησαμένων, βαλεῖν τοὺς οἰκέτας τοῦ Πέρσου πολὺν χρυσὸν εἰς λάκκον, ἐλπίζοντος ὕστερον ἀνασώσειν ἐπανελθόντας· οὐ μὴν γενέσθαι λέγεται· πρότερον γὰρ κυριεῦσαι τῶν χρημάτων Καλλίαν.

Λάκκος: ὄρυγμά τι κατασκευαζόμενον ἐν οἰκίᾳ ὄμβρους ὑποδέξασθαι· ἢ πρὸς ἄλλων τινῶν ἀπόθεσιν.

Λάκκος: Ἀθηναῖοι καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τινὲς ὀρύγματα ὑπὸ γῆν ποιοῦντες εὐρυχωρῆ καὶ στρογγύλα καὶ τετράγωνα, καὶ κονιῶντες† αὐτά, οἶνον[5]

* Inc. f. 50. c. 3.

[1] -υγῶν bis m. pr. ὁ om. ms.

[2] Post σ lit. erasa, nempe ε.

[3] -χία m. pr.

[4] Post ἰ lit. erasa.

† Inc. ῶντες f. 50. c. 4.

[5] οἶ ν'' sic; ante ν lit. erasa, scil. ο.

εσκειρῶσθαι, ὡς Ἀπολλόδωρος· Θεόφραστος[1] δὲ ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Κορυβάντων· τῶν γὰρ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἷον ἀντίγραφα αὐτοὺς εἶναι.

Κύρβεις: τρίγωνοι πίνακες ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν καὶ οἱ πολιτικοί· καὶ ἄξονες δὲ ἐκαλοῦντο οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἔχοντες τοὺς νόμους καὶ τετράγωνοι.

Κυρσάνια: τοὺς μειρακίσκους Λάκωνες.

Κυρεῖ: τυγχάνει.

Κυρηβάσασθαι:[2] διαμαχέσασθαι.

Κυρηβάζεσθαι: λοιδορεῖσθαι.

Κυρήβια: πίτυρα καὶ τὰ τῶν κριθῶν ἀποβρέγματα.

Κυρήβια: τὰ ἐκ τῶν κυάμων ἐρείγματα·[3] καὶ τὰ ἀπὸ σίτου καρφία· ἃ τινὲς καλοῦσι γόνατα.

Κυρηβίων: Δημοσθένης ἐν* τῷ κατ' Αἰσχίνου· ἐπώνυμόν ἐστιν Ἐπικράτους, τοῦ Αἰσχίνου κηδεστοῦ.

Κύρημα: ἐπίτευγμα·[4] συγκύρημα· ἕρμαιον.

Κυρήνη: πόρνης ὄνομα.

Κυρσῖλος:[5] ὄνομα κύριον· ὃν Ἀθηναῖοι κατέλευσαν, δι' ὅτι ὑπακούειν Πέρσαις προυτρέπετο.

Κυρία ἐκκλησία:[6] οἱ Πρυτάνεις συνῆγον τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον· ἡ τὴν βουλὴν ὁσήμεραι,[7] πλὴν ἐάν τις ἀφέσιμος ᾖ· τὸν δὲ δῆμον τετράκις τῆς πρυτα-

[1] θεόφραστως sic.
[2] Κυρειβάσασθαι et Κυρειβάζεσθαι
[3] ἐρήγματα * Inc. f. 47. c. 1. [4] ἐπίτερμα
[5] σ in litura a corr. qui accent. addidit.
[6] Κυρία: ἐκκλησίας οἱ
[7] ὁσήμει in litura corrector, et ν ante ραι delevit.

νείας ἑκάστης· ἐν δὲ τῆι κυρίαι ἐκκλησίαι ἔδει τὰς ἀρχὰς ἀποχειροτονεῖν, οἳ ἐδόκουν μὴ καλῶς ἄρχειν· καὶ περὶ τῆς φυλακῆς δὲ τῆς χώρας· καὶ τὰς εἰσαγγελίας ἐν ταύτῃ τῆι ἡμέραι οἱ βουλόμενοι ἐποιοῦντο.

Κυρία: ἡ κατὰ φύσιν ὑπάρχουσα δύναμις· καὶ κυρία, ἡ ὡρισμένη καὶ ἐμπρόθεσμος ἡμέρα.

Κυρία ἐκκλησία: ἐν ᾗ τοὺς ἄρχοντας ἐχειροτόνουν· οἷον στρατηγούς, ἱππάρχους καὶ τοὺς τοιούτους· ἄλλοι δὲ φασὶν καθ' ἕκαστον μῆνα ἐκκλησίας εἶναι τρεῖς, αἳ κύριαι πρὸς σύγκρισιν ἐλέγοντο τῶν συγκλήτων.

Κυριβάσασθαι: διαμαχέσασθαι·[*] οὕτως Κρατῖνος.

Κύρειον: Κύρειον[1] στράτευμα Ἰσοκράτης ἐν τῶι πανηγυρικῶι φησίν· ἔστιν δὲ τὸ μετὰ Κύρου ἀναβεβηκὸς[2] ἐπὶ Ἀρταξέρξην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ.

Κυρίσσει: κέρατι τύπτει.

Κυρίττοντες: κυρίως ἐπὶ τῶν κριῶν, ὅτ' ἂν ἐνσείωσιν ἀλλήλοις τοῖς κέρασιν.

Κυρίσαι: φιλῆσαι.

Κυρκανᾶν: κυκᾶν· ταράσσειν.

Κύρνος: ἐρώμενος[3] Θεόγνιδος· Μακεδόνες δὲ τοὺς σκοτίους κύρνους καλοῦσιν.

Κῦρος: ἐξουσία.

Κυραννή: ὄνομα θεοῦ γυναικείας Κιλικίου· οὕτω Μένανδρος.

[*] Inc. σθαι f. 47. c. 2.

[1] Κύρειον bis m. pr. [2] -κέναι

[3] Inter ἐ et ρ aliquid erasum, et primo accentus in μέ.

Κύρρη:[1] στήλη τρίγωνος πυραμοειδὴς, νόμους ἔχουσα περὶ θεῶν.

Κυρριβάζεσθαι: λοιδορεῖσθαι· διασύρεσθαι.

Κυρσάνια: Λάκωνες τὰ μειράκια.

Κυρωνίδαι: γένος ἐστιν ὠνομασμένον ἀπὸ Κύρωνος,[2] ὃν νόθον ἀδελφὸν εἶναι φασὶ τοῦ Κρόκωνος· παρὸ καὶ ἐντιμοτέρους[3] εἶναι τοὺς Κροκωνίδας τῶν Κυρωνίδων· τριχῇ δὲ αὐτοὺς ὀνομάζουσι· Κυρωνίδας· Φιλιεῖς καὶ Περιθοίδας.[4]

* *Κυσινοχωλος καὶ ἐγκυσινοχωλος*:[5] ὁ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν κυσὸν τόπου χωλός.

Κυσολάκων: ὁ Κλεινίας[6] ὁ τωῖ κυσωῖ Λακωνίζων· τὸ δὲ τοῖς παιδικοῖς χρῆσθαι Λακωνίζειν λέγουσιν· Μελαίνηι γὰρ Θησεὺς[7] οὕτως ἐχρήσατο, ὡς Ἀριστοτέλης.

Κυσοχήνη:[8] εὐρυπρωκτία.

Κύστιν: οὐρήθραν·[9] ἐφήβιον· ὑπογάστριον.

Κύτος: ὄγκος· χώρημα· βάθος.

Κύτταρος: ἡ τῆς βαλάνου[10] πυελίς· ἢ τὸ προεξάνθημα τῆς ῥοιᾶς· ἢ ἡ ἐν τοῖς κηρίοις τῶν μελιττῶν πυελὶς καὶ κατάτρησις.

[1] Accent. om. Indicat vir doctus, (Porsonus, opinor,) errorem esse pro *Κύρβις*.

[2] In *κυρωνος* ρ in δ mut. (vel vice versa) a m. pr. Tum primo *νόμον*, ut videtur; et supra κ alterum in *κρόκωνος*, τ supr. sed recentius videtur.

[3] -ωτέρους [4] περιθυδας * Inc. f. 47. c. S.

[5] ἐνκυ. [6] κλινίας [7] σ bis.

[8] *Κυσοχινη*: ἐρυπ. m. pr. [9] οὐρείθραν

[10] βασάνου

Κύτταροι: σφηκίαι.

Κύτταροι: βόστρυχοι, καὶ τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα.

Κύτταρος: οἱ μὲν ἀπέδωκαν ἐν ᾧ αἱ σφηκίαι ἐγκάθηνται· μάχεται δὲ αὐτοῖς τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Σφηξίν[1] Ὥσπερ οἱ σκώληκες ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι· ἔοικεν δ' ἐπὶ τῶν ἀγγειώδων τίθεσθαι· τοῦτο δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἀποδέδωκε· Θεόφραστος δὲ προάνθησίν τινα τῆς πεύκης καὶ τῆς* πιτύος κύτταρον προσαγορεύει· τοῦτο δέ ἐστιν ὥσπερ ὁ στάχυς μικρὸς ἐκ μεγάλων πυρήνων· ξηραινόμενος δὲ θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει.

Κύτινος: τὰ ἄνθη τῶν ῥοιῶν.

Κύφων: ὁ εὐτελὴς ἄνθρωπος.

Κύφων: ἔστι μὲν δεσμὸς ξύλινος, δι' οὗ τὸν τράχηλον καὶ τὰς χεῖρας διείρουσιν· χρῶνται δὲ ἤδη τῇ λέξει καὶ ἐπὶ πάντων τῶν δυσχερῶν.

Κυφόν: κεκυμμένον.

Κύφωνες: ἱμάτια γυναικεῖα· ἢ χιτῶνος εἶδος· οὕτως Ποσείδιππος.

Κυφός: κεκυρτωμένος· καὶ πάγκυφος ἐλαία, ἡ κατακεκαμμένη.

Κύψαι: ἀντὶ τοῦ ἀπάγξασθαι· Ἀρχίλοχος· Κύψαντες[2] ὕβριν ἀθρόην ἀπέφλοσαν.

Κυψέλαι: φρονημάτων ἀγγεῖα· ἢ κενοὶ παντάπασιν.

Κυψέλη: κυβέρτιον μελισσῶν· λέγεται δὲ καὶ ἡ ὀπὴ τοῦ ὠτός.

[1] σφιγξίν   * Inc. f. 47. c. 4.

[2] Κύψαντες ut nov. artic.

Κυψελιδῶν ἀνάθημα[1] ἐν Ὀλυμπίαι: ἐν Φαίδρωι· παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος[2] ἐν Ὀλυμπίαι ἐστάθη κολοσσός,* ἀλλ' οὐ τῶν Κυψελιδῶν·[3] Κυψέλου δὲ φασὶ τὸ ἀνάθημα· ὡς Ἀγάκλυτος ἐν τωῖ περὶ Ὀλυμπίας φησὶν οὕτως· ναὸς τῆς Ἥρας παλαιὸς, ἀνάθημα Σκιλλουντίων· οὗτοι δὲ εἰσὶν Ἠλείων·[4] ἔνεστιν δὲ ἐν αὐτωῖ χρυσοῦς κολοσσὸς, ἀνάθημα Κυψέλου τοῦ Κορινθίου· φασὶ γὰρ τὸν Κύψελον εὐξάμενον, εἰ Κορινθίων τυραννεύσειε,[5] τὰς οὐσίας πάντων εἰς δέκατον ἔτος ἀνιερώσειν, τὰς δεκάτας τῶν τιμημάτων εἰσπραξάμενον, κατασκευάσαι τὸν σφυρήλατον κολοσσόν· Δίδυμος δὲ κατασκευάσαι τὸν κολοσσὸν φησὶ Περίανδρον· ὑπὲρ τοῦ τῆς τρυφῆς καὶ τοῦ θράσους[6] ἐπισχεῖν τοὺς Κορινθίους· καὶ γὰρ Θεόφραστος ἐν τωῖ περὶ καιρῶν β'[7] λέγει οὕτως· ἕτεροι δὲ εἰς ἀνδρωδέστερα καταδαπανῶντες, οἷον στρατείας ἐξάγοντες καὶ πολέμους ἐπαναιρούμενοι, καθάπερ καὶ Διονύσιος ὁ τύραννος· ἐκεῖνος γὰρ οὐ μόνον ᾤετο δεῖν τὰ τῶν ἄλλων καταναλίσκειν, ἀλλὰ καὶ τὰ αὑτοῦ, πρὸς τὸ μὴ ὑπάρχειν† ἐφόδια τοῖς ἐπιβουλεύουσιν· ἐοίκασι δὲ καὶ αἱ πυραμίδες ἐν Αἰγύπτωι, καὶ ὁ τῶν Κυψελιδῶν[8] κολοσσὸς, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τὴν

[1] Κυψεληδῶν: ᾱ. atque ita mox.
[2] ή ex em. * Inc. σὸς f. 48. c. 1.
[3] τὸν -ηδόν [4] ἠλίων
[5] τυραννήσειε Porsonus. [6] σ bis.
[7] κ. δύο λέγειν (sic) † Inc. f. 48. c. 2.
[8] κυψεληδων vel ἠδων ter.

αὐτὴν καὶ παραπλησίαν ἔχειν διάνοιαν· φέρεται δέ τι καὶ ἐπίγραμμα τοῦ κολοσσοῦ· Εἰμὶ ἐγὼ χρυσοῦς σφυρήλατος εἰμὶ κολοσσὸς, Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά· ὅπερ Ἀπελλᾶς ὁ Ποντικὸς οὕτω προφέρεται· Εἰμὶ ἐγὼ ναξος παγχρύσεος εἰμὶ κολοσσὸς, Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά.

Κύφων : τὸ αἰδοῖον.

Κύων ἐπὶ φάτνην : παροιμία ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων, μήτε ἄλλους ἐώντων.

Κύων παρ' ἐντέροις : παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρακειμένων· ἢ ἐπὶ τῶν ἀχρήστων σφόδρα· καὶ ἀνωφελῶν· δύσβρωτα γὰρ τῷ κυνὶ καὶ δυσκατάποτα.

Κωβηλη :[2] συνουσιασμός.

Κώδιον : προβάτειον δέρμα.

Κωδύαι :[3] μηκώνων κεφαλαί.

Κώδυα : ἡ τῆς μήκωνος* κεφαλή.

Κωδωνίσαι : ἀπὸ τῶν ἵππων μετενήνεκται· εἰώθασι γὰρ οὕτως δοκιμάζειν τοὺς γενναίους ἵππους, εἰ μὴ καταπλήσσονται τὸν ἐν τῷ πολέμῳ θόρυβον· τοὺς κώδωνας ψοφοῦντες.[4]

Κώθων :[5] εἶδος ποτηρίου.

Κώθων : ποτήριον Λακωνικὸν στρατιωτικόν· καὶ κουρᾶς εἶδος.

Κωθωνίσαι : μεθύσαι.

Κωκύοντες : θρηνοῦντες.

[1] ν corrector post lituram.

[2] Accent. recentiss.

[3] Καδύ αι (litura.)

* Inc. f. 48. c. 3.

[4] -τας

[5] Κώδον m. pr.

Κωκυτός : ὄνομα ποταμοῦ· ἢ θρῆνος· κοπετός· ὀδυρμός.

Κωλακρέται : ταμίαι[1] τοῦ δικαστικοῦ· οἱ καὶ τὰ εἰς θεοὺς ἀναλισκόμενα παρεῖχον.

Κωδωνοφορῶν : περιπολῶν καὶ ἐξετάζων εἰ γρηγοροῦσιν οἱ φύλακες· οἱ γὰρ τὰς φυλακὰς ἐπισκοποῦντες κώδωνας εἶχον καὶ ἐψόφουν· ἵν' οἱ φυλάσσοντες ἀντιφθέγγωνται· οὕτως Νικοφῶν.[2]

Κωλέα : μέρος κρέατος.

Κωλήβη : μήποτε ὁ λάσταυρος· κώληβοι[3] γὰρ οἱ ταῦροι.

Κωλῆν λεκτέον : οὐχὶ ἀκροκώλιον, οὐδὲ κωλεόν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Κωλῆν : κωλέαν.

Κωλιάς : τόπος ἐν Ἀττικῇ[*] ἐκκείμενος, ὅμοιος ἀνθρώπου κώλῳ· ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀφροδίτης· ἦν δὲ καὶ ναυκληρία.

Κώληπα : τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος· ἢ κόξα.

Κωλύμη : κώλυμα· κώλυσις· ἐμπόδιον· ἔστι δὲ ἡ λέξις Θουκυδίδου.

Κωλαγρέται : οἱ ταμίαι[4] τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων.

Κωλώτης : ἀσκαλαβώτης.[5]

[1] ταμεῖαι—οἷον καὶ (sic)

[2] εὔνκοφῶν (sic) m. pr. οὔ νικοφῶν corrector.

[3] Accent. om. et λη ex em. ejusd.

[*] ἐν ἀττι corrector in litura; tum inc. κῇ (m. pr.) f. 48. c. 4.

[4] ταμιεῖαι (ι primum in litura)

[5] -του an -της primo voluerit, nescio, sed statim τ i. e. της.

Κῶμα: κοίμημα.

Κῶμαι: αἱ βραχεῖαι πόλεις.

Κώμας: τὰ ἄμφοδα.

Κωμάζει: κῶμον[1] ἢ δρᾶμα ᾄδει· ὑβρίζει.

Κωμαστής· ὁ τρυφῶν μετ' ᾠδῆς ἀσελγοῦς.

Κώμην: οἱ πλεῖστοι τὸν στενωπόν·[2] καὶ τὴν οἷον γειτνίασιν· οἱ δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει δήμους κώμας φασὶ προσαγορεύεσθαι· καὶ κωμήτας τοὺς δημότας ἐν πόλει· καὶ οἷον ἐν τῇ αὐτῇ τάξει καὶ μοίραι τῆς πόλεως οἰκοῦντες·[3] οὕτως Ἀριστοφάνης· εἴρηκεν δὲ καὶ Θουκυδίδης κώμας τοὺς δήμους ἐν πρώτωι· κατὰ κώμας δὲ τωῖ παλαιωῖ τρόπωι οἰκηθεῖσα.

Κωμήτης: γείτων· κῶμαι γὰρ τὰ ἄμφοδα [ἐκ τῆς *Κωπαΐδος* λίμνης τῆς *Βοιωτίας*·]* ὅθεν καὶ τὸ ἐπικωμάσαι, παρὰ τὸ ἐν αὐτοῖς κοιμᾶσθαι καὶ βιοῦν.

Κῶμοι: ᾠδαί· ἢ ὀρχήσεις μετὰ μέθης.

Κῶμος: εἶδος ὀρχήσεως.

Κωμῳδεῖν: σκώπτειν.

Κώμυθα:[4] δέσμη χόρτου.

Κωμῳδίαι: ὕβρεις· διασυρμοί· ἐμπαίγματα.

Κωνῆσαι: περιενεγκεῖν· διακαῦσαι· ἀπὸ τῶν πισσούντων·[5] ἐπεὶ περιδινοῦσιν[6] ἐν κύκλωι τὰ πισσούμενα· κώνους γὰρ καλοῦσι τοὺς στροβίλους· εἰκότως καὶ οἱ πιττοῦντες τὰ ἀγγεῖα ἀπὸ τῆς περιαγω-

[1] κωμων

[2] τῶν στενωπων

[3] Sic.

* Inc. ωτίας f. 49. c. 1.

[4] Accent. om.

[5] πη in πι ter mut. semel relictum.

[6] περιδαινουσιν

γῆς κωνᾶν· καὶ τοῦ ἐλαίου δὴ περικωνῆσαι· εἴληπται ἀπὸ τῆς τῶν κώνων[1] περιαγωγῆς· οὐκ ἀπὸ τῆς πιττώσεως.

Κωνειαζομέναις:[2] θανάσιμον φάρμακον πινούσαις.

Κώνειον:[3] θανάσιμον· δηλητήριον.

Κωνοειδές: σχῆμα τοιοῦτον οἷον στροβιλοειδές.[4]

Κῶνοι: στρόβιλοι.[4]

Κῶος: ἐξείτης.[5]

Κωπαΐδες: ἐγχέλυες (ἐκ τῆς Κωπαΐδος λίμνης τῆς Βοιωτίας).[6]

Κωπαῖοι: σφῆκες· οὕτως[7] Ἀριστοφάνης.

Κώπην: μαχαίρας λαβήν.

Κωπῆρες πλοῖον: ὡς ἡμεῖς· καὶ Θουκυδίδης ἐν δ'.

*Κωπητήρ: σκαλμός.

Κωραλίσκον: τὸ μειράκιον Κρῆτες.

Κώρυκος: θυλάκιον.

Κωρυκαῖος:[8] θεὸν τινὰ παρεισάγουσιν[9] οἱ κωμικοὶ ἐπακροώμενον ἀπὸ παροιμίας τινός· Κώρυκος γὰρ τῆς Παμφυλίας ἀκρωτήριον, παρ' ᾧ πόλις Ἀτταλία·[10] ἐνταῦθα οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως, ἵνα μηδὲν αὐτοὶ κακῶς πάσχωσιν ἀπὸ τῶν ἐφορμούντων τὴν ἄκραν λῃστῶν, ὑπαλλαττόμενοι πρὸς τοὺς ἐν ἄλλοις

[1] τῶν κώνου (sic)
[2] κει pro γι corrector, et mox in πινούσαις omnia præter π.
[3] ει pro ι corrector.
[4] βη bis.
[5] ἐξείτης, et p. 199, 16.
[6] Uncinis incl. om.
[7] οὐ
* Inc. f. 49. c. 2.
[8] Κωρυκεος m. pr. et sic deinceps. Bis αῖ fecit corr.
[9] ιν in litura corr.
[10] τ semel.

λιμέσιν ὁρμῶντας κατηκροῶντο· καὶ τοῖς λησταῖς ἀπήγγελλον· καὶ τίνες εἰσὶν καὶ ποῖ πλέουσιν· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία· Τοῦ δ' ἄρα[1] Κωρυκαῖος ἠκροάζετο· οἱ δὲ κωμικοὶ Κωρυκαῖον τὸν θεὸν εἰσάγουσι· Μένανδρος Ἐγχειριδίῳ· Διωξίππος[2] Θησαυρῷ—μὴ κατακούσειεν δέμας Ὁ Κωρυκαῖος· ἀλλὰ μὴν κατακήκοα Σοῦ κατακολουθῶν ἔνδοθεν·[3] ὁ δὲ Ἔφορος ἐν γ'· ὑπ' ἄκραι, φησὶν, ᾤκουν οἱ καλούμενοι Κωρυκαῖοι, ἀνατεινούσῃ εἰς πέλαγος, συμμικτοὶ τινὲς κατασκευασάμενοι[4] πολισμάτιον, γείτονες Μυονήσωι·[5] τοῖς οὖν ὁρμῶσιν ἐμπόροις προσῄεσαν* ὡς ὠνούμενοι σύμπλοοι· εἶτα μαθόντες τί τε κομίζουσι καὶ ποῖ πλέουσι, τοῖς Μυονησίοις ἀπήγγελλον· κἀκεῖνοι ἐπετίθεντο αὐτοῖς· ἐλάμβανον δὲ καὶ αὐτοὶ μέρη τινὰ τῶν λύτρων.

Κῶσος: ἀστράγαλος ὁ ἐξείτης ὑπὸ τῶν πολλῶν καλούμενος.

Κώτιλος: πανοῦργος· ἢ κόλαξ· ἀπατεών.[6]

Κωτίλλω: λαλῶ.

Κωφεῖν: βλάπτειν· πηροῦν.

Κωφόν: ἄηχον· ἀσθενές· ἀμβλύ.

Κωφός: ὁ οὔτε λαλῶν οὔτε ἀκούων.

[1] *παροιμία· ζ ουδ' αρα* fere ms. Supra illud quasi ζ, quod alibi in codice valet πρὸς, nescio quid erasum.

[2] *ζιόξ.*

[3] *κ. ε. σου*

[4] *καὶ ἀσ.* m. pr. (sic)

[5] bis σ, et mox.

* Inc. *σήεσαν* f. 49. c. 3.

[6] *ἀπαταιών*

Κωφότερος κίχλης: παρ' Εὐβούλωι[1] ἐν Διονυσίω λέγεται ἀφωνότερος κίχλης.

Κωφότερος τοῦ Τορωνέος λιμένος· περὶ Τορώνην τῆς Θράκης καλεῖται τίς κωφὸς λιμήν.

Τέλος τοῦ κ̄ στοιχείου.

Ἀρχὴ σὺν Θεῷ λ̄ στοιχείου.

Λάμβδα: ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπέγραφον· ὥσπερ οἱ Μεσσήνιοι μ̄· Εὔπολις·—ἐξεπλάγη γὰρ ἰδὼν στίλβοντα τὰ λάμβδα· οὕτως καὶ Θεόπομπος.*

Λαβαῖς: ἐπαφαῖς· ἢ ἀφορμαῖς· ἢ μέμψεσιν.

Λαβέ: ὀξυτονεῖν φασὶ τοὺς περὶ Ἀρίσταρχον παρὰ τὴν χρῆσιν καὶ τὸ ἔθος.

Λαβήν: ἡ μεταφορὰ μὲν ἀπὸ τῶν παλαιστῶν· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀφορμὴν κατὰ τῆς τέχνης τῆς κατ' αὐτῶν διδόντων.

Λαβεῖν τιμωρίαν: ἐκδικηθῆναι.

Λαβοῦ: ὡς καλοῦ· καὶ τὰ ὅμοια· τὸ λαβέ.

Λάβρα: δημόσιος στενωπός· ἄμφοδος· ῥύμη δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσιν.

Λαβραγόρην:[2] σφοδρῶς δημηγοροῦντα.

Λαβρώνιον:[3] εἶδος ποτηρίου πλατὺ τῇ κατασκευῇ καὶ μεγάλα ὦτα ἔχον· οὕτως Μένανδρος.

[1] εὐβούλου
[2] Λαβραγορεῖν
* Inc. πομπος f. 49. c. 4.
[3] Λαβρωνεῖον

Λεπάσται:[1] κύλικες τινὲς οὕτως ἐκαλοῦντο· Κρατῖνος.

Λέπατνα: οἱ περὶ τὰ στήθη τῶν ὑποζυγίων ἱμάντες.

Λέπραι: λεπίδας ἔχοντα ταρίχη· καὶ λεβίαι[1] καλοῦνται.

Λέπρεον: τῆς Τριφυλίας πόλις· ἀπὸ τοῦ παρακειμένου τραχέος ὄρους· οἱ δ' ἀπὸ τοῦ τοὺς κτίζοντας αὐτὴν νόσωι χρήσασθαι λέπραι.

Λεπτὰ πλοῖα: τὰ μικρά· ἡ Θουκυδίδης.

Λέπτει: κατεσθίει: οὕτως Εὔπολις.

Λεπτηκεις: λέπτας.

Λεπτὴν πλέκειν: λεγόμενον τί ἐπὶ τῶν πενήτων· οἷον ἀκριβῆ· στενήν· ἀσθενῆ.

Λεπτογέα:[1] κακὸς ἀγρός· λεπτὴ γῆ· λυπρά.[2]

Λεπτολογίαν:[3] Ἕρμιππος Δημόταις.

Λεπτόμιτον φάρος: τὸ λεπτὸν ἱμάτιον.

*Λέρνη θεατῶν: ἀντὶ τοῦ κακῶν θέατρον· Κρατῖνος·[4] οἱ μὲν διὰ τὴν ὕδραν· οἱ δὲ διὰ τὸ τοὺς Ἀργείους τὰ καθάρματα ἐκεῖ ἀποφέρειν· ὁ γὰρ Δαναὸς ἐν τῇ Λέρνηι τὰς κεφαλὰς τῶν Αἰγυπτιάδων ἀπέθετο· καὶ, ὡς εἰκὸς, ἐφ' ὕβρει ἐκέλευσεν τὰ δεισαια ἐκεῖ ῥίπτειν.

Λεσβίων ἀξία: παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπράκτων.

Λέσβιον ᾠδόν:[5] τὸν Φρύνιχον· οἱ δὲ Εὐαίνετον.

[1] Accent. om. ter. [2] λιπαρά. Em. m. multo recentior.
[3] λο suprasc. eodem tempore.
* Inc. f. 54. c. 1. [4] ἀντίκακον θέατρον κρατεῖ
[5] ὀδόν

ζῶον ὁ λαγώς· ὅθεν καὶ ὁ Ῥηγῖνος λαγὼς ἐλέχθη· καὶ γὰρ τοὺς Ῥηγίνους ἐπὶ δειλίαι ἐκωμώδουν· παροιμία δέ τις ἐστιν, λαγὼς τὴν περὶ τῶν κρεῶν τρέχει, ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων ταῖς ψυχαῖς καὶ πρὸς τοῦτο καρτερῶς ἀγωνιζομένων ταττομένη.

Λαθύρους: ἀράκους.

Λαθών:[1] ἀντὶ τοῦ λησόμενος.

*Λαιά: ἀριστερά· ἢ κολόβιον.

Λαιλαι:[2] κατὰ ἀποκοπὴν ἐπὶ τῆς αἰσχρολογίας.

Λαίλαψ: μετὰ ἀνέμων ὄμβρος καὶ σκότος.

Λαῖμα: ἀπὸ τοῦ λαιμᾶν εἴρηται τὸ βρένθυμα.

Λαιμαργία: ἡ σύντονος ἐπιθυμία.

Λαιῶν: ἀριστερῶν.

Λαῖφος: ἱμάτιον.

Λαιψηρόν: ταχύ· ἐλαφρόν· κοῦφον· Λάκωνες τὸ ἡμίξηρον.

Λακερύζεσθαι: λογοποιεῖσθαι ἢ λοιδορεῖσθαι.

Λακεδαιμῶν: τὴν κλητικὴν[3] περισπῶσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λακεδαίμονα καὶ Σπάρτην ὁρίζουσι τινές: Λακεδαίμονα μὲν πᾶσαν νομίζοντες καλεῖσθαι τὴν Λάκαιναν· Σπάρτην δὲ τὴν μίαν πόλιν· οἱ δ' οὖν Ἀττικοὶ τὴν πόλιν αὐτὴν οὐ μόνον Σπάρτην, ἀλλὰ καὶ Λακεδαίμονα καλοῦσιν· οὕτως Κρατῖνος.

[1] *Λαθῶν*

* Inc. f. 50. c. 2.

[2] ιλ in litura; certe λ correctoris. "Quid primo n. l." *Porson. B.*

[3] τι correctoris.

φυκέναι φασὶν[1] πρὸς τοῖ 'Αχέροντι· ὅθεν καὶ 'Αχεροΐδα[2] καλεῖσθαι αὐτὴν παρ' Ὁμήρωι.

Λευκὴ ἀκτή: πλειόνων ὄντων λευκῶν, Λυσίας τοὺς ἐν Προποντίδι μνημονεύει.

Λευκὴ ἡμέρα: ἡ ἀγαθὴ καὶ ἐπ' εὐφροσύνηι· Εὔπολις Κόλαξι.

Λευκὴν μάζαν φυρῶ σοι: παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα ὑπισχνουμένων.

Λευκὴ στάθμη: ἐπὶ τῶν ἄδηλα* ἀδήλοις σημειουμένων· ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων· Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι·[3] Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι, Οὐ μᾶλλον ἢ λευκῶι λίθωι λευκὴ στάθμη.

Λευκόνιον: δῆμος Λεοντίδος· οἱ καὶ Λευκόνιοι.

Λευκοί: οἱ δειλοὶ[4] καὶ λευκόπυγοι.

Λευκοπύγους: δειλούς· ὡς μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους.

Λευκόσυροι: οἱ Καππάδοκες· καὶ τοὺς οἱ Ἴωνες Σύρους.

Λευκορυτους: δειλούς.

Λευκώλενος: λευκοβραχίων.

Λεύκωμα: τοῖχος ἐστὶ γύψωι ἀληλιμμένος, πρὸς γραφὴν τινῶν πολιτικῶν ἐπιτήδειος.

Λεῦκτρα: χωρίον Βοιώτιον περὶ Θεσπίας.

Λευχείμων: λευκοφόρος.

Λέχαιον: ἐπίνειον Κορινθίων.

[1] φησὶν
[2] ἀχεροΐδα
* Inc. ϑηλα f. 54. c. 3.
[3] κηδ.
[4] δῆλοι, tum δήλους

ὑποδέχονται καὶ ἔλαιον εἰς αὐτά· ταῦτα καὶ λάκκους καλοῦσιν· καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἄφοβον ψευδομαρτυριῶν· τῆς οἰκίας τὰ σκεύη λαβὼν καὶ τὰ ἀνδράποδα ἀπαγαγὼν καὶ τὰ λακκώματα ἀποσπάσας· καὶ μονονοὺ δὲ αὐτὴν τὴν οἰκίαν ἐμπρήσας, Μεγάραδε ἐξῳκίσθη.[1]

Λακωνικὸν τρόπον: περαίνειν ἢ παρέχειν ἑαυτὰς τοῖς ξένοις· ἥκιστα γὰρ τὰς γυναῖκας φυλάσσουσιν οἱ Λάκωνες.

Λακωνίζειν: παιδικοῖς χρῆσθαι· Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις[2] β΄.

Λακωνικός: στερρός· ἀνδρεῖος.

Λακόπεδον: τοὺς ὄρχεις· οὕτως Ἀνταγόρας.

Λακκοσκαπέρδαν: ἀντὶ τοῦ λακκόπρωκτον ἢ μέγαν σκάπερδον· ὡς καὶ λακκαταράτους,[3] τοὺς ἄγαν καταράτους.

Λακκοσχέας:[4] τοὺς καθειμένον ἔχοντας τὸν ὄσχεον· ὅ ἐστι τῶν διδύμων ἀγγεῖον.

Λακκοσχέων: μαλακῶν.

Λακπατεῖν:[5] Φερεκράτης Πετάλῃ· Παίειν με,* τύπτειν, λακπατεῖν, ὠθεῖν, δάκνειν.

[1] ἐξοικ.

[2] Videtur a m. pr. θεσμοφανειαζούσαις fuisse. *Porson. B.* Certe φαν.

[3] λακκαράτους. M. recens in marg. Λακκοσκαπέρδας λέγεται, ὁ κατάρατος.

[4] ς finalem a correctore additam puto. Accent. om. ms. tum καθημενον.

[5] Λάκπάπτειν et λάκπαπτειν (sic)

* Inc. f. 51. c. 1.

Λακρατίδας: τὰ κατεψυγμένα· ἐπὶ γὰρ Λακρατίδα[1] ἄρχοντος πολλὴ χιὼν ἐγένετο.

Λάκωνες: κυβευτικοῦ βόλου[2] ὄνομα.

Λακωνικαί: ὑπόδημα ἀνδρεῖον· σεμνόν.

Λαλίστατον: τὸ κατὰ λόγον σοφόν· λέγεται δὲ καὶ ὁ εὔγλωττος καὶ ὁ εὔφωνος.

Λαλίστερον: ἀδολεσχέστερον.

Λάμια: θηρίον.

Λάμια: ταύτην ἐν τῆι Λιβύηι Δοῦρις[3] ἐν δευτέρωι Λιβυκῶν ἱστορεῖ γυναῖκα καλὴν γενέσθαι· μιχθέντος δὲ αὐτῆι Διὸς, ὑφ' Ἥρας ζηλοτυπουμένην ἃ ἔτικτεν ἀπολλύναι· διόπερ ἀπὸ τῆς λύπης δύσμορφον γεγονέναι· καὶ τὰ τῶν ἄλλων παιδία ἀναρπάζουσαν διαφθείρειν· ἔστι δὲ καὶ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν ὁρμηθέντες οἱ Ἕλληνες μετὰ τὸν Ἀλεξάνδρου θάνατον, Ἀθηναίων ἡγουμένων, τῆς ἐλευθερίας ἀντιποιησάμενοι τὸν Ἀντίπατρον ἐνίκησαν· Μένανδρος Ἀνδρογύνωι· Πλήσας γὰρ ἔφερεν ἐκ παρατάξεως* ποθὲν Τὰς ἐν Λαμίαι πάσας.

Λάμια: γυνὴ Ἀθήνησιν ἐν ἀγορᾶι διατρίβουσα, σκύταλον ἔχουσα καὶ ἐπιψοφοῦσα· ἔστι δὲ καὶ θηρίον.

Λαμπάδιον: ὃ νῦν λαμπάδα καλοῦσιν· οὕτω Δείναρχος[4] καὶ Πλάτων.

Λαμπάδος: τρεῖς ἄγουσιν Ἀθηναῖοι ἑορτὰς λαμπάδος· Παναθηναίοις· Ἡφαιστείοις·[5] καὶ Προμηθεί-

[1] post δα litura. sc. erat δας. [2] βώλου

[3] δουρὶς * Inc. ως f. 51. c. 2. [4] δίναρχος

[5] ὑφεστήοις et ή in ί mut. a m. pr. tum προμηθίοις. Deinde ἴστρος m. pr. cum litura ante ρ. ί corrector.

οις· Ἴστρος δὲ φησὶν λαμπάδα νομίσαι ποιεῖν πρῶτον Ἀθηναίους, Ἡφαίστωι θύοντας· ὑπόμνημα τοῦ κατανοήσαντος τὴν χρείαν τοῦ πυρὸς διδάξαι τοὺς ἄλλους.

Λαμπάδιον: Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν· Ἔρια οἰσυπηρά· οἱ μὲν τὸ λεπτὸν ἐρίδιον, ωἷ καταδεῖται τὰ κατάγματα· οἱ δὲ δεσμοῦ τί γένος· οἱ δὲ τὴν χοίνικα εἰς ἣν καθιᾶσιν τὴν κνήμην οἱ ἀφῃρημένοι τὸν πόδα· οἱ δὲ νάρθηκα καὶ καλάμους, οἷς δεσμοῦσι τοὺς τὴν κνήμην κατάξαντας.

Λαμπάς: ἀγὼν Ἀθήνησι Πανὶ καὶ Προμηθεῖ ἀγόμενος.

Λαμπή: παχὺς ἀφρὸς ἐπιπολῆς τοῦ οἴνου.

Λαμπήνη:[1] εἶδος ἅρματος* ἁμάξης· οὕτω Μένανδρος.

Λαμπιστινη: ἅμαξα βασιλική· ἥρδιον[2] περιφανὲς, ὅ ἐστιν, ἅρμα σκεπαστόν.

Λαμπουρίς: ἡ ἀλώπηξ παρ' Αἰσχύλωι.

Λαμπρὰν ἡμέραν λέγουσιν, οὐ καθαράν.

Λαμπραί: δῆμος Ἐρεχθηΐδος.

Λάμιος: ἐκαλεῖτο τίς Ἀθήνησιν· οὕτω καὶ Μνησίθεος.

Λαμπριεῖς: δισσοὶ δῆμοι τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς.

Λαμπροείμων:[3] λαμπροφορῶν.

Λαμπρός: ὁ ἐπιπολάζων ἀφρὸς τωῖ οἴνωι[4] καὶ τοῖς ἄλλοις ὑγροῖς.

[1] Λαμπίνη
[2] Sp. et accent. om.
[4] οι ex em.

* Inc. f. 51. c. 3.
[3] Λαμπροίμων primo.

Λήϊον: ὁ χλωρὸς σῖτος.

Ληϊσθείς: ληστευθείς.

Ληϊστάς: καὶ τοὺς ἐν τῆι θαλάττηι.

Λήϊα: σιτοφόρα πεδία· χωράφια.

Ληϊσταί: ἀντὶ τοῦ πειραταί.

Ληϊτόν:[1] δημόσιον.

Ληΐσατο: ἐμερίσατο ἢ ἐλαφυραγώγησεν.

Ληΐζεται: αἰχμαλωτίζει· διαρπάζει·[*] πορθεῖ· ἐρημοῖ· ἴσως δὲ καὶ ἐν παθητικῶι σημαινομένωι λέγεται.

(Ληστικὸν καὶ ληστρικὸν διαφέρει: τὸ μὲν γὰρ ἐκτὸς τοῦ ρ̄, σημαίνει τὸ σύστημα τῶν ληστῶν· τὸ δὲ μετὰ τοῦ ρ̄, τὸ κτῆμα τῶν ληιστῶν· Θουκυδίδης α'· τό, τε ληιστικὸν καθῄρει ἐκ τῆς θαλάττης.)[2]

Ληκᾶσθαι: περαίνεσθαι.

Ληκῆσαι: παῖσαι· καὶ ἐπὶ τοῦ πλησιάσαι τίθεται· οὕτως Φερεκράτης.

Ληκούμεσθ' ὅλην τὴν νύκτα: τουτέστι διαπαιζόμεθα·[3] οὕτως Φερεκράτης.

Λήκυθον: τὴν τοῦ μύρου Ἀττικοὶ καλοῦσιν ἀλάβαστον· ἀρσενικῶς δὲ τὸν ἀλάβαστον εἶπεν Ἡρόδοτος.

Λήκυθος: εἰώθεσαν ἐν ληκύθοις νομισμάτων ἔχειν νέων τινές· ὅθεν καὶ τοὺς ἐκδημοῦντας αὐτοληκύθους ἔλεγον.

Ληκυθιστής: ὁ μικρόφωνος· οὕτως Σοφοκλῆς.

[1] Accent. om.

[*] Inc. πάζει f. 55. c. 1.

[2] Hæc in fine fol. 54. a m. antiqua.

[3] ξόμεθα

Λαπάττων: παλάσσων καὶ λαρον ποιῶν.

Λαπήττειν: τὸ ψεύδεσθαι· καὶ ἀλαζονεύεσθαι· καὶ λαπήκτης, ὁ ψεύστης διὰ τοῦ κ̄· ὡς σαλπίγκτης· συρίγκτης· οἱ δὲ *Δωριεῖς* διὰ τοῦ σ̄· λαμπιστὴν καὶ λαμπίζειν.[1]

Λαπιεῖς: λαπίξεις.

Λαπιστής: ψεύστης· προπετής.*

Λαπίστρια: μετεωριζομένη· ῥεμβομένη· θέλουσα εὐωχεῖσθαι.

Λαπτώμενος: ἀπὸ τοῦ λάπτειν εἴρηται· ὁ αἰσχρολοιχός.

Λαρινοὶ[2] βόες: οἱ ἐν Ἠπείρωι ἀπὸ *Λαρείνου* βουκόλου κλέψαντος τὰς Ἡρακλέους βοῦς, ὡς *Λύκος*· ὅτε τὰς *Γηρυόνου* βοῦς ἤλαυνε· *Πρόξενος*[3] δὲ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἀνεῖναι τινας τῶι *Δωδωναίωι Διί*· *Ἀπολλόδωρος* δὲ τοὺς εὐτραφεῖς λάρινους· λαρινεύειν[4] γὰρ τὸ σιτεύειν.

Λαρινοί:[2] οἱ πίονες· σιτιστοί· λιπαροί.

Λάρκος: φορμός ἐστιν εἰς ὃν ἄνθρακας[5] ἐνέβαλον· κέχρηται τῶι ὀνόματι *Λυσίας* καὶ *Ἀριστοφάνης* καὶ ἕτεροι.

Λάρκος: ἀνθρακικὸν σκεῦος.

Λαρόν: χλιαρόν· προσηνές· ἡδύ.

[1] λαμπίζειν in λαμπιστὴν mut. corr.

* Inc. στης f. 52. c. 1.

[2] *Λαρεινοὶ* bis primo, sed ε erasum.

[3] πρόξενον statim in -ος mut.

[4] λαρείνους et λαρεινεύειν

[5] θ ex em. pro τ, ut videtur.

Λάρναξ: σορὸς[1] ἢ κιβωτός.

Λαρος ἐν Νεμέσει: παροιμία ἐπὶ τῶν ταχὺ ἀποδιδόντων.

Λάρυγγα: ἀρρενικῶς λέγουσιν· οὕτως Εὔπολις.

Λαρυγγίζειν: τὸ πλατύνειν* τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι· ἀλλ' ἐπιτηδεύειν. περιεργότερον τωῖ λάρυγγι χρῆσθαι· Δημοσθένης ἐν τωῖ κατὰ Κτησιφῶντος.

Λάσανα: χυτρόποδες κυρίως· ἤδη δὲ καὶ τὸ παραπλήσιον ἐφ' ὧν ἄν τις ἴπνον ἐπιστήσειεν ἤ τί τῶν τοιούτων καὶ τῶν ὁμοίων· ἐφ' ὧν ἕψεταί τι καὶ φρύγεται· καὶ ἐφ' ὧν ἀπεπάτουν ἔλεγον· οὕτω Φερεκράτης.[2]

Λάσια: δασέα.

Λάσιοι: πολύτριχοι ἢ συνετοί.

Λάσιον: λινοῦν περίζωμα.

Λασιόκωφος: ὁ λίαν κωφός· οἷον, λάσια τὰ ὦτα ἔχων, ὡς συγκεκωφῶσθαι καὶ ἀναισθητεῖν.

Λασθαι: συμφοραί.

Λάσκε: λέγε.

Λάσταυροι: λασιόταυροι καὶ ἐξωστρηκότες σφόδρα.

Λάταγες:[3] οἱ κότταβοι· εἰώθασι γὰρ παρὰ τὰς μέθας, χαλκίον στρογγύλον ἐμφερὲς κρανίωι τιθέντες ἐν μέσωι καὶ τούτου στοχαζόμενοι, τοὺς κοττάβους βάλλειν περί τινων ἄθλων καθάπερ οἱ κυβεύ-

[1] σωρός   * Inc. τύνειν f. 52. c. 2.

[2] Φρικ A [m. pr.] ut videtur, sed φ'ρεκ B. [corrector] *Porson. B.*

[3] τ dupl.

οντες· ἐκρίνετο δὲ νικᾶν ὁ τοῦ* χαλκίου τυχων καὶ μέγιστον ποιήσας ψόφον· ἐτίθετο δὲ ἔπαθλα ᾠὰ καὶ τραγήματα· ἃ ἐκαλεῖτο κοττάβια.

Λάτρις: θεράπαινα· δούλη· προσαίτις.[1]

Λατύπη: λιθουργική· ἢ τὸ λεπτὸν τοῦ λίθου.

Λαύρα: ῥύμη· δι' ἧς ὁ λαὸς ἐπανέρχεται.

Λαυκανία: τὸ ἀπηρτημένον τοῦ γαργαρεῶνος.

Λαυρεῖον:[2] τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τὰ ἀργύρεια ἦν μέταλλα.

Λαυροστάται: μέσοι τοῦ χοροῦ·[3] οἱονεὶ γὰρ ἐν στενωπῷ εἰσί· φαυλότεροι δὲ οὗτοι· οὕτω Κρατῖνος.

Λάφυρα: τὰ ἐκ τῶν πολεμίων ἔτι ζώντων λαμβανόμενα· τὰ δὲ τεθνεώτων αὐτῶν σκῦλα λέγεται.

Λαφύξας: διασπαράξας· ἀφειδῶς θοινησάμενος.

Λαφύττειν:[4] ἀναλίσκειν ἀθρόως καὶ ἀσώτως· καὶ λαφυγμὸς ἡ τοιαύτη δαπάνη· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λαχανίζεσθαι: ἀντὶ τοῦ λάχανα συλλέγειν· ὡς ξυλίζεσθαι καὶ φρυγανίζεσθαι.

Λαχεῖν δίκης: τὸ παλαιὸν πολλῶν ὄντων οἳ ἐβούλοντο εἰς δικαστήριον εἰσιέναι, ἢ οἱ ἄρχοντες ἵνα κατὰ τάξιν εἰσίωσιν, κλήρω †λαχεῖν αὐτοὺς τῆς δίκης διέταττον· ἢ λαχεῖν δίκης ἐστιν, ὡς ἔνιοι, οἷον[5] τὸ τυχεῖν· ὥσπερ ὕπνου λαχεῖν καὶ τροφῆς καὶ τῶν τοιούτων.

* Inc. f. 52. c. 3. [1] Primo -της

[2] Accent. om. tum ἀργύρια et μέταλα.

[3] χοροῦ in χωροῦ, vel vice versa, statim mutatum.

[4] Λαφυτεῖν † Inc. f. 52. c. 4.

[5] οἷον om. Porson.

Λαχεῖν δίκην: δικάσασθαι.

Λάχνη: τρίχωσις· λέγεται δὲ καὶ ὁ τῆς κεφαλῆς ἀφρός.

Λαχνήεντα: δασέα· τετριχωμένα.

Λαχνος: δασύς.

Λάχος: μέρος· κλῆρος.

Λάψαι: τῇ γλώττῃ πιεῖν.

Λάων: δεδορκώς·[1] διὸ καὶ κατὰ ἀπόφασιν ἀλαὸς[2] ὁ τυφλός· ἔνιοι δὲ ἀπέδωκαν φθεγγόμενος· μαχόμενος ἄμφω.

Λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος: σχῆμα ἀκολάστων·[3] Ἀριστοφάνης.

Λεβαδεία:[4] πόλις Βοιωτίας, ἐν ᾗ Διὸς μαντεῖον, Τροφωνίου κατασκευάσαντος.

Λεβερίς: τὸ γῆρας ὃ ἀποδύεται ὁ ὄφις.

Λεβηρίς: ὀρνεόν τι δυσοιώνιστον.

Λέγει: τοὺς χρόνους ἐναλλάσσουσιν· ὡς καὶ τὸ γαμεῖ ἀντὶ τοῦ ἔγημεν.

Λέγειν: ἀντὶ τοῦ οἰκοδομεῖν καὶ συλλέγειν.

Λεγνῶδες: ποικίλον.

Λεγωνῆσαι: ἀντὶ τοῦ παῖσαι·* οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λεηλασία: αἰχμαλωσία.

Λεηλατεύειν: λῃστεύειν· ἁρπάζειν.

Λεία: ἡ ἐν πολέμωι ὠφέλεια· καὶ λεῖα, ἄρουραι.

Λείας:[5] πραίδας ἀπὸ πολεμίων.

[1] Λααων δεδωκαως: [2] ἄλλος

[3] Accent. a κο in λά mox transtulit.

[4] Λεβαδία * Inc. σαι f. 53, c. 1.

[5] ς in litura ab alio.

Λείβει : βάλλει· στάζει.

Λείβηθρον : ὀχετὸς ὑδραγωγικός.

Λειόβατος : ἰχθύος εἶδος· ἔστι δὲ ὅμοιον νάρκηι.

Λειπομαρτύριον : ἀδικήματος εἶδος· ἐφ' ὧι γραφὴ ἦν, εἴτις ἐκλείποι μαρτυρίαν· ἔοικεν δέ πως τῶι[1] ἐκκλητεύειν· πλὴν ὅτι ὁ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν θελήσας μαρτυρεῖν ἐξεκλητεύετο· ὁ δὲ ὑποσχόμενος μὲν, ἐκλιπὼν δὲ, λειπομαρτυρίου ἐκρίνετο· ὥσπερ καὶ ὁ μὲν μὴ δ' ὅλως στρατευσάμενος ἀστρατείας· ὁ δὲ στρατευσάμενος μὲν, λιπὼν δὲ τὴν τάξιν, λειποταξίας.

Λειπομαρτυρίου δίκη : τοῖς ἐπισταμένοις τί τῶν πεπραγμένων καὶ μάρτυσιν ὑπεσχημένοις ἐν δικαστηρίωι· εἶτα δὲ ὕστερον ἀποφυγοῦσιν ἐλάγχανον δίκην· κἂν μὲν ἥλωσαν, ἐτιμῶντο κατ' ἀξίαν· εἰ δὲ μὴ ἕλοι ὁ διώκων, πρόστιμον ἐτίθετο δραχμήν.

[*Λειμῶι*[2] *Μηλίωι* : παροιμία· ἐπεὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκάκωσαν Μηλίους πολιορκοῦντες λιμῶι· ὡς Θουκυδίδης ἐν τῆι ε΄.]

Λειμών : ἀνθηρὸς τόπος.

Λείρια : ἄνθη· ἢ κρίνα.

* *Λειριόεντα* : ἁπαλὰ παρὰ τὴν λειότητα· λείριον γὰρ τὸ ἄνθος· προσηνῆ· τερπνά· ἡδέα.

Λειτά :[3] τὰ δημόσια· λειτὰ δὲ ὡς εἰ τὰ ἱμάτια παρ' Ὁμήρωι.

Λειτόν : τὸν πένητα ὡς ἡμεῖς· οὕτω Μένανδρος.

[1] τὸ

[2] Λιμῷ. Hæc in ima pag. a manu antiqua.

* Inc. f. 53. c. 2.

[3] Accent. om. bis.

Λειτουργίας: ὑπηρεσίας.

Λειτουργική: κυρίως μὲν ἡ ἱερατική· καταχρηστικῶς δὲ ἡ δουλική.

Λειφαιμεῖ: λείπεται αἵματος.

Λειώσας: διακόψας.

Λεκανεις: ἐν τοῖς ἐπαυλίοις οἱ πατέρες ταῖς νύμφαις δῶρα ἔπεμπον· ἐν μὲν ταῖς κοίτισι[1] χρυσία· ἐν δὲ ταῖς λεκανισι παρθενικὰ παίγνια.

Λεκανεις: κεραμέα λοπάς· καὶ τὰ ἐκπέταλα τρυβλία.

Λεκάνη: παρώνυμος τοῦ λέκους· οὐχὶ ἀπὸ τοῦ λάλακος· λάλαικος δὲ πλατὺ καὶ ἐκπέταλον καὶ ἀναπεπταμένον ἀγγεῖον· ἀλλ' οἱ παλαιοί, ὃ ἡμεῖς λεκάνην, ποδονιπτῆρα ἐκάλουν· λεκάνιον δὲ καὶ λεκανίδα ἀγγεῖα ὦτα ἔχοντα πρὸς ὑποδοχὴν ὄψων καὶ τοιούτων τινῶν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λεκάρια: λεκανίδια.

Λεκαρύταινα: εὑρεῖα.

[*Λέαινα*[2] ἐπὶ τυροκνήστιδος:[*] σχῆμα ἀκόλαστον.]

Λέκρανα: οἱ ἀγκῶνες.

Λέκτροις: κοίταις.

Λέκτρον: κοίτη.

Λελάβηκεν: Ἡρόδοτος· καὶ καταλελάβηκεν.

Λελάφασιν: οἷον πεπώκασιν.

Λελιουργημένα: κεκαλλωπισμένα.

Λέλογας: ἀντὶ τοῦ εἴρηκας λέγουσι.

Λέλογχεν: ἔτυχεν· ἀπήλαυσεν.

[1] κοίτησι — λεκανεισι

[2] εὑρεῖα· λέαινα &c. junctim.

[*] Inc. f. 53. c. 3.

Λέκος καὶ λεκίσκιον· καὶ λεκάνη καὶ λεκανίς· τὰ ἐκπέταλα τρυβλία· οὕτως Ἀριστοφάνης.[1]

Λελεπασμένον : πεπεμμένον· οὕτως Στράττις.[2]

Λελυθρωμένον : ὅλον ἐξ αἵματος πλυνόμενον· αἱματωμένον.

Λέμβον : μικρὸν πλοῖον.

Λέμβος : εἶδος νεώς.

Λέμβος : ἐφόλκιον· καὶ λέμβαρχοι, οἱ τοῖς ἐφολκίοις πλέοντες.

Λέμμα : λέπισμα.

Λέμμα : κυρίως μὲν ὁ φλοιός· καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ δέρματος καὶ τοῦ ἀνθρωπείου· ἐν Τιμαίῳ.

Λέμφας : πέπωκας.

Λέμφοι : τὰ θνησείδια τῶν θρεμμάτων καὶ ξηρὰ ὑπὸ νόσου.

Λέμφος : ἀνόητος· μυξώδης.

Λέμφους : τὰς πεπηγυίας μύξας.

Λέξεται : λεχθήσεται.

**Λέοντα ξυρᾷς : παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν τὰ ἀδύνατα ἐπιχειρούντων.*

Λεοντή : ἡ δορὰ τοῦ λέοντος.

Λεοντίς : φυλὴ Ἀθήνησιν· ἀπὸ Λεὼ τοῦ Ὀρφέως.

Λεωφόρος : δημοσία ὁδός.

Λεπαδευόμενος : λεπάδας συλλέγων.

Λέπαδνα : οἱ μασχαλιστῆρες τῶν ἵππων.

Λέπαργοι : οἱ τὰς λαπάρας λευκὰς ἔχοντες.

[1] ἀριστο / [2] τ semel.

* Inc. f. 53. c. 4.

Λεπάσται:[1] κύλικες τινὲς οὕτως ἐκαλοῦντο· Κρατῖνος.

Λέπατνα: οἱ περὶ τὰ στήθη τῶν ὑποζυγίων ἱμάντες.

Λέπραι: λεπίδας ἔχοντα ταρίχη· καὶ λεβίαι[1] καλοῦνται.

Λέπρεον: τῆς Τριφυλίας πόλις· ἀπὸ τοῦ παρακειμένου τραχέος ὄρους· οἱ δ' ἀπὸ τοῦ τοὺς κτίζοντας αὐτὴν νόσωι χρήσασθαι λέπραι.

Λεπτὰ πλοῖα: τὰ μικρά· ἡ Θουκυδίδης.

Λέπτει: κατεσθίει: οὕτως Εὔπολις.

Λεπτηκεις: λέπτας.

Λεπτὴν πλέκειν: λεγόμενον τί ἐπὶ τῶν πενήτων· οἷον ἀκριβῆ· στενήν· ἀσθενῆ.

Λεπτογέα:[1] κακὸς ἀγρός· λεπτὴ γῆ· λυπρά.[2]

Λεπτολογίαν:[3] Ἕρμιππος Δημόταις.

Λεπτόμιτον φάρος: τὸ λεπτὸν ἱμάτιον.

**Λέρνη θεατῶν*: ἀντὶ τοῦ κακῶν θέατρον· Κρατῖνος·[4] οἱ μὲν διὰ τὴν ὕδραν· οἱ δὲ διὰ τὸ τοὺς Ἀργείους τὰ καθάρματα ἐκεῖ ἀποφέρειν· ὁ γὰρ Δαναὸς ἐν τῇ Λέρνηι τὰς κεφαλὰς τῶν Αἰγυπτιάδων ἀπέθετο· καί, ὡς εἰκός, ἐφ' ὕβρει ἐκέλευσεν τὰ δεισαια ἐκεῖ ῥίπτειν.

Λεσβίων ἀξία: παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπράκτων.

Λέσβιον ὠιδόν:[5] τὸν Φρύνιχον· οἱ δὲ Εὐαίνετον.

[1] Accent. om. ter. [2] λιπαρά. Em. m. multo recentior.
[3] λο suprasc. eodem tempore.
* Inc. f. 54. c. 1. [4] ἀντίκακον θέατρον κρατεῖ
[5] ὠιδόν

Λεσβίσαι: μολῦναι τὸ στόμα· Λέσβιοι γὰρ διεβάλλοντο.[1]

Λέσχαι: οἱ τόποι εἰς οὓς συνιόντες ἐλέσχαινον.

Λέσχαι: λέσχας ἔλεγον δημοσίους τινὰς τόπους, ἐν οἷς σχολὴν ἄγοντες ἐκαθέζοντο πολλοί· Ὅμηρος· Οὐκ ἐθέλεις[2] εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν, Ἠέ που ἐς λέσχην· Κλεάνθης δὲ φησὶν ἀπονενεμῆσθαι τωῖ Ἀπόλλωνι τὰς λέσχας· ἐξέδραις δὲ ὁμοίας γίνεσθαι· καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Ἀπόλλω παρ᾽ ἐνίοις λέσχην ὄρειον ἐπικαλεῖσθαι.

Λέσχη: πολλὴ ὁμιλία· φλυαρία· τὸ δὲ παλαιὸν αἱ καθέδραι καὶ οἱ τόποι, ἐν οἷς εἰώθεσαν φιλοσοφεῖν ἀθροιζόμενοι, λέσχαι ἐκαλοῦντο· οὕτω φησὶ καὶ Ἱεροκλῆς ἐν α΄ φιλοσοφουμένων.

*Λεσχηνεύειν: φλυαρεῖν.

Λευγαλέα: διάβροχος· οὕτω Σοφοκλῆς.

Λευκάς: νῆσος ἐστὶν πρὸ τῆς ἠπείρου κειμένη.

Λευκαὶ φρένες: μαινόμεναι· καὶ ἀγαθαί, ἢ ἥμεροι.

Λευκάτης: σκόπελος τῆς ἠπείρου· ἀφ᾽ οὗ ῥίπτουσιν αὐτοὺς εἰς τὸ πέλαγος οἱ ἱερεῖς· Σαπφὼ δὲ πρώτην ἐπὶ Φάωνι τοῦτο ποιῆσαι τὴν ποιήτριαν· οἱ δὲ τὴν ἑταίραν· ἐγένετο γὰρ ἄλλη Λεσβία ἑταίρα.

Λεύκη: Δημοσθένης ἐν τωῖ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· τοὺς ἐστεφανωμένους τωῖ μαράθωι καὶ τηῖ λεύκηι· ἐστέφοντο δὲ οἱ τὰ Βακχικὰ τελούμενοι τηῖ λεύκηι, διὰ τὸ χθόνιον μὲν εἶναι τὸ φυτὸν, χθόνιον δὲ καὶ τὸν[3] τῆς Περσεφόνης Διόνυσον· τὴν δὲ λεύκην πε-

[1] διέβαλλον

[2] οὐ θέλεις

* Inc. f. 54. c. 2.

[3] τὸ

φυκέναι φασὶν[1] πρὸς τῷ Ἀχέροντι· ὅθεν καὶ Ἀχεροΐδα[2] καλεῖσθαι αὐτὴν παρ' Ὁμήρῳ.

Λευκὴ ἀκτή: πλειόνων ὄντων λευκῶν, Λυσίας τοὺς ἐν Προποντίδι μνημονεύει.

Λευκὴ ἡμέρα: ἡ ἀγαθὴ καὶ ἐπ' εὐφροσύνῃ· Εὔπολις Κόλαξι.

Λευκὴν μάζαν φυρῶ σοι: παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα ὑπισχνουμένων.

Λευκὴ στάθμη: ἐπὶ τῶν ἄδηλα* ἀδήλοις σημειουμένων· ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων· Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι·[3] Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι, Οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη.

Λευκόνιον: δῆμος Λεοντίδος· οἱ καὶ Λευκόνιοι.

Λευκοί: οἱ δειλοί[4] καὶ λευκόπυγοι.

Λευκοπύγους: δειλούς· ὡς μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους.

Λευκόσυροι: οἱ Καππάδοκες· καὶ οὓς οἱ Ἴωνες Σύρους.

Λευκορυτους: δειλούς.

Λευκώλενος: λευκοβραχίων.

Λεύκωμα: τοῖχος ἐστὶ γύψῳ ἀληλιμμένος, πρὸς γραφὴν τινῶν πολιτικῶν ἐπιτήδειος.

Λεῦκτρα: χωρίον Βοιώτιον περὶ Θεσπίας.

Λευχείμων: λευκοφόρος.

Λέχαιον: ἐπίνειον Κορινθίων.

[1] φησὶν

[2] ἀχεροΐδα

* Inc. δηλα f. 54. c. 3.

[3] κιδ.

[4] δῆλοι, tum δήλους

Λέχος: συνουσία· κοίτη· μίξις.

Λεχώ: ἡ ἀρτίτοκος.

Λεωκόρητος: ἐξωλοθρευμένος· τὸ γὰρ λέως ἐστὶ τελέως· Ἀρχίλοχος· Λείως[1] γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον· καὶ λεουργὸς ἀπὸ τούτου, ὁ μεγαλουργός.

Λεωκόριον: ἱερὸν Ἀθήνησι· τοῦ δὲ Λεὼ θυγατέρες ἐγένοντο τρεῖς· Φρασιθέα· Θεόπη· Εὐβούλη· αἳ παρθένοι ὑπὲρ τῆς πόλεως* ἐσφαγιάσθησαν κατὰ χρησμόν,[2] ἑκόντος τοῦ πατρὸς ἐπιδόντος· ὁ δὲ Λεὼς υἱὸς ἦν Ὀρφέως, οὗ ἐπώνυμος καὶ ἡ Λεοντὶς φυλή.

Λεωκόριον: ἐν μέσωι τωῖ Κεραμεικωῖ ἡρωῖον· Λεὼς γὰρ ὁ Ὀρφέως, υἱὸν μὲν ἔσχε Κύλανθον, θυγατέρας δὲ τρεῖς, Φρασιθέαν, Θεόπην, Εὐβούλην· ἃς ὑπὲρ τῆς χώρας σφαγιασθείσας ἔτι παρθένους ἐτίμησαν Ἀθηναῖοι τωῖ ἡρώωι.

Λεωπετρία: λεῖος λίθος.

Λεωργόν: ἐν τωῖ ω̄, καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες· καὶ Ξενοφῶν· θερμουργότατον καὶ λεωργότατον· Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ ου̅, λευργόν.

Λεώς: ὁ λαός, ὁ ὄχλος, Ἀττικῶς.

Λῆγε: παύου.

Ληθεδών: λήθη.

Λήθην κυνῶν: λήθην ἐμποιούντων φαρμάκων.[3]

Ληΐδιον: ἱμάτιον· τριβώνιον· ληΐδιοι δὲ τριβωνώδης ἡ χλαμύς.

[1] λειωι

[2] χρόνον

* Inc. f. 54. c. 4.

[3] φάρμακον

ἐξαιτησαμένου, καὶ τῆς πέτρας ἀποσπῶντος, ἐγκαταλειφθῆναι τὸ προσηνωμένον αὐτῇ τῶν γλουτῶν μέρος· διόπερ εἰς τιμὴν ἐκείνου καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀθηναίους οὕτως ὀνομάζεσθαι.

Λιστριον : στρογγύλον· πρυπτυσν· ὃ ἡμεῖς τηγανόστροφον.

Λισχρός : φειδωλός.

Λιτάζομαι : παρακαλῶ· δέομαι.

Λιτανεύει : εὔχεται.

Λιταργίζειν : τρέχειν.

* *Λιταργίσαι* : κνίσαι.

Λιταργιοῦμεν :[1] ὀξυνοῦμεν.

Λιτή : τῆς Μακεδονίας· ἧς Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου μνημονεύει.

Λιτή : παράκλησις.

Λιτοῖς : ψιλοῖς· εὐτελέσιν.

Λίτρα : ἦν μὲν καὶ νόμισμά τι, ὡς Δίφιλος· ἐπὶ δὲ τοῦ σταθμοῦ Ἐπίχαρμός τε καὶ Σώφρων ἐχρήσαντο· Σοφοκλῆς δὲ λιτροσκόπον φησὶ τὸν ἀργυραμοιβὸν ἀπὸ τοῦ νομίσματος.

Λίτρα : τὴν νομισμοδόκην[2] καλοῦσι· τὴν δὲ αὐτὴν καὶ λιτροδόκην καλοῦσιν.

Λίτρον : οὐ νίτρον Ἀττικοί· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λιτυέρσαν : ᾠδήν τινα ἣν ᾄδουσιν οἱ θερίζοντες, ὡς ἐπίσημόν τινα γεγονότα τῶν παλαιῶν τὸν Λιτυέρσαν ἀνακαλούμενοι· ἦν δ' οὗτος Μίδα υἱὸς[3] νόθος, οἰκῶν

* Inc. f. 57. c. 1.

[1] Λιταρπομεν

[2] νομιμοδ.

[3] οὗτος μὲν δαυος, et / in marg.

Ληκώ :[1] τὸ μόριον λέγουσι τὰ ἀνδρεῖον.

Ληλάντου πεδίον :[2] τῆς Εὐβοίας ἀπὸ Ληλάντου βασιλέως.

Λῆμαι : κανθοί· ἄμματα.

Λημᾶν χύτραις καὶ λημᾶν κολοκύνταις : ἐπὶ τῶν λίαν παρορώντων καὶ ἀμβλυωττόντων.

Λημᾶν καὶ γλαμᾶν :[3] τὸ λήμας ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔχειν.

Λημάτια : τὰ βουλεύματα.

Λῆμμα : φρόνημα· κέρδος.

Λήμματα : προφητεῖαι· λέγεται δὲ καὶ τὰ ἐξ οἰκείας καρδίας ἀποφθέγματα.

*Λήμματα λέγουσι : λήψομαι δὲ οὐκέτι· οἱ μέντοι Δωριεῖς φυλάσσουσι τὴν ἀναλογίαν τοῦ λήψομαι.

Ληματίας :[4] φρονηματίας· γεννάδας.

Λήμη : λευκὸν ὑγρὸν ἐν ὀφθαλμοῖς συναγόμενον, καὶ ἀμβλυώττειν παρασκευάζον.

Λημνία δίκη : ἡ κακίστη.

Λήμνιον πῦρ : ἔστιν ἀναφορὰ ἐν Λήμνῳ πυρὸς χαλεπή τις.[5]

Λήμνιον κακὸν βλέπων : πυρῶδες· καὶ παροιμία·

[1] Accent. om.

[2] Ληλάντους : πεδίον τῆς Ε. Addit manus recens, τὸ νῦν λεγόμενον νείλαντον.

[3] γαμᾶν (λ supra, eod. temp.)   * Inc. f. 55. c. 2.

[4] bis μ

[5] Addit manus recens, σ (ἡ supra) ὅτι καὶ ἐν τῇ νήσῳ λήμνῳ ἀναφορὰ πυρός ἐστιν, ὡς καὶ ἐν τῇ σικελίᾳ τὸ ἐτναῖον.

Λογάδην: ἐπίλεκτος.

Λογίαι: ἐκλογαί· καρποφορίαι.

Λογισμόν: ἡ λογιστικὴ τέχνη· ὡς Ἰσοκράτης Βουσίριδι.[1]

Λογισμός: ὅτε μὲν συνήθως· ὅτε δὲ ἐπὶ ψήφου ἔλεγον.

Λογισταί: οἱ μεθοδικοὶ καὶ περίψηφοι.

Λογισταί· καὶ λογιστήρια: ἀρχὴ τίς παρ' Ἀθηναίοις οἱ λογισταί· εἰσὶν δὲ τὸν ἀριθμὸν δέκα· οἱ τὰς εὐθύνας τῶν διωικημένων ἐκλογίζονται ἐν ἡμέραις* τριάκοντα· ὅτ' ἂν τὰς ἀρχὰς ἀπόθωνται οἱ ἄρχοντες· λογιστήρια δέ ἐστι τὰ τῶν λογιστῶν ἀρχεῖα· ὡς Δείναρχος καὶ Ἀνδοκίδης δηλοῦσιν.

Λογιστής: κριτής· δοκιμαστής· ἐξεταστής.

Λογογράφος: ὁ δίκας ἢ τοὺς δικανικοὺς γράφων.

Λόγον ἔχειν: ἀντὶ τοῦ φροντίζειν· Θεόπομπος Φιλιππικῶν πρώτωι.

Λογοποιός: ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος· Ἰσοκράτης καὶ Ἡρόδοτος.

Λογοποιῶν: πλάττων λόγους ψευδεῖς.

Λόγου τυχεῖν: ἀντὶ τοῦ ἐπαίνου· Δημοσθένης ἐν τῶι κατὰ Κτησιφῶντος.

Λόγου χάριν: φησὶν Ὑπερίδης.

Λογάρια: Φαίδων Σωκρατικὸς[2] Ζωπύρωι.

Λοιβή: σπονδή· θυσία.

Λοιγόν: φθοράν· ὄλεθρον.

[1] βουρτιδι

* Inc. μέραις f. 57. c. 3.

[2] σωκρατικῶς, et hunc artic. cum præcedente confundit.

Λήξεις θεῶν: λαχοί· κλῆροι· τεμένη· ἀρχῆς δὲ λῆξιν, ἀντὶ τοῦ διακλήρωσιν.

Λῆξιν δίκης καὶ λαχεῖν δίκην: τὸ καταγγεῖλαι κρίσιν ἰδιωτικῶν πραγμάτων φασίν· τὸ δὲ ἀντικαλέσαι, ἀντιλαχεῖν· τὸ δὲ διανείμασθαι χρήματα, διαλαχεῖν.

Λῆξις: παῦσις· ἡ μερίς· κληρονομία.

Λῆροι:[1] κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς.

Λῆρος:[1] φλύαρος· ματαιόφημος.

Λήσομαι: ἐπιλάθωμαι.[2]

Ληστικήν: ἀφαιρετικήν.

Ληστοσαλπίγκτας: τοὺς Τυρρηνούς· ἀπὸ Πισαίου τοῦ* εὑρόντος.

Λιάζειν: λίαν ἐσπουδακέναι.

Λιαινούσης: πραϋνούσης.

Λίαν ἐντός: σφόδρα πόρρω.

Λιβαδία: πόλις τῆς Βοιωτίας.

Λιβάδα: σταγόνα· κρήνην· ἔνυδρον τόπον.

Λιβάζεις: ἀπορρυεὶς ἢ ἀποφθαρείς.

Λιβάζω: φθερῶ.

Λίβανον: τὸ δένδρον θηλυκῶς· Πίνδαρος.

Λίβερνα: καράβια.

Λίβηθρα: τὰ ἔφυδρα χωρία· καὶ αἱ διαρύσεις τῶν ὑδάτων· οὕτως Εὔπολις.

Λιβρόν:[3] τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀόρατον· οἱ τραγικοί.

[1] Accent. om. m. pr. bis.
[2] -ομαι
[3] Accent. om.
* Inc. f. 55. c. 4.

Λιγαίνειν: τὸ τύπτειν· ὥσπερ λέγειν εἰώθαμεν τὸ ξαίνειν.

Λιγαίνειν: ὀξέως ὁρμᾶν.

Λιγαίνων: κηρύσσων.

Λίγδην: οὐ κατὰ βάθος, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐπιφανείας.

Λίγδος: χῶνος τρήματα ἔχων συνεχῆ τέσσαρα παραπλήσια, δι' ὧν ὁ χαλκὸς ἠθεῖται.

Λιγνύς: ἡ ἀνάδοσις τοῦ καπνοῦ.

Λιγύς: ἡδύς· ὀξύς.

Λιγύφωνος: ἡδύφωνος.

Λιθολόγοι: οἰκοδόμοι.

Λιθόλευστος: λιθοβόλητος.

Λίθων ποτίμων: μήποτε τῶν πώρων λέγει· οἱ πίνοντες τὸ ὕδωρ ἰσχυρότεροι γίνονται·* ἢ τῶν τὴν σάρκα τῶν ἐντιθεμένων καταναλισκόντων σωμάτων.

Λίθων χοαί: ἄργυρος καὶ χρυσός· καὶ γὰρ Εὐριπίδης φησί· *Λευκοὺς λίθους ἔχοντες αὐχοῦσιν μέγα.*

Λιθῶντας: τρισυλλάβως, οὐ λιθιῶντας· Πλάτων ια' Νόμων· καὶ βραγχᾶν λέγουσιν, οὐ βραγχιᾶν[1] καὶ ἕτερα τοιαῦτα.

Λίθον ἕψεις:[2] παροιμία· ἀδυνάτῳ ἐπιχειρεῖς.

Λίθος: Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος· τῶν τε παρόντων καθ' ἕνα ἡμῶν οὑτωσὶ πρὸς τὸν λίθον ἄγοντες καὶ ἐξορκοῦντες· εἰρήκασιν οὖν Ἀθηναῖοι πρός τινι λίθῳ τοὺς ὅρκους ποιεῖσθαι, ὡς Ἀριστοτέλης καὶ Φιλόχορος ὑποδηλοῦσιν.

* Inc. νονται f. 56. c. 1.

[1] βραχᾶν et βραχιᾶν [2] ἑψεῖς

Λιθουργός : λιθογλύπτης.

Λιθουλκῆσαι : τὸ στῆσαι ἐπὶ τῆς βάσεως τὸ ἀνάθημα.

Λικμήσονται : λείξουσιν.[1]

Λιμοδωριεῖς :[2] Πελοποννησίων οἱ διὰ λιμὸν μετοικήσαντες εἰς Ῥόδον καὶ Κνίδον.

Λικμῶ : κοσκινεύω· διασκορπίζω.

Λιμοῖ Μηλίωι : παροιμία· ἐπεὶ Ἀθηναῖοι ἐκάκωσαν Μηλίους πολιορκοῦντες λίμωι· ὡς Θουκυδίδης ἐν τηῖ πέμπτηι.

Λικνευτης : ἐπὶ δὲ τοῦ Διονύσου ἀπὸ τῶν λίκνων[3] ἐν ᾗ τὰ παιδία κοιμᾶται.

* *Λίκνον* : κόσκινον ἤτοι πτύον.

Λικνοφόρος : ὁ φέρων τὸν λίκνον· καὶ γὰρ μυστικόν τι σημεῖον τῆς Δημητρίου τροφῆς ἐτίθετο ἐπὶ τῶν λίκνων.

Λικνοφόρος : τὸ λίκνον πρὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν ἐπιτήδειον ἐστιν· ὁ δὲ τοῦτο φέρων λικνοφόρος λέγοιτ' ἄν.

Λίμνην : τὴν θάλασσαν κυρίως.

Λιμόν : ἀρρενικῶς οἱ Ἀττικοὶ τὴν λιμόν.

Λινεύς : κεστρεύς.

Λινὸν λινωῖ συνάπτεις : ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν δρώντων· Στράττις[4] Ποταμοῖς· καὶ Ἀριστείδης ὁ ῥήτωρ καὶ Πλάτων.

Λινόν : κοινῶς μὲν ἄνθος· Θεόφραστος δὲ νάρκισσον· Μυρσίλος δὲ Λεσβιακοῖς εἶδος ἄνθους.

[1] λήξουσιν [2] -ρεῖς [3] λήκνωι
* Inc. f. 56. c. 2. [4] τ semicl.

Λυγιζόμενος: στρεφόμενος· καμπτόμενος· ἀπὸ τῶν λύγων·[1] λύγος δὲ φυτὸν ἱμαντῶδες·—δίδη μόσχοισι λύγοισιν· ἐν Γοργίᾳ·[2] πάσας στροφὰς στρέφεσθαι, πάσας δὲ διεξόδους διελθὼν ἀποστραφῆναι λυγιζόμενος, ὥστε μὴ παρέχειν δίκην· τινὲς δὲ καὶ τὸ μετὰ τιμωρίας βασανίζειν, λυγίζειν· καὶ αἱ μάστιγες αἷς οἱ ἀθληταὶ τύπτονται, λύγοι καλοῦνται.

Λυγίσμασιν: συγκλάσμασιν.

**Λύγκες*: εἶδος θηρίου ὀξυδερκές.

Λυγμός: ὀλολυγμός.

Λύγος: φυτὸν ἱμαντῶδες.

Λυγρόν: χαλεπόν· ὀλέθριον· κακόν· ἰσχυρόν· πενθικόν· ἐλεεινόν.

Λυγῶδες: ὄργανον ἐν ᾧ τῶν συμπηγνυμένων ξύλων οἱ τέκτονες συνάγουσι τὰς ἁρμονίας.

Λυδία λίθος: καὶ βάσανος· ἡ τὸν χρυσὸν ἐξετάζουσα· ἡ δὲ μαγνῆτις τὸν σίδηρον προσάγεται, ἣν καὶ Ἡρακλειῶτιν ὀνομάζουσιν.

Λυδιάζων: Λυδοὶ Μάγνητος τοῦ κωμικοῦ διεσκευάσθησαν.

Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ παίζει: ἐπὶ τῶν ἀκολάστων· ὡς ταύταις ταῖς ὥραις ἀκολασταινόντων.

Λύειν τέλη: λυσιτελεῖν.

Λύει δὲ χαλινὸν παρθενίας: * * * *[3]

Λύθρος: φόνος· ἢ ὁ ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμὸς συν-

[1] λόγων, sed ύ al. m.
* Inc. f. 58. c. 3.
[2] αἰδημοσχοισιλυγησειεγοργια
[3] Versus spatium.

Λιπογνώμων: ὁ μηκέτι ἔχων ὀδόντας· γνῶμα[1] γὰρ καὶ γνώμων, ὁ τῶν ὑποζυγίων ὀδούς· ἀφ' οὗ τὰς ἡλικίας αὐτῶν διαγινώσκομεν.

Λιποτάκτης: φυγάς· τὴν τάξιν αὐτοῦ καταλιπών.

Λιποτακτήσας: καταλείψας· φυγών.

Λιπῶσι: λιπαρῶσι.

Λίριον: κοινῶς τὸ ἄνθος· καὶ ἰδίως τὸν νάρκισσον καλοῦσιν* Ἀττικοί.

Λισσάνιε:[2] ἀγαθὲ ἢ φίλε· Λάκωνες.

Λίσσομαι: ἱκετεύω.

Λίσπας: ἐκωμωδοῦντο λίσπαι οἱ[3] Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θησέως· ἐπεὶ Ἡρακλῆς δοκεῖ ἁρπάσαι ἀπὸ τῆς πέτρας τὸν Θησέα ὁ τὴν ἐν Αἴδου ὡς μειαν[4] την πρὸς τὴν πέτραν τῶν ἰσχίων.

Λίσπαι: οἱ[5] μέσοι διαπεπρισμένοι ἀστράγαλοι καὶ ἐκτετριμμένοι· καὶ λίσπη γλῶσσα, ἡ ἐπιτετριμμένη· λέγονται δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιθετικῶς λίσπαι, διὰ τὸ ναυτικοὺς ὄντας ἕνεκα τῆς ἐν τῷ κωπηλατεῖν συνεχοῦς ἐφέδρας ἀπογλούτους εἶναι· ἐν ᾧ διὰ τὸ Θησέα μετὰ Πειρίθου καταβάντα εἰς Αἴδου καὶ πρός τινα πέτραν ὑπὸ Περσεφόνης ἐπικαθεσθέντα σὺν τῷ Πειρίθῳ· Ἡρακλέους ἐπὶ τὸν Κέρβερον κατελθόντος, παρὰ τῆς θεοῦ τε αὐτὸν

[1] γνῶμα * Inc. σιν f. 56. c. 4.

[2] Λισσάνιε (ῑ ejusd. ut puto.)

[3] λίσπιοι ἀθ.

[4] ὥσμ. an ὡς μ. n. l. In marg. nota hujusmodi / corruptelæ index.

[5] Λισπαιοι: μέσοι

ἐξαιτησαμένου, καὶ τῆς πέτρας ἀποσπῶντος, ἐγκαταλειφθῆναι τὸ προσηνωμένον αὐτῇ τῶν γλουτῶν μέρος· διόπερ εἰς τιμὴν ἐκείνου καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀθηναίους οὕτως ὀνομάζεσθαι.

Λιστριον : στρογγύλον· πρυπτυσν· ὃ ἡμεῖς τηγανόστροφον.

Λισχρός : φειδωλός.

Λιτάζομαι : παρακαλῶ· δέομαι.

Λιτανεύει : εὔχεται.

Λιταργίζειν : τρέχειν.

* Λιταργίσαι : κνίσαι.

Λιταργιοῦμεν :[1] ὀξυνοῦμεν.

Λιτή : τῆς Μακεδονίας· ἧς Ὑπερίδης ἐν τωῖ κατὰ Δημάδου μνημονεύει.

Λιτή : παράκλησις.

Λιτοῖς : ψιλοῖς· εὐτελέσιν.

Λίτρα : ἦν μὲν καὶ νόμισμά τι, ὡς Δίφιλος· ἐπὶ δὲ τοῦ σταθμοῦ Ἐπίχαρμός τε καὶ Σώφρων ἐχρήσαντο· Σοφοκλῆς δὲ λιτροσκόπον φησὶ τὸν ἀργυραμοιβὸν ἀπὸ τοῦ νομίσματος.

Λίτρα : τὴν νομισμοδόκην[2] καλοῦσι· τὴν δὲ αὐτὴν καὶ λιτροδόκην καλοῦσιν.

Λίτρον : οὐ νίτρον Ἀττικοί· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λιτυέρσαν : ᾠδήν τινα ἣν ᾄδουσιν οἱ θερίζοντες, ὡς ἐπίσημόν τινα γεγονότα τῶν παλαιῶν τὸν Λιτυέρσαν ἀνακαλούμενοι· ἦν δ' οὗτος Μίδα υἱὸς[3] νόθος, οἰκῶν

* Inc. f. 57. c. 1.

[1] Λιταρπομεν

[2] νομιμοδ.

[3] οὗτος μὲν δαυος, et / in marg.

δὲ ἐν Κελαιναῖς τῆς Φρυγίας τοὺς παριόντας ἠνάγκαζεν σὺν αὐτωῖ θερίζειν· εἶτα ἀποκόπτων τὰς κεφαλὰς τωῖ δρεπάνωι, τὸ λοιπὸν σῶμα τοῖς δράγμασιν ἐνειλῶν ᾖδεν· ἀνῃρέθη δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους· ἡ δὲ ᾠδὴ βάρβαρος· Φρύγες γὰρ αὐτὴν ᾖδον.

Λιτυέρσης: εἶδος ᾠδῆς· Μένανδρος Χαλκηδονίωι· Ἄιδοντα Λιτυέρσην ἀπ᾽ ἀρίστου τέως· οἱ δὲ αὐλήσεως γένος· Μίδου[1] δὲ ἦν ὁ Λιτυέρσης νόθος[2] υἱός· κατοικῶν δὲ ἐν Κελαιναῖς, τοὺς παριόντας ὑποδεχόμενος, ἠνάγκαζεν μετ᾽ αὐτοῦ θερίζειν· εἶτα ἀποκόπτων τὰς κεφαλὰς, τὸ ἄλλο σῶμα συνείλει ἐν τοῖς δράγμασιν· ἀπέθανεν δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους· εἰς τιμὴν δὲ τοῦ Μίδου[3] θεριστικὸς ὕμνος ἐπ᾽ αὐτωῖ συνετέθη.

Λιφαιμεῖ: αἱμορροεῖ· λείπει τωῖ αἵματι.

Λιχνεύουσα: λίχνως ζητοῦσα.

Λιχνεία:[4] πύκνωσις.

Λίχνος: προαπτόμενος τῶν ὄψων· κατεπιθυμῶν· λιμβός· λαίμαργος.

Λιψύδριον: χωρίον[5] τῆς Ἀττικῆς.

Λοβός: τὸ ἄκρον τοῦ ὠτίου.

Λογγάσω: στραγγεύσομαι·[6] ὃ ἡμεῖς λαγγάσω καὶ λαγγονεύσω λέγομεν· Αἰσχύλος δὲ ἐξ ὧν τὰ ἀπόγεια δοῦσιν, τά[7] λογγάσια.

1 μήδου, et inc. δου f. 57. c. 2.

2 νόθου

3 μήδου

4 Λιχνια

5 $\overset{\omega}{\chi}$

6 Λογγάσα: στραγγευσομαι

7 τὰ om. G. recte.

Λογάδην: ἐπίλεκτος.

Λογίαι: ἐκλογαί· καρποφορίαι.

Λογισμόν: ἡ λογιστικὴ τέχνη· ὡς Ἰσοκράτης Βουσίριδι.[1]

Λογισμός: ὅτε μὲν συνήθως· ὅτε δὲ ἐπὶ ψήφου ἔλεγον.

Λογισταί: οἱ μεθοδικοὶ καὶ περίψηφοι.

Λογισταί· καὶ λογιστήρια: ἀρχή τίς παρ' Ἀθηναίοις οἱ λογισταί· εἰσὶν δὲ τὸν ἀριθμὸν δέκα· οἳ τὰς εὐθύνας τῶν διωκημένων ἐκλογίζονται ἐν ἡμέραις* τριάκοντα· ὅτ' ἂν τὰς ἀρχὰς ἀπόθωνται οἱ ἄρχοντες· λογιστήρια δέ ἐστι τὰ τῶν λογιστῶν ἀρχεῖα· ὡς Δείναρχος καὶ Ἀνδοκίδης δηλοῦσιν.

Λογιστής: κριτής· δοκιμαστής· ἐξεταστής.

Λογογράφος: ὁ δίκας ἢ τοὺς δικανικοὺς γράφων.

Λόγον ἔχειν: ἀντὶ τοῦ φροντίζειν· Θεόπομπος Φιλιππικῶν πρώτωι.

Λογοποιός: ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος· Ἰσοκράτης καὶ Ἡρόδοτος.

Λογοποιῶν: πλάττων λόγους ψευδεῖς.

Λόγου τυχεῖν: ἀντὶ τοῦ ἐπαίνου· Δημοσθένης ἐν τῶι κατὰ Κτησιφῶντος.

Λόγου χάριν: φησὶν Ὑπερίδης.

Λογάρια: Φαίδων Σωκρατικὸς[2] Ζωπύρωι.

Λοιβή: σπονδή· θυσία.

Λοιγόν: φθοράν· ὄλεθρον.

[1] βουρτιδι

* Inc. μέραις f. 57. c. 3.

[2] σωκρατικῶς, et hunc artic. cum præcedente confundit.

παρὰ τοῖς δικαστηρίοις· ἔνθα προσήδρευον οἱ συκοφάνται· ἀφώριστο δὲ αὐτωῖ τριώβολον* τῆς ἡμέρας.

Λυκοῦργος: εἷς τῶν δέκα ῥητόρων· οὗ πάππος Λυκοῦργος ἐνομοθέτησεν.

Λυκοφιλίως: ὑπόπτως· ὑπούλως· οὕτω Μένανδρος.

Λυκόφως: τὸ περὶ τὴν αὐγὴν φῶς.

Λυλω: ἄρωμά τι παιδίων ἐν Εὐβοίαι, γινόμενον ἐκ γιγάρτων καὶ σύκων κεκομμένων.

Λύλλος:[1] ποιητὴς ἐπὶ μωρίαι κωμωδούμενος.

Λυμαίνεσθαι: καθαίρεσθαι ἢ ἁγνεύειν.

Λυμαίνων: φθείρων· βλάπτων.

Λύματα: καθάρματα· αἱ τῆς γαστρὸς εἰς ἀφεδρῶνας ἐκκρίσεις.

Λύμη: βλάβη· φθορά· ὕβρις.

Λύξ: οὐχὶ λυγμὸς καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν.

Λυπηρότεροι σταλαγμοῦ: διὰ τὴ ν ἐν ταῖ συνεχῶς καταδικάζεσθαι δυσχερείαν λέγεται.

Λυόμενος: ἀντὶ τοῦ λυτρούμενος καὶ ἀπολύων· οὕτως Πλάτων.

Λυπρόν: λυπηρόν.

Λυσάμενον: λυτρωσάμενον.

Λυσανδρεία: πανήγυρις ἤγετο ἐν Σάμωι.

Λυσανίας: λύων τὰς ἀνίας· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λύσανδρος: ναύαρχος Λακεδαιμονίων.

†Λύσεται: ὠνήσεται.

* Inc. ώβολον f. 59. c. 2. [1] Accent. om.

† Inc. f. 59. c. 3.

Λοῦσθαι λέγουσιν, οὐχὶ λούεσθαι· καὶ λούμενος, οὐχὶ λουόμενος· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λουσιεύς: δῆμος τῆς Οἰνηΐδος Λουσία·[1] ἀφ' οὗ οἱ δημόται Λουσιεῖς.

Λουτρά: ἔθος ἐστι κομίζειν ἐπὶ ζεῦγος ταῖς γαμουμέναις καὶ τοῖς γαμοῦσιν· ἔφερον δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ἀπὸ τῆς Ἐννεακρούνου λεγομένης κρήνης ὕδωρ· νῦν πάντοθεν λουτροφόρους εἰς τοὺς γάμους ἔπεμπον· καὶ λουτροφόρον* ἐπετίθεσαν τοῖς ἀγάμοις[2] ἐπὶ τῶν τάφων.

Λουτρίδες: δύο κόραι περὶ τὸ ἕδος τῆς Ἀθηνᾶς· ἐκαλοῦντο δὲ αὗται καὶ πλυντρίδες· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λούτριον: ἀπόλουμα καὶ ἀπόνιμμα.

Λουτροφόρον: τὸ ἀγγεῖον, οἷον ἡ ὑδρία· καὶ λουτροφόρος, ὁ φέρων ἢ ἡ φέρουσα τὸ λουτρόν.

Λουτροφόρος καὶ λουτροφορεῖν: ἔθος ἦν τοῖς γαμοῦσιν Ἀθήνῃσι λουτρὰ μεταπέμπεσθαι ἑαυτοῖς κατὰ τὴν τοῦ γάμου ἡμέραν· ἔπεμπον δὲ ἐπὶ ταῦτα τὸν ἐγγυτάτω γένους παῖδα ἄρρενα· καὶ οὗτοι ἐλουτροφόρουν· ἔθος δὲ ἦν καὶ τοῖς ἀγάμοις ἀποθανοῦσι λουτροφορεῖν καὶ ἐπὶ τὸ μνῆμα ἐφίστασθαι· τοῦτο δὲ ἦν παῖς ὑδρίαν ἔχων· τὰ δὲ λουτρὰ ἐκόμιζον ἐκ τῆς νῦν μὲν Ἐννεακρούνου καλουμένης κρήνης· πρότερον δὲ Καλλιρόης.[3]

[1] Novus articulus, Λ. * Inc. 58. c. 1.
[2] γάμοις
[3] Addit m. recens, ἀλλὰ καὶ νῦν αὐτὴ καλλιρόη καλεῖται.

Λοφάδια: κατὰ τοῦ αὐχένος.

Λοφίας: ὁ τράχηλος.

Λοφαῖν: λόφου ἐπιθυμεῖν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λόφος: γῆς ἀνάστημα· ἢ περικεφαλαία.

Λοφοπωλεῖν: ἐπινεύειν· οἱ γὰρ τοὺς λόφους πωλοῦντες, ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐπιτιθέμενοι συνεχῶς ἔνευον, ἵνα παραδείξωσιν ὑγιεῖς τὰς τρίχας καὶ* ἀβρόχους τοῖς ὠνηταῖς.

Λούτριον: τὸ τῶν νενιμμένων ῥυπαρὸν ὕδωρ.

Λόφος: τράχηλος· καὶ τὸ τῆς περικεφαλαίας ἄκρον.

Λοχαγοῖς: στρατηγοῖς· ταξιάρχαις.[1]

Λοχαῖος σῖτος:[2] ὁ βαθύς· ἢ ὁ δι' ἐπομβρίαν κεκλημένος.

Λοχεία: ἡ τῶν τετοκυιῶν ἐπιμέλεια· ὡς νοσηλεία, ἡ τῶν καμνόντων.

Λοχεύει: ἐνεδρεύει.

Λοχεύονται: γεννῶσι.

Λόχοι: Λακεδαιμονίων δ', ὡς Ἀριστοφάνης· Θουκυδίδης δὲ ε'· Ἀριστοτέλης ζ'.

Λόχμη:[3] πλαγία σύμφυτος καὶ λοχμώδης.

Λόχος: ἐνέδρα· τάξις.

Λοχῶντες: ἐνεδρεύοντες.

Λυγαίως:[4] σκοτεινῶς.

Λυγίζει: στρέφει· κάμπτει· ἀπὸ τῶν λύγων.

* Inc. f. 58. c. 2.

[1] ταξιαρ (with χ written above)

[2] Λοχαῖος: σῖτος ὁ

[3] δάσος in m. manus paullo recentior.

[4] Λυγαρως

Λυγιζόμενος: στρεφόμενος· καμπτόμενος· ἀπὸ τῶν λύγων·[1] λύγος δὲ φυτὸν ἱμαντῶδες·—δίδη μόσχοισι λύγοισιν· ἐν Γοργίᾳ·[2] πάσας στροφὰς στρέφεσθαι, πάσας δὲ διεξόδους διελθὼν ἀποστραφῆναι λυγιζόμενος, ὥστε μὴ παρέχειν δίκην· τινὲς δὲ καὶ τὸ μετὰ τιμωρίας βασανίζειν, λυγίζειν· καὶ αἱ μάστιγες αἷς οἱ ἀθληταὶ τύπτονται, λύγοι καλοῦνται.

Λυγίσμασιν: συγκλάσμασιν.

**Λύγκες*: εἶδος θηρίου ὀξυδερκές.

Λυγμός: ὀλολυγμός.

Λύγος: φυτὸν ἱμαντῶδες.

Λυγρόν: χαλεπόν· ὀλέθριον· κακόν· ἰσχυρόν· πενθικόν· ἐλεεινόν.

Λυγῶδες: ὄργανον ἐν ᾧ τῶν συμπηγνυμένων ξύλων οἱ τέκτονες συνάγουσι τὰς ἁρμονίας.

Λυδία λίθος: καὶ βάσανος· ἡ τὸν χρυσὸν ἐξετάζουσα· ἡ δὲ μαγνῆτις τὸν σίδηρον προσάγεται, ἣν καὶ Ἡρακλειῶτιν ὀνομάζουσιν.

Λυδιάζων: Λυδοὶ Μάγνητος τοῦ κωμικοῦ διεσκευάσθησαν.

Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ παίζει: ἐπὶ τῶν ἀκολάστων· ὡς ταύταις ταῖς ὥραις ἀκολασταινόντων.

Λύειν τέλη: λυσιτελεῖν.

Λύει δὲ χαλινὸν παρθενίας: * * * *[3]

Λύθρος: φόνος· ἢ ὁ ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμὸς συν-

[1] λόγων, sed ύ al. m.

[2] αἰδημοσχοισιλυγησιεγοργια

* Inc. f. 58. c. 3.

[3] Versus spatium.

ιστάμενος δι' ἱδρῶτος καὶ κόνεως καὶ αἵματος μετὰ ἰχῶρος.

Λυκάβηττος :[1] ὄρος τῆς Ἀττικῆς.

Λύκαμβις ἀρχή : τοῦ πολεμάρχου· ψυχρῶς· ἐπεὶ ἐπολέμησεν Ἀρχίλοχος τῷ Λυκάμβει·[2] ἐπὶ δὲ τούτου ἀποστασίου καὶ ἐπικλήρου αἱ δίκαι ὑπήγοντο.

Λύκειον : ἓν τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων τὸ Λύκειον·* ὃ Θεόπομπος μὲν Πεισίστρατον ποιεῖσθαι φησίν· Φιλόχορος δὲ ἐπιστατοῦντος Περικλέους γενέσθαι.

Λυκεῖον : ἐν τούτῳ τὰς στρατιωτικὰς ἐξετάσεις ἐποιοῦντο.

Λύκιος : ἐκ τῆς Λυκίας· Ἀπόλλων δὲ Λύκειος[3] ἐκτεταμένως.

Λυκιουργίς : εἶδος φιαλῶν ἐπονομασθὲν ἀπὸ τοῦ σκευάσαντος Λυκίου.[4]

Λυκιουργεῖς :[5] Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον κέχρηται τῇ λέξει· Δίδυμος δὲ φησὶ τὰς ὑπὸ Λυκίου κατεσκευασμένας φιάλας τοῦ Μύρωνος υἱοῦ οὕτως εἰρῆσθαι· ἔοικε δὲ ἀγνοεῖν ὁ γραμματικὸς, ὅτι τὸν τοιοῦτον σχηματισμὸν ἀπὸ κυρίων ὀνομάτων οὐκ ἂν τις εὕροι γινόμενον· μᾶλλον δὲ ἀπὸ πόλεων καὶ ἐθνῶν· ὡς κλίνη Μηλιουργὴς καὶ τὰ ὅμοια· μήποτε οὖν γραπτέον καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῇ η', ἀντὶ τοῦ προβόλους δύο Λυκοεργέας, Λυ-

[1] Λυκαβιττος
[2] Λυκαμβις : ά.
* Inc. κειον f. 58. c. 4.
[3] λυκείως
[4] λύκου
[5] -γίς, ut supra; et mox μηλιουργίς.

κιοεργίας· ἵνα, ὥσπερ παρὰ τῷ Δημοσθένει, οὕτως ὀνομάζηται τὰ ἐν Λυκίαι[1] εἰργασμένα.

Λυκάβας: ἐνιαυτὸς, ἀπὸ τοῦ ταχέως βαίνειν· ἢ λυγαίως βαίνειν· ὅ ἐστι σκοτεινῶς καὶ ἀδήλως.

Λύκος αἰετὸν φεύγει: παροιμία ἐπὶ τῶν ἀφυλάκτων.

Λύκος ἔχανεν: παροιμία· λέγουσι δὲ τὸν λύκον, ἐπειδ' ἂν ἁρπάσαι* τί βούληται, κεχηνότα παραγίνεσθαι ἐπ' αὐτό· ὅταν οὖν μὴ λάβηι ὃ προαιρεῖται, κατακενοῦ αὐτὸν χανεῖν φασίν· ἐπὶ τῶν συνελπιζόντων χρηματιεῖσθαι, διαμαρτανόντων δὲ λέγουσιν· Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β'.

Λύκος περὶ φρέαρ χορεύει: παροιμία ἐπὶ τῶν πονούντων ἐπί τι μάτην· καὶ ὅτι ἄπρακτος περίεισιν, ὅταν διψήσῃ, μὴ δυνάμενος πιεῖν· ἐὰν διώκοντος αὐτοῦ τί, τὸ διωκόμενον ἐμπέσῃ εἰς φρέαρ.

Λυκοσπάδες: ἵπποι αἱ Ἐνετίδες.

Λυκόποδας: Ἀριστοφάνης Λυσιστράτηι· τοὺς πρὸς Ἱππίαν ἀγωνισαμένους ἐπὶ Λειψυδρίωι,[2] ὡς γενναίους· ἔλαθον[3] γὰρ τοὺς δορυφόρους τῶν τυράννων διὰ τὸ κατειλεῖσθαι δέρμασι τοὺς πόδας, καὶ λυκόποδας εἶναι· ἢ διὰ τὸ λύκον ἔχειν ἐπίσημον ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν ἀπὸ Διονυσίου πρώτου.

Λύκου δεκάς: ἥρως πρὸς τοῖς Ἀθήνησι δικαστηρίοις τῶν θηρίων μορφὰς ἔχων· πρὸς ὃ οἱ δωροδοκοῦντες κατὰ δέκα συνεστρέφοντο.

Λύκου δεκάς: παροιμιῶδες· ἐπεὶ Λύκος ὁ ἥρως ἵδρυτο

[1] λυκίωι

[2] ψυλιδρίωι

* Inc. πάσαι f. 59. c. 1.

[3] ἔλεγον

παρὰ τοῖς δικαστηρίοις· ἔνθα προσήδρευον οἱ συκοφάνται· ἀφώριστο δὲ αὐτοῖ τριώβολον* τῆς ἡμέρας.

Λυκοῦργος: εἷς τῶν δέκα ῥητόρων· οὗ πάππος Λυκοῦργος ἐνομοθέτησεν.

Λυκοφιλίως: ὑπόπτως· ὑπούλως· οὕτω Μένανδρος.

Λυκόφως: τὸ περὶ τὴν αὐγὴν φῶς.

Λυλω: ἄρωμά τι παιδίων ἐν Εὐβοίαι, γινόμενον ἐκ γιγάρτων καὶ σύκων κεκομμένων.

Λύλλος:[1] ποιητὴς ἐπὶ μωρίαι κωμωδούμενος.

Λυμαίνεσθαι: καθαίρεσθαι ἢ ἁγνεύειν.

Λυμαίνων: φθείρων· βλάπτων.

Λύματα: καθάρματα· αἱ τῆς γαστρὸς εἰς ἀφεδρῶνας ἐκκρίσεις.

Λύμη: βλάβη· φθορά· ὕβρις.

Λύξ: οὐχὶ λυγμὸς καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν.

Λυπηρότεροι σταλαγμοῦ: διὰ τὴ ν ἐν τωῖ συνεχῶς καταδικάζεσθαι δυσχερείαν λέγεται.

Λυόμενος: ἀντὶ τοῦ λυτρούμενος καὶ ἀπολύων· οὕτως Πλάτων.

Λυπρόν: λυπηρόν.

Λυσάμενον: λυτρωσάμενον.

Λυσανδρεία: πανήγυρις ἤγετο ἐν Σάμωι.

Λυσανίας: λύων τὰς ἀνίας· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λύσανδρος: ναύαρχος Λακεδαιμονίων.

†Λύσεται: ὠνήσεται.

* Inc. ώβολον f. 59. c. 2. [1] Accent. om.

† Inc. f. 59. c. 3.

Λύσιμα ἐνέχυρα : τὰ λυτρώσιμα.

Λύση : ἀντὶ τοῦ λυσάτω· Νόμων .θ'· παραλαβὼν ὁ κεκτημένος παρὰ τοῦ πληγέντος δεδεμένον αὐτὸν μὴ λύση, πρὶν ἂν ὁ δοῦλος πείσηι τὸν πληγέντα.

Λύσιοι θεοί : οἱ καθάρσιοι· λυτικοὶ κακῶν.

Λυσίμαχος : οὗ μὲν Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτελειῶν μνημονεύει, Ἀριστείδου ἦν υἱὸς τοῦ δικαίου· οὗ δὲ Λυκοῦργος, μελοποιὸς ἦν εὐτελής.

Λυσιτελὲς καὶ λυσιτελεῖν : ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρά· ἡ μέν γε λυσιτέλεια βάρβαρον.

Λυσιτελές : τὸ λῦον εἰς ἃ δαπανώμεθα.

Λύσιοι τελεταί : αἱ Διονύσου· Βοιωτοὶ γὰρ ἁλόντες ὑπὸ Θρακῶν καὶ φυγόντες εἰς Τροφωνίου,[2] κατ' ὄναρ ἐκείνου Διόνυσον ἔσεσθαι βοηθὸν φήσαντος, μεθύουσιν ἐπιθέμενοι τοῖς Θραξὶν ἔλυσαν ἀλλήλους· καὶ Διονύσου Λυσίου ἱερὸν ἱδρύσαντο, ὡς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός· ὡς Ἀριστοφάνης δὲ, διὰ τὸ λυτρώσασθαι Θηβαίους παρὰ Ναξίων Ἄμπελον.

Λυσιτελές : ὠφέλιμον ἢ συμφέρον.

*Λύματα : ἐνέχυρα· οἷον λύσιμα καὶ λυτρώσιμα.

Λυσόμενος : λυτρωσόμενος.

Λύτρα : μισθός· ἢ τὰ παρεχόμενα ὑπὲρ ἐλευθερίας· ἐπὶ τὸ λυτρώσασθαι βάρβαρον δουλείας.

Λύχνα : οὐδετέρως Ἡρόδοτος.

Λυχνις :[3] σκληρὸς καὶ διαυγής· Πάριος λίθος.

Λυχνίον : ἡ λυχνία· λυχνία λεκτέον, οὐχὶ λυχνίαν.

[1] τὰ [2] -είου * Inc. f. 59. c. 4.

[3] Ita Porsouus sine accentu. Λυχνις (sic) G.

Λύχνον ἐν μεσημβρίαι ἅπτεις: ἐπὶ τῶν ἐν καιρῶι ἀνεπιτηδείωι[1] τί ποιούντων.

Λυχνοῦχος: φανός· λαμπτήρ.

Λυχνοκαυτίαι: οὐχὶ λυχνοκαΐαι.

Λυχνοῦχον:[2] τὸν κεράτινον φανὸν, ἀπὸ τοῦ λύχνον ἐν αὐτῶι περιέχεσθαι· φανὸς δὲ ἡ ἐκ ξύλων λαμπάς· Φιλιππίδης· ἐγένοντο δὲ καὶ ἐκ τῶν καθαρῶν καὶ διαφανῶν δερμάτων λαμπτῆρες· καὶ κεραμεοῖ[3] διατετρημένοι, ὥστε διαφαίνειν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λυχνοκωσα: λυχνοκαυτοῦσα· οὕτω Τηλεκλείδης.

Λύων: καὶ ἐκτείνοντες καὶ συστέλλοντες λέγουσιν ὡς λίαν.

Λωβᾶται: βλάπτει· λυμαίνεται· ὑβρίζει.

Λώβη: βλάβη· ὕβρις.

Λωβητῆρα: ὑβριστήν.

Λώϊον: βέλτιον.

Λωΐστος: βέλτιστος.

**Λώπην*: ἱμάτιον· περίβλημα.

Λωποδύτης: ἱματίων κλέπτης.

Λωλω: σῦκον μετὰ γιγάρτων κεκομμένων ἐμφερὲς παλασίοις.

Λῶπος: ἱμάτιον.

Λωτος: βοτάνη εὐώδης· ἣν ἔνιοι μυρόλωτον καλοῦσιν.

Λωφᾶν: τὸ ἠρεμεῖν· καὶ τὸ ἐνδεδωκέναι· καὶ ἀναπαύεσθαι δηλοῖ· οὐ τὸ πεπαῦσθαι καὶ παντελῶς.

Λωφήσομεν: ἀντὶ τοῦ παύσομεν· κυρίως δὲ εἴρηται

[1] ἀνεπιτήδειον [2] Λυχνοχον [3] κεραμέοι

* Inc. f. 60. c. 1.

λωφῆσαι τὸ τὸ βάρος ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἀποθέσθαι· λόφος γὰρ ὁ τράχηλος.

Λωφήσαντος: ἀναπαυσαμένου· ἡσυχάσαντος.

Λώφησις: παῦσις· πτῶσις.

Τέλος σὺν Θεῷ τοῦ λ̄ στοιχείου.

Ἀρχὴ σὺν Θεῷ τοῦ μ̄.

Μα: ἀντὶ τοῦ οὔ μα· τοῦτο[1] Ὅμηρος ὡς συλλαβῆς τάξιν ἔχον τίθησι· ποτὲ μέντοι ἀντὶ τοῦ μ̄ᾱ ναῖ[2] ναὶ χρῆται· ὡς, Ναί μα τόδε σκῆπτρον· ὅτε ὄμνυσιν· ὅτε δὲ ἀπόμνυσι τίς, συζεύγνυσι τὸ τῆς ἀποφάσεως· οἷον, Οὔ μα γὰρ Ἀπόλλωνα·[3] καὶ ἐν Ὀδυσσείαι· Οὔ μα Ζῆν[4] Ἀγέλαε· ἡμεῖς δὲ τὸ μ̄ᾱ ὡς μέρος λόγου ἀπομνύντες παραλαμβάνομεν, μὰ[5] τὸν Δία λέγοντες·* ἔστι δὲ καὶ ἐπίρρημα ἐπευκτικόν.

Μάγαδις: ψαλτικὸν ὄργανον· οὕτω Σοφοκλῆς.

Μαγγανεύειν: μίσγειν καὶ κυκᾶν καὶ ἀρτύειν.

Μαγγανεία: ἣν ἡμεῖς μαγείαν· μάλιστα δὲ ἡ τῶν ἀγύρτων οὕτω λέγεται.

Μάγαρον: οὐ μέγαρον, εἰς ὃ τὰ μυστικὰ ἱερὰ κατατίθενται· οὕτως Μένανδρος.

Μάγας:[5] σανὶς τετράγωνος ὑπόκυφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυτῆς τὰς τῆς κιθάρας νευράς.

[1] Novus articulus, *Μα*: τοῦτο

[2] τὸ ναὶ—ναὶ μα (sic)

[3] ἀπόλλων

[4] ζῆν

[5] Accent. om. bis.

* Inc. γοντὶς, f. 60. c. 2.

Μάγγανον: παράδοξόν τι· λέγεται δὲ καὶ ἡ γοητεία μαγγανεία.

Μαγγανευτής: ὁ μιγνὺς παντοδαπὰ πρὸς φενακισμόν.

Μάγιδες:[1] μάζαι· καὶ τὰ τῆι Ἑκάτηι συντελούμενα δεῖπνα· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Μαγίστερ: διδάσκαλε.

Μαγίς: μάχαιρα· καὶ μάγειρος, ὁ τὰς μάζας μερίζων.

Μάγνον: Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ· τὸν μέγαν· τὸν ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα.

Μάγους: τοὺς μαγγανεύοντας· καὶ μαγείαν οἱ τραγικοὶ λέγουσιν.

Μαγύδαρις:[2] φυτὸν σιλφίου μανώτερον καὶ ἧττον δριμύ· ἔνιοι τὸν τοῦ σιλφίου καυλόν.

Μα Δία: οὐκ ἐπὶ τοῦ μὰ τὸν Δία ἔλεγον, ὡς οἴονταί τινες·* ἐχρῶντο δὲ αὐτῶ ἀντὶ μα Δία ὥσπερ καὶ τὸ νη Δία ἐπὶ τὸ ναί· ὅθεν καὶ τὸ ναι Δία λέγουσι καὶ νά.[3]

Μαδαγένειον: τὸν μαδαρὰ ἔχοντα γένεια.

Μάζα: ἄρτος· φύραμα.

Μάζαν: τὴν τροφὴν ἐνίοτε ἔλεγον.

Μάζης ὤνιον: ἄρτου πρᾶσις.

Μαζονομία:[4] οἱ μεγάλοι καὶ κοῖλοι πινες.

Μάζουρωθ: τὰ συστήματα τῶν ἀστέρων, ἃ ἐν τῆι

[1] Accent. om.

[2] Accent. omittit. ρις manus recens.

* Inc. f. 60. c. 3.

[3] Sic, quasi nil deesset.

[4] Accent. ab alio, ut puto.

συνηθεία ζώδια καλοῦνται· Ἑβραϊστὶ δέ τινες λέγεσθαι τὴν λέξιν· σημαίνειν δὲ καὶ τὸν ἀστρῷον κύνα.

Μαθηματικόν: ἀντὶ τοῦ φιλομαθῆ· ἐν Τιμαίῳ· τὸν δὴ θη[1] μαθηματικὸν ἤ τινα ἄλλῃ σφοδρὰν μελέτην διάνοιαν κατεργαζόμενον· καὶ τὴν τοῦ σώματος ἀποδοτέον κίνησιν γυμναστίαι προσομιλοῦντα.

Μάθος: ζήτησις.

Μάθος: λέγουσι τὴν μάθησιν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Μαῖαν: ὡς ἡμεῖς τὴν ὀμφαλητόμον· ἡ δὲ ὀμφαλητόμος, Ἀττικὸν μᾶλλον ὄνομα· καὶ μαιεύεσθαι λεκτέον, οὐχὶ μαιοῦσθαι.

Μαιευτικῆς: ἰατρικῆς.

Μαιευόμενοι: ζητοῦντες· ἐρευνῶντες.

[2]Μαίμαχον: τὸ χαλεπὸν καὶ δύσμαχον· τραγικὴ ἡ λέξις.

Μαιμακτηρίων: καὶ οὗτος μὴν Ἀθήνησι ε'· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς μαιμάξεως τῆς περὶ τὴν ἄμπελον· μαιμάξαντες γάρ, ὅ ἐστιν ὁρμήσαντες, ἐτρύγησαν ἄμπελον καὶ οἶνον ἐποίησαν.

Μαιμάσσει: σφύζει· προθυμεῖ· κυματοῦται· πηδᾷ· καχλάζει· κλονεῖται.

Μαιμακτηρίων: ὁ ε' μὴν παρὰ Ἀθήνησιν· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Διὸς μαιμάκτου· μαιμάκτης δέ ἐστιν ὁ ἐνθουσιώδης καὶ ταρακτικός· ἀρχὴν δὲ λαμβάνοντος τοῦ χειμῶνος, ἐν τούτῳ τῷ μηνὶ ὁ ἀὴρ ταράττεται καὶ μεταβολὴν ἴσχει.

Μαιμῶσα: ἐνθουσιῶσα.

[1] Sic, cum corruptelæ nota / in marg.

[2] Inc. f. 60. c. 4. Accentus ab alio.

Μαινάδας: μαινομένας· ζητούσας βακχεύειν· παραφόρους.

Μαινάς: βάκχη.

Μαινόμενον: μανιοποιόν.

Μαινόμενος οἶνος: μανιοποιός.

Μαινόλης: μανικός.

Μαίνω: ἐνθουσιωδῶς κινοῦμαι.

Μαιωθήσονται: λοχευθήσονται· γεννηθήσονται· θεραπευθήσονται.

Μάκαιραν: μακαρίαν.

Μακαρίτας: τοὺς τεθνηκότας· οὕτως Μένανδρος.

Μακκοᾶν: παραφρονεῖν· κοᾶν γὰρ καὶ κοεῖν τὸ νοεῖν, τὸ φρονεῖν.[1]

* *Μακαρίτας*: τοὺς τεθνεῶτας εὐφήμως· ὡς μακαρίων ὄντων τῶν τελευτησάντων, ὅτι οὐκέτι αἰσθάνονται τινός· Δωριέων τινὲς αὐτοὺς ζαμερίτας καλοῦσιν· οἷον τῆς μείζονος μερίδος ἤδη κεκοινωνηκότας· τὸ γὰρ ζα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τίθεται, ὡς ζάπλουτος.

Μακάρων νῆσος: ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν Βοιωτίαι Θηβῶν τὸ παλαιόν, ὡς 'Αρμένδας.[2]

Μάκελλα: δίκελλα.

Μακρὰ γραμμή: ἡ καταδικάζουσα· ὁ δὲ ἀπολύων, βραχεῖαν ἐσημειοῦτο.

Μακρὰν οὐσίαν: λέγουσι τὴν πολλὴν Ἀττικοί.

[1] κοᾶι γὰρ καὶ κοννεῖν τὸ φ. primo: κοννεῖν in κοεῖν τὸ νοεῖν vertit manus antiqua.

* Inc. f. 61. c. 1.

[2] Sine spiritu.

Μακρὰν τίμησιν: τοῖς δικάζουσι πινάκιον ἐδίδοτο, ἐν ᾧ ἔγραφον μακρὰν γραμμήν, ὅτε τινα καταλαμβάνοιεν ἐν τῷ τιμήματι· βραχεῖαν δὲ, ὅτ' ἂν ἀπολύοιεν καὶ μὴ καταδικάζοιεν.

Μακράν: εἰς τόπον καὶ ἐν τόπῳ· μακρόθεν δὲ τὸ ἐκ τόπου· λέγουσι δὲ καὶ τὸ μακρὰν ἐκ τόπου πολλάκις.

Μακραίωνας: μακροβίους.

Μακρὰ χαίρειν: οἰμώζειν· στενάζειν.

Μακρὸν ποιῶ: ἀντὶ τοῦ μηκύνω· οὕτω Φιλιππίδης.

Μακροκεφάλους: ἔθνος ἐστιν οὕτω* καλούμενον· Παλαίφατος δέ φησιν ἐν ζ' τῶν Τρωϊκῶν ἐν τῇ Λιβύῃ ὑπεράνω Κόλχων οἰκεῖν τοὺς μακροκεφάλους.

Μακροπόνηρος: (ὁ εἰς μακρὸν ἐκτείνων τὴν πονηρίαν καὶ μνησικακῶν.)[1]

Μάκτρα: λίθινον ἢ κεραμεοῦν σκεῦος· ἔστι δὲ καὶ ξύλινον· ἐν ᾧ τὰς μάζας ἀναδεύουσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Μάκτραν καὶ καρδοπόν:[2] διχῶς λέγουσιν.

Μάλα εἰκότως: πάνυ δικαίως.

Μαλακίζεται: ἐν ταῖς νόσοις φασὶν Ἀττικοὶ τὰς γυναῖκας μαλακίζεσθαι· τοὺς δὲ ἄνδρας ἀσθενεῖν.

Μαλακία: νόσος.

Μαλακόν: ἁπαλόν· ἢ καὶ ὁ ἀσελγής.

Μαλακὸς καὶ μαλθακός: ἑκατέρως· Θουκυδίδης δὲ ἄνευ τοῦ θ̄· καὶ μαλακίζεσθαι, οὐχὶ μαλθακίζεσθαι.

* Inc. f. 61. c, 2.

[1] ὁ εἰς &c. a recenti manu. [2] καρδωπὸν

Μαλαν : ἀντὶ τοῦ οὐ καλά.[1]

Μαλάχιον :[2] κόσμος χρυσοῦς γυναικεῖος· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Μαλάχη : οὐ μολόχη· παρ' οὐδενὶ γὰρ κεῖται· εἴρηται δὲ διὰ τὴν μαλακότητα.

Μαλερόν : μαραντικόν.

Μαλερόν : λαμπρόν· σπουδαῖον· ἰσχυρόν· ὀξύ· ἀσθενές· ξηρόν· δριμύ· τὸ δὲ μαλερὸν πῦρ, τὸ ὀξὺ ἢ μαραντικόν· καὶ σφοδρόν· καὶ μαλερὰς φρένας· τὰς ἀσθενεῖς καὶ ξηράς.

* Μάλευρον : τὸ ἄλευρον· Ἀχαιός.

Μαλθακόν : εὔλυτον· [μαλθακόν.]

Μαλθακόν : ἀντὶ τοῦ ἀγαθόν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Μαλθάξαι : ἀγαθῦναι· καταπραῦναι.

Μάλθη : ὁ μεμαγμένος κηρός.

Μαλκιην : ὑπὸ κρύους κατεσκληκέναι καὶ δυσκίνητος εἶναι.

Μαλκίειν :[3] τὸ νεναρκηκέναι τὰς χεῖρας ὑπὸ κρύους.

Μαλκίομεν :[4] Δημοσθένης θ' Φιλιππικῶν φησίν.

Μάλιστα : ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς[5] ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει.

Μᾶλλον μᾶλλον :[6] οὕτως λέγουσιν ἄνευ τοῦ καὶ συνδέσμου· οὕτω Μένανδρος.

Μᾶλλον μᾶλλον : ἀντὶ τοῦ ἀεὶ[7] καὶ μᾶλλον· Ἄλεξις

[1] Nescio an Porsonus, οὐκαλά junctim. Lege Μὰλλά ; οὐκ ἀλλά, et vide Ind. ad Porsoni Aristoph. v. μάλα..

[2] Accent. om. * Inc. f. 61. c. 3.

[3] Μαλκιειν . [4] Accent. om. [5] ἀκριβοῦς

[6] Μᾶλλον semel. [7] δεῖ

Ἀτθίδι· Πῶς ἐπινεφεῖ τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῇ· Ἔπειτα μᾶλλον μᾶλλον· Ἀναξίλας Ὥραις· Ἄλεξις Πεζονίκῃ.

Μᾶλλον Φρύξ : ἡ παροιμία· ἐνθένδε οἱ ἑπτὰ σοφοὶ ἐρωτώμενοι ὑπὸ Κροίσου τίς τῶν σοφῶν εὐδαιμονέστατος, οἱ μὲν ἀπεκρίνοντο, τὰ ἄγρια ζῶα· ὑπὲρ γὰρ τῆς αὐτονομίας ἀποθνήσκει· οἱ δὲ πελαργοὶ δίχα νόμου τῇ φύσει τὸ δίκαιον ἔχουσιν· Σόλων δὲ οὐδένα πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας· παρεστὼς δὲ ὁ λογοποιὸς Φρὺξ τὸ γένος, τοσοῦτον,[*] εἶπεν, ὑπερέχεις[1] * * * *

Μαμμάκυθος : μωρὸς καὶ τηθαλλαδοῦς.[2]

Μαμμᾶν :[2] Ἀργεῖοι τὸ ἐσθίειν· οὕτω Καλλίας.

Μάμμην : τὴν μητέρα καλοῦσι καὶ μαμμίαν· καὶ τὸν πατέρα πάππαν καὶ παππίαν.

Μαμμίαν : Ἀττικοὶ τὴν μητέρα, ἀπὸ τοῦ τὰ παιδία μαμμᾶν τὸ φαγεῖν λέγειν.

Μαμωνᾶς : χρυσός· γήϊνος πλοῦτος.

Μανά : ἀραιά· καὶ μανότης· ἀραιότης· οὕτω Πλάτων.

Μαναα : θυσία· σπονδή.

Μανδαλωτόν : εἶδος φιλήματος· ὡς γιγγλιμωτὸν καὶ δραπετον καὶ ἕτερα.

Μανδαλωτόν : μήποτε κλειστόν· μάνδαλος γὰρ ὁ θύραν κλείων.

Μάνδρα : ἵππων σηκοί.[3]

* Inc. τοσοῦτον f. 61. c. 4.

1 Puncta, quasi nil deesset.

2 Accent. om. bis.

3 ἱππωσηκοι m. pr.

Μανδραγόρας: ὑπνωτικὸς καρπός.

Μανδύας: εἶδος ἱματίου, ὅπερ καλεῖται λωρίκιον.

Μανδύη: τήβεννα.[1]

Μάνην:[2] τὴν μανίαν· λέγουσι δὲ καὶ μάναν·[2] Ἀριστοφάνης.

Μάνης: ποτηρίου εἶδος.

Μάνης: βόλος[3] φαῦλος· καὶ ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς λάταγας ἠφίεσαν.

Μανόν: ἀραιόν· ἢ χαῦνον· ἢ ἀναφερὲς ὡς φλόξ· καὶ ὁ μαινόμενος ὁ μὴ ἰσχυρὸς ταῖς φρεσί· καὶ ἡ μάννα* ἀπὸ τοῦ τετρίφθαι ὠνόμασται.

Μανθάνειν: καὶ τὸ παραλαμβάνειν τί μάθημα καὶ τὸ συνιέναι.

Μανοῦμαι: ἀντὶ τοῦ μανήσομαι λέγουσιν.

Μάραγνα: μάστιξ.

Μάραγνα: μάστιγος γένος· οἷον ταυρεία[4] τίς.

Μαράθω καὶ λεύκη: ταῦτα φυτὰ μυστικά ἐστι· καὶ ἡ μὲν μάραθος ἀγωγός ἐστιν ὄφεων· καὶ ἐπ' αὐτῆς τὸ γῆρας ἀποδύονται· ἡ δὲ λεύκη ὅτι Ἡρακλῆς ἀνελθὼν ἐστέψατο τούτωι.

Μαραθών:[5] δῆμος Αἰαντίδος.

Μαραθώνιον ποίημα: Αἰσχύλος· εὐδοκίμησε γὰρ ἐν τωῖ Μαραθῶνι σὺν τωῖ ἀδελφωῖ Κυναιγείρωι.

Μαντινέων διοικισμός:[6] εἰς πέντε κώμας τὴν Μαντινέων διωίκησαν πόλιν οἱ Λακεδαιμόνιοι· καὶ ἐκλήθη τοῦτο Μαντινέων διοικισμός.

[1] τηβερνα
[2] Bis accent. om.
[3] Μανης βωλος: φ.
* Inc. να f. 62. c. 1.
[4] ταυρία
[5] Accent. om.
[6] Μαντιναίων ter, διωκισμὸς bis.

Μαντινοσύνων : μαντειῶν.[1]

Μαργίτης : Αἰσχίνης ἐν τῶι κατὰ Κτησιφῶντος ἐπωνυμίαν Ἀλεξάνδρωι Μαργίτην ἔθετο· ἐκάλουν δὲ τοὺς ἀνοήτους οὕτως.

Μαργίτης : ἐπὶ μωρίαι κωμωδούμενος· ὃν φασὶν ἀριθμῆσαι μὲν μὴ πλείω τῶν πέντε δυνηθῆναι· νύμφην δὲ ἀγόμενον[2] μὴ ἅψασθαι αὐτῆς·* ἀλλὰ φοβεῖσθαι λέγοντα μὴ τηῖ μητρὶ αὐτὸν διαβάλληι· ἀγνοεῖν δὲ νεανίαν ἤδη γεγενημένον καὶ πυνθάνεσθαι τῆς μητρὸς εἴ γε ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἐτέχθη.

Μαργαίνει : μαίνεται.

Μάργος : μαινόμενος.

Μαργῶσαν χέρα :[3] μαινομένην χεῖρα.

Μαρμαίρει : λάμπει· καταυγάζει.

Μαρμαρέην : λαμπράν.

Μαρμαρυγή : ἄστραψις· λαμπηδών.

Μαρεινη :[4] ἡ μεμαρασμένη ὕλη· καὶ τοὺς ἀνθρακευτὰς Σοφοκλῆς.

Μαρίλη : ὁ χνοῦς τῶν ἀνθράκων· καὶ ἡ ἀπ' αὐτῶν ἀσβόλη.

Μαριανδυνὸν θρηνητήν :[5] οὕτως Αἰσχύλος.

Μάρσιππος : σάκκος· θυλάκιον· σακέλλιον.

Μάσθλης : δέρμα· καὶ ὑπόδημά τι Ἰακώτερον.

Μαρμάριον : τῆς Εὐβοίας ὅρμος· καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος· οὕτω Μένανδρος.

[1] Bis accent. om. [2] ἀγομένων
* Inc. f. 62. c. 2. [3] χεῖρα
[4] Μαρινη (ε statim) [5] Μαριανδυνον : θ.

Μαρτύρωνται: ὅτ' ἂν ἀντὶ τοῦ μαρτυρίαι ἐπάγωνται ἢ παρέχωνται· Πολιτείας β'· τὸν Ὅμηρον μαρτύρωνται.

Μάρτυς: ὁ μάρτυρ· καὶ τὸν μάρτυν καὶ τὸν μάρτυρα· Μένανδρος.

**Μαρώνεια*: τόπος ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς· οὗ Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ μνημονεύει· ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Θράκηι· ἣν φησὶν εἶναι τὴν ὑφ' Ὁμήρου Ἴσμαρον καλουμένην.

Μασσαλία: Ἰσοκράτης φησὶν ἐν Ἀρχιδάμωι, ὡς Φωκαεῖς, φυγόντες τὴν τοῦ μεγάλου βασιλέως δεσποτείαν, εἰς Μασσαλίαν ἀπῴκησαν· μαρτυρεῖ δὲ τῶι λόγωι καὶ Ἀριστοτέλης.

Μάσμα: μάστευμα· ζήτημα· οὕτω Κρατῖνος.

Μάσσει: φυρᾷ· ζυμοῖ.

Μασταρύζει:[1] τρέμει· ἀγωνιᾷ.

Μάστακα: μάσημα· τροφήν.

Μάστακας: τὰς ἀκρίδας· Σοφοκλῆς.

Μαστιγίας: δοῦλος ὁ δι' ἁμάρτημα μαστιζόμενος.

Μαστηρύζειν: τὸ κακῶς μασᾶσθαι· Κυρηναῖοι.

Μαστῆρες: οἱ τὰ φυγαδευτικὰ χρήματα εἰσπράττοντες· οἱονεὶ ζητηταὶ τῶν φυγαδευτικῶν χρημάτων· τῶν ἀειφυγίαι φυγαδευθέντων· ἐκλήθησαν δὲ μαστῆρες ἀπὸ τῶν κυνηγῶν τῶν ἐν τοῖς μαστοῖς τῶν ὀρῶν ζητούντων τὰ θηρία.

Μαστίξω: ἀντὶ τοῦ κνίσω.

Μαστιγώσιμος: μαστίγων ἄξιος.

* Inc. f. 62. c. 3.

[1] Μασταβύζει

*Μαστροπός: μαβλιστής· πορνοβοσκός.

Μαστρυλεῖον:[1] τόπος ἔνθα οἱ μαστροποὶ διέτριβον.

Μάστηρα: ἐν η' Φιλιππικῶν Δημοσθένης· τῶν μὲν ἐν Θράκηι κακῶν· τί[2] γὰρ ἄλλο τις εἴποι Δρόγγιλον καὶ Καβύλην καὶ Μάστειρα· μήποτε δὲ γραπτέον ἀντὶ τοῦ Μάστειραν, Βάστειραν, ἢ Πίστειραν, ἢ Ἐπιμαστόν· ταύτας δὲ τὰς πόλεις εὑρίσκομεν παρὰ Ἀναξιμένει ἐν ζ' τῶν περὶ Φίλιππον· τὴν δὲ Μάστειραν οὐδαμοῦ.

Μάττεσθαι: μαλακεύεσθαι.

Ματτύης: σκευασία τίς περιφορημάτων χρήσιμος εἰς ποτόν· καὶ κῶμον πλείω· Φιλήμων.[3]

Ματρυλεῖον:[4] τόπος ἐν ᾧ αἱ γρᾶες μαστροποὶ διατρίβουσιν ἑταίρας ἔχουσαι καὶ δέχονται τοὺς βουλομένους· ἐκάλουν δὲ αὐτὰς καὶ μαστρυας εὐφήμως.

Μασχάλην αἴρεις: ἀντὶ τοῦ[5] καθωμισθήσηι· οἱ γὰρ μεθύοντες ἦρον τὰς μασχάλας καταμακώμενοι· καὶ οἱ μνηστῆρες Χεῖρας ἀνίσχοντες γέλωι ἔκθανον.

Μασχαλίσματα: Ἀριστοφάνης παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠλέκτραι κεῖσθαι τὴν λέξιν ἔθος σημαίνουσαν· οἱ γὰρ φονεύσαντες ἐξ ἐπιβουλῆς τινὰς ὑπὲρ τοῦ μῆνιν ἐκκλίνειν ἀκρωτηριάσαντες μόρια† τούτου καὶ ὁρμάσαντες ἐξεκρήμασαν τοῦ τραχήλου διὰ τῶν μασχαλῶν διείραντες· καὶ μασχαλίσματα προσηγόρευσαν· σημαίνει δὲ ἡ λέξις τὰ τοῖς μηροῖς

* Inc. f. 62. c. 4.

1 λ bis.

2 τίς

3 φιλήβων

4 λ bis.

5 τοῦ om.

† Inc. f. 63. c. 1.

ἐπιτιθέμενα ἀπὸ τῶν ὤμων κρέα ἐν ταῖς τῶν θεῶν θυσίαις.

Μαστῆρες:[1] ἀρχή τις ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τοῖ ζητεῖν τὰ κοινὰ τοῦ δήμου· ὡς οἱ ζητηταὶ καὶ οἱ ἐν Πελλήνηι μαστροί.

Ματαῖσαι: μαται[2]

Μάτην: ματαίως.

Μάτην: ἄλλως· Ἴωνες.

Ματηρεύειν: μαστεύειν· ζητεῖν.

Ματιολοιχός: ὁ περὶ τὰ μικρὰ πανοῦργος καὶ λίχνος· μάτιον γὰρ ὡς βέλτιον τοῖ τόνωι μικρόν.

Μὰ τὼ θεώ: γυναικεῖος ὅρκος· δυϊκῶς δὲ ὀμνύουσι τὴν κόρην καὶ τὴν Δήμητραν·[3] ἀνδράσι δὲ οὐ πρέπει τοῦτον ὀμνύναι.

Μαυρόν: τὸ ἀμαυρὸν καὶ ἀσθενές.

Μαυρός: μωρός.

Μαχασαι: κρατήσειν λέγουσι.

Μαχαιρίδες: αἱ κουρικαὶ μαχαῖραι· οὕτως Εὔπολις.

Μαχλάδας: πόρνας.

Μαχλός: ἀσελγής· ἄσωτος.

Μαχλοσύνη: καταφερία· γυναικομανία.

Μαχλῶντες: πορνεύοντες.

Μαύσωλος: ἄρχων Καρῶν· φησὶ δὲ αὐτὸν Θεόπομπος* μηδενὸς ἀπέχεσθαι πράγματος χρημάτων ἕνεκα.

Μαχάτας: ὄνομα κύριον.

[1] Μαστειρες

[2] sic.

[3] δημήτραν

* Inc. f. 63. c. 2.

Μάψ: ματαίως.[1]

Μαψίδιον: μάταιον· δαψιλές· χαλεπόν· πολύ· δεινόν· ἑκούσιον.

Μεγάβυζος: στρατηγὸς βασιλέως, ἀναπεμφθεὶς εἰς Αἴγυπτον, ὑφ' οὗ ἐνικήθησαν Ἀθηναῖοι.

Μεγάθυμος: μεγαλόψυχος.

Μεγάλην θεόν: Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις· ἴσως Τελβαιναιν· Θραίκιος[2] γάρ.

Μεγαίρων: φθονῶν.

Μεγάλλιον μύρον:[3] ἀπὸ τοῦ εὑρομένου τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ Μεγάλλου Σικελιώτου· λέγει[4] δὲ καὶ Θεόφραστος εἰς τὸ περὶ ὀσμῶν τὴν κατασκευὴν τοῦ Μεγαλλίου.

Μεγαλήτωρ: μεγαλόψυχος.

Μεγαλόνοια: ἡ περιφάνεια· μεγαλοφυΐα.

Μεγαλοπρεπής: μεγαλοφανής.

Μεγαλόφρων: μεγαλόψυχος.

Μεγαλώνυμον: μεγαλόδοξον· περίφημον· ὀνομαστόν.

Μεγάμυκος: μεγαλομύκητος· ἡ ὄνος.

Μεγάνορος πλούτου: ἰσχυροῦ· δυνατοῦ· ἀνδρίαν ἐμποιοῦντος· ἐπεὶ μεγάλα δύναται ὁ χρυσός· νεῦρα γὰρ πολέμου λέγεται εἶναι.

Μεγαρέων δάκρυα: ἐπεὶ πλεῖστα* ἐν τῇ Μεγαρίδι σκόρδα φύεται,[5] εἰς παροιμίαν ἦλθεν ἐπὶ τῶν προσποιητῶς δακρυόντων.

[1] μάταιος [2] θραικιος an θρωικιος n. l.

[3] Μεγαλοῖον: μ. et μεγάλου—μεγαλοίου. [4] λέγεται

* Inc. στα f. 63. c. 3.

[5] κόρδα (σ superscript) φυτεύεται (σ statim) et in marg. ab eodem, ut videtur, Γ` φύεται. (i.e. γὰρ, errore pro Γρ i. e. γράφεται.)

Μεγαρίζοντες: λιμώσσοντες· ἢ μεγάλα λέγοντες.

Μεγαρικαὶ Σφίγγες: αἱ πόρναι οὕτως εἴρηνται· ἴσως δὲ ἐντεῦθεν καὶ σφίγκται οἱ μαλακοὶ ὠνομάσθησαν· ἢ καὶ ἀπὸ Μαίας οὕτως λεγομένης ἐν Μεγάροις.

Μέγαρον: ὑπερῷον· οἴκημα.

Μέδεσθαι: φροντίζειν.

Μέδιμνον: μέτρον χοινίκων μη΄.

Μέδων: βασιλεύων.

Μεθαρμοζόμενος: μετερχόμενος.

Μεθεῖναι: ἀφεῖναι· ἀμελῆσαι.

Μεθήκειν καὶ μετιέναι καὶ μετελθεῖν: τὸ ἐπί τινα ἐλθεῖν.

Μεθῆκεν καὶ ἐμέθηκεν: λέγουσιν ἑκατέρως· μᾶλλον δὲ μεθῆκεν· τό γ' οὖν ἐμέθηκεν Ἰωνικὸν καὶ παλαιόν.

Μεθείς: ἐῶν· ἀφιών.[1]

Μεθείω: ἀφῶ· ἐάσω.

Μέθεξις: μετοχή· κοινωνία.

Μεθέσθαι: καταλιπεῖν.

Μεθημοσύνη: ἀμέλεια· ῥαθυμία.

Μεθήμων: ἀμελής.

Μεθέορτοι ἡμέραι: ἅς τινες ἐπίβδας· αἱ[2] ταῖς ἑορταῖς ἐπαγόμεναι· καὶ ἄνθρωπος μεθέορτος, ὁ κατόπιν ἑορτῆς ἥκων.

Μεθήσειν: ἀμελήσειν.

*Μεθίει: ἀμελεῖ· ἀφεῖ.

Μεθιεμένους: ἐῶντας· προδίδοντας.

1 ἀφίων

2 αἵς τινες επι * δασαι (*unius lit. spatium.)

* Inc. f. 63. c. 4.

Μεθίετο: προΐετο· ἠφίετο.

Μεθοδείας: τέχνας ἢ δόλους.

Μεθοδεύει: μετέρχεται· τεχνάζεται· ἀπατᾷ.

Μεθώνη: Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς λέγοι ἂν τὴν ἐν Θράκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν· τέσσαρας δὲ εἶναι φησὶ Μεθώνας Δημήτριος ὁ Μάγνης.

Μεθόριον: τὸ μεταξὺ τῶν ὅρων.[1]

Μεθορμιζόμενος: μετερχόμενος.

Μέθυ: οἶνος.

Μεθόδιον: τὸ μετὰ τὴν ὁδόν.

Μεθώδιον: τὸ μετὰ τὴν ᾠδήν.

Μεθύμνιον: τὸ μετὰ τὸν ὕμνον· ἢ ἡ μετὰ μέθης ᾠδή.

Μειαγωγῆσαι: θῦσαι· μεῖον γάρ ἐστι τὸ ἱερὸν τὸ θυόμενον, ἐπεὶ δ' ἂν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας εἰσάγωσιν.

Μειλίγμασιν: ἀπαιτήμασιν.

Μειλικτηρίοις: προσηνέσιν· ἡδέσιν· πραέσιν.

Μειλίξασθαι: πραῦναι.

Μειλίχιος: πρᾶος· χρηστός.

Μεῖον καὶ μειαγωγός: Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Στρατοκλέα φησί· παρέστη μεῖον· θῦμα δέ ἐστιν ὃ τοῖς φράτορσι παρεῖχον οἱ τοὺς παῖδας εἰσάγοντες εἰς τούτους· ὅθεν τὰ μὲν ἱερεῖα μεῖον προσηγορεύθη.

*Μειαγωγός: ὁ εἰσάγων· Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ θεῶν· οἱ φράτορες, ἵνα μείζονος μερίδος,[2] ἐπεφώ-

[1] ἀγρῶν * Inc. f. 64. c. 1.

[2] ∧ Porsonus, inserturus scil. vocem. μείζονας vel μείζους, νέμωνται μερίδας Harpocration et Suidas.

νουν ἑστῶτες· ἱστάνειν δεῖ·[1] μεῖον γάρ ἐστιν· μειαγωγῆσαι δέ ἐστι τὸ ἐπιδοῦναι τοῖς φράτορσι τὸ μεῖον.

Μηρεύεται : σωρεύεται· εἰλεῖται· καὶ μηρευόμενον· καὶ μήρευμα· καὶ μηρεύω, τὸ εἰλῶ καὶ σωρεύω.[2]

Μεισητία : πρὸς ὅτι οὖν ἄχαρις ἀπληστία.

Μελανίππιον : Μελανίππου[3] τοῦ Θησέως ἡρῷόν ἐστιν.

Μελανωπος : οὗτος κηδεστὴς ἦν Διοφάντου τοῦ ῥήτορος.

Μεῖον : ἔλαττον· μικρότερον.

Μεῖον : τὸ ὑπὲρ τῶν ἐγγραφομένων παίδων εἰς τοὺς φράτορας θυόμενον ἱερεῖον· οὐ μεῖζον ἀποδεδειγμένου[4] τινὸς σταθμοῦ· ᾧ ἐπεφθέγγοντο οἱ φράτορες, εἰ καὶ μεῖζον εἴη, ὅτι μεῖον· καὶ μειαγωγὸς, ὁ τοῦτο παρέχων.

Μειονεκτεῖν : τὸ ἧττον φέρειν· ἐλαττοῦν.

Μειονεκτούμενοι : ἐλαττούμενοι.

Μειρακιεύεσθαι : * * * * *[5]

Μέλαθρα : οἶκον.

Μελαίνη : βαθεῖα.

Μελάνυδρος : βαθεῖα· κυρίως δὲ καθαρὰ ὕδατος.

Μελεαγρίδες : ὄρνεα ἅπερ ἐνέμοντο ἐν τῇ ἀκροπόλει· λέγουσι δὲ οἱ μὲν τὰς ἀδελφὰς τοῦ Μελεάγρου μεταβάλλειν εἰς τὰς Μελεαγρίδας ὄρνιθας·* οἱ δὲ

[1] κτανεῖν δεῖος
[2] Hæc in summa pagina, a manu antiqua. Præfixum λ̣'
[3] μέλαν ἵππον
[4] -νου
[5] Semiversûs spatium.
* Inc. f. 64. c. 2.

τὰς συνήθεις Ἰοκαλλίδος τῆς ἐν Λέρνῃ παρθένου, ἣν τιμῶσι δαιμονίως.

Μελάγχρως καὶ μελάγχρης: ἀμφότερα Ἀττικά· μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ η· Κρατῖνος.

Μελαναίων: τοῦ πλοίου τὸ πεπιττωμένον· τὸ ἔναλον· Ἀριστοφάνης.

Μελαμπύγους: ἀνδρείους.

Μέλασμα: τὸ βάμμα τῆς κεφαλῆς· Ἀπολλόδωρος.

Μεληδήματα: μεριμνήματα.

Μελεδωνοί: ἐπίτροποι· φροντισταί· προεστηκότες.

Μελαμπύγου τύχης: μελάμπυγοι ἐγένοντο πέρπεροι Λίμνης υἱοί· ἀκολασταινόντων αὐτῶν πολλά, ἡ μήτηρ ἔλεγε φυλάσσεσθαι, μήποτε ἐμπέσωσιν εἰς δασύπρωκτον· ἐμπεσόντες οὖν εἰς Ἡρακλέα, ἀναφόρων ἐδεήθησαν· εἶτα ὁρῶν αὐτοὺς γελῶντας καὶ κατακύπτοντας, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν· οἱ δὲ ἔλεγον, ὅτι λόγιον ἦν τὸ τῆς μητρός, ἐμπεσεῖσθαι ἡμᾶς εἰς δασύπρωκτον· καὶ γελάσαντα τὸν Ἡρακλέα ἀφεῖναι αὐτοὺς τῶν δεσμῶν.

Μέλεος: ἄθλιος· μάταιος· ταλαίπωρος· δυστυχής.

Μέλημα: φρόντισμα.

Μελίαι: βέλη.

Μελινεως: ἀμπέλου εἶδος.

* Μελίνη: Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖ· ὄσπριόν ἐστιν· ὅπερ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται· Σοφοκλῆς μὲν γὰρ καὶ Ἡρόδοτος καὶ Ξενοφῶν θηλυκῶς εἶπον· μελίνη· Ξενοφῶν δὲ ὁ αὐτὸς ἐν Ἀναβάσει καὶ μέλινον καὶ

* Inc. f. 64. c. 3.

μελίνους εἶπεν· ἔνιοι δὲ εἶδος τι κέγχρου νομίζουσι τὴν μελίνην,[1] ὅπερ τινες καλεῖν ἔλυμον· Θεόφραστος δὲ ἐν ἑβδόμῳ περὶ φυτῶν ὡς διαφέροντα ταῦτα ἀναγράφει· κέγχρον ἢ μελίνην ἢ ἔλυμον.

Μελίνη : εἶδος ὀσπρίου· λέγεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἀρρενικῶς καὶ θηλυκῶς.

Μελιτέα κάπρον :[2] Ἀριστοφάνης ἐν Γήραι λέγει ἀντὶ τοῦ Εὐκράτης, ἐπεὶ δασύς ἐστιν· καὶ γὰρ ἄρκτον[3] αὐτὸν ἔλεγον· ἢ ὅτι μυλῶνα εἶχεν ἐν οἷς ἐτρέφοντο σῦς.

Μελιτέων οἶκος : ἐν τῷ δήμῳ παμμεγέθης ἦν οἶκος· εἰς ὃν οἱ τραγῳδοὶ φοιτῶντες ἐμελέτων.

Μελίτη : δῆμος Κεκροπίδος.

Μελίτη : Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος· δῆμος δέ ἐστι τῆς Κεκροπίδος· ὀνομασθεὶς ἀπὸ Μελίτης, κατὰ μὲν Ἡσίοδον, θυγατρὸς Μύρμηκος· κατὰ δὲ Μουσαῖον, Δίου τοῦ Ἀπόλλωνος.

Μελίπνους : ἡδύπνους.

Μελιτίδης : εἷς καὶ οὗτος τῶν* εὐηθῶν· ὡς ὁ Μαργίτης· ὃς οὐκ ᾔδει πλέον τῶν πέντε ἀριθμεῖν· τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ Κόροιβος καὶ ὁ Ἀμφιστείδης.

Μελιττοπτηχεῖν :[4] τὸ κρούοντας ψόφον ποιεῖν, ἵνα μὴ αἱ μέλισσαι πρόσπτωνται.

Μελιτοῦττα :[5] μάζα διὰ μέλιτος.

Μελλήδρυον : ἡ τῆς δρυὸς μήτρα.

[1] Bis λ
[2] Μελιτέας : κ.
[3] ἄριστον
* Inc. f. 64. c. 4.
[4] Μελιτοποιχειν — προσάπτωνται.
[5] Μελιττουτα

Μελίφρων: ἡδύς· γλυκαίνων τὰς φρένας.

Μέλω: ἐν ἐπιμελείαι εἰμί.

Μέλλει: ἔοικεν.

Μελλήσας: ὑπερθέμενος· βραδύνας· καὶ ἐπὶ τοῦ σπουδάσας.

Μέλλησις: ὑπέρθεσις.

Μελληταί: ὑπερθετικοί.

Μελλήσω: σπουδάσω· φροντίσω.

Μελλόντων: ἐπιμελείσθωσαν.

Μέλπηθρα: παίγνια· σπαράγματα.

Μέλποντες: ᾄδοντες· ἀνυμνοῦντες.

Μεμάχηται: οὐχὶ μεμάχεσται·[1] καὶ μεμαχημένος, ὁ μεμαχεσμένος.

Μεμελημένος: πεπονημένος.

Μέμηλεν: μέλει.[2]

Μεμηλώς: ἐπιμελούμενος.

Μέμηνεν: μαίνεται.

Μεμισθαρνηκώς:[3] ὁ μισθῷ καμών.

Μεμοιραμένων: λαχόντων· κληρωσαμένων.

Μεμοίραται: μετέχει· εἴληφεν.

Μέμονα: προθυμοῦμαι.

*Μέμορται: μεμοίραται.

Μεμύηται: πεπείραται.

Μεμυκότα: κρύψαντα· καμμύσαντα· ἢ κεκολλημένα.

Μέμφειραν: τὴν μέμψιν· Τηλεκλείδης.

Μεμφθῇ: τὸ μέμψηται· Θουκυδίδης.

[1] μάχεσθαι [2] μέλλει [3] -ικως

* Inc. f. 65. c. 1.

Μεμφωλή: ἀντὶ τοῦ μέμψις.

Μέμφιδος: Ἀττικοὶ τὰ πολλά· Ἴωνες δὲ καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ δ Μέμφιος· μήτιος·[1] σύρτιος· Αἰσχύλος Πέρσαις· Ὅ, τε τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος ἄρχων Μέγας Ἀρσάκης.

Μεμψιβολεῖν: μέμφεσθαι.

Μεμψίμοιρος: φιλεγκλήμων.

Μέμψιν καὶ μομφήν: ἄμφω λέγουσιν.

Μεμωκημένος: καταπεφρονημένος.

Μέν γε: ἢ ἀντὶ τοῦ μέντοι λέγουσιν· ἢ ἀντὶ τοῦ μέν.

Μένδη: ἡ ἐν Πελλήνη πόλις· καὶ Μενδαῖος ἄνθρωπος· καὶ οἶνος ὁ ἐκ ταύτης· Μένδης δὲ ὁ ἐν Αἰγύπτῳ νόμος· καὶ ὁ ἐντεῦθεν Μενδήσιος.

Μενέλαος: Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς· ἀδελφὸς Φιλίππου ὁμοπάτριος.

Μενθηριῶ: μεριμνήσω· διατάξω.

Μένος: δύναμις· ὀργή.

Μενοῦνγε: ἐκ συνδέσμων τριῶν· τὸ ἀληθές.

Μέντοι: τὸ δὲ σὺν τῷ γε παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων.

Μέντοι: τὸ δὲ μέντον βάρβαρον· ᾧ καὶ Χρύσιππος χρῆται.

Μερὶς οὐ πνίξ: τῶν δυνατωτέρων ἁρπαζόντων τὰς τροφὰς τῶν ἀσθενεστέρων· καὶ* ἐπὶ τούτωι ἐκείνων πνιγομένων ὅτι αὐτοῖς[2] βοηθεῖν οὐκ ἠδύναντο, ἐπενοήθη ὁ διαμερισμός· καὶ ἕκαστος ἑκάστωι τὸ ἴσον λαμβάνων ἐπεφώνει· μερίς, οὐ πνίξ.

[1] Prima facie videtur esse νήστιος. Totus articulus inter columnas a m. antiqua.

* Inc. f. 65. c. 2.

[2] αὕτοῖς P. et G. primo, sed statim mut.

Μεριδαρχίας: μεριτίας· κατὰ δεκαρχίας.

Μερμερῶ:[1] φροντίζω ἢ χολῶ.

Μέρμερα: μερίμνης ἄξια· χαλεπά.

Μέρμηρα: ἡ εἰς ὕπνον καταφορά.

Μερμηρίζω: μεριμνῶ.

Μέροπες: οἱ ἄνθρωποι· παρὰ τὸ μεμερισμένην ἔχειν τὴν ὄπα, ἤτοι τὴν φωνήν.

Μεσάγκυλος: μεσοπόλιος·[2] ὠμογέρων.

Μεσάπιον:[3] ὄρος Εὐβοίας· ἀπὸ Μεσάπου τοῦ μετοικήσαντος εἰς Ἰταλίαν.

Μεσαύλιον: κυρίως μὲν ἡ μέση θύρα· καλεῖται δὲ ἀντὶ τοῦ μεσαύλιον.

Μεσαύχενες: οἱ ἀσκοτηδες αὐχένες.

Μέσσαβον: τὸ μέσον.

Μεσεγγύημα: ἀργύριον παρακείμενον ἐφ' ὁμολογίαι τῶν δόντων ἐπὶ τωῖ διαπραξάμενον λαβεῖν αὐτό.

Μεσέγγυος: μεσίτης· ἐγγυητής· μέσος δύο μερῶν.

Μεσεγγύονται: ἐγγυηταὶ γίνονται· ἐγγυητὰς ποιοῦνται·* ὡς καὶ Ἰσοκράτης ἐν τωῖ κατὰ τῶν σοφιστῶν.

Μεσεγγύς: μεταξύ.

Μεσεύειν: μέσην.

Μεσόκοποι αὐλοί: ὑποδεέστεροι τῶν τελείων καὶ ὄντες μέσοι.

Μεσοκρινεῖς: οἱ ἀντὶ στηριγμάτων ἐν τοῖς ἀργυρείοις[4] ὑποκείμενοι· ὥστε μὴ καταπίπτειν ἐπὶ τοὺς ἐργα-

[1] Om. accent.
[2] μέσος πολιός
[3] π bis.
* Inc. f. 65. c. 3.
[4] ἀργυρίοις

ζομένους τὰ μέταλλα·[1] ἐκαλοῦντο δὲ μεσοκρινεῖς, ὅτι μέσοι ὄντες τῶν ἔργων, διέκρινον τοὺς ὅρους τῶν μισθουμένων.

Μεσομέρδην: ἐκ τῶν μέσων· ἀντὶ τοῦ μεσοφέρδην μεμενηκότα τῶν ἀρχαίων χαρακτήρων.

Μέσον: δικαστήριον Ἀθήνησι.

Μεσοπορῶν: μέσην ὁδεύων.

Μεστοῦται: πληροῦται.

Μετα: ὁ τοῦ Ἀρχιβίου πέντε δηλοῦν· ε̅ν̅· Ταῦτα δὲ[2] καὶ μετὰ πᾶσιν· ε̅π̅ι̅· Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν· ου—μετόπισθε[3] νεὼς κυανοπρώροιο· υ̅π̅ο̅· χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῇς[4] ἀνέμοιο· ε̅ι̅ς̅·—μετὰ ἔθνος ἑταίρων· σ̅υ̅ν̅· Σὺν δ' αὖ ἐγὼ[5] μετὰ τοῖσιν· π̅ρ̅ο̅ς̅· Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε[6] μετ' ἀμφιπόλους βασιλεία.

Μεταβαλων: στραφείς.

Μετάβολοι: πραγματευταί· μεταπράται.

*Μεταγειτνιῶν: μὴν Ἀθήνησι δεύτερος· ὠνομάσθαι δέ φασιν ἀπὸ τῆς μεταβάσεως τῆς εἰς τὸ ἄστυ· ταύτης τοῖ μηνὶ τούτωι γενομένης ὑπὸ Θησέως.

Μεταγειτνιών: δεύτερος μὴν παρὰ Ἀθηναίοις· ἐν δὲ τούτωι Ἀπόλλωνι Μεταγειτνίῳ θύουσιν.

Μεταδόρπια: ἐπίδειπνα.

Μεταγενής: μεταγενέστερος.

[1] μέταλα

[2] πεν ἐδήλουν· ἔνθα δὲ G. ἐν, ἐπὶ, &c. Porsonus; codex ut hic, nisi quod ὑπο, non υ̅π̅ο̅.

[3] εσται μεθην μετα χαλκεν ου μετοπιθεν

[4] πνοῇς

[5] ἑταίρων σ̅υ̅ν̅ δ ανεγνοι

[6] -ψεν μεταμφιπόλων

* Inc. f. 65. c. 4.

Μεταίχμιον: μεταξὺ δύο φαλαγγῶν τοῦ πολέμου.

Μετακόσμιον: τοῦ κόσμου κρείττονα.

Μετακέρας: τὸ εὔκρατον ἢ τὸ ψυχρόν· Φιλύλλιος.

Μέταλλα:[1] τὰ ἀργυρεῖα·[2] ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ μεταλλᾶν· ἐζητεῖτο γὰρ ἡ ἀργυρῖτις ἄμμος.

Μεταλαγχάνειν: μετέχειν ἢ ἀφυστερεῖν· ἢ ἀποτυγχάνειν κλήρου.

Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν:[3] παρὰ Κρατίνῳ παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν τὰ δεύτερα φερομένων· οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Λεσβίους κιθαρῳδοὺς πρώτους προσεκαλοῦντο· ἀκαταστατούσης γάρ ποτε τῆς πόλεως αὐτῶν, χρησμὸς ἐγένετο τὸν Λέσβιον ᾠδὸν[4] μεταπέμπεσθαι· οἱ δ' ἐξ Ἀντίσσης[5] Τέρπανδρον ἐφ' αἵματι φεύγοντα[6] μεταπεμψάμενοι* ἤκουον αὐτῶν ἐν τοῖς συσσιτίοις καὶ κατεστάλησαν.[7]

Μεταλλεῖς:[8] οἱ τὰ μέταλλα ἐργαζόμενοι.

Μεταλήξαντι: παυσαμένῳ.

Μεταλλεύει: μεταφέρει.

Μεταμαθεῖν: μεταγνῶναι.

Μεταμείβων: μεταλλάσσων.

Μεταναστεύου: φεῦγε· μετοίκει.

Μετανάστης: μέτοικος· φυγάς.

Μετάπεμπτος: προκληθείς.

Μεταποιοῦμαι: φροντίζω· προνοοῦμαι.

Μεταπεττεύειν: τὸ μεταβάλλεσθαι καὶ μεταβαίνειν·

[1] Μέταλα et μεταλᾶν [2] ἀργύρια [3] ὁδόν
[4] τῶν λεσβιων ὁδῶν [5] δὲ ξ. [6] -ται
* Inc. ψαμενοι f. 66. c. 1. [7] συνεστ. Porsonus.
[8] Μεταλεῖς, μέταλα, et Μέταλευει

ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πεττευόντων· οἵτινες πολλάκις μεταβάλλονται ἐν τηῖ παιδιαῖ.

Μεταποιεῖσθαι: ἀντιποιεῖσθαι· Πολιτικῷ Πλάτων· ἥκιστα βασιλικῆς μεταποιουμένους τέχνης· ἀντιποιουμένους· Θουκυδίδης ἐν τῇ λοιμικῇ καταστάσει· καὶ μάλισθ' οἱ ἀρετῆς μεταποιούμενοι· σημαίνει ἀντιποιούμενοι.

Μεταπύργιον: ἐν μέσωι οἰκοδομημάτων ἐπὶ τοῦ τείχους πύργων μεταπύργιον[1] ἐλέγετο· οὕτω καὶ Θουκυδίδης καὶ Λυσίας.

Μετάρσιος: μετέωρος· ὑψηλός.

Μετασοβῶν: ἀποδιώκων.

Μετασπώμενος: ἐπακολουθήσας·* μεταδιώξας.

Μεταστῆσαι: καὶ τὸ αἰτῆσαι καὶ τὸ χρήσασθαι.

Μεταστοιχειοῦσα: μετασχηματίζουσα.

Μετασχεῖν: ἐπιλαβεῖν.

Μετατάξασθαι: ἀντὶ τοῦ μετελθεῖν.[2]

Μεταφρένων: μεταξὺ τῶν δύο ὤμων.

Μεταφῦναι: μεταπλασθῆναι.

Μεταχειρίζειν: ἀντὶ τοῦ μεταχειρίζεσθαι· Θουκυδίδης.

Μεταχρωννύντες: μετασχηματίζοντες.

Μετειλήχει: μετέσχεν.

Μέτειμι: μετέρχομαι.

Μετελεύσομαι: ἐπελεύσομαι.

Μετεκβολή: μεταβολή· καὶ ἐξάλλαξις· Κρατῖνος.

Μετελθών: ἐπελθών.

[1] Μετ. ut novus articulus.

* Inc. θήσας f. 66. c. 2. [2] ἀντιμετ.

Μετ' ἐμέ: πρὸς ἐμέ.

Μετεμόσχευσεν: μετεφύτευσεν.

Μετοίκιον: μέτοικος μέν ἐστι ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως μετοικῶν ἐν ἑτέραι καὶ μὴ πρὸς ὀλίγον ἐπιδημῶν ὡς ξένος· ἐδίδοντο δὲ ὑπ' αὐτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος δραχμαὶ δώδεκα· ὅπερ ὠνόμασται μετοίκιον· Ἰσαῖος δὲ ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους ὑποσημαίνει, ὅτι ὁ μὲν ἀνὴρ δώδεκα δραχμὰς ἐτέλει μετοίκιον· ἡ δὲ γυνὴ ἕξ· καὶ ὅτι τοῦ υἱοῦ τελοῦντος, ἡ μήτηρ οὐκ ἐτέλει· μὴ τελοῦντος δὲ αὐτὴ ἐτέλει· καὶ οἱ δοῦλοι δὲ* ἀφεθέντες ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἐτέλουν τὸ μετοίκιον· Μένανδρος φησὶ πρὸς ταῖς δώδεκα δραχμαῖς καὶ τριώβολον τούτους τελεῖν· ἴσως τωῖ τελώνηι· οἱ μέντοι τὸ μετοίκιον μὴ τιθέντες μέτοικοι, ἀπήγοντο πρὸς τοὺς πωλητάς,[1] καὶ εἰ ἑάλοντο, ἐπιπράσκοντο· ἐνεβίβαζον δὲ καὶ εἰς τὰς ναῦς τοὺς μετοίκους· ὡς Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς δηλοῖ· ἐκάλουν δὲ οἱ κωμικοὶ σκαφέας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι.

Μετοιωνίσασθαι:[2] ἀντὶ τοῦ μεταθέσθαι τὸν φαῦλον οἰωνόν.

Μετοίκων λειτουργίαι: αἱ σκαφηφορίαι· εἰσὶ δὲ μέτοικοι ξένοι· οἱ Ἀθήνησιν οἰκοῦντες, διδόντες[3] τὸ μετοικιον δραχμῶν δώδεκα.

Μετεωρολέσχαι: περὶ οὐρανοῦ φλυαροῦντες.

Μετεωροπολῶν: τὰ οὐράνια σκοπῶν.

* Inc. f. 66. c. 3.

[1] πολίτας

[2] -νήσασθαι

[3] διδοῦντες

Μετῇ: ἐξῇ.
Μετῆλθε τὴν ἄλοχον: ἀντὶ τοῦ προσωμίλησεν αὐτῇ.[1]
Μετ' ἴχνια: κατὰ ἴχνη πορεύεσθαι.
Μετοιχήσονται: μεταπορεύσονται· μετέλθωσιν.
*Μετοίχεσθαι: μετελθεῖν· μεταβαίνειν.
Μετοκλάζειν: μετακαθίζειν.
Μετόν: ἐξόν.
Μετόπισθεν: ἐν ὑστέρωι· μετὰ ταῦτα.
Μετουσία: κοινωνία.
Μετοχετεύειν: μετακομίζειν.
Μετρεῖσθαι: δανείζεσθαι.
Μετρήσαντες: διελθόντες.
Μετρῆσαι: ἐπὶ τοῦ ἀριθμῆσαι· Ἀλκαῖος.
Μετώχετο: ἐπορεύετο.
Μετρίως ὠργασμένος:[2] ἀντὶ τοῦ μεμαλαγμένος ἢ δεδευμένος.
Μετρίως: τὸ συμμέτρως· Θουκυδίδης.
Μετριάζει: ταπεινοφρονεῖ.
Μέτριοι: εὐγνώμονες.
Μετριοπαθεῖν: ἐκ μέρους τὰ πάθη καταδέχεσθαι· συγγινώσκειν.
Μέτριος: ὁ μεμετρημένην ἔχων οὐσίαν· ἢ τὸ ἦθος ἐπιεικής.
Μέτρον: ἐν Τιμαίωι τὸ ὅσον μέτρον ὅσοις τὴν συμμετρίαν τῆς μίξεως.
Μετρονόμοι: ἄρχοντες ἦσαν δέκα τὸν ἀριθμόν, ὧν

[1] αὐτήν * Inc. f. 66. c. 4.
[2] Μετρίως: ὠργασμένως, tum -μένως bis.

πέντε μὲν ἐν ἄστει· πέντε δὲ ἐν Πειραιεῖ· καὶ εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν ὅπως δίκαια ᾖ τὰ μέτρα τῶν πωλούντων.

Μετρονόμοι: ἀρχή τις Ἀθήνησιν* ἡ[1] τῶν μετρονόμων· ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν δεκαπέντε μὲν εἰς Πειραιᾶ· ἐννέα δὲ εἰς ἄστυ· εἶχον δὲ τὴν ἐπιμέλειαν ὅπως δίκαια ᾖ τὰ μέτρα τῶν πωλούντων.

Μέτρωι ὕδωρ πίνοντες, ἀμετρία δὲ μάζαν ἔδοντες: οὗτος ὁ στίχος εἰς παροιμίαν περιέστη ἔκ τινος χρησμοῦ· ὃν ἀνεῖλεν ὁ θεὸς Συβαρίταις· ὑβρισταὶ γὰρ ὄντες καὶ ἀμετροπόται ἀπώλοντο[2] ὑπὸ Κροτωνιατῶν· τοῖς οὖν διαφυγοῦσιν αὐτῶν οὕτως ἐχρήσθη.

Μέχρι αἰδοῦς: ἀντὶ τοῦ μέχρι αἰδοίων.

Μέταυλος: ἡ ῥυπαρὰ λεγομένη αὐλή· οὗ ὄρνιθες ἦσαν.

Μήδεα: βουλεύματα.

Μηδικὴ πόα: ἡ τρίφυλλος λεγομένη.

Μηδοσύνη: βουλή.

Μηκάδες: ἐπιθετικῶς αἱ αἶγες· ἀπὸ τοῦ ἰδιώματος τῆς φωνῆς.

Μηκύβερνα: πόλις ἐστὶν ἐν Θραίκῃ σταδίους εἴκοσι ἀπέχουσα τῆς Ὀλύνθου ἡ Μηκύβερνα.

Μήκων: ἄμμος μεταλλική.

Μηλαφῆσαι: ψηλαφῆσαι.

Μῆλα: πάντα τὰ τετράποδα· ὅθεν καὶ πᾶσα βύρσα μηλωτὴ καλεῖται.

* Inc. θήνησιν f. 67. c. 1. [1] οἱ [2] λ bis.

Μηλοβοτία: γῆν εὐτραφῆ·* ἀνειμένην εἰς νομὴν προβάτων.[1]

Μηλόβιος: εἷς τῶν λ' τῶν παρὰ Ἀθηναίοις τυραννησάντων· Ὑπερίδης ἐν τωῖ κατὰ Αὐτοκλέους μέμνηται.

Μηλοβοτήρ: ὁ τῶν προβάτων ποιμήν· καὶ μηλονόμος.

Μηλόβοτος: ἡ κατασκαφεῖσα καὶ ἀνεθεῖσα τοῖς μήλοις· ἤτοι τοῖς κτήνεσιν, εἰς νομὴν διὰ τὴν ἐρημίαν.

Μηλολόνθη:[2] χρυσοκάνθαρος.

Μηλολόνθαι:[3] τὰ χρυσίζοντα πτηνά.

Μηλοσφαγίαις: θυσίαις προβάτων.

Μήλωθρα: τὰ βεβαμμένα ἔρια· καὶ τὸ βάψαι, μηλῶσαι· ἀπὸ τῆς εἰς τὴν βαφὴν τῶν ἐρίων καθέσεως.

Μήλω βαλεῖν: τὸ πτοῆσαι τινὰ καὶ εἰς ἔρωτα ὑποβαλεῖν.

Μηλῶσαι: τὸ καθεῖναι τί εἰς βάθος· καὶ τὴν φάρυγγα μηλῶσαι, τὸ διαχρῆσαι τωῖ δακτύλωι· Ἀριστοφάνης· Τὴν φάρυγα μηλῶν,[4] δύο δραχμὰς ἕξει μόνας.

Μήν: τὸν μηνίσκον.

Μηναγύρτης: ἀπὸ μηνὸς συνάγων.

Μήνη: σελήνη.

* Inc. f. 67. c. 2.

[1] προβάτοις

[2] Μηλολ*όνθη (* primo ι, ut videtur.)

[3] Μηλολομαι (μαι ex ejusd. em.)

[4] τὴν φάρυγγα μηλῶσαι

Μήνιγξ: ὑμὴν τοῦ ἐγκεφάλου.

Μῆνις: ὀργὴ ἔμμονος.

Μηνίς: ὑμένας· πέταλα· περιτραχήλια κόσμια.

**Μηνίσκους*: τοὺς ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς τῶν ἀνδριάντων τιθεμένους, ἵνα τὰ ὄρνεα μὴ προσίζηται.

Μηνίω: ὀργίζομαι.

Μηνοειδής: σεληνοειδής.

Μὴ νόμισον: ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσῃς· οὕτω Θουκυδίδης.[1]

Μηνύεσθαι: μηνυτρίζεσθαι.

Μηνύτην: τὴν γυναῖκα· Κρατῖνος.

Μηονία: ἡ Λυδία ὑπὸ Ἰώνων.

Μὴ οὖσα δίκη: οἱ ἐπὶ διαιτητοῦ ἐρήμην λαχόντες· καὶ λέγοντες ἀδίκως καταδεδιῃτῆσθαι· ἀντελάγχανον τῷ ἑλόντι αὐτήν·[2] οὐ μόνον δὲ οἱ φεύγοντες, ἀλλὰ καὶ οἱ διώκοντες· ἐντὸς δὲ ἡμερῶν δέκα ἐξῆν[3] λαχεῖν τὴν μὴ οὖσαν δίκην· μετὰ δὲ ταύτας οὐκέτι.

Μὴ παιδὶ μάχαιραν: ἐπὶ τῶν εἰκῇ ἐγχειριζόντων· καὶ Εὔπολις Δήμοις· Μὴ παιδὶ τὰ κοινά.

Μήρυνθος: σπάρτος ἤτοι σχοινίον· δεσμός· βρόχος.

Μήρυμα: σπείραμα· κάταγμα· νῆμα.

Μηρυομένη: ἕλκουσα· ἐκτεινομένη.

Μήστωρ: βουλευτικός· ἔμπειρος.

Μήτι: μηδαμῶς.

* Inc. f. 67. c. 3.

[1] Sic G. Θαγενίδης Suidas. Θουγενίδης e Piersoni ad Mœrin p. 334. emendatione Porsonus ad Hec. 1166. Vide et ad Arist. Thesm. 877.

[2] αὐτόν

[3] δεκαὲξ ἦν

Μήτι γε : πόσω γε μᾶλλον.

Μητιοχεῖον :[1] δικαστήριον.

Μητίοχος : ἀρχιτέκτων καὶ ῥήτωρ* τῶν οὐ τὰ βέλτιστα συμβουλευόντων.

Μῆτις : βουλή· γνώμη· σύνεσις.

Μητίσομαι : βουλεύσομαι· ἐρήσομαι.

Μητραγύρτης : ἐλθών τίς εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμύει τὰς γυναῖκας τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ὡς ἐκεῖνοι φασίν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀπέκτειναν αὐτόν· ἐμβάλλοντες εἰς βάραθρον ἐπὶ κεφαλήν· λοιμοῦ δὲ γενομένου, ἔλαβον χρησμὸν[2] ἱλάσασθαι τὸν πεφονευμένον· καὶ διὰ τοῦτο ᾠκοδόμησαν βουλευτήριον· ἐν ᾧ ἀνεῖλον τὸν μητραγύρτην· καὶ περιφράττοντες αὐτὸν καθιέρωσαν τῇ μητρὶ τῶν θεῶν· ἀναστήσαντες καὶ ἀνδριάντα τοῦ μητραγύρτου· ἐχρῶντο δὲ τῷ μητρῴῳ ἀρχείῳ καὶ νομοφυλακίῳ, καταχώσαντες καὶ τὸ βάραθρον.

Μητραλοίας : ὁ τὴν μητέρα τύπτων.

Μητρίδα : τὴν πατρίδα· καὶ Πλάτων καὶ Φερεκράτης.

Μητροπάτωρ : κατὰ μητέρα πάππος.

Μητρυῖον :[3] Θεόπομπος· τὸν πατρυῖον.[4]

Μητρῷον : τὸ ἱερὸν τῆς μητρὸς τῶν θεῶν· ἐν ᾧ ἦν γράμματα δημόσια καὶ οἱ νόμοι.

Μητρῷον : Λυκοῦργος ἐν τῷ† κατὰ Ἀριστογεί-

[1] Μητιοχειν : (sic) δ. μητ. una serie.

* Inc. f. 67. c. 4.

[2] χρόνον

[3] Accent. om.

[4] πατρῷιον

† Inc. f. 68. c. 1.

τονος· τοὺς νόμους ἔθεντο ἀναγράψαι ἐν τῷ μητρώωι.

Μὴ φέρειν: ἀντὶ τοῦ μὴ λαμβάνειν· καὶ μισθοφορεῖν οἱ λαμβάνοντες.

Μηχανη: βουλή.

Μηχανικόν: Ξενοφῶν τὸν πανοῦργον καὶ δεινόν.

Μηχανορράφος:[1] ἐπινοητής· κακῶν κατασκευαστής.

Μιαίνεσθαι· καὶ ἐκμιαίνεσθαι: τὸ ὀνειρώττειν· Σοφοκλῆς.

Μιαιφόνος: φονεύς.

Μία λόχμη: παροιμία· οὐ τρέφει μία λόχμη δύο ἐριθάκους· ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ τινὸς κερδαίνειν σπουδαζόντων· ἐρίθακος δέ ἐστιν ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον.

Μίαν μάχαιραν: τὴν ψαλίδα Ἀριστοφάνης.

Μία χελιδών: παροιμιῶδες τοῦτο, ὅτι μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ· βούλεται δέ τι εἰπεῖν· μία ἡμέρα καὶ εἰ τὸν σοφὸν εἰς τελείωσιν ἐμβάλλειν· καὶ δυσημερία μία τὸν σοφὸν εἰς ἀμαθίαν· μέμνηται δὲ αὐτῆς Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος ἐν Ἠθικοῖς.

Μιαρὰ ἡμέρα: ἐν τοῖς Χουσὶν Ἀνθεστηριῶνος μηνὸς, ἐν ᾧ δοκοῦσιν αἱ ψυχαὶ τῶν τελευτησάντων ἀνιέναι,* ῥάμνωι ἕωθεν ἐμασῶντο καὶ πίττηι τὰς θύρας ἔχριον.

Μίασμα: βαφή.

Μιάστωρ: ὅτ' ἄν τις αὐτὸν μὴ καθαρὸν εἰδὼς παρέρχηται· ἵνα μὴ δεῖ μεμιγμένος.[2]

[1] -ραφος

[2] Quatuor voces om. P.

* Inc. f. 68. c. 2.

Μιάστορα: λυμεῶνα· φονέα.

Μιγάδες: τὸ ἐκ πολλῶν ἄθροισμα.

Μίγδα καὶ μίγδην: μεμιγμένως.

Μίδας: βόλου εἶδος· καὶ θηρίδιόν τι λεπτὸν, ἐν τοῖς ὀσπρίοις γινόμενον.

Μίθρου: Μίθραν νομίζουσιν εἶναι οἱ Πέρσαι τὸν ἥλιον· καὶ τούτωι θύουσιν πολλὰς θυσίας.

Μίκαιον: μικρότατον.

Μικρολόγος: σκνιπός· φειδωλός.

Μικροῦ δεῖν: παρὰ μικρόν.

Μικροῦ δέω: παρὰ μικρὸν λείπω.

Μικρὸν τοῦ ὀβολοῦ: τίμιον·[1] λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πονηρῶν· Εὔπολις Μαρίκα· Τῶν γὰρ πονηρῶν μικρόν ἐστι[2] τοῦ ὀβολοῦ.

Μιλισσόμενος:[3] παρακαλῶν· πραΰνων.

Μίλιχον:[4] πρᾶον· χρηστόν.

Μιλον: ἄνθος τί.

Μιλτωρυχία: τόπος ἐν ωἷ μίλτος ὀρύσσεται· οὕτως Ἀμειψίας.

Μιμαίκυλος: ὁ τῆς κρανίας* καρπός· οἱ δὲ τῆς κομάρου.

Μίμαρκυς: ἡ κοιλία καὶ τὰ ἔντερα μετὰ αἵματος ἐσκευασμένα.

Μίνθα: τὸ παρ' ἐνίοις ἡδύοσμον· εἰς ὃ μεταβάλλειν φασὶ[5] τὴν Αἵδου παλλακήν· ἀφ' ἧς καὶ τὸ περὶ τὴν

[1] Dist. ὀβολοῦ τίμιον: λ.
[2] ἐπὶ
[3] Μιλησόμενος
[4] Μιλιχον (ει statim)
* Inc. f. 68. c. 3.
[5] φησι

Ἤλιν[1] ὄρος· Ζηνόδοτος δὲ τὴν Ἴυγγα ὑπ' ἐνίων Μίνθαν λέγεσθαι, θυγατέρα μὲν οὖσαν Πειθοῦς, Ναΐδα δὲ νύμφην· Ἀριστοκλῆς δὲ ἐν τωῖ περὶ γιγάντων διαπλασθῆναι τὸν ἐπ' αὐτηῖ μῦθον, διὰ τὸ καρπῶδες εὑρεθὲν τῷ καταφρονηθῆναι τὸ φυτόν.

Μίνθη: καλαμίνθη· ἡδύοσμος· βοτάνη εὐώδης.

Μινθωθῆναι: τὸ μολυνθῆναι· καὶ μινθοῦν, τὸ ὀσφραίνειν ἀσχημόνως.

Μινύθει: ἐλαττοῦται.

Μινυνθάδιον: ὀλιγοχρόνιον.

Μινύρεται: κλαίει· θρηνεῖ· εὐφώνως λέγει.

Μινυρίζω: θρηνῶ· ἢ τὸ ἠρέμα ᾄδω· παρὰ τὸ μείω· Πλάτων ἐν γ' Πολιτείας· μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένος ὑπὸ τῆς ᾠδῆς.

Μίξοφρυν: σύνοφρυν.

Μίσασθαι: τὸ μιτώσασθαι· Πλάτων.

Μισγαγκείαν: τόπος ποικίλος,* εἰς ὃν τὰ καταφερόμενα μίσγεται ἀπὸ πλειόνων ὀρῶν ὕδατα.

Μισθάρνης: μισθὸν ἀντικαταλλάττων.

Μισθάριον: τὸν μισθόν· Εὔπολις.

Μισθαρνία: ἡ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐργασία.

Μισθαρχίδης: ἐν τηῖ ἀρχηῖ μισθὸν λαμβάνων· ὠψωνιάζοντο γὰρ καὶ οἱ ἄρχοντες.

Μισθοφόρος: ἐπὶ μισθωῖ ἐργαζόμενος.

Μισθός: τὸ ἔπαθλον.

Μισθώσασθαι: τὸ ἐπὶ τόκωι δανείσασθαι.

Μισητή: τὴν καταφερῆ μισητὴν ἔλεγον· τὸ γὰρ

[1] Ἀΐδου P. tum ἦλιν G. * Inc. κίλος f. 68. c. 4.

μῖσος οὐκ ἄποθέν ἐστι τοῦ μιαίνεσθαι· ὃ γὰρ μισεῖται, μεμόνωται καὶ ἀμιγές ἐστιν· οἱονεὶ μισγητήν τινα οὖσαν· ὃ καὶ βέλτιον· καὶ τὸ ἐν παροιμίας δὲ μέρει λεγόμενον· *Παρὰ σφυρὸν παχεῖα*[1] μισητὴ γυνή· κατά τι τοιοῦτο εἰρῆσθαι δοκεῖ· καὶ ὁ Κρατῖνός που τοῦτο ἔφη· Μισηταὶ δὲ γυναῖκες ὀλίσβοισι[2] χρήσονται· τὸν δὲ ἁπλῶς μισητὸν τὸν ἀνίκανον λέγει· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀπλήστου κατὰ τὴν τροφὴν[3] τίθεται ἡ λέξις.

Μισητία: ἡ πρὸς ὅτι οὖν ἄχαρις ἀπληστία.

Μίτρα: διάδημα ἢ ζώνη.

* Μιχθῆναι ἢ μιγῆναι: ἀπαντῆσαι· συμμίξαι· ὁμιλῆσαι.

Μνᾶ: ἑκατὸν δραχμαὶ ποιοῦσι μνᾶν μίαν.

Μναρόν: μαλακόν· ἡδύ· ῥάδιον· οὕτως Κρατῖνος.

Μνᾶται: μνηστεύεται.

Μνείαν: τὴν μνήμην· Σοφοκλῆς.

Μνείειν: κατεσθίειν.

Μνῆμα μὲν ὁ τάφος· μνημεῖον δὲ πᾶν μνημόσυνον· οὕτω Θουκυδίδης.

Μνημήϊα: μνημόσυνα.

Μνημοσύνη: μνήμη.

Μνησικακεῖν: τὸ ὑπομιμνήσκεσθαι τῶν κακῶν.

Μνηστή:[4] ἡ κατὰ μνηστείαν γαμηθεῖσα· ἢ ἡ ἐκ παρθενίας μένουσα μνηστῆς· ὅ ἐστιν ἀπείρανδρος.

Μνία: τὰ τῆς θαλάσσης ἐξανθήματα, ἢ βρύα.

[1] παχεῖαν
[2] ὀλισβασι
[3] τροπὴν
* Inc. f. 69. c. 1.
[4] Μιητή. tum μνηστης sine acc.

Μνίει: ἐσθίει.

Μνῶ: μνήσκω.

Μνώμενος: μνηστευόμενος· καὶ ἐμνήσατο· ἐμνηστεύσατο·[1] Εὔπολις.

Μνωμένη: μνηστευομένη.

Μογερῶν: μοχθηρῶν.

Μογήσας: καμών· κακοπαθήσας.

Μογόστοκος:[2] περὶ τοὺς τόκους κακοπαθοῦσα· ἔνιοι δὲ μόγους ταῖς τικτούσαις ἐπιφέρουσα.

* Μόγω: κακοπαθεία.

Μόθος: μάχη· πόλεμος· τάραχος· φόνος· σπάσις· θόρυβος.

Μόθων: ὄρχημα φορτικὸν[3] καὶ κορδακῶδες· ἀπὸ δὲ τούτου καὶ ὁ ἀνάγωγος καὶ ὁ ἀκόλαστος ἄνθρωπος.

Μοιμυᾶν καὶ μοιμύλλειν: τὸ τὰ χείλη διαστρέφειν.

Μοῖρα: μερίς· καὶ τὸ καθῆκον· καὶ ἡ εἱμαρμένη.[4]

Μοῖρα: σύνταγμά ἐστι Λακωνικόν· καὶ ὄνομα λόχου· ἦν δὲ ἀνδρῶν, οἱ μὲν φασὶ, φ'· οἱ δὲ, ͵α'.

Μοιρηγενες: ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγεννημένε.

Μοισᾶν: πληθυντικῶς τὰς Μούσας.

Μοιχάγρια: τὰ ἀντὶ τῆς μοιχείας ἀγρεύματα, ἐπὶ τῷ ληφθῆναι μοιχὸν ἀποτινόμενα.[5]

Μοιχίδιον: τὸν ἐκ μοιχοῦ γεγενημένον· οὕτως Ὑπερείδης.

[1] Μνώμενος: ἐμνηστεύσατο· καὶ μνηστευόμενος· καὶ ἐμνήσατο·

[2] Μόγος: τόκος

[3] φορικὸν

[5] τὸ λ. μ. ἀποτεινόμενα

* Inc. f. 69. c. 2.

[4] εἰμ. G. et mox v. Μόρσιμον.

Μολεῖν: ἐλθεῖν.

Μολοῦσα: παραγενομένη· πορευθεῖσα.

Μολπή: ᾠδή.

Μόλπης: μετὰ τοὺς λ' δέκα ἄνδρες ἦρχον ἐν τωῖ Πειραιεῖ· ὧν εἷς ἦν ὁ Μόλπης.

Μολύβδαινα: μολυβδίδα.

Μολών: ἐλθών· ἐληλυθώς.

Μομβρώ: ἡ μορμώ·[1] καὶ τὸ φόβητρον.

Μοναυλίαν: τὸν δίχα γάμου βίον.

* *Μονίπποις*: τοῖς ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ἀγωνιζομένοις δρόμον.

Μονιός: ἄγριος ὗς.

Μονοείμονα: μονοχίτωνα.

Μονόζωνοι: ἔφοδοι· βάρβαροι· ἢ ἀπελάται· μάχιμοι.

Μονόλοπα: μονόφυλλα· μονόδερμα.

Μονοπείρας: τοὺς μὴ ἀθρόους, ἀλλὰ μόνον λῃστάς· οὕτω Μένανδρος.

Μυχόπεδον: γῆς βάθος· Ἅιδης· καὶ μυχόνους, ὁ κρυψίνους· καὶ μυχορήμων, ὁ βαθύγλωσσος καὶ δεινὰ λέγων.

Μονωιδεῖν: θρηνεῖν.

Μονονουχί: σχεδόν· ἐγγύς.

Μονοστόλωι: μίαν στολὴν ἔχοντι.

Μονότροπος: μόνος τραφείς· ἄγαμος·[2] ἀγύναιος.

Μονουχία: ὁ μόνος βίος· χωρὶς γάμου.

Μονωιδία: ἡ ἀπὸ σκηνῆς ωἰδὴ ἐν τοῖς δράμασι· καὶ μονωιδεῖν, τὸ θρηνεῖν· ἐπιεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηνῆς ωἰδαὶ ἐν τηῖ τραγωιδίαι θρῆνοι εἰσί.

[1] Μομβρω: ἡ μορμῶ — * Inc. f. 69. c. 3.

[2] ἀγαθός

Μονῳδία: λέγεται ὅτ' ἂν εἷς μόνος λέγηι τὴν ᾠδὴν καὶ οὐχ ὁμοῦ ὁ χορός.

Μορίαι ἐλαῖαι: ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς· ἐξ ὧν τὸ ἔλαιον ἔπαθλον ἐδίδοτο τοῖς νικῶσι τὰ Παναθήναια· ἦσαν δὲ πρῶται ιβ' τὸν ἀριθμόν· αἱ μεταφυτευθεῖσαι ἐκ τῆς ἀκροπόλεως εἰς Ἀκαδημίαν· ἤτοι ἀπὸ τοῦ μόρου καὶ τοῦ φόνου τοῦ Ἁλιρροθίου ὀνομασθεῖσαι οὕτως· ἢ ὅτι ἐνέμοντο καὶ ἐμερίζοντο τὸ ἔλαιον τὸ ἐξ αὐτῶν Ἀθηναῖοι ἅπαντες.

Μορμολύκεια: τὰ τῶν τραγῳδῶν προσωπεῖα.

* Μοιροδοκῆσαι: ἀντὶ τοῦ μέρους μεταλαβεῖν· Ἀντιφῶν ἐν τῆι πρὸς τὴν Καλλίου ἔνδειξιν ἀπολογίαι.

Μορμολύττεται: φοβεῖ.

Μορμορύζει: ἐκφοβεῖ· παρὰ τὴν μορμώ.

Μορμορύζει: καταράττει·[1] ἠχεῖ· ὡς ἐπὶ ὑδάτων.

Μορμυρίων: ποταμὸς ῥεύματα ἔχων.

Μορμώ: ὃν ἡμεῖς μορμόφοβος.

Μόρον: τὸ συκάμινον· Αἰσχύλος.

Μόρος: ὀδύνη· πόνος·[2] θάνατος.

Μόρσιμον: εἱμαρμένον· μεμοιραμένον.

Μορυχαία:[3] οἰκία τὶς ἀπὸ Μορύχου· ἐν ᾗ καὶ Ἄρτεμις.

Μορφή: εἶδος· ἰδέα· πρόσοψις.

Μορφνόν: εἶδος ἀετοῦ.

* Inc. f. 69. c. 4.

[1] καταταράττει ms. (κ÷ταράττει)

[2] ος evanida

[3] Μορυχεῖα statim mut. in -εία (non αία)

Ἀντιφῶν δὲ ὁ παλαιότατος τῶν ῥητόρων τῶι μὲν μοχθηρῶι ἐχρήσατο οὐκ ἐπὶ τοῦ κακοῦ ἀνδρὸς καὶ εἰσαγομένου εἰς δικαστήριον ἵνα κατηγορηθῇ, ἀλλ' ἐπὶ πατρὸς δίκην λαχόντος ὑπὲρ ἀπεσφαγμένου παιδὸς τὸν μοχθηρὸν ἔταξεν· καὶ φησὶν οὗτος ἐν προοιμίοις καὶ ἐπιλόγοις· καγὼ μὲν ὁ μοχθηρὸς, ὅντινα ἐχρῆν τεθνηκέναι, ζῶ τοῖς ἐχθροῖς καταγέλως.[1]

Μυᾶτε: σκαρδαμύττετε.[2]

Μύαγρος: ὁ μυοθήρας.

Μύγης: γέροντος ἀδυναμία.

Μύγματα: καταξέσματα.

Μυδαλέον: δρύϊνον· παρὰ Ἀρχιλόχωι διάβροχον· λέγει δὲ τὸ ἐπίδακρυ καὶ κάθυγρον αἷμα· τὸ ἐννότερον· ῥυπαρόν.

Μυδαλέον: βεβρεγμένον.

Μυδαλέας: διαβρόχους.

Μυδιᾶν: νοτιᾶν· δίυγρον εἶναι καὶ σήπεσθαι.

Μύδρος: σίδηρος πεπυρωμένος.

Μυδῶντες: βρεχθέντες·[3] διυγραμμένοι· σαπέντες.

Μυελόεντα: τροφὴν ἔχοντα.

Μύζει: θηλάζει· λείχει.

Μύζοντες: ἐκπιέζοντες.

*Μύησις: μαθησία· κατήχησις· ἐπιστήμη.

Μυθήσας: εἰπών.

Μῦθος: λόγος ψευδὴς εἰκονίζων τὴν ἀλήθειαν.

[1] κατάγελως

[2] Μυιᾶται: σκαρδαμύττεται

[3] βρεχόντες (sic)

* Inc. f. 70. c. 3.

Μῦθος ἐσώθη: ἐπίρρημά ἐστι λεγόμενον ἐπ' ἐσχάτῳ τοῖς λεγομένοις μύθοις τοῖς παιδίοις.

Μυῖα χαλκῆ: καὶ μυΐνδα· παιδιᾶς εἶδος, ἣν οἱ παίζοντες ἀποτεταχότες τὰς χεῖρας ἐπιμύουσιν, ἕως ἂν ἐπιλάβωνται τινός.

Μῦα: καὶ γράφεται καὶ λέγεται ἄνευ τοῦ ῑ· καὶ δισυλλάβως παρὰ τῶν Ἀττικῶν.

Μύκης: τὸ παρὰ τὴν μύξαν τοῦ λύχνου διεγειρόμενον.

Μυκηθμός: ἡ τῶν βοῶν φωνή.

Μυκόνιον: τὸν γλίσχρον· πλεονέκται γὰρ ἐν μικροῖς οἱ Μυκόνιοι· ἢ διὰ τὸ λυπρὰν εἶναι τὴν Μύκονον.[1]

Μυκτῆρας: τὰ ἑκατέρωθεν τῆς ῥινὸς τρήματα.

Μυκτηρίζει: ἐξουθενεῖ.

Μυκωμένους: βοῶντας.

Μυκώνιος γείτων: αὕτη τάττεται κατὰ τῶν διαβεβλημένων ἐπὶ γλισχρότητι καὶ σμικροπρεπείαι· παρὰ τὴν σμικρότητα τῆς νήσου τῆς Μύκωνος καὶ εὐτέλειαν.

Μυλαβρίδες: σίλφαι αἱ μαλακαί· ἔλλευκοι· ἢ τρωξαλλίδες[2] καὶ ἀετρίδες· Πλάτων Λάκωσι.

**Μύλακες*: μυλώδεις λίθοι.

Μύλη: τὸ κάτω τοῦ μύλου· τὸ γὰρ ἄνω ὄνος λέγεται:

Μυλάς: ἡ πορνή.

Μύλος ἀκούει: ἐπὶ τῶν ἀκουόντων μέν, μὴ προσποιουμένων δὲ ἀκούειν.

Μύλωθρον: ὅπου ἄλφιτα ἀλεῖται.

[1] μύκονα   [2] τριξαλίδες   * Inc. f. 70. c. 4.

Μύλωθρος: ὁ μυλῶνα κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος ἑαυτῷ.

Μύξαν: αὐτὸν τὸν μυκτῆρα καλοῦσιν, οὐχὶ τὸ ὑγρόν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Μυούμενος: τελούμενος· μυσταγωγούμενος.

[1]*Μύραιναι*: δῆμος Πανδιονίδος.

Μύραινα: καταφερής· ἀπὸ τοῦ ζώου· Ὦ πρόδοτι καὶ παραγωγὲ[2] καὶ μύραινα σύ.

Μύρρινος:[3] ὁ στέφανος τῶν Ἀθήνησιν ἀρχόντων· μυρρίναις γὰρ στεφανοῦνται οἱ ἄρχοντες.

Μυρρινῶν: ἀρχῆς ἐπιθυμῶν· μυρρίναις γὰρ ἐστεφανοῦντο.

Μυρία: πολλά· ἀναρίθμητα.

Μυρίοι ἐν Μεγαλοπόλει: Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου· συνέδριόν ἐστι κοινὸν Ἀρκάδων ἁπάντων· οὗ πολλάκις μνημονεύουσιν οἱ ἱστορικοί.

Μυρίων: συνέδριον ἦν μυρίων ἐν Μεγάλῃ πόλει τῆς Ἀρκαδίας.

Μυρμηκίας: τοὺς εἰς μυρμηκίαν λαλήσαντας ἕλκοῦσθαι τὴν γλῶτταν φασί.

Μύρμηκος ἀτραπός: ἐν Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνης·* ἀντιφωνεῖ ἤ τι τοιοῦτο διὰ τὴν βραχύτητα· ἔστιν Ἀθήνησι Μύρμηκος ἀτραπὸς ἐν Σκιβωνιδῶν ἀπὸ Μύρμηκος τοῦ Μελανίππου τοῦ Κύκλωπος τοῦ Ζευξίππου.

Μυρομένη: ὀδυρομένη· θρηνοῦσα.

[1] Puncta ∴ tum πανδίονος [2] ὦι προδοτικαὶ παραγωγαὶ [3] Μυρινος. * Inc. ἀντιφωνη η τι (sic) f. 71. c. 1.

Μυροκλῆς: Σαλαμίνιος τὸ γένος· τῶν παρὰ Ἀθηναίοις[1] οὐ καλῶς πολιτευσαμένων.

Μύρτα: ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης.

Μύρτης: Δημοσθένης ἐν τῶι ὑπὲρ Κτησιφῶντος καταλέγων τοὺς προδεδωκότας ἑκάστην πόλιν φησὶν Ἀργείους Μύρτης·[2] Τελέδαμνος· Μνασέας·[3] Θεόπομπος δὲ Πασέα καὶ Ἀμυρταῖον ὀνομάζει τῶν Ἀργείων τοὺς Μακεδονίζοντας· ἰδεῖν οὖν εἰ γραφικά ἐστιν ἁμαρτήματα.

Μύρτον: τὸ σχῆμα τοῦ γυναικείου αἰδοίου· οὗ τὸ μεταξὺ κλειτορίς· ἀφ' οὗ τὸ ἀκολάστως ἅπτεσθαι,[4] κλειτορίζεσθαι· τὸ δὲ χεῖλος ὑποδορίς· τὸ δὲ σύμπτωμα μυρτοχείλη.

Μυρῶν: οἱ Ἀττικοὶ περισπῶσι· καλοῦσι δὲ οὕτως καὶ τὸ ἀμβλὺ βρῶμα καὶ ἄναλον[*] ὥστε μήτε ἁλμυρὸν εἶναι, μήτε μωρὸν ἐς τὸ πᾶν.

Μύσαι: τὸ μετὰ ἀνάγκης τί ὑπομεῖναι.

Μύσαντος: καμμύσαντος.

Μυσικάρφης: ὄνομα Μυσικάρφους· οὗ μνημονεύει Ἀπολλοφάνης ἐν Κρησίν· Ἀρίσταρχος δὲ ἐπ' ὀνόματος τινὰ ἀηδῶς ἐπιγλῶτταν·[5] οἱ δὲ ἀνέγνωσαν μυσικάρφει, ὡς ἀκονιτί· τὸ μεμυκότως καὶ ξηρῶς, μὴ ἐκ φανεροῦ γελᾶν· Κρατῖνος Ὥραις.

Μυρτόνιον: Δημοσθένης ἐν τῶι ὑπὲρ Κτησιφῶντος· φρούριον ἦν ἐν Θράκηι.

[1] -ους [2] In *Μύρτης* inc. novus artic.
[3] In *μνασέας* et *πασέα* *ε* in lit. Primo scil. *αι*.
[4] *ἅπεσθαι* (sic) [*] Inc. f. 71. c. 2. [5] Sic.

Μυσικέλευδρον: τὸ τοῦ μυὸς ἀποπάτημα· μυόχοδον.

Μύσκλαι: οἱ λείψωμοι.

Μὺς λευκός: οἱ κατοικίδιοι μύες ἄγαν πρὸς τὴν ὀχείαν κεκίνηνται, μάλιστα οἱ λευκοί· οὗτοι δὲ εἰσὶ θήλεις· ἐπὶ τῶν ἀκρατῶν περὶ τὰ Ἀφροδίσια ἡ παροιμία εἴρηται.

Μύσος: μίασμα.

Μῦς πίσσης γεύει:[1] ἐπὶ τῶν νεωστὶ ἀπαλλασσόντων· καὶ ὅσα Μῦς ἐν Πίσσῃ· ἀπὸ Μυὸς τοῦ Ταραντίνου πύκτου κακῶς Ὀλυμπιᾶσιν ἀπαλλάξαντος.

Μυόχοδον: οὐδενὸς ἄξιον·* Μένανδρος Ῥαπιζομένῃ·— ὁ μυόχοδος γέρων Λεληθέναι σφόδρ'[2] οἰόμενος.

Μυσταγωγεῖ: μυστήρια ἐπιτελεῖ· εἰς μυστήρια ἄγει· ἢ ἐκδιδάσκει.

Μυσταγωγός: ἱερεύς.

Μυστήρια: τελεταί.

Μύστης: ὁ τὰ μυστήρια ἐπιστάμενος ἢ διδάσκων.

Μύστακα: τὸ χεῖλος.

Μυστιπόλος: ὁ περὶ τὰ μυστήρια ἀναστρεφόμενος.

Μυστηρίων ἐπιμελητής: ὁ ἐπιμελούμενος τῆς ἑορτῆς τῶν μυστηρίων· ὃς ἦν χειροτονούμενος ἄρχων.

Μυστίλην: ψωμόν· κοῖλον ἄρτον, ὃν[3] ἐποίουν, ἵνα ζωμὸν ἐν αὐτῷ ῥοφῶσι.

Μύστις: ὃ ἔχει ἀντὶ σπλάγχνων τὰ μὴ ἔχοντα σπλάγχνα ζῶα· ἐφοῦ τὸν θόλον ὃν πλεῖστον καὶ μέγιστον ἡσίοδος ἔχει· κεῖται δ' εὖ πως ταμα δία

[1] πισσηγεύει

[2] σφόδρα

* Inc. f. 71. c. 3.

[3] οὗ

δὲ τις μύστιχος ὁ στόμαχος· τείνει ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων φησί.

Μυσῶν λείαν: παροιμία τίς ἔστι, λαβοῦσα τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῶν καταδραμόντων[1] ἀστυγειτόνων τε καὶ λῃστῶν τὴν Μυσίαν κατὰ τὴν Τηλέφου τοῦ βασιλέως ἀποδημίαν.

Μυττωτόν: ὑπότριμμα* τὶ διὰ σκορόδου.

Μυττωτεύσωμεν: συγκύψωμεν·[2] ἀπὸ τοῦ διὰ σκορόδων τρίμματος.

Μυσῶν λεία: ἐπὶ τῶν καταφρονητῶν καὶ εὐκαταφρονήτων.

Μυχάλμη: βυθὸς θαλάσσης.

Μυχέστατον: ἐσώτατον.

Μυωξία: ὑβριστικὸς λόγος· σημαίνει δὲ τοὺς τῶν μυῶν χηραμούς.

Μυωπιζόμενος: μυωπάζων· παρακαμμύων· ἄκροις τοῖς ὀφθαλμοῖς προσέχων.

Μυωτος: χιτῶνος εἶδος.

Μύωψ: μυατίς[3] ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς.

Μῶκος: χλευαστής· μωρός· σκώπτης· καὶ μωκωμένης, χλευαζομένης.

Μῶλυ: ἀντιπάθιον· ἢ βοτάνη ἀλεξιφάρμακος, ἤτοι πήγανον ἄγριον.

Μωλύτερον: ἀμβλύτερον καὶ ἀπαθέστερον καὶ ἦχον οὐκ ἔχον.

Μώλωψ: ἔναιμον ἄλγος.

[1] καταδρόμον τῶν primo, sed statim em.

* Inc. f. 71. c. 4.

[2] Sic. [3] G. potius μυα τίς i. e. μυᾶ τις.

Μωμᾶται: ψέγει.

Μωμητά: ψεκτά.

Μῶν ἄρα:[1] σημαίνει σύνδεσμον ἐπιζητητικόν·[2] τὸ γὰρ μῶσθαι, ζητεῖν.

Μῶν ἐστί: ἄρα ἔστιν.

Μώνυχα: ἁπλῆν καὶ μὴ διεστῶσαν.

Μωρός: ἔνιοι τὴν πρόσκαιρον εὐήθειαν προπερισπωμένως· τὴν δὲ κακίαν ὀξυτόνως· οἱ δὲ ἁπλῶς προπερισπῶσι· σύγκειται δὲ κατὰ στέρησιν* τῆς ὥρας.

Μωρότερος Μωρύχου: παροιμία· Πολέμων λέγεσθαι ταύτην παρὰ Σικελιώταις οὕτως· μωρότερός εἰμι Μωρύχου, ὃς τἄνδον ἀφεὶς ἔξω τῆς οἰκίας κάθηται· Μόρυχος[3] δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ Διόνυσος κατεπείθετο, διὰ τὸ μολύνεσθαι αὐτοῦ τὸ πρόσωπον ἐν τῇ τρύγηι γλεύκει τὲ καὶ σύκοις· μορύξαι δὲ τὸ μολῦναι· Ὅμηρος γ' οὖν τὸ μεμολυμμένος μεμορυχμένος φησίν· εὐήθειαν τούτου καταγνωσθῆναι, παρ' ὅσον ἔξω τοῦ νεὼ[4] ἐν ὑπαίθρωι αὐτοῦ τὸ ἄγαλμα καθίδρυται παρὰ τῇ εἰσόδωι· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν εὐηθές τί διαπραττομένων.

Μωρῶν: Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς· συντάγματα τινὰ Λακωνικὰ οὕτω καλεῖται· φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης, ὡς εἰσὶ μοῖραι ἑπτὰ ὠνομασμέναι· καὶ διήρηνται εἰς τὰς μοίρας Λακεδαιμόνιοι πάντες· Ξενοφῶν δὲ φησὶν ἐν τῇ Λακώνων πολιτείᾳ· ἑκάστη

[1] ἀρα sine accentu.
[2] ητ semel.
* Inc. σιν f. 72. c. 1.
[3] μώρυχος—μωρύξαι
[4] νεὼς

δὲ τῶν πολιτικῶν μωρῶν ἔχει πολέμαρχον ἕνα· λοχαγοὺς τέσσαρας· πεντηκοστύας ὀκτώ· ἐνωμοτάρχας ἑκκαίδεκα.

Μῶ: τὸ $\overline{\mu\upsilon}$[1] στοιχεῖον· Δημόκριτος.

Τέλος τοῦ $\overline{\mu}$ στοιχείου.

*Ἀρχὴ σὺν Θεῷ τοῦ $\overline{\nu}$ στοιχείου.

Νάβλα: εἶδος ὀργάνου.

Νάει: στάζει· ῥέει.

Ναΐδες:[2] πηγαί: ἢ νύμφαι παρὰ τοῖς νάμασι διατρίβουσαι.

Ναΐς: ἑταίρα τίς, ἧς μέμνηται Λυσίας καὶ Ἀριστοφάνης.

Ναὶ μὰ Δία: Ἀττικὴν ἔχει συνήθειαν· ἴσον δέ ἐστι τοῦτο, ναὶ μὰ τὸν Δία.

Ναικισήρεις:[3] καὶ παρὰ Φερεκράτηι καὶ Ἑρμίππωι· τουναντίον δὲ σημαίνει τῷ[4] ἀληθεύειν.

Ναὶ μήν: ναὶ οὕτως.

Ναίουσιν: οἰκοῦσιν.

Ναὶ τάν: οὕτως[5] ὤμνυον.

Ναιχί: τούτωι χρῶνται συνεχῶς.

[1] μῦ Porson.

[2] Ναείδες

[4] τὸ in τῷ statim mut.

* Inc. f. 72. c. 2.

[3] Accent. om.

[5] Ναὶ τ' ἄν: οὔ ὤ.

Νακην: προβάτου[1] δοράν.

Νάκος: ἔντριχον δέρμα· ἤτοι δορὰ προβάτου.

Νακοτίλται: οἱ τῶν προβάτων κουρεῖς.

Νᾶμα: ὕδωρ· ποτόν.

Ναματιαῖα: τὰ ἀπὸ ναμάτων ὕδατα, καὶ πηγῆς, οὐκ ἀπὸ ὑετοῦ.

Ναμεργία: ἀλήθεια.

Ναρᾶς τὲ Δίρκης: ῥευστικῆς· Αἰσχύλος.

Νανός: ἐπὶ τῶν μικρῶν παρὰ Νεοκλείδηι καὶ Ἀριστοτέλει· καὶ ὁ Θεόφραστος· ὡς νάννον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα· οἱ γοῦν νάννοι μέγα αἰδοῖον ἔχουσιν.

Νάννος: κονδὸς μὴ αὔξων.

Ναναρισταί: γένος τί ἄσωτον.

*Ναξίανθος: ἡ ἀκοή.

Νασμούς: τὰς ἀποροιάς.[2]

Ναός: ἀπὸ τοῦ νάειν.

Ναρᾶς τε Δίρκης:[3] ῥευστικῆς· Αἰσχύλος.

Ναννίον:[4] Ἀπολλόδωρος ἐν τωῖ περὶ τῶν ἑταιρῶν[5] αἶγα λέγεσθαι φησὶ ταύτην τὴν ἑταίραν· διὰ τὸ Θαλλὸν τὸν κάπηλον καταφαγεῖν· χαίρουσι γὰρ αἱ αἶγες τωῖ θαλλωῖ· ἔστιν δὲ αὐτῆς[6] μνήμη καὶ ἐν τηῖ κωμωδίαι· Ἀντιφάνης δὲ ὁ νεώτερος ἐν τωῖ περὶ τῶν ἑταιρῶν[5] τὴν Ναννίον φησὶ προσκήνιον[7] ἐπονομάζεσθαι διὰ τὸ ἔξωθεν δοκεῖν εὐμορφοτέραν[8] εἶναι.

[1] πρόβατον

* Inc. f. 72. c. 3.

[2] Sic P. ἀπορίας G.

[3] Ναρᾶσθαι: δ.

[4] Νανίον

[5] ἑταίραν bis.

[6] αὐτοῖς

[7] Bis σ

[8] -ωτεραν

Ναξία λίθος: ἡ Κρητικὴ ἀκόνη· Νάξος γὰρ πόλις Κρήτης.

Νάπη: ὀρεινὸς ὑλώδης τόπος.

Νάπυ: σίνηπι.

Νάρκη: μυρμηκίασις.

Ναστόν: πυκνόν· μεστόν· πλήρη· μὴ ἔχον ὑπόκουφον τί.

Ναστός: πλακοῦντος εἶδος· καὶ ναστοφαγεῖν· λέγουσι δὲ καὶ τὸν ζυμίτην ἄρτον· ὡς ἐπίπαν καὶ μέγα.

Ναύαρχος: ὁ τῶν νηῶν ἄρχων.

Ναυβάτης: ἐπιβάτης ἢ ναύτης.

Ναύειν: ἱκετεύειν· ἐπεὶ ἐν τοῖς ναοῖς ἦσαν· ἢ παρὰ τὴν ἑστίαν παρὰ τὸ ἐναῦσαι.

Ναύκληρος: ὁ τῆς νεὼς κύριος·* καὶ ὁ ἐπιπλέων αὐτῇ, ἐπὶ τῷ τὰ ναῦλα λαμβάνειν.[1]

Ναύκληρος: Ὑπερίδης οὐ μόνον ὡς ἡ συνήθεια κέχρηται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν, ἢ οἰκίας ἢ συνοικίας.

Ναυκληρεῖν: καὶ τὸ οἰκίας δεσπόζειν· Ἄλεξις.

Ναυκραρία: Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους· μήτε δὲ βέλτιον φέρεται ἐν τοῖς Ἀττικιανοῖς ναυκρατητικά· ἵνα ἢ ἀπὸ ναυκρατητικοῦ πλοίου ἢ ναυκρατητῶν ἐμπλεόντων· ἡ γὰρ Ναυκρατὶς τὸ παλαιὸν ἐμπόριον ἦν τῆς Αἰγύπτου· ἐὰν δὲ ᾖ Ναυκρατητικὰ, ἢ ἀντ' αὐτῶν ἀρχόντων· ναυκράρους

* Inc. f. 72. c. 4. [1] Bis ν.

γὰρ τὸ παλαιὸν τοὺς ἄρχοντας ἔλεγον· ὡς καὶ Ἡρόδοτος ἐν ε' ἱστοριῶν.

Ναυκράροι:[1] τὸ παλαιὸν Ἀθήνησιν οἱ νῦν δήμαρχοι· καὶ οἱ ἐκμισθοῦντες τὰ δημόσια.

Ναυκραρία: τὸ πρότερον οὕτως ἐκάλουν ναυκραρία καὶ ναύκραρος·[2] ναυκραρία μὲν ὁποῖόν τι ἡ συμμορία καὶ ὁ δῆμος· ναύκραρος δὲ ὁποῖόν τί ὁ δήμαρχος, Σόλωνος οὕτως ὀνομάσαντος· ὡς καὶ Ἀριστοτέλης φησί· καὶ ἐν τοῖς νόμοις δὲ ἄν τις ναυκραρίας ἀμφισβητῇ· καὶ τοὺς ναυκράρους τοὺς κατὰ ναυκραρίαν· ὕστερον δὲ ἀπὸ Κλεισθένους δῆμοι εἰσίν· καὶ* δήμαρχοι ἐκλήθησαν· ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους Πολιτείας, ὃν τρόπον διέταξε τὴν πόλιν[3] ὁ Σόλων· φυλαὶ δὲ ἦσαν τέσσαρες καθάπερ πρότερον καὶ φυλοβασιλεῖς τέσσαρες· ἐκ δὲ τῆς φυλῆς ἑκάστης ἦσαν νενεμημέναι, τριττύες μὲν τρεῖς, ναυκραρίαι δὲ δώδεκα καθ' ἑκάστην· ὁ Κλείδημος ἐν τῇ τρίτῃ φησὶν, ὅτι Κλεισθένους δέκα φυλὰς ποιήσαντος, ἀντὶ τῶν τεσσάρων, συνέβη καὶ εἰς πεντήκοντα μέρη διαταγῆναι· αὐτοὺς δὲ ἐκάλουν ναυκράρια· ὥσπερ νῦν εἰς τὰ ἑκατὸν μέρη διαιρεθέντα καλοῦσι συμμορίας.

Ναυκρατίαν: Ἀνδοκίδης Συμβουλευτικῷ.

Ναυλοχεῖν: ναῦς λοχᾶν καὶ ἐνεδρεύειν· Θουκυδίδης ἑβδόμῳ· καὶ ναυλόχιον, ὁ τοιοῦτος τόπος, οἷ[4] λιμένες ἔνεισιν.

[1] Νναυκρ.
[2] ς evanidum.
* Inc. f. 73. c. 1.
[3] πολιτείαν
[4] ἃ

Ναυλόχιον ἐν[1] τωῖ μέσωι: Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.

Ναυλοχεῖ: ἐν τηῖ νηῒ κατατέτακται.

Ναύλοχον: εὔδιον ἐν ὧι αἱ ναῦς λοχῶσιν ἢ ἀναπαύονται.

Ναύμαχα: μακρὰ δόρατα, ὥστε ἀπὸ τῶν νεῶν μάχεσθαι.

Ναυμαχησείοντες: πρὸς ναυμαχίαν ἑτοίμως ἔχοντες.

Ναύποδες: οἱ νησιῶται.

Ναυσικύδου: καὶ σὺν τωῖ σ̄· *καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὅμοια διττῶς· Ἀριστοφάνης.

Ναῦς: Ἀττικοί· Ἴωνες δὲ νεῦς ἢ νηύς· καὶ τὰς πλαγίους Ἴωνες νεὼς ἢ νηός· νηΐ· νηΐτην δὲ πληθυντικήν.[2]

Ναυσίουσα: ναυσιῶσα· οὕτως λέγει καὶ πλέουσα.

Ναυσίπορος: ὑπὸ νηῶν περώμενος.[3]

Ναύσταθμον: τὸν λιμένα.

Ναυστολοῦν: ναύστολον.

Ναυστολίαν: πλοῦν.

Ναυτικὴ συγγραφή: τὸ ναυτικὸν δάνεισμα, ὃ ποιεῖται τὶς ἐπὶ ὑποθήκηι.

Ναυτίδας: γυναῖκας ὡς ναύτας.

Ναυτιλλόμενος: πλέων.

Ναυτοδίκαι: Ἀθήνησιν οἱ τὰς τῆς ξενίας δίκας εἰσάγοντες.

Ναυτοδίκαι: ἀρχὴ τίς ἦν Ἀθήνησιν οἱ ναυτοδίκαι·

[1] Ναυλόχιον: ἐν

[2] Puncta, quasi nihil deesset.

* Inc. f. 73. c. 2.

[3] περόμενος Phot.

Κρατερὸς γοῦν φησίν· ἐὰν δέ τις ἐξ ἀμφοῖν ξένοιν γεγονὼς φρατίζῃ, διώκειν δεῖ τῶι βουλομένωι Ἀθηναίωι οἷς δίκαι εἰσίν· λαγχάνειν δὲ τῆι ἔνηι καὶ νέαι πρὸς τοὺς ναυτοδίκας.

Ναυτοδίκαι: ἄρχοντες ἐπὶ τοῖς ναυκλήροις δικάζοντες καὶ τοῖς περὶ τὸ ἐμπόριον ἐργαζομένοις, ὡς καὶ ναυφύλακες ἄρχοντές τινὲς ἐπὶ τῆς τῶν νεῶν φυλακῆς.

Ναυστολία: ὁ πλοῦς.

Ναυττιᾶν: ἐν τοῖς δυσὶ ταυ λέγουσιν.

* Ναύφρακτον: καὶ ναύφαρκτον τὴν Ἀττικὴν δύναμιν καλοῦσιν.

Ναύφαρκτον βλέπειν: φησὶν ἐπὶ τοῦ περιαρθροῦντος καὶ σεμνῶς ἰόντος· Πρὸς τῶν θεῶν[1] ἄνθρωπε ναύφαρκτον βλέπεις.

Νεαλής: ἐκτείνεται τὸ α· Ἀριστοφάνης Λημνίαις· Ἕως νεάλης[2] ἐστὶν αὐτὴν τὴν ἀκμήν· Μένανδρος.

Νεαλής: κυρίως ὁ νεωστὶ ἑαλωκὼς ἰχθύς· λέγεται δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἁλισθείς.

Νεᾶν: οὐ νεοῦν τὴν γῆν· καὶ νεατὸν Ξενοφῶν, οὐ νέωσιν· Εὔπολις Αἰξίν· Ἐπίσταμαι γὰρ αἰπολεῖν, σκάπτειν, νεᾶν,[3] φυτεύειν.

Νεάζομεν: μειρακιευόμεθα·[4] καὶ ἐπὶ τοῦ νεωστὶ ἥκομεν.

Νέακας: τοὺς νέους· Κτησιφῶν Πανδώρα.

Νεανίας: τολμηρούς.

* Inc. f. 73. c. 3.

[1] τὸν θεὸν

[2] Sic.

[3] Νεᾶν: φ. ut nov. artic.

[4] μειρακευόμεθα

Νεανιεύεται : νέου ἔργα ποιεῖ.

Νεανισκεύεται : Ἄμφις Ἐρίθοις· Ποσείδιππος[1] Δημόταις· Εὔπολις Σφιγξὶν ἰδίως ἐσχημάτικεν τὸ νεανισκεύειν ἐν Δήμοις· Γυναῖκ'[2] ἔχοντα μάλα καλήν τε κἀγαθήν· Αὐτὴ νεανικοῦντος ἐπεθύμησέ μου.

Νεανιεύματα : κομάσματα· καινὰ τολμήματα.

Νέα νουμηνία : ἡ πρώτη* ἡμέρα[3] τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἥτις ἐστι νουμηνία Ἑκατομβαιῶνος μηνός.

Νεαροί : νέοι· νήπιοι.

Νεάσαι : μεταβαλεῖν τὴν ἠροτριασμένην γῆν· ἐπαροτριάσαι.

Νεάτη : ἐσχάτη.

Νεάτην : οὐχὶ νήτην λέγουσιν· καὶ παρανεάτην καὶ τρισνέατον· Κρατῖνος Νόμοις.

Νεβλάρετοι : περαίνει· ἄσημος φωνὴ ἐπὶ τοῦ περαίνειν· Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν.

Νεβρίζειν : ἢ νεβροῦ δέρμα φορεῖν, ἢ διασπᾶν νεβρούς· κατὰ μίμησιν τοῦ περὶ τὸν Διόνυσον πάθους.

Νεβρίζων : Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· οἱ μὲν ὡς τοῦ τελοῦντος νεβρίδα ἐνημμένου[4] ἢ καὶ τοὺς τελουμένους διαζωννύντος· νεβρίζειν ἐπὶ τοῦ[5] νεβροὺς διασπᾶν κατά τινα ἄρρητον λόγον.

Νεβρίς : ἐλάφου δέρμα.

Νεβρός : ἐλάφου γέννημα· οἱονεὶ ἐπὶ τὴν βορὰν ἐξιὸν καὶ νεμόμενον.

[1] ποσίδιππος

[2] γυναῖκες—μᾶλα—καὶ ἀγαθὴν αὐτῆι

* Inc. f. 73. c. 4.

[3] νουμηνία casu Porsonus.

[4] ἐνειμένου

[5] νεβρίσειν ἐπὶ τ (sic)

Νέεσθαι: πορεύεσθαι.

Νεηκές: νεωστὶ ἠκονημένον.

Νήλατα: τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα ἄλφιτα καὶ μέλιτι δεδευμένα· οἷς καὶ ἀσταφίδες καὶ χλωροὶ ἐρέβινθοι συνεφυρῶντο· ἐκάλουν δὲ τινὲς αὐτὰ καὶ ἀμβροσίαν· κατ' ἔλλειψιν δὲ προφέρουσιν[1] οἱ Ἀττικοὶ τὸ νήλατα, μὴ προστιθέντες τὸ ἄλφιτα.[2]

* *Νήλατα*: Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· κατ' ἔλλειψιν ἀντὶ τοῦ νήλατα ἄλφιτα, τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα·[3] ἃ δὴ μέλιτι ἀναδεύοντες, ἀσταφίδας δὲ καὶ χλωροὺς ἐρεβίνθους ἐπεμβάλλοντες, τοῖς τὰ ἱερὰ τελοῦσιν ἔνεμον· ἐκάλουν δὲ αὐτὰ, οἱ μὲν ἀμβροσίαν, οἱ δὲ μακαρίαν.

Νήλυδες: νεωστὶ ἐληλυθότες.

Νεῖα: τὰ εἰς κατασκευὴν νεῶν ξύλα.

Νεικας: τιμὰς ὁμοίως Ἀττικοί.

Νεικεῖ: ψέγει· φιλονεικεῖ.

Νεῖκος: διαφορὰ μετ' ἐπιπλήξεως· οἱ δὲ μάχην· φιλονεικίαν· λοιδορίαν· Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει· λέγων κατάμεμψιν·[4] καί· Νεῖκος Ὀδυσσῆος· καὶ μάχη·—ἐπεὶ ὡς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη·—Ἠλείοισι[5] καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη.

Νεῖν: κολυμβᾶν· καὶ τὸ νήθειν.

Νεκάδες: νεκροί.

Νεκταρεον: ἡδύ· καλόν· εὐῶδες· ἐπὶ τοῦ· Νεκταρέου

[1] προσφέρουσιν
[2] ἄλφα
* Inc. f. 74. c. 1.
[3] ἀληλισμένα
[4] καταμέμψιν, i. e. κατὰ μ.
[5] ἠλ.

ἑανοῦ· καὶ νέκταρ, θεῶν πόμα· καὶ οἶνος οὕτως, ὡς Ἀναξανδρίδης· καὶ τὸ βρῶμα τῶν θεῶν ὁ αὐτός.

Νεκταρέου: θείου.

Νεκνιζομένου: καινουργουμένου.

Νέκταρ: θεῖον πόμα.

Νεκυομάντις: ὁ ἐπερωτῶν τὸν νεκρόν.

Νέκυς: νεκρός.

Νεμέας χαράδρα: τόπος τις οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Πελοποννήσῳ.

* Νεμέας αὐλητρίδος μνημονεύει Ὑπερίδης.

Νεμεσσᾷ:[1] μέμφεται.

Νεμεσσᾶν: φθονεῖν ἢ μηνίειν.[2]

Νεμεσητόν: μεμπτόν.

Νεμεσία: ἡ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς γενομένη πανήγυρις· ἐπεὶ ἡ Νέμεσις ἐπὶ τῶν νεκρῶν τέτακται.

Νεμεσία: Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Σπουδίου· μήποτε ἑορτὴ τίς ἦν Νεμέσεως· καθ' ἣν τοῖς κατοιχομένοις ἐπετέλουν τὰ νομιζόμενα.

Νέμεσθαι: ὡς τὸ πολὺ, τὸ λαμβάνειν πρόσοδον παρὰ Θουκυδίδῃ.

Νεμεσίζει: μέμφεται· καὶ νεμεσίζομαι·[3] φθονῶ.

Νέμεσις: μέμψις· δίκη· ὕβρις· φθόνος· τύχη.

Νεμήσασθαι: διαμερίσασθαι.

Νεμήσεις ὑποκριτῶν: οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρῳ νεμηθέντας ὑποκρινομένους τὰ δράματα· ὧν ὁ νικήσας εἰς τουπιὸν ἄκριτος παραλαμβάνεται·[4] ἔστιν οὖν οἷον διαιρέσεις.

* Inc. f. 74. c.2. [1] Νεμεττᾶ

[2] μινιεῖν [3] -σομαι [4] Bis ν

Νέμοιτο : καρποῖτο.

Νεμόμενα : μεριζόμενα· καὶ νομὴ, διαίρεσις καὶ μερισμός.

Νέμοντα : διοικοῦντα.[1]

Νέμω : νομήσω.

Νενησμένην : σεσωρευμένην.

Νένηται : πεπλήρωται ἢ σεσώρευται.

* Νένωμαι :[2] διανενόημαι.

Νενώμεθα :[2] διανενοήμεθα.

Νένοφεν : νενέφωται.[3]

Νενώπηται : καταπέπληκται καὶ κατεστύγνακεν.

Νεαρδέα : νεωστὶ πεποτισμένην.

Νεογαμής : ὁ νεωστὶ γήμας.

Νεογιλόν :[4] νεογέννητον.

Νεόδμητον : νεοδάμαστον.

Νεοεργές : προσφάτως εἰργασμένον.

Νεοθνής :[5] ὁ νεωστὶ τεθνεώς.

Νεοθαλής : νεωστὶ ἀνελθών.

Νεοκαταστάτοις ἀνθρώποις : φησὶ Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ νεωστὶ κατῳκισμένοις.[6]

Νεοθηλής : νεωστὶ βλαστήσασα.

Νεόκμητον : νεωστὶ κατεσκευασμένον.

Νεοκράς : νεόκρατος· καὶ χαλκοκρὰς καὶ ἀλικράς.

Νεόκρατος : κρατὴρ διττός· ὁ μὲν ἐν σπονδαῖς, ὁ δὲ ἐν περιδείπνοις.

[1] διαιροῦντα Porsonus.

[2] Νένομαι et Νενόμεθα

[3] νενήφοται

[4] Bis λ

[5] Νεοεθνής

[6] κατοικ.

* Inc. f. 74. c. 3.

Νεόκρατος: νεωστὶ κεκραμένος.

Νεωκορήσει:[1] ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἱεροσυλήσει· κορεῖν γὰρ λέγουσι τὸ καλλύνειν· τὸ σαροῦν· καὶ ἐκκαλλύνειν· τό, τε ἐκκορηθείης, ἀντὶ τοῦ ἐκκαλλυνθείης.

Νεολαία:[2] νέος λαός· καὶ οὐ πάλαι εἰς ἄνδρας ἐγγεγραμμένος.

Νεολαίαν: τὴν νεότητα τετρασυλλάβως οἱ Ἀττικοί· Βαβυλωνίοις· Ὦ Ζεῦ, τὸ χρῆμα τῆς νεολαίας ὡς καλόν.

Νεολώφητος: νεωστὶ λελωφηκυῖα.

*Νεολέως:[3] ἔφηβος.

Νεόνανον: τὸ παραχρῆμα γεγονός· παίζειν τι δὲ ἔχειν· ὡς τοὺς μετοίκους νέου προστάτην· ἀντὶ τοῦ ἔχειν.

Νεοπεφθῆ: ἀρτιμαθῆ.

Νεοσπαδῆ: νεωστὶ τὰ σπάργανα περικείμενον.

Νεορρύτοις: νεωστὶ ῥέουσι.

Νέορτος: ἔφηβος.

Νέος ἐστὶ καὶ ὀξύς: ἀμαθὴς ἔστι καὶ προπετής.

Νεοπέπειρος: ὁ ἀρτὶ πεπανθείς.

Νεουργόν: νεωστὶ εἰργασμένον.

Νεοτελής: νεωστὶ τετελειωμένος.

Νεοτευχές: νεωστὶ κατεσκευασμένον.

Νεοττός: ἡ τοῦ ᾠοῦ λέκιθος·[4] καὶ τὸ πυρρόν· Μένανδρος Ἀνδρία· Καὶ τεττάρων ᾠῶν μετὰ τοῦτο, φιλ-

[1] σῃ vel σηι statim mut. in σει
[2] Νεολέα—Νεολέαν—νεολέας
[3] Νεολέος
* Inc. f. 74. c. 4.
[4] λέκηθος

τάτῃ, Τὸ[1] νεοττόν· Κλέαρχος ἐν τωῖ περὶ οἴνων συγγράμματι φησίν· ωἷ διαδίδοται ἡ ἀρχὴ ὑπὸ τὸν ὑμένα λευκόν· ἐν τούτῳ γὰρ τὸ σπέρμα καὶ οὐκ ἐν τωῖ καλουμένωι νεοττωῖ· διεψεύσθησαν γὰρ οἱ πρῶτοι τοῦτο φήσαντες· καὶ ἔστι τὸ ὠχρὸν περίττωμα τοῦ σπέρματος· ὅτι δὲ τὸ ὠχρὸν νεοττὸν ἔλεγον, μαρτυρεῖ καὶ Χρύσιππος ἐν τωῖ περὶ χρησμῶν· ὄναρ γάρ τινα φασὶν θεασάμενον ἐκ τῆς κλίνης αὐτοῦ κρέμασθαι[2] ωὰ, προσαναθέσθαι[3] ὀνειροκρίτηι· τὸν δὲ εἰπεῖν, ὀρύττων* θησαυρὸν εὑρήσεις κατὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον· εὑρόντα δὲ σταμνίον, ἐν ωἷ ἀργύριον ἦν καὶ χρυσίον, ἐνεγκεῖν τί τοῦ ἀργυρίου τωῖ μάντει· τὸν δὲ μάντιν εἰπεῖν· τοῦ δὲ νεοττοῦ οὐδέν μοι δίδως; καὶ Δίφιλος κέχρηται τηῖ λέξει· Ὠιῶν[4] δ' ἐν αὐτηῖ διέτρεχεν νεόττια.

Νεόφθιτον:[5] νεωστὶ τελευτῆσαν· νεωστὶ φθαρέν.

Νεοχμόν:[6] νέον.

Νεύματα: βουλήματα.

Νέφος: πλῆθος.

Νεφώσεως: συννεφείας.

Νεωκόρος: ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν καὶ εὐτρεπίζων.[7]

Νεολαία:[8] νέων συναγωγή.

[1] τὸν

[2] Bis μ

[3] πρὸς ἀ.

* Inc. f. 75. c. 1.

[4] ὠὸν—νεοττία

[5] Νεόφθητον

[6] ν finalis ab alio, sed et in antiquæ manus vestigiis, ut puto. Νεωχμόν nunc factum, primo Νεο.

[7] καὶ φιλοκαλῶν addit idem interpolator.

[8] Νεολέα idem interpolator, pro Νεολία.

Νεών: Δημοσθένης ἐν τῶι ὑπὲρ Κτησιφῶντος περὶ τῆς πρὸς Φίλιππον τούτου φιλίας φησίν.

Νεῶνας: τοὺς νεῶν[1] οἴκους Ἴωνες.

Νεώρια καὶ νεώσοικοι: μήποτε νεώρια λέγεται ὁ τόπος ἅπας, εἰς ὃν ἀνέλκονται αἱ τριήρεις, καὶ πάλιν ἐξ αὐτοῦ καθέλκονται· ὡς ὑποσημαίνουσι Λυκοῦργος τε καὶ Ἀνδοκίδης.

Νεωρεῖν: νεωφυλακεῖν.

Νέωρον: νέον.

Νεώς: Ἀττικῶς ὁ ναός.

Νεώσατε: ἀροτριάσατε.[2]

Νεώσοικοι: οἰκήματα παρὰ τῆι θαλάττηι οἰκοδομούμενα εἰς ὑποδοχὴν νεῶν* ὅτε μὴ θαλαττεύοιεν.

Νέωσι:[3] Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου· πόλις ἐστὶν ἐν Φωκίδι, ἣν Ἡρόδοτος μὲν ἐν η' Νέωνα ὀνομάζει, Ἀνδροτίων δὲ ἐν ς' Ἀτθίδος Νεῶνας.

Νέωτα: τὸ ἐπιὸν ἔτος, ἤτοι εἰς τὸ μέλλον.[4]

Νεωτερίζει: καινὰ πράττει.

Νεωτερικόν: νεανικόν· λέγουσι δὲ τὸν ἀνδρικόν.

Νεωτεροποιός: Ἀντάρτης τύραννος ἐπιθέτης.

Νῆα: ναῦν· πλοῖον.

Νηγάτεον: λεπτόν· καινόν· ἁπαλόν· λευκόν· εὐυφές.

Νηδι:[5] καὶ νηδία ἑκατέρως.

[1] νέων

[2] ι ab interpolatore, sed ita m. pr. ut puto.

* Inc. f. 75. c. 2.

[3] Νεώσει

[4] Addidit iste, ἢ τὴν αὔριον ἡμέραν.

[5] An m. pr. accentum supra ι, non liquet.

Νηδὺς ἐλαιάεσσα:[1] ἐπὶ Κύκλωπος· Σικελή· ἀπὸ Ὕβλης τῆς ἐλαιηρᾶς.

Νηδύς: γαστήρ· μήτρα.

Νῆες: τὰ πλοῖα.

Νήεον ὕλην: ἐσώρευον ὕλην· καὶ νηήσας, σωρεύσας.

Νηΐδα: ἄπειρον· ἀμαθῆ· ἀσθενῆ.

Νηΐς: οὐκ εἰδώς· ἄπειρος· τὴν δὲ Νηΐδα νύμφην παρὰ τὰ νάματα ἔνιοι· καὶ τὸν Νεῖλον· καὶ ἐν Σάμωι δὲ θηρία γενέσθαι, ὧν φθεγγομένων ῥήγνυσθαι τὴν γῆν· ἐκαλοῦντο δὲ νηία ωσεῦται αν.

Νήθειν: οὐ μόνον νεῖν τὴν κρόκην φασίν.

Νηκερδής: ἀνωφελής· ἀσύνετος.*

Νηκούστησεν: παρήκουσε.

Νηκτά: ἔνυδρα· κολυμβητά.

Νηλεῶς: ἀπανθρώπως· σκληρῶς.

Νημερτές: ἀληθές.

Νεῖν: νήθειν κρόκην.

Νηνεμία: ἀνέμων ἀπουσία.

Νήνεμος: ἄνεμον οὐκ ἔχων.

Νηνίποδες: ἀνυπόδητοι.

Νηπενθές: ἀπενθές.

Νηποινί: ἄνευ τιμωρίας καὶ ποινῆς.

Νηπύτιος: ἀνόητος· ἄφρων.

Νηρίται: κόγχης τί γένος.

Νηρίθμους: ἀναριθμήτους· ἀπείρους.

Νήσουσιν: σωρεύσουσιν.

Νησαίη λίθος: οἱ μὲν τὸ σαρδόνιον ἀπὸ τῆς νή-

[1] Νηδύς: ἐλαῖα ἴσσα—ἐλεηρᾶς

* Inc. σύνετος f. 75. c. 3.

σου· οἱ δὲ σμάραγδον· ἐν Κύπρωι γὰρ μεταλλεύεται.

Νισαίας: ἵππους.

Νισαῖον: πεδίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Νῆστιν: τὸ ἔντερον ἢ σπλῆνα ἢ γλῶτταν· Ἀριστοφάνης.

Νῆστις: ὁ ἄσιτος· καὶ τὸ μεταξὺ τῆς κοιλίας καὶ τοῦ στομάχου ἔντερον.

Νῆστις: ἔντερον ἐν ὧι περιελίττουσιν οἱ μάγειροι τὰς χορδάς.

Νήστης: Σικελικὴ θεός· Ἄλεξις.

Νήστειραν: στερουμένην τροφῆς.

Νησύδριον: νησίον μικρόν.

Νήτην: μάτην.

Νητικήν: ἄνευ τοῦ σ̄· τὴν περὶ τὸ νήθειν τέχνην.

Νὴ τὸν καὶ ναὶ μὰ τόν:[1] κατομοτικὰ ταῦτα· ἀπομοτικὰ δὲ, οὐ μὰ τὸν Δία· ὥστε ἐσχάτη ἀκυρολογία τὸ λέγειν μὰ τὸν Δία ποίησον.

*Νηφάλια θύματα: δίχα σπονδῆς.

Νηφάλιοι θυσίαι: ἐν αἷς οἶνος οὐ σπένδεται· ἀλλὰ ὕδωρ καὶ[2] μελίκρατον.

Νηφάλια ξύλα: τὰ μὴ ἀμπέλινα· μήτε σύκινα μήτε μύρσινα· ἐκεῖνα γὰρ οἰνόσπονδα λέγεται.

Νήχεται: κολυμβᾶ.

Νίβα: χιόνα· καλεῖται δὲ οὕτως καὶ κρήνη ἐν Θράκηι.

[1] Νητον: καὶ ναὶ ματόν :— οὔ μα τὸν

* Inc. f. 75. c. 4.

[2] καὶ om.

Νιγλαρεύων: τερετίζων· καὶ ὁ νίγλαρος· κρουματικῆς διαλέκτου ὄνομα· Εὔπολις Δήμοις· Τοιαῦτα μέν τοι νιγλαρεύων κρούματα.

Νιγλάρους: τερετισμούς.

Νίγλαροι: τερετίσματα· καὶ περίεργα κρούσματα.

Νίδες: αἰδοῖα ἢ ὀρχίδια παιδίων· Σικελοί.

Νίζει: ῥύπτει· πλύνει· νίπτει· κλύζει· ἀποσμήχει.

Νικαίην: νίκην.

Νίκαστρον: νικητήριον.

Νικαια: Αἰσχίνης ἐν τωῖ περὶ τῆς παραπρεσβείας· ἔστι δὲ πόλις τῆς Λοκρίδος ἐπιθαλαττίδιος.

Νικάνωρ: τρεῖς γεγόνασι Νικάνορες· ὁ μὲν υἱὸς Βαλάκρου· ἕτερος δὲ Παρμενίωνος· ἄλλος δὲ Σταγειρίτης τὸ γένος· οὗ καὶ Ὑπερίδης μνημονεύει ἐν τωῖ κατὰ Δημοσθένους.

Νίκη Ἀθηνᾶ: Λυκοῦργος ἐν τωῖ περὶ τῆς ἱερείας· ὅτι δὲ Νίκης Ἀθηνᾶς ξόανον ἄπτερον· ἔχον ἐν μὲν τηῖ δεξιαῖ ῥοάν,* ἐν δὲ τηῖ εὐωνύμωι κράτος, ἐτιμᾶτο παρὰ Ἀθηναίοις, δεδήλωκεν Ἡλιόδωρος[1] ὁ περιηγητὴς ἐν α΄ περὶ ἀκροπόλεως.

Νιοβιδῶν: ἐπὶ τῶν ἀρσένων καὶ ἐπὶ τῶν θηλειῶν.

Νιφάδες: σταγόνες.

Νίφαργον: νιφάδι[2] λελευκασμένον.

Νείφει: χιονίζει.

Νιφετός: ἡ κατὰ λεπτὸν[3] καταφερομένη χιών· τέσσαρες εἰσὶν πήξεις[4] τῆς ἐν τωῖ ἀέρι ὑδατώδους

* Inc. f. 76. c. 1.

1 ἠλ.

2 νιφαδια

3 καταλεπτος

4 εἰσίν πῆξις·

[πήξεως] ὑγρότητος· ὑπὲρ γῆν μὲν ἄνω, ἐπ' ἔλαττον μὲν χιών· ἐπὶ πλέον δὲ χάλαζα· ἐπὶ γῆς δὲ κάτω, ἐπ' ἔλαττον μὲν πάχνη, ἐπὶ πλέον δὲ κρύσταλλος· ὁ δὲ νιφετὸς πῆξις οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ μᾶλλον περὶ τὴν ἀλλοίαν χρείαν ἡ ποιότης[1] αὕτη.

Νιφόεσσα σελήνη :[2] λευκή.

Νίψαι : μακρὰ ἡ πρώτη συλλαβὴ ὁπότε ἐπὶ νιφετοῦ τάττεται· καὶ ἔνιψεν· καὶ ἐνίφθη ἡ γῆ.

Νοητά : τὰ μὴ αἰσθητά· τὰ ἀόρατα.

Νοθεῖα :[3] τὰ τοῖς νόθοις ἐκ τῶν πατρῴων διδόμενα οὕτως καλεῖται· ἦν δὲ μέχρι χιλίων δραχμῶν· οὕτω Λυσίας καὶ Ἰσαῖος καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ὑπερίδης καὶ Δημοσθένης* ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους.

Νοβακχίζειν : τὸ ὀρχούμενον τοῖς δακτύλοις ἐπιψοφεῖν· σεισμὸς Νιόβη.

Νοθεύει : ἀπατᾷ· ἀπαλλοτριοῖ.

Νόθος : ὁ μὴ δύο ἀστῶν.

Νομάδες : βοσκόμεναι ἀγέλαι.

Νομαδόστοιχοι : ἀπὸ τῶν νόμων[4] κατὰ στοιχὸν ὀρχούμενοι.

Νομάδων : ἀγρίων· βαρβάρων.

Νομαί : μερισμοί.

Νομεύς : βοσκός· ποιμήν.

Νομῆς : ἐγκοίλια πλοίου.

Νομιζόμενα : νόμιμα· ἢ ὑπολαμβανόμενα.

[1] πιότης [2] Νιφόεσσα : σ. [3] Νόθια
* Inc. f. 76. c. 2. [4] ὤμων

Νομίζουσιν: ἀντὶ τοῦ νομίσματι χρῶνται.

Νομικόν: τὸν ἐπιστήμονα τῶν νόμων· Ἄλεξις Γαλατείᾳ.[1]

Νόμιον:[2] δίκαιον.

Νομοθέται: καὶ οἱ εἰσηγούμενοι, καὶ ἐκκλησία τὶς Ἀθήνησιν οὕτως ἐκαλεῖτο, ᾗ τοὺς εἰσφερομένους ἐδοκίμαζον νόμους.

Νομοΐστορες: νομομαθεῖς.

Νομόν: νομήν· βοσκήν.

Νόμος: θεσμός· συνήθεια.

Νομοφύλακες: ἀρχὴ τὶς παρὰ Ἀθηναίοις οὕτως ἐκαλεῖτο· διαφέρουσα τῶν θεσμοθετῶν· οἵτινες τὰς ἀρχὰς ἐπηνάγκαζον τοῖς νόμοις χρῆσθαι.

Νοσακερως: τρυφερωδῶς· μαλακῶς· νοσωδῶς.

Νόμος:[3] ὁ κιθαρῳδικὸς τρόπος* τῆς μελῳδίας· ἁρμονίαν ἔχων ταύτην καὶ ῥυθμὸν ὡρισμένον· ἦσαν δὲ ἑπτὰ οἱ ὑπὸ Τερπάνδρου· ὧν εἷς ὄρθιος· τετράδιος ὀξύς· Δωριεῖς δὲ ἐπὶ νομίσματος χρῶνται τῇ λέξει· καὶ Ῥωμαῖοι παραστρέψαντες νοῦμμον λέγουσιν· Ἀττικοὶ δὲ τὰ διανενεμημένα[4] μέρη τῆς γῆς, ὡς καὶ ἐν Αἰγύπτωι, καὶ τὸ δίκαιον ἔγγραφον.

Νοσηλεία:[5] ἡ τῶν νοσούντων ἐπιμέλεια· καὶ νοσηλεύεσθαι, τὸ νοσοκομῆσαι.

Νοσηλεύεσθαι: νοσεῖν οὐκ ἐπαχθῶς.

Νοσηλεύω: νοσοῦντα θεραπεύω.

[1] νόμον (ω statim) et γαλατία

[2] Νόμι ον (unius lit. sp.)

[3] Νόος

* Inc. f. 76. c. 3.

[4] νε semel.

[5] Νοσηλέα

Νορύη: ὄσπριόν τι· Θεόφραστος δὲ συνώνυμα[1] φησὶ τρύχνον·[2] νορύη· τιθύμαλλον.

Νορτή: τιθύμαλλον.

Νόσον ἔχειν: ἀντὶ τοῦ φαῦλον ἔθος ἔχειν· Εὐριπίδης[3] Ἀντιόπῃ.

Νοστήσας: ἐπανελθών.

Νόστος: ἡ οἴκαδε ἐπάνοδος· ἢ ἡ ἀνάδοσις τῆς γεύσεως.

Νόστον: ὁδόν· νευχάσας[4] νεανιευσάμενος.

Νοσφιζόμεθα: χωριζόμεθα.

Νοῦς οὐκ ἔνι Κενταύροις: παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων ταττομένη.

Νοσφιζόμενον: ὑφαιρούμενον· ἰδιοποιούμενον.

Νότιον: χωρίον προκείμενον τῆς Κολοφωνίων πόλεως.

Νότιος: ὑγρός.[5]

* *Νότοθεν*: ἐκ μεσημβρίας.

Νουβυστικόν: νοῦ βεβυσμένον καὶ γέμον.

Νουβυστικῶς: νουνεχῶς.

Νουθετίαν: καὶ νουθετησμὸν[6] λέγουσι.

Νύκας: ἀνοίξας.

Νυκτερίδος αἶνος: αἰνιγματωδῶς δηλοῖ περὶ νυκτερίδος ὅπερ ἔκκειται ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα.

Νυκτερινοὶ κύνες: οἱ λύκοι.

---

[1] συνωνυμία [2] τρυχον [3] Bis π

[4] Νοστονοδον: ν. Recte in ed. Lips. disjunctim Νευχάσας.

[5] Ante ὑγρός vocis spatium: atque ita sæpe in hac parte codicis, non ut lacunæ indicium, sed mero scribæ arbitrio.

* Inc. f. 76. c. 4. [6] -τισμὸν

Ὄλιγγος: ὁ γόνος τῶν ἀκρίδων.

Ὀλιγοδεής: ὀλίγα χρήζων.

Ὀλιγοδρανής: ὀλίγα ἰσχύων.

Ὀλίγου δεῖν: σχεδόν· παρὰ μικρόν· λέγεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ δεῖν.

Ὀλισθηρός: εὐόλισθος· εὐχερῶς μεταγινώσκων.

Ὀλιγωρήσετε:[1] ἀντὶ τοῦ ἀμελήσετε[1] Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· ὀλιγωρεῖν γὰρ λέγεται τὸ ὀλίγην ὥραν ἔχειν· ἔστι δὲ τὸ μὲν ὀλίγην ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγην· ὡς ἐν τωῖ, [3]Η[2] ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς· ὥρα δὲ ἡ φροντίς.

Ὄλιζον: ἔλασσον.

Ὄλισβοι: δερμάτινα αἰδοῖα.

Ὁλκάδες: πλοῖα.

Ὅλκειον: χαλκοῦς λέβης τρεῖς πόδας ἔχων.

Ὁλκῇ: δυνάμει· ἢ βάρει ἢ σταθμωῖ.

[4] Ὁλκήν: ἐπαγωγήν· τροπήν.

Ὁλκοί: σχοινία εἰς τὸ ἕλκειν ἐπιτήδεια.

Ὁλκὸς ἄνθρωπος: ὁ ἑλκυστικὸς καὶ ἐπαγωγὸς ἄνθρωπος.

Ὅλκοις: ἄγειν καὶ ἐφέλκεσθαι δυνάμενον.

Ὁλκόν: ἰσχυρὸν τόνον· ἢ ἑλκυστικόν· ἢ ὅρμον· ἢ ὁδόν.

Ὁλκός: ὁδός· ἢ ἀγωγὸς ῥεύματος· ἢ οὐρά· ἢ ὁλκὸς κυρίως τὸ τῶν δρακόντων σύρμα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ τῆς τροπίδος ἔκταμα· δρακοντοειδὲς γάρ, διὰ πάσης τῆς νεὼς διῆκον.

Ὁλκούς: ἐφελκομένας.

[1] -ται bis [2] τῶι ἡ G. [3] Ἡ Pors. [4] Inc. f. 83. c. 2.

Ὀλκούς: ναυστάθμους.

Ὄλμοι· καὶ ὑφόλμια: ἐπὶ αὐλῶν· Εὔπολις Φίλοις· Ῥέγκειν δὲ τοὺς ὅλμους *[1] οἴμοι τῶν κακῶν.

Ὁλοκαρπούμενον: ὅλον προσφερόμενον.

Ὁλόκληρος: οἱ ἄρχοντες ἐδοκιμάζοντο, εἰ ὁλόκληροι εἰσίν· Μένανδρος Θετταλῇ· Ὁλόκληρος οὗτος σοὶ ξένε.

Ὁλοκαυτισμός: ὁλοκαρπία.

Ὄλος: θόλος.

Ὁλοσχερῶς: ὁλοτελῶς.

Ὁλοσχοίνων: Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας· Θεόφραστος δὲ τρία εἴδη σχοίνου φησίν· ὧν ὁ τρίτος μεγέθει καὶ εὐσαρκίᾳ διαφέρων,† ὁλόσχοινος καλεῖται.

Ὁλοσπάδες: ὅλαι καταπινόμεναι καὶ κατασπώμεναι· Σοφοκλῆς.

Ὁλόσφυρον: τὸ ὁλοσφύρατον.

Ὄλολυν: Μένανδρος τὸν γυναικώδη καὶ κατάθεον καὶ βάκηλον.

Ὀλολύττουσιν: οὐχὶ ὀλολύζουσι· Μένανδρος.

Ὀλόλους: τοὺς δεισιδαίμονας ἐκάλουν οἰωνιζόμενοι· Μένανδρος Δεισιδαίμονι· Θεόπομπος Τισαμενῷ καὶ ἄλλοι.

Ὁλόσχοινος: ἡ σχοῖνος· καὶ Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι.

Ὀλοίτροχος: στρογγύλος λίθος· ἢ ὁ ἐπ' ὀλέθρῳ τρέχων.

[1] Nulla lacuna. † Inc. f. 83. c. 2.

'Ολούφειν: τίλλειν ἢ κατασπᾶν· οἷον ὀλοσφίζειν.

'Ολοφυκτίς: φλύκταινα ἐπὶ τῆς γλώττης.

'Ολοφυκτίς: οἷον ἐπινυκτὶς ἢ δοθίην·[1] ὅτ' ἂν δὲ ἐπὶ τῆς γλώττης τοῦτο γίνηται, λέγουσιν αἱ γυναῖκες, ὅσα[2] ποθεῖς τίς σοι μερίδα ἐπέδωκεν· δοκεῖ δὲ ταῦτα ἐπιγίνεσθαι[3] τῆι γλώττηι καὶ ὅταν ὑπὲρ ἀπόντος καλοῦ ἢ καλῆς διαλέγηται.

'Ολοφύρεται: ἀποδύρεται· κλαίει.

'Ολόφωνος:[4] ὁ ἀλεκτρυών· οὕτως Κρατῖνος.

'Ολοφυρμός: θρῆνος.

'Ολύμπια: τὰ ἐν Πίσηι 'Ολύμπια·* 'Αθήνησι· καὶ τὸ ἱερὸν 'Ολυμπίειον[5] πεντασυλλάβως ὡς 'Ασκληπίειον[6] 'Αριστοφάνης.

Ὄλυμπος: οὐρανός· θεοῦ οἰκητήριον· καὶ ὄρος ἐν Μακεδονίαι.

'Ολυρα: ζειαί· εἶδος σπέρματος.

'Ολώλαμεν: ἀπολώλαμεν.

Ὅλῳ ποδί: ὅληι δυνάμει.

Ὅμαδος: θόρυβος· ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ αὐδᾶν.

Ὅμαιμος καὶ ὁμαίμων: ἀδελφὸς ἢ συγγενὴς καὶ ὁμονήδυος.

'Ομαιχμία: ὁμομαχία· συμμαχία· παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς αἰχμὰς τίθεσθαι.

'Ομαλές: ἐπὶ τοῦ πράγματος· ὁμαλὸν ἐπὶ τόπου· Θουκυδίδης· καὶ προελθόντες εἰς τὸ ὁμαλόν· καὶ

[1] ἢ δοθίην primo; ί in εί mut. m. antiq.

[2] ὅ ex em. Primo ω ut puto.

[3] Bis ν

[4] Nescio an 'Ολ.

* Inc. λύμπια f. 83. c. 4.

[5] ὀλύμπιον

[6] -πιεῖον

πάλιν· ἐν τῷ ὁμαλῷ τὴν μάχην ποιεῖσθαι.

Ὁμαμαιτα: τὰ οὐρήματα· Αἰσχύλος.

Ὄμμα ῥαπτόν: ἐπὶ τῶν παλευτριῶν περιστερῶν.

Ὁμαρτῶν: ἀκολουθῶν.

Ὅμαυλον: ὁμόκοιτον.

Ὀμβρήσαντος:[1] πηγάσαντος.

Ὁμέθνιον: ὁμόφυλον.

Ὁμείρειν: ὁμοῦ ἡρμόσθαι.

Ὁμείρονται: ἐπιθυμοῦσι.

Ὁμέστιον: ὁμόοικον· ὁμωρόφιον.[2]

Ὁμηρεῦντας:[3] Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος ἐπὶ τῶν ἀναπεμφθέντων Λακεδαιμονίων Ἀλεξάνδρῳ·* ἦσαν δὲ ν΄· ὅμηροι δέ εἰσιν οἱ ἐπὶ συμβάσει διδόμενοι· ὁμηρῶσαι γὰρ τὸ συμβαλεῖν· Θεόπομπός δὲ ὁμηρεῖν φησὶ λέγεσθαι παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς τὸ ἀκολουθεῖν· τοὺς οὖν ἐπ' ἀκολουθίαι τῶν ὁμολογουμένων διδομένους ἐντεῦθεν ὁμήρους φησὶ λέγεσθαι.

Ὁμηρίδαι: γένος ἐν Χίῳ ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ ὠνομασμένον· οἱ δὲ φασὶν[4] ἁμαρτάνειν τοὺς οὕτω νομίζοντας· ὀνομάζεσθαι γὰρ ἀπὸ τῶν ὁμήρων· ἐπεὶ αἱ γυναῖκες ποτὲ τῶν Χίων ἐν Διονυσίοις παραφρονήσασαι εἰς μάχην ἦλθον τοῖς ἀνδράσι· καὶ δόντες ἀλλήλοις ὅμηρα νυμφίους καὶ νύμφας ἐπαύσαντο· ὧν τοὺς ἀπογόνους Ὁμηρίδας λέγουσιν.

Ὁμηρίταις: ὁμοψήφοις· ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ἐρέσσειν· ὁμογνώμοσιν.

[1] μ statim suprasc.
[2] ὁμορρόφιον
[3] Accent. om.
* Inc. f. 84. c. 1.
[4] φησὶν

'Ομήρους: τὰ ἐνέχυρα· παρὰ τὸ ὁμηρεῦσαι, ὅ ἐστι συντυχεῖν καὶ συμβαίνειν ἀλλήλοις περὶ τῶν διαφόρων.

'Ομευνέτου: συγκοίτου ἀνδρός.

'Ομήγυριν: ἄθροισμα· πλῆθος.

'Ομηρεύειν: συμφωνεῖν.

'Ομηρίδαι:, οἱ τὰ 'Ομήρου ὑποκρινόμενοι.

"Ομηρον: ἐνέχυρον τὸ εἰς εἰρήνην* διδόμενον.

'Ομιλαδόν: κατ' ἀθροίσματα καὶ τάγματα.

'Ομιλεῖ: συναναστρέφεται ἢ ἀπαντᾶ ἢ ἐντυγχάνει.[1]

"Ομιλος: ἄθροισμα· ὄχλος· πλῆθος.

'Ομίχλη:[2] ἀορασία· ἢ παχὺς ἀήρ.

'Ομνύναι καὶ ὀμνύειν: διττῶς λέγουσιν· μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ ναι· καὶ ζευγνύναι καὶ τὰ ὅμοια· τὸ δὲ ἱστάναι μόνως οὕτως, ἀλλ' οὐχ ἱστάνειν.

"Ομνυθι: καὶ ἔκδυθι καὶ τὰ ὅμοια διὰ τοῦ θι.

'Ομόδουλος: σύνδουλος.

'Ομόγνια: ὁμογενῆ· ἢ γνήσια· ἢ φίλα.

'Ομοερκές: Δείναρχος ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἓν ἕρκος· τουτέστιν ὑπὸ τὸν αὐτὸν περίβολον.

'Ομοθυμαδόν: ὁμοφρόνως· ὁμοψύχως.

'Ομοδίαιτος: ὁμοτράπεζος.

'Ομοίας λαβάς: ἀντιμεταλήψεις καὶ ἀντιμεταθέσεις.

'Ομοθύμως: ὁμοψύχως· ὁμοφρόνως· ὁμολόγως.

'Ομογάλακτες: οἱ τοῦ αὐτοῦ γάλακτος· οὓς[3] καὶ γεννήτας ἐκάλουν.

* Inc. νην f. 84. c. 2.

[1] -νει

[2] Potius 'Ο. videtur.

[3] ἃς

Ὁμόγνιοι θεοί: οἷς οἱ[1] συγγενεῖς κοινῶς ὀργιάζουσιν.

Ὁμοείρκτης: ὁμότοιχος[2] ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους.

*Ὁμόθεν: ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου.

Ὁμολώϊος Ζεύς: ἐν Θήβαις καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι Βοιωτίας· καὶ ὁ ἐν Θεσσαλίαι ἀπὸ Ὁμολώας προφήτιδος τῆς Ἐνυέως· ἣν προφῆτιν εἰς Δελφοὺς πεμφθῆναι ὁ Ἀριστοφάνης ἐν δευτέρωι Θηβαϊκῶν· Ἴστρος δὲ ἐν τῆι δωδεκάτηι τῆς συναγωγῆς, διὰ τὸ παρ' Αἰολεῦσιν τὸ ὁμονοητικὸν καὶ εἰρηνικὸν ὅμολον λέγεσθαι· ἔστι δὲ Δημήτηρ Ὁμολωΐα ἐν Θήβαις.

Ὁμόπτεροι: ὁμότριχες.

Ὁμονήδυος: ἀδελφὸς γνήσιος.

Ὁμόνοια: συνέδριον[3] ἀρχή τίς· καλεῖται δὲ ὁμονοίας ἐπιστάται.

Ὀμόργνυσι: ἀπομάσσει· ἀποψύχει.

Ὀμόρξας: ἐκμάξας· ἀποψήσας.

Ὅμορος: πλησιόχωρος.

Ὁμοροῦσα: γειτνιῶσα· πλησίον ἐλθοῦσα.

Ὁμορροθεῖ:[4] συμφωνεῖ.

Ὁμορρόφιον: ὁμόσκηνον.

Ὁμόσε: ὁμοῦ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον· ἢ ἐξ ἐναντίας· σφοδρῶς· θρασέως.

Ὁμόσε ἰέναι: ἀντὶ τοῦ παραβάλλεσθαι· λέγεται δὲ ἐκ μεταφορᾶς ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἰέναι ἀντὶ τοῦ†

[1] Ὁμογνιοι θεοί: ὅσοι (ο hic ι in litura.)
[2] ὁμόστοιχος
[3] ον ex em.
* Inc. f. 84. c. 3.
[4] θ in litura.
† Inc. f. 84. c. 4.

ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ αὐτὸ ἔρχεσθαι· καὶ μὴ στρέφεσθαι, μὴ δὲ φεύγειν.

Ὁμοῦ:[1] Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος φησίν· ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· ἔστι δὲ τοῦτο πολὺ παρὰ Ἀττικοῖς, ὡς καὶ Μένανδρος· Ἤδη γὰρ (ἔστιν ἤδε)[2] τοῦ τίκτειν ὁμοῦ.

Ὁμόσιτον: ὁμοῦ τρεφόμενον.

Ὁμόσπονδος: φίλος.

Ὁμοτέρμονας: πλησιοχώρους· τοὺς ὁμοῦ τὰ τέλη ἔχοντας.

Ὁμότεχνον: οὐ σύντεχνον.

Ὁμότιτθον: οὐχ ὁμότιθον.

Ὁμοῦ: ἐν τῷ αὐτῷ· λέγουσι δὲ καὶ τὸ ἀναμὶξ ὁμοῦ.

Ὁμοῦ: Δημοσθένης τῷ[3] ὁμοῦ κέχρηται ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος ἐπὶ τοῦ ἐγγύς· φησὶν γὰρ οὕτως· εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ἐνθάδε γὰρ βούλεται δηλοῦν ὅτι ἐγγὺς τῶν (δισ)μυρίων[4] εἰσίν· ἐπεὶ ὅτι γε οὐκ ἦσαν δισμύριοι, φανερόν· Ἰσαῖος δὲ τὸ ὁμοῦ ἐπὶ χρόνου ἔταξεν ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον· Λυσίας δὲ καὶ Ὅμηρος ἐπὶ τόπου· γυναικῶν δὲ πολλῶν καὶ ἀνδρῶν ὁμοῦ κατακειμένων· δοκεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος ὁμοίως τῷ Λυσίᾳ κεχρῆσθαι[5] ἐν τοῖς Πατρόκλου λόγοις πρὸς Ἀχιλλέα· φησὶ γάρ·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ' Ἀχιλλεῦ,
Ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.

[1] φεύγειν ὁμοῦ· δημ. jungit. [2] ἔ. ἤ. om.
[3] τὸ [4] τῶν μυρίων [5] Iuc. f. 85. c. 1.

Ὄμπην: Ἀθηναῖοι ὅτ' ἂν τὸν νεὼν[1] ἱδρύωνται πυροὺς μέλιτι δεύσαντες, ἐμβαλόντες εἰς καδίσκον, εἶθ' οὕτως ἐπιθέντες τὸ ἱερεῖον, συντελοῦσι τὰ ἑξῆς· χρῶνται δὲ τούτωι καὶ πρὸς ἄλλας ἱδρύσεις καὶ θυσίας, προσαγορεύοντες ὄμπην, εὐθένειαν οἰωνιζόμενοι· ὅθεν καὶ ἡ Δημήτηρ Ὄμπνια.[2]

Ὀμπνεύειν: αὔξειν.

Ὄμπναι: πυροὶ μέλιτι πεφυραμένοι.

Ὀμπνίου νέφους: μεγίστου.

Ὀμφαλόν: τὸ μεσαίτατον.

Ὀμφαλητομία: ὅτε αἱ μαῖαι τὸν ὀμφαλὸν τοῦ βρέφους ἀποτέμνουσι· καὶ αὗται δὲ ὀμφαλητόμοι λέγονται.

Ὄμφακα: πᾶν τὸ αὐστηρὸν λέγουσιν.

Ὀμφάλειος: εἶδος σύκου· ἰσχάδος.

Ὀμφαλιστήρ: αἳ τοὺς τῶν παιδίων ὀμφαλοὺς ἀποτέμνουσιν.

Ὀμφή: θεία κληδὼν ἢ φήμη.

Ὀμφήν: φωνήν· κληδόνα· φήμην θείαν· ἢ ὄνειρα· φάσματα.

Ὀμφύνειν: σεμνύνειν.

Ὀμώμοκα: Ἀρχιππος Ὄνωι.

Ὀμωχέτας: Θουκυδίδης τοὺς συννάους θεοὺς καὶ ὁμορρόφιους· Βοιωτιακὴ δὲ ἡ λέξις.

Ὀναίμην: ἀπολαύσω· ἐπιτύχοιμι.

Ὄναιντο: ὠφεληθεῖεν· καὶ ὄνασθαι, ὠφεληθῆναι.

Ὀνειρόπληκτον: ὑπὸ ὀνείρων πληττόμενον.

[1] νεὼν statim ab eodem suprasc.

[2] Sic; μ statim suprasc.

Ὀνειροπολεῖ: φαντάζεται.
Ὀνειροπόλος: ὀνειροκρίτης.
Ὀνήσασθαι: ὠφεληθῆναι· ἀπολαύειν.[1]
Ὀνησιφόρος: ὠφέλειαν φέρων.
Ὠνητήν: ἀγοραστήν· ἐναπόλαυστον.
Ὀνήτωρ: ὄνησιν φέρων· καὶ ὀνάτωρ[2] ὁμοίως.
Ὀνήτωρ: πρὸς ὃν Δημοσθένης ἔγραψεν τοὺς ἐξούλης λόγους· εἷς δὲ ἦν τῶν χορηγησάντων· οὗ καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ ἀντιδόσεως μέμνηται.
* Ὄνθος: βόλβιτον· τουτέστιν ἡ τῶν βοῶν κόπρος.
Ὀνιαία: τοῦ ἵππου τὸ ἀφόδευμα.
Ὀνίνασθαι: ὀνεῖσθαι· ὠφελεῖσθαι.
Ὀνίνησιν: ὠφελεῖ.
Ὄνοι: ἐν ᾧ κρόκην νήθουσιν.
Ὄνοι: κανθήλιοι.[3]
Ὀνοκίνδιος: ὀνηλάτης· ἀστραβηλάτης.
Ὀνομήνω: ὀνομάσω.
Ὀνομάζων:[4] ἀντὶ τοῦ φράζων· ἑρμηνείαι χρώμενος· Δημοσθένης.
Ὄνος: τὸ ἐπάνω τοῦ μύλου· Ἀριστοτέλης δὲ κατ' ἀμφοτέρων[6] τάσσει.
Ὄνος ἄγων μυστήρια:[5] ἐπὶ τῶν ἑτέροις κακοπαθούν-

1 ἀπολαβεῖν   2 ὀνιάτωρ
* Inc. f. 85. c. 2.
3 Ὄνοι κανθήλιοι: quasi deesset explicatio.
4 ζω (ν supra) (ν statim)
5 π (α supra) i. e. παροιμία ab eodem inter columnas.
6 ἀμφοτ (έ supra) G. et P.

των καὶ παρεχόντων εὐφροσύνην· διὰ τὸ τῶι καιρῶι τῶν μεγάλων μυστηρίων ἐξ ἄστεος Ἐλευσίναδε τοὺς ὄνους κομίζειν αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδεια· τότε γὰρ θλίβονται μᾶλλον, τὰ πρὸς τὴν χρείαν ἀγόμενα βαστάζοντες· Δήμων ἐπὶ τοῦ μύλου λέγεσθαι φησὶν, ὅτι στεφανοῦσιν αὐτὸν τότε.

Ὄνος εἰς ἄχυρα: Παροιμία ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδας εἰς ἀγαθὰ ἐμπιπτόντων καὶ τούτοις ἀπολαυστικῶς χρωμένων.

Ὄνος ἐν μελίτταις: Κράτης Τόλμαις· καὶ, ὄνος ἐν μύρωι· παροιμία.

Ὄνος λύρας: Μένανδρος Ψοφοδεεῖ· ἤδοχη παροιμία· Ὄνος λύρας ἤκουε[1] καὶ σάλπιγγος ὗς· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ συγκατατιθεμένων μὴ δὲ ἐπαινούντων.

Ὄνος ἀκροᾶται σάλπιγγος: Εὔπολις Ταξιάρχαις.

Ὄνος ἰσόσπριος:[2] ζῶον πολύπουν σκωληκῶδες, ὃ συνειληθὲν ὅμοιον κυάμωι φαίνεται.

Ὄνος ὕεται: ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιστρεφομένων· Κηφισόδωρος Ἀμαζόσι· Σκώπτεις μ'· ἐγὼ δὲ τοῖς λόγοις ὄνος ὕομαι· Κρατῖνος Δραπέτισιν· Οἱ δὲ πυππάζουσι[3] περιτρέχοντες· ὁ δ' ὄνος ὕεται.

*Ὄνου γνάθος: τόπος τῆς Λακωνικῆς· ἅμα δὲ εἰς πολυφάγον.

Ὄνου πόκοι: παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων[4] ὥσπερ

[1] ἤκουεν
[2] Ὄνοσις ὅσπριος
[3] -σιν
* Inc. f. 85. c. 3.
[4] ἀμυήτων primo; statim emendatum.

Ὄλιγγος: ὁ γόνος τῶν ἀκρίδων.

Ὀλιγοδεής: ὀλίγα χρήζων.

Ὀλιγοδρανής: ὀλίγα ἰσχύων.

Ὀλίγου δεῖν: σχεδόν· παρὰ μικρόν· λέγεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ δεῖν.

Ὀλισθηρός: εὐόλισθος· εὐχερῶς μεταγινώσκων.

Ὀλιγωρήσετε:[1] ἀντὶ τοῦ ἀμελήσετε·[1] Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· ὀλιγωρεῖν γὰρ λέγεται τὸ ὀλίγην ὤραν ἔχειν· ἔστι δὲ τὸ μὲν ὀλίγην ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγην· ὡς ἐν τωΐ, Ἦ[2] ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς· ὤρα δὲ ἡ φροντίς.

Ὄλιζον: ἔλασσον.

Ὄλισβοι: δερμάτινα αἰδοῖα.

Ὁλκάδες: πλοῖα.

Ὅλκειον: χαλκοῦς λέβης τρεῖς πόδας ἔχων.

Ὁλκῇ: δυνάμει· ἢ βάρει ἢ σταθμῷ.

*Ὁλκήν: ἐπαγωγήν· τροπήν.

Ὁλκοί: σχοινία εἰς τὸ ἕλκειν ἐπιτήδεια.

Ὁλκὸς ἄνθρωπος: ὁ ἑλκυστικὸς καὶ ἐπαγωγὸς ἄνθρωπος.

Ὅλκοις: ἄγειν καὶ ἐφέλκεσθαι δυνάμενον.

Ὁλκόν: ἰσχυρὸν τόνον· ἢ ἑλκυστικόν· ἢ ὅρμον· ἢ ὁδόν.

Ὁλκός: ὁδός· ἢ ἀγωγὸς ῥεύματος· ἢ οὐρά· ἢ ὁλκὸς κυρίως τὸ τῶν δρακόντων σύρμα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ τῆς τρόπιδος ἔκταμα· δρακοντοειδὲς γάρ, διὰ πάσης τῆς νεὼς διῆκον.

Ὁλκούς: ἐφελκομένας.

[1] -ται bis [2] τῶι ἢ G. Ἢ Pois. * Inc. f. 83. c. 2.

Ὁλκούς: ναυστάθμους.

Ὄλμοι· καὶ ὑφόλμια: ἐπὶ αὐλῶν· Εὔπολις Φίλοις· Ῥέγκειν δὲ τοὺς ὅλμους *' οἴμοι τῶν κακῶν.

Ὁλοκαρπούμενον: ὅλον προσφερόμενον.

Ὁλόκληρος: οἱ ἄρχοντες ἐδοκιμάζοντο, εἰ ὁλόκληροι εἰσίν· Μένανδρος Θετταλῇ· Ὁλόκληρος οὗτος σοὶ ξένε.

Ὁλοκαυτισμός: ὁλοκαρπία.

Ὅλος: θόλος.

Ὁλοσχερῶς: ὁλοτελῶς.

Ὁλοσχοίνων: Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας· Θεόφραστος δὲ τρία εἴδη σχοίνου φησίν· ὧν ὁ τρίτος μεγέθει καὶ εὐσαρκία διαφέρων,† ὁλόσχοινος καλεῖται.

Ὁλοσπάδες: ὅλαι καταπινόμεναι καὶ κατασπώμεναι· Σοφοκλῆς.

Ὁλόσφυρον: τὸ ὁλοσφύρατον.

Ὄλολυν: Μένανδρος τὸν γυναικώδη καὶ κατάθεον καὶ βάκηλον.

Ὀλολύττουσιν: οὐχὶ ὀλολύζουσι· Μένανδρος.

Ὀλόλους: τοὺς δεισιδαίμονας ἐκάλουν οἰωνιζόμενοι· Μένανδρος Δεισιδαίμονι· Θεόπομπος Τισαμενῷ καὶ ἄλλοι.

Ὁλόσχοινος: ἡ σχοῖνος· καὶ Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι.

Ὁλοίτροχος: στρογγύλος λίθος· ἢ ὁ ἐπ' ὀλέθρῳ τρέχων.

' Nulla lacuna. † Inc. f. 83. c. 2.

Ὀλούφειν: τίλλειν ἢ κατασπᾶν· οἷον ὀλοσφίζειν.

Ὀλοφυκτίς: φλύκταινα ἐπὶ τῆς γλώττης.

Ὀλοφυκτίς: οἷον ἐπινυκτὶς ἢ δοθίην·[1] ὅτ' ἂν δὲ ἐπὶ τῆς γλώττης τοῦτο γένηται, λέγουσιν αἱ γυναῖκες, ὅσα[2] ποθεῖς τίς σοι μερίδα ἐπέδωκεν· δοκεῖ δὲ ταῦτα ἐπιγίνεσθαι[3] τῇ γλώττῃ καὶ ὅταν ὑπὲρ ἀπόντος καλοῦ ἢ καλῆς διαλέγηται.

Ὀλοφύρεται: ἀποδύρεται· κλαίει.

Ὀλόφωνος:[4] ὁ ἀλεκτρυών· οὕτως Κρατῖνος.

Ὀλοφυρμός: θρῆνος.

Ὀλύμπια: τὰ ἐν Πίσῃ Ὀλύμπια·* Ἀθήνησι· καὶ τὸ ἱερὸν Ὀλυμπίειον[5] πεντασυλλάβως ὡς Ἀσκληπίειον·[6] Ἀριστοφάνης.

Ὄλυμπος: οὐρανός· θεοῦ οἰκητήριον· καὶ ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ.

Ὄλυρα: ζειαί· εἶδος σπέρματος.

Ὀλώλαμεν: ἀπολώλαμεν.

Ὅλῳ ποδί: ὅλῃ δυνάμει.

Ὅμαδος: θόρυβος· ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ αὐδᾶν.

Ὅμαιμος καὶ ὁμαίμων: ἀδελφὸς ἢ συγγενὴς καὶ ὁμονήδυος.

Ὁμαιχμία: ὁμομαχία· συμμαχία· παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς αἰχμὰς τίθεσθαι.

Ὁμαλές: ἐπὶ τοῦ πράγματος· ὁμαλὸν ἐπὶ τόπου· Θουκυδίδης· καὶ προελθόντες εἰς τὸ ὁμαλόν· καὶ

[1] ἢ δοθίην primo; ί in εἰ mut. m. antiq.

[2] ὅ ex em. Primo ω ut puto.

[3] Bis ν

[4] Nescio an Ὀλ.

* Inc. λύμπια f. 83. c. 4.

[5] ὀλύμπιον

[6] -πιεῖον

πάλιν· ἐν τωῖ ὁμαλωῖ τὴν μάχην ποιεῖσθαι.

Ὀμαμαιτα: τὰ οὐρήματα· Αἰσχύλος.

Ὄμμα ῥαπτόν: ἐπὶ τῶν παλευτριῶν περιστερῶν.

Ὁμαρτῶν: ἀκολουθῶν.

Ὅμαυλον: ὁμόκοιτον.

Ὀμβρήσαντος:[1] πηγάσαντος.

Ὁμέθνιον: ὁμόφυλον.

Ὁμείρειν: ὁμοῦ ἡρμόσθαι.

Ὁμείρονται: ἐπιθυμοῦσι.

Ὁμέστιον: ὁμόοικον· ὁμωρόφιον.[2]

Ὁμηρεῦντας:[3] Αἰσχίνης ἐν τωῖ κατὰ Κτησιφῶντος ἐπὶ τῶν ἀναπεμφθέντων Λακεδαιμονίων Ἀλεξάνδρωι·* ἦσαν δὲ ν'· ὅμηροι δέ εἰσιν οἱ ἐπὶ συμβάσει διδόμενοι· ὁμηρῶσαι γὰρ τὸ συμβαλεῖν· Θεόπομπός δὲ ὁμηρεῖν φησὶ λέγεσθαι παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς τὸ ἀκολουθεῖν· τοὺς οὖν ἐπ' ἀκολουθίαι τῶν ὁμολογουμένων διδομένους ἐντεῦθεν ὁμήρους φησὶ λέγεσθαι.

Ὁμηρίδαι: γένος ἐν Χίωι ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ ὠνομασμένον· οἱ δὲ φασὶν[4] ἁμαρτάνειν τοὺς οὕτω νομίζοντας· ὀνομάζεσθαι γὰρ ἀπὸ τῶν ὁμήρων· ἐπεὶ αἱ γυναῖκες ποτὲ τῶν Χίων ἐν Διονυσίοις παραφρονήσασαι εἰς μάχην ἦλθον τοῖς ἀνδράσι· καὶ δόντες ἀλλήλοις ὅμηρα νυμφίους καὶ νύμφας ἐπαύσαντο· ὧν τοὺς ἀπογόνους Ὁμηρίδας λέγουσιν.

Ὁμηρίταις: ὁμοψήφοις· ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ἐρέσσειν· ὁμογνώμοσιν.

[1] μ statim suprasc.
[2] ὁμορρόφιον
[3] Accent. om.
* Inc. f. 84. c. 1.
[4] φησὶν

Ὁμήρους: τὰ ἐνέχυρα· παρὰ τὸ ὁμηρεῦσαι, ὅ ἐστι συντυχεῖν καὶ συμβαίνειν ἀλλήλοις περὶ τῶν διαφόρων.

Ὁμευνέτου: συγκοίτου· ἀνδρός.

Ὁμήγυριν: ἄθροισμα· πλῆθος.

Ὁμηρεύειν: συμφωνεῖν.

Ὁμηρίδαι: οἱ τὰ Ὁμήρου ὑποκρινόμενοι.

Ὅμηρον: ἐνέχυρον τὸ εἰς εἰρήνην* διδόμενον.

Ὁμιλαδόν: κατ' ἀθροίσματα καὶ τάγματα.

Ὁμιλεῖ: συναναστρέφεται ἢ ἀπαντᾷ ἢ ἐντυγχάνει.[1]

Ὅμιλος: ἄθροισμα· ὄχλος· πλῆθος.

Ὀμίχλη:[2] ἀορασία· ἢ παχὺς ἀήρ.

Ὀμνύναι καὶ ὀμνύειν: διττῶς λέγουσιν· μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ ναι· καὶ ζευγνύναι καὶ τὰ ὅμοια· τὸ δὲ ἱστάναι μόνως οὕτως, ἀλλ' οὐχ ἱστάνειν.

Ὄμνυθι: καὶ ἔκδυθι καὶ τὰ ὅμοια διὰ τοῦ θι.

Ὁμόδουλος: σύνδουλος.

Ὁμόγνια: ὁμογενῆ· ἢ γνήσια· ἢ φίλα.

Ὁμοερκές: Δείναρχος ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἓν ἕρκος· τουτέστιν ὑπὸ τὸν αὐτὸν περίβολον.

Ὁμοθυμαδόν: ὁμοφρόνως· ὁμοψύχως.

Ὁμοδίαιτος: ὁμοτράπεζος.

Ὁμοίας λαβάς: ἀντιμεταλήψεις καὶ ἀντιμεταθέσεις.

Ὁμοθύμως: ὁμοψύχως· ὁμοφρόνως· ὁμολόγως.

Ὁμογάλακτες: οἱ τοῦ αὐτοῦ γάλακτος· οὓς[3] καὶ γεννήτας ἐκάλουν.

* Inc. την f. 84. c. 2.

[1] -νει

[2] Potius 'O. videtur.

[3] ἃς

Ὁμόγνιοι θεοί: οἷς οἱ[1] συγγενεῖς κοινῶς ὀργιάζουσιν.

Ὁμοείρκτης: ὁμότοιχος·[2] ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους.

*Ὁμόθεν: ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου.

Ὁμολώϊος Ζεύς: ἐν Θήβαις καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι Βοιωτίας· καὶ ὁ ἐν Θεσσαλίαι ἀπὸ Ὁμολώας προφήτιδος τῆς. Ἐνυέως· ἣν προφῆτιν εἰς Δελφοὺς πεμφθῆναι ὁ Ἀριστοφάνης ἐν δευτέρωι Θηβαϊκῶν· Ἴστρος δὲ ἐν τῆι δωδεκάτηι τῆς συναγωγῆς, διὰ τὸ παρ' Αἰολεῦσιν τὸ ὁμονοητικὸν καὶ εἰρηνικὸν ὅμολον λέγεσθαι· ἔστι δὲ Δημήτηρ Ὁμολωΐα ἐν Θήβαις.

Ὁμόπτεροι: ὁμότριχες.

Ὁμονήδυος: ἀδελφὸς γνήσιος.

Ὁμόνοια: συνέδριον·[3] ἀρχή τίς· καλεῖται δὲ ὁμονοίας ἐπιστάται.

Ὀμόργνυσι: ἀπομάσσει· ἀποψύχει.

Ὀμόρξας: ἐκμάξας· ἀποψήσας.

Ὅμορος: πλησιόχωρος.

Ὁμοροῦσα: γειτνιῶσα· πλησίον ἐλθοῦσα.

Ὁμορροθεῖ:[4] συμφωνεῖ.

Ὁμορρόφιον: ὁμόσκηνον.

Ὁμόσε: ὁμοῦ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον· ἢ ἐξ ἐναντίας· σφοδρῶς· θρασέως.

Ὁμόσε ἰέναι: ἀντὶ τοῦ παραβάλλεσθαι· λέγεται δὲ ἐκ μεταφορᾶς ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἰέναι ἀντὶ τοῦ†

[1] Ὁμογνιοι θεοί: ὅσοι (ο hic ι in litura.)

[2] ὁμόστοιχος

* Inc. f. 84. c. 3.

[3] ον ex em.

[4] θ in litura.

† Inc. f. 84. c. 4.

ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ αὐτὸ ἔρχεσθαι· καὶ μὴ στρέφεσθαι, μὴ δὲ φεύγειν.

Ὁμοῦ:[1] Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος φησίν· ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· ἔστι δὲ τοῦτο πολὺ παρὰ Ἀττικοῖς, ὡς καὶ Μένανδρος· Ἤδη γὰρ (ἔστιν ἦδε)[2] τοῦ τίκτειν ὁμοῦ.

Ὁμόσιτον: ὁμοῦ τρεφόμενον.

Ὁμόσπονδος: φίλος.

Ὁμοτέρμονας: πλησιοχώρους· τοὺς ὁμοῦ τὰ τέλη ἔχοντας.

Ὁμότεχνον: οὐ σύντεχνον.

Ὁμότιτθον: οὐχ ὁμότιθον.

Ὁμοῦ: ἐν τῷ αὐτῷ· λέγουσι δὲ καὶ τὸ ἀναμὶξ ὁμοῦ.

Ὁμοῦ: Δημοσθένης τῷ[3] ὁμοῦ κέχρηται ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος ἐπὶ τοῦ ἐγγύς· φησὶν γὰρ οὕτως· εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ἐνθάδε γὰρ βούλεται δηλοῦν ὅτι ἐγγὺς τῶν (δισ)μυρίων[4] εἰσίν· ἐπεὶ ὅτι γε οὐκ ἦσαν δισμύριοι, φανερόν· Ἰσαῖος δὲ τὸ ὁμοῦ ἐπὶ χρόνου ἔταξεν ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον· Λυσίας δὲ καὶ Ὅμηρος ἐπὶ τόπου· γυναικῶν δὲ πολλῶν καὶ ἀνδρῶν ὁμοῦ κατακειμένων· δοκεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος ὁμοίως τῷ Λυσίᾳ κεχρῆσθαι[*] ἐν τοῖς Πατρόκλου λόγοις πρὸς Ἀχιλλέα· φησὶ γάρ·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ' Ἀχιλλεῦ,
Ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.

[1] φεύγειν ὁμοῦ· δημ. jungit. [2] ἔ. ἦ. om.
[3] τὸ [4] τῶν μυρίων [*] Inc. f. 85. c. 1.

Ὄμπην: Ἀθηναῖοι ὅτ' ἂν τὸν νεὼν[1] ἱδρύωνται πυροὺς μέλιτι δεύσαντες, ἐμβαλόντες εἰς καδίσκον, εἶθ' οὕτως ἐπιθέντες τὸ ἱερεῖον, συντελοῦσι τὰ ἑξῆς· χρῶνται δὲ τούτωι καὶ πρὸς ἄλλας ἱδρύσεις καὶ θυσίας, προσαγορεύοντες ὄμπην, εὐθένειαν οἰωνιζόμενοι· ὅθεν καὶ ἡ Δημήτηρ Ὄμπνια.[2]

Ὀμπνεύειν: αὔξειν.

Ὄμπναι: πυροὶ μέλιτι πεφυραμένοι.

Ὀμπνίου νέφους: μεγίστου.

Ὀμφαλόν: τὸ μεσαίτατον.

Ὀμφαλητομία: ὅτε αἱ μαῖαι τὸν ὀμφαλὸν τοῦ βρέφους ἀποτέμνουσι· καὶ αὗται δὲ ὀμφαλητόμοι λέγονται.

Ὄμφακα: πᾶν τὸ αὐστηρὸν λέγουσιν.

Ὀμφάλειος: εἶδος σύκου· ἰσχάδος.

Ὀμφαλιστήρ: αἳ τοὺς τῶν παιδίων ὀμφαλοὺς ἀποτέμνουσιν.

Ὀμφή: θεία κληδὼν ἢ φήμη.

Ὀμφήν: φωνήν· κληδόνα· φήμην θείαν· ἢ ὄνειρα· φάσματα.

Ὀμφύνειν: σεμνύνειν.

Ὀμώμοκα: Ἄρχιππος Ὄνωι.

Ὁμωχέτας: Θουκυδίδης τοὺς συννάους θεοὺς καὶ ὁμορροφίους· Βοιωτιακὴ δὲ ἡ λέξις.

Ὀναίμην: ἀπολαύσω· ἐπιτύχοιμι.

Ὄναιντο: ὠφεληθεῖεν· καὶ ὄνασθαι, ὠφεληθῆναι.

Ὀνειρόπληκτον: ὑπὸ ὀνείρων πληττόμενον.

[1] νεὼν statim ab eodem suprasc.

[2] Sic; μ statim suprasc.

Ὀνειροπολεῖ: φαντάζεται.

Ὀνειροπόλος: ὀνειροκρίτης.

Ὀνήσασθαι: ὠφεληθῆναι· ἀπολαύειν.[1]

Ὀνησιφόρος: ὠφέλειαν φέρων.

Ὠνητήν: ἀγοραστήν· ἐναπόλαυστον.

Ὀνήτωρ: ὄνησιν φέρων· καὶ ὀνάτωρ[2] ὁμοίως.

Ὀνήτωρ: πρὸς ὃν Δημοσθένης ἔγραψεν τοὺς ἐξούλης λόγους· εἷς δὲ ἦν τῶν χορηγησάντων· οὗ καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ ἀντιδόσεως μέμνηται.

*Ὄνθος: βόλβιτον· τουτέστιν ἡ τῶν βοῶν κόπρος.

Ὀνιαία: τοῦ ἵππου τὸ ἀφόδευμα.

Ὀνίνασθαι: ὀνεῖσθαι· ὠφελεῖσθαι.

Ὀνίνησιν: ὠφελεῖ.

Ὄνοι: ἐν ωἷ κρόκην νήθουσιν.

Ὄνοι: κανθήλιοι.[3]

Ὀνοκίνδιος: ὀνηλάτης· ἀστραβηλάτης.

Ὀνομήνω: ὀνομάσω.

Ὀνομάζων:[4] ἀντὶ τοῦ φράζων· ἑρμηνείαι χρώμενος· Δημοσθένης.

Ὄνος: τὸ ἐπάνω τοῦ μύλου· Ἀριστοτέλης δὲ κατ' ἀμφοτέρων[6] τάσσει.

Ὄνος ἄγων μυστήρια:[5] ἐπὶ τῶν ἑτέροις κακοπαθούν-

[1] ἀπολαβεῖν   [2] ὀνιάτωρ

* Inc. f. 85. c. 2.

[3] Ὄνοι κανθήλιοι: quasi deesset explicatio.

[4] $\overset{\nu}{\zeta\omega}$ (ν statim)

[5] $\overset{\alpha}{\pi}$ i. e. παροιμία ab eodem inter columnas.

[6] $\overset{\acute{\epsilon}}{\alpha\mu\phi\omicron\tau}$ G. et P.

των καὶ παρεχόντων εὐφροσύνην· διὰ τὸ τῷ καιρῷ τῶν μεγάλων μυστηρίων ἐξ ἄστεος Ἐλευσίναδε τοὺς ὄνους κομίζειν αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδεια· τότε γὰρ θλίβονται μᾶλλον, τὰ πρὸς τὴν χρείαν ἀγόμενα βαστάζοντες· Δήμων ἐπὶ τοῦ μύλου λέγεσθαι φησὶν, ὅτι στεφανοῦσιν αὐτὸν τότε.

Ὄνος εἰς ἄχυρα: Παροιμία ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδας εἰς ἀγαθὰ ἐμπιπτόντων καὶ τούτοις ἀπολαυστικῶς χρωμένων.

Ὄνος ἐν μελίτταις: Κράτης Τόλμαις· καὶ, ὄνος ἐν μύρωι· παροιμία.

Ὄνος λύρας: Μένανδρος Ψοφοδεεῖ· ἡδοχῇ παροιμία· Ὄνος λύρας ἤκουε[1] καὶ σάλπιγγος ὗς· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ συγκατατιθεμένων μὴ δὲ ἐπαινούντων.

Ὄνος ἀκροᾶται σάλπιγγος: Εὔπολις Ταξιάρχαις.

Ὄνος ἰσόσπριος:[2] ζῶον πολύπουν σκωληκῶδες, ὃ συνειληθὲν ὅμοιον κυάμωι φαίνεται.

Ὄνος ὕεται: ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιστρεφομένων· Κηφισόδωρος Ἀμαζόσι· Σκώπτεις μ'· ἐγὼ δὲ τοῖς λόγοις ὄνος ὕομαι· Κρατῖνος Δραπέτισιν· Οἱ δὲ πυππάζουσι[3] περιτρέχοντες· ὁ δ' ὄνος ὕεται.

*Ὄνου γνάθος: τόπος τῆς Λακωνικῆς· ἅμα δὲ εἰς πολυφάγον.

Ὄνου πόκοι: παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων[4] ὥσπερ

[1] ἤκουεν

[2] Ὄνοσις ὄσπριος

[3] -σιν

* Inc. f. 85. c. 3.

[4] ἀμυήτων primo; statim emendatum.

αἱ τοιαῦται· πλίνθον πλύνειν· ἀσκὸν τίλλειν· χύτραν πλύνειν.

Ὄνου θάνατος: ἐπὶ τῶν ἀλλόκοτα διηγουμένων.

Ὄνου παρακύψεως: ὄνου παρακύψαντος, ὄρνιθες πτοηθεῖσαι ἱστὸν ἀνέρρηξαν· ὁ δὲ δεσπότης τοῦ ἱστοῦ τῷ τοῦ ὄνου δεσπότῃ ἐνεκάλεσεν· ὅθεν ἡ παροιμία.

Ὄνου πόκαι: ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ τῶν μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν· ὥσπερ αἱ τοιαῦται· πλίνθον πλύνειν· ἀσκὸν τίλλειν· χύτραν ποικίλλειν· εἰς κοπρῶνα θυμιᾶν· Ἀρίσταρχος δὲ διὰ τὸ Κρατῖνον ὑποθέσθαι ἐν Ἅιδου σχοινίον πλέκοντα· ὄνον δὲ τὸ πλεκόμενον ἀπεσθίοντα· οἷον ἀποκείροντα.

Ὄνου σκιά: καὶ περὶ ὄνου σκιᾶς· Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι· Ὅτι ἂν τι γίνηται, τὰ πάντ' ὄνου σκιά· Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ· Περὶ τοῦ γὰρ ὑμῖν ὁ πόλεμος νῦν ἐστί· περὶ ὄνου σκιᾶς· Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Διδασκαλίαις καὶ δράματός τινος φέρει ἐπιγραφὴν, ὄνου σκιάν· οἱ δὲ πρῶτον φθέγξασθαι Δημοσθένην, ἀπολογούμενον ὑπέρ τινος ἐπὶ μεγάλαις αἰτίαις κρινομένου· ὡς ἑώρα θορυβοῦντας τοὺς ἀκροωμένους· παρακαλέσας γὰρ αὐτοὺς μικρὰ προσέχειν, ἤρξατο διηγεῖσθαι· ὡς Μεγάραδε ἀπιὼν μισθώσαιτο ὄνον· καύματος δὲ ἐν τῇ ὁδῷ γενομένου, ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ὄνου βουληθείη ἀναπαύσασθαι· οὐ παρεῖναι γὰρ οὔτε δένδρον, οὔτ' ἄλλο τοιοῦτον οὐδέν· τὸν δὲ ὀνηλάτην κωλύειν, φάσκοντα ὄνον αὐτῷ μεμισθωκέναι μόνον, οὐ μὴν καὶ σκιάν· ὥστε

διατριβὴν αὐτοῖς καὶ φιλονεικίαν πολλὴν περὶ τούτου* γενέσθαι· ταῦτα δὲ εἰπών, ὡς εἶδε τοὺς Ἀθηναίους προσέχοντας σφόδρα καὶ ἡδομένους καὶ ποθοῦντας τὰ ἑξῆς ἀκοῦσαι, ἐπέπληξεν αὐτούς, εἰ περὶ ὄνου μὲν σκιᾶς ἀκροᾶσθαι δέονται καὶ παρακαλοῦσιν· ὑπὲρ δὲ ἀνδρὸς περὶ τοῦ ζῆν κινδυνεύοντος, οὐκ ἐθέλουσιν ἀκούειν· δῆλον δὲ ὅτι λεγομένωι τούτωι ἐχρήσατο Δημοσθένης· διόπερ καὶ ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς παρωδῶν τὴν παροιμίαν, φησὶ διαφέρεσθαι τοὺς Ἀθηναίους περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς.

Ὀνοταζομένη:[1] ἐκφαυλιζομένη· Ἴων μεγάλωι δράματι.

Ὄντως: ἀληθῶς.

Ὀνυχίζεται: ἀκριβολογεῖται· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ὄνυχος ἕλκος:[2] οἷον ἕλκυσμα· ἢ μακρὰ γραμμή.

Ὄνωι τὶς ἔλεγε μῦθον: ἐλλείπει ὅτι, ὁ δὲ ἀκούων, ἐκίνει τὰ ὦτα.

Ὀξάλειοι: συκαί τινες.

Ὀξίνη διάθεσις: ἣν φασὶν οἱ πολλοὶ τοῦ στομάχου ὀξίδα.

Ὀξίνην: τὸν οἶνον, οὐκ ὀξίναν· καὶ Ἕρμιππος καὶ Φιλωνίδης καὶ οἱ ἄλλοι.

Ὀξίς: λαγύνιον ὀξηρόν.

Ὄξος Σφήττιον: ἴσως ἂν οἱ Σφήττιοι ὀξεῖς, ὡς οἱ Ἀχαρνεῖς κακολόγοι.

* Inc. f. 85. c. 4.

[1] -όμενος primo, sed statim em.

[2] ἄλκος ut videtur primo, sed ἕ m. pr.

Ὀξύβαφον : οὐχὶ ὀξόβαφον λεκτέον.

Ὀξυβελής : ὀξέως βάλλων· ἢ ὀξὺ βέλος ἔχων.

Ὀξυθύμια : Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου φησί· περὶ οὗ πολλῷ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις[1] ἡ στήλη σταθείη, ἢ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἱεροῖς· ἔνιοι μὲν οὖν, ὧν ἐστι καὶ Ἀρίσταρχος, ὀξυθύμια λέγεσθαι φασὶ τὰ ξύλα ἀφ' ὧν ἀπάγχονταί τινες· ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι· ταῦτα δὲ ἐκκόπτοντες, ἐξορίζουσι καὶ καίουσιν· Δίδυμος δέ φησιν ὀξυθυμίαν τὰ καθάρματα λέγεσθαι καὶ ἀπολύματα· ταῦτα γὰρ ἀποφέρεσθαι εἰς* τὰς τριόδους ὅταν τὰς οἰκίας καθαίρωσιν.

Ὀξυθύμια : ὅσα καθαίροντες τὰς οἰκίας Ἀθηναῖοι, νύκτωρ ἔθος ἔχουσιν ἐν ταῖς τριόδοις τεθῆναι, ταῦτα ὀξυθύμια καλεῖται.

Ὀξυθύμια : τὰ ἀποκαθάρματα τῶν μυσαρῶν· οἱ δὲ τὰ ἀγχονιμαῖα[2] ξύλα· οἱ δὲ τοὺς τόπους, ἐν οἷς τὰ τοιαῦτα κατεκαίετο· Εὔπολις Δήμοις.

Ὀξυθυμεῖσθαι : οὐχὶ ὀξυθυμεῖν λέγουσιν· τὸ ὀργίζεσθαι ἀκραχόλως.

Ὀξυπρώρῳ ταύρῳ : ὀξυκέρατι.

Ὀξυρεγμεῖν : ὅταν μεθ' ἡμέραν ἐποξίσῃ ἡ τροφή· Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς[3] καταλαμβανούσαις τὴν ὀξυθυμίαν οὕτως ἔφη· Καὶ μὴν ἄκουσον,[4] ὦ γύναι, θυμοῦ δίχα, Καὶ κρῖνον αὐτῇ, μὴ μετ' ὀξυρεγμίας.

Ὀξύρροπον : ὀξέως θέον.

[1] ὀξυθύμοις

[2] ἀγχονομαῖα

[4] ἀκούσιον — αὐτῆι

* Inc. f. 86. c. 1.

[3] σκηναῖς

Ὀξυωπέστερος: ὀξύτερον βλέπων.

Ὀξυωπεῖν: ὀξέως βλέπειν.

Ὀπαζόμεναι: θεραπεύουσαι καὶ ἑπόμεναι.

Ὀπασθείς: ἐκ τῶν ὀπίσω δεθείς.

Ὀπαία κεραμίς: ἡ τὴν κάπνην ἔχουσα· Δίφιλος Χρυσοχόωι·—διακύψας ὁρῶ Διὰ τῆς ὀπαίας κεραμίδος καλὴν σφόδρα.

Ὄπα: φωνήν.

Ὀπαδός: ἀκόλουθος.

Ὀπάζει: θεωρεῖ ἢ παρέχει ἢ διώκει.

Ὅπηι: ὅπου.

Ὀπὴν λεκτέον, οὐχὶ τρώγλην.

Ὀπή: δι' ἧς ἐστὶν ἰδεῖν· ἔνθεν καὶ ὀπήτιον.

Ὀπιπεύειν: παρατηρεῖν.

Ὀπισθόδομος: τὸ ὄπισθεν παντὸς οἰκήματος· ἢ ταμιεῖον τῆς πόλεως ἐν ἀκροπόλει· ὄπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς νεώ.

Ὀπισθοτείλαν:[1] τὴν σηπίαν οἱ Βοιωτοί· ὄπισθεν ἀ(ποτιλῶσαν.)[2]

Ὄπισθεν καὶ κατόπιν: Ἱππεῦσιν.

Ὀπιάντορον: τὸν πεπηγότα ὑπὸ ὀποῦ.

* Ὀπικίαν: τὴν τῶν Ὀπικῶν χώραν· Θουκυδίδης.

Ὀπικοί: οἱ περὶ τὴν Ἰταλίαν οἰκοῦντες.

Ὀπισθόδομος: Δημοσθένης ἐν τωῖ περὶ Συντάξεως· ἀνέωξαν δήπου πρωίην τινὲς τὸν ὀπισθόδομον· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ὁ ὄπισθεν τοῦ νεὼ τῆς Ἀθηνᾶς οἶκος, ἐν ωἷ ἀπετίθεντο τὰ χρήματα.

[1] Ὀπισθότειλαν ex em. ej. pro -λᾶν ut videtur.

[2] ἀ tantum. * Inc. f. 86. c. 2.

Ὁμήρους : τὰ ἐνέχυρα· παρὰ τὸ ὁμηρεῦσαι, ὅ ἐστι συντυχεῖν καὶ συμβαίνειν ἀλλήλοις περὶ τῶν διαφόρων.

Ὁμευνέτου : συγκοίτου· ἀνδρός.

Ὁμήγυριν : ἄθροισμα· πλῆθος.

Ὁμηρεύειν : συμφωνεῖν.

Ὁμηρίδαι :, οἱ τὰ Ὁμήρου ὑποκρινόμενοι.

Ὅμηρον : ἐνέχυρον τὸ εἰς εἰρήνην* διδόμενον.

Ὁμιλαδόν : κατ' ἀθροίσματα καὶ τάγματα.

Ὁμιλεῖ : συναναστρέφεται ἢ ἀπαντᾷ ἢ ἐντυγχάνει.[1]

Ὅμιλος : ἄθροισμα· ὄχλος· πλῆθος.

Ὀμίχλη :[2] ἀορασία· ἢ παχὺς ἀήρ.

Ὀμνύναι καὶ ὀμνύειν : διττῶς λέγουσιν· μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ ναι· καὶ ζευγνύναι καὶ τὰ ὅμοια· τὸ δὲ ἱστάναι μόνως οὕτως, ἀλλ' οὐχ ἱστάνειν.

Ὄμνυθι : καὶ ἔκδυθι καὶ τὰ ὅμοια διὰ τοῦ θι.

Ὁμόδουλος : σύνδουλος.

Ὁμόγνια : ὁμογενῆ· ἢ γνήσια· ἢ φίλα.

Ὁμοερκές : Δείναρχος ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἓν ἕρκος· τουτέστιν ὑπὸ τὸν αὐτὸν περίβολον.

Ὁμοθυμαδόν : ὁμοφρόνως· ὁμοψύχως.

Ὁμοδίαιτος : ὁμοτράπεζος.

Ὁμοίας λαβάς : ἀντιμεταλήψεις καὶ ἀντιμεταθέσεις.

Ὁμοθύμως : ὁμοψύχως· ὁμοφρόνως· ὁμολόγως.

Ὁμογάλακτες : οἱ τοῦ αὐτοῦ γάλακτος· οὓς[3] καὶ γεννήτας ἐκάλουν.

* Inc. νην f. 84. c. 2.

[1] -νει

[2] Potius 'O. videtur.

[3] ἃς

'Οπωρώνας : ὠνητὰς ὀπώρας.

"Ορα δὴ καὶ σκόπει : Δημοσθένης ἐν τῶι πρὸς Λεπτίνην*· ἀντὶ τοῦ, βλέπε τοῖς ὀφθαλμοῖς.

'Ορᾶτε : ἀντὶ τοῦ ἐνθυμεῖσθε· ὁ αὐτὸς ἐν τῶι περὶ τῆς παραπρεσβείας.

'Οργᾶν : τὸ ἐπείγεσθαι· καὶ κατοργᾶν, τὸ κατεπείγειν.

"Οργανα χρόνου : ἐν Τιμαίωι· τοὺς πλανήτας· τοὺς δ' εἰς σελήνης, τοὺς δ' εἰς ἄλλα ὅσα ὄργανα χρόνου.

'Οργάς : χωρίον· οἷον ἄλσος μέγα· καὶ ὀργεῶνες, οἱ εἰς τοῦτο συνάγοντες καὶ τοῖς ἐνταῦθα θεοῖς ὀργιάζοντες.

'Οργάς : τὰ λοχμώδη καὶ ὀρεινὰ χωρία καὶ οὐκ ἐπεργαζόμενα οὕτως καλεῖται· ὅθεν καὶ ἡ Μεγαρικὴ ὀργὰς προσωνομάσθη, τοιαύτη τις οὖσα.

'Οργάς : θυσία· τελετή· μυστήρια.

'Οργεῶνας : 'Ισαίου λόγος ἐστι πρὸς[1] 'Οργεῶνας· ὀργεῶνες δέ εἰσιν οἱ ἐπὶ τιμῆι θεῶν ἢ ἡρωίων συνιόντες· ὀργιάζειν γάρ ἐστι τὸ θύειν καὶ τὰ νομιζόμενα δρᾶν·[2] ἢ παρὰ τὸ ὀρέγειν τὼ χεῖρε· ἢ παρὰ τὰ ὄργια· ἢ διὰ τὸ ἐν ταῖς ὀργάσι καὶ τοῖς ἄλσεσι τὰ ἱερὰ δρᾶν· οἱ μέντοι ποιηταὶ ἔταττον τοὔνομα ἁπλῶς ἐπὶ τῶν ἱερέων· μήποτε δὲ ὕστερον νενόμισται τὸ ἐπὶ τιμῆι τινὰς τῶν ἀποθανόντων συνιέναι καὶ ὀργεῶνας ὀνομάζεσθαι· ὡς ἔστι συνιδεῖν ἐκ τῶν Θεοφράστου διαθηκῶν.

* Inc. πτίνην f. 86. c. 3.

[1] ὡς [2] ὁρᾶν

Ὀργάσας: μαλάξας.

Ὀργιάζων: θύων· ἐπιτελῶν.

Ὀργᾶν: ἐπιθυμεῖν.

Ὀργάς: ἡ εὔγειος καὶ σύμφυτος καὶ λιπαρὰ καὶ ἀκμαία.

Ὄργια: μυστήρια· ἱερά.

Ὀργεῶνες: οἱ τοῖς ἰδίαι ἀφιδρυμένοις θεοῖς ὀργιάζοντες· ὀργιάζειν δέ ἐστι τὰ τῶν θεῶν ὄργια τελεῖν· τουτέστι μυστήρια καὶ νόμιμα· Νόμων δ'· μὴ κεκτῆσθαι ἔσω ἐν ἰδίαις* οἰκίαις ἱερά· τὸν δὲ φανέντα κεκτημένον ἕτερα καὶ ὀργιάζοντα πλὴν τὰ δημόσια· Σέλευκος δὲ ἐν τωῖ ὑπομνήματι τῶν Σόλωνος[1] ἀξόνων· ὀργεῶνας φησὶ καλεῖσθαι τοὺς συνόδους[2] ἔχοντας περί τινας ἥρωας ἢ θεούς· ἤδη δὲ μεταφέροντες καὶ τοὺς ἱερέας οὕτως καλοῦσιν· ὁ γ'οὖν Ἀντίμαχος ἐν τηῖ Λυδηῖ· Γενεαῖ Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀργείωνας·[3] καὶ ὁ Αἰσχύλος ἐν Μυσοῖς τὸν ἱερέα τοῦ Καΐκου προσαγορεύων· Ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε πρῶτος ὀργέων· Εὐχαῖς δὲ σωίζοις δεσπότας[4] Παιωνίαις· περὶ δὲ τῶν ὀργεώνων γέγραφεν καὶ Φιλόχορος· τοὺς δὲ φράτορας ἐπάναγκες δέχεσθαι καὶ τοὺς ὀργεῶνας καὶ τοὺς ὁμογάλακτας, οὓς γεννητὰς καλοῦμεν.

Ὀργάδες: τὰ ἱερὰ χωρία· ἤτοι ἀπὸ τῶν ὀργίων ἢ

* Inc. f. 86. c. 4.

[1] σο bis primo. [2] συνόλους

.β.
[3] ἀγακλέας ὀργίωνας

[4] δεσπότας an -της non prorsus liquet; illud potius.

τῶν μυστηρίων· ἢ παρὰ τὸ ὀργᾶν· ὅ ἐστιν ἐπιθυμεῖν· καὶ γὰρ ἐπιθυμοῦντες τρυγᾶν τὰ ἱερὰ φυτὰ, οὐ τολμῶσι, διὰ τὸ ἐπάρατα εἶναι.

Ὀργεῶνες : πρῶτοι ὀργίων καὶ τελετῶν συγγενικῶν· ἀλλαχοῦ οὕτως.

Ὀργάνη : ἡ Ἐργάνη· ἡ Ἀθηνᾶ.

Ὀργεῶνες : σύνταγμά τι ἀνδρῶν· ὡς τῶν γεννητῶν καὶ φρατόρων· ὀνομασθὲν ἀπὸ τοῦ κοινῇ ὀργιάζειν· οἷον θύειν καὶ εὔχεσθαι.

Ὀργεωνικά ἐστι θύματα, τὰ κοινὰ τῶν ὀργεώνων.

Ὀργιασταί : οἱ τὰ μυστήρια ἐπιτελοῦντες.

Ὀργῶσα : ἐπιθυμοῦσα ἢ μαινῶσα.

Ὀργιουμένοις :[1] ἐπιθυμοῦσιν.

Ὀρέγει : παρέχει.

Ὀρέγεται : ἐπιθυμεῖ.

Ὀρεγνύς : ἐκτείνας.

Ὄρειοι πόδες : αἱ κῶπαι.

Ὀρεκτεῖν : ἐπιθυμεῖν· ταυτὸν καὶ ὀρεκτιᾶν.

Ὀρείχαλκος : ὁ διαυγὴς χαλκός.

Ὀρέξει : δώσει· ἐκτείνει.

Ὄρεξις : ἐπιθυμία.

Ὀρεωκόμος : ὁ ἐπιμελητὴς τῶν ἡμιόνων· ὀρεὺς γὰρ ὁ ἡμίονος.

[*] Ὀρέστης : ἐν ὄρεσι διαιτώμενος.

Ὀρεῦς : ἡμιόνους· καὶ ὀρεωκόμους, τοὺς ἐπιμελουμένους τῶν ἡμιόνων.

[1] Ὀργιωμ. primo, sed statim mut.

[*] Inc. f. 87. c. 1.

Ὀρδάνιον: ἐν ᾧ ἦν ὕδωρ, ἵν' οἱ περιρραινόμενοι καθαροὶ ἀπέρχωνται.

Ὀρθάνης: Πριαπώδης θεός· ἐντέτακται Ἑρμῇ καὶ Νύμφαις.[1]

Ὀρθοκέρως:[2] ὀρθόθριξ· Σοφοκλῆς.

Ὀρθόκωμος Ἡρακλῆς: ἵδρυται Ἀθήνησιν.

Ὀρθοῖ: σωίζει.

Ὀρθῆς δὲ τῆς πόλεως οὔσης ἐπὶ τούτοις: ἀντὶ τοῦ κεκινημένης καὶ πεφοβημένης· Ὑπερίδης φησίν· ὀρθῆς δ' ἡμῖν τῆς πατρίδος οὔσης· Αἰσχίνης δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαθοῦς καὶ ἀκεραίου.

Ὀρθὴν δ' ἐντυγχάνει:[3] ἀντὶ τοῦ εὐθύς· Ὑπερίδης.

Ὄρθιον νόμον καὶ τροχαῖον: τοὺς δύο νόμους· ἀπὸ τῶν ῥυθμῶν ὠνόμασεν Τέρπανδρος· ἀνατετραμμένοι δ' ἦσαν.

Ὀρθόπληξ ἵππος: ὀρθὸς ἐπαιρόμενος καὶ πλήσσων· Ἀριστοφάνης Ἀναγύρωι· Ὡς δ' ὀρθόπληξ· πέφυκε[4] γὰρ δυσγάργαλις.

Ὀρθόπτερον: Σοφοκλῆς Αἰθίοψιν· ὀρθοὺς ἔχοντα κολωνούς· τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα πτερὰ ἔλεγον· καὶ τὰ περίστωα.

Ὀρθογόη: χελιδών.

Ὀρθόφρων: ἀνατεταμένος καὶ μετέωρος ταῖς φρεσίν· οὕτως Σοφοκλῆς.

Ὀρθοστάδιοι: οἱ στατοὶ χιτῶνες· οἱ γὰρ συρόμενοι, συρτοί.

[1] ἐντέτεκται ἑρμοῦ καὶ νύμφης

[2] Ὀρθόκερως [3] ἐνταντυγχάνει

[4] δὲ ὁ. πέφυκεν

Ὄρθριον : ἀντὶ τοῦ ὄρθρου.

Ὀρθριάζειν : μαντεύεσθαι.

Ὀρθριοφοίτης : ὁ παραγενόμενος ὄρθρου.

Ὀρθῶς : κατ' ὀρθὴν γνώμην· καὶ ἐστὶν ἀμείνων ἡ λέξις τοῦ καλῶς ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐννοιῶν.

Ὀριγνηθῆναι : ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῆσαι.

Ὀριγνώμεθα : ὀρεγόμεθα.

* Ὀρικὰ ζεύγη : τὰ τῶν ὀρέων, τουτέστι, τῶν ἡμιόνων.

Ὀρκάνη : περίφραγμά τι ἀκανθῶδες.

Ὀρκάνη : ὁ περιέχων τοῖχος οἴκησιν ἢ χωρίον· λέγεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἕρκος· ὅ ἐστι περιβόλου φράγμα.

Ὀρκάνη : Λυκοῦργος κατὰ Λυκόφρονος β'· μήποτε ὁ φραγμὸς, τουτέστι τὸ περίφραγμα καὶ ἡ αἱμασια, οὕτως καλεῖται· παρὰ τὸ ἐρύκειν ἢ παρὰ τὸ ἕρκος εἶναι· Ὅμηρος· Αἱμασιὰς λέξαντες ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος.

Ὀρκάνας : εἱρκτάς.

Ὀρκαπάτην : χλευαστὴν δι' ὅρκων.

Ὀρκάνην : τὴν σαργάνην λέγουσιν.

Ὀρκίζειν : καὶ ὁρκοῦν· ἑκατέρως.

Ὅρκιον : σκῆπτρον· καθ' ὃ ὤμνυον οἱ βασιλεῖς· ἢ ῥάβδος.

Ὀρκίλλεσθαι : τὸ διακενῆς ὀμνύναι.

Ὀρκύπτεσθαι : ὑπερκύπτειν ἐπ' ὀνύχων ἱστάμενον.

Ὁρκωμοσία :[1] τὰ θύματα καὶ ἱερεῖα.

Ὁρκωμοτεῖν : τὸ ὀμνύναι· Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.

Ὁρκωντας : οὐχὶ ὁρκιστὰς, οὐδὲ ὁρκωμότας λέγουσιν.

* Inc. f. 87. c. 2. [1] -όσια

αἱ τοιαῦται· πλίνθον πλύνειν· ἀσκὸν τίλλειν· χύτραν πλύνειν.

Ὄνου θάνατος: ἐπὶ τῶν ἀλλόκοτα διηγουμένων.

Ὄνου παρακύψεως: ὄνου παρακύψαντος, ὄρνιθες πτοηθεῖσαι ἱστὸν ἀνέρρηξαν· ὁ δὲ δεσπότης τοῦ ἱστοῦ τωῖ τοῦ ὄνου δεσπότηι ἐνεκάλεσεν· ὅθεν ἡ παροιμία.

Ὄνου πόκαι: ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ τῶν μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν· ὥσπερ αἱ τοιαῦται· πλίνθον πλύνειν· ἀσκὸν τίλλειν· χύτραν ποικίλλειν· εἰς κοπρῶνα θυμιᾶν· Ἀρίσταρχος δὲ διὰ τὸ Κρατῖνον ὑποθέσθαι ἐν Αἴδου σχοινίον πλέκοντα· ὄνον δὲ τὸ πλεκόμενον ἀπεσθίοντα· οἷον ἀποκείροντα.

Ὄνου σκιά: καὶ περὶ ὄνου σκιᾶς· Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι· Ὅτι ἂν τι γίνηται, τὰ πάντ' ὄνου σκιά· Ἀριστοφάνης Δαιδάλωι· Περὶ τοῦ γὰρ ὑμῖν ὁ πόλεμος νῦν ἐστί· περὶ ὄνου σκιᾶς· Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Διδασκαλίαις καὶ δράματός τινος φέρει ἐπιγραφὴν, ὄνου σκιάν· οἱ δὲ πρῶτον φθέγξασθαι Δημοσθένην, ἀπολογούμενον ὑπέρ τινος ἐπὶ μεγάλαις αἰτίαις κρινομένου· ὡς ἑώρα θορυβοῦντας τοὺς ἀκροωμένους· παρακαλέσας γὰρ αὐτοὺς μικρὰ προσέχειν, ἤρξατο διηγεῖσθαι· ὡς Μεγάραδε ἀπιὼν μισθώσαιτο ὄνον· καύματος δὲ ἐν τηῖ ὁδωῖ γενομένου, ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ὄνου βουληθείη ἀναπαύσασθαι· οὐ παρεῖναι γὰρ οὔτε δένδρον, οὔτ' ἄλλο τοιοῦτον οὐδέν· τὸν δὲ ὀνηλάτην κωλύειν, φάσκοντα ὄνον αὐτωῖ μεμισθωκέναι μόνον, οὐ μὴν καὶ σκιάν· ὥστε

διατριβὴν αὐτοῖς καὶ φιλονεικίαν πολλὴν περὶ τούτου* γενέσθαι· ταῦτα δὲ εἰπών, ὡς εἶδε τοὺς Ἀθηναίους προσέχοντας σφόδρα καὶ ἡδομένους καὶ ποθοῦντας τὰ ἑξῆς ἀκοῦσαι, ἐπέπληξεν αὐτούς, εἰ περὶ ὄνου μὲν σκιᾶς ἀκροᾶσθαι δέονται καὶ παρακαλοῦσιν· ὑπὲρ δὲ ἀνδρὸς περὶ τοῦ ζῆν κινδυνεύοντος, οὐκ ἐθέλουσιν ἀκούειν· δῆλον δὲ ὅτι λεγομένῳ τούτῳ ἐχρήσατο Δημοσθένης· διόπερ καὶ ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς παρῳδῶν τὴν παροιμίαν, φησὶ διαφέρεσθαι τοὺς Ἀθηναίους περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς.

Ὀνοταζομένη :[1] ἐκφαυλιζομένη· Ἴων μεγάλῳ δράματι.

Ὄντως : ἀληθῶς.

Ὀνυχίζεται : ἀκριβολογεῖται· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ὄνυχος ἕλκος :[2] οἷον ἕλκυσμα· ἢ μακρὰ γραμμή.

Ὄνῳ τίς ἔλεγε μῦθον : ἐλλείπει ὅτι, ὁ δὲ ἀκούων, ἐκίνει τὰ ὦτα.

Ὀξάλειοι : συκαί τινες.

Ὀξίνη διάθεσις : ἣν φασὶν οἱ πολλοὶ τοῦ στομάχου ὀξίδα.

Ὀξίνην : τὸν οἶνον, οὐκ ὀξίναν· καὶ Ἕρμιππος καὶ Φιλωνίδης καὶ οἱ ἄλλοι.

Ὀξίς : λαγύνιον ὀξηρόν.

Ὄξος Σφήττιον : ἴσως ἂν οἱ Σφήττιοι ὀξεῖς, ὡς οἱ Ἀχαρνεῖς κακολόγοι.

* Inc. f. 85. c. 4.

[1] -όμενος primo, sed statim em.

[2] ἄλκος ut videtur primo, sed ἕ m. pr.

'Οξύβαφον : οὐχὶ ὀξόβαφον λεκτέον.

'Οξυβελής : ὀξέως βάλλων· ἢ ὀξὺ βέλος ἔχων.

'Οξυθύμια : 'Υπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου φησί· περὶ οὗ πολλῷ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις[1] ἡ στήλη σταθείη, ἢ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἱεροῖς· ἔνιοι μὲν οὖν, ὧν ἔστι καὶ 'Αρίσταρχος, ὀξυθύμια λέγεσθαι φασὶ τὰ ξύλα ἀφ' ὧν ἀπάγχονται τινές· ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι· ταῦτα δὲ ἐκκόπτοντες, ἐξορίζουσι καὶ καίουσιν· Δίδυμος δέ φησιν ὀξυθυμίαν τὰ καθάρματα λέγεσθαι καὶ ἀπολύματα· ταῦτα γὰρ ἀποφέρεσθαι εἰς* τὰς τριόδους ὅταν τὰς οἰκίας καθαίρωσιν.

'Οξυθύμια : ὅσα καθαίροντες τὰς οἰκίας 'Αθηναῖοι, νύκτωρ ἔθος ἔχουσιν ἐν ταῖς τριόδοις τεθῆναι, ταῦτα ὀξυθύμια καλεῖται.

'Οξυθύμια : τὰ ἀποκαθάρματα τῶν μυσαρῶν· οἱ δὲ τὰ ἀγχονιμαῖα[2] ξύλα· οἱ δὲ τοὺς τόπους, ἐν οἷς τὰ τοιαῦτα κατεκαίετο· Εὔπολις Δήμοις.

'Οξυθυμεῖσθαι : οὐχὶ ὀξυθυμεῖν λέγουσιν· τὸ ὀργίζεσθαι ἀκραχόλως.

'Οξυπρώρῳ ταύρῳ : ὀξυκέρατι.

'Οξυρεγμεῖν : ὅταν μεθ' ἡμέραν ἐποξίσῃ ἡ τροφή· 'Αριστοφάνης ἐν Σκηνὰς[3] καταλαμβανούσαις τὴν ὀξυθυμίαν οὕτως ἔφη· Καὶ μὴν ἄκουσον,[4] ὦ γύναι, θυμοῦ δίχα, Καὶ κρῖνον αὐτή, μὴ μετ' ὀξυρεγμίας.

'Οξύρροπον : ὀξέως θέον.

[1] ὀξυθύμοις
[2] ἀγχονομαῖα
[4] ἀκούσιον — αὐτῇ

* Inc. f. 86. c. 1.
[3] σκηναῖς

Ὀξυωπέστερος: ὀξύτερον βλέπων.

Ὀξυωπεῖν: ὀξέως βλέπειν.

Ὀπαζόμεναι: θεραπεύουσαι καὶ ἑπόμεναι.

Ὀπασθείς: ἐκ τῶν ὀπίσω δεθείς.

Ὀπαία κεραμίς: ἡ τὴν κάπνην ἔχουσα· Δίφιλος Χρυσοχόωι·—διακύψας ὁρῶ Διὰ τῆς ὀπαίας κεραμίδος καλὴν σφόδρα.

Ὄπα: φωνήν.

Ὀπαδός: ἀκόλουθος.

Ὀπάζει: θεωρεῖ ἢ παρέχει ἢ διώκει.

Ὄπῃ: ὅπου.

Ὀπὴν λεκτέον, οὐχὶ τρώγλην.

Ὀπή: δι' ἧς ἐστὶν ἰδεῖν· ἔνθεν καὶ ὀπήτιον.

Ὀπιπεύειν: παρατηρεῖν.

Ὀπισθόδομος: τὸ ὄπισθεν παντὸς οἰκήματος· ἢ ταμιεῖον τῆς πόλεως ἐν ἀκροπόλει· ὄπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς νεώ.

Ὀπισθοτείλαν:[1] τὴν σηπίαν οἱ Βοιωτοί· ὄπισθεν ἀ(ποτιλῶσαν.)[2]

Ὄπισθεν καὶ κατόπιν: Ἱππεῦσιν.

Ὀπιάντορον: τὸν πεπηγότα ὑπὸ ὀποῦ.

* Ὀπικίαν: τὴν τῶν Ὀπικῶν χώραν· Θουκυδίδης.

Ὀπικοί: οἱ περὶ τὴν Ἰταλίαν οἰκοῦντες.

Ὀπισθόδομος: Δημοσθένης ἐν τῶι περὶ Συντάξεως· ἀνέωξαν δήπου πρῴην τινὲς τὸν ὀπισθόδομον· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ὁ ὄπισθεν τοῦ νεὼ τῆς Ἀθηνᾶς οἶκος, ἐν ὧι ἀπετίθεντο τὰ χρήματα.

[1] Ὀπισθότειλαν ex em. ej. pro -λᾶν ut videtur.

[2] ἀ tantum. * Inc. f. 86. c. 2.

'Οργάσας: μαλάξας.

'Οργιάζων: θύων· ἐπιτελῶν.

'Οργᾶν: ἐπιθυμεῖν.

'Οργάς: ἡ εὔγειος καὶ σύμφυτος καὶ λιπαρὰ καὶ ἀκμαία.

"Οργια: μυστήρια· ἱερά.

'Οργεῶνες: οἱ τοῖς ἰδίαι ἀφιδρυμένοις θεοῖς ὀργιάζοντες· ὀργιάζειν δέ ἐστι τὰ τῶν θεῶν ὄργια τελεῖν· τουτέστι μυστήρια καὶ νόμιμα· Νόμων δ᾽· μὴ κεκτῆσθαι ἔσω ἐν ἰδίαις* οἰκίαις ἱερά· τὸν δὲ φανέντα κεκτημένον ἕτερα καὶ ὀργιάζοντα πλὴν τὰ δημόσια· Σέλευκος δὲ ἐν τωῖ ὑπομνήματι τῶν Σόλωνος[1] ἀξόνων· ὀργεῶνας φησὶ καλεῖσθαι τοὺς συνόδους[2] ἔχοντας περί τινας ἥρωας ἢ θεούς· ἤδη δὲ μεταφέροντες καὶ τοὺς ἱερέας οὕτως καλοῦσιν· ὁ γ᾽οὖν Ἀντίμαχος ἐν τῆι Λυδῆι· Γενεαῖ Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀργείωνας·[3] καὶ ὁ Αἰσχύλος ἐν Μυσοῖς τὸν ἱερέα τοῦ Καΐκου προσαγορεύων· Ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε πρῶτος ὀργέων· Εὐχαῖς δὲ σωίζοις δεσπότας[4] Παιωνίαις· περὶ δὲ τῶν ὀργεώνων γέγραφεν καὶ Φιλόχορος· τοὺς δὲ φράτορας ἐπάναγκες δέχεσθαι καὶ τοὺς ὀργεῶνας καὶ τοὺς ὁμογάλακτας, οὓς γεννητὰς καλοῦμεν.

'Οργάδες: τὰ ἱερὰ χωρία· ἤτοι ἀπὸ τῶν ὀργίων ἢ

* Inc. f. 86. c. 4.

[1] σο bis primo. [2] συνόλους .β.

[3] ἀγακλέας ὀργίωνας

[4] δεσπότας an -της non prorsus liquet; illud potius.

τῶν μυστηρίων· ἢ παρὰ τὸ ὀργᾷν· ὅ ἐστιν ἐπιθυμεῖν· καὶ γὰρ ἐπιθυμοῦντες τρυγᾷν τὰ ἱερὰ φυτὰ, οὐ τολμῶσι, διὰ τὸ ἐπάρατα εἶναι.

Ὀργεῶνες: πρῶτοι ὀργίων καὶ τελετῶν συγγενικῶν· ἀλλαχοῦ οὕτως.

Ὀργάνη: ἡ Ἐργάνη· ἡ Ἀθηνᾶ.

Ὀργεῶνες: σύνταγμά τι ἀνδρῶν· ὡς τῶν γεννητῶν καὶ φρατόρων· ὀνομασθὲν ἀπὸ τοῦ κοινῇ ὀργιάζειν· οἷον θύειν καὶ εὔχεσθαι.

Ὀργεωνικά ἐστι θύματα, τὰ κοινὰ τῶν ὀργεώνων.

Ὀργιασταί: οἱ τὰ μυστήρια ἐπιτελοῦντες.

Ὀργῶσα: ἐπιθυμοῦσα ἢ μανιῶσα.

Ὀργιουμένοις:[1] ἐπιθυμοῦσιν.

Ὀρέγει: παρέχει.

Ὀρέγεται: ἐπιθυμεῖ.

Ὀρεγνύς: ἐκτείνας.

Ὄρειοι πόδες: αἱ κῶπαι.

Ὀρεκτεῖν: ἐπιθυμεῖν· ταυτὸν καὶ ὀρεκτιᾷν.

Ὀρείχαλκος: ὁ διαυγὴς χαλκός.

Ὀρέξει: δώσει· ἐκτείνει.

Ὄρεξις: ἐπιθυμία.

Ὀρεωκόμος: ὁ ἐπιμελητὴς τῶν ἡμιόνων· ὀρεὺς γὰρ ὁ ἡμίονος.

[2] Ὀρέστης: ἐν ὄρεσι διαιτώμενος.

Ὀρεῖς: ἡμιόνους· καὶ ὀρεωκόμους, τοὺς ἐπιμελουμένους τῶν ἡμιόνων.

[1] Ὀργιωμ. primo, sed statim mut.
[2] Inc. f. 87. c. 1.

'Ορδάνιον: ἐν ᾧ ἦν ὕδωρ, ἵν' οἱ περιρραινόμενοι καθαροὶ ἀπέρχωνται.

'Ορθάνης: Πριαπώδης θεός· ἐντέτακται Ἑρμῆ καὶ Νύμφαις.[1]

'Ορθοκέρως:[2] ὀρθόθριξ· Σοφοκλῆς.

'Ορθόκωμος Ἡρακλῆς: ἵδρυται Ἀθήνησιν.

'Ορθοῖ: σωίζει.

'Ορθῆς δὲ τῆς πόλεως οὔσης ἐπὶ τούτοις: ἀντὶ τοῦ κεκινημένης καὶ πεφοβημένης· Ὑπερίδης φησίν· ὀρθῆς δ' ἡμῖν τῆς πατρίδος οὔσης· Αἰσχίνης δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαθοῦς καὶ ἀκεραίου.

'Ορθὴν δ' ἐντυγχάνει:[3] ἀντὶ τοῦ εὐθύς· Ὑπερίδης.

Ὄρθιον νόμον καὶ τροχαῖον: τοὺς δύο νόμους· ἀπὸ τῶν ῥυθμῶν ὠνόμασεν Τέρπανδρος· ἀνατετραμμένοι δ' ἦσαν.

'Ορθόπληξ ἵππος: ὀρθὸς ἐπαιρόμενος καὶ πλήσσων· Ἀριστοφάνης Ἀναγύρωι· Ὡς δ' ὀρθόπληξ· πέφυκε[4] γὰρ δυσγάργαλις.

'Ορθόπτερον: Σοφοκλῆς Αἰθίοψιν· ὀρθοὺς ἔχοντα κολωνούς· τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα πτερὰ ἔλεγον· καὶ τὰ περίστωα.

'Ορθογόη: χελιδών.

'Ορθόφρων: ἀνατεταμένος καὶ μετέωρος ταῖς φρεσίν· οὕτως Σοφοκλῆς.

'Ορθοστάδιοι: οἱ στατοὶ χιτῶνες· οἱ γὰρ συρόμενοι, συρτοί.

[1] ἐντέτεκται ἑρμοῦ καὶ νύμφης

[2] 'Ορθόκερως [3] ἐνπατυγχάνει

[4] δὲ ὀ. πέφυκεν

Ὄρθριον: ἀντὶ τοῦ ὄρθρου.

Ὀρθριάζειν: μαντεύεσθαι.

Ὀρθριοφοίτης: ὁ παραγενόμενος ὄρθρου.

Ὀρθῶς: κατ' ὀρθὴν γνώμην· καὶ ἐστὶν ἀμείνων ἡ λέξις τοῦ καλῶς ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐννοιῶν.

Ὀριγνηθῆναι: ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῆσαι.

Ὀριγνώμεθα: ὀρεγόμεθα.

* Ὀρικὰ ζεύγη: τὰ τῶν ὀρέων, τουτέστι, τῶν ἡμιόνων.

Ὁρκάνη: περίφραγμά τι ἀκανθῶδες.

Ὁρκάνη: ὁ περιέχων τοῖχος οἴκησιν ἢ χωρίον· λέγεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἕρκος· ὅ ἐστι περιβόλου φράγμα.

Ὁρκάνη: Λυκοῦργος κατὰ Λυκόφρονος β'· μήποτε ὁ φραγμὸς, τουτέστι τὸ περίφραγμα καὶ ἡ αἱμασια, οὕτως καλεῖται· παρὰ τὸ ἐρύκειν ἢ παρὰ τὸ ἕρκος εἶναι· Ὅμηρος· Αἱμασιὰς λέξαντες ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος.

Ὁρκάνας: εἱρκτάς.

Ὁρκαπάτην: χλευαστὴν δι' ὅρκων.

Ὁρκάνην: τὴν σαργάνην λέγουσιν.

Ὁρκίζειν: καὶ ὁρκοῦν· ἑκατέρως.

Ὅρκιον: σκῆπτρον· καθ' ὃ ὤμνυον οἱ βασιλεῖς· ἢ ῥάβδος.

Ὁρκίλλεσθαι: τὸ διακενῆς ὀμνύναι.

Ὁρκύπτεσθαι: ὑπερκύπτειν ἐπ' ὀνύχων ἱστάμενον.

Ὁρκωμοσία:[1] τὰ θύματα καὶ ἱερεῖα.

Ὁρκωμοτεῖν: τὸ ὀμνύναι· Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.

Ὁρκῶντας: οὐχὶ ὁρκιστὰς, οὐδὲ ὁρκωμότας λέγουσιν.

* Inc. f. 87. c. 2.

[1] -όσια

Ὁρμᾶν: οὐ τὸ ἐξιέναι[1] που· ἀλλὰ τὸ ὁρμῇ πρός τι χρῆσθαι.

Ὁρμαθός: σύνδεσμος· στοῖχος.[2]

Ὅρμενα: τὰ τῆς κράμβης. Ποσείδιππος Συντρόφοις· —ἔνδοθι προνομεύειν ὅρμενα: παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐχ εὕρομεν· Νικοστράτωι·—ῥήτορες Ἐξωρμενικότες[3] δυσχερεῖς, πάλιν αἱρετοί.

Ὁρμιάν: Ἀντιφάνης Ἁλιευομένη.

Ὅρμον: λιμένα.

Ὅρμενον: τὸ ἄγριόν τι λάχανον κυρίως οὕτως καλούμενον· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν τὸ ἐκκεκαυλικὸς παντὸς λαχάνου καὶ ἄνθους.[4]

Ὁρμίσκος καὶ ὅρμος: περιτραχήλιος κόσμος· ἐνώτια· χαλαστήρια.

Ὁρμωμένους: προθυμουμένους· λέγεται δὲ καὶ ὁ γενεαλογούμενος.

Ὀρνιθευομένου: μαντευομένου δι' ὄρνιθος.

Ὀρνιθευτής: ὁ ὀρνιθοθήρας.

* Ὀρνίθεια δίκτυα: ἐν οἷς τὰ ὄρνεα ἁλίσκεται.

Ὀρνιθευτήν: ἰξευτήν.

Ὀρνιθοκλόνοι:[5] ὀρνιθοσκόποι.

Ὄρνις: Ἀττικοί· Ἴωνες δὲ ὄρνιξ· καὶ αἱ πλάγιαι ἀκολούθως· καὶ Δωριεῖς ὄρνιξ· παρ' Ἀλκμᾶνι δὲ ἅπαξ ὄρνις· Ἀδεὲς ἦτορ ἔχων ἁλιπόρφυρος εἴαρος ὄρνις.

[1] ἐξεῖναί [2] στῖχος

[3] νικοστράτωι ῥήτορι· ἐξωρμενηκότες

[4] εἶδους (ἄνθους above) Ista statim.

* Inc. f. 87. c. 3. [5] -όνοι

Ὄρνυται : ὁρμαῖ.

Ὄροβοι : ὀσπρίου τι εἶδος γνωρίμου.

Ὀρογυίας[1] λέγουσιν, οὐχὶ ὀργυίας·[1] Ἀριστοφάνης.

Ὀρόγκους : τοὺς τῶν ὀρῶν ὄγκους.

Ὅρος : καὶ τὰ ὅρια τῆς χώρας· καὶ τὰ τέλη ὅροι ὀνομάζονται.

Ὅρος ἐπιγραφόμενος τοῖς ὑποκειμένοις χωρίοις καὶ ταῖς οἰκίαις.

Ὀρός : τὸ λεγόμενον ὑφ' ἡμῶν ῥυπόν· ἔστι δὲ ὑποστάθμη γάλακτος.

Ὀροσάγγαι : σωματοφύλακες βασιλέως.

Ὅρος : οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκίαις ἢ χωρίοις γράμματα· ἃ ἐδήλουν ὅτι ὑπόκεινται δανειστῇ· οὕτως Δημοσθένης καὶ Μένανδρος.

Ὀρονύχιον : ὅρος νυκτερινὸς, τουτέστι φυλακή.

Ὅρον : σκεῦος τί γεωργικόν· ὡς Ἰσαῖος δηλοῖ· μήποτε μέντοι τὸ ὅρον παρά τε Αἰσχύλωι καὶ παρὰ Μενάνδρωι ξύλον τί σημαίνει, ὧι τὴν πεπατημένην σταφυλὴν πιέζουσιν.

Ὀρρωιδεῖν : ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι· καὶ ὀρρωιδία, τὸ δέος.

Ὀροτύπος :[2] ὑλοτόμος.

Ὀροτύπους : τοὺς γίγαντας, ὅτι ταῖς τῶν ὀρῶν κορυφαῖς ἔβαλλον.

Ὄροφος καὶ ὀροφή : στέγη.

Ὀροφοιτῶντα : εἰς ὄρη περιερχόμενα.

Ὄρπηξ : κλάδος.

Ὀρρωιδεῖ : φοβεῖται.

[1] Sic. [2] Ὀροτόμος Porsonus.

Ὀρρωιδία: φόβος.

Ὀρσοθύρη: θύρα ἐν ὕψει τοῦ τοίχου.

Ὄρρος: τράμις· καὶ ὀρροπύγιον· οὕτως καὶ οἱ Ἴωνες· ὀρθοπύγιον* δὲ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων.

Ὄρρος: ὁ ταῦρος.

Ὀρσολοπεῖν: λοιδορεῖν· πολεμεῖν.

Ὀρσολοπεῖται:[1] διαπολεμεῖται.

Ὀρτάλιχοι: οἱ μηδέπω πετόμενοι νεοττοί.

Ὄρτυγας: συστέλλοντες οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν τὸ ῡ· καὶ τὸν ὀρτυγοκόμον βραχέως· δηλοῖ[2] Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν.

Ὀρτυγοκόπος: παιδιά τις, ἐν ἧι ὄρτυγας ἱστᾶσιν ἐν γύρωι, οὓς τύπτουσιν εἰς τὴν κεφαλήν· καὶ ὁ μὲν ἐν τῶι γύρωι καταβαλὼν τὸν ὄρτυγα, λαμβάνει ἑξῆς οὓς ἂν δύνηται· ὁ δὲ ἀποτυχὼν παρέχει θατέρωι[3] τοὺς ὄρτυγας τύπτειν· καὶ τοῦτο ἀνὰ μέρος ποιοῦσιν· λέγει οὖν ἐν Ἀλκιβιάδηι· οὐκ ἀλλὰ πρὸς Μειδίαν δεῖ σε ἀποβλέποντα τὸν ὀρτυγοκόπον καὶ τοιούτους ἄλλους· ἐν Φαίδωνι· ὅτι οὐ πρὸς τοὺς τυχόντας ὁ ἀγών ἐστι· πρὸς δὲ τοὺς ἀρίστους· διόπερ οὐ ῥαθυμητέον.

Ὀρτυγομήτρα: ὄρτυξ μέγας.

Ὀρτυγοσκοπεῖν: ἐν γύρωι τιθέντες ὄρτυγα, εἰώθασιν ἐπ' αὐτὸν βαδίζειν· ἔπειτ' ἐὰν μὲν πληγεὶς ὁ ὄρτυξ ἔλθοι πτερυσσόμενος, περὶ τὸν πατάξαντα γίνεται τὸ βραβεῖον, καὶ ἀποφέρει τὸν ὄρτυγα· ἐὰν δὲ μείνηι

* Inc. γιον f. 87. c. 4.

[1] Ὀρσοπλῆται

[2] ὁρ. δ. β.

[3] ἑτέρωι, sed θα statim supr.

περὶ τὸν ἄντικρυς, καὶ ἀποφέρει[1] τοῦτόν τε αὐτὸν καὶ ἕτερον παρὰ τοῦ λειφθέντος.

Ὄρυγμα: ἰδίως οὕτως ἐκαλεῖτο· ἐφ' οὗ οἱ κακοῦργοι ἐκολάζοντο.

Ὀρυμαγδός: θόρυβος· τάραχος· κτύπος.

Ὀρφανισταί: ἀρχὴ ἐπὶ τῶν ὀρφανικῶν· ἵνα μηδὲν ἀδικῶνται.

Ὀρφναίην: σκοτεινήν.

Ὄρφνη: σκοτία·[2] νὺξ μελαίνη.

Ὄρχαμος: ἡγεμών.

Ὀρχάτοις καὶ ὄρχοις: στίχοις ἀμπέλων ἢ ἑτέρων φυτῶν.

Ὀρχίλος: βασιλικὸς σαλπιγκτής· ὄρνεον ὁμοίως σάλπιγγι φθεγγόμενον.

Ὀρχιπεδεῖν: τὸ περὶ τὰ παιδία κακοσχολεῖσθαι.

Ὀρχήστρα: πρῶτον ἐκλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ· εἶτα καὶ τοῦ θεάτρου τὸ κάτω ἡμίκυκλον· οὗ καὶ οἱ χοροὶ ᾖδον καὶ ὠρχοῦντο· εἰς τὴν ὀρχήστραν—ἔτι γὰρ τὴν θέαν ᾤκειτ' ἐκεῖ, φησὶν ὁ κωμικός.

* Ὄρχους: τὰς κατὰ στίχον φυτείας.

Ὀρχήστρα: τὸ νῦν τοῦ θεάτρου λεγόμενον σίγμα.[3] ἐκεῖ γὰρ ὠρχοῦντο οἱ χοροί.

Ὁρῷτο: βλέποιτο.

Ὅσα μὴ ἀπῆν[4] τό γε ἀτρεμεῖν: ὅσον καὶ ἐφ' ὅσον χρόνον οὐκ ἀπῆν αὐτοῦ τὸ ἀτρεμεῖν.

[1] -ρῃ ex em. statim facta. [2] το in τί vel τεί statim mut.

* Inc. f. 88. c. 1. [3] σῖγμα

[4] ἀπι primo, sed ι del. et ῆν per compend. supra π. Ad Aristidem, t. iii. p. 404. (II. 245.) refert Porsonus in schedis.

Ὅσα μὲν τὸ δοκεῖν κακωθεῖσαι· τὸ δ' ἀληθὲς κακῶν[1] ἀπαλλαγεῖσαι: ἀντὶ τοῦ τὸ μὲν δοκεῖν κακωθεῖσαι καὶ ἑξῆς.

Ὁσημέραι: διαπαντός· πάντοτε· καθ' ἡμέραν.

Ὅσια: τὰ ἰδιωτικὰ καὶ μὴ ἱερά.

Ὅσια ταῖς θυσίαις ἐπιλέγεσθαι ἀπηρτισμέναις:[2] οἷον ἐφεῖται καὶ ὅσιόν ἐστι γεύεσθαι ἤδη τῶν ἀποτεθυμένων.

Ὅσιον χωρίον: τὸ βέβηλον· καὶ μὴ ἱερὸν, εἰς ὃ ἔξεστιν εἰσιέναι· Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ· Ὦ πότνι' Εἰλείθυια,[3] ἐπίσχες τοῦ τόκου, Ἕως ἂν εἰς ὅσιον ἀπέλθω χωρίον· καὶ ὅσια χρήματα, τὰ μὴ ἱερά· λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκαιον, ὅσιον.

Ὅσιον: Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα φησί· καὶ τὰ χρήματα τά τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια· καὶ Ἰσοκράτης· τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις· τὰ δημόσια ὅσια λέγοντες· καὶ Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους σαφῶς διδάσκει τοῦτο· Δίδυμος δέ φησι διχῶς λέγεσθαι τὸ ὅσιον· τό, τε ἱερὸν καὶ τὸ ἰδιωτικόν.

Ὁσίους θαλάμους: τοὺς μὴ θείους, ἀλλ' ἀνθρωπίνους.

Ὁσιωθῆναι ἡμέρας λέγουσιν ἐπὶ θανάτῳ τινός· οἷον μὴ ἱερὰς, ἀλλ' ὁσίας νομισθῆναι.

Ὀσμή: ἡ δὲ ὀδμὴ Ἰακόν.

Ὀσμύλια: ἰχθύδια εὐτελῆ· Ὀσμύλια καὶ μαινίδια[4] καὶ σηπίδια· φησὶν Ἀριστοφάνης.

Ὅσον βιώσιμον: ὅσον ζῆσαι.

[1] τῶν κ. Porsonus.
[2] Ὅσια: ταῖς
[3] εἰλείθυα
[4] μενίδια

Ὅσον οὐκ ἀποτετέλεστο: ἀντὶ τοῦ σχεδόν.

Ὅσον οὔπω: ταχύ· μετ' ὀλίγον· ἢ ἀντὶ τοῦ ἤδη.

Ὄσσος: ὀφθαλμός· ἐν τῆι τραγωιδίαι ἀρσενικῶς· παρ' Ὁμήρωι οὐδετέρως.

Ὀστακός: οἱ δὲ ἀστακός· καράβου εἶδος· καὶ τὴν πόλιν τὴν Ἄστακον, Ὄστακον Ἴωνες·[1] Κάρ' ὢ χάρων· Ὄστακος* ἐκτίσθη ὑπὸ Χαλκηδονίων.

Ὀσταφίδα: οὐχ ὅπως Κρατῖνος Νόμοις·—ὁ δὲ Ζεὺς ὀσταφίσιν ὕσει τάχα· ἀλλὰ καὶ Πλάτων ἡ' Νόμοις· τῆς δ' εἰς ἀπόθεσιν ὀσταφίδος.

Ὄστινον: οὐκ ὀστέϊνον· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι.

Ὀστοῦν: δισυλλάβως· οὐκ ὀστέον λέγουσιν οἱ Ἀττικοί.

Ὀστολογεῖν: ὀστᾶ συλλέγειν.

Ὀστολόγος: παρὰ Ἐπιλύκωι· καὶ δρᾶμα Αἰσχύλου Ὀστολόγοι.

Ὀστράκων: τῶν τοῦ ὠοῦ· Αἰσχύλος.

Ὀστρακίνδα: παιδιὰ ἡ ἐπ' ὀστράκων.

Ὀστράκου περιστροφή: παροιμία ἐπὶ τῶν ταχέως τι ποιούντων λεγομένη.

Ὀστρακισμός: οἱ κακονούστατοι τοῦ δήμου ἐξωστρακίζοντο καὶ κατεδικάζοντο· ὀστράκοις ἐγγραφόντων τὸ ὄνομα τοῦ φευξομένου.

Ὀστρακισμὸς καὶ ἐξοστρακισμός: φυγῆς ἐστὶν εἶδος, ὀνομασθὲν ἐκ τοῦ εἰς ὄστρακον ἐγγράφειν ἕκαστον τῶν Ἀθηναίων, εἴ τις αὐτοῖς ἐνομίζετο πρέπειν μεθίστασθαι τῆς πόλεως.

[1] ἴων ἐς

* Inc. f. 88. c. 2.

Ὄστρεια: σὺν τῶι 1 μᾶλλον.

Ὄστριμα: περίβολοι κτηνῶν καὶ οἷον ἐπαύλεις· Ἀντίμαχος Θηβαΐδι·—βοῦς ὀστρίμου ἐξήλασσεν.[1]

Ὀσφραίνεσθαι: λέγουσιν ὡς ἡμεῖς.

Ὄσχη: τὸ σὺν τοῖς βότρυσι κλῆμα.

Ὀσχοφορεῖν:[2] ἑορτή τις ὀσχοφόρια καλουμένη· ὄσχος γὰρ καλεῖται κληματίς· ἐκκειμένους ἔχουσα τοὺς βότρυας· ἣ οὖν εὐγενὴς παῖς ἔφερεν εἰς τὸ ἱερὸν Σκιράδος· ὁ τρόπος δι' ὃν τοῦτο ἐγίνετο, διάφορος τοῖς παλαιοῖς ἀπεδόθη.

Ὀσχοφόροι:[3] δύο ἦσαν τῶν γένει καὶ πλούτωι διαφερόντων· ἡ δὲ ὄσχη κλῆμά ἐστι βότρυς ἐξηρτημένους ἔχον· ταύτην δ' ἔνιοι ὀρεσχάδα καλοῦσιν.

Ὅτ' ἂν οὖν: πάνυ μὲν οὖν.

Ὅτι νόμος ἐστιν, ὑπὲρ τεσσαράκοντα ἔτη γενόμενον χορηγεῖν παισίν.

Ὅτι ξένους τινὰς ἑαυτοῦ αἰχμαλώτους σκάπτοντας[*] ἐν τῶι Φιλίππου ἀμπελουργείωι καὶ δεδεμένους παρὰ πότον ἐξῃτήσατο παρὰ Φιλίππου Σάτυρος· Αἰσχίνης μὲν ἐν τῶι περὶ παραπρεσβείας φησίν· ὁ δὲ Δημοσθένης ἐν τῶι κατ' Αἰσχίνου λέγει, ὅτι τὰς Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ἐξῃτήσατο· καὶ ἔοικεν μᾶλλον ἀληθεύειν· καὶ γὰρ Ἀριστοτέλης ἔν τινι τῶν πρὸς Φίλιππον ἐπιστολῶν λέγει· Σατύρωι τῶι ὑποκριτῆι τὰς Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ἀφῆκεν.

Ὅτι οἱ ἁλόντες ἐπ' ἀκουσίωι φόνωι, εἶχον εἰς διοί-

[1] σ semel.

[2] ὠσχοφορεῖν et ὠισχοφόρια

[3] ὠσχ.

[*] Inc. f. 88. c. 3.

κησιν τῶν ἰδίων· Δημοσθένης τὲ ἐν τῶι κατὰ Ἀριστοκράτους ὑποσημαίνει· καὶ Θεόφραστος ἐν τῶι ιγ΄ τῶν Νόμων.

Ὅτι οἱ ποιητοὶ παῖδες ἐπανελθεῖν εἰς τὸν πατρῶιον οἶκον οὐκ ἦσαν κύριοι, εἰ μὴ παῖδας γνησίους καταλίποιεν ἐν τῶι οἴκωι τοῦ ποιησαμένου.

Ὅτι τὰ ἐπικηρυττόμενα τισὶ χρήματα ἐπὶ τῶν βωμῶν ἐτίθετο.

Ὅτι πρὸς τὴν φυλὴν τοῦ κτησαμένου αἱ πρὸς τοὺς δούλους λαγχάνονται δίκαι.

Ὅτι παιδὶ καὶ γυναικὶ οὐκ ἐξῆν ἐμβάλλειν πέρα μεδίμνου κριθῶν.

Ὅτι χιλίας ἐζημιοῦντο αἱ κατὰ τὰς ὁδοὺς ἀκοσμοῦσαι γυναῖκες.

Ὅτί ποτε: ἀντὶ τοῦ ποτέ.

Ὄτλος: ὁ πόνος καὶ ὁ μόχθος· καὶ ὀτλεῖν, τὸ μοχθεῖν.

Ὄτοβος: θόρυβος.

Ὁ τὸν πατέρα εὑρὼν χαλκοῦ χρείαι.

Ὁ[1] τὸν κῦσον τρωθεὶς ἤδη Αἰσώπου μάλιστα τοῦ κράνους χρείαι.

Ὅτου χάριν: τίνος ἕνεκεν.

Ὀτρηρός: ταχύς· ὀξύτατος· δραστήριος.

Ὀτρυγηφάγον: τὸν κριθοφάγον· Ἀρχίλοχος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο· τρύγη γὰρ ὁ Δημητριακὸς καρπός.

Ὀτρύνοντες: κελεύοντες.

*Ὄττα: φήμη· μαντεία διὰ κληδόνος· καὶ ὀττεύεσθαι, τὸ μαντεύεσθαι.

[1] In marg. nota /

* Inc. f. 88. c. 4.

Ὁ τυχών: ὁ παρατυχών· λέγουσι δ' ὅταν τὴν προσπάθειαν καὶ τὸ φιλόστοργον δηλώσῃ, οὐχ ὁ τυχών.

Ὅτῳ γὰρ φίλον: ᾧ τινι ἀρέσκει.

Οὐ γὰρ ἄκανθαι· λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὠφελίμων: ἀπὸ τῆς τοῦ βίου εἰς τὸ ἡμερώτερον μεταβολῆς.

Οὐδαμῇ: ἀντὶ τοῦ οὐδαμόθι· Τηλεκλείδης Ἡσιόδοις.

Οὐδαμαῖ: οὐδέποτε· Ἀριστοφάνης.

Οὐδαμῶς: κατ' οὐδένα τρόπον.

Οὐδ' ἀπὸ γείσων ὕσεν: ἐπὶ τοῦ ἐλαχίστου.

Οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο: τοὺς γὰρ Μολιονίδας[1] ἔφυγε· Δίων δὲ ἐν β' τῆς δευτέρας συντάξεως, Ἡρακλέα τὸν Ἰδαῖον Δάκτυλον, καταδείξαντα Ὀλύμπια, πρὸς β' διαπυκτεύσαντα ἡττηθῆναι.

Οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὀψωνεῖ κρέας.[2]

Οὐδείς: οἱ παλαιοὶ διὰ τοῦ δ̄· οἱ δὲ νεώτεροι καὶ διὰ τοῦ θ̄, οὐθείς.

Οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ περαίνεται.

Οὖδει: ἐδάφει.

Οὐδὲν ἀπὸ[3] τρόπου: ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπεικός· Ἀττικοί.

Οὐδένες: τὸ πληθυντικὸν τοῦτο σύνηθες τοῖς παλαιοῖς· καὶ οὐδένων καὶ οὐδέσι καὶ οὐδένας.

Οὐδ' ἐν δέρματι:[4] ἀντὶ τοῦ γυμνὸς ὑπερβολικῶς.

Οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου: οὐ γὰρ τοιοῦτον ἐγὼ δύναμαι εἰπεῖν, οἷον ὁ νόμος.

Οὐδὲν ἱερόν: Ἡρακλῆς εἶπεν Ἀδώνιδος ἰδὼν ξόανον· ὡς τῶν εὐεργετησάντων τοὺς ἀνθρώπους μόνων

[1] -ωνίδας primo, sed mox mut.

[2] ὄψον ἢ κ. [3] ἄπο [4] Οὐδὲν δ.

ὀφειλόντων τιμᾶσθαι· ἢ ὅτι οἱ καταφυγόντες εἰς αὐτὸ δοῦλοι ἄδειαν οὐκ εἶχον.

Οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος: * * * * *[1]

Οὐδὲν πρὸς ἔπος: * * * *[1]

Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον: Ἐπιγένους τοῦ Σικυωνίου τραγωιδίαν εἰς αὐτὸν ποιήσαντος ἐπεφώνησαν τινὲς τοῦτο· ὅθεν ἡ παροιμία· βέλτιον δὲ οὕτως· τὸ πρόσθεν* εἰς τὸν Διόνυσον γράφοντες, τούτοις ἠγωνίζοντο, ἅπερ καὶ Σατυρικὰ ἐλέγετο· ὕστερον δὲ μεταβάντες εἰς τραγωιδίας γράφειν, κατὰ μικρὸν εἰς μύθους καὶ ἱστορίας ἐτράπησαν· μηκέτι τοῦ θεοῦ μνημονεύοντες· ὅθεν καὶ ἐπεφώνησαν· καὶ Χαμαιλέων ἐν τωῖ περὶ Θέσπιδος τὰ παραπλήσια ἱστορεῖ· Θεαίτητος δὲ ἐν τωῖ περὶ παροιμίας, Παρράσιον φησὶ τὸν ζωγράφον ἀγωνιζόμενον παρὰ Κορινθίοις ποιῆσαι Διόνυσον κάλλιστον· τοὺς δὲ ὁρῶντας τά, τε τῶν ἀνταγωνιστῶν ἔργα, ἃ κατὰ πολὺ ἐλείπετο, καὶ τὸν τοῦ Παρρασίου Διόνυσον, ἐπιφωνεῖν, τί πρὸς τὸν Διόνυσον· ἐπὶ τῶν μὴ τὰ προσήκοντα τοῖς ὑποκειμένοις φλυαρούντων.

Οὐδ' ἐν σελίνοις: ἐπὶ τῶν μὴ δ' ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐφθακότων· ἀπὸ τῶν ἐπὶ τοὺς κήπους ἰόντων· ἐπὶ γὰρ τὰ ἄκρα, τοὺς λεγομένους περικήπους, σέλινα καὶ πήγανα κατεφύτευον· βούλεται οὖν λέγειν ἡ παροιμία, οὔπω οὐδὲ ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγματος· καθάπερ οὐδὲ οἱ ἐν τοῖς κήποις εἰσιόντες, ἐν τοῖς σελίνοις εἰσίν.

[1] Duo semiversus vacui. Bis in marg. nota /

* Inc. f. 89. c. 1.

Οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐστυκὼς ἀνήρ: * * * *[1]

Οὐδὲ πυρφόρος: ὅταν πολλοὺς ἀποφῆναι βουλώμεθα τοὺς τελευτήσαντας, λέγομεν ὅτι οὐδὲ πυρφόρος ὑπελείφθη· οἷον, οὐδὲ ὁ τὸ πῦρ οἴσων εἰς τὴν πόλιν, καθάπερ εἰ ἐλέγομεν, οὐδὲ σκηνοφύλαξ· ἤ τις τῶν παραπλησίων.

Οὐδὲ τἀρχαῖον ποιεῖ: ἐπὶ τῶν μὴ λυσιτελούντων· ὁ δ' ὀξὺ κριθεὶς ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων.

Οὐδός: φλιά· βατήρ· τὸ κάτω τῆς θύρας· ἢ ἔδαφος ἢ βαθμός.

Οὐδ' ὑφ' ἕνων:[2] Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ὑπ' οὐδένων λέγουσιν ὑπερβιβάζοντες.

Οὐδ' ὥς: οὐδαμῶς.

Οὖθαρ: τὸ γονιμώτατον μέλος.

*Οὔθατα: οἱ μαζοὶ τῶν προβάτων.

Οὐκ ἀθεεί: οὐ χωρὶς θείας προνοίας.

Οὐ καθέστηκεν: οὐ νήφει· μαίνεται.

Οὐκ ἄλλως πονεῖται: ἀντὶ τοῦ[3] οὐ μάτην.

Οὐκ ἂν δύναιο γαστρὶ[4] πενθῆσαι νεκρόν.

Οὐ καλῶς: ἀντὶ τοῦ κακῶς.

Οὐκ ἂν ἐβίω· οὐκ ἂν ἐβίωσα.

Οὐκ αἰσθήσομαι: οὐ προσποιήσομαι.

Οὐκ ἀπὸ[5] τρόπου: οὐ πόρρω τρόπου.

Οὐ κατὰ κόσμον: οὐ κατὰ τὸ πρέπον.

Οὐκ ἂν φθανοίμην τὴν μάχαιραν παρακονῶν.

[1] Versus vacuus, et in marg. nota /

[2] ἓν ὧν primo.

* Inc. f. 89. c. 2.

[3] τοῦ om.

[4] γαστὴρ et in marg. nota /

[5] ἄπο

Οὐκ ἀσκίῳ: ἀντὶ τοῦ κενῷ· ἀσκίοις γὰρ τὰ παιδία μορμύσσεται.

Οὐκ ἀποτευκτήσεις:[1] οὐκ ἀποτεύξηι λέγουσι· καὶ οὐκ ἀτυχήσεις.

Οὐκ ἀποψάλακτος· οὐκ ἀκρότητος· οὐδὲ ἀράπιστος.

Οὐκ ἄτραχυς: ὁ τραχύς.

Οὐκ ἐμποίνιμον: οὐ δόκιμον.

Οὐκ ἐκφρῶσιν: οὐκ ἐξαφῶσι· Σοφοκλῆς.

Οὐκ ἐντελεῖς: ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐγκαλέσεις.

Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι:[2] οὐ βλασφημήσω.

Οὐκ ἐπαινεθείης, οὐδ' ἐν περιδείπνωι: ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων ἡ παροιμία· εἰώθεσαν γὰρ ἐν τοῖς περιδείπνοις τὸν τελευτήσαντα ἐπαινεῖν, καὶ εἰ φαῦλος ἦν.

Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμῇ τοῖς πολλοῖς: Δημοσθένης ἐν τωῖ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· παροιμία ἐστὶν ἐλλιπῶς εἰρημένη· προσυπακουστέον δὲ ἔξωθεν τὸ ἀγκύρας.

Οὐκ ἐσκοράκισεν: οὐχ οἷον ἔφη, οὐκ ἐς κόρακας· ἀλλ' οἷον οὐχ ὑπερηφάνησεν· οὐκ ἐφρυάξατο.

Οὐκ ἐς μακράν: ἀντὶ τοῦ ταχέως.

Οὐκ ἐτός: οὐκ ἀπεικότως· ἢ οὐ μάτην· παρὰ τὸ ἐτώσιον, ὅ ἐστι μάταιον· οἱ δὲ οὐκ ἀλόγως.

Οὔκουν: οὐδαμῶς.

Οὐκ ὤφιξεν: οὐ βλάπτει· Σοφοκλῆς ἐν ἐπὶ Ταινάρωι[3] Σατύροις.

*Οὐλάδες: πῆραι.

[1] υ primo om. statim suprasc.

[2] -ίσομαι

[3] Nota / in marg.

* Inc. f. 89. c. 3.

Οὐλαμός: ἀπὸ τοῦ ἴλλω· καὶ ἴουλος καὶ οὐλὴ, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Οὐ λελήθασι: φανεροί εἰσιν.

Οὐλή: ἐπιπόλαιον ἕλκος· εἰς ὑγείαν ἧκον.

Οὐλοκόμος: Ἄλεξις * * * *[1]

Οὐλόθριξ: οὐχὶ οὐλότριχος· καὶ οὐλότριχα, οὐχὶ οὐλότριχον.

Οὖλον: ἁπαλόν· μαλακόν.

Οὐ μάλα κυκκᾶ: τὸ μηδέν.

Οὐ μάλα κυκκᾶς: παροιμία οὐδὲν σημαίνουσα.

Οὐ μὲν δή: ἀντὶ τοῦ ὅμως δή· ἥκιστα δή· ἀλλὰ οὐ δή.

Οὐ μηκέτι: ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔτι· Μένανδρος.

Οὐ μὴ δ' ἐρεῖς: ἀντὶ τοῦ παῦσαι λέγων.

Οὐ μήν: ἀλλὰ μήν· οὐδαμῶς· οὐ μόνον· ἢ ἔτι μήν· ὅμως δέ.

Οὗ: ἑαυτοῦ· ὧν δὲ, ἑαυτῶν.

Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς: διὰ τὸ τὰς ἑταίρας ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων εὔξασθαι, φασὶν, ἐν τῶι μεγάλωι πολέμωι τῆι Ἀφροδίτηι· ἢ διὰ τὸ δυσείσβολον[2] εἶναι τὸν πλοῦν· ἢ ἐπεὶ πολλαὶ ἦσαν ἑταῖραι, καὶ τῶν πλουσίων μόνον ὁ πλοῦς.

Οὐ παρῆν: οὐ παρήμην.

Οὔπω: ταυτὸν τῶι οὐδέποτε.

Οὐραγεῖ: τὸ τέλος ἄγει τοῦ στρατοῦ.

Οὔπως: οὐδένα τρόπον· καὶ Θουκυδίδης ε'· καὶ Ὅμηρος· Ὦ γέρον, οὔπως τοῦτο ἐγὼ τελέεσθαι ὀΐω.

[1] Deest semiversus. Notâ / in marg.

[2] δυσέμβολον, sed εἰσ statim sup.

Οὐραγίαν: στρατιὰν τὴν ὄπισθεν ἀκολουθοῦσαν.

Οὐ ῥαιδίως: ἀντὶ τοῦ κακῶς· Θουκυδίδης· Ἀριστογείτων ὕστερον ληφθεὶς, οὐ ῥαιδίως διετέθη· Ἁρμόδιος[1] δὲ αὐτοῦ παραχρῆμα ἀπόλλυται.

Οὐρανία αἴξ: ᾗ οἱ εὐχόμενοι πάντως ἐπετύγχανον· ἴσως διὰ τὸ τὴν Σελήνην αὐτῇ ἐποχεῖσθαι· Κρατῖνος Χείρωσιν· Αἲξ οὐρανία.

Οὐράνιον: μέγα.

Οὐράνιον παιδιάν: ὅταν τὴν σφαῖραν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβάλλωσιν.

* Οὐρανιζέτω: πρὸς τὸν οὐρανὸν δικνείσθω· Αἰσχύλος.

Οὐράνιον ἄχος: τὸν κονιορτόν· Σοφοκλῆς.

Οὐράνιον νέφος: ἤτοι τὸ κατ' οὐρανὸν ἢ ὑπ' οὐρανὸν ἐλαυνόμενον.

Οὐράν: αἰδοῖον· Σοφοκλῆς.

Οὐρητιᾶν: ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν.

Οὔρια πλεῖν: λέγουσιν.

Οὐρίσαι: ἀποκαταστῆσαι εἰς οὖρον.

Οὔριος: ἐπιδέξιος· ἐπιτήδειος ἄνεμος.

Οὐροδόκην: τὴν ἀμίδα· Ξενοφῶν· οὔρειον[2] δὲ βίκον Ἀντισθένης.

Οὖρος: ὁ τῆς γῆς ὅρος καὶ φύλαξ.

Οὐρούς: ὀξυτόνως· τὰ νεώρια καὶ περιορίσματα τῶν νηῶν.

Οὐσίας δίκη: οἱ δικαζόμενοι περὶ χωρίων ἢ οἰκιῶν, πρὸς τοὺς ἔχοντας οὐσίας ἐδικάζοντο τὴν δευτέραν

[1] ἁρμοδίως

[2] οὔριον

* Inc. f. 89. c. 4.

δίκην· ἡ δὲ προτέρα ἦν, τῶν μὲν οἰκιῶν, ἐνοικίου· τῶν δὲ χωρῶν, καρποῦ· τρίτη δὲ ἐπὶ τούτων, ἐξούλης· καὶ ἐξῆν τοῖς ἑλοῦσι κρατεῖν τῶν κτημάτων, καὶ εἰ[1] τὴν δίκην τοῦ καρποῦ ἢ τοῦ ἐνοικίου, ἢ καὶ τὴν δευτέραν ἡττηθεῖεν τὴν τῆς οὐσίας· εἰ δὲ καὶ ἐξούλης ἁλοῖεν, οὐκ ἔτι ἐξῆν κρατεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐξίστασθαι ἤδη τῶν κτημάτων ἔδει τοῖς καταδικασαμένοις.

Οὐσίας δίκη: οὐσίας εἰσάγουσι δίκην πρὸς τοὺς ἑαλωκότας ἐν προτέραι δίκηι χρέους ἢ καρποῦ· ὡς δέον ἀπολαμβάνειν αὐτοὺς ἐξ ὅλης τῆς οὐσίας, ἃ κατεδίκασαν.

Οὐσίαν: τὰ χρήματα, ὡς ἡμεῖς· Εὔπολις Πόλεσιν· Ὃς τὴν [ἐν] Μαραθῶνι κατέλιφ'[2] ἡμῖν οὐσίαν· Ἀριστοφάνης Πλούτωι·— κ' οὐσίαν τ' εἶχον συχνήν.

Οὐσίας δίκη: οἱ δικαζόμενοι περὶ χωρίου καὶ οἰκιῶν, πρὸς τοὺς ἔχοντας οὐσίας λέγονται δικάζεσθαι· προτέραν μὲν δίκην τὴν τῶν οἰκιῶν, περὶ ἐνοικίων· δευτέραν δὲ περὶ καρποῦ τῶν χωρίων· τρίτη δὲ ἐπὶ τούτοις ἐγίνετο ἡ ἐξούλης· καὶ ἐξῆν τοῖς ἑλοῦσι[3] τοῦτο κρατεῖν[*] τῶν κτημάτων, κ' ἂν ἡττηθεῖεν τὴν πρώτην τοῦ ἐνοικίου δίκην, καὶ τοῦ καρποῦ τὴν δευτέραν· εἰ δὲ καὶ τὴν τρίτην ἡττηθεῖεν τὴν ἐξούλης, οὐκ ἔτι ἐξῆν ἐπικρατεῖν· ἀλλ' ἐξίστασθαι ἤδη τῶν κτημάτων.

Οὖς: ὠτὸς ἡ γενική· οἱ δὲ Ἴωνες, οὔατος.

Οὑτοσί: ἀναφορικῶς καὶ δεικτικῶς λέγουσιν.

[1] εἰ om. [2] κατέλιπεν
[3] ἐθέλουσι [*] Inc. f. 90. c. 1.

Οὐτιδανός: οὐδενὸς ἄξιος.

Οὔτοι: οὐδὲν οὐδαμῶς.

Οὐ τρέφει μία λόχμη δύο ἐριθάκους: ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ τινος κερδαίνειν σπουδαζόντων· ἐρίθακος δέ ἐστιν ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον.

Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδηι: παροιμία, ἧς μέμνηται Ἕρμιππος ἐν Δημόταις· Ἱπποκλείδης ὁ Τισάνδρου μέλλων γαμεῖν Ἀγαρίστην τὴν Κλεισθένους τοῦ Σικυωνίου θυγατέρα τοῦ τυράννου· ἐν αὐτῆι τῆι τῶν γάμων ἡμέραι, ἀπωρχήσατο περιττῶς· μεταβουλευσαμένου δὲ τοῦ Κλεισθένους, καὶ Μεγακλεῖ τωῖ Ἀλκμαίωνος τὴν θυγατέρα δόντος, πρὸς δὲ τὸν Ἱπποκλείδην φανερῶς εἰπόντος, ὅτι ἀπώρχηται τὸν γάμον τὸν Ἀγαρίστης· ὑποτυχὼν ἔφη· οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδηι.

Οὐχ ἥκιστα: μάλιστα· πάνυ· οὐχ ἧττον.

Οὐχὶ καὶ ναῖχι: Ἑλληνικά.

Οὐχ οἷόν τε: οὐ δυνατόν.

Ὄφελμα: αὔξημα· Σοφοκλῆς.

Ὄφελον καὶ ὄφελες καὶ ὄφελε: τοῖς προσώποις συσχηματίζουσιν ὡς ῥῆμα· καὶ διὰ τοῦ ω̄· ὤφελον ἐγώ· καὶ ὤφελες σύ· καὶ ὤφελεν οὗτος· τάττουσιν αὐτὰ ἐπὶ πραγμάτων ἤδη γεγονότων, ἃ ἐβουλόμεθ' ἂν ἄλλως γεγονέναι· οἷον, ὤφελεν μὴ γεγενῆσθαι τόδε· ὤφελον μὴ πεπραχέναι τοῦτο· Μένανδρος.

Ὄφεις: ψέλια δρακοντωτά.

Ὄφις: ἐκτείνουσι κατὰ τὸ ἑνικόν.

Ὄφις ὀροφίας:[1] λέγεται οὕτως.

[1] Ὀφισυροφειας: et nota / in marg.

Ὄφεις παρείας: τοὺς ἐπηρμένας ἔχοντας τὰς παρειάς· δοκοῦσι δὲ ἤπιοι[1] εἶναι καὶ μὴ ἀδικεῖν ἀνθρώπους·* ἐσθίειν δὲ τοὺς ἔχεις καὶ εἶναι τῶν μυστηρίων ἱεροί.

Ὄφελον: εἴθε· μακάριον.

Ὀφθαλμίσαι: φθονῆσαι· ἐπιβαλεῖν ἐπιθυμητικῶς· ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς πάσχειν.

Ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλειν: τὸ περιέργως θεάσασθαι· οὕτως Ἄλεξις.

Ὀφθαλμὸν βασιλέως: * * * *[2]

Ὀφιομάχης: εἶδος ἀκρίδος μὴ ἔχον πτερά.

Ὄφλημα: χρεώστημα.

Ὄφλησις: χρέος· ὀφειλή.

Ὄφλειν: ἀντὶ τοῦ ἡττᾶσθαι ἐν δικαστηρίῳ.

Ὀφλάνειν: ἀντὶ τοῦ ὀφλισκάνειν.

Ὄφλειν καὶ ῥόφειν:[3] τὰς πρώτας συλλαβὰς τῶν τοιούτων οἱ Ἀττικοὶ ὀξύνουσιν.

Ὀφλίσκουσι καὶ ὄφλουσι: χρεωστοῦσιν.

Ὀφρυάζειν: τὸ συνάγειν τὰς ὀφρῦς.

Ὄφρα: ὅπως ἢ μέχρι· ἢ ἕως ἢ ἵνα.

Ὀφρύην: τὸ μετέωρον· Εὐριπίδης.

Ὀφρυόεντες: ὑπερήφανοι.

Ὀφρύνιον: πόλις ἐστὶ τῆς Τρῳάδος· Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον.

Ὀφρυόεσσα: ὑψηλή.

Ὀφρυόεις: ὑπερήφανος.

[1] ἥπιοι * Inc. f. 90. c. 2.

[2] Semiversus vacuus, et nota / in marg.

[3] ῥοφεῖν

Ὄχανον: ὅθεν ἡ ἀσπὶς κρατεῖται τῇ χειρί· [Ὄχοις Ἀκεσταίοισιν ἐμβεβαὼς πόδα].

Ὀχάνοις: δεσμοῖς.

Ὄχα: ἐξόχως.

Ὄχεα: ἅρματα.

Ὀχεία: μίξις· συνουσία.

Ὀχεῖον: ἅρμα· δίφρος· ἅμαξα.

Ὀχεῖον: ἀντὶ μὲν τοῦ ὄχημα Δείναρχος ἐχρήσατο· ἐχρήσατο δὲ ὁ αὐτὸς ἀντὶ τοῦ εἰς ὀχείαν ἀποδεδειγμένον· φησὶ γάρ· ὠνοῦνταί[1] μοι τὸν ἵππον ὀχεῖον· Λυκοῦργος δὲ ἐν τῷ περὶ οἰκήσεως γείτονος, τοῦ ὀχείου φησί· καὶ μήποτε ἐπὶ τόπου τινὸς ἔλαβον τὴν λέξιν, ἐν ᾧ ὀχεῖαι γίνονται κτηνῶν· ἢ ὀχήματα μισθοῦνται.

Ὄχετλα: ὀχήματα· ἐν ἄλλῳ· σχήματα.

Ὀχετόκρανα: τὰς λεγομένας ἐκχύσεις τῶν μηχανημάτων· εἰσὶ δὲ αὗται ξύλιναι ἢ κεράτιναι· οἱ δέ φασι τοὺς ὑπονόμους* καὶ τοὺς ὑπὸ γῆν ὀχετούς.

Ὀχετεύει: σαλεύει· μεταφέρει.

Ὀχετηγός: ὑδρηγός.

Ὀχετός: σωλήν· ἀγωγός· ῥύαξ.

Ὀχεύς: ὁ ἱμὰς τῆς περικεφαλαίας· ᾧ συνέχεται περὶ τὸν τράχηλον τοῦ φοροῦντος· καὶ ὁ συνέχων τὴν θωρακοζώνην ἱμάς.

Ὀχῆες: δεσμοί· μοχλοί.

Ὄχθας: τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ.

Ὀχθεῖ: στενάζει.

Ὀχθήσας: στενάξας.

[1] ὀνοῦνταί

* Inc. f. 90. c. 3.

*Ὄχθοι: αἱ τραχεῖαι καὶ δύσβατοι πέτραι· αἱ ἐξοχαί.[1]

*Ὄχθοιβος: λῶμα· Φερεκράτης Δήροις· Μίτραν ἁλουργῆ, στρόφιον, ὄχθοιβον, κτένα.

Ὀχθοίβους: τὰ λώματα· ἔστι δὲ περὶ τὸ στῆθος τοῦ χιτῶνος ἁλουργὲς πρόσραμμα.

*Ὄχθους: ὕψη· ὑψηλοὺς αἰγιαλούς.

Ὀχλίζειν: μοχλεύειν· κινεῖν.

*Ὄχλος: τὸ πλῆθος· καὶ τὴν ὄχλησιν.

Ὀχλῶν: ὀχευτικῶς ὀχῶν.

Ὀχμάζεται: συνέχεται· χειροῦται.

*Ὄχος Ἀκεσσαῖος:[2] ἐδόκουν αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι εἶναι σπουδαῖαι· ἡ γὰρ *Ἄκεσσα Σικελικὴ πόλις· Σοφοκλῆς Ὑδροφόροις· (*Ὄχοις Ἀκεσσαίοισιν ἐμβεβὼς πόδα).[3]

*Ὄψανον: τὴν ὄψιν.

Ὀψαρτυτής: μάγειρος.

Ὀψέ: βραδέως.

Ὀψαρτυτική: μαγειρική.

Ὀψεπέδων: οὐχὶ ὀψὲ πεπεδημένος· ἀλλὰ ὀψὲ λελυμένος.

Ὀψὲ ὁδοῦ: ὀψὲ πορείας.

Ὀψείοντες: ὀπτικῶς ἔχοντες· ἰδεῖν βουλόμενοι.

Ὀψιαίτερον: οὐκ ὀψίτερον.

Ὀψιγόνων: τῶν ὀψὲ καὶ μετὰ πολὺν χρόνον ἐσομένων.

[1] ὀ. ἐ. αἱ π. Porsonus, casu scilicet.
[2] ἀκεσαῖος, sed aliud σ statim supr.
[3] *Ὄχοις &c. om.

Ὀψιπέδων: ὁ μέχρι πολλοῦ ἐν πέδαις γεγονώς· σύνηθες Μενάνδρωι τὸ ὄνομα.

*Ὄψιν: οὐ τὸ πρόσωπον, οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμούς· ἀλλὰ τὴν πρόσοψιν λεκτέον.

Ὀψισθῆναι: τὸ ὀψὲ ἐλθεῖν λέγουσιν.

Ὄψ' ἦλθες· ἀλλ' εἰς τὸν Κολωνὸν ἴεσο:[1] παροιμία λέγεται ἐπὶ τῶν μισθαρνούντων.

Ὀψιγεννής: βραδέως γεννηθείς.

Ὄψις: ὅρασις.

Ὀψιτέλεστον: βραδέως τελειούμενον.

Ὄψον: πᾶν προσόψημα ἢ προσφάγιον.

Ὄψος: μοχθηρός.

Ὀψώνια: κέρδη· χαρίσματα.

Ὀψώνιον: τὴν ὀψωνίαν· τὸ δὲ παρ' ἡμῖν ὀψώνιον μισθὸν λέγουσι καὶ σιτηρέσιον.

Τέλος τοῦ ō στοιχείου.

* Inc. f. 90. c. 4.

[1] ἴεσο

ΦΩΤΙΟΥ ΛΕΞΕΙΣ.

ΦΩΤΙΟΥ

ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

ΛΕΞΕΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

E CODICE GALEANO DESCRIPSIT

RICARDUS PORSONUS.

PARS POSTERIOR.

SUMPTIBUS COLLEGII TRINITATIS CANTABRIGIÆ.

VENEUNT APUD J. MAWMAN, LONDINI.

M.DCCCXXII.

EXCUDIT A. J. VALPY, LONDINI.

ΦΩΤΙΟΥ

ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

ΛΕΞΕΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

Ἀρχὴ σὺν Θεῷ τοῦ π̄ῑ στοιχείου.

Πάγας: δίκτυα· παγίδας.

Παγασαί: Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς· ἐπίνειόν ἐστι Φεραίων.

Πάγη: θηρατικὸν ὄργανον· καὶ ἔστι τετράγωνον.

Παγκάλης: πάνυ καλῆς.

Παγκρατιασταῖς: ἀθληταῖς· πύκταις.

Παγκράτιον: πυγμή· ἀγών· ἄθλησις.

Πάγκυφος ἐλαία: ἡ κατακεκαμμένη.

Πάγοι: αἱ ἐξοχαὶ τῶν πετρῶν καὶ τῶν ὀρῶν.

Πάγον εὐτειχῆ: ἐν ὄρει τετειχισμένην.

Παθαίνεσθαι: οὐ δεινοπαθεῖν.

Παιάν: εἶδος ᾠδῆς.

Παιᾶνας: κώμους· εὐφημίας.

Παιανιεῖς καὶ Παιονίδαι: δῆμοι διττοί εἰσι Παιανιέων, τῆς Πανδιονίδος φυλῆς· οὕς[1] Διόδωρος καλεῖσθαι φησὶ Παιανίαν καθύπερθεν καὶ Παιανίαν ὑπένερθεν· τὸν δὲ δημότην ἑκατέρου δήμου καλεῖσθαι ὁμοίως Παιανιέα· διαφέρουσι δὲ οὗτοι τῶν Παιονιδῶν· δῆμος δέ ἐστι καὶ* οὗτος τῆς Λεοντίδος.

Παιανίσαι: τὸν Παιᾶνα ἐπικαλεῖσθαι· ἦν δὲ ἔθος καὶ ἐπὶ ἔργον ἐρχομένους[2] καὶ ἐπὶ τῆι νίκηι τοῦτο λέγειν.

Παιανίαζε[3] *ἐπορεύετο*: μὴ Παιανιοῖ· τὸ γὰρ Παιανιοῖ τὴν ἐν τόπωι σημαίνει δύναμιν.

Παιδαγωγηθεῖσαν πόλιν: ἀντὶ τοῦ ἀχθεῖσαν.

Παιδάρητος:[4] τῶν ἐκ Λακεδαίμονος ἐκπεμφθέντων ἐστὶν οὗτος ἁρμοστής· ἀνὴρ εἷς τῶν γεγονότων καλῶν.

Παιδάριον: οὐ μόνον τὸ ἄρρεν, ἀλλὰ καὶ τὸ θῆλυ λέγουσι.

Παιδάρια: τὰ μείζονα καὶ τὰ ἄρτι γεγονότα λέγεται.

[1] ὡς
[2] l. ἔργου ἀρχομένους
[4] Παιδάριτος

* Inc. f. 91. c. I.
[3] Παιάνιζε

Παιδέρως:[1] σφραγῖδος ὄνομα· οἱ δὲ ἀλείμματος.

Παιδεύειν: παιδοτροφεῖν.

Παιδιὰν καὶ παίγνιον: ἑκατέρως λέγουσιν.

Παιδικά: ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἀρρένων ἐρωμένων τάττεται ἡ λέξις· παραδείγματα δὲ τοῦ ἐπὶ μὲν τῶν ἀρρένων τάττεσθαι πολλά· καὶ ἐν τοῖς Ἀχιλλέως δ' ἐρασταῖς δῆλον ὡς οὕτως ἐξείληπται· ἐπιδόντων γάρ τι τῶν Σατύρων εἰς τὴν γυναικείαν ἐπιθυμίαν, φησὶν ὁ Φοίνιξ· Παπαῖ, τὰ παιδίχ', ὡς ὁραῖς,[2] ἀπώλεσας· καὶ Κρατῖνος Πανόπταις· Μισεῖς γὰρ τὰς γυναῖκας, πρὸς παιδικὰ δὲ τρέπῃ νῦν· ὅτι δὲ ἐκάλουν οὕτως καὶ τὰ πρὸς τὰς γυναῖκας Εὔπολις· φησὶ γὰρ ὡς πρὸς αὐλητρίδα τίς· Ἐγὼ δὲ χαίρω πρός γε τοῖς σοῖς παιδικοῖς· καὶ Κρατῖνος δὲ Ὥραις, τῆς παλλακῆς ἀποδημοῦντος τοῦ[3] Διονύσου ἐρώσης, φησὶν ἐπ' αὐτοῦ,—μακάριος τῶν παιδικῶν· οὐχὶ δὲ μόνον οἱ ἐρώμενοι καλοῦνται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ σπουδαζόμενοι πάνυ· κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπ' ἐκείνων· Πλάτων Φαίδρῳ· ἐσπούδακας, ὦ Φαῖδρε, ὅτι σου τῶν παιδικῶν ἐλαβόμην, ἐρεσχελήσων σε· λέγεται δὲ παιδικὸν καὶ τὸ παιδαριῶδες, οἷον τὸ ἁρμόζον παιδί· ἡ δὲ λέξις, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐπὶ τῶν ἀσελγῶς ἐρωμένων.

*[*Παιδεύειν:* παιδοτροφεῖν.]

Παιδικώτερον: ἱλαρώτερον.

Παιδισκάριον: κοράσιον δὲ οὐ λέγεται· ἀλλὰ καὶ κεκωμῳδήκει Φιλιππίδης, ὡς ξενικόν.

[1] Παίδερως

[2] ὁρᾷς

[3] σου

* Inc. f. 91. c. 2.

Παιδείαν: παιδικὴν ἡλικίαν.

Παιδιά: παῖγμα.

Παιδοκόμον: παῖδα τρέφοντα.

Παιδολέτειρα: παιδοφόνον.

Παιδοτρίβας: ἀλείπτας· γυμναστάς.

Παιδουργία: παιδοποιΐα.

Παιδοῦσα: ἐγκύμων.

Παίει: τύπτει.

Παίειν: ἐσθίειν.

Παιπάλη: ἄλευρον, ἀπὸ κριθῶν ἢ ἀπὸ κέγχρου.

Παιπάλημα: τὸν πανοῦργον καὶ ποικίλον ἐν κακίαι, καὶ παμπόνηρον σὺν ἀγχινοίαι.

Παιπάλημα: οἱ μὲν ὁ τραχὺς καὶ ἀνώμαλος ἄνθρωπος· καὶ γὰρ Ὅμηρος τὰς ἀνωμαλίας τῶν ὀρῶν παιπάλημα καλεῖ· οἱ δὲ τὸν εὐρίπιστον καὶ εὐμετάβολον, ἀπὸ τοῦ λεπτοτάτου ἀλεύρου.

Παῖσαι: τύψαι.

Παισθείς: τυπτηθείς.

Πεττείαις: παιδιαῖς· τάβλαις.

Παιῶνας: ἰατρούς· καὶ ἀλαλαγμούς· καὶ παιωνίζειν, τὸ ἀλαλάζειν.

Παιωνεῖον: ἰατρεῖον· θεραπευτήριον· ἢ σωτήριον φάρμακον.

Πακτῶσαι: σφηνῶσαι θύραν.

Παλάθαι: μάζαι σύκων.

Παλαιόν: οἱ ῥήτορες ἐχρήσαντο τωῖ παλαιὸν ἐπὶ ἀργυρίου ἐκ δανείσματος ὀφειλομένου· οὕτως Λυσίας ἐν τωῖ πρὸς Ἀλκίβιον· καί τοι εἰ ἀποδεδώκει τωῖ Κτησικλεῖ τὰς ν' παλαιάς, ὥσπερ οὗτος φησί.

Παλαιγενές: πρεσβύτατον.

Πάλαι: τὸ ἤδη λέγειν εἰώθασιν.

Πάλαι: καὶ τρίπαλαι· καὶ δεκάπαλαι λέγουσιν.

Παλαιοθέτης: παλαιοπράγμων καὶ δραστήριος.

Παλαιθέου: παλαιᾶς θεοῦ.

*Παλαιότερον: καὶ ἄνευ τοῦ ο λέγουσι· καὶ τὸ ὑπερθετικὸν, παλαίτατον.[1]

Παλαιστάς: σπιθαμάς· ἢ ἔμπαλιν.

Παλαιφάτου: παλαιᾶς καὶ ἀρχαίας· περὶ ἧς ἔφασαν ἔκπαλαι μῦθοι.

Παλαμᾶσθαι: τεχνάζεσθαι.

Παλαμίς: τεχνίτης.

Παλαμναῖος: φονεύς· ἢ μιαρός· παλαμναῖοι γὰρ λέγονται οἱ διὰ χειρὸς ἀνδροφονοῦντες· παρὰ τὴν παλάμην· καὶ Ζεὺς παλαμναῖος, ὁ τοὺς τοιούτους τιμωρούμενος· καὶ προστροπαῖος,[2] ὁ προστρέπων τὸ ἄγος αὐτοῖς.

Παλαμωμένων: χερσὶν ἐργαζομένων.

Παλαμῶν: χειρῶν.

Παλάσια: τὰ συγκεκομμένα σῦκα· παλάθην λέγουσι καὶ παλαθίδα· εἰσὶ δὲ ἐξ ἰσχάδων ἢ σύκων κεκομμένοι βῶλοι πλινθοειδεῖς.

Παλαστή: θηλυκῶς· Κρατῖνος Νόμοις·—μεῖζον τὸ δέος παλαιστῆς· Φιλήμων Ἐφεδρίταις· Σκιμπόδιον[3] ἓν καὶ κώδιον καὶ ψιαθίον· Ἴσως παλαστῆς.

Παλεύετε: θηρεύετε· καὶ τὰς περιστερὰς τὰς θηρευούσας, παλευτρίας καλοῦσιν.

* Inc. f. 91. c. 3.

[1] παλαίτερον

[2] προστρόπαιος

[3] σκηπ in σκιμπ statim mut.

Ὄχθοι : αἱ τραχεῖαι καὶ δύσβατοι πέτραι· αἱ ἐξοχαί.[1]

Ὄχθοιβος : λῶμα· Φερεκράτης Λήροις· Μίτραν ἀλουργῆ, στρόφιον, ὄχθοιβον, κτένα.

Ὀχθοίβους : τὰ λώματα· ἔστι δὲ περὶ τὸ στῆθος τοῦ χιτῶνος ἀλουργὲς πρόσραμμα.

Ὄχθους : ὕψη· ὑψηλοὺς αἰγιαλούς.

Ὀχλίζειν : μοχλεύειν· κινεῖν.

Ὄχλος : τὸ πλῆθος· καὶ τὴν ὄχλησιν.

Ὀχλῶν : ὀχευτικῶς ὀχῶν.

Ὀχμάζεται : συνέχεται· χειροῦται.

Ὄχος Ἀκεσσαῖος :[2] ἐδόκουν αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι εἶναι σπουδαῖαι· ἡ γὰρ Ἄκεσσα Σικελικὴ πόλις· Σοφοκλῆς Ὑδροφόροις· (Ὄχοις Ἀκεσσαίοισιν ἐμβεβὼς πόδα).[3]

Ὄψανον : τὴν ὄψιν.

Ὀψαρτυτής : μάγειρος.

Ὀψέ : βραδέως.

Ὀψαρτυτική : μαγειρική.

Ὀψεπέδων : οὐχὶ ὀψὲ πεπεδημένος· ἀλλὰ ὀψὲ λελυμένος.

Ὀψὲ ὁδοῦ : ὀψὲ πορείας.

Ὀψείοντες : ὀπτικῶς ἔχοντες· ἰδεῖν βουλόμενοι.

Ὀψιαίτερον : οὐκ ὀψίτερον.

Ὀψιγόνων : τῶν ὀψὲ καὶ μετὰ πολὺν χρόνον ἐσομένων.

[1] ἐ. ἐ. αἱ π. Porsonus, casu scilicet.
[2] ἀκεσαῖος, sed aliud σ statim supr.
[3] Ὄχοις &c. om.

Ὀψιπέδων: ὁ μέχρι πολλοῦ ἐν πέδαις γεγονώς· σύνηθες Μενάνδρωι τὸ ὄνομα.

*Ὄψιν: οὐ τὸ πρόσωπον, οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμούς· ἀλλὰ τὴν πρόσοψιν λεκτέον.

Ὀψισθῆναι: τὸ ὀψὲ ἐλθεῖν λέγουσιν.

Ὀψ' ἦλθες· ἀλλ' εἰς τὸν Κολωνὸν ἴεσο:[1] παροιμία λέγεται ἐπὶ τῶν μισθαρνούντων.

Ὀψιγεννής: βραδέως γεννηθείς.

Ὄψις: ὅρασις.

Ὀψιτέλεστον: βραδέως τελειούμενον.

Ὄψον: πᾶν προσόψημα ἢ προσφάγιον.

Ὄψος: μοχθηρός.

Ὀψώνια: κέρδη· χαρίσματα.

Ὀψώνιον: τὴν ὀψωνίαν· τὸ δὲ παρ' ἡμῖν ὀψώνιον μισθὸν λέγουσι καὶ σιτηρέσιον.

Τέλος τοῦ ō στοιχείου.

* Inc. f. 90. c. 4.

[1] ἴεσο

ΦΩΤΙΟΥ ΛΕΞΕΙΣ.

Παγκράτιον: πυγμή· ἀγών· ἄθλησις.

Πάγκυφος ἐλαία: ἡ καταχεκαμμένη.

Πάγοι: αἱ ἐξοχαὶ τῶν πετρῶν καὶ τῶν ὀρῶν.

Πάγον εὐτειχῆ: ἐν ὄρει τετειχισμένην.

Παθαίνεσθαι: οὐ δεινοπαθεῖν.

Παιάν: εἶδος ᾠδῆς.

Παιᾶνας: κώμους· εὐφημίας.

Παιανιεῖς καὶ Παιονίδαι: δῆμοι διττοί εἰσι Παιανιέων, τῆς Πανδιονίδος φυλῆς· οὓς[1] Διόδωρος καλεῖσθαι φησὶ Παιανίαν καθύπερθεν καὶ Παιανίαν ὑπένερθεν· τὸν δὲ δημότην ἑκατέρου δήμου καλεῖσθαι ὁμοίως Παιανιέα· διαφέρουσι δὲ οὗτοι τῶν Παιονιδῶν· δῆμος δέ ἐστι καὶ* οὗτος τῆς Λεοντίδος.

Παιανίσαι: τὸν Παιᾶνα ἐπικαλεῖσθαι· ἦν δὲ ἔθος καὶ ἐπὶ ἔργον ἐρχομένους[2] καὶ ἐπὶ τῆι νίκηι τοῦτο λέγειν.

Παιανίαζε[3] ἐπορεύετο: μὴ Παιανιοῖ· τὸ γὰρ Παιανιοῖ τὴν ἐν τόπωι σημαίνει δύναμιν.

Παιδαγωγηθεῖσαν πόλιν: ἀντὶ τοῦ ἀχθεῖσαν.

Παιδάρητος:[4] τῶν ἐκ Λακεδαίμονος ἐκπεμφθέντων ἔστιν οὗτος ἁρμοστής· ἀνὴρ εἷς τῶν γεγονότων καλῶν.

Παιδάριον: οὐ μόνον τὸ ἄρρεν, ἀλλὰ καὶ τὸ θῆλυ λέγουσι.

Παιδάρια: τὰ μείζονα καὶ τὰ ἄρτι γεγονότα λέγεται.

[1] ὡς

[2] l. ἔργου ἀρχομένους

[4] Παιδάριτος

* Inc. f. 91. c. 1.

[3] Παιάνιζε

Παιδέρως:[1] σφραγῖδος ὄνομα· οἱ δὲ ἀλείμματος.

Παιδεύειν: παιδοτροφεῖν.

Παιδιὰν καὶ παίγνιον: ἑκατέρως λέγουσιν.

Παιδικά: ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἀρρένων ἐρωμένων τάττεται ἡ λέξις· παραδείγματα δὲ τοῦ ἐπὶ μὲν τῶν ἀρρένων τάττεσθαι πολλά· καὶ ἐν τοῖς Ἀχιλλέως δ' ἐρασταῖς δῆλον ὡς οὕτως ἐξείληπται· ἐπιδόντων γάρ τι τῶν Σατύρων εἰς τὴν γυναικείαν ἐπιθυμίαν, φησὶν ὁ Φοίνιξ· Παπαῖ, τὰ παιδίχ', ὡς ὁρᾷς, ἀπώλεσας· καὶ Κρατῖνος Πανόπταις· Μισεῖς γὰρ τὰς γυναῖκας, πρὸς παιδικὰ δὲ τρέπῃ νῦν· ὅτι δὲ ἐκάλουν οὕτως καὶ τὰ πρὸς τὰς γυναῖκας Εὔπολις· φησὶ γὰρ ὡς πρὸς αὐλητρίδα τίς· Ἐγὼ δὲ χαίρω πρός γε τοῖς σοῖς παιδικοῖς· καὶ Κρατῖνος δὲ Ὥραις,[2] τῆς παλλακῆς ἀποδημοῦντος τοῦ[3] Διονύσου ἐρώσης, φησὶν ἐπ' αὐτοῦ,—μακάριος τῶν παιδικῶν· οὐχὶ δὲ μόνον οἱ ἐρώμενοι καλοῦνται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ σπουδαζόμενοι πάνυ· κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπ' ἐκείνων· Πλάτων Φαίδρῳ· ἐσπούδακας, ὦ Φαῖδρε, ὅτι σου τῶν παιδικῶν ἐλαβόμην, ἐρεσχελήσων σε· λέγεται δὲ παιδικὸν καὶ τὸ παιδαριῶδες, οἷον τὸ ἁρμόζον παιδί· ἡ δὲ λέξις, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐπὶ τῶν ἀσελγῶς ἐρωμένων.

*[*Παιδεύειν*: παιδοτροφεῖν.]

Παιδικώτερον: ἱλαρώτερον.

Παιδισκάριον: κοράσιον δὲ οὐ λέγεται· ἀλλὰ καὶ κεκωμῴδηκεν Φιλιππίδης, ὡς ξενικόν.

[1] Παίδερως

[2] ὁρᾷς

[3] σου

* Inc. f. 91. c. 2.

Παιδείαν: παιδικὴν ἡλικίαν.

Παιδιά: παῖγμα.

Παιδοκόμον: παῖδα τρέφοντα.

Παιδολέτειρα: παιδοφόνον.

Παιδοτρίβας: ἀλείπτας· γυμναστάς.

Παιδουργία: παιδοποιία.

Παιδοῦσα: ἐγκύμων.

Παίει: τύπτει.

Παίειν: ἐσθίειν.

Παιπάλη: ἄλευρον, ἀπὸ κριθῶν ἢ ἀπὸ κέγχρου.

Παιπάλημα: τὸν πανοῦργον καὶ ποικίλον ἐν κακίαι, καὶ παμπόνηρον σὺν ἀγχινοίαι.

Παιπάλημα: οἱ μὲν ὁ τραχὺς καὶ ἀνώμαλος ἄνθρωπος· καὶ γὰρ Ὅμηρος τὰς ἀνωμαλίας τῶν ὀρῶν παιπάλημα καλεῖ· οἱ δὲ τὸν εὐρίπιστον καὶ εὐμετάβολον, ἀπὸ τοῦ λεπτοτάτου ἀλεύρου.

Παῖσαι: τύψαι.

Παισθείς: τυπτηθείς.

Πεττείαις: παιδιαῖς· τάβλαις.

Παιῶνας: ἰατρούς· καὶ ἀλαλαγμούς· καὶ παιωνίζειν, τὸ ἀλαλάζειν.

Παιωνεῖον: ἰατρεῖον· θεραπευτήριον· ἢ σωτήριον φάρμακον.

Πακτῶσαι: σφηνῶσαι θύραν.

Παλάθαι: μάζαι σύκων.

Παλαιόν: οἱ ῥήτορες ἐχρήσαντο τῶι παλαιὸν ἐπὶ ἀργυρίου ἐκ δανείσματος ὀφειλομένου· οὕτως Λυσίας ἐν τῶι πρὸς Ἀλκίβιον· καί τοι εἰ ἀποδεδώκει τῶι Κτησικλεῖ τὰς ν′ παλαιάς, ὥσπερ οὗτος φησί.

Παλαιγενής: πρεσβύτατον.
Πάλαι: τὸ ἤδη λέγειν εἰώθασιν.
Πάλαι: καὶ τρίπαλαι· καὶ δεκάπαλαι λέγουσιν.
Παλαιοθέτης: παλαιοπράγμων καὶ δραστήριος.
Παλαιθέου: παλαιᾶς θεοῦ.
*Παλαιότερον: καὶ ἄνευ τοῦ ō λέγουσι· καὶ τὸ ὑπερθετικὸν, παλαίτατον.[1]
Παλαιστάς: σπιθαμάς· ἢ ἔμπαλιν.
Παλαιφάτου: παλαιᾶς καὶ ἀρχαίας· περὶ ἧς ἔφασαν ἔκπαλαι μῦθοι.
Παλαμᾶσθαι: τεχνάζεσθαι.
Παλαμίς: τεχνίτης.
Παλαμναῖος: φονεύς· ἢ μιαρός· παλαμναῖοι γὰρ λέγονται οἱ διὰ χειρὸς ἀνδροφονοῦντες· παρὰ τὴν παλάμην· καὶ Ζεὺς παλαμναῖος, ὁ τοὺς τοιούτους τιμωρούμενος· καὶ προστροπαῖος,[2] ὁ προστρέπων τὸ ἄγος αὐτοῖς.
Παλαμωμένων: χερσὶν ἐργαζομένων.
Παλαμῶν: χειρῶν.
Παλάσια: τὰ συγκεκομμένα σῦκα· παλάθην λέγουσι καὶ παλαθίδα· εἰσὶ δὲ ἐξ ἰσχάδων ἢ σύκων κεκομμένοι βῶλοι πλινθοειδεῖς.
Παλαστή: θηλυκῶς· Κρατῖνος Νόμοις·—μεῖζον τὸ δέος παλαιστῆς· Φιλήμων Ἐφεδρίταις· Σκιμπόδιον[3] ἓν καὶ κώδιον καὶ ψιαθίον Ἴσως παλαστῆς.
Παλεύετε: θηρεύετε· καὶ τὰς περιστερὰς τὰς θηρευούσας, παλευτρίας καλοῦσιν.

* Inc. f. 91. c. 3.
[1] παλαίτερον
[2] προστρόπαιος
[3] σκηπ in σκιμπ statim mut.

Παλευτά: τὰ λίνα οἷς τὰ θηρία ἁλίσκεται· ὡς καὶ παλευτρίδες, αἱ περιστεραί.

Παλεῦσαι: ἐξαπατῆσαι· ὑπαγαγέσθαι· καὶ παλεύτρια, περιστερὰ πλάνος.

Παλεῦσαι: ὑπαγαγέσθαι· ἀπὸ τῆς πάλης ἢ τοῦ παλαίειν· οὕτως δὲ ἔλεγον τὸν εὐεξαπάτητον.

Παλημάτιον: λεπτὸν ἄλευρον.

Παλίλλογα: παλισύλλεκτα.

Παλιλλογία: ταυτολογία.

Παλιμβαλής: ὁ ἀνάταυρα πεσών.

Παλίμβιος: ὡς ἐξ ἀναβιώσεως.

Παλιμβολία: ἡ εὐμετάβλητος γνώμη.

Παλίμβολος: ἀδόκιμος· εὐμετάβολος· ἀνελεύθερος· Κλήμης· δύναται καὶ ἀντὶ τοῦ παλίμβολος, ἐναντιόβουλος·* ἐναντιογνώμων· ὡς καὶ παλίνδης ὄνος.

Παλιμπετής: ὀπισθόρμητος.

Παλίμφημα: δύσφημα· κακά· ἐναντία.

Παλινάγγελος: ὀπίσω ἐπανελθὼν ἄγγελος.

Παλινάγρετον: πάλιν καὶ αὖθις· ὑστερόληπτον.

Παλιναίρετα: ἐπεσκευασμένα· καὶ οἷον ἐπίγναφα· οὐ καινὰ οὐδὲ ὑγιῆ.

Παλιναίρετα: φευκτά· ἔκκλιτα· τὸ ἐναντίον αὐτῆι τῆι αἱρέσει πάθος ἐμποιοῦντα· σημαίνει δὲ καὶ παλαιά· Πλάτων ἐν Τιμαίωι[1] παλιναίρετα γάρ φησι γεγονότα πάντα καὶ διεφθαρμένα.

* Inc. αντιοβούλος f. 91. c. 4.

[1] πάλιναυ (τ superscr.) primo ut puto; nunc erasis ν et υ, παλαι πά (ά λ τ superscr.) factum; παλαιά certe ejusdem. Etiam ω in τιμαίωι in litura.

Παλιναίρετος: Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου ἐκφυλλοφορηθέντος ἐνδείξει· μήποτε δὲ αἱρετὸν λέγει ὁ ῥήτωρ τὸν Πολύευκτον· ἐπειδὴ γὰρ συκοφαντῶν τινὰς, ἔπειτα λαμβάνων δῶρα τούτοις αὐτοῖς ἐβοήθει· ἢ ὅτι συκοφάντης ἁλοὺς ἐζημιοῦτο, καὶ διὰ τοῦτο ἐκωλύετο λέγειν, πρὶν ἀποτίσαι τὴν ζημίαν ἣν ὤφειλεν· ἔπειτα ἀποτίσας τὴν ζημίαν, πάλιν ἔλεγεν· ἐκάλουν δὲ τοὺς τοιούτους παλιναιρέτους· ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀποχειροτονηθέντας ἄρχοντας τινὰ ἀρχὴν καὶ πάλιν χειροτονηθέντας· Πίνδαρος δὲ ἐν Διθυράμβοις ἐπὶ τῶν καθαιρεθέντων οἰκοδομημάτων καὶ ἀνοικοδομηθέντων ἐχρήσατο τῇ λέξει.

Παλινδικεῖ: ἐπισυνάπτει δίκην.

Παλινδορία: σκύτος.

Παλινδρομῶν: ὑποστρέφων.

Παλιγκάπηλος: ὁ μεταπράτης.

Παλιγκάπηλος: ὁ τὸ αὐτὸ ἀγοράζων καὶ πωλῶν· λέγουσι δὲ καὶ παλινέμπορος.

Πάλιν: καὶ αὖθις· καὶ αὖτις· ταῦτα τὰ τρία ταυτὸν σημαίνει· ὥστε καὶ ἐκ παραλλήλου χρῶνται ἀμφοῖν· αὖτις πάλιν, πάλιν αὖτις λέγοντες.

Παλινοδία: ἐναντία ὁδός.

Παλίνορσος: ὀπισθόρμητος.

Παλινοστήσας: ἐπανελθών.

* *Παλινσκίωι*: σκοτεινωῖ· τὸ γὰρ πάλιν ἐπίτασιν δηλοῖ· ὡς παλιγκάπηλος καὶ παλίμπρατος.

Παλιντράπελον: ἀντίστροφον· ἐναντίον· ἀντεστραμμένον.

* Inc. f. 92. c. 1.

Παλινωιδία: ἐναντία ωἰδή· ἢ τὸ τὰ ἐναντία εἰπεῖν τοῖς προτέροις.

Παλίνρυτα: κύμβαλα.

Παλίνσκιον: τὸ ὑπὸ ἄλλου σκιαζόμενον.

Παλίμβολον: Αἰσχίνης ἐν τωῖ περὶ παραπρεσβείας· ὁ πολλάκις ἐπ' ἐμπολῆι μεταβεβλημένος, καὶ λεγόμενος ἐν τωῖ βίωι παλίμπρατος, παλίμβολος ἐλέγετο· ὡς Δείναρχος δηλοῖ καὶ Μένανδρος.

Παλιρρόθιον: ἐκ[1] τοὐπίσω ἐφωρμηκός.

Παλίνσκιον: Ἰσαῖος μὲν ἀντὶ τοῦ σύσκιον· Ἀρχίλοχος δὲ ἀντὶ τοῦ σκοτεινόν· καὶ Σοφοκλῆς·— χειμῶνι (σὺν)[2] παλινσκίωι· ἀντὶ τοῦ ζοφερωῖ.

Παλίωξις: ἡ ἐξ ἐπιστροφῆς δίωξις· ὅταν οἱ φεύγοντες μεταβαλλόμενοι διώκωσιν.

Παλιώρους: ἀκοντιστάς.

Παλλάς: παρθένος μεγάλη· ἔστι δὲ ἐπίθετον Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ δόρυ· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνηιρηκέναι Πάλλαντα ἕνα τῶν Τιτάνων.

Παλλάδος πρόσωπον: τοὺς στατῆρας· ἀπὸ τοῦ σεσημασμένου· ἐκ θατέρου γὰρ Ἀθηνᾶς πρόσωπον ἦν.

Παλλακίς: κόρη.

Παλλακόν: τὸν παλλακευόμενον.

Παλαμναῖος: τοὺς αὐτοχειρία τινὰς ἀνελόντας τηῖ παλάμηι παλαμναίους ἐκάλουν.

Παλληνεύς: Παλλήνη δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος· τὸ δὲ ἐκ τόπου ἐπίρρημα, Παλλήνηθεν· ὁ δὲ δημότης, Παλληνεύς· ὅτι δέ ἐστι καὶ ἐν Θραίκηι Παλλήνη, γνώριμον.

[1] εἰς [2] om. σὺν

Πάλλει : κινεῖ· σείεται· ἅλλεται.
Παλλόμενον : ἀλλόμενον· κληρούμενον.[1]
Παλμός : τρόμος· σεισμός.
Πάλος : κλῆρος.
Παλτά : τὰ δόρατα.
Παλτάρια : σεμίδαλις.
Παμμάχιον : παγκράτιον.
Παμμήστορα : πάντων τεχνίτην.
Πάμπαν : παντελῶς· Δράκων δὲ ὁ Στρατονικεὺς συναλιφὴν[2] εἶναι φησὶν ἐκ τοῦ (παντάπασι).
* Παμπήδην : παντελῶς.
Παμπησία : παγκτησία.
Παμπληθεῖς : πάνυ πολλάς.
Παμύλης : Αἰγύπτιος θεὸς Πριαπώδης.
Παμφαής : ἡ πᾶσι φαίνουσα φαιδρότης.
Πάμφορος : παντοῖα φέρων.
Παναγές : καθαρόν· ἄγος γὰρ καὶ ἁγνεία, καὶ μύσος κατὰ ἀντίφρασιν.
Παναγής : ὁ κατὰ πάντα ἁγνός.
Παναθήναια : Ἀθήνησιν ἑορτὴ ἐπὶ τωῖ ὑπὸ Θησέως γενομένωι συνοικισμωῖ, πρὸ τοῦ Ἐριχθονίου τοῦ Ἡφαίστου καὶ Γῆς· Ἀθηναίων· ὕστερον δὲ ὑπὸ Θησέως· πεντέτης· καὶ ἀγωνίζεται παῖς, Ἰσθμικοῦ πρεσβύτερος· καὶ ἀγενείου· ἀνήρ· τῶ[3] δὲ νικῶντι δίδοται ἆθλον, ἔλαιον ἀμφιφορεῦσι· καὶ ὁ νικῶν στεφανοῦται· ἐλαίαι πλεκτηῖ.

[1] πληρούμενον
[2] Sic. Desinit artic. in τοῦ, sine punctis. In marg. nota /
* Inc. f. 92. c. 2.
[3] τὸ

Παναθήναια : ἀγὼν πεντετηρικὸς Ἀθήνησιν.

Πανάκεια : θεραπεία.

Παναλκές : ἰσχῡρότατον.[1]

Πανάμερον : δι᾿ ὅλης τῆς ἡμέρας.

Πανάνυτον : παντοδύναμον.

Πανάπυστος : ἀνήκοος.

Παναρμόνιον : πάντοθεν ἡρμοσμένον.

Παναυγές : πάνυ λαμπρόν.

Πανδαισίας : πολυτελοῦς τραπέζης· εὐωχίας.

Πανδαισία : ἡ πάντα ἔχουσα ἄφθονα καὶ μηδὲν ἐλλείπουσα ἐν τῇ δαιτί.

Πανδαίσιον : πολυτελὴς τράπεζα.

Πανδαμάτωρ : πάντας ὑποτάσσων.

Παναθήναια : διττὰ Παναθήναια ἤγετο Ἀθήνησι· τὰ μὲν καθ᾿ ἕκαστον ἐνιαυτόν, τὰ δὲ διὰ πεντετηρίδος, ἃ καὶ μεγάλα ἐκάλουν· ἤγαγε δὲ τὴν ἑορτὴν πρῶτος Ἐριχθόνιος ὁ Ἡφαίστου· τὰ δὲ Παναθήναια πρότερον Ἀθήναια ἐκαλοῦντο.

Πάνακτος : πόλις μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας· Θουκυδίδης δὲ καὶ οὐδετέρως καλεῖ τὸ *χωρίον, Μένανδρος δὲ ἀρσενικῶς.

Πάνδια : ἑορτή τις· ἀπὸ Πανδίας τῆς Σελήνης· ἢ ἀπὸ Πανδίονος, οὗ ἐστὶ καὶ φυλὴ ἐπώνυμος· ἄγεται δὲ αὕτη τῷ Διί· ἐπονομασθεῖσα ἴσως οὕτως ἀπὸ τοῦ πάντα δεῖν θύειν τῷ Διί.

Πάνδια : ἑορτή τις Ἀθήνησι, μετὰ τὰ Διονύσια ἀγομένη.

Πανδείνως : εὐφήμως· λέγεται δὲ ὡς παναθλίως.

[1] ῡ ms. ut hic.   * Inc. f. 92. c. 3.

Πανδερκεῖς : *πάντα ὁρῶντες.*

Πάνδημος Ἀφροδίτη : *οὕτως ἐκάλουν τὴν ἀφιδρυθεῖσαν περὶ τὴν ἀρχαίαν ἀγοράν· διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τὸ παλαιόν· ἃς ἐκάλουν ἀγοράς· ἔστι δὲ τὸ πάνδημον πάγκοινον.*

Πανδήμου : *παντὸς τοῦ πλήθους· ἢ παντὸς τοῦ δημώδους καὶ ἀγελαίου ὄχλου.*

Πανδιονίς : *μία τῶν ι' φυλῶν παρὰ Ἀθηναίοις· ἀπὸ Πανδίονος τοῦ Ἐριχθονίου κληθεῖσα.*

Πανδοκεῖον : *καταγώγιον· τὸ διδόμενον μισθοῦ στεγανόμιον·*[1] *λέγεται καὶ διὰ τοῦ χ̄ῑ, διὰ τὴν τῶν στοιχείων συγγένειαν.*

Πανδοσία : *πόλις μία τῶν ἐν Κασωπία.*

Πάνδροσος : *ὄνομα γυναικός.*

Πανδωρία : *ἡ γῆ.*

Πανιὰς αἶσα : *ἀπὸ τοῦ Πανός.*[2]

Παγκαρπία : *πανσπερμία.*

Παννύχιον : *ὅλην τὴν νύκτα.*

Πανομφαίωι : *ωἷ πᾶσα φήμη καὶ μαντεία ἀναφαίνεται.*

Πανόν : *ἀπὸ τοῦ πάντα φαίνειν σχηματισθέντα, κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ̄· Σοφοκλῆς Ἑλένης γάμωι.*

Πανόπτης Ζεύς :[3] *πολυόφθαλμος· καὶ πανόπτρια.*

Πανὸς σκῶλος : *ὄνομα σχήματος.*

Πανός : *δέσμη κληματίδων· οἱ δὲ νεώτεροι Ἀττικοὶ φανόν· Ἀριστοφάνης.*

[1] *-μεῖον* [2] In marg. nota /

[3] *γάμωι· ζεύς·* sine aliis punctis quæ articuli finem indicent. Nota / in marg. Deinde nov. artic. *Πανόπτης* : *πολ.*

Πανός: *σκοπός*·[1] *μανιώδης*· *ἐπεὶ τῶν φανταστῶν αἴτιος ὁ Πάν*· *παρὰ τὸ φαίνειν λελεγμένος*.

Πανοσπρία: *ἡ ἐκ τῶν ὀσπρίων μίξις*.

Πάνοψ: *ἥρως Ἀττικός*· *καὶ ἐν τοῖς ἐπωνύμοις*.

Πανοῦργος: *ὁ πάντα ἐν πονηρίᾳ ἐργαζόμενος*· *λέγεται** *δὲ καὶ ὁ πάνυ φρόνιμος καὶ ὁ πάντα ἐπιστάμενος*.

Πανσέληνον: *λεκτέον, οὐ πληροσέληνον*.

Πανσθενέστατον: *ἰσχυρότατον*.

Πανσπερμία: *παγκαρπία*.

Πανστρατεία: *οὕτως λέγει καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ ἄλλοι*.

Πάντα θεῖ κἀλαύνεται: *παροιμία ἐπὶ τῶν εὐπόρων*.

Πάντα κάλων σείειν: *παροιμία ἐπὶ τῶν πάσηι προθυμίαι χρωμένων*· *παρῆκται δὲ ἀπὸ τῶν τὰ ἅρμενα χαλώντων*.

Πάντα κάλων: *ἐπὶ τῶν μετὰ πάσης προθυμίας πραττόντων*.

Πάντα λίθον κινεῖν: *Πολυκράτει τῶι Θηβαίωι χρησμὸς ἐξέπεσεν*· *πριαμένωι τόπον ἔνθα Μαρδόνιος ἐσκήνωσεν, ὅτε Πέρσαι ἔφυγον, εὑρεῖν χρυσόν*· *οἱ δὲ εἰρῆσθαι φασὶν ἀπὸ τῶν τοὺς καρκίνους θηρευόντων*.

Πάντα ὀκτώ: *οἱ μὲν Στησίχορον φασὶν ἐν Κατάνηι ταφῆναι πολυτελῶς πρὸς ταῖς ἀπ᾽ αὐτοῦ Στησιχορείοις πύλαις λεγομέναις*· *καὶ τοῦ μνημείου ἔχοντος ὀκτὼ κίονας, καὶ ὀκτὼ βαθμοὺς, καὶ ὀκτὼ γωνίας*·

[1] σκο^{χ}πὸς (Accentum ut videtur delet. Imitatur Porsonus.)

* Inc. f. 92. c. 4.

οἱ δὲ ὅτι Ἀλήτης[1] κατὰ χρησμὸν τοὺς Κορινθίους συνοικίζων, ὀκτὼ φυλὰς ἐποίησεν πολίτας καὶ ὀκταμερῆ τὴν πόλιν.

Παντάπασιν: ἀντὶ τοῦ παντελῶς καὶ ὁλοσχερῶς· σφόδρα.

Πανταχῇ: πάντα τρόπον· καὶ πανταχοῦ, ἐν παντὶ τόπωι· καὶ πανταχόθι· πανταχοῖ δὲ καὶ πανταχόσε, εἰς πάντα τόπον.

Παντέλειον: ὁλόκληρον.

Παντευχίαν: πανοπλίαν.

Παντὶ σθένει: ὅλη[2] δυνάμει.

Παντί τωι: παντί τινι.

Παντοδαπά: παντοῖα.

Παντοδαπώτερον:[3] συγκρίνοντες λέγουσιν.

Παντὸς μᾶλλον: ἀντὶ τοῦ πάντως.

Πάντοσε: πανταχοῦ.

Πάνυ: λίαν.

Πάνυ σφόδρα: ἀνάπαλιν δ' οὐ λέγουσι σφόδρα πάνυ.

Πανύστατον: πάντων ἔσχατον.

Παμφάλυα: τὸν πομφόλυγα· Σώφρων.

Πανώλης: πανώλεθρος.

Πάξοι: νῆσοι κατ' Ἰταλίαν.

Παπάζοιεν: πατέρα καλοῖεν.[4]

Πάπας: τοὺς πατέρας καλοῦσιν.

*Πάππος: αἱ ἐπὶ τοῦ κάτω χείλους τρίχες· μύσταξ δὲ, αἱ ἐπὶ τοῦ ἄνω.

Πάπποι: αἱ τῶν ἀκανθῶν ἐξανθήσεις.

[1] ἀλίτης [2] πάσηι, sed ·ὅλη· statim supr.
[3] -ότερον [4] παρακ. pro πατέρα κ. * Inc. f. 93. c. 1.

Παπταίνειν: ἐρευνᾶν.

Παρά: διά.

Παραβαλέσθαι: τὸ παύσασθαι καὶ ἀπαλλαγῆναι· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων.

Παραβάλλεσθαι: τὸ ἐξαπατῆσαι· Θουκυδίδης α΄· οὕτως καὶ Ὅμηρος· παραβλήδην[1] ἀγορεύων.

Παραβαλεῖς: παραθήσεις· ὁμοιώσεις· ἐπιφοιτήσεις.

Παραβάλοιτο: ἀντὶ τοῦ παραπέμψαιτο· Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος.

Παραβαλοῦ: παύου· κυρίως δὲ παραβάλλειν λέγεται τὸ παῦσαι τὴν κώπην τῆς εἰρεσίας.

Παραβάλλεσθαι: παρακαθῆσθαι· συνθέσθαι.

Παραβεβάσθαι τὰς σπονδάς: τὸ παθητικὸν τοῦ παραβεβηκέναι, πάνυ ἀκολούθως· Θουκυδίδης.

Παραβιβάζεσθαι: παραβαίνεσθαι.

Παραβλέπειν: ὑποβλέπειν.

Παραβλήδην: ἀπατητικῶς· παραλογιστικῶς.

Παραβληθησόμενος: συγκριθησόμενος· ὁμοιωθησόμενος.

Παραβλῶπες: παρορῶντες· στραβοί.

Παραβολή: πραγμάτων ὁμοίωσις.

Παράβολος: * * * * [2]

Παραβύουσα: παρακαλύπτουσα.

Παράβυστον: παρακεκρυμμένον·* λάθρᾳ γινόμενον.

Παράβυστον: οὕτως ἐκαλεῖτο τί τῶν παρὰ Ἀθηναίοις δικαστηρίων· ἐν ᾧ ἐδίκαζον οἱ ια΄· ἐκαλεῖτο δέ τις ἐν τοῖς νυμφικοῖς δωματίοις καὶ κλίνη παρά-

[1] παρὰ αὐλίδην [2] Desunt puncta; semiversus vacuus.
* Inc. f. 93. c. 2.

βυστος· ἧς μέμνηται καὶ Ὑπερίδης ἐν τῶι κατὰ Πατροκλέους· λέγεσθαι δ' ἔοικε ταῦτα κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς φορτίοις παραβυσμάτων, τουτέστι, παραπληρωμάτων.

Παραγγείλας * * * *[1]

Παραγκωνίσας: ἀποστρέψας· ἐκ τῶν ἀγκώνων δήσας.

Παραγνούς: παρανοήσας.

Παραγγελία: (ὅση σπουδὴ καὶ παραγγελία)[2] περὶ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα γέγονε· καὶ Αἰσχίνης δὲ τρόπον τινὰ τῆι αὐτῆι διανοίαι ἐχρήσατο ἐν τῶι κατὰ Κτησιφῶντος· τὴν μὲν παρασκευὴν ὁρᾶτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ παράταξιν ὅση γεγένηται, καὶ τὰς κατὰ τὴν ἀγορὰν δεήσεις, αἷς κέχρηνται τινές· Δείναρχος ἐν τῆι κατὰ Πολυεύκτου ἀποφάσει· καὶ τὰς ἰδίας παραγγελίας γεγενημένας καὶ τὰς δεήσεις.

Παραγραφή: δίκη λεγομένη ὑπὲρ τοῦ μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην· μηδὲ ἀγωνίσασθαι τὴν εὐθυδικίαν· παρεγράφοντο δὲ διὰ τρόπων δ'· διὰ προσώπων· διὰ χρόνων· διὰ τόπων· διὰ τρόπων.

Παραγράφεται: ἐξουθενεῖ· παραιτεῖται· ἀποβάλλεται.

Παραγραφή: οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ κοινοῦ καὶ γνωρίμου τίθεται παρὰ τοῖς ῥήτορσιν,* ἀλλ' ἰδίως Ἰσοκράτης παραγραφῆς εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἀπογραφῆς· καὶ ἔστι

[1] Desunt puncta; semiversus vacuus.

[2] iv. voces om. * Inc. τορσιν f. 93. c. 3.

τὸ λεγόμενον παρ' αὐτοῦ ἀφ' οὗ ἀντέγραψαν· τοῦτο δ' ἂν εἴη, ἀφ' οὗ παρεθέμην· ὁ δὲ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους, οὐδὲ μέχρι παραγραφῆς φησίν· ἀντὶ τοῦ οὐδὲ μέχρι τινὸς ὡρισμένου χρόνου καὶ παραγεγραμμένου, ὅπέρ ἐστι περιγεγραμμένου.

Παραγραφή: ὅτ' ἂν λέγηι τίς, ὅτι τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ τὸ ἔγκλημά ἐστιν, εἰσήχθη πρότερον εἰς δικαστήριον, καὶ γένηται περὶ αὐτοῦ γνῶσις· καὶ διὰ τοῦτο φησὶ μὴ δεῖν ἔτι περὶ αὐτοῦ συνίστασθαι κρίσιν· μάλιστα δὲ τοὺς νόμους ἀναγινώσκει τοῖς δικασταῖς· οἳ πλεονάκις δικάζεσθαι περὶ τῶν αὐτῶν οὐ συγχωροῦσιν· λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἅμα τοῖς δικασταῖς παραδεικνὺς, ὡς οἱ πάλαι δικάσαντες καὶ δικαίως, καὶ κατὰ τοὺς νόμους ψηφίσαντες· καὶ τοῦτό ἐστι παραγραφή· καὶ ἐπ' ἐκείνηι τῆι δίκηι, περὶ ἧς οὐδὲν ὥρισται παρὰ τοῖς νόμοις, οὐδὲ ἔνεστιν αὐτὴν ὁ εἰσάξων, ὥσπερ καὶ τὰς ἄλλας δίκας· τῶν γὰρ ἄλλων δικῶν προστέτακται ἑκάστωι τῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς εἰσάγειν τινά· παραγράφεσθαι οὖν ἐφεῖται καὶ τοῖς τοσοῦτον τί ἐγκαλουμένοις, περὶ οὗ οὐ νενομοθέτηται.

Παράδειγμα: εἰκών· ἢ χαρακτὴρ ἔννοιαν ἔχων αἰσθητοῦ πράγματος· ἰστέον δὲ ὅτι ἄλλο παράδειγμα καὶ ἄλλο παραβολή· παράδειγμα μὲν γάρ ἐστιν, ὅτ' ἂν ἀντιπαραθῆι τις ὅμοιον ὁμοίωι· οἷον, λογικῶι λογικόν·* παραβολὴ δὲ, ὅτ' ἂν ἀνόμοιον ἀνομοίωι· οἷον, ἀλόγωι λογικόν· ἢ ἔμπαλιν.

* Inc. f. 93. c. 4.

Παράδειξις: ὁμοιότης· δήλωσις.

Παράδεισος: τὸ ἐνεστώς· σημαίνει δὲ οἷον τὸ ἐμπεριπατεῖσθαι τεθειμένως διὰ τὴν ἀναισθησίαν· ὁ γὰρ παράδεισος ἐπὶ τοῦ περιπάτου δένδρα καὶ ὕδατα ἔχοντος· καὶ χρῶνται συνεχῶς οἱ κωμικοὶ, τιθέντες τὸν παράδεισον ἐπὶ τῶν ἀναισθητῶν· ἔστι δὲ τοὔνομα Περσικὸν, καὶ λέγεται φαρδαιθί.

Παραδιαιτᾶσθαι: τὸ παρ' ἑτέρῳ τινὶ τρέφεσθαι.

Παρὰ δίκην: παρὰ τὸ δίκαιον.

Παράδοξον: ἀπροσδόκητον· θαυμαστόν.

Παραζηλῶν: παροξύνων· ζηλοτυπῶν.

Παραθέουσι: παρατρέχουσιν.

Παραθήγειν: ἀκονᾶν· παροξύνειν.

Παραθήκην: Πλάτων Συμμαχίαι.[1]

Παραιρημάτων: τῶν ἱματίων· Θουκυδίδης.

Παρασαβάζειν:[2] παραμαίνεσθαι· ἀπὸ τοῦ σαβοῦ· τοὺς γὰρ παρὰ τῷ Σαβαζίῳ βακχεύοντας καλοῦσι σαβούς· καὶ τὸ βακχεύειν σαβάζειν.

Παραθήξονται: παρακονήσονται.

Παραθρήσειας: παρίδης.

Παραιξορουσον: Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς· ἀπέδωκαν δὲ οἱ μὲν παιδιᾶς εἶδος τί· Εὐφρόνιος δὲ παροιμιωδῶς λέγεσθαι ἐπὶ τῶν παρακελευομένων ταχέως ἥκειν, ἢ ἀπαλλάττεσθαι.[3]

Παραιρήσεται: ἀφαιρήσεται.

Παραιροῦνται: ἀφαιροῦνται.

Παρακαρής: ὀλίγου.

[1] συμμαχίαν

[2] Παραισ.

[3] Semel λ

Παραίσια: ἀπαίσια.

Παραιτεῖσθαι: παρακαλεῖν· συγγνώμην αἰτεῖν.

Παραιτητής: παρακλήτωρ· ἀπολογούμενος.

Παρακαταβολή: πρόθεσις τοῦ δεκάτου μέρους τοῦ τιμήματος.

Παρακαταβολὴ καὶ παρακαταβάλλειν: οἱ ἀμφισβητοῦντες χρημάτων τινῶν* δεδημευμένων πρὸς τὴν πόλιν· καὶ οἱ περὶ κλῆρον ἢ ἐπὶ κλῆρον πρὸς ἰδιώτας ἀντιδικοῦντες ἀργύριον τί κατετίθεσαν· καὶ τοῦτο ἐχρῆν αὐτοὺς στρέφεσθαι, εἰ τὴν δίκην ἡττηθεῖεν· ἐπὶ μὲν οὖν τῶν πρὸς τὸ δημόσιον ἀμφισβητήσεων, δῆλόν ἐστιν ὅτι τὸ πέμπτον μέρος τοῦ ἀμφισβητουμένου κατετίθετο· Δημοσθένης μέν τοι ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ περὶ ἰδίας τινὸς δίκης φησί· καὶ μετὰ ταῦτα προσκαλεῖται μέν με τὴν δίκην πάλιν· ἐπειδὴ θᾶττον ἀνείλετο τὰς παρακαταβολάς.

Παρακαταθήκη: ἐνέχυρον.

Παρακατάστασις: ἀργύριον ἐν μιᾷ δραχμῇ ὑπὸ τῶν ἰδίας δικαζομένων δίκας τοῖς διαιτηταῖς καταβαλλόμενον· ἔτι δὲ καὶ παρὰ τῶν ὑπομνυμένων αὐτάς· κατεβάλλετο δὲ καὶ τοῖς θεσμοθέταις ἐπί τισι γραφαῖς.

Παρακεκομμένος: ἐξεστηκώς· παράφρων· μαινόμενος.

Παρακελεύεται: προτρέπεται· διεγείρει.

Παρακέλευστοι: οἱ ἐκ παρακελεύσεως καὶ παρακλήσεως συλλαμβάνοντες καὶ οὐ στασιάζοντες.

* Inc. f. 94. c. 1.

Παρακέλευστοι: οἱ σπουδασταί· ὁ γὰρ σπουδαστὴς τὸν αὐστηρὸν καὶ σπουδαῖον οἰκεῖον δηλοῖ.

Παράκλησις: ἀντὶ τοῦ προτροπή· Ἰσοκράτης Παραινέσεσι· διόπερ ἡμεῖς οὐ παράκλησιν εὑρόντες, ἀλλὰ παραίνεσιν γράψαντες· Λυκοῦργος δὲ ἀντὶ τῆς δεήσεως ἐχρήσατο, λέγων· ὑμᾶς οἶμαι τοῦτο ποιήσειν, καὶ χωρὶς τῆς ἐμῆς παρακλήσεως.

Παρακινοῦντα: ἐξιστάμενα.

Παράκλητος: ὡς ἡμεῖς, εἴρηκεν Λυκοῦργος.

**Παρακοίτης*: ἀνήρ.

Παρακοᾶν: παραναεῖν καὶ παραφρονεῖν· κοᾶν γὰρ καὶ κονᾶν, τὸ φρονεῖν.

Παρακονᾶν:[1] τὸ ἐν τῷ φιλεῖν διατρίβειν.

Παρὰ κωφὸν ἀποπέρδειν: παροιμία· ἐπὶ ἀναισθήτων.

Παρακροτοῦντες: παραθαρσύνοντες· παρορμῶντες.[2]

Παρακρούεταί: ἀντὶ τοῦ ἐξαπατᾷ· μετῆκται δὲ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἱστάντας τί ἢ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν, ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν.

Παρακεχόρδικεν:[3] οἷον παρημάρτηκεν· λέγουσιν Ἀττικοὶ, καὶ παράχορδον.

Παρακρούεσθαι: ἐξαπατῆσαι· ἤτοι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν οὐ βίαι, ἀλλ' ἐξ ἐνέδρας παρακρουόντων χειρὶ ἢ ποδί.

Παρακρουσιχοίνικος: παρακρουόμενος ἐν τῷ μετρεῖν·

* Inc. f. 94. c. 2.

[1] κ recentioris; sed et principio ita fuisse liquet. Hunc artic. om. Pors.

[2] παρορμοῦντες

[3] -ηκεν

τὸ γὰρ ἀπατᾶν παρακρούσασθαι ἔλεγον· ὅθεν καὶ κρουσιμετρεῖν καὶ θυροκρουστεῖν.

Παραλέγειν: τὰς ὑπερέχουσας ἐν ταῖς ὀφρύσι τρίχας ἐκλέγειν.

Πάραλοι: οἵ τε ἐν τῆι νηὶ τῆι παράλωι πλέοντες, καὶ οἱ τὴν παράλιον τῆς Ἀττικῆς κατοικοῦντες, ὥσπερ ἕτεροι πεδιάσιοι καὶ διάκριοι· πάραλος δὲ τριήρης ἱερὰ καλεῖται, ἥτις διηνεκῶς ταῖς ἐπειγούσαις χρείαις ὑπηρετεῖ· ὁπότε δὲ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς μεταπέμψασθαι στρατηγὸν ἠβούλοντο, ὥσπερ Ἀλκιβιάδην ἀπὸ Σικελίας, τῆι παράλωι ἐχρῶντο· λέγεται δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Σαλαμινία· ὕστερον δὲ ἄλλαι δύο προσεγένοντο αὐταῖς· Ἀντιγονίς τε καὶ Δημητριάς.[1]

**Παραλογισμός*: ἀπάτη λογισμοῦ.

Παραλογιστής: ἀπατεών.

Παράλογον: λέγουσιν ἀρσενικῶς οἵ τε ἄλλοι καὶ μάλιστα Θουκυδίδης· τὸ παράδοξον καὶ ὃ οὐκ ἄν τις προσδοκήσειεν· οἷον, τοῦ πολέμου τὸν παράλογον· καὶ, ὅτι ἐγένετο πολὺς ὁ παράλογος.

Παράλογος: τὸ ἀνέλπιστον· τὸ παρὰ προσδοκίαν.

Παράλιον: ἡρῷον Παράλου τινὸς ἥρωος,[2] ἀφ' οὗ τάχα καὶ ἡ πάραλος ναῦς.

Πάραλος: ἱερὰ τριήρης, ὥσπερ καὶ ἡ Σαλαμινία· ἦσαν δὲ καὶ ἄλλαι τριήρεις β'· Ἀντιγονὶς καὶ Δημητριάς· ἔτι δὲ καὶ Ἀμμωνιάς· ἀλλ' ἡ μὲν πάραλος ἐπέμπετο πρὸς τὰς θεωρίας· εἴς τε Δῆλον φημὶ

[1] ἀντιγόνης—δημητρίας et sic mox, sed ἀμμωνιὰς

* Inc. f. 94. c. 3.

[2] ἡρώιου

καὶ Ὀλυμπίαν· ἡ δὲ Σαλαμινία πρὸς τὸ μεταπέμπεσθαι τοὺς ἐξ αὐτῆς Ἀττικοὺς ἀδικεῖν δοκοῦντας· ἐπολέμουν δὲ ὅμως καὶ αὗται αἱ τριήρεις.

Πάραλος: ναῦς ἱερά· θεωρίς· ἦν δὲ καὶ ἑτέρα Σαλαμινία.

Παράλλαξον: πάρελθε.

Παραλοῦμαι: παροιμιακῶς εἰώθεισαν γὰρ πρότερον ἐν τοῖς βαλανείοις οἱ πλούσιοι παραλούειν τοὺς πένητας· Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ· Ἀλλὰ πάντας χρὴ παραλοῦσθαι καὶ τοὺς σπόγγους ἐᾶν· συνεισιέναι τοῖς πλουσίοις, ὥστε μηδὲ σπόγγους φέρειν, ἀλλὰ τοῖς ἐκείνων χρῆσθαι.

Πάραλος: Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· μία τῶν παρ' Ἀθηναίοις πρὸς τὰς δημοσίας χρείας διαπεμπομένων τριηρῶν, ἀπό τινος ἥρωος[1] τοὔνομα λαβοῦσα· πάραλοι δ' ἐκαλοῦντο οἱ ἐπιβεβηκότες αὐταῖς· οἱ καὶ* διὰ ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν, τέσσαράς τε[2] ὀβολοὺς ἐλάμβανον· καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ἐνιαυτοῦ οἴκοι τε ἔμενον, καὶ ἄλλα τινὰ ὑπῆρχεν αὐτοῖς παρὰ τῆς πόλεως.

Παράλληλον: ὅμοιον· ἀκόλουθον· ἐγγὺς ἀλλήλων· ἐξ ἴσου.

Παραλουργίς: παράβαφος.

Παραμείψας: παραλλάξας.

Παραμπυκίζεται: παραπλέκεται τὰς τρίχας.

Παραμυθῆσαι: συμβουλεῦσαι· καὶ παραμυθήσασθαι ὡσαύτως.[3]

[1] Sic

[2] τέσσαρές

* Inc. f. 94. c. 4.

[3] ὡς αὔτως

Πανός: σκοπός·[1] μανιώδης· ἐπεὶ τῶν φανταστῶν αἴτιος ὁ Πάν· παρὰ τὸ φαίνειν λελεγμένος.

Πανοσπρία: ἡ ἐκ τῶν ὀσπρίων μίξις.

Πάνοψ: ἥρως Ἀττικός· καὶ ἐν τοῖς ἐπωνύμοις.

Πανοῦργος: ὁ πάντα ἐν πονηρίᾳ ἐργαζόμενος· λέγεται* δὲ καὶ ὁ πάνυ φρόνιμος καὶ ὁ πάντα ἐπιστάμενος.

Πανσέληνον: λεκτέον, οὐ πληροσέληνον.

Πανσθενέστατον: ἰσχυρότατον.

Πανσπερμία: παγκαρπία.

Πανστρατεία: οὕτως λέγει καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ ἄλλοι.

Πάντα θεῖ κἀλαύνεται: παροιμία ἐπὶ τῶν εὐπόρων.

Πάντα κάλων σείειν: παροιμία ἐπὶ τῶν πάσηι προθυμίαι χρωμένων· παρῆκται δὲ ἀπὸ τῶν τὰ ἄρμενα χαλώντων.

Πάντα κάλων: ἐπὶ τῶν μετὰ πάσης προθυμίας πραττόντων.

Πάντα λίθον κινεῖν: Πολυκράτει τῶι Θηβαίωι χρησμὸς ἐξέπεσεν· πριαμένωι τόπον ἔνθα Μαρδόνιος ἐσκήνωσεν, ὅτε Πέρσαι ἔφυγον, εὑρεῖν χρυσόν· οἱ δὲ εἰρῆσθαι φασὶν ἀπὸ τῶν τοὺς καρκίνους θηρευόντων.

Πάντα ὀκτώ: οἱ μὲν Στησίχορον φασὶν ἐν Κατάνηι ταφῆναι πολυτελῶς πρὸς ταῖς ἀπ' αὐτοῦ Στησιχορείοις πύλαις λεγομέναις· καὶ τοῦ μνημείου ἔχοντος ὀκτὼ κίονας, καὶ ὀκτὼ βαθμοὺς, καὶ ὀκτὼ γωνίας·

[1] σκοπὸς (Accentum ut videtur delet. Imitatur Porsonus.)
* Inc. f. 92. c. 4.

οἱ δὲ ὅτι Ἀλήτης[1] κατὰ χρησμὸν τοὺς Κορινθίους συνοικίζων, ὀκτὼ φυλὰς ἐποίησεν πολίτας καὶ ὀκταμερῆ τὴν πόλιν.

Παντάπασιν: ἀντὶ τοῦ παντελῶς καὶ ὁλοσχερῶς· σφόδρα.

Πανταχῇ: πάντα τρόπον· καὶ πανταχοῦ, ἐν παντὶ τόπωι· καὶ πανταχόθι· πανταχοῖ δὲ καὶ πανταχόσε, εἰς πάντα τόπον.

Παντέλειον: ὁλόκληρον.

Παντευχίαν: πανοπλίαν.

Παντὶ σθένει: ὅλῃ[2] δυνάμει.

Παντί τωι: παντί τινι.

Παντοδαπά: παντοῖα.

Παντοδαπώτερον:[3] συγκρίνοντες λέγουσιν.

Παντὸς μᾶλλον: ἀντὶ τοῦ πάντως.

Πάντοσε: πανταχοῦ.

Πάνυ: λίαν.

Πάνυ σφόδρα: ἀνάπαλιν δ' οὐ λέγουσι σφόδρα πάνυ.

Πανύστατον: πάντων ἔσχατον.

Παμφάλυα: τὸν πομφόλυγα· Σώφρων.

Πανώλης: πανώλεθρος.

Πάξοι: νῆσοι κατ' Ἰταλίαν.

Παπάζοιεν: πατέρα καλοῖεν.[4]

Πάπας: τοὺς πατέρας καλοῦσιν.

*Πάππος: αἱ ἐπὶ τοῦ κάτω χείλους τρίχες· μύσταξ δέ, αἱ ἐπὶ τοῦ ἄνω.

Πάπποι: αἱ τῶν ἀκανθῶν ἐξανθήσεις.

[1] ἀλίτης [2] πάσῃ, sed ·ὅλῃ· statim supr.

[3] -ότερον [4] παρακ. pro πατέρα κ. * Inc. f. 93. c. 1.

Παπταίνειν: ἐρευνᾶν.

Παρά: διά.

Παραβαλέσθαι: τὸ παύσασθαι καὶ ἀπαλλαγῆναι· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων.

Παραβάλλεσθαι: τὸ ἐξαπατῆσαι· Θουκυδίδης α'· οὕτως καὶ Ὅμηρος· παραβλήδην[1] ἀγορεύων.

Παραβαλεῖς: παραθήσεις· ὁμοιώσεις· ἐπιφοιτήσεις.

Παραβάλοιτο: ἀντὶ τοῦ παραπέμψαιτο· Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος.

Παραβαλοῦ: παύου· κυρίως δὲ παραβάλλειν λέγεται τὸ παῦσαι τὴν κώπην τῆς εἰρεσίας.

Παραβάλλεσθαι: παρακαθῆσθαι· συνθέσθαι.

Παραβεβάσθαι τὰς σπονδάς: τὸ παθητικὸν τοῦ παραβεβηκέναι, πάνυ ἀκολούθως· Θουκυδίδης.

Παραβιβάζεσθαι: παραβαίνεσθαι.

Παραβλέπειν: ὑποβλέπειν.

Παραβλήδην: ἀπατητικῶς· παραλογιστικῶς.

Παραβληθησόμενος: συγκριθησόμενος· ὁμοιωθησόμενος.

Παραβλῶπες: παρορῶντες· στραβοί.

Παραβολή: πραγμάτων ὁμοίωσις.

Παράβολος: * * * *[2]

Παραβύουσα: παρακαλύπτουσα.

Παράβυστον: παρακεκρυμμένον·* λάθραι γινόμενον.

Παράβυστον: οὕτως ἐκαλεῖτο τί τῶν παρὰ Ἀθηναίοις δικαστηρίων· ἐν ᾧ ἐδίκαζον οἱ ια'· ἐκαλεῖτο δέ τις ἐν τοῖς νυμφικοῖς δωματίοις καὶ κλίνη παρά-

[1] παρὰ αὐλίδην [2] Desunt puncta; semiversus vacuus.
* Inc. f. 93. c. 2.

βυστος· ἧς μέμνηται καὶ Ὑπερίδης ἐν τωῖ κατὰ Πατροκλέους· λέγεσθαι δ' ἔοικε ταῦτα κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς φορτίοις παραβυσμάτων, τουτέστι, παραπληρωμάτων.

Παραγγείλας * * * *[1]

Παραγκωνίσας: ἀποστρέψας· ἐκ τῶν ἀγκώνων δήσας.

Παραγνούς: παρανοήσας.

Παραγγελία: (ὅση σπουδὴ καὶ παραγγελία)[2] περὶ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα γέγονε· καὶ Αἰσχίνης δὲ τρόπον τινὰ τηῖ αὐτηῖ διανοίαι ἐχρήσατο ἐν τωῖ κατὰ Κτησιφῶντος· τὴν μὲν παρασκευὴν ὁρᾶτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ παράταξιν ὅση γεγένηται, καὶ τὰς κατὰ τὴν ἀγορὰν δεήσεις, αἷς κέχρηνται τινές· Δείναρχος ἐν τηῖ κατὰ Πολυεύκτου ἀποφάσει· καὶ τὰς ἰδίας παραγγελίας γεγενημένας καὶ τὰς δεήσεις.

Παραγραφή: δίκη λεγομένη ὑπὲρ τοῦ μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην· μηδὲ ἀγωνίσασθαι τὴν εὐθυδικίαν· παρεγράφοντο δὲ διὰ τρόπων δ'· διὰ προσώπων· διὰ χρόνων· διὰ τόπων· διὰ τρόπων.

Παραγράφεται: ἐξουθενεῖ· παραιτεῖται· ἀποβάλλεται.

Παραγραφή: οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ κοινοῦ καὶ γνωρίμου τίθεται παρὰ τοῖς ῥήτορσιν,* ἀλλ' ἰδίως Ἰσοκράτης παραγραφῆς εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἀπογραφῆς· καὶ ἔστι

[1] Desunt puncta; semiversus vacuus.

[2] iv. voces om. * Inc. τορσιν f. 93. c. 3.

τὸ λεγόμενον παρ' αὐτοῦ ἀφ' οὗ ἀντέγραψαν· τοῦτο δ' ἂν εἴη, ἀφ' οὗ παρεθέμην· ὁ δὲ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους, οὐδὲ μέχρι παραγραφῆς φησίν· ἀντὶ τοῦ οὐδὲ μέχρι τινὸς ὡρισμένου χρόνου καὶ παραγεγραμμένου, ὅπέρ ἐστι περιγεγραμμένου.

Παραγραφή: ὅτ' ἂν λέγηι τίς, ὅτι τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ τὸ ἔγκλημά ἐστιν, εἰσήχθη πρότερον εἰς δικαστήριον, καὶ γένηται περὶ αὐτοῦ γνῶσις· καὶ διὰ τοῦτο φησὶ μὴ δεῖν ἔτι περὶ αὐτοῦ συνίστασθαι κρίσιν· μάλιστα δὲ τοὺς νόμους ἀναγινώσκει τοῖς δικασταῖς· οἱ πλεονάκις δικάζεσθαι περὶ τῶν αὐτῶν οὐ συγχωροῦσιν· λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἅμα τοῖς δικασταῖς παραδεικνὺς, ὡς οἱ πάλαι δικάσαντες καὶ δικαίως, καὶ κατὰ τοὺς νόμους ψηφίσαντες· καὶ τοῦτό ἐστι παραγραφή· καὶ ἐπ' ἐκείνηι τῆι δίκηι, περὶ ἧς οὐδὲν ὥρισται παρὰ τοῖς νόμοις, οὐδὲ ἔνεστιν αὐτὴν ὁ εἰσάξων, ὥσπερ καὶ τὰς ἄλλας δίκας· τῶν γὰρ ἄλλων δικῶν προστέτακται ἑκάστωι τῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς εἰσάγειν τινά· παραγράφεσθαι οὖν ἐφεῖται καὶ τοῖς τοσοῦτόν τί ἐγκαλουμένοις, περὶ οὗ οὐ νενομοθέτηται.

Παράδειγμα: εἰκών· ἢ χαρακτὴρ ἔννοιαν ἔχων αἰσθητοῦ πράγματος· ἰστέον δὲ ὅτι ἄλλο παράδειγμα καὶ ἄλλο παραβολή· παράδειγμα μὲν γάρ ἐστιν, ὅτ' ἂν ἀντιπαραθῆι τις ὅμοιον ὁμοίωι· οἷον, λογικῶι λογικόν·* παραβολὴ δὲ, ὅτ' ἂν ἀνόμοιον ἀνομοίωι· οἷον, ἀλόγωι λογικόν· ἢ ἔμπαλιν.

* Inc. f. 93. c. 4.

Παράδειξις: ὁμοιότης· δήλωσις.

Παράδεισος: τὸ ἐνεστώς· σημαίνει δὲ οἷον τὸ ἐμπεριπατεῖσθαι τεθειμένως διὰ τὴν ἀναισθησίαν· ὁ γὰρ παράδεισος ἐπὶ τοῦ περιπάτου δένδρα καὶ ὕδατα ἔχοντος· καὶ χρῶνταί συνεχῶς οἱ κωμικοὶ, τιθέντες τὸν παράδεισον ἐπὶ τῶν ἀναισθητῶν· ἔστι δὲ τούνομα Περσικὸν, καὶ λέγεται φαρδαιθί.

Παραδιαιτᾶσθαι: τὸ παρ' ἑτέρῳ τινὶ τρέφεσθαι.

Παρὰ δίκην: παρὰ τὸ δίκαιον.

Παράδοξον: ἀπροσδόκητον· θαυμαστόν.

Παραζηλῶν: παροξύνων· ζηλοτυπῶν.

Παραθέουσι: παρατρέχουσιν.

Παραθήγειν: ἀκονᾶν· παροξύνειν.

Παραθήκην: Πλάτων Συμμαχίαι.[1]

Παραιρημάτων: τῶν ἱματίων· Θουκυδίδης.

Παρασαβάζειν:[2] παραμαίνεσθαι· ἀπὸ τοῦ σαβοῦ· τοὺς γὰρ παρὰ τῷ Σαβαζίῳ βακχεύοντας καλοῦσι σαβούς· καὶ τὸ βακχεύειν σαβάζειν.

Παραθήξονται: παρακονήσονται.

Παραθρήσειας: παρίδης.

Παραιξορουσον: Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς· ἀπέδωκαν δὲ οἱ μὲν παιδιᾶς εἶδος τί· Εὐφρόνιος δὲ παροιμιωδῶς λέγεσθαι ἐπὶ τῶν παρακελευομένων ταχέως ἥκειν, ἢ ἀπαλλάττεσθαι.[3]

Παραιρήσεται: ἀφαιρήσεται.

Παραιροῦνται: ἀφαιροῦνται.

Παρακαρής: ὀλίγου.

[1] συμμαχίαν

[2] Παραισ.

[3] Semel λ

Παραίσια: ἀπαίσια.

Παραιτεῖσθαι: παρακαλεῖν· συγγνώμην αἰτεῖν.

Παραιτητής: παρακλήτωρ· ἀπολογούμενος.

Παρακαταβολή: πρόθεσις τοῦ δεκάτου μέρους τοῦ τιμήματος.

Παρακαταβολὴ καὶ παρακαταβάλλειν: οἱ ἀμφισβητοῦντες χρημάτων τινῶν* δεδημευμένων πρὸς τὴν πόλιν· καὶ οἱ περὶ κλῆρον ἢ ἐπὶ κλῆρον πρὸς ἰδιώτας ἀντιδικοῦντες ἀργύριον τί κατετίθεσαν· καὶ τοῦτο ἐχρῆν αὐτοὺς στρέφεσθαι, εἰ τὴν δίκην ἡττηθεῖεν· ἐπὶ μὲν οὖν τῶν πρὸς τὸ δημόσιον ἀμφισβητήσεων, δῆλόν ἐστιν ὅτι τὸ πέμπτον μέρος τοῦ ἀμφισβητουμένου κατετίθετο· Δημοσθένης μέν τοι ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ περὶ ἰδίας τινὸς δίκης φησί· καὶ μετὰ ταῦτα προσκαλεῖται μέν με τὴν δίκην πάλιν· ἐπειδὴ θᾶττον ἀνείλετο τὰς παρακαταβολάς.

Παρακαταθήκη: ἐνέχυρον.

Παρακατάστασις: ἀργύριον ἐν μιαῖ δραχμῇ ὑπὸ τῶν ἰδίας δικαζομένων δίκας τοῖς διαιτηταῖς καταβαλλόμενον· ἔτι δὲ καὶ παρὰ τῶν ὑπομνυμένων αὐτάς· κατεβάλλετο δὲ καὶ τοῖς θεσμοθέταις ἐπί τισι γραφαῖς.

Παρακεκομμένος: ἐξεστηκώς· παράφρων· μαινόμενος.

Παρακελεύεται: προτρέπεται· διεγείρει.

Παρακέλευστοι: οἱ ἐκ παρακελεύσεως καὶ παρακλήσεως συλλαμβάνοντες καὶ οὐ στασιάζοντες.

* Inc. f. 94. c. 1.

Παρακέλευστοι: οἱ σπουδασταί· ὁ γὰρ σπουδαστὴς τὸν αὐστηρὸν καὶ σπουδαῖον οἰκεῖον δηλοῖ.

Παράκλησις: ἀντὶ τοῦ προτροπή· Ἰσοκράτης Παραινέσεσι· διόπερ ἡμεῖς οὐ παράκλησιν εὑρόντες, ἀλλὰ παραίνεσιν γράψαντες· Λυκοῦργος δὲ ἀντὶ τῆς δεήσεως ἐχρήσατο, λέγων· ὑμᾶς οἶμαι τοῦτο ποιήσειν, καὶ χωρὶς τῆς ἐμῆς παρακλήσεως.

Παρακινοῦντα: ἐξιστάμενα.

Παράκλητος: ὡς ἡμεῖς, εἴρηκεν Λυκοῦργος.

**Παρακοίτης*: ἀνήρ.

Παρακοᾶν: παρανοεῖν καὶ παραφρονεῖν· κοᾶν γὰρ καὶ κογᾶν, τὸ φρονεῖν.

Παρακονᾶν:[1] τὸ ἐν τῷ φιλεῖν διατρίβειν.

Παρὰ κωφὸν ἀποπέρδειν: παροιμία· ἐπὶ ἀναισθήτων.

Παρακροτοῦντες: παραθαρσύνοντες· παρορμῶντες.[2]

Παρακρούεται: ἀντὶ τοῦ ἐξαπατᾷ· μετῆκται δὲ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἱστάντας τί ἢ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν, ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν.

Παρακεχόρδικεν:[3] οἷον παρημάρτηκεν· λέγουσιν Ἀττικοί, καὶ παράχορδον.

Παρακρούεσθαι: ἐξαπατῆσαι· ἤτοι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν οὐ βίαι, ἀλλ' ἐξ ἐνέδρας παρακρουόντων χειρὶ ἢ ποδί.

Παρακρουσιχοίνικος: παρακρουόμενος ἐν τῷ μετρεῖν·

* Inc. f. 94. c. 2.

[1] κ recentioris; sed et principio ita fuisse liquet. Hunc artic. om. Pors.

[2] παρορμοῦντες

[3] -ηκεν

τὸ γὰρ ἀπατᾶν παρακρούσασθαι ἔλεγον· ὅθεν καὶ κρουσιμετρεῖν καὶ θυροκρουστεῖν.

Παραλέγειν: τὰς ὑπερέχουσας ἐν ταῖς ὀφρύσι τρίχας ἐκλέγειν.

Πάραλοι: οἵ τε ἐν τῇ νηῒ τῇ παράλῳ πλέοντες, καὶ οἱ τὴν παράλιον τῆς Ἀττικῆς κατοικοῦντες, ὥσπερ ἕτεροι πεδιάσιοι καὶ διάκριοι· πάραλος δὲ τριήρης ἱερὰ καλεῖται, ἥτις διηνεκῶς ταῖς ἐπειγούσαις χρείαις ὑπηρετεῖ· ὁπότε δὲ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς μεταπέμψασθαι στρατηγὸν ἠβούλοντο, ὥσπερ Ἀλκιβιάδην ἀπὸ Σικελίας, τῇ παράλῳ ἐχρῶντο· λέγεται δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Σαλαμινία· ὕστερον δὲ ἄλλαι δύο προσεγένοντο αὐταῖς· Ἀντιγονίς τε καὶ Δημητριάς.[1]

*Παραλογισμός: ἀπάτη λογισμοῦ.

Παραλογιστής: ἀπατεών.

Παράλογον: λέγουσιν ἀρσενικῶς οἵ τε ἄλλοι καὶ μάλιστα Θουκυδίδης· τὸ παράδοξον καὶ ὃ οὐκ ἄν τις προσδοκήσειεν· οἷον, τοῦ πολέμου τὸν παράλογον· καὶ, ὅτι ἐγένετο πολὺς ὁ παράλογος.

Παράλογος: τὸ ἀνέλπιστον· τὸ παρὰ προσδοκίαν.

Παράλιον: ἡρῷον Παράλου τινὸς ἥρωος,[2] ἀφ' οὗ τάχα καὶ ἡ πάραλος ναῦς.

Πάραλος: ἱερὰ τριήρης, ὥσπερ καὶ ἡ Σαλαμινία· ἦσαν δὲ καὶ ἄλλαι τριήρεις β'· Ἀντιγονὶς καὶ Δημητριάς· ἔτι δὲ καὶ Ἀμμωνιάς· ἀλλ' ἡ μὲν πάραλος ἐπέμπετο πρὸς τὰς θεωρίας· εἴς τε Δῆλον φημὶ

[1] ἀντιγόνης—δημητρίας et sic mox, sed ἀμμωνιὰς

* Inc. f. 94. c. 3.

[2] ἡρώιου

καὶ Ὀλυμπίαν· ἡ δὲ Σαλαμινία πρὸς τὸ μεταπέμπεσθαι τοὺς ἐξ αὐτῆς Ἀττικοὺς ἀδικεῖν δοκοῦντας· ἐπολέμουν δὲ ὅμως καὶ αὗται αἱ τριήρεις.

Πάραλος: ναῦς ἱερά· θεωρίς· ἦν δὲ καὶ ἑτέρα Σαλαμινία.

Παράλλαξον: πάρελθε.

Παραλοῦμαι: παροιμιακῶς εἰώθεισαν γὰρ πρότερον ἐν τοῖς βαλανείοις οἱ πλούσιοι παραλούειν τοὺς πένητας· Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ· Ἀλλὰ πάντας χρὴ παραλοῦσθαι καὶ τοὺς σπόγγους ἐᾶν· συνεισιέναι τοῖς πλουσίοις, ὥστε μηδὲ σπόγγους φέρειν, ἀλλὰ τοῖς ἐκείνων χρῆσθαι.

Πάραλος: Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· μία τῶν παρ' Ἀθηναίοις πρὸς τὰς δημοσίας χρείας διαπεμπομένων τριηρῶν, ἀπό τινος ἥρωος[1] τούνομα λαβοῦσα· πάραλοι δ' ἐκαλοῦντο οἱ ἐπιβεβηκότες αὐταῖς· οἳ καὶ[*] διὰ ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν, τέσσαράς τε[2] ὀβολοὺς ἐλάμβανον· καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ἐνιαυτοῦ οἴκοι τε ἔμενον, καὶ ἄλλα τινὰ ὑπῆρχεν αὐτοῖς παρὰ τῆς πόλεως.

Παράλληλον: ὅμοιον· ἀκόλουθον· ἐγγὺς ἀλλήλων· ἐξ ἴσου.

Παραλουργίς: παράβαφος.

Παραμείψας: παραλλάξας.

Παραμπυκίζεται: παραπλέκεται τὰς τρίχας.

Παραμυθῆσαι: συμβουλεῦσαι· καὶ παραμυθήσασθαι ὡσαύτως.[3]

[1] Sic

[2] τέσσαρές

[*] Inc. f. 94. c. 4.

[3] ὡς αὔτως

Παραπαίων: ληρῶν.

Παραπέτασμα: τὸ προκάλυμμα κυρίως τῶν πορνῶν· ὃ προβάλλονται ὑπὲρ τοῦ μὴ ὁρᾶσθαι τοὺς εἰσιόντας· ἔχει δὲ καὶ ἄλλα σημαινόμενα ἡ λέξις.

Παραπεπτωκώς: ἀντὶ τοῦ ὑποπεπτωκώς· Δημοσθένης ἐν τῶι κατὰ Στεφάνου.

Παραπέτασμα: παρακάλυμμα· παράπλωμα.

Παράπηγμα: κανόνα· καὶ εἶδος τί ὀργάνου ἀστρονομικοῦ.

Παραπλαγιάσας: πλασάμενος.

Παράπηχυ: ἱμάτιον τὸ παρ' ἑκάτερον μέρος ἔχον πορφύραν· τοῦτο δὲ καὶ πάρυφες καλοῦσι· τὸ δὲ κύκλωι τὴν πορφύραν ἔχον, ἔγκυκλον.

Παραπλέξαι: ἐμπλέξαι.

Παραπλήξ: μαινόμενος· παράφρων· τὰς φρένας βεβλαμμένος.

Παραπλῆγας πέτρας: παραλίας· πλησσομένας ὑπὸ τῆς θαλάσσης.

Παραπληξία: μανία.

Παρὰ πόδας: εὐθέως· ἢ ἐγγύς· ἢ πλησίον.

Παραπτερυγίζειν: κολακεύειν· ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων.

Παραρρητοῖς: παρηγορικοῖς λόγοις· παραμυθήμασιν· ὑποθήκαις· οἱ δὲ συμβόλοις.

**Παναρμόνιον*: ὄργανον μουσικόν· Ἄλεξις·— ἐν ὧι
Τὸ παναρμόνιον τὸ καινὸν ἔντεινον τεχνῶν.

* Inc. Παραρμόνιον (sic) f. 95. c. 1. Voluit Παραρμόνιον. Tum παναρμόνιον, ut hic; et ε. τ. sine accentibus.

Παράρυμμα ποδός: τὰ ὑποδήματα τὰ ῥυόμενα τοὺς πόδας.

Παραρύμματα: δέρεις· σκεπάσματα.

Παραρυῶμεν: παραπέσωμεν.

Παρασάγγης: εἶδος μέτρου Περσικοῦ, ὅ ἐστι στάδια τριάκοντα.

Παρασημαίνει: δηλοῖ· χαράττει.

Παράσημος: ἀδόκιμος.

Παράσημος ῥήτωρ: Δημοσθένης ἐν τωῖ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται ἀπὸ τῶν νομισμάτων ἃ καλοῦσι παράσημα οἱ τοιοῦτοι χαράττεται ὑπὸ τῶν ἀργυραμοιβῶν σημείωι[1] τινὶ, ὃ τὴν φαυλότητα δηλοῖ· ἐπειδὴ παρατετύπωται καὶ παρακεχάρακται.

Παράσημος ῥήτωρ: ὁ φαῦλος· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων· τούτων γὰρ τὰ φαῦλα παράσημα λέγεται.

Παράσιτοι: οἱ ἐπὶ τὴν τοῦ σίτου ἐκλογὴν αἱρούμενοι·[2] κεῖται ἡ λέξις ἐν τωῖ τοῦ βασιλέως νόμωι.

Παρασεῖσαι τὰς χεῖρας: τὸ ἐν τωῖ τρέχειν γινόμενον.

Παρασκήνια: αἱ εἴσοδοι αἱ εἰς τὴν σκηνήν.

Παρασκήνια: ἔοικε παρασκήνια καλεῖσθαι ὁ[3] παρὰ τὴν σκηνὴν ἀποδεδειγμένος τόπος ταῖς εἰς τὸν ἀγῶνα παρασκευαῖς· ὁ δὲ Δίδυμος τὰς ἑκατέρωθεν τῆς ὀρχήστρας εἰσόδους οὕτως φησὶ καλεῖσθαι.

β ά γ

[1] ὑπο τ. α. χαράττεται σημείωι

[2] αἰρόμενοι (sic) [3] ὃ

Παράστασις: *στάσις παρά τινα ἄτιμος· γίνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χρεωφειλετῶν.*[1]

Παράστασις: *τοὔνομα πολὺ παρὰ τοῖς ῥήτορσι· ἔστι δὲ δραχμὴ καταβαλλομένη ὑπὸ τῶν δικαζομένων τὰς ἰδίας δίκας· Μένανδρος Μισογύνῃ·**—ἕλκει δὲ γραμματίδιον Ἐκεῖσε δίθυρον καὶ παράστασις μία Δραχμή· Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Ἀθηναίων Πολιτείαι περὶ τῶν θεσμοθετῶν λέγων φησίν· εἰσὶ δὲ γραφαὶ πρὸς αὐτούς, ὧν παράστασις τίθεται ξενίας καὶ δωροξενίας· ἄν τις δῶρα δοὺς ἀποφύγοι τὴν ξενίαν καὶ ψευδεγγραφῆς καὶ ψευδοκλητίας καὶ βουλεύσεως καὶ (ἀγρα)φίου*[2] *καὶ μοιχείας· Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς ἐν τοῖς περὶ Νομοθεσίας τοὺς διαιτητάς φησι λαμβάνειν τὰς δραχμάς· μίαν μὲν ἀπὸ τῆς λήξεως, ἣν*[3] *παράστασιν ἐκάλουν· ἑτέραν δὲ κατὰ ὑπωμοσίαν*[4] *ἑκάστην.*

Παρράσιος:[5] *ὅτι μὲν ζωγράφος οὗτος, δῆλον· φασὶ δὲ αὐτὸν υἱὸν εἶναι καὶ μαθητὴν Εὐήνορος· Ἐφέσιον δὲ τὸ γένος.*

Παράσιτος: *κοσσοτράπεζος.*

Παρασπιστής: *παρεστὼς ὁπλίτης.*

Παράστασις: *ἡ διδομένη δραχμὴ ὑπὲρ τοῦ εἰσαχθῆναι τὴν δίκην· Ἄνδρες Ἑλλήνων ἄριστοι καταβαλεῖν παράστασιν.*

Παρασπονδήσας: *παραβὰς τὰς σπονδάς.*

Παρασπονδοῦμαι: *παραβαίνομαι.*

[1] *χρεω-* (o statim) * Inc. f. 95. c. 2.
[2] Pro *ἀγρα* iv. vel v. litt. spatium.
[3] *ἦν* [4] *-σίου* [5] *ρ* semel.

Παραστησάμενος: παραλαβών· ἑλών· καταστρεψάμενος.

Παρασταδόν: παραστατικῶς· κατὰ τρόπον· κατὰ τὸ δέον.

Παραστάται: οἷον οἱ παριστάμενοι ἢ ὑπηρετοῦντες τοῖς ἕνδεκα, τουτέστι, τοῖς βασανισταῖς.

Παραστησόμεθα αὐτὸν εἰς κρίσιν: Πολιτείας η'.[1] ἀντὶ τοῦ καταστήσομεν αὐτὸν εἰς κρίσιν· τὸ μὲν γὰρ ἔγκλημα ἀντωμοσία[2] καλεῖται· ὁ δὲ ἐγκαλῶν, γράψας τὸ ο̄ εἰς πινακίδιον καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπίσημον[*] μεθ' ὑπηρέτου τῷ ἐγκαλουμένῳ ἐπιδίδωσιν.

Παρὰ σφίσιν:[3] παρ' αὐτοῖς.

Παρασχεδόν: παραυτίκα.

Παραταχθείς: παρ' αὐτὸν ταχθείς.

Παρατέθηγμαι: ἠκόνημαι.

Παρατενεῖς:[4] ἀπολεῖς· ἐπὶ πλέον παρελκύσεις.

Παρατηρημάτων: ἐπιτηρήσεων· κληδονισμῶν· καὶ ἀπαντήσεων καὶ οἰωνοσκοπιῶν καὶ μαντειῶν.

Παρατίλτρια: οὐ δρωπακίστρια· καὶ παρατιλλόμενος, ὁ πιττούμενος.

Παρὰ τούτου: ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τούτου· καὶ παρὰ τοῦτον, ἀντὶ τοῦ πρὸς τοῦτον· οὕτως πανταχοῦ Ἀρριανός.

Παρατρύζει: παραφρονεῖ· εἴληπται δὲ ἀπὸ τῶν

[1] Ζ̄ [2] -μωσία

[*] Inc. f. 95. c. 3.

[3] σφῖσιν G. Accent. om. Porsonus.

[4] *Παρατενθείς* (sic)

ὀρνέων, ὅτ' ἂν τοῖς οἰκείοις νεοττοῖς γοερὰ ἐπιφωνοῦσιν.

Παρατεῖναι: τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ἀπολέσαι· ὁ κωμικὸς ἐπὶ Εὐβοίας· Οἶδ'·[1] ὑπὸ γὰρ ὑμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους.

Παραυδήσας: παραμυθησάμενος.

Παραύλια: πρόσχωρα.

Παραυτίκα: ἐγγιόν τι τοῦ αὐτίκα σημαίνει· καὶ ὑπογυώτερον· Θουκυδίδης· εἰ δέ τις τὸ παραυτίκα μὴ ἐθέλοι ξυμμαχεῖν.

Παραφέρων: παράγων.

Παράφορος: ὁ παρ' ἑαυτὸν καὶ ὑπὸ δαίμονος παραφερόμενος.

Παραφρυκτωρεῖν: τὸ τοῖς φρυκτοῖς παρὰ τὸ προσῆκον χρῆσθαι· τουτέστιν ἐπὶ συμφέροντι μὲν τῶν πολεμίων, ἐπὶ βλάβηι δὲ τῶν φιλίων· ὡς καὶ Δείναρχος ἐν οἰκείωι λόγωι[2] ἐχρήσατο.

Παραχαράκτης: διαστροφεύς.

Παραχειμάζοντι: Δημοσθένης· καὶ παρεχείμασεν Ὑπερίδης.

Παραχρᾶται[3] *πολύ*: σφοδρῶς συνουσιάζει·* ἀκολάστως μίγνυται· εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ ἑκάστου πράγματος ὃ[4] ἐκ περιουσίας γίνεται.

Παραχορδίζειν: διαφωνεῖν· ἁμαρτάνειν.

Παραυχενίζων: παρακρούων.

Παρέγγραπτον: νόθον.

[1] οἶ δ'—ἡμῶν　　[2] λόγων (ων compendio)
[3] Παραχρᾶται: πολὺ σ.
* Inc. σιάζει f. 95. c. 4.　　[4] ὃ om.

Παρεγγεγραμμένος: ὁ μὴ ἀστός.

Παρεγγύησεν: καὶ παρεγγυηθέντος· παρεγγύησεν μὲν ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν· Ἰσαῖος· καὶ παρεγγυηθέντος δὲ ἀντὶ τοῦ παραλαβόντος· ὁ αὐτός.

Παρεγγράπτους: ξένους· νόθους.

Παρεγγυᾶι: παραδίδωσι· παραγγέλλει· παραινεῖ· παρακατατίθεται.

Παρεγγυήσαντος: παρασχόντος.

Παρεγγυῶν: παραινῶν· διαβεβαιούμενος.

Πάρεδρος: Ἀριστοτέλης ἐν τῆι Πολιτείαι φησί· λαμβάνουσι δὲ καὶ παρέδρους, ὅ, τε ἄρχων καὶ ὁ πολέμαρχος· δύο ἑκάτερος,[1] οὓς ἂν βούληται· καὶ οὗτοι δοκιμάζονται ἐν τῶι δικαστηρίωι πρὶν παρεδρεύειν· καὶ εὐθύνας[2] διδόασιν ἐπὰν παρεδρεύσωσιν· ἔστι δὲ ἡ λέξις συνήθης· οὐ τοῖς ῥήτορσι μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς κωμικοῖς.

Παρεθείς: παραλυθείς.

Παρεθέντος: ἐκλυθέντος.

Παρεῖαι ὄφεις: ὀνομάζονται τινὲς ὄφεις οὕτως, παρὰ τὸ παρειὰς μείζους ἔχειν· ὁ δὲ Ὑπερίδης ἐν τῶι κατὰ Δημάδου· εἶναι δὲ τοὺς ῥήτορας ὁμοίους[3] τοῖς ὄφεσι· τούς τε γὰρ ὄφεις μισητοὺς μὲν εἶναι πάντας· τῶν δὲ ὄφεων αὐτῶν τοὺς μὲν ἔχεις τοὺς ἀνθρώπους ἀδικεῖν· τοὺς δὲ παρείας, αὐτοὺς τοὺς ἔχεις[4] κατεσθίειν.

Παρεῖαι ὄφεις: ὄφεις παρειὰς ἔχοντες μεγάλας ἱεροί·

[1] ἑκατέρους

[2] εὐθύνας (ειν compend.)

[3] ὁμοίως

[4] ὄφεις, sed statim ἔχεις in marg.

οὐ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τοὺς ἄλλους ὄφεις ἀδικοῦντες.

Παρείετο :[1] παρητεῖτο.

Παρείεμαι : παραιτοῦμαι.

* Παρεικάθη : παρέλθη.

Παρειά : γνάθος· καὶ μέρος τῆς νεώς.

Παρήκοντα :[2] παρατείνοντα· ὡς διήκοντα, ἐπεκτεινόμενα.

Παρεικότος : παραλελυμένου.

Παρειμένον : κεχαυνωμένον.

Παρειμένος : παρεωραμένος.

Πάρειμι : παρελεύσομαι.

Παρείπῃ : παραπείσει.

Παρειπών : παραινέσας.

Παρείς : ἐάσας· ἀφείς.

Παρείσακτον : ἀλλότριον.

Πάρεισι : παρελεύσεται.

Παρείσεται : παραιτήσεται.

Πάρεισι : παραρρηδήσεται.[3]

Παρεισκρίνει : παρεισέρχεται· παρεισβάλλει.[4]

Παρεῖτε : παραγίνεσθαι.

Παρ' ἕκαστα : ἑκάστοτε.

[Παρ' ἑκάτερον μέρος ἔχον πορφύραν : τοῦτο μὲν καὶ πάρυφες καλοῦσι· τὸ δὲ κύκλῳ τὴν πορφύραν ἔχον, ἔγκυκλον.]

[1] Παρίετο : παρηγεῖτο statim mut. in Παρείετο : παρηγεῖται.

* Inc. f. 96. c. 1. Παρείκαθι : πάρελθι (ι supr. ει, .η. supr. ι)

[2] Παρείκοντα, sed η statim supr.

[3] παρερηδήσεται [4] παρεὶς ter disjungit.

Παρεκβατικῶς: συντόμως.

Παρεκόπτου: ἠφάνιζες· ἀπὸ τῶν τὰς πτέρυγας παρακοπτομένων ὀρνέων.

Παρεκότει: ὠργίζετο.

Παρέλαβεν τὴν πόλιν, οὐ τὴν ἐπὶ τῶν προγόνων, ἀλλὰ γραῦν, σανδάλια ὑποδεδεμένην καὶ πτισάνην ῥοφοῦσαν.

Παρελαχάνιζες: παρέπρασσές τι καὶ μετεῖχες.

Παρελθεῖν: ἀντὶ τοῦ νικῆσαι· Δημοσθένης ἐν τῇ τοῦ[1] ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Παρέλεξας: τὰς ὑπερεχούσας τρίχας ἐν ταῖς ὀφρύσιν εἰώθασιν ἐκλέγειν· ἔνιοι δὲ ἐκσύρουσι τὴν τοιαύτην θεραπείαν γίνεσθαι.

Παρελθών: ἀντὶ τοῦ εἰσελθών.

Παρέλκον: περιττὸν ἢ παρατεῖνον.

Παρέλκεσις: ὑπέρθεσις.

Παρελογίσασθε: ἠπατήσατε.

Παρέλυσαν: ἀπήλλαξαν· μετέστησαν· Θουκυδίδης· τὸν μὲν Νικίαν οὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς.

Παρεμβαλόντων: κυκλωσάντων.

Παρεμβολή: σκηνή· κάστρον· στρατόπεδον.

*Παρέμφασις: παραίνεσις· συμβουλή.

Παρένδατη: παρεντεθῇ.

Παρενθήκη: ἐπὶ τῶν παρεργαζομένων τεχνιτῶν.

Παρεξερεσίαν: τὸ ἔξω τῶν ἐρεσσόντων· ἐν δ' Θουκυδίδης.

Παρεξῃυλημένον καὶ κατατετριμμένον: τὸ ἀμυδρόν· ἀπὸ τῶν γλωσσίδων τῶν αὐλῶν τῶν κατατετριμ-

[1] Sic. * Inc. f. 96. c. 2.

μένων· Ἀριστοφάνης· Οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς καὶ παρεξηυλημένους.

Παρενείρει: παρεμβάλλει· ἤγουν λέγει.

Παρεπλεξάμην: παρέπλεξα τῶν τριχῶν ἀπὸ τοῦ ἐμπλέκειν.

Παρέπτη: παρῆλθεν.

Πάρεργος: ὀλίγωρος· καὶ παρέργως, ὀλιγώρως.

Παρέρχεται: ὑπερβάλλει.

Πάρες: ὑποχώρησον.

Πάρεσις: νέκρωσις.

Πάρεστιν: ἐκ παντὸς δυνατόν ἐστιν.

Παρέσφηλεν: παρεσφάλη· ἀπερρύη.

Παρετέον: σιωπητέον· παραληπτέον.

Παρευδοκιμησάσης: νικησάσης· ἤτοι εἰς δόξαν ὑπερβάσης.

Παρευθύνει: παραφέρει· βιάζεται.

Παρευνηθείς: παρακοιμηθείς.

Παρηβηκώς: γεγηρακώς.

Παρηβῆσαι: παρακμάσαι.

Παρηγορίας: συμβουλῆς ἢ παρακλήσεως.

Παρήκαμεν: ἐπέμψαμεν ἢ ἀφήκαμεν.

Παρήλασεν: ὑπερήλασεν[1] ἤτοι ἐνίκησεν.

Παρῆν: παρήμην.[2]

Παρῆσθα: παρῆν.[3]

Παρήσω: παράσχω.

[1] η ex em. statim facta pro ε.

[2] παρ' ἡμῖν.

[3] An παρῆν pro novo articulo habuerit scriba, non liquet. Junge, Παρῆν: παρήμην· παρῆσθα· παρῆν.

Παρθένιος: ὁ ἐκ παρθένου ἔτι δοκούσης εἶναι γεννώμενος.[1]

Παρθένοι: οἱ γεννώμενοι παρθένω πρὸ τοῦ γήμασθαι· ὑπὸ δὲ Ἀθηναίων Ἐρεχθέως θυγατέρες· παρὰ δὲ Γοργίαι παρθένος ἐπὶ παντὸς ἀμετόχου τέτακται· καλοῦνται δὲ ἐκ μεταλήψεως, καὶ ἄφθοροι.

Παρθένοι: τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας οὕτως ἔλεγον καὶ ἐτίμων· ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν ἕξ· πρεσβυτάτη* μὲν Πρωτογένεια· δευτέρα δὲ Πανδώρα· τρίτη Πρόκρις· τετάρτη Κρέουσα· πέμπτη Ὠρείθυια· ἕκτη Χθονία· τούτων λέγεται Πρωτογένεια καὶ Πανδώρα δοῦναι ἑαυτὰς σφαγῆναι ὑπὲρ τῆς χώρας, στρατιᾶς[2] ἐλθούσης ἐκ Βοιωτίας· ἐσφαγιάσθησαν δὲ ἐν τωῖ Ὑακίνθωι καλουμένωι πάγωι ὑπὲρ τῶν Σφενδονίων· διὸ καὶ οὕτως καλοῦνται παρθένοι Ὑακινθίδες· καθάπερ μαρτυρεῖ Φανόδημος ἐν τηῖ ε´ Ἀτθίδι, μεμνημένος τῆς τιμῆς αὐτῶν· καὶ Φρύνιχος Μονοτρόπωι.

Παρθενοπίπας: ὁ τὰς παρθένους ἀπατῶν.

Παρίαμβοι: καὶ παριαμβίδες καὶ ἴαμβοι· κιθαρωδικοὶ νόμοι, οἳ προσηύλουν.

Παριεμένους: παρερχομένους.

Παρίεται: παραλύεται.

Παρίεμαι: παραιτοῦμαι.

Παριλλαίνουσαν: παραβλέπουσαν.

Παριππεύσαντες: παραδραμόντες.

Παρ' ἵππον καὶ κόρην: τόπος Ἀθήνησιν οὕτω καλού-

[1] γενναῖος
[2] στρατείας

* Inc. σβυτατη f. 96. c. 3.

μενος· ἐπειδὴ τίς τοῦ γένους τῶν Κοδριδῶν,[1] Ἱππομάνης τοὔνομα, ὃς καὶ τελευταῖος ἐβασίλευσεν, τὴν θυγατέρα καθεῖρξεν ἐν χωρίῳ τινὶ μεθ' ἵππου μαινομένου, διότι λαθραίῳ μίξει τὴν παρθενίαν αὐτῆς ἐλυμήνατο· καὶ ὁ ἵππος τὴν κόρην βορὰν[2] ἐποιήσατο· ἀφ' οὗ πάριππος[3] καὶ κόρη ὁ τόπος, ἐν ᾧ τὸ πάθος ὑπέστη, καλεῖται.

Παρίσθι : παραγίνου·[4] παρατύγχανε· Ἕρμιππος Δημόταις.

Παρίσθμια : τὰ περὶ τὸν φάρυγα.

Πάρνης : τὸ ὄρος θηλυκῶς· Ἐς τὴν[5] Πάρνηθ' ὀργισθεῖσαι φροῦδαι κατὰ τὸν Λυκάβηττον· Ἀριστοφάνης Νεφέλαις καὶ ἑξῆς.

Παρνησός : ὄρος μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς.

* *Πάρνοπες* : ἀττέλαβοι· οἱ δὲ τὰς Κυπρίας ἀκρίδας οὕτως ἀπέδοσαν.

Πάρνοψ : εἶδος ἀκρίδος.

Πάροιθεν : ἔμπροσθεν.

Παροιμία : λόγος ὠφέλιμος· καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ παροδικὸν διήγημα· οἶμος γὰρ ἡ ὁδός.

Παροινίας : ὕβρεις.

Πάροινος : μέθυσος.

Παροισθέντι : παρενεχθέντι.

Παροιστρῶσα : ἐξεστηκυῖα· ἐρεθίζουσα.

Παροιστρῶσι : παρακαθίσωσι θυμοῖ.

Παρό : διό.

[1] κοδρίδων
[2] βοᾶν
[3] παρίππος (sic)
[4] παράπνου
[5] θηλυκῶς ἐστιν·—φροῦδε
* Inc. f. 96. c 4.

Παροκλάζων : γονατίζων.

Παροκωχή : παροχὴ παρὰ Θουκυδίδηι· ὡς ἡ ἀνοκωχὴ καὶ διοκωχή.[1]

Παρολκή : ὑπέρθεσις.

Παρομαρτεῖ : παρακολουθεῖ.

Παρ' ὅντινα οὖν : παρὰ πάντα.

Παρόν : ἐξόν· δυνατόν· δέον.

Παρορμαῖ : διεγείρει· παροξύνει.

Πάρος : χρονικῶς καὶ τοπικῶς, ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν.

Παρ' οὐδέν : εὔκολον· εἰς οὐδέν.

Παρουσία : ἀντὶ τοῦ περιουσία· ἤτοι ἡ αἰτία τοῦ πλούτου· ἡ οὐσία· Δημοσθένης ἐν τωῖ περὶ συντάξεως· καὶ Κράτης· Ἔχοντες εὐπαθῆ[2] βίον, Παρουσίαν τε χρημάτων.

Παροχεύει : παραπλαγιάζει· ἢ ἀπὸ ἑτέρου ὑδρηγοῦ εἰς ἕτερον ἐπιβάλλει· ἢ μεταφέρει τὸ ὕδωρ.

Παροχετεύοντες : μεταφέροντες.

Παροχλίζουσι : μετακινοῦσιν.

Παροχήσομαι : πάροχος ἔσομαι.

Πάροχος : ὁ παροχούμενος ἐκ τρίτων τῶ νυμφίωι καὶ τηῖ νύμφηι ἐπὶ τῆς ἁμάξης.

Παροψίδας : (σκεύη ὑπηρετικὰ τραπέζης.)[3]

Παροψίς : ἐμβάφιον· ὀξυβάφιον.

Παροψίς : οὐ τὸ ἀγγεῖον, ἀλλὰ καὶ ὄψον καὶ μακα ποιαι[4]

[1] ἀνακωχὴ καὶ διακωχή

[2] ἀπαθῆ, et primo περιουσίαν

[3] Pro explicatione, par fere spatium. Nota / in m.

[4] Sic. Nota / in m.

Παρουσία : λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων δαψιλείας· ὡς καὶ ἐν τωῖ Πλάτωνος *Φάωνι·— ὡς καὶ νῦν ἔχομεν παρουσίας· καὶ πολύ ἐστιν ἐπὶ τούτου παρ' αὐτοῖς· καὶ ἐπὶ τοῦ παρεῖναι δὲ τάσσεται, ὡς καὶ ἐν τοῖς Νίπτροις Σοφοκλέους·—τὴν παρουσίαν Τῶν ἐγγὺς ὄντων· Θουκυδίδης ἐν τηῖ α'· Βυζάντιον γὰρ ἑλὼν τηῖ προτέραι παρουσίαι· τούτω[1] γὰρ τὸ ἐναντίον σημαίνει ἡ ἀπουσία.

Παρρησία : ἐξουσία· ἄδεια.

Παρρησίας : ἀντὶ τοῦ βλασφημίας καὶ λοιδορίας· Ἰσοκράτης Βουσίριδι.

Παρυφή : ἡ ἐν ἐσθῆτι ἐργασία.

Παρύφωσ * * * *[2]

Παρῶ : ἀφῶ· συγχωρῶ.

Παρῶαι : ἵπποι μεταξὺ τεφροῦ καὶ πυρροῦ[3]. χρώματος.

Παρωδούμενος : λεγόμενος.

Παρωθοῦντες : ἐκβάλλοντες.

Παρῶμμαι : ἐν ὑπεροψίαι εἰμί· Μένανδρος Ἡνιόχωι.[4]

Παρώνυμον : ἐκ τοῦ συμβεβηκότος λεγόμενον.

Παρώπια καὶ ἀντήλια :[5] τὰ παρὰ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων δερμάτια.

Παρῶπτο : παρεωρᾶτο.

Παρώσας : παρεκβαλών.

Παρώτρυναν : παρώξυναν.[6]

Παρώχετο : παρήρχετο.

* Inc. φαωνι· δς, (sic) f. 97. c. 1.

1 τοῦτο 2 Lacuna : nota / in m.

3 πυροῦ 4 ἡνιόβωι 5 ἀντίλια

6 παρόξυναν

Πάσασθαι: γεύσασθαι.

Πάσηι τέχνηι: ἐκ παντὸς τρόπου· Ἀριστοφάνης Λυσιστράτηι· Σὺ δ'[1] ἣν σχολάσῃς πάσηι τέχνηι πρὸς ἑσπέραν Ἐλθὼν ἐκείνη τὴν βάλανον ἐνάρμοσον.

Πασῖνος: ὄνομα κύριον.

Πασίων: ὄνομα τραπεζίτου.

Πασπάλη: τὸ τυχόν· οἱ δὲ κέγχρον· οἱ δὲ τὰ κέγχρινα ἄλευρα· Ἱππῶναξ·—πασπαληφάγον[2] γρόμφιν.

Πασπακίωι: πασσάλωι.

Πανσυδίη: μετὰ πάσης ὁρμῆς· πανστρατιαῖ·* ὁμοθυμαδόν.

Πασσυδί: παντελῶς· ὁ Θουκυδίδης η'· μὴ[3] οὕτως τε πασσυδὶ διεφθάρθαι· ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες γράφουσι πασσυδί· ἔστι καὶ ἐν Αὐτομόλοις Φερεκράτους.[4]

Παστά: ἔτνος ἀλφίτοις μεμιγμένον.

Παστοφορεῖον: τὸ φέρον τὸν παστόν.

Πάσσους:[5] παχυτέρους.

Πασχητιᾷ: πάσχειν θέλει.

Πάταγος: ψόφος.

Πατάνια: τὰ ἐκπέταλα καὶ τὰ ἀναπεπταμένα[6] λοπάδια· οἱ δὲ πολλοὶ διαστρέφουσιν ὡς Ῥωμαϊκὸν τὸ ὄνομα.

[1] οὐδ'
[2] πασπάλιν φαγὼν
* Inc. τιᾶι f. 97. c. 2.
[3] θ. ἢ μὴ
[4] φερεκράτου
[5] Accent. om.
[6] ἀναπεπτ.

Πατάσσει: πλήττει.

Πάταχνα: ποτήρια φιαλοειδῆ ἐκπέταλα.

Πατεκίων: ὄνομα κλέπτου καὶ τοιχωρύχου.

Πάτορες: κτήτορες.

Πατάγημα: ἀντίλαλος καὶ πανοῦργος· Μένανδρος· Οἷον πατάγημ' ἥκεις.

Πάτος: ὁδός.

Πατραλοίας: πατρατύπτης.

Πάτρης: ἡ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γέννησις.

Πατρίληκτος: ἡ οὐσία ἡ πατρική· καὶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰλημμένη κλήρωι.

Πατριώτης: ὁ βάρβαρος λέγεται τῶι βαρβάρωι καὶ οὐ πολίτης.

Πατριῶται: οἱ δοῦλοι τῶν[1] Ἑλλήνων· πολῖται δὲ οἱ ἐλεύθεροι· οἱ δὲ τοὺς βαρβάρους πατριώτας.

Πατριαί: χῶραι· φυλαί· τοπαρχίαι.

Πατρονομούμενοι: οἱ τοὺς ἀπὸ τῶν πατέρων παραδεδομένους νόμους τηροῦντες.

Πατρούχου παρθένου: τῆς ὀρφανῆς καὶ ἐπικλήρου· ηἷ προσήκει τὰ τοῦ πατρὸς ἔχειν.[2]

Πατρώζοντα: τὰ τοῦ πατρὸς φρονοῦντα.

Πατρώων· πατρίων· καὶ πατρικῶν: πατρωῖα λέγουσιν οἱ παλαιοί, ὅτ' ἂν αὐτοῖς ὁ λόγος ηἷ περὶ χρημάτων ἢ τόπων· οὕτως Ἰσαῖος ἐν τωῖ πρὸς Διοκλέα· πάτρια δέ, τὰ ἔθη καὶ τὰ νόμιμα· καὶ* τὰ μυστήρια· καὶ τὰς ἑορτάς, ὡς Ἀντιφῶν· πατρικῶν δέ,

[1] τῶν om. [2] ν postea add.

* Inc. f. 97. c. 3.

ὅτ' ἂν περὶ προσώπων ποιοῦνται τὸν λόγον, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Πατταλεῦσαι: προσπῆξαι.[1]

Παῦ: τὸ παῦσαι λέγουσι μονοσυλλάβως.

Παῦλα: ἀνάπαυσις.

Παυσικάπη: μηχάνημα τροχῷ ἐμφερές· δι' οὗ τὸν τράχηλον διεῖρον καὶ τῶν ὑποζυγίων, ὥστε μὴ ἐσθίειν· καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς μὴ δύνασθαι τὰς χεῖρας τῷ στόματι προσάγειν.

Παφλάζοντα: ἠχοῦντα· ἀναζέοντα.

Παχεῖς: Ἀττικοὶ τοὺς πλουσίους καλοῦσι συνήθως.

Πάχνη: δρόσος πεπηγυῖα· κρύσταλλος δὲ τὸ ὑπὸ κρύους συνεσταλμένον καὶ πεπηγός.

Παχνουμένης: ἀνιωμένης.

Παχνοῦται: πήσσεται· πήγνυται· λυπεῖται.

Παχύνοοι: παχύνοες· ἀνόητοι.

Παχύτερον: ἀμβλύτερον· οὐκ ἀκριβές.

Πεδία[2] *καὶ πρόβατα*: τόπος Ἀθήνησιν ἰδίως οὕτως ὀνομάζεται, ἐν ᾧ πρόβατα ἐγίνετο καλὰ νεμόμενα.

Πεδίον: ἁπλῶς μὲν τὴν γῆν σημαίνει τὴν ὁμαλήν· σημαίνει δὲ καὶ τόπον τινὰ Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενον.

Πεδοικούσης: μετοικούσης.

Πέδαι: δεσμά.

Πεδικά: μοῖρα τῆς Ἀττικῆς· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος· εἶχεν καὶ προβάτων νομάς·

[1] προσπτύξαι Porsonus, forma τοῦ ῆ deceptus.

[2] Παιδία

ἔστι τὸ ὄνομα παρά τε Λυσίαι καὶ παρ' ἄλλοις ῥήτορσιν.

Πέδιλα: ὑποδήματα.

Πεδῆται: πεπεδημένοι· συνδεδεμένοι.

Πέδον: γῆ· ἔδαφος.

Πεδότριψ: ὁ πολλοὺς χρόνους ἐν πέδαις γεγονώς· καὶ πέδων ὁ αὐτός, καὶ ὀψιπέδων.

Πέδουρος:[1] μετέωρος.

Πεζέταιροι: οἱ ἀπὸ ἱερατικῶν ἔργων ἑταῖροι καὶ φίλοι γεγονότες· Δημοσθένης δὲ τοὺς περὶ τὸ σῶμα τοῦ Φιλίππου *φρουροὺς οὕτως ὀνομάζει· οἳ ἦσαν καὶ πιστοὶ καὶ ἰσχυροί· ἀπὸ μεταφορᾶς δὲ λέγεται[2] τῶν πεζῶν, αἵ εἰσι τῶν ἱματίων ᾠίαι· ἐπεὶ ἔξωθεν εἰσὶν αὗται περὶ τὰ ἱμάτια κατεσκευασμέναι.

Πεζὰς μόσχους: ἀντὶ τοῦ ἑταίρας· ἐλέγοντο γάρ τινες οὕτως ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῆι Πολιτείαι· τὰς χωρὶς ὀργάνων· Κάνθαρος[3] Συμμαχία·—αὐλητρίδα πεζήν· καὶ Εὔπολις Κόλαξι.

Πεζίδα: τὴν ὤαν τοῦ ἱματίου· Ἀριστοφάνης Σκηνὰς καταλαμβανούσαις· καὶ τὴν ἀργυρόπεζαν τινὲς οὕτως εἰρῆσθαι.

Πεζῆ: τὸ τοῖς ποσὶν ἐλθεῖν λέγουσιν· καὶ πεζῆ φράσαι, τὸ ἄνευ μελῶν· Παῦσαι μελωιδοῦσ',[4] ἀλλὰ πεζῆ μοι φράσον, ὁ Κωμικός· τὰς ἑταίρας τὰς μὴ

[1] Accent. om.

* Inc. f. 97. c. 4.

[2] λέγ'ται i. e. λέγονται

[3] κάνθαροι

[4] μὲν ᾠδοὺς

μουσικὰς, ἀλλ' ἄνευ ὀργάνων καὶ ψιλὰς πεζας καλοῦσιν.

Πέζα: τὸ ἄκρον· ἢ τὸ ἀπολῆγον τοῦ χιτῶνος· ὃ ἡμεῖς ὤαν λέγομεν· πρότερον γὰρ ὑπὲρ τοῦ μὴ τρίβεσθαι, δέρμα προβάτων προσέρραπτον.

Πεζέταιροι: Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς· Ἀναξιμένης δὲ ἐν α' Φιλιππικῶν περὶ Ἀλεξάνδρου λέγων[1] φησίν· ἔπειτα τοὺς μὲν ἐνδοξοτάτους ἱππεύειν συνεθίσας, ἑταίρους προσηγόρευσεν· τοὺς δὲ πλείστους καὶ τοὺς πεζοὺς εἰς λόχους καὶ δεκάδας καὶ τὰς ἄλλας ἀρχὰς διελὼν, πεζεταίρους ὠνόμασεν· ὅπως ἑκάτεροι μετέχοντες τῆς βασιλικῆς ἑταιρείας, προθυμότατοι[2] διατελῶσιν ὄντες.

Πεζολόγος: συγγραφεύς.

Πεζοφοροῦσιν: ἤτοι πέζαν ἐχόντων τῶν χιτώνων· ἢ τοῖς ποδήρεσιν.

Πεζῷ γόωι: ἄνευ αὐλοῦ ἢ λύρας· ὡς καὶ πεζαὶ ἑταῖραι, αἱ χωρὶς[3] ὀργάνων μισθαρνοῦσαι.

Πειρᾶν: τὸ πειράζειν ἐπὶ φθοραῖ* καὶ συνουσίαι· Μένανδρος.

Πειρατῶν: καταποντιστῶν· κατὰ θάλασσαν λῃστῶν.

Πειρῶντα: πειράζοντα διὰ λόγων.

Πείρινθα: τὸ ἐπάνω τῆς ἁμάξης, εἰς ὃ ἐντίθεται τὸ κομιζόμενον.

[1] λέγει
[2] -ρίας προθυμότατα
[3] καὶ πεζέταιραι χ.
* Inc. ραῖ f. 98. c. 1.

Πείσματα: τὰ ἀγκύρεια[1] σχοινία παρὰ τὸ πείθεσθαι δι' αὐτῶν τὴν ναῦν.

Πεισόμενον: παθεῖν μέλλοντα.

Πείσων: εἷς τῶν παρὰ Ἀθηναίοις τριάκοντα τυραννησάντων.

Πείσονται: πάθωσιν.

Πεκτούμενος: τιλλόμενος.

Πέκτειν:[2] κείρειν πρόβατον.

Πελαγίζειν: Ὑπερίδης· τὸ ἀπὸ πελάγους περαιοῦσθαι.

Πελάζειν: πλησιάζειν· ἐγγίζειν.

Πειρᾶν: τὸ λόγους περὶ συνουσίας προφέρειν· καὶ πειραθῆναι, τὸ ἀκοῦσαι λόγους τοιούτους· Θουκυδίδης· πειραθεὶς δὲ ὁ Ἁρμόδιος ὑπὸ Ἱππάρχου τοῦ Πεισιστράτου καταγορεύει τῷ Ἀριστογείτονι· σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸ ἄλλως διαπειρᾶσθαι.

Πελανός: γίνεται πέμματά τινα τοῖς θεοῖς ἐκ τοῦ ἀφαιρεθέντος σίτου[3] ἐκ τῆς ἅλω· Δίδυμος δέ φησι κυρίως εἶναι πελανὸν τὸ ἐκ τῆς πετάλης πέμμα· ἐξ ἧς ποιοῦνται πέμματα· ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ πεπλατύνθαι· ἢ ὅτι λευκόν ἐστιν, ἢ διὰ τὸ φανὸν εἶναι, ὅ ἐστι λευκόν· Εὐριπίδης μέντοι ἐν τῶι Ὀρέστηι ἰδίως φησίν·—ἐκ δ' ὄμορξον[4] ἀθλίου Στόματος ἀφρώδη πελανόν· ὅπερ τὸν ἐπὶ τοῦ στόματος ἀφρὸν δηλοῖ.

Πελανοί: πέμματα[5] ἐκ πολῆς, τουτέστιν ἀλεύρου,

[1] ἀγκύρια, sed ει statim supr.

[2] Sic.

[3] ἤτοι

[4] εὖ δ' ὄμορξεν

[5] πέμμα

εἰς θυσίαν ἐπιτήδεια· καρποὶ μέλιτι δεδευμένοι· *Διονύσιος Θρᾷξ*· θεοῖς ἀπαρχαί τινες· λέγεται δὲ πελανὸς καὶ ὁ περὶ τῷ στόματι πεπηγὼς ἀφρὸς, καὶ τὸ περιπεπηγὸς καὶ ἐξηραμμένον ὀπῶδες δάκρυον· οἷον, λιβανωτὸς,* κόμμι· καὶ ὁ τῷ μάντει διδόμενος μισθὸς ὀβολός.

Πελαργικοὶ νόμοι: ἀντεκτρέφειν τοὺς γονεῖς· οὕτως *Ἀριστοφάνης*.

Πελαργικόν: τὸ ὑπὸ τῶν τυράννων κατασκευασθὲν τῆς ἀκροπόλεως τεῖχος· τούτους γὰρ κληθῆναι πελαργοὺς, οἷον *Πελασγοὺς*, ὡς πλανήτας τινας· ἢ ὅτι ἰδόντες[1] αὐτοὺς πρῶτον οἱ *Ἀθηναῖοι* σινδόνας λαμπρὰς περιβεβλημένους, πελαργοῖς[2] εἴκασαν.

Πέλας: πλησίον· γείτων.

Πέλαθρα: πλέθρα· ἔστι δὲ μέτρα γῆς· τὸ δὲ πλέθρον, σταδίου ἕκτον.

Πελάται: οἱ παρὰ τοῖς πλησίον ἐργαζόμενοι· καὶ θῆτες οἱ αὐτοὶ καὶ ἐκτήμοροι· ἐπειδὴ ἕκτῳ μέρει τὸν καρπὸν εἰργάζοντο τὴν γῆν.

Πελάται: οἱ μισθῷ δουλεύοντες· ἐπεὶ τὸ πέλας ἐγγύς· οἷον ἔγγιστα διὰ πενίαν προσιόντες· *Ἀριστοτέλης*.

Πελάτης: ὁ ἀντὶ τροφῶν καὶ ὑπηρετῶν καὶ προσπελάζων.

Πέλει: γίνεται· ἔστιν.

Πέλεκυς: ὁ δὲ πέλυξ βάρβαρον.

* Inc. τὸς f. 98. c. 2.

[1] δόντες

[2] πελαργοὺς

Πελληνικαὶ χλαῖναι: διάφοροι· καὶ τοῖς νικήσασι τὰ Ἑρμαῖα ἐδίδοντο.

Πελιάδες: περιστεραί· καὶ πελιάν, περιστεράν.

Πελιδνόν: μέλαν·[1] λέγεται καὶ πελιτνὸν παρὰ Θουκυδίδηι.

Πελιοί:[2] μέλανες· ὠχροί.

Πέλλης: ἔνθα τυρὸν ἀμέλγουσι· σκάφην τινά.

Πέλικαν: Βοιωτοὶ τὴν ξυλίνην λεκάνην, διὰ τὸ ἐκπεπελεκῆσθαι· Ἀπολλόδωρος δὲ ποτηρίου εἶδος.

Πελιτνόν: Θουκυδίδης διὰ τοῦ τ.

Πέλται: λόγχαι· καὶ ἀσπίδια τετράγωνα.

Πελτασταί: τοξόται· ἢ τοὺς ξυστοὺς κατέχοντες.

Πελτασταί: οἱ πέλτας ἔχοντες στρατιῶται·* πέλτη δὲ εἶδος ἀσπίδος οὐκ ἐχούσης ἴτυν· οὐδ' ἐπίχαλκον, οὐδὲ βοός· ἀλλ' αἰγὸς δέρματι περιτεταμένη.

Πελλοίρα: κόσμος τίς.[3]

Πέλτη: ὅπλον κοῦφον ἴτυν οὐκ ἔχον· ἀλλ' ἐκ μόνης βύρσης γεγονός.

Πέλωρ: μέγα τεράστιον.

Πελώριος: μέγας.

Πέλωρον: μέγα.

Πελώρου: τέρατος μεγάλου.

Πέμματα: πλακούντια.

Πέμπτα: πέντε καὶ Αἰολεῖς καὶ Ἴωνες καὶ Ἀττικοί· πεμπάζειν[4] γὰρ τὸ κατὰ πέντε ἀριθμεῖν· καὶ

[1] μελανόν
[2] Accent. om.
* Inc. τιῶται f. 98. c. 3.
[3] Hunc art. om. P.
[4] πεμπτάζειν

πεμπώλαρχον· καὶ Πλάτων πέμπελα, καὶ Ξενοφῶν.

Πέμπειν: τὸ πομπεύειν· Μένανδρος Ὑποβολιμαίω ἢ Ἀγροίκωι· Μικρὰ Παναθήναια, ἐπειδὴ[1] δι' ἀγορᾶς πέμποντά σε, Μοσχίων, μήτηρ ἑώρα τῆς κόρης ἐφ' ἅρματος· καὶ πέμψαντες, τὸ πομπεύσαντες· Θουκυδίδης.

Πέμπτη φθίνοντος: ἐν ταύτηι αἱ τῆς μοιχείας γραφαὶ ἐδίδοντο· Μένανδρος Χαλκίδι.

Πέμφιξ:[2] πνοή· Αἰσχύλος Ξαντρίαις ἐπὶ τῶν ἀκτίνων.

Πέμψιν: ἀποστολήν.

Πενέσται: Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους· πενέσται δὲ παρὰ Θετταλοῖς καλοῦνται, οἱ παρὰ Λακεδαιμονίοις Εἵλωτες· οὐ μόνον δὲ αὐτοὺς πενέστας καλεῖσθαί φησιν, ἀλλὰ καὶ Θετταλοικέτας.[3]

Πενέσται: οἱ παρὰ Θεσσαλοῖς μὴ γόνῳ δοῦλοι, ἀπὸ τῶν ὑπὸ Αἵμονος[4] ἐν Αἰγίνηι νικηθέντων Βοιωτῶν· οὐ φυγόντων τὴν παρ' αὐτῶι δουλείαν, ἀλλὰ μεινάντων μέχρι τῆς γ' γενεᾶς, φιληδούντων τῆι χώραι· παρέδοσαν δὲ ἑαυτοὺς ἐφ' ὅρκωι· ἐπὶ τῷ[5] μήτε παθεῖν τί ἐργαζόμενοι, μήτε ἐκβληθῆναι ἀπὸ τῆς χώρας· * καὶ ἀπὸ τοῦ μεῖναι μενέσται καλούμενοι, ὕστερον πενέσται μετωνομάσθησαν, παραφθαρέντος τοῦ χαρακτῆρος.

Πενέσται: οἱ τῶν Θετταλῶν δοῦλοι, ἴσως παρὰ τὸ

[1] ἐπεὶ [2] Πέμψιξ [3] θετταλικάς
[4] ὑπὸ τ. ὑ. αἵμονος [5] τὸ * Inc. f. 98. c. 4.

πένεσθαι, ὥσπερ οἱ τῶν Λακεδαιμονίων Εἵλωτες, καὶ τῶν Κρητῶν Καλαρῶται.

Πενιχρὰν λέγουσι τὴν γυναῖκα καὶ πένισσαν.

Πενθερὰ τωῖ νυμφίωι: ἡ τῆς κόρης μήτηρ· καὶ πενθερὸς ὁ πατήρ· Εὐριπίδης δὲ γαμβρὸν αὐτὸν παρὰ τάξιν λέγει· ὁ γοῦν Ἀλκμαίων τωῖ Φηγεῖ φησί· Καὶ σὲ ὦ γεραιὲ,[1] τήν τε παῖδα μὴ δῶς ἐμοὶ Γαμβρὸς νομίζηι καὶ πατὴρ σωτήρ τ' ἐμός· καὶ ὁ Πρωτεσίλαος τωῖ Ἀλκάθω[2] φησίν·—ἀξίως δ' ἐμὸς Γαμβρὸς κέκλησαι, παῖδα μοι ξυνοικίσας· Σοφοκλῆς δὲ τὸ ἔμπαλιν· εἶπε γὰρ πενθερὸν τὸν γαμβρὸν ἐν Ἰφιγενείαι· Ὀδυσσεύς φησι πρὸς Κλυταιμνήστραν περὶ Ἀχιλλέως· Σὺ δ' ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν· ἀντὶ γαμβρῶν.

Πενταετηρόν: έ ἐτῶν.

Πένταχα: εἰς έ μέρη.

Πεντακοσιομέδιμνον: τέσσαρα τέλη ἐποίησεν Ἀθηναίων πάντων ὁ Σόλων· ὧν ἦν ἓν τέλος καὶ οἱ πεντακοσιομέδιμνοι.

Πεντέπηχυ: καὶ πεντέκλινον· καὶ πεντέχαλκον· καὶ πεντέμηνον, καὶ πάντα τὰ ὅμοια οὕτω λέγουσι διὰ τοῦ ε̄.

Πεντέκτενοι:[3] περιπόρφυροι· διὰ τὸ ἐνυφάνθαι παρὰ[4] τὰς ὤας πέντε κτένας πορφυροῦς.

Πεντεσύριγγον ξύλον: έ ὀπὰς καὶ τρήματα[5] ἔχον· τραχήλω· χερσί· ποσίν· Ἀριστοφάνης.

σι

[1] γερεὲ   [2] πρωτελαος—ἀλκάστω—ἄξιος—ξυνοικήσας

[3] Accent. om.   [4] περὶ—κεντεκτένας πορφύρους

[5] τρίματα. E regione verborum ἔχον—ἀριστ. nota /

Πέντε κριταί : οἱ τοῖς κωμῳδοῖς ἀποδεικνύμενοι.

Πεντέλεια : ὄρος Ἀρκαδίας, ἐξ οὗ ὁ Λάδων ποταμός.

Πεντελιθίζειν : διὰ τοῦ ε̄ λέγουσιν.

Πεντηκόνταρχος : ὁ τῆς πεντηκοστῆς τοῦ τέλους ἄρχων.

Πεντηκοστολόγοι : τελῶναι· Μένανδρος.

Πεντηκόνταρχος : ὁ τῆς πεντηκοντόρου* ἄρχων· ἐκαλεῖτο δὲ πεντηκόντορος ἡ ὑπὸ πεντήκοντα ἐρεσσομένη ναῦς.

Πεντηκοστή : καὶ πεντηκοντεύεσθαι·[1] καὶ πεντηκοστολόγοι· πεντηκοστὴ μὲν, τὸ τέλος ὃ τελοῦσι· πεντηκοστεύεσθαι δὲ, τὸ πράττεσθαι τὴν πεντηκοστήν· πεντηκοστολόγοι δὲ, οἱ τὸ τέλος ἐκλέγοντες· ταῦτα δέ ἐστιν εὑρεῖν ἐν τῷ κατὰ Μειδίου καὶ ἐν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφὴν Δημοσθένους· καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν Εὐβούλου δωρεῶν.

Πεντετηρίς : πενταετηρίς.

Πεξάμενος : κτενίσας· ξάνας.

Πέξαι : κεῖραι.

Πεπαλμένος : βεβαμμένος· καὶ πεπαλκέναι λέγεται, τὸ ἐκπίπτειν τὰ πλοῖα.

Πεπαλαγμένος : μεμολυσμένος· ἔνθεν καὶ παληλία, τὸ μολύνεσθαι τῇ κόνει.

Πεπάρηθος : νῆσος οὐκ ἄποθεν Εὐβοίας.

Πεπαίνει : πραΰνει.

Πεπαρμένον : πεπερονημένον· καθηλωμένον· τετρυπημένον.

Πεπαρῳνήκασιν : ἡμαρτήκασι.

[1] Sic, sed mox per σ.   * Inc. f. 99. c. 1.

Πέπειρον : ἀκμαῖον· εἴρηται δὲ ἐπὶ ὀπώρας ὡρίμου.

Πεπιναρωμένα :[1]

Πεπελτωμένα : πεπιναρωμένα.

Πεπεμμένην λέγουσιν, οὐ μόνον ἀπεσταλμένην.

Πεπιλημένη : συνεσφιγμένη.

Πεπλαδικός : ὑγρανθέν· σεσηπός.

Πεπλασμένον : κακοῦργον.

Πέπλεκται : ἥττηται· Μένανδρος.

Πέπλος : περὶ τοῦ πέπλου τοῦ ἀναγομένου τῇ Ἀθηνᾷ τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις, οὐ μόνον παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἐστιν ἡ μνήμη, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς.

Πέπλον : περιβόλαιον· ἱμάτιον γυναικεῖον.

Πεπνυμένος : συνετός.

Πεποιωμένον : ποιότητα ἔχον.

Πέπον : προσηνέστατε· προσφιλέστατε.

* Πέπονες : ἔκλυτοι· ἀσθενεῖς.

Πεπρωμένη :[2] εἱμαρμένη· τύχη· γένεσις.

Πεπρωμένον : εἱμαρμένον· ὡρισμένον· πεπερασμένον ἀπὸ μοίρας εἰς πέρας.

Πέποσχα : Δωριέων τινὲς τούτωι κέχρηνται· ὧν καὶ Στησίχορός[3] ἐστιν.

Πεπραδίδαι : πορδαί· ἢ γένος ἰχθύων ὅμοιον μεμβράδι.

Πέπταται : ἥπλωται.

Πεπυκασμένον : ἐσκεπασμένον· περιβεβλημένον· καὶ ἀπύκαστον, ἀσκέπαστον.

[1] Spatium, et nota / in m. * Inc. f. 99. c. 2.

[2] Πεσπρωμένη forsan G. tum εἱμαρμένη et mox εἱμαρμένον

[3] στησίχωρός

Πέπυστο : ἠκηκόει.

Περαῖ : πλέει.

Περαίνοντας : τελειοῦντας.

Περαιτέρω : πλέον πάνυ.

Περγάμιον : δήμιον.

Πέργαμον : τὴν πόλιν Ἴωνες λέγουσιν· οἱ δὲ πάντες τὰ ὑψηλά.

Περγασῆθεν : δῆμος ἡ Περγάση τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς· τὸν μέντοι δημότην διχῶς λέγεσθαι φασί· Περγασέα τε καὶ Περγασῆθεν.

Πέρδικος ἱερόν : παρὰ τῇ ἀκροπόλει· Εὐπαλάμωι γὰρ ἐγένοντο παῖδες Δαίδαλος καὶ Πέρδιξ, ἧς[1] υἱὸς Καλὸς, ωἷ φθονήσας ὁ Δαίδαλος τῆς τέχνης, ἔρριψεν αὐτὸν[2] κατὰ τῆς ἀκροπόλεως· ἐφ' ωἷ ἡ Πέρδιξ ἑαυτὴν ἀνήρτησεν· Ἀθηναῖοι δὲ αὐτὴν ἐτίμησαν· Σοφοκλῆς δὲ ἐν Κωμικοῖς τὸν ὑπὸ Δαιδάλου ἀναιρεθέντα Πέρδικα εἶναι τοὔνομα.

Πέρι : περισσῶς.

Περίτρια : ἡ περιαγγέλλουσα τὴν ὥραν.

Περιαγειρόμενοι : ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγόμενοι ἀθληταί· Πολιτείας ε' ἐπὶ τέλει· λέγεται γὰρ ὅτι τὸ μὲν ἐξαρχῆς ἆθλα προυτίθεσαν τοῖς ἀγωνιζομένοις· ὃν τρόπον καὶ Ὅμηρος καὶ ἄλλοι ποιηταὶ ἱστοροῦσιν· ἐπεὶ δὲ ἤρξαντο* χωρὶς ἄθλων ἀγωνίζεσθαι, τοὺς νικήσαντας οἱ μὲν κατὰ φιλίαν ἢ συγγένειαν προσήκοντες στεφάνοις ἀνέδουν· τῶν δ' ἄλλων οἱ μὲν σύνεγγυς καθήμενοι καὶ περιστά-

[1] περδιξησ (sed primo πέρ)

[2] ἑαυτὸν

* Inc. f. 99. c. 3.

ζοντες[1] πλέονος ἄξια ἐπετίθεσαν· οἱ δὲ πορρώτερον ἄνθεσι καὶ φύλλοις ἔβαλλον περιερχομένους· ὡς καὶ νῦν τοῖς ἐπιφανῶς ἀγωνισαμένοις ἐπιβάλλουσι πετάσους καὶ ζώνας· οἱ δὲ χιτῶνας· ἐκ τούτου σύνηθες ἐγένετο κύκλῳ περιπορευομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπαγείρειν καὶ λαμβάνειν τὰ διδόμενα· ὅθεν Σιμωνίδης περὶ Ἀστύλου[2] φησὶν οὕτως· Τίς δὴ τῶν νῦν τοσάσδε πετάλοισι μύρτων ἢ στεφάνοισι ῥόδων ἀνεδήσατο νίκας ἐν ἀγῶνι περικτιόνων· ἔνιοι δὲ τοῦτο τὸ ἔθος ἀπὸ Θησέως τὴν ἀρχὴν λαβεῖν· ἐκεῖνον γὰρ ἐκ Κρήτης κομισθέντα μετὰ τὸ ἀνελεῖν τὸν Μινώταυρον οἱ ἀπὸ τῆς χώρας ἄνθεσι καὶ φύλλοις ἔβαλλον καὶ τοῖς παροῦσι καρποῖς ἐτίμων.

Περιαγές : ἐπικαμπές.

Περιαγκώνισμα : * * * *[3]

Περιαλγής : ὃς πενήρης τωῖ γόνωι[4] καὶ τοῦ δράματος τοῦ Πλατωνικοῦ.

Περιάγνυται : περικατακλᾶται· οἱονεὶ περιίσχεται.

Περιαγοραῖος : λάλος.

Περιαθρεῖν : περισκοπεῖν.

Περίαλος : τὸ ἰσχίον.

Περιαμησάμενος : θερίσας.

Περιαμφί : κύκλωι.

Περιάοιδος : ἐγκύκλιος ὠδή.[5]

[1] Sic. [2] ἀστύλου—τοσάδε—περικτυόνων

[3] Semiversus vacuus. Nota / in m.

[4] ὁ σπενήρης. Tum τόνωι potius quam γόνωι

[5] $\overset{\Delta}{\omega}$

Περιαυθαδίζεται: ἐν ὑπερηφανίαι ἀναστρέφεται· ἢ μέγα φρονεῖ περὶ ἑαυτοῦ.

Περιαυτά πως: οἷον ἐγγὺς καὶ παρὰ μικρόν.

Περιαυτίζεται: περὶ ἑαυτοῦ μέγα φρονεῖ· ἢ ἐν αὐτῆι τῆι λέξει ἐνδιατρίβει.

Περιαυτολογεῖν: περὶ ἑαυτοῦ λέγειν, τουτέστι μετὰ ὑπερηφανίας.

* Περιβαλλομένους: προσλαμβανομένους.

Περίβαλε: οἷον περίλαβε· καὶ κατὰ τὸ ἐναντίον λέγουσι· σπανίως δέ.

Περιβάλλων: περιλαμβάνων.

Περίβαρα: ὑποδήματα.

Περιβαρίδες: ὑποδήματα γυναικῶν.[1]

Περίβλεπτος: ἔξοχος· μέγιστος.

Περιγηθής: περιχαρής.

Περιγράψαι: οἷον ἀποκτεῖναι· ἐπεὶ οἱ ἀποθανόντες περιγράφονται καὶ περιαιροῦνται τῶν ἀρχείων.

Περιγίνεται: περιττεύει· Ἀριστοφάνης.

Περιγυρίδα: περιφέρειαν.

Περιδαρδάπτεσθαι: περικατεσθίεσθαι.[2]

Περιδεδόσθαι:[3] τὸ συνθέσθαι· καὶ Ὅμηρος· Εἰ δ' ἄγε νῦν τρίποδος περιδώμεθον.

Περιδεής: περίφοβος.

Περίδειπνον: ἡ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσιν ἑστίασις γινομένη.

Περιδέξιος: ὁ καὶ τῆι ἀριστεραῖ ἐργαζόμενος· παρὰ δὲ τῶι Θεολόγωι λέγοντι, καὶ ὅπως ἀποφεύξηι τὸ

[1] γυναιʃ fere, i. e. γυναικεῖα. * Inc. f. 99. c. 4.
[2] περι om. [3] Περιδεδέσθαι

σὸν περιδέξιον, περιδέξιόν ἐστι πᾶν διλήμματον· ἑκατέρωθεν γὰρ ὃ βούλεται συνάγει.

Περιδέραια:[1] περιτραχήλια κόσμια.

Περιδήλιον: πειρατήν.

Περιδράττεσθαι: περιέχεσθαι.

Περιδινοῦνται: περιστρέφονται.

Περίδρομος: παντὶ περιέχεσθαι δυνάμενος.

Περιδύεται: κρύπτεται· εἰσδύεται.

Περιδοῦ: σύνθου· λέγουσι δὲ καὶ περὶ συνθήκης· οὕτως Δίφιλος.

Περιεῖπον: περί τινα ἦσαν φυλακτικῶς καὶ θεραπευτικῶς.

Περιδώμεθα: συνθώμεθα.

Περιεῖχεν: ὑπερεῖχεν.

Περιειλάμενος: περιειλησάμενος.

Περιεκόκκασα: περιεγέλασα καὶ κατωρχησάμην·[2] Ἀριστοφάνης.

*Περιεκτικόν: περιέχον.

Περιέπειν: φυλάσσειν· ἢ ἐνεργεῖν.

Περιεπτισμένον: λελεπισμένον· περιεξεσμένον· περικεκαθαρμένον.

Περιερέττων: κωπηλατῶν.

Περιεργάζεσθαι: ἀντὶ τοῦ πολυπραγμονεῖν.

Περιέσσατο: περιεβάλετο.

Περιέσεσθαι: περιγενήσεσθαι.

Περίεσι: καθαρά.

Περιεσκεμμένος: ἠκριβωμένος.

Περιεσόμεθα: περιγενησόμεθα.

[1] ρ bis [2] κατορ. * Inc. f. 100. c. 1.

Περιέστηκεν: περιίσταται· περιέστραπται.

Περιέστηξαν: περιεκύκλωσαν.

Περιεστήξει: περισταθήσεται.

Περιέχεσθαι: ἀντέχεσθαι.

Περιεχόμενον: ἀντιποιούμενον.

Περιήγγελλεν: ἐκέλευεν.

Περιῆλθεν: ἐξηπάτησεν.

Περιῆν: ἐνίκα· περιεγίνετο· ὑπῆρχεν.

Περιήτητος: ὁ περιπόρφυρος χιτών.

Περιηχήθην: περιεψιθυρίσθην.

Περίθετος κεφαλή: ἡ περιθέτη· Ἀριστοφάνης· Κεφαλὴ περίθετος ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ.

Περιθοῖδαι: δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς· ἀπὸ Πειρίθου τοῦ Ἰξίονος· νόμος δ' ἦν Ἀθήνησι ξένους εἰσδέχεσθαι τοὺς βουλομένους τῶν Ἑλλήνων· Θεσσαλοὺς δὲ ἐξαιρέτως ὑπεδέχοντο, διὰ τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως φιλοξενίαν· τούτοις δὲ καὶ χώραν ἐμέρισαν, ἣν ἐκάλεσαν[1] Περιθοίδας· Ἔφορος ἱστορεῖ ἐν γ΄.

Περιθρέξει: περιδραμεῖ.

Περιθειῶσαι: περικαθάραι.

Περιθυρεῖν: περὶ θύρας εἶναι.

Περιιόντα: περιερχόμενον.

Περιιππεύων: περιτρέχων.

Περιιστάμενος: φεύγων.

Περιίστασο: ἀντιλαβοῦ· περισκόπησον.

Περικαθαίρων: ἀναλύων τὸν πεφαρμακευμένον· [2]ἢ τὸν γεγοητευμένον.

[1] ἐκαλεσεν (sic) [2] περιφ.

Περικαλλές:[1] λίαν καλόν.

Πέριλλος: Δημοσθένης ἐν τω ῑ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· ὄνομα κύριον.

*Περικατατραπήσεται: ἀντὶ τοῦ περιτραπήσεται κάτω· συνήθως λέγουσιν.

Περικόπται: κλῶπες.

Περικεφαλαία: ἡ ἐκ τῶν τριχῶν.

Περικνύων: περιξύων.

Περικονῆσαι: περισπογγίσαι.[2]

Περικόρημα: τὸ περισάρωμα· κόρημα γὰρ λέγεται τὸ σάρον· ἀφ' οὗ καὶ νεωκόρος,[3] ὁ τὸν ναὸν κορῶν καὶ σαρῶν.

Περίνησα: περιβόλαια περιφερῆ καὶ νησοειδῆ· ὅμοια ταῖς ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμέναις χλαίναις·[4] Μένανδρος Βοιωτίαι· Πεντεκτένους μὲν καὶ περίνησα πορφυρᾶ.[5]

Περίνεως: ὁ δεύτερος ἱστὸς καὶ πάντα τὰ περιττά.

Περινοεῖ: νοεῖ περιττῶς.

Περίνεως: τοὺς περιττοὺς καὶ ἔξω τῶν ὑπηρεσιῶν· ὡς λειπόνεως, τοὺς λειποτάκτας· Θουκυδίδης.

Περίνοια: ὑπερηφανία, ἡ μηχανὴ, ἡ τέχνη.

Περινομαί: περιχωρίαι· Ἦσαν περινομαὶ τῆι θεῶι· Μένανδρος.

Περινοστοῦντας: περιερχομένους.

Περίοδος: περιέλευσις· κύκλος.

[1] λ semel

* Inc. f. 100. c. 2. Περικάτω τρ. quod consulto mutavisse Porsonum vix est credibile.

[2] -ῆσαι [3] νεακόρος

[4] χλαῖνες, sed em. statim supr. [5] -ρά

Περίοδος: Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· περιοδικὰ νοσήματα καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὰ τεταγμένως ἀνιέμενα καὶ αὖθις ἐπιγινόμενα· οἷον τριταίους, τεταρταίους καὶ τὰ ὅμοια· καὶ γὰρ ἐπὶ τούτων οἱ κάμνοντες δοκοῦσιν ἐν ταῖς τῶν ἀνέσεων ἡμέραις μηδὲ νοσεῖν, ἀλλ' ὑγιεῖς εἶναι.

Περιοίκιον: ὁ περὶ τὴν πόλιν, ἢ ὁ περὶ τὴν ἔπαυλιν τόπος.

Περιοίκιον: Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μενεκράτην· καὶ τὸ περιοίκιον καὶ τὴν οἰκίαν· μήποτε ὃ ἡμεῖς λέγομεν ἐποίκιον.

Περιοίσειν: τὸ περιέσεσθαι καὶ ἀνθέξειν· Θουκυδίδης ζ'· σημαίνει καὶ τὸ ἀνοίσειν ἐκ τῆς νόσου.

**Περιοιστικός*: ὁ φορητός.

Περιόν: ὑπερβάλλον.

Περὶ ὄνου σκιᾶς: παροιμία ἐπὶ τῶν ἐνδιατριβόντων τοῖς μηδενὸς ἀξίοις.

Περίοπτον: περιθέατον· μέγα· ὑψηλόν.

Περιορᾶσθαι:[1] καραδοκεῖν· ἀποθεωρεῖν· περισκέπτεσθαι· φροντίζειν· Θουκυδίδης· καὶ τοὺς Μεγαρέας περιορωμένους ποτέρων[2] ἔσται ἡ νίκη· καὶ πάλιν· περιορωμένους τὸν πόλεμον· λέγει· καὶ, ὁ Βρασίδας τῆς Μένδης περιορώμενος.

Περιόργως: ἄγαν παρωρμημένος.

Περιοργής:[3] ὡς περιχαρής· ἐν δ' Θουκυδίδης εἴρηκεν· ὀργιζόμενος.

Περιορίσαι: περινοῆσαι.

* Inc. f. 100. c. 3.

[1] Πεορᾶσθαι (sic)

[2] πότερον—περιοραμένους

[3] Περιεργής

Περιορισθῆναι: γνωρισθῆναι· ἢ ὑπὸ ὅρον γενέσθαι.

Περιορισμός: ἐξορισμός.

Περιοχή: περιπέτεια· καὶ ὑπόθεσις· θλίψις· συνοχή.

Περιόψεται: παρίδηι· καταφρονήσει.

Περιουσιασμός: πλῆθος· ὕπαρξις φυσική.

Περιπαθῶς: συμπαθῶς· λυπηρῶς.

Περιπείρει: περικεντεῖ.

Περιπέτεια: προπέτεια· ἢ σύμπτωμα, ἢ σύμβασις.

Περιπετῆ γενέσθαι: περιπεπτωκέναι [πλήρη].

Περίπλεον: πλήρη.

Περὶ πλήθουσαν ἀγοράν: περὶ ὥραν τετάρτην· ἢ πέμπτην ἢ[1] ἕκτην· τότε γὰρ μάλιστα πληθύει ἡ ἀγορά.

Περὶ πόδα: οἷον ἁρμόττον σφόδρα· ὡς τὰ ὑποδήματα τοῖς ποσί· Πλάτων· Ὡς ἔστι μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ ποδα· καὶ ἐν Σκευαῖς· Καὶ τοῖς* τρόποις ἁρμόττον ὥσπερ[2] περὶ πόδα.

Περιποιήσει: κτήσεται.

Περιποίησιν: κτῆσιν.

Περίπολος: οἱ ἔφηβοι περίπολοι τῆς χώρας καὶ φύλακες ἐγένοντο, προγυμναζόμενοι εἰς τὰ πολέμια.

Περὶ πολλοῦ ποιοῦ: τίμα· θεράπευε.

Περίπολος: Ἀριστοτέλης ἐν τῆι Ἀθηναίων Πολιτείαι περὶ τῶν ἐφήβων λέγων οὕτως φησί· τὸν δεύτερον ἐνιαυτὸν ἐκκλησίας ἐν τῶι θεάτρωι γινομένης, λαβόντες ἀσπίδα καὶ δόρυ παρὰ τοῦ δήμου, περιπολοῦσι τὴν χώραν καὶ διατρίβουσιν ἐν τοῖς φυλακτηρίοις· παρατηρητέον δὲ, ὅτι ὁ μὲν Ἀριστοτέλης

[1] καὶ   * Inc. f. 100. c. 4.   [2] περ om.

ἕνα φησὶν ἐνιαυτὸν ἐν τοῖς περιπόλοις γίνεσθαι τοὺς ἐφήβους· ὁ δὲ Αἰσχίνης δύο.

Περιπολῶν: περιτρέχων.

Περίπτερα: ἀποσπινθηρισμοί· καὶ περίπτερον, πανταχόθεν ἐξέχον.

Περιπτώσεις: συμφοράς.

Περίπυστον: ἐξάκουστον· διαβόητον.

Περιρρηδεῖς:[1] οἱ ἐπὶ ὀχημάτων· ἢ οἱ ἐπικείμενοι· ἢ οἱ ἐρριμμένοι.

Περισσά: τὰ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ καλούμενα ἄζυγα· οἷον, ἕν, τρία· καὶ τὰ ὅμοια· ἄρτια δὲ τὰ ζυγά· οἷον, δύο, τέσσαρες.

Περίσημα: διαβόητα.

Περισκελές: σκληρόν· δυσχερές.

Περισκελῆ:[2] βρακία· φημινάλια.

Περισκεπές: κεκαλυμμένον.

Περίσκεπτον: (ἀφ' οὗ ἐστι περισκοπῆσαι καὶ ἰδεῖν.)[3]

Περισκυθίσαντες: σπαράξαντες.

Περισκυτίζοντος: ἐκδερματίζοντος.

Περισπᾶν: ἐξαπατᾶν· καὶ τὸ μετὰ βίας ἀφαιρεῖσθαι τί.

Περισπώμενος: ἐμπαιζόμενος· ἐξαπατώμενος.

* *Περισο*: περιφέρειν· Εὐριπίδης.

Περισσαίνεται: τὸ περισσὸν θυμοῦσθαι καὶ ὀργίζεσθαι.

Περισσοεπῆσαι: περισσολογῆσαι.

Περισταδόν: περιεστῶτες.

[1] -ιδεῖς

[2] Acc. om. tum φημ. (ϊ statim)

[3] Pro inclusis spatium, et nota / in m.

* Inc. f. 101. c. 1.

Περίστασιν: Δείναρχος Τυρρηνικῶι· μετὰ ταῦτα τοῦ Δάμωνος ἤδη περὶ ἀναγωγὴν ὄντος, περίστασιν ποιήσουσιν· οὗ καὶ μαρτυρεῖν ἀξιοῦντος, καὶ τὰ ἑξῆς· μήποτε τοιοῦτόν ἐστι τὸ λεγόμενον· ἐν κύκλωι περιέστη με αὐτὸς καὶ οἱ συμπαρόντες αὐτῶι, καὶ μαρτυρεῖν ἠνάγκαζον· ἵνα τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἔχηι τῶι, περίστατόν με ἐποίησαν· ἐν[1] ἐνίοις δὲ παράστασιν ἀντὶ τοῦ περίστασιν γράφεται.

Περίστατοι: Ἰσοκράτης ἐν τῶι περὶ τῆς ἀντιδόσεως· θαυματοποιίαις ταῖς οὐδὲν ὠφελούσαις, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνοήτων περιστάτοις γινομέναις·[2] ἀντὶ τοῦ, περὶ ἃς κύκλωι ἵστανται οἱ θεώμενοι.

Περιστεῖλαι: περικαλύψαι.

Περιστένεται: περιτείνεται· στενοχωρεῖται.

Περίστενος: οὗτος δράκων καλεῖται.

Περιστερόν: ἀρσενικῶς· Φερεκράτης.

Περιστέρνιον:[3] τὸ περιστερνίδιον· ἔστι δὲ κοσμάριόν τι.

Περιστίξαι: περικυκλῶσαι· περιελθεῖν· περιελάσαι· ἀπὸ τοῦ στίχους.

Περιστίαρχος: ὁ περικαθαίρων τὴν ἑστίαν καὶ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν πόλιν· ἀπὸ τῆς ἑστίας ἢ τοῦ περιστείχειν· Ἴστρος[4] δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς, περίστια, φησί, προσαγορεύεται τὰ καθάρσια· καὶ οἱ τὰ ἱερὰ καθαίροντες περιστίαρχοι· ἔξωθεν γὰρ περιέρχονται χοιροφοροῦντες· ἑκάστου τῶν ἱερῶν οἰκίαις

[1] ἐν om.

[2] γε in γι statim mut.

[3] -ριον

[4] Lenem in asp. mut.

περιειλημμένου δημοσίαις· καὶ περίδρομον ἔχοντες.

Περιστοιχίζεται: περιαιρεῖ·[1] λαμβάνει· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνηγῶν· οἵτινες στοίχους περιβάλλουσιν τοῖς ὄρεσι· στοῖχοι δέ εἰσιν αἱ λεγόμεναι στάλικες.

Περιστοιχίζεται: Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς· μέλλοντας ἡμᾶς, φησὶ, καὶ καθημένους περιστοιχίζεται· ἐκ μεταφορᾶς τῶν κυνηγετῶν· κατὰ γὰρ τὰς ἐκδρομὰς τῶν θηρίων ὀρθὰ ξύλα ἱστᾶσιν, ἃ καλοῦσι στοίχους ἢ στίχους,[2] καταπεταννύντες αὐτῶν δίκτυα· ἵνα, ἐὰν αὐτοὺς ἐκφύγηι τὰ θηρία, εἰς τὰ δίκτυα ἐμπέσηι· ἔνια μέντοι τῶν ἀντιγράφων περιστοιχίζεται ἔχει· ἄλλα δὲ περισχοινίζεται.

*Περιστοιχίσαντος: περιλαβόντος.

Περίστοιχον: Δημοσθένης ἐν τωῖ πρὸς Νικόστρατον· φυτευτήρια ἐλαῶν περιστοίχων[3] κατέκλασεν· Δίδυμος δέ τι γένος ἐλαῶν περιστοίχους καλεῖ, ἃς Φιλόχορος στοιχάδας προσηγόρευσεν· μήποτε δὲ νῦν ὁ ῥήτωρ περιστοίχους κέκληκεν, τῶν κύκλωι περὶ τὸ χωρίον ἐν στοίχωι πεφυκότων.

Περιστολή: περιβολή· ἐπαγωγή.

Περίστωιον: περίστυλον στοὰς ἔχον.

Περισφάτως ἔχων: περιωδύνως.

Περισχέσθαι: ἀγαπῆσαι.

Περισχιδές: οἰκετικὸν[4] ὑπόδημα.

[1] περιαίρει

[2] στόχους

* Inc. f. 101. c. 2.

[3] πστοιχον

[4] οἰκτικὸν

Περισχών: κατασχών· περιβαλών.

Περιτελλομένων: περιερχομένων.

Περιτεύξεται: συντύχηι· περιπεσεῖται.

Περιτροπῆι: ἐν περιόδωι.

Περιτρόχαλα κείρονται: Ἡρόδοτος.

Περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς: Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς· Δίδυμος φησὶ τὴν περὶ ὄνου σκιᾶς παροιμίαν παραπεποιῆσθαι ὑπὸ τοῦ ῥήτορος λέγοντος, περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς· λέγεσθαι δὲ αὐτὴν ἐπὶ τοῖς περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων μαχομένοις.

Περιττότης: δύο σημαίνει ἡ λέξις· τό, τε ὑπερβάλλον, οἷον, εἰς περιττότητά σε φιλῶ· καὶ τὸ μὴ ἀναγκαῖον, ἀλλ' ἄχρηστον.

Περιτυλίξας: περιειλήσας.

Περιφερές: κύκλωι στρογγύλον.

Περιφοιτῶντα: περιερχόμενα.

Περιφορά: κίνησις.

Περιφοριῶσθαι: Λυσίας· τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ἕτερον γλαυκότερον εἶναι ἢ περιφοριῶσθαι· ἐπὶ τοῦ ἀνακεκλιμένου Εὐφορίων κέχρηται τῶι ὀνόματι· εἰσὶ δέ τινες ὀφθαλμοί, κεχαλασμένα τὰ βλέφαρα ἔχοντες καὶ οἱονεὶ μύοντες· ἐὰν δὲ γράφηται πεφορινῶσθαι, εἴη ἂν πεπαχύνθαι· ἀπὸ τῆς φορίνης· τάσσουσι γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων τὴν φορίνην.

Περιφρονεῖν: ὑπερφρονεῖν.

Περίφρων: περισσόφρων.

Περιφύς: περιπλακείς.

Περιχάρειαν:[1] περιττὴν χαράν.

[1] Περιχαρίαν: τὴν π χαράν.

Περιχλαινίζεται: περιβάλλεται.

Περίχολος: ὑπέρχολος.

Περίψημα: κάταγμα· ἢ ὑπὸ τὰ ἴχνη· ἢ ἀπολύτρωσις· οὕτως ἐπέλεγον τῷ κατ' ἐνιαυτὸν ἐμβαλλομένῳ τῇ θαλάσσῃ νεανίᾳ ἐπὶ ἀπαλλαγῇ τῶν * συνεχόντων κακῶν· περίψημα ἡμῶν γενοῦ· ἤτοι σωτηρία καὶ ἀπολύτρωσις· καὶ οὕτως ἐνέβαλον τῇ θαλάσσῃ, ὡσανεὶ τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν ἀποτιννύντες.

Περιψῆν: διὰ τοῦ η, οὐ περιψᾶν.

Περιωδυνίαν: ἀλγηδονίαν καὶ περιττὴν ὀδύνην.

Περιωπή: ἀκρώρεια· ὑψηλὸς τόπος.

Περιωπή: καὶ πισύνη· καὶ πύστις· πάντα ταῦτα γλωττώδη παρὰ Θουκυδίδῃ· καλεῖ δὲ περιωπὴν τὴν φροντίδα καὶ τὴν περίσκεψιν, οὐ τὸν τόπον, ὡς Ὅμηρος.

Περιώσας: ὠθήσας.

Περκάζει: πεπαίνει· μελανίζει.

Περκνός: μέλας.

Πέρπερος: ὁ μετὰ βλακείας ἐπηρμένος· οἷον, λάλος· προπετής· μηδὲν λογισμῷ ποιῶν.

Περσέα: καὶ Θησέα καὶ Αἰγέα καὶ Ἀχιλλέα· καὶ τῶν ὁμοίων πάντων, ἐκτείνουσι τὸ ᾱ τὸ τελευταῖον, καὶ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς πτώσεως.

Περσικά: καὶ περιβαρίδες· ὑποδημάτων εἴδη.

Πέσημα: πτῶμα.

Πεσκέων: δερμάτων.

* Inc. f. 101. c. 3.

Περικαλλές:[1] λίαν καλόν.

Πέριλλος: Δημοσθένης ἐν τω ῑ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· ὄνομα κύριον.

*Περικατατραπήσεται: ἀντὶ τοῦ περιτραπήσεται κάτω· συνήθως λέγουσιν.

Περικόπται: κλῶπες.

Περικεφαλαία: ἡ ἐκ τῶν τριχῶν.

Περικνύων: περιξύων.

Περικονῆσαι: περισπογγίσαι.[2]

Περικόρημα: τὸ περισάρωμα· κόρημα γὰρ λέγεται τὸ σάρον· ἀφ' οὗ καὶ νεωκόρος,[3] ὁ τὸν ναὸν κορῶν καὶ σαρῶν.

Περίνησα: περιβόλαια περιφερῆ καὶ νησοειδῆ· ὅμοια ταῖς ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμέναις χλαίναις·[4] Μένανδρος Βοιωτίαι· Πεντεκτένους μὲν καὶ περίνησα πορφυρᾶ.[5]

Περίνεως: ὁ δεύτερος ἱστὸς καὶ πάντα τὰ περιττά.

Περινοεῖ: νοεῖ περιττῶς.

Περίνεως: τοὺς περιττοὺς καὶ ἔξω τῶν ὑπηρεσιῶν· ὡς λειπόνεως, τοὺς λειποτάκτας· Θουκυδίδης.

Περίνοια: ὑπερηφανία, ἢ μηχανὴ, ἢ τέχνη.

Περινομαί: περιχωρίαι· Ἦσαν περινομαὶ τηῖ θεωῖ· Μένανδρος.

Περινοστοῦντας: περιερχομένους.

Περίοδος: περιέλευσις· κύκλος.

[1] λ semel

* Inc. f. 100. c. 2. Περικάτω τρ. quod consulto mutavisse Porsonum vix est credibile.

[2] -ῆσαι , [3] νεακόρος

[4] χλαῖνες, sed em. statim supr. [5] -ρά

Πεφασμένον: εἰρημένον ἢ πεφανερωμένον.

* Πεφασμένος: ἀντὶ τοῦ γεγενημένος· Λυκοῦργος· Λυσίας δὲ ἀντὶ τοῦ φανερὸς λέγει.

Πεφενάκικεν:[1] ἠπάτησεν.

Πέφηνας: τὸ εἴρηκας· Μένανδρος.

Πέφηνεν: ἐφανερώθη.

Πεφρυγμένα: τὰ εἰς τὴν χεῖρα λεπτυνόμενα χῖδρα, σίτου καὶ κριθῆς.

Πεφρασμένος: παρεσκευασμένος εἰς τὸ φρασθῆναι· προσεκτικὴν ἔχων διάνοιαν· Αἰσχύλος.

Πεφοριῶσθαι: πεπαχύνθαι τὸ δέρμα τοῦ ὀφθαλμοῦ· κατ' ἔνδειαν δὲ πρόκειται τοῦ ν̄· φορίνιον γὰρ λέγεται τὸ παχυνθὲν δέρμα τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Πέφρικα: ἀπὸ τοῦ φρίκη.

Πέφυκεν: φύσει ὑπάρχει.

Πεφυκώς: φύσει ὑπάρχων.

Πεφυσιγγωμένοι: οἷον ἐσκοροδισμένοι· φύσιγγες γὰρ αἱ τῶν σκορόδων ἐντεριῶναι.

Πεφώραται: πεφανέρωται· εὕρηται.

Πεφωρημένα: ἐνηνεγμένα.

Πέψει: πραΰνη.[2]

Πῆ: ποῦ· εἰς τίνα τόπον· Πῆ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις· ἔστι δὲ Ἰακόν· τὸ δὲ ποῖ Ἀττικόν.

Πηγαί: τόπος ἐν Μεγάροις καὶ Βυζαντίῳ.

Πηδάλια: οἴακες· αὐχένες.

Πηκτίς: πανδούριον· ἤτοι Λύδιον ὄργανον, χωρὶς πλήκτρου ψαλλόμενον.

* Inc. f. 101. c. 4.

1 -ηκεν, sed statim ι.   2 -νει, sed statim η.

Πηκτὸς θάνατος: ὁ τοῦ Αἴαντος· περιεπάγη γὰρ τῶι ξίφει.

Πηλέως μάχαιρα: παροιμία· ταύτην ἀναγράφει καὶ Ἀριστοφάνης οὕτως· μέγα φρονεῖ μᾶλλον ἢ Πηλεὺς ἐν τῆι μαχαίρηι· ἐδόκει σωφροσύνης γέρας Ἡφαιστότευκτος ἣν εἰλήφει μάχαιραν ὁ Πηλεύς· λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν σπανίων καὶ τιμιωτάτων κτημάτων· διὰ γὰρ σωφροσύνης ὑπερβολὴν παρὰ θεῶν λαβεῖν φασὶ τὸν Πηλέα ξίφος, Ἡφαίστου κατασκευάσαντος.

Πήλασθαι: κληρώσασθαι.

Πηλαμύς: διὰ τοῦ ῡ.

Πήληξ: δῆμος Λεοντίδος.

Πήληκα: περικεφαλαίαν.

Πηλὸς οὗτος: ἀντὶ τοῦ ἀναίσθητος εἰς ὑπερβολήν.

Πήλυξ: ῥαγάς.

Πῆμα: κακόν· βλάβη· δυστυχία.

Πημαίνει:[1] κακοῖ· βλάπτει.

Πηῖ μέν: ὅπου μέν.

Πημηνίειαν: βλάψειαν· διαφθείρειαν.

* Πηνήκη: περικεφαλαία τριχωτή· καὶ περιθέτη[2] κόμη· ἔνθεν καὶ πηνηκίζειν τὸ ἀπατᾶν· τῆς δὲ περιθέτης κόμης, τὸ μὲν ἔντριχον, τὸ δὲ προκόμιον, τὸ δὲ πηνήκην ἐκάλουν.

Πηνίκα: πότε.

Πηνίον: ὁ ἄτρακτος, ἐν ὧι εἰλεῖται ἡ κρόκη.

Πηνίον: ζῶιον ὅμοιον κώνωπι· Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Κείσεσθον ὥσπερ πηνίω κινουμένω· ἀντὶ

[1] Πημαίνοι   * Inc. f. 102. c. 1.   [2] -θετὴ et -θετῆς

τοῦ ξηροί·[1] σκώπτει γὰρ τοὺς περὶ Χαιρεφῶντα εἰς ξηρότητα καὶ ἀσθένειαν· ὅτι δὲ κώνωπος εἶδος ἐστι, Σπεύσιππος ἐν τωῖ β′ τῶν ὁμοιοτήτων φησὶν οὕτως· πηνίον· ἐμπίς· κώνωψ.

Πηνώμενον: πηνιζόμενον· τριβόμενον.

Πῆρος: ὁ παντάπασι μὴ ὁρῶν.

Πήχεων: οὕτως· οὐ πηχῶν· ὡς καὶ πήχεως, οὐ πήχους.

Πηγύνη:[2] κνίκος, ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων.

Πίδακες: σταγόνες· πηγαί.

Πίδαξ: πηγὴ ἢ σταγών.

Πιεζόμενος: βαρούμενος· δαμαζόμενος.

Πιερίδες: αἱ Μοῦσαι αἱ ἐν Μακεδονίαι.

Πιερία: ὄρος.

Πιθάκνη: μικρὸς πίθος, ὃν οἱ παλαιοὶ φιδάκνην λέγουσιν.

Πιθανούς: τοὺς εὐπειθεῖς. Ξενοφῶν Κύρου παιδείαι· πιθανοὶ δὲ οὕτως εἰσί τινες, ὥστε πρὶν εἰδέναι τὸ πραττόμενον, πρότερον πείθεσθαι· ὥσπερ φοβεροὺς τοὺς φοβουμένους Θουκυδίδης.

Πιθανώτατος τοῖς πολλοῖς: ὁ πιστικώτατος καὶ πείθων τοὺς πολλοὺς παρὰ Θουκυδίδηι.

Πῖλον χαλκοῦν: εἶδος περικεφαλαίας εἰς ὀξὺ ἠγμένης.

Πιλήσεσιν: πυκνώσεσιν.

Πίλοις: πιλωτοῖς.

Πιμελή: πάχος· λιπαρότης.

Πίμπραται: καίεται· ἐμπυρίζεται.

Πινάκια: τὰ καθιέμενα ἀντὶ τῶν[3] κλήρων ὑπὸ τῶν

[1] κεισαισθον — πηνίωι κινουμένωι ἂν ξηροῖς

[2] Πιγύνη (η statim)   [3] ἂν tantum

κληρουμένων·[1] ἔοικεν δὲ ταῦτα εἶναι χαλκᾶ, ὡς ὑποσημαίνει Δημοσθένης ἐν τωῖ περὶ τοῦ ὀνόματος· ἐν δὲ τοῖς Φιλιππικοῖς ὅταν λέγηι ὁ ῥήτωρ· μικρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,[2] μικρὸν πινάκιον, τυχὸν πινάκιον λέγει, εἰς ὃ ἐγγράφεται τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῶν εἰσαγγελλομένων.

Πινάκιον : σύμβολον δικαστικὸν, χαλκοῦν ἢ πύξινον· *ἐν ωῖ γέγραπται τὸ ὄνομα τοῦ κρινομένου καὶ ὁ δῆμος καὶ τὰ γράμματα, ἀπὸ λ̄ ἕως κ̄· ἦσαν γὰρ δέκα φυλαί.

Πινακοπώλην : ὀρνιθοπώλην· τίλλοντες γὰρ αὐτὰ ἐπὶ πίνακος ἐτίθεσαν οἱ πωλοῦντες.

Πίννα : εἶδος ὀστρέου.

Πίναξ : σανὶς ἐζωγραφημένη.

Πιναρά : εὐτελῆ· ῥυπαρά· ταπεινά.

Πινώδης : ῥυπαρά.

Πιννοτήρης :[3] καρίδιον ἢ καρκινίδιον ἐγκαθήμενον ταῖς πίνναις, οὗ στερηθεῖσαι διαφθείρονται· λέγεται δὲ καὶ πιννοφύλαξ.

Πίονα : εὐδαίμονα· λιπαρά· καὶ εὐτραφῆ.

Πιππίζειν καὶ τιτίζειν : μίμησις ὀρνέων φωνῶν.

Πίσαι : ποτίσαι.

Πίσον :[4] τὸ ὄσπριον· Ἄλεξις.

Πισσοκωνήτωι πυρί :[5] τωῖ εὐκαύτωι· ἐπεὶ τὰ καιόμενα πίσσηι χρίεται· Αἰσχύλος Κρήσσαις.

---

[1] κληρονόμων

[2] $\overset{\theta}{\omega}$ pro ὦ ἄ. *A.*

* Inc. f. 102. c. 2.

[3] Πιναστήρης (ν et ο statim.) [ν ο supra]

[4] Πίσον

[5] Πισσοκώνη : τῶι π.

Πιστήριον : ποτιστήριον.

Πίσυγγιον : σκυτίον.

Πισυνός : πεπιστευκώς· τεθαρρηκώς.

Πιτάνη : φυλὴ καὶ τόπος τῆς Λακωνικῆς· λόχος δὲ οὐκ ἐγίνετο Πιτανάτης· ὡς Θουκυδίδης.

Πιτάνη εἰμί : αὕτη παρὰ ᾿Αλκαίῳ κεῖται· λέγεται δὲ κατὰ τῶν πυκναῖς συμφοραῖς χρωμένων ἅμα καὶ εὐπραξίαις· παρ᾿ ὅσον καὶ τῇ Πιτάνῃ τοιαῦτα συμβέβηκε πράγματα· ὧν καὶ ῾Ελλάνικος μέμνηται· φησὶ γὰρ αὐτὴν ὑπὸ Πελασγῶν ἀνδραποδισθῆναι καὶ πάλιν ὑπὸ ᾿Ερυθραίων ἐλευθερωθῆναι.

Πιτυάνη : ἀσκὸς μικρός.

Πιτθεύς : δῆμος τῆς Κεκροπίδος ἡ Πιτθίς.

Πίτυλος : κτυπητής· φαντασιοσκόπος.

Πλάγγων : κοροκόσμιον κήρινον· ὅπερ δάγυνον οἱ ῎Ιωνες.

Πλαγίως : δολίως.

Πλαδαρόν : χαῦνον· ὑγρόν· πλάδος γὰρ καὶ πλάδωσις.

Πλάδανον : ᾧ διαπλάττουσι τοὺς ἄρτους.

Πλάδος : δούλου ὄνομα.

Πλαδῶσιν : ὑγροῖς· χαύνοις· ἀσθενέσιν.

Πλαίσιον : τετράγωνος τάξις στρατεύματος· καὶ τὸ ἐκ ξύλων τετράγωνον πῆγμα, ὅ τινες πλινθίον καλοῦσιν.

Πλαισός : οὐ κὰν[1] τωῖ $\overline{\beta}$ βλαισός· ὁ γονύκρουσος· οἱ ῎Ιωνες ἐγγονύκρουστος.[2]

[1] οὖ κὰν (αν compend.) errore pro οὐκ ἐν

[2] -ουτος

Περίστασιν: Δείναρχος Τυρρηνικῶι· μετὰ ταῦτα τοῦ Δάμωνος ἤδη περὶ ἀναγωγὴν ὄντος, περίστασιν ποιήσουσιν· οὗ καὶ μαρτυρεῖν ἀξιοῦντος, καὶ τὰ ἑξῆς· μήποτε τοιοῦτόν ἐστι τὸ λεγόμενον· ἐν κύκλωι περιέστη με αὐτὸς καὶ οἱ συμπαρόντες αὐτῶι, καὶ μαρτυρεῖν ἠνάγκαζον· ἵνα τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἔχηι τῶι, περίστατόν με ἐποίησάν· ἐν[1] ἐνίοις δὲ παράστασιν ἀντὶ τοῦ περίστασιν γράφεται.

Περίστατοι: Ἰσοκράτης ἐν τῶι περὶ τῆς ἀντιδόσεως· θαυματοποιίαις ταῖς οὐδὲν ὠφελούσαις, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνοήτων περιστάτοις γινομέναις·[2] ἀντὶ τοῦ, περὶ ἃς κύκλωι ἵστανται οἱ θεώμενοι.

Περιστεῖλαι: περικαλύψαι.

Περιστένεται: περιτείνεται· στενοχωρεῖται.

Περίστενος: οὗτος δράκων καλεῖται.

Περιστερόν: ἀρσενικῶς· Φερεκράτης.

Περιστέρνιον:[3] τὸ περιστερνίδιον· ἔστι δὲ κοσμάριόν τι.

Περιστίξαι: περικυκλῶσαι· περιελθεῖν· περιελάσαι· ἀπὸ τοῦ στίχους.

Περιστίαρχος: ὁ περικαθαίρων τὴν ἑστίαν καὶ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν πόλιν· ἀπὸ τῆς ἑστίας ἢ τοῦ περιστείχειν· Ἴστρος[4] δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς, περίστια, φησὶ, προσαγορεύεται τὰ καθάρσια· καὶ οἱ τὰ ἱερὰ καθαίροντες περιστίαρχοι· ἔξωθεν γὰρ περιέρχονται χοιροφοροῦντες· ἑκάστου τῶν ἱερῶν οἰκίαις

[1] ἐν om.
[2] γε in γι statim mut.
[3] -ριον
[4] Lenem in asp. mut.

περιειλημμένου δημοσίαις· καὶ περίδρομον ἔχοντες.

Περιστοιχίζεται: περιαιρεῖ[1] λαμβάνει· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνηγῶν· οἵτινες στοίχους περιβάλλουσιν τοῖς ὄρεσι· στοῖχοι δέ εἰσιν αἱ λεγόμεναι στάλικες.

Περιστοιχίζεται: Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς· μέλλοντας ἡμᾶς, φησὶ, καὶ καθημένους περιστοιχίζεται· ἐκ μεταφορᾶς τῶν κυνηγετῶν· κατὰ γὰρ τὰς ἐκδρομὰς τῶν θηρίων ὀρθὰ ξύλα ἱστᾶσιν, ἃ καλοῦσι στοίχους ἢ στίχους,[2] καταπεταννύντες αὐτῶν δίκτυα· ἵνα, ἐὰν αὐτοὺς ἐκφύγηι τὰ θηρία, εἰς τὰ δίκτυα ἐμπέσηι· ἔνια μέντοι τῶν ἀντιγράφων περιστοιχίζεται ἔχει· ἄλλα δὲ περισχοινίζεται.

*Περιστοιχίσαντος: περιλαβόντος.

Περίστοιχον: Δημοσθένης ἐν τῶι πρὸς Νικόστρατον· φυτευτήρια ἐλαῶν περιστοίχων[3] κατέκλασεν· Δίδυμος δέ τι γένος ἐλαῶν περιστοίχους καλεῖ, ἃς Φιλόχορος στοιχάδας προσηγόρευσεν· μήποτε δὲ νῦν ὁ ῥήτωρ περιστοίχους κέκληκεν, τῶν κύκλωι περὶ τὸ χωρίον ἐν στοίχωι πεφυκότων.

Περιστολή: περιβολή· ἐπαγωγή.

Περίστωιον: περίστυλον στοὰς ἔχον.

Περισφάτως ἔχων: περιωδύνως.

Περισχέσθαι: ἀγαπῆσαι.

Περισχιδές: οἰκετικὸν[4] ὑπόδημα.

[1] περιαίρει

[2] στόχους

* Inc. f. 101. c. 2.

[3] πστοιχον

[4] οἰκτικὸν

Περισχών: κατασχών· περιβαλών.

Περιτελλομένων: περιερχομένων.

Περιτεύξεται: συντύχηι· περιπεσεῖται.

Περιτροπῆι: ἐν περιόδωι.

Περιτρόχαλα κείρονται: Ἡρόδοτος.

Περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς: Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς· Δίδυμος φησὶ τὴν περὶ ὄνου σκιᾶς παροιμίαν παραπεποιῆσθαι ὑπὸ τοῦ ῥήτορος λέγοντος, περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς· λέγεσθαι δὲ αὐτὴν ἐπὶ τοῖς περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων μαχομένοις.

Περιττότης: δύο σημαίνει ἡ λέξις· τό, τε ὑπερβάλλον, οἷον, εἰς περιττότητά σε φιλῶ· καὶ τὸ μὴ ἀναγκαῖον, ἀλλ᾽ ἄχρηστον.

Περιτυλίξας: περιειλήσας.

Περιφερές: κύκλωι στρογγύλον.

Περιφοιτῶντα: περιερχόμενα.

Περιφορά: κίνησις.

Περιφοριῶσθαι: Λυσίας· τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ἕτερον γλαυκότερον εἶναι ἢ περιφοριῶσθαι· ἐπὶ τοῦ ἀνακεκλιμένου Εὐφορίων κέχρηται τωῖ ὀνόματι· εἰσὶ δέ τινες ὀφθαλμοί, κεχαλασμένα τὰ βλέφαρα ἔχοντες καὶ οἱονεὶ μύοντες· ἐὰν δὲ γράφηται πεφορινῶσθαι, εἴη ἂν πεπαχύνθαι· ἀπὸ τῆς φορίνης· τάσσουσι γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων τὴν φορίνην.

Περιφρονεῖν: ὑπερφρονεῖν.

Περίφρων: περισσόφρων.

Περιφύς: περιπλακείς.

Περιχάρειαν:[1] περιττὴν χαράν.

[1] Περιχαρίαν: τὴν π. χαράν.

Περιχλαινίζεται: περιβάλλεται.

Περίχολος: ὑπέρχολος.

Περίψημα: κάταγμα· ἢ ὑπὸ τὰ ἴχνη· ἢ ἀπολύτρωσις· οὕτως ἐπέλεγον τῷ κατ' ἐνιαυτὸν ἐμβαλλομένῳ τῇ θαλάσσῃ νεανίᾳ ἐπὶ ἀπαλλαγῇ τῶν * συνεχόντων κακῶν· περίψημα ἡμῶν γενοῦ· ἤτοι σωτηρία καὶ ἀπολύτρωσις· καὶ οὕτως ἐνέβαλον τῇ θαλάσσῃ, ὡσανεὶ τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν ἀποτιννύντες.

Περιψῆν: διὰ τοῦ η, οὐ περιψᾶν.

Περιωδυνίαν: ἀλγηδονίαν καὶ περιττὴν ὀδύνην.

Περιωπή: ἀκρώρεια· ὑψηλὸς τόπος.

Περιωπή: καὶ πισύνη· καὶ πύστις· πάντα ταῦτα γλωττώδη παρὰ Θουκυδίδῃ· καλεῖ δὲ περιωπὴν τὴν φροντίδα καὶ τὴν περίσκεψιν, οὐ τὸν τόπον, ὡς Ὅμηρος.

Περιώσας: ὠθήσας.

Περκάζει: πεπαίνει· μελανίζει.

Περκνός: μέλας.

Πέρπερος: ὁ μετὰ βλακείας ἐπηρμένος· οἷον, λάλος· προπετής· μηδὲν λογισμῷ ποιῶν.

Περσέα: καὶ Θησέα καὶ Αἰγέα καὶ Ἀχιλλέα· καὶ τῶν ὁμοίων πάντων, ἐκτείνουσι τὸ α τὸ τελευταῖον, καὶ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς πτώσεως.

Περσικά: καὶ περιβαρίδες· ὑποδημάτων εἴδη.

Πέσημα: πτῶμα.

Πεσκέων: δερμάτων.

* Inc. f. 101. c. 3.

Πεσσεύων: μετατίθησι τὴν γνώμην ἐπὶ τὸ κρεῖσσον· ἀπὸ τῶν πεσσῶν.

Πεσσοί: αἱ παιδιαὶ ἀπὸ τῶν πεσσῶν, οἵπέρ εἰσιν ἀστράγαλοι.

Πεσστικόν: τὸ παρὰ Θετταλοῖς θητικὸν, ὡς τὸ Εἱλωτικὸν παρὰ Σπαρτιάταις.

Πετάλοις: φύλλοις.

Πέταυρα: τίγνα.[1]

Πέταχνον: ποτήριον ἐκπέταλον.

Πεταχνοῦνται: ἐξυπτιοῦνται· τρυφῶσιν.

Πέτευρον: παγίς· βάθος.

Πέτευρον: πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπόπλατυ καὶ μετέωρον ξύλον· Ἀριστοφάνης ἐν τῷ ε̄.[2]

Πετρήεσσα: πετρώδης· βαθεῖα.

Πετρόβλητον: τὸ ὑπὸ πέτρας τιτρωσκόμενον· καὶ πετροβλήτους νεφροὺς, τοὺς ὑπὸ λίθων βαλλομένους καὶ πάσχοντας.

Πεττεύει: μεταφέρει· ἀπὸ τῶν πεττῶν, τουτέστι τῶν κύβων.

Πεττεία: ἡ διὰ ψήφων παιδιά· ἔστι δ᾽ ὅτε καὶ γεωμετρίαν λέγουσι.

Πεττεύουσι: ταβλίζουσιν.

Πέττουσιν: ἀρτοποιοῦσιν· καὶ πέττουσα, ἀρτοποιοῦσα.

Πεττοί: βόλια ἐν οἷς ταβλίζουσιν.

Πευθῆνες: ἐπήκοοι.

Πεύσομαι: ἐρωτήσω.

[1] σίγνα

[2] ϛ, quasi numeralis. Ita in Πεντέπηχυ et Σινάμωρος.

Πεφασμένον: εἰρημένον ἢ πεφανερωμένον.

* *Πεφασμένος*: ἀντὶ τοῦ γεγενημένος· Λυκοῦργος· Λυσίας δὲ ἀντὶ τοῦ φανερὸς λέγει.

Πεφενάκικεν:[1] ἠπάτησεν.

Πέφηνας: τὸ εἴρηκας· Μένανδρος.

Πέφηνεν: ἐφανερώθη.

Πεφρυγμένα: τὰ εἰς τὴν χεῖρα λεπτυνόμενα χῖδρα, σίτου καὶ κριθῆς.

Πεφρασμένος: παρεσκευασμένος εἰς τὸ φρασθῆναι· προσεκτικὴν ἔχων διάνοιαν· Αἰσχύλος.

Πεφοριῶσθαι: πεπαχύνθαι τὸ δέρμα τοῦ ὀφθαλμοῦ· κατ' ἔνδειαν δὲ πρόκειται τοῦ ν̄· φορίνιον γὰρ λέγεται τὸ παχυνθὲν δέρμα τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Πέφρικα: ἀπὸ τοῦ φρίκη.

Πέφυκεν: φύσει ὑπάρχει.

Πεφυκώς: φύσει ὑπάρχων.

Πεφυσιγγωμένοι: οἷον ἐσκοροδισμένοι· φύσιγγες γὰρ αἱ τῶν σκορόδων ἐντεριῶναι.

Πεφώραται: πεφανέρωται· εὕρηται.

Πεφωρημένα: ἐνηνεγμένα.

Πέψει: πραΰνῃ.[2]

Πηῖ: ποῦ· εἰς τίνα τόπον· Πηῖ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις· ἔστι δὲ Ἰακόν· τὸ δὲ ποῖ Ἀττικόν.

Πηγαί: τόπος ἐν Μεγάροις καὶ Βυζαντίῳ.

Πηδάλια: οἴακες· αὐχένες.

Πηκτίς: πανδούριον· ἤτοι Λύδιον ὄργανον, χωρὶς πλήκτρου ψαλλόμενον.

* Inc. f. 101. c. 4.

1 -ηκεν, sed statim ι. 2 -νει, sed statim η.

Πηκτὸς θάνατος : ὁ τοῦ Αἴαντος· περιεπάγη γὰρ τῷ ξίφει.

Πηλέως μάχαιρα : παροιμία· ταύτην ἀναγράφει καὶ Ἀριστοφάνης οὕτως· μέγα φρονεῖ μᾶλλον ἢ Πηλεὺς ἐν τῇ μαχαίρῃ· ἐδόκει σωφροσύνης γέρας Ἡφαιστότευκτος ἣν εἰλήφει μάχαιραν ὁ Πηλεύς· λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν σπανίων καὶ τιμιωτάτων κτημάτων· διὰ γὰρ σωφροσύνης ὑπερβολὴν παρὰ θεῶν λαβεῖν φασὶ τὸν Πηλέα ξίφος, Ἡφαίστου κατασκευάσαντος.

Πήλασθαι : κληρώσασθαι.

Πηλαμύς : διὰ τοῦ ῡ.

Πήληξ : δῆμος Λεοντίδος.

Πήληκα : περικεφαλαίαν.

Πηλὸς οὗτος : ἀντὶ τοῦ ἀναίσθητος εἰς ὑπερβολήν.

Πήλυξ : ῥαγάς.

Πῆμα : κακόν· βλάβη· δυστυχία.

Πημαίνει :[1] κακοῖ· βλάπτει.

Πῆ μέν : ὅπου μέν.

Πημηίνειαν : βλάψειαν· διαφθείρειαν.

* *Πηνήκη* : περικεφαλαία τριχωτή· καὶ περιθέτη[2] κόμη· ἔνθεν καὶ πηνηκίζειν τὸ ἀπατᾶν· τῆς δὲ περιθέτης κόμης, τὸ μὲν ἔντριχον, τὸ δὲ προκόμιον, τὸ δὲ πηνήκην ἐκάλουν.

Πηνίκα : πότε.

Πηνίον : ὁ ἄτρακτος, ἐν ᾧ εἰλεῖται ἡ κρόκη.

Πηνίον : ζῶον ὅμοιον κώνωπι· Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Κείσεσθον ὥσπερ πηνίω κινουμένω· ἀντὶ

[1] Πημαίνοι   * Inc. f. 102. c. 1.   [2] -θετὴ et -θετῆς

τοῦ ξηροί·[1] σκώπτει γὰρ τοὺς περὶ Χαιρεφῶντα εἰς ξηρότητα καὶ ἀσθένειαν· ὅτι δὲ κώνωπος εἶδός ἐστι, Σπεύσιππος ἐν τωῖ β′ τῶν ὁμοιοτήτων φησὶν οὕτως· πηνίον· ἐμπίς· κώνωψ.

Πηνώμενον : πηνιζόμενον· τριβόμενον.

Πῆρος : ὁ παντάπασι μὴ ὁρῶν.

Πήχεων : οὕτως· οὐ πηχῶν· ὡς καὶ πήχεως, οὐ πήχους.

Πηγύνη :[2] κνίκος, ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων.

Πίδακες : σταγόνες· πηγαί.

Πίδαξ : πηγὴ ἢ σταγών.

Πιεζόμενος : βαρούμενος· δαμαζόμενος.

Πιερίδες : αἱ Μοῦσαι αἱ ἐν Μακεδονίαι.

Πιερία : ὄρος.

Πιθάκνη : μικρὸς πίθος, ὃν οἱ παλαιοὶ φιδάκνην λέγουσιν.

Πιθανούς : τοὺς εὐπειθεῖς. Ξενοφῶν Κύρου παιδείαι· πιθανοὶ δὲ οὕτως εἰσί τινες, ὥστε πρὶν εἰδέναι τὸ πραττόμενον, πρότερον πείθεσθαι· ὥσπερ φοβεροὺς τοὺς φοβουμένους Θουκυδίδης.

Πιθανώτατος τοῖς πολλοῖς : ὁ πιστικώτατος καὶ πείθων τοὺς πολλοὺς παρὰ Θουκυδίδηι.

Πῖλον χαλκοῦν : εἶδος περικεφαλαίας εἰς ὀξὺ ἠγμένης.

Πιλήσεσιν : πυκνώσεσιν.

Πίλοις : πιλωτοῖς.

Πιμελή : πάχος· λιπαρότης.

Πίμπραται : καίεται· ἐμπυρίζεται.

Πινάκια : τὰ καθιέμενα ἀντὶ τῶν[3] κλήρων ὑπὸ τῶν

[1] κεισαισθον — πηνίωι κινουμένωι ἂν ξηροῖς

[2] Πιγύνη (η statim)

[3] ἂν tantum

κληρουμένων·[1] ἔοικεν δὲ ταῦτα εἶναι χαλκᾶ, ὡς ὑποσημαίνει Δημοσθένης ἐν τωῖ περὶ τοῦ ὀνόματος· ἐν δὲ τοῖς Φιλιππικοῖς ὅταν λέγηι ὁ ῥήτωρ· μικρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,[2] μικρὸν πινάκιον, τυχὸν πινάκιον λέγει, εἰς ὃ ἐγγράφεται τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῶν εἰσαγγελλομένων.

Πινάκιον: σύμβολον δικαστικὸν, χαλκοῦν ἢ πύξινον· *ἐν ωἶ γέγραπται τὸ ὄνομα τοῦ κρινομένου καὶ ὁ δῆμος καὶ τὰ γράμματα, ἀπὸ $\overline{\lambda}$ ἕως $\overline{\kappa}$· ἦσαν γὰρ δέκα φυλαί.

Πινακοπώλην: ὀρνιθοπώλην· τίλλοντες γὰρ αὐτὰ ἐπὶ πίνακος ἐτίθεσαν οἱ πωλοῦντες.

Πίννα: εἶδος ὀστρέου.

Πίναξ: σανὶς ἐζωγραφημένη.

Πιναρά: εὐτελῆ· ῥυπαρά· ταπεινά.

Πινώδης: ῥυπαρά.

Πιννοτήρης:[3] καρίδιον ἢ καρκινίδιον ἐγκαθήμενον ταῖς πίνναις, οὗ στερηθεῖσαι διαφθείρονται· λέγεται δὲ καὶ πιννοφύλαξ.

Πίονα: εὐδαίμονα· λιπαρά· καὶ εὐτραφῆ.

Πιππίζειν καὶ τιτίζειν: μίμησις ὀρνέων φωνῶν.

Πίσαι: ποτίσαι.

Πίσον:[4] τὸ ὄσπριον· Ἄλεξις.

Πισσοκωνήτωι πυρί:[5] τωῖ εὐκαύτωι· ἐπεὶ τὰ καιόμενα πίσσηι χρίεται· Αἰσχύλος Κρήσσαις.

[1] κληρονόμων

[2] θ supra ω pro ὦ ἄ. A.

* Inc. f. 102. c. 2.

[3] Πινωτήρης (ν et ο supra scripta; ν et ο statim.)

[4] Πίσον

[5] Πισσοκώνη: τῶι π.

Πιστήριον : ποτιστήριον.

Πίσυγγιον : σκυτίον.

Πισυνός : πεπιστευκώς· τεθαρρηκώς.

Πιτάνη : φυλὴ καὶ τόπος τῆς Λακωνικῆς· λόχος δὲ οὐκ ἐγίνετο Πιτανάτης· ὡς Θουκυδίδης.

Πιτάνη εἰμί : αὕτη παρὰ Ἀλκαίῳ κεῖται· λέγεται δὲ κατὰ τῶν πυκναῖς συμφοραῖς χρωμένων ἅμα καὶ εὐπραξίαις· παρ' ὅσον καὶ τῇ Πιτάνῃ τοιαῦτα συμβέβηκε πράγματα· ὧν καὶ Ἑλλάνικος μέμνηται· φησὶ γὰρ αὐτὴν ὑπὸ Πελασγῶν ἀνδραποδισθῆναι καὶ πάλιν ὑπὸ Ἐρυθραίων ἐλευθερωθῆναι.

Πιτυάνη : ἀσκὸς μικρός.

Πιτθεύς : δῆμος τῆς Κεκροπίδος ἡ Πιτθίς.

Πίτυλος : κτυπητής· φαντασιοσκόπος.

Πλάγγων : κοροκόσμιον κήρινον· ὅπερ δάγυνον οἱ Ἴωνες.

Πλαγίως : δολίως.

Πλαδαρόν : χαῦνον· ὑγρόν· πλάδος γὰρ καὶ πλάδωσις.

Πλάδανον : ωἷ διαπλάττουσι τοὺς ἄρτους.

Πλάδος : δούλου ὄνομα.

Πλαδῶσιν : ὑγροῖς· χαύνοις· ἀσθενέσιν.

Πλαίσιον : τετράγωνος τάξις στρατεύματος· καὶ τὸ ἐκ ξύλων τετράγωνον πῆγμα, ὅ τινες πλινθίον καλοῦσιν.

Πλαισός : οὐ κάν[1] τωῖ β̄ βλαισός· ὁ γονύκρουσος· οἱ Ἴωνες ἐγγονύκρουστος.[2]

[1] οὔ κὰν (αν compend.) errore pro οὐκ ἐν

[2] -ουτος

Πλάξ: καὶ ἡ γαστὴρ καὶ τὸ ἐν τῷ πλακοῦντι ῥύμμα.

* *Πλάκα*: τὴν χώραν ἢ τὴν γαστέρα.

Πλάνον: τὴν πλάνην ἐνίοτε λέγουσιν ἀρρενικῶς.

Πλανύττειν: πλανᾶσθαι ἢ πλανᾶν.

Πλάστιγξ: τοῦ ζυγοῦ τὸ ἀντίῤῥοπον.

Πλαταγώνιον: τὸ μηδέν· κυρίως δὲ τὸ τῆς μήκωνος φύλλον· καὶ τὸ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ πλάσσειν, τουτέστιν ἠχεῖν· καταχρηστικῶς δὲ ᾧ τινι οὖν πλάτος ἔχοντι, ὅθεν καὶ ἡ πλάτη· ἐσημειοῦντο δὲ ἀπ' αὐτοῦ τὴν τῶν ἐρωμένων στοργήν· τιθέντες ἐπί τε τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ· καὶ ἀντικόπτοντες· καὶ εἰ μὲν ἤχησεν, ἐστέργοντο.

Πλατά: προσπελαστά.

Πλαταμών: πολὺς ποταμός· καὶ τὸ παραθαλάσσιον πλατὺ χωρίον.

Πλατιάζειν: ἀλαζονεύεσθαι.

Πλατιάσαι: τὸ πλατείαι τῇ χειρὶ παῖσαι· Φερεκράτης.

Πλατίστακος: τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

Πλατυγίζει: τοῖς πτεροῖς κρούει.

Πλέα: πλήρη.

Πλέας: πλείους.

Πλέθρα: μέτρα γῆς ἠγοῦν[1] ἄρουραι· ἢ τοὺς διύγρους τόπους καὶ βοτανώδεις· ἔχει δὲ τὸ πλέθρον πήχεις ξϛ' δίμοιρον.

* Inc. f. 102. c. 3.

[1] ἤγουν

Πλέθρισμα : δράμημα.

Πλέθρον : τὸ τοῦ σταδίου ἕκτον μέρος· ὅπερ ἐστι πηχῶν ξη'· ὅλον γὰρ τὸ στάδιόν ἐστι τετρακοσίων.

Πλείω καὶ πλέω : ἄμφω Ἑλληνικά.

Πλέκος : πλέγμα.

Πλειόνως : καὶ τὸ πολὺ λέγουσι καὶ πλέον.

Πλειστηριάσαντες : ἀντὶ τοῦ ὑπερβάλλοντες[1] ἐν τῇ τιμῇ τῶν πιπρασκομένων· οὕτως Λυσίας καὶ Πλάτων ὁ κωμικός.

Πλειστηριάσας : πλείονος πωλήσας οὗ ὠνήσατο.

Πλειστοβολεῖν : διαπαίζειν.

Πλειστοβολεῖν : λέγουσιν ὡς ἡμεῖς Ἀττικοί.

Πλειστός :[2] ποταμὸς Δελφῶν.

* Πλεῖστον ὅσον : (πολύ.)[3]

Πλεκτάναι : οἱ πόδες τοῦ πολύποδος.

Πλευμονίαν : νόσον τὴν ἐρωτικήν.

Πλεύμων : διὰ τοῦ λ· καὶ Ὅμηρος·—πάγη δ' ἐν πλεύμονι χαλκός.

Πλῆγμα : βῆμα.

Πλῆκτρα : τὰ τῶν ὀρνίθων κέντρα.

Πλῆμα : πλήρωμα.

Πλημμέλεια : πολλὴ ἀμέλεια.

Πλημμελεῖν : τὸ ἀτακτεῖν, καὶ ὑβρίζειν καὶ ῥαθυμεῖν· καὶ πλημμελὲς, τὸ ἐκμελὲς καὶ ἀπαίδευτον· Λύσις· τὸ δὲ ἄχρηστον φίλον ὁμολογεῖν, πλημμελές·

[1] ὑπερβαλλόντες i. e. -βαλόντες [2] Πλεῖστος

* Inc. f. 102. c. 4.

[3] Pro πολὺ spatium, et nota / in m.

Νόμων θ'· σχεδὸν οὐδεὶς ἂν λέγων οὕτω πλημμελῶς ἂν δόξειε λέγειν.

Πλῆμναι: χοινικίδες.

Πλημμύρα: οὐ πλήμνη[1] λεκτέον· καὶ πλημμυρίδα.

Πληρωτής: Δημοσθένης κατὰ Ἀριστογείτονος· πληρωτὰς ἐκάλουν τοὺς ἀποδιδόντας τὸν ἔρανον τοῖς ἤτοι λαχοῦσιν ἢ ἐωνημένοις· εἶεν δ' ἂν οὗτοι οἱ παρ' ἡμῖν καλούμενοι ἐρανάρχαι.

Πλησιφαής: ἡ πληροσέληνος ἡμέρα.

Πλινθεύεται: ἐξαπατᾶται· ἀπὸ τῆς ἀναισθησίας τοῦ πηλοῦ.

Πλινθεῖον: ὁ τόπος ἐν ᾧ πλίνθοι πλάττονται· οὕτως Λυσίας.

Πλωΐζει: πορεύεται· πλοῦς γὰρ καὶ ἡ ὁδός.

Πλοιάρια: ὑποδήματά τινα.

Πλόϊμα: πλευστικά· ἢ τὰ πλωῒ πεμπόμενα.

Πλόϊμοι: πλόκαμοι.

Πλοιάριον: λεκτέον ὡς παιδάριον· Ἀριστοφάνης.

Πλοῖ: τὸ πληθυντικὸν οἱ πλόες· καὶ τοὺς πλοῦς· ἐς τὴν τῶν πλῶν χρείαν, φησὶ Πλάτων.

Πλοκαμῖδα:[2] Μένανδρος καὶ οἱ ἄλλοι.

Πλοκαμίς: ὁ οὖλος βόστρυχος· κατὰ συστολὴν δὲ ἐκφέρεται· καὶ ἡ τῶν τριχῶν ἐμπλοκή.

Πλόκιον: ἁλυσίου χρυσείου πλοκή.

*Πληθόχωρον: τὸ πολλὰ χωροῦν.

Πληθόχορος: ὁ πολλὰ χορεύων· ἢ ὁ περὶ αὐτὸν πλῆθος χορείας συνιστῶν.

[1] πλήμ̈νη i. e. πλήμη.

[2] Πλόκαμιδα sic

* Inc. f. 103. c. 1.

Πληθοχορεία: ἡ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινομένη χορεία.

Πλόκιον Γοργάδος: τὸν δοθέντα πλόκαμον τῆς Γοργόνης Ἀστεροπῇ τῇ Κηφέως· καθ' ὃν χρόνον Κηφεὺς Ἡρακλεῖ συνεστράτευσεν εἰς Λακεδαίμονα, ἵνα τούτου ἀποδημοῦντος, ἡ πόλις ἀπόρθητος μείνῃ.

Πλύνεται: λοιδορεῖται· αἰσχρῶς ὑβρίζεται.

Πλόχανον: πλέγμα ᾧ ὁ σῖτος καθαίρεται.

Πλυνοί: πύελοι ἐν οἷς πλύνουσιν.

Πλυντήρια: ἑορτὴ Ἀθηναίων.

Πλύσμα: οὐ πλύμα.

Πλῶτες: εἶδος ἰχθύων.

Πλωθεύς: Πλωθεία δῆμος τῆς Αἰγηΐδος, καὶ ὁ δημότης Πλωθεύς.

Πλωτόν: πλεόμενον.

Πνεύσας: σφοδρῶς ὀργισθείς.

Πνιγεύς: ὁ φοῦρνος.

Πνῖγος:[1] καῦμα.

Πνύξ: Ἀθήνησιν ἐκκλησία· ἢ ἀπὸ τοῦ πυκνοῦσθαι τὸν ὄχλον ἐκεῖ· ἢ ἀπὸ τοῦ πυκνὰ εἶναι τὰ περὶ αὐτὴν οἰκήματα.

Πόα: ἑκάστη βοτάνη οὕτως λέγεται· ἡ δὲ σμήχουσα, ποία λέγεται παρὰ Δημοσθένει καὶ Λυσία.

Ποάστριαι: αἱ τὴν πόαν ἐκλέγουσαι τοῦ σίτου καὶ τὴν καλάμην.

Ποδανιπτῆρα: καὶ λεκάνην λέγουσιν.

Ποδαπόν: διὰ τοῦ δ̄, οὐχὶ διὰ τοῦ τ̄· ἔστι γὰρ οἷον ποίου δαπέδου.

[1] Πνίγος

Πόδεια: ἐνειλήματα ποδῶν.

Ποδεών: κυρίως τοῦ ἀσκοῦ τὰ προύχοντα· ἤτοι τῶν ποδεῶν τὰ δέρματα.

Ποδηγέστερον: ὁδηγητικώτερον.

Ποδήρης: ἕως τῶν ποδῶν χιτών· οἱ δὲ τὸ συρραπτόμενον εἰς τὸ κατώτερον τῆς στολῆς ἐκ πορφύρας ἢ βύσσου ῥάκιον.

**Ποδοκάκη*: ξύλον ωἶ ἐν εἱρκτῇ τοὺς πόδας ἐμβάλλοντες συνέχουσιν· ὃ παρὰ Ῥωμαίοις κοῦσπος λέγεται.

Ποδοκάκη: Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους· τὸ ξύλον τὸ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ οὕτως ἐκαλεῖτο· ἤτοι παρεμβεβλημένου τοῦ ἑτέρου κ̄, ποδῶν τις κάκωσις οὖσα· ἢ κατὰ συγκοπὴν, ὡς Δίδυμος, οἷον ποδοκατόχη.

Ποδοστράβη: ποδοστράβας ἔλεγον μηχανήματα τινὰ ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν κατασκευαζόμενα· εἰς ἃ τὰ θηρία ἐμβαίνοντα ἡλίσκετο· οὕτως Ὑπερίδης καὶ Ξενοφῶν.

Ποδοστράβη: εἶδος πάγης· ωἶ οἱ κυνηγοὶ πρὸς τὰς θήρας ἐχρῶντο.

Πανδάνυχον: ἐσθὴς τῆς Πανδρόσου κυκλοτερής.

Πόει: χωρὶς τοῦ ι λέγουσι.

Πόθεν: ἐκ τόπου.

Πόθι: ποῦ.

Ποῖ θεῖς: ποῦ τρέχεις.

Ποιήεσσαν:[1] σιτοφόρον.

Ποίαν: πᾶσαν[2] βοτάνην.

* Inc. f. 103. c. 2.   [1] σ semel   [2] πᾶν

Ποιητέον: ἀντὶ τοῦ ἃ δεῖ ποιεῖν.

Ποιήσειας: καὶ γράψειας· καὶ ποιήσειαν καὶ γράψειαν Ἀττικοὶ μᾶλλον· οἱ Ἴωνες δὲ καὶ οὕτω, καὶ ποιήσαις καὶ γράψαις.

Ποίθιοι: τέσσαρες ἄνδρες αἱρετοὶ παρὰ Λάκωσιν· δύο καθ' ἕκαστον βασιλέα σύσσιτοι.[1]

Ποῖ: εἴς τινα τόπον· τὸ δὲ ποῦ, ἔν τινι τόπῳ καὶ εἴς τινα τόπον.

Ποῖ· ἦχος·[2]

Ποῖ: ἐγγύς· εἴς τινα τόπον· Ἐρατοσθένης δὲ τὸ ἐγγύς.

Ποικιλομήτης: ποικιλόβουλος.

Ποικιλτικήν: πολυμιταρικήν.

Ποικιλόστερον: ποικιλόβουλος.

Ποικιλτής: ὁ ποικίλα ποιῶν ἔργα.

Ποικίλον: τὸ Διονυσιακὸν ἱμάτιον οὕτως ἔλεγον.

Ποιμένας: καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ λέγουσιν.

Ποιμάνωρ: ποιμανδρων.[3]

Ποινήν: τιμωρίαν· ἀντέκτισιν· πρόστιμον.

Ποιναν καὶ ἄποιναν: τὸ λύτρον· Σόλων.

Πλοκάδες: τρίχες.

Πολέμαρχος: ἀρχή τίς ἐστι παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλουμένη· ἔστι δὲ οὗτος εἷς τῶν θ' ἀρχόντων· διοικεῖ δὲ οὗτος ἄλλα τε καὶ εἰσάγει δίκας, τάς τε

[1] συσσι sic

[2] Puncta ut hic; lacunam scil. indicante librario.

[3] Accent. om.

* Inc. f. 103. c. 3.

τοῦ ἀποστασίου, καὶ ἀπροστασίου, καὶ κλήρων, καὶ ἐπικλήρων τοῖς μετοίκοις, καὶ τἄλλα[1] ὅσα τοῖς πολίταις ὁ ἄρχων ἐστι, ταῦτα τοῖς μετοίκοις ὁ πολέμαρχος· ἐστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα, ὁ τοῦ Λυσίου ἀδελφός.

Πολέμαρχος: Ἀθήνησιν ἄρχων εἷς τῶν θ'· οὗτος τὸ μὲν παλαιὸν τῶν ἐν πολέμοις ἡγεῖτο· ἀφ' οὗ καὶ τὴν κλῆσιν ἔχει· ὕστερον δὲ τῆς ἡγεμονίας ἐκείνης ἀφαιρεθεὶς, προειστήκει μὲν τῶν τε ξένων καὶ τῶν μετοίκων· οὐκ ἤμειψε δὲ τὴν κλῆσιν.

Πολεμησείειν: πολεμητικῶς ἔχειν· Θουκυδίδης ἐν τῇ α'· ὡς καὶ τὸ Ὁμηρικόν· Τῶ ῥ' οἵγ' ὀψείοντες ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο·[2] οὕτως καὶ γαμησείειν Ἀττικοὶ φασὶ καὶ ἄλλας φωνὰς οὕτως σχηματίζουσιν.

Πολεμιστὴς ἵππος: οὐχ ὡς ἄν τις οἰηθῇ, ὁ εἰς τοὺς πολέμους ἐπιτήδειος, ἀλλ' ὁ ἐν τοῖς ἀγῶσι σχῆμα φέρων, ὡς εἰς πόλεμον εὐτρεπισμένος· ἦν γὰρ τοιοῦτον ἀγώνισμα.

Πολεμητέα εἶναι ἐν τάχει: ἀντὶ τοῦ δεῖν πολεμεῖν· ἰστέον δὲ ὅτι τὰ τοιαῦτα θετικὰ ἐπιῤῥήματα ἔχουσιν ἐν αὐτοῖς ἢ χρὴ ἢ τὸ δεῖ· οἷον γαμητέον, ἀντὶ τοῦ, χρὴ γαμῆσαι· ἢ πλευστέον, ἀντὶ τοῦ, δεῖ πλεῦσαι· καὶ, οὐ παραδοτέα, ἀντὶ τοῦ, οὐ χρὴ παραδοῦναι.

Πολεορκία:[3] φυλακή.

[1] τἆλλα [2] πολέμιοι (primo -εμίοι)

[3] Sic; ε ex ejusdem em. pro ι.

*Πόλεις παίζειν: τὰς νῦν χαρὰς καλουμένας ἐν ταῖς ζ'[1] ψήφοις.

Πολιούχοις: τοῖς τῶν πόλεων ἄρχουσιν.

Πολίοχος: καὶ Πολυάκης·[2] ὀνόματα κύρια.

Πολιτεία: ἰδίως εἰώθασι τῷ ὀνόματι χρῆσθαι οἱ ῥήτορες ἐπὶ τῆς δημοκρατίας· καὶ Ἰσοκράτης ἐν τωῖ Πανηγυρικωῖ· καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς.

Πολιτεύμασιν: ταῖς πολιτείας[3] ἢ ταῖς ἄλλαις αἱρέσεσιν.

Πολιτοκοπεῖν: Δίφιλος.

Πολιτικός: ἀστεῖος μετά τινος τέχνης.

Πολλὰ χαίρειν φράσας: ἀποταξάμενος· ἀπογνούς.

Πολλοστημόριον: τὸ ἐλάχιστον μέρος.

Πολλοστόν: ἐπὶ τάξεως καὶ μορίου· Δημοσθένης καὶ ἄλλοι.

Πόλλ' οἶδ'[4] ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα: * * * *[5]

Πολλοῦ γε καὶ[6] δεῖ: οὐδὲ ὅλως.

Πολλοῦ δὴ δέω καὶ λέγειν:[7] σιωπῶ· πόρρω λίαν εἰμὶ τοῦ λέγειν· οὐ βούλομαι λέγειν.

Πόλου: οὐρανοῦ· ἢ κόσμου.

Πολύαινος: πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιος.

Πολυάνδρειον: μνῆμα· τάφος.

Πολυβότειρα: πολλοὺς τρέφουσα.

* Inc. f. 103. c. 4.

1 ξ̄

2 κ ex em. pro λ ut puto

3 Sic.

4 Πολὺ δ'

5 Versûs spatium, et nota / in m.

6 Prope evanuit καὶ

7 λέγει

Πολυγηθής: πολυχαρής.[1]

Πολύγνωτος:[2] οὗτος ζωγράφος μὲν ἦν τὴν τέχνην· Θάσιος δὲ τὸ γένος· υἱὸς δὲ καὶ μαθητὴς Ἀγλαοφῶντος· τυχὼν δὲ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας, ἢ ἐπεὶ τὴν ποικίλην στοὰν ἀνέγραψε προῖκα· ἤ, ὡς ἔνιοι, τὰς ἐν τῶι Θησαυρῶι καὶ τὰς ἐν Ἀνακείωι γραφάς.

Πολυγνώτου λαγώς: ἐζωγραφημένος ἐν τῶι Ἀνακείωι ὑπὸ τοῦ Πολυγνώτου.

Πολυδαιδάλου: πολλὰ ποικίλματα ἔχοντος.[3]

Πολυειδής: πολύμορφος.

* *Πολύευκτον*: τίμιον· πολυπόθητον.

Πολυζύγωι: πολυκαθέδρωι.

Πολύθετον: καὶ πολύσεπτον· ὑπὸ πολλῶν λιτανευόμενον.

Πολυθρύλλητον: πεφημισμένον· διαβεβοημένον· ὀνομαστότατον.[4]

Πολυκηδέος: πολυφροντίστου.

Πολύκλητοι: ἐκ πολλῶν κεκλημένοι τόπων.

Πολύκμητος: πολυκάματος.

Πολύκρημνον: δύσβατον· ὀρεινόν.

Πολυμάργοις: ἠχητικοῖς.

[1] πολύχαρις [2] -στος.

[3] In summæ paginæ margine manus valde recens, *Πολυδάμας· σκουτουσσαῖος* (sic) ut apud Suid. ed. Med. nisi quod ms. καὶ εἰς ἀγέλην β.—ταῦρον τῶν ὁ. π. τῆς χ. δραξάμενος, ἐπεὶ οὐκ ἀνίει ὁ τ. πηδῶν—τρεῖς δὲ τῶν ἀθηναίων—ἐδηλοῦτο ἐν ὀλυμπία.

* Inc. f. 104. c. 1. [4] -ώτατον

Πολύμητις: πολύβουλος.

Πολυμνήστει'[1] ἀείδειν: γένος τί μελοποιίας· Κολοφώνιος δὲ ὁ Πολύμνηστος.

Πολυπάμων:[2] πολλὰ κεκτημένος.

Πολυπαίπαλος: πεποικιλμένος· οὐχ ὁμαλός· μετενήνεκται ἀπὸ τῶν μὴ ἐπ' εὐθείας ὁδῶν.

Πολλύνεται: πολὺς γίνεται· αὐξάνει· πληθύνει.

Πολυπίδακα: πολλὰς ἀναβολὰς ἔχουσαν.

Πολύποδος δίκην: αὐτὸς ἑαυτὸν καταφαγών.

Πολυστείνοις: πολυπορεύτοις.

Πολυπτύχου: πολλὰς ἀποκλίσεις[3] ἔχοντος· οἷον πτύχας.

Πολύρρηνες: πολλὰ θρέμματα ἔχοντες.

Πολύς: σφοδρός.

Πολύστρατος: οὗτος αἰτίαν ἔχων τὰς Ἑρμᾶς περικόψαι, ἀνῃρέθη ὑπὸ Ἀθηναίων· οὗ Λυσίας μέμνηται· ἕτερος δέ ἐστιν ὑπὲρ οὗ λόγον ἔγραψεν ὁ αὐτὸς Λυσίας· ἄλλος δ' ἂν εἴη, οὗ μνημονεύει Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς λέγων αὐτὸν ποτὲ ἐν Κορίνθωι ξενικὸν τρέφειν· μήποτε μέντοι ἐνταῦθα δεῖ γράφειν Πολύτροπον, ἀντὶ τοῦ Πολυστράτου· παρὰ μηδενὶ γάρ φησιν ὁ Δίδυμος εὑρηκέναι τὸν Πολύστρατον, ἡγησάμενον τοῦ ἐν Κορίνθωι ξενικοῦ· τὸν μέντοι Πολύτροπον Ἀθηναῖον εἶναι.

Πολυσχιδής: πολυμερής.

Πολυτελές: τὸ δαπανηρόν· Θουκυδίδης.

* Πολυτελεῖν: τὸ πολυδαπάνως ζῆν.

[1] -ειον
[2] μ bis.
[3] ἀποκλείσεις
* Inc. f. 104. c. 2.

βοήθεια, προϊσταμένου τινὸς καὶ ἐπικουροῦντος τωῖ ἀδικουμένωι· Αἰσχίνης ἐν τωῖ περὶ τῆς παραπρεσβείας· ὡς δεῖ τὰ τῆς Ἀθηναίων ἀκροπόλεως προπύλαια μετενεγκεῖν εἰς τὴν προστασίαν τῆς Καδμείας·[1] Δίδυμος τὴν προστασίαν φησὶ κεῖσθαι ἀντὶ τῆς προστάσεως·[2] τουτέστι τῆς ὑπ᾽ ἐνίων προστάδος καλουμένης.

*Προστέρνησα: περιεπτυξάμην.

Προστέτηκεν: προσκεκόλληται.

Προστήσας: προαγαγών.

Πρόστιμον: ζημίαν· παραγραφήν.

Πρὸς τηῖ πυλίδι Ἑρμῆς: Δημοσθένης ἐν τωῖ κατ᾽ Εὐέργου· Φιλόχορος φησὶ περὶ τοῦ πρὸς τηῖ πυλίδι Ἑρμοῦ· ὡς ἀρξάμενοι τειχίζειν τὸν Πειραιᾶ οἱ θ′ ἄρχοντες, τοῦτον ἀναθέντες, ὑπέγραψαν οὕτως· (Ἀρξάμενοι)[3] πρῶτοι τειχίζειν οἵδ᾽ ἀνέθηκαν Βουλῆς καὶ δήμου δόγμασι πειθόμενοι.

Προστιμήματα: ἔστι μέν τινα ἐν τοῖς νόμοις ὡρισμένα κατὰ τῶν ἀδικούντων ἡ ἐπωβελία·[4] ἔστι δὲ καὶ ἄλλα, ἃ προστιμᾶται τὸ[5] δικαστήριον, ὡς δείκνυσι Δημοσθένης ἐν τωῖ κατὰ Τιμοκράτους.

Προστρόπαιος: δαίμων τὶς ἐπὶ τῶν ἐναγῶν· ἐπεὶ οἱ μετὰ τὸ σταθῆναι ἤδη τὸ τρόπαιον οἱ ἀναιροῦντες τινὰ τῶν πολεμίων, πρόστροποι καὶ ἐναγεῖς εἰσιν.

Προστρόπαιος: παρακαλῶν.

[1] καδμεια fere. Nempe ι i. e. ει in ί i. e. ας statim mut.
[2] προτ.
[3] ἀρξ. om.
[5] τὸν

* Inc. f. 107. c. 4.
[4] ἐπωβ. primo.

Προστυχής: ὁ κατὰ τύχην ἐντυχών.

Προστρέπεσθαι: ἀποπέμπεσθαι· τρέπεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ.

Προστρόπαιον: τὸ ἄγος· τὸ μίασμα· οὕτως Αἰσχίνης· καὶ προστροπὴ δὲ λέγεται· ἐν γοῦν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος ἐκ παραλλήλου τίθησι τὰ ὀνόματα ὁ ῥήτωρ.

Πρόσφατος: κυρίως μὲν ὁ νεωστὶ ἀνῃρημένος· φάσαι[1] γὰρ τὸ φονεῦσαι· ἀφ' οὗ καὶ φάσγανον· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν ὅτι οὖν ἄρτι συμβεβηκός.

Προσφερέστερον: βέλτιον.

Προσφέρονται: ἀντὶ τοῦ προστεθῶσιν.[2]

Πρὸς φθεῖρα κείρασθαι: Εὔβουλος Δόλωνι.

Πρόσφορον: οἰκεῖον· ἁρμόδιον· ἐπιτήδειον.

Προσφερεῖς: ὁμοίας.

Προσφυές: προσοικειούμενον.

Προσφύς: προσπλακείς.

Προσφυῶς: οἰκείως· ἀκολούθως.

Προσφορά: ἀντὶ τοῦ πρόσοδος· ὡς Ἀντιφῶν.

Πρόσχημα: προκάλυμμα.

Προσχίσματα: εἶδος ὑποδήματος· Ἀριστοφάνης.

Πρόσχορδα: σύμφωνα.

Πρόσχωροι: περίοικοι.

**Προσχαιρητήρια*: ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις γραφομένη, ὅτε δοκεῖ ἀπιέναι ἡ κόρη.

Πρόσω: ἔμπροσθεν.[3]

Προσῳδία: ἡ μετὰ τοῦ ὀργάνου ᾠδή.

[1] φάσαν

* Inc. f. 108. c. 1.

[2] Πρ. ἀντικρ.

[3] ἔμπρος: (sic)

Προσωπεῖον: πρόσχημα.

Προσοκείλαντες: προσορμίσαντες.

Προσώχθικε: προσκέκρουκε· προσκέκοφεν· ἀπὸ τοῦ τὰ ἐπινηχόμενα ταῖς ὄχθαις προσκρούεσθαι.

Προσώχθισα: βδελύσσομαι·[1] σιαίνομαι.

Προτέλεια: ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία· Μένανδρος.

Προτέλεια: τὰ προθύματα· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ γάμου· τέλος γὰρ λέγεται ὁ γάμος· καὶ προτέλειος, ἡ πρὸ τῶν γάμων τελουμένη θυσία.

Προτέρα καὶ προτεραία: καὶ ὑστέρα καὶ ὑστεραία.

Προτήνιον: ἡλικία τίς αἰγός· ἐν Καμειρέων ἱεροποιίαις, τράγον προτήνιον θύειν νόμος.[2]

Προτιμᾶν: τὸ φροντίζειν[3] καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς καὶ Ἀριστοφάνης.

Προτέλεια: Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας· τὰ πρὸ τοῦ τελεσθῆναι τι τῶν εἰς ῥόθιον ἀναφερομένων γιγνόμενα ἢ διδόμενα.

Προτελείαν ἡμέραν ὀνομάζουσιν, ἐν ᾗ εἰς τὴν ἀκρόπολιν τὴν γαμουμένην παρθένον ἄγουσιν οἱ γονεῖς ὡς τὴν θεὸν, καὶ θυσίαν ἐπιτελοῦσιν.[4]

Προτεμενίσματα:[5] προπύλαια· ἢ προάστεια.

Πρότμησις: ὁ κατὰ τὸν ὀμφαλὸν τόπος.

Πρότμηστιν: ὀμφαλόν.

Προτομίζεσθαι: προάρχεσθαι.

[1] λ bis. [2] θυηνομου, sed ει v. l. pro η in marg.

[3] φορτίζειν [4] θυσίας ἐπιστέλλουσιν

[5] Προτενίσματα (με m. antiq.)

Προτομαὶ βασιλικαί : εἰκόνες βασιλικαί· καὶ προτομαὶ λέοντος· ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων.

Προτόνιον : ἱματίδιον, ὃ ἡ ἱερεία[1] ἀμφιέννυται· ἐπιτίθεται δὲ ἀπὸ τῆς ἱερείας τῷ σφάττοντι· προτόνιον δὲ ἐκλήθη, ὅτι πρώτη Πάνδροσος μετὰ τῶν ἀδελφῶν[*] κατεσκεύασε τοῖς ἀνθρώποις τὴν ἐκ τῶν ἐρίων ἐσθῆτα.

Πρότριτα : τῇ τρίτῃ[2] ἐπάνω ἡμέρᾳ· Θουκυδίδης ἐν β΄· τὴν τρίτην πρὸ τῆς ἐκφορᾶς.

Προτροπάδην : προθύμως· ἀμεταστρεπτί· ἢ εἰς τοὔμπροσθεν.

Προύνεικον : οὐ τὸν ἀκόλαστον, ἀλλὰ τὸν κομίζοντα τινὰ ἐξ ἀγορᾶς μισθοῦ· καὶ ἐγκεῖται τὸ ἔνεικα.[3]

Προύνεικος :[4] δρομαῖος· γοργός.

Προῦπτον : φανερόν.

Προυνούστερος:[5] ἀντὶ τοῦ προνοητικώτερος·[5] Σοφοκλῆς.

Προυνουργέστατον : προτιμότατον.

Προύργου : προέργου· συμφέρον· πλέον· Ἰσοκράτης φησίν· ἵνα προύργου τι γένηται, ἀντὶ τοῦ πλέον.

Προύχειν : προέχειν.

Προυργιαίτερον : τὸ πρὸ τοῦ ἔργου αἱρετώτερον.

Προύτυψαν : προῆρξαντο.

Προύχοντο : προέβαλον· οὕτως καὶ Θουκυδίδης ἐχρήσατο ἐν α΄ ἱστοριῶν, λέγων· εἰ τὸ Μεγαρέων ψήφισμα μὴ καθέλοιμεν, ὅπερ μάλιστα προύχονται· ἀντὶ τοῦ προβάλλουσι· προτείνουσιν.

[1] ἱέρει sic, et accent. ex em.
[*] Inc. f. 108. c. 2.   [2] Προτριτάτη : τρ.
[3] ἐνεῖκα   [4] Προύνικος Pors.   [5] -έρως, bis.

Προφερεῖς: οἱ νέοι μὲν ὄντες, πρεσβύτεροι δὲ φαινόμενοι· Αἰσχίνης ἐν τωῖ κατὰ Τιμάρχου.

Προφορούμενοι: Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν· ἀντὶ τοῦ δεῦρο κἀκεῖσε πορευόμενοι· εἰς τὰ ἐναντία· προφορεῖσθαι γὰρ λέγεται τὸ παραφθείρειν τὸν στήμονα τοῖς διαζομένοις.

Πρόφρων: πρόθυμος· φρόνιμος.[1]

Προφυλακὴ[2] τωῖ κυρίωι: εἰς τέσσαρας φυλακὰς διαιρεῖται ἡ νὺξ, ἑκάστην τρεῖς ὥρας ἔχουσαν.

Προχάζοις: προβαίνοις.

Πρόχνυ: ἐπὶ γόνυ.

Προχειροτονία: ἔοικεν Ἀθήνησι τοιοῦτον γίνεσθαι, ὁπότ' ἂν τῆς βουλῆς βουλευσάσης,[*] εἰσφέρηται εἰς τὸν δῆμον ἡ[3] γνώμη· πρότερον γίνεται χειροτονία ἐν τηῖ ἐκκλησίαι, πότερον δοκεῖ περὶ τῶν προβουλευθέντων σκέψασθαι τὸν δῆμον, ἢ ἀρκεῖ τὸ προβούλευμα.

Προχοαί: αἱ τῶν ποταμῶν ἐξοδευτικαὶ ἀφέσεις[4] εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἡ παντὸς ὕδατος ἐκροή.

Προχοΐδιον: σταμνίσκιον· ὡς εἰ κατάχυσιν.[5]

Πρόχους: ξέστης τὸ μέτρον.

Προχόωι: τηῖ ἐπιχύσει· καὶ ἀγγείωι τινὶ εἰς τοῦτο ἐπιτηδείωι κωθωνοειδεῖ.

Πρόωμαι: παραχωρήσω.

Πρύμναν ἐκρούοντο: πρύμναν ἀνακρούεσθαί ἐστι τὸ

[1] Primo προθύμως· φρονίμως, sed statim mut.
[2] -κῃ, sine accentu, tum ἑκάστη—ἔχουσα
[*] Inc. λευσάσης f. 108. c. 3.
[3] ἣ [4] ἁ ex em. [5] κ,τ: χύσιν G. καταχύσιν P.

κατ' ὀλίγον ὑπαναχωρεῖν, μὴ στρέψαντας τὸ πλοῖον· ὁ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν ἐπὶ τὴν πρύμναν κωπηλατεῖ· τοῦτο δὲ ποιοῦσιν, ἵνα δόξωσι μὴ φανερῶς φεύγειν, κατ' ὀλίγον ὑπαπιόντες· ἢ ἵνα μὴ τὰ νῶτα τοῖς πολεμίοις δόντες, τιτρώσκωνται.

Πρύμνην: κάτωθεν· ἐκ ῥιζῶν.

Πρυμνώρειαν: τὸ κάτω μέρος τοῦ ὄρους.

Πρύτανις: διοικητής· προστάτης· φύλαξ· βασιλεύς· ἄρχων· ταμίας· ἔξαρχος.

Πρυτανεία: πρόσοδος εἰς τὰ δημόσια κατατασσομένη· ἣν οἱ δικασάμενοί τισι καὶ ἡττηθέντες κατέβαλον, ὡρισμένην ζημίαν κατατιθέντες ἑκάστοις.

Πρυτανείας: ἔστιν ἀριθμὸς ἡμερῶν ἤτοι λϛ' ἢ λε'· καὶ ἑκάστη φυλὴ πρυτανεύει.

Πρυτανεία: ἔστι παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς τὰ πρυτανεῖα· ἦν δὲ ἀργύριόν τι ὅπερ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι ἀμφότεροι, καὶ ὁ φεύγων καὶ ὁ διώκων.

Πρυτανεύοντα: κυρίως μὲν ἀντὶ τοῦ πρυτανέα ὄντα· ἀντὶ δὲ τοῦ διοικοῦντα Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς.

Πρυτανεία: ἐκτεταμένως μὲν καὶ θηλυκῶς, ἀριθμός τις ἡμερῶν· οὐδετέρως δὲ, σαφῶς μὲν οὐδεὶς εἶπεν τί δηλοῖ· τινὲς δὲ ἀργύριόν τι ἔφασαν εἶναι, ὃ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι·* ἐξ ὧν τὸ δικαστικὸν ἐδίδοτο[1] τοῖς ἑξακισχιλίοις·[2] πρυτανεῖαι δὲ, ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμός· δέκα ἐγίνοντο κατ' ἐνιαυτὸν, ὅτι καὶ δέκα αἱ φυλαί· ἐνιαυτὸν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν σεληνιακὸν ἦγον· ἐπέβαλεν δὲ ἑκάστη φυλὴ τῶν

* Inc. μενοι f. 108. c. 4.

[1] -ετο [2] Sic.

δέκα· λε′ ἡμέρας· καὶ ἐπερίττευον ἐκ τοῦ σεληνιακοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέραι τέσσαρες· ἃς ἐπεμέριζον ταῖς πρώταις λαχούσαις πρυτανεύειν τέσσαρσι φυλαῖς· καὶ τῶν μὲν τεσσάρων πρῶτον ἑκάστη εἶχε τὴν πρυτανείαν ἀπαρτιζομένην εἰς λϛ′ ἡμέρας· αἱ δὲ λοιπαὶ ἓξ ἀνὰ λε′.

Πρυτάνεις: τὸ δέκατον μέρος τῆς βουλῆς τῶν φ′, ν′[1] ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς πραττόμενα· ἐπρυτάνευον δὲ ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλοις[2] αἱ δέκα φυλαὶ κλήρωι λαχοῦσαι· ὡς *Αἰσχίνης* ἐν τωῖ κατὰ *Κτησιφῶντος*.

Πρώην: τὴν τρίτην ἡμέραν· λέγουσι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπάνω ἡμερῶν.

Πρωθήβης: ἄρτι ἀκμάζων.

Πρωΐ: καὶ τὸ πρὸ μεσημβρίας δηλοῖ καὶ τὸ πρὸ τοῦ καιροῦ, καὶ θᾶττον τοῦ δέοντος, ὥσπερ ὀψὲ καὶ τὸ ἑσπέρας καὶ τὸ βραδέως.

Πρωϊαίτερον: θᾶττον· ἢ ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον.[3]

Πρωΐ: ἔτι ὄρθρου βαθέως.[4]

Πρώϊα: οὐ πρώϊμα· καὶ δισυλλάβως πρωΐ.

Πρωΐαν: οὐ λέγουσι καθ' ἑαυτὸ, ἀλλ' ἐν συντάξει, δείλην πρωΐαν, τὸ πρῶτον τῆς δείλης μέρος· καὶ δείλην ὀψίαν, τὸ περὶ ἡλίου δυσμάς.

Πρωΐ: ταχέως· πρὸ ὥρας.

Πρωκτὸς λουτροῦ περιγίνηι: παροιμία, ὅτ' ἂν τις μὴ

[1] τῶν φν̄ [2] Sic

[3] ἥλιον per signum, de quo vide Porsoni Opusc. p. 288.

[4] "Ex em. o." *Porson*. Ita fere, βαθε^ω, nempe ω (ως) in ο (ες) mutato.

δύνηται ἀπονίψασθαι, ἀλλ' ἡ κοιλία ἐπιφέρηται· ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν οὖν καὶ εἰκῆ πραττομένων ἐλέγετο.

Πρωτόλειον : ἀπαρχήν.

Πρῶνες : ὀρῶν ἐξοχαί· βουνοί.

Πρωτόγονος : πρῶτος· νέος.

Πρωτόλεια : τὰ ἀπάργματα τῆς λείας, ἃ τοῖς θεοῖς ἀνετίθεσαν·* ἢ αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί, οἷον πρωτολήϊα.

Πρῶτον ξύλον : πρῶτον βάθρον· ἢ προεδρία.

Πρωτοπραξία : τὸ πρῶτον ἀπαιτούμενον· εἰσπραττόμενον.

Πρωτονέωι :[1] οἱ πρῶτον πλέοντες, ἢ πρῶτον εἴς τινα τόπον καταπεπλευκότες.

Πρωτόνεως : καὶ ἀρχένεως·[2] καὶ ἄλλα πολλὰ ὁμοίως· καὶ περίνεως· Θουκυδίδης α'.

Πτακίδες : δεσμοί.

Πτακείς : δειλός· ὁ ἐπτηχώς.[3]

Πτάμενος : διελθών.

Πτακωρεῖν : πτήσσειν· δεδοικέναι.

Πτεκάδες : δειλοί.

Πτέον : διὰ τοῦ ε λέγουσιν, οὐ πτύον.

Πτέρνη : οὐ πτέρνα.

Πτερνίδες : τὰ πυθμένια τῶν λεκανίων.

Πτερνίζει : ἀπατᾷ ἢ λακτίζει.

Πτερόεντα : ταχύκουφα.

* Inc. f. 109. c. 1.

1 -νέων

2 ἀρχαίνεως

ς́

3 Πταχ : δειλὸς ὀπτικῶς.

Πτεροφόρους: πτερὰ εἰώθασιν ἔχειν ἐν ταῖς περικεφαλαίαις οἱ στρατιῶται παρὰ τοὺς λόφους.

Πτέρυγας: τὰ πηδάλια· Σοφοκλῆς.

Πτερυγίζων: πετόμενος.

Πτερυγίζειν: ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἀνύειν· ἀπὸ τῶν ἐπιβαλλομένων πέτεσθαι νεοσσῶν· Ἀριστοφάνης Πλούτωι.

Πτερύγιον: ἀκρωτήριον.

Πτήσσει: πτοεῖται.

Πτῆται: πέτεται.

Πτίλον: πτερὸν ἁπαλώτερον.

Πτίλλος: ὁ μαδαρὸς τοῖς βλεφάροις.

Πτισάνη: κεκομμένη κριθὴ καθαρά.

Πτίσαι: κόψαι.

Πτοίαν: πτόησιν· θόρυβον· τάραχον· συναθροισμόν· πτυρμόν.

Πτολίπορθος: ἀνδρεῖος· πόλεις πορθῶν.

Πτόλισμα: πόλις.

Πτόρθους καὶ κλῶνας: τὰς ἐκφύσεις[1] τῶν δένδρων· οἱ δ' Ἀττικοὶ πρέμνα καὶ κλάδους καλοῦσιν.

Πτύγμα: δίπλωμα.

Πύκτης:[2] παγκρατιαστής· ἀθλητής.

Πυκτίον: βιβλίον.

Πτυκτῷ: πτυσσομένῳ.

Πτυόδωρος: ὄνομα κύριον.

Πτύσχλοι: ὑποδημάτιόν τι· καὶ[3] κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ σ πτύχλοι.

[1] τὰς ἐκφύσεις

[2] Πτύκτης

[3] καὶ om.

Πτυχαί: αἱ τῶν ὀρῶν ἀποκλίσεις· καὶ τὰ διάφορα τῆς ἀσπίδος ἐπ' ἀλλήλοις ἐλάσματα.

Πτῶκα: δειλόν· καὶ πτῶκας, δορκάδας ἢ ἐλάφων νεβροὺς ἢ λαγωούς.

* *Πτῶμα*: σῶμα.

Πτώματα ἐλαιῶν: Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου λέγοι ἂν ἤτοι τὸν καρπὸν τὸν ἀποπεπτωκότα τῶν φυτῶν, ἢ αὐτὰ τὰ δένδρα κατά τινα τύχην πεπτωκότα.

Πτώξ: λαγωός.

Πτώσσοντες: δειλιῶντες.

Πτωχός: ἐπαίτης· προσαίτης· παρὰ τὸ πτώσσειν, ὅ ἐστι ταπεινοῦσθαι.

Πυανοί: κύαμοι· ἀφ' ὧν Πυανόψια.[1]

Πυανοψία: Λυκοῦργος ἐν τῇ κατὰ Μενεσαίχμου· καὶ ἡμεῖς Πυανοψίαν ταύτην τὴν ἑορτὴν καλοῦμεν· οἱ δὲ ἄλλοι Ἕλληνες Πανοψίαν· ὅτι πάντας εἶδον τοὺς καρποὺς τῇ ὄψει· Πυανεψιῶνος δὲ [ὅτι] ἑβδόμῃ[2] τὰ Πυανέψια Ἀπόλλωνι ἄγεσθαι φασίν· δεῖν δέ φασι λέγειν Πυανέψια· καὶ τὸν μῆνα Πυανεψιῶνα· πύανα γὰρ ἕψουσιν ἐν αὐτοῖς, καὶ ἡ εἰρεσιώνη ἄγεται.

Πυανεψία: ἑορτὴ Ἀθήνησιν Ἀπόλλωνος· ὠνομάσθη δὲ καὶ διὰ τὸ ἑψόμενον ἔτνος τῶν κυάμων· τὸ γὰρ ἔτνος καὶ τὴν ἀθάραν, πύανα καλοῦσιν· ἀφ' οὗ καὶ μήν ἐστι, Πυανεψίων λεγόμενος.

Πυανεψιών:[3] μὴν Ἀθήνησιν δ'· ἐν ᾧ καὶ τὰ πύανα

* Inc. f. 109. c. 2.

[1] -οψία

[2] ἕβδομον

[3] Accent. om.

ἕψεται εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος· πύανα δὲ πάντα τὰ ἀπὸ γῆς ἐδώδιμα ὀσπριώδη· ἃ συνάγοντες ἕψουσιν ἐν χύτραις, ἀθήραν ποιοῦντες.

Πύγαργος: ἀετοῦ γένος.

Πύγαια: τὰς σπείρας τῶν κιόνων· καὶ τοῦ σώματος ἡμῶν τὰ κατὰ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν.

Πύγελα: πόλις ἐν τῆι Ἰωνίαι τὰ Πύγελα· λαβεῖν δὲ τοὔνομα, ἐπειδὴ τῶν μετὰ Ἀγαμέμνονος[1] τινὲς νοσήσαντες τὰς πυγὰς ἐνταῦθα κατέμειναν.

Πυγμή: πάλη· σύγκλεισις δακτύλων· γρόνθος.

Πυγοστόλος: μαυλίστρια.

Πυγών: τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου πρὸς τὸν κόνδυλον τοῦ μικροῦ δακτύλου.

**Πυδαρίζειν*: σκιρτᾶν καὶ οἷον μετὰ τάχους σπαράττεσθαι.

Πυελίς: ὁ σφραγιδοφύλαξ.

Πύελος; ὄρυγμα ἐμβατὴ, ἔνθα ἀπολούονται.

Πυελίδα: τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον σφραγιδοφυλάκιον· οὕτως Λυσίας καὶ Ἀριστοφάνης.

Πύθια:[2] πανήγυρις· ἑορτὴ Ἑλληνική.

Πύθη: ἀντὶ τοῦ ἱστορήσεις· καὶ μάθης· ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ ἀκούειν.

Πύθιον: ἱερὸν Ἀπόλλωνος Ἀθήνησιν ὑπὸ Πεισιστράτου γεγονός· εἰς ὃ τοὺς τρίποδας ἐτίθεσαν οἱ τῶι κυκλίωι χορῶι νικήσαντες τὰ Θαργήλια.

Πύθιος: ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἀγομένη Ἀπόλλωνι, ἀπὸ τοῦ Πυθῶνος.

[1] -να

[2] Πυθεία

* Inc. f. 109. c. 3.

Πύθια καὶ Δήλια: φασὶ Πολυκράτην τὸν Σάμου τύραννον Πύθια καὶ Δήλια ποιήσαντα[1] ἅμα ἐν Δήλωι, πέμψαι εἰς θεοῦ χρησόμενον, εἰ τὰ[2] τῆς θυσίας ἄγει κατὰ τὸν ὡρισμένον χρόνον· τὴν δὲ Πυθίαν ἀνελεῖν, ταῦτά σοι Πύθια καὶ Δήλια· βουλομένην δηλοῦν ὅτι ἔσχατα· μετ' ὀλίγον γὰρ χρόνον αὐτὸν ἀπολέσθαι συνέβη· Ἐπίκουρος δὲ ἔν τινι τῶν πρὸς Ἰδομενέα ἐπιστολῶν ταῦτα.

Πυθόληπτος: ὑπὸ τοῦ Πυθίου ληφθείς.

Πυθόμενος: ἐρωτήσας.

Πύθοντο: ἠρώτων· ἤκουον.

Πύθου χελιδόνος: παροιμία ἀπό τινος Χελιδόνος θεολόγου ἀνδρὸς καὶ τερατοσκόπου καὶ περὶ τελετῶν διειλεγμένου· ὡς Μνασέας ὁ Πατρεὺς ἐν τῶι περίπλωι· οἱ δὲ ὅτι θρηνητικὸν τὸ ζῶιον· οἱ δὲ ὅτι τὸ ἔαρ προσημαίνει.

Πυθῶδε ὁδός: παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ τοιαῦτα πρασσόντων ὡς πρὸς Διὸς Κόρινθος.

Πύθω: σήπω· καὶ τὸ πυθόμενος, σηπόμενος· ἔνθεν καὶ ἡ Πυθία· διὰ τὸ ἐν ἐκείνω τῶι τόπωι* σαπῆναι τὸ τοῦ δράκοντος σῶμα· Λύκος δὲ ὁ Νεαπολίτης καὶ τὸ πῦον ἐντεῦθεν ὀνομασθῆναι φησίν· ἔστι γὰρ σεσηπὸς αἷμα.

Πυθῶνος: δαιμονίου μαντικοῦ.

Πυκνά: συχνῶς· ἐπιμελῶς.

Πυκάζει: καλύπτει· σκεπάζει.

Πυκάζεται: σκεπάζεται· κοσμεῖται.

[1] -τες　　[2] χ. εἶτα

* Inc. f. 109. c. 4.

Προσωπεῖον: πρόσχημα.

Προσοκείλαντες: προσορμίσαντες.

Προσώχθικε: προσκέκρουκε· προσκέκοφεν· ἀπὸ τοῦ τὰ ἐπινηχόμενα ταῖς ὄχθαις προσκρούεσθαι.

Προσώχθισα: βδελύσσομαι·[1] σιαίνομαι.

Προτέλεια: ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία· Μένανδρος.

Προτέλεια: τὰ προθύματα· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ γάμου· τέλος γὰρ λέγεται ὁ γάμος· καὶ προτέλειος, ἡ πρὸ τῶν γάμων τελουμένη θυσία.

Προτέρα καὶ προτεραία: καὶ ὑστέρα καὶ ὑστεραία.

Προτήνιον: ἡλικία τίς αἰγός· ἐν Καμειρέων ἱεροποιίαι, τράγον προτήνιον θύειν νόμος.[2]

Προτιμᾶν: τὸ φροντίζειν·[3] καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς καὶ Ἀριστοφάνης.

Προτέλεια: Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας· τὰ πρὸ τοῦ τελεσθῆναι τι τῶν εἰς ῥόθιον ἀναφερομένων γιγνόμενα ἢ διδόμενα.

Προτελείαν ἡμέραν ὀνομάζουσιν, ἐν ᾗ εἰς τὴν ἀκρόπολιν τὴν γαμουμένην παρθένον ἄγουσιν οἱ γονεῖς ὡς τὴν θεὸν, καὶ θυσίαν ἐπιτελοῦσιν.[4]

Προτεμενίσματα:[5] προπύλαια· ἢ προάστεια.

Πρότμησις: ὁ κατὰ τὸν ὀμφαλὸν τόπος.

Πρότμηστιν: ὀμφαλόν.

Προτομίζεσθαι: προάρχεσθαι.

[1] λ bis. [2] θυηνομου, sed ει v. l. pro η in marg.

[3] φορτίζειν [4] θυσίας ἐπιστέλλουσιν

[5] Προτενίσματα (με m. antiq.)

Προτομαὶ βασιλικαί: εἰκόνες βασιλικαί· καὶ προτομαὶ λέοντος· ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων.

Προτόνιον: ἱματίδιον, ὃ ἡ ἱερεία[1] ἀμφιέννυται· ἐπιτίθεται δὲ ἀπὸ τῆς ἱερείας τῷ σφάττοντι· προτόνιον δὲ ἐκλήθη, ὅτι πρώτη Πάνδροσος μετὰ τῶν ἀδελφῶν* κατεσκεύασε τοῖς ἀνθρώποις τὴν ἐκ τῶν ἐρίων ἐσθῆτα.

Πρότριτα: τῇ τρίτῃ[2] ἐπάνω ἡμέρᾳ· Θουκυδίδης ἐν β΄· τὴν τρίτην πρὸ τῆς ἐκφορᾶς.

Προτροπάδην: προθύμως· ἀμεταστρεπτί· ἢ εἰς τοὔμπροσθεν.

Προύνεικον: οὐ τὸν ἀκόλαστον, ἀλλὰ τὸν κομίζοντα τινὰ ἐξ ἀγορᾶς μισθοῦ· καὶ ἔγκειται τὸ ἕνεκα.[3]

Προύνεικος:[4] δρομαῖος· γοργός.

Προῦπτον: φανερόν.

Προυνούστερος:[5] ἀντὶ τοῦ προνοητικώτερος·[5] Σοφοκλῆς.

Προυνουργέστατον: προτιμότατον.

Προύργου: προέργου· συμφέρον· πλέον· Ἰσοκράτης φησίν· ἵνα προύργου τι γένηται, ἀντὶ τοῦ πλέον.

Προύχειν: προέχειν.

Προυργιαίτερον: τὸ πρὸ τοῦ ἔργου αἱρετώτερον.

Προύτυψαν: προήρξαντο.

Προύχοντο: προέβαλον· οὕτως καὶ Θουκυδίδης ἐχρήσατο ἐν α΄ ἱστοριῶν, λέγων· εἰ τὸ Μεγαρέων ψήφισμα μὴ καθέλοιμεν, ὅπερ μάλιστα προύχονται· ἀντὶ τοῦ προβάλλουσι· προτείνουσιν.

[1] ἱερει sic, et accent. ex em.
* Inc. f. 108. c. 2.
[2] *Προτριτάτῃ*: τρ.
[3] ἕνεικα
[4] *Προύνικος* Pors.
[5] -έρως, bis.

Προφερεῖς: οἱ νέοι μὲν ὄντες, πρεσβύτεροι δὲ φαινόμενοι· Αἰσχίνης ἐν τωῖ κατὰ Τιμάρχου.

Προφορούμενοι: Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν· ἀντὶ τοῦ δεῦρο κἀκεῖσε πορευόμενοι· εἰς τὰ ἐναντία· προφορεῖσθαι γὰρ λέγεται τὸ παραφθείρειν τὸν στήμονα τοῖς διαζομένοις.

Πρόφρων: πρόθυμος· φρόνιμος.[1]

Προφυλακὴ[2] τωῖ κυρίωι: εἰς τέσσαρας φυλακὰς διαιρεῖται ἡ νὺξ, ἑκάστην τρεῖς ὥρας ἔχουσαν.

Προχάζοις: προβαίνοις.

Πρόχνυ: ἐπὶ γόνυ.

Προχειροτονία: ἔοικεν Ἀθήνησι τοιοῦτον γίνεσθαι, ὁπότ' ἂν τῆς βουλῆς βουλευσάσης,* εἰσφέρηται εἰς τὸν δῆμον ἡ[3] γνώμη· πρότερον γίνεται χειροτονία ἐν τηῖ ἐκκλησίαι, πότερον δοκεῖ περὶ τῶν προβουλευθέντων σκέψασθαι τὸν δῆμον, ἢ ἀρκεῖ τὸ προβούλευμα.

Προχοαί: αἱ τῶν ποταμῶν ἐξοδευτικαὶ ἀφέσεις[4] εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἡ παντὸς ὕδατος ἐκροή.

Προχοΐδιον: σταμνίσκιον· ὡς εἰ κατάχυσιν.[5]

Πρόχους: ξέστης τὸ μέτρον.

Προχόωι: τηῖ ἐπιχύσει· καὶ ἀγγείωι τινὶ εἰς τοῦτο ἐπιτηδείωι κωθωνοειδεῖ.

Πρέωμαι: παραχωρήσω.

Πρύμναν ἐκρούοντο: πρύμναν ἀνακρούεσθαί ἐστι τὸ

[1] Primo προθύμως· φρονίμως, sed statim mut.
[2] -κηι, sine accentu, tum ἑκάστη—ἔχουσα
* Inc. λευσάσης f. 108. c. 3.
[3] ἢ [4] ά ex em. [5] κ,τ: χύσιν G. καταχύσιν P.

κατ' ὀλίγον ὑπαναχωρεῖν, μὴ στρέψαντας τὸ πλοῖον· ὁ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν ἐπὶ τὴν πρύμναν κωπηλατεῖ· τοῦτο δὲ ποιοῦσιν, ἵνα δόξωσι μὴ φανερῶς φεύγειν, κατ' ὀλίγον ὑπαπιόντες· ἢ ἵνα μὴ τὰ νῶτα τοῖς πολεμίοις δόντες, τιτρώσκωνται.

Πρύμνην: κάτωθεν· ἐκ ῥιζῶν.

Πρυμνώρειαν: τὸ κάτω μέρος τοῦ ὄρους.

Πρύτανις: διοικητής· προστάτης· φύλαξ· βασιλεύς· ἄρχων· ταμίας· ἔξαρχος.

Πρυτανεία: πρόσοδος εἰς τὰ δημόσια κατατασσομένη· ἣν οἱ δικασάμενοί τισι καὶ ἡττηθέντες κατέβαλον, ὡρισμένην ζημίαν κατατιθέντες ἑκάστοις.

Πρυτανείας: ἔστιν ἀριθμὸς ἡμερῶν ἤτοι λϛ' ἢ λε'· καὶ ἑκάστη φυλὴ πρυτανεύει.

Πρυτανεία: ἔστι παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς τὰ πρυτανεῖα· ἣν δὲ ἀργύριόν τι ὅπερ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι ἀμφότεροι, καὶ ὁ φεύγων καὶ ὁ διώκων.

Πρυτανεύοντα: κυρίως μὲν ἀντὶ τοῦ πρυτανέα ὄντα· ἀντὶ δὲ τοῦ διοικοῦντα Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς.

Πρυτανεία: ἐκτεταμένως μὲν καὶ θηλυκῶς, ἀριθμός τις ἡμερῶν· οὐδετέρως δὲ, σαφῶς μὲν οὐδεὶς εἶπεν τί δηλοῖ· τινὲς δὲ ἀργύριόν τι ἔφασαν εἶναι, ὃ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι·* ἐξ ὧν τὸ δικαστικὸν ἐδίδοτο[1] τοῖς ἑξακισχιλίοις·[2] πρυτανεῖαι δὲ, ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμός· δέκα ἐγίνοντο κατ' ἐνιαυτὸν, ὅτι καὶ δέκα αἱ φυλαί· ἐνιαυτὸν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν σεληνιακὸν ἦγον· ἐπέβαλεν δὲ ἑκάστη φυλὴ τῶν

* Inc. μενοι f. 108. c. 4.

[1] -ετο [2] Sic.

δέκα· λε' ἡμέρας· καὶ ἐπερίττευον ἐκ τοῦ σεληνιακοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέραι τέσσαρες· ἃς ἐπεμέριζον ταῖς πρώταις λαχούσαις πρυτανεύειν τέσσαρσι φυλαῖς· καὶ τῶν μὲν τεσσάρων πρῶτον ἑκάστη εἶχε τὴν πρυτανείαν ἀπαρτιζομένην εἰς λϛ' ἡμέρας· αἱ δὲ λοιπαὶ ἓξ ἀνὰ λε'.

Πρυτάνεις: τὸ δέκατον μέρος τῆς βουλῆς τῶν φ', ν'[1] ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς πραττόμενα· ἐπρυτάνευον δὲ ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλοις[2] αἱ δέκα φυλαὶ κλήρωι λαχοῦσαι· ὡς Αἰσχίνης ἐν τωῖ κατὰ Κτησιφῶντος.

Πρώην: τὴν τρίτην ἡμέραν· λέγουσι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπάνω ἡμερῶν.

Πρωθήβης: ἄρτι ἀκμάζων.

Πρωΐ: καὶ τὸ πρὸ μεσημβρίας δηλοῖ καὶ τὸ πρὸ τοῦ καιροῦ, καὶ θᾶττον τοῦ δέοντος, ὥσπερ ὀψὲ καὶ τὸ ἑσπέρας καὶ τὸ βραδέως.

Πρωϊαίτερον: θᾶττον· ἢ ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον.[3]

Πρωΐ: ἔτι ὄρθρου βαθέως.[4]

Πρώϊα: οὐ πρώϊμα· καὶ δισυλλάβως πρωΐ.

Πρωΐαν: οὐ λέγουσι καθ' ἑαυτό, ἀλλ' ἐν συντάξει, δείλην πρωΐαν, τὸ πρῶτον τῆς δείλης μέρος· καὶ δείλην ὀψίαν, τὸ περὶ ἡλίου δυσμάς.

Πρωΐ: ταχέως· πρὸ ὥρας.

Πρωκτὸς λουτροῦ περιγίνηι: παροιμία, ὅτ' ἂν τις μὴ

[1] τῶν φν   [2] Sic

[3] ἥλιον per signum, de quo vide Porsoni Opusc. p. 288.

[4] "Ex em. ο." *Porson*. Ita fere, βαθε°, nempe ω (ως) in ο (ος) mutato.

δύνηται ἀπονίψασθαι, ἀλλ' ἡ κοιλία ἐπιφέρηται· ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν οὖν καὶ εἰκῇ πραττομένων ἐλέγετο.

Πρωτόλειον: ἀπαρχήν.

Πρῶνες: ὀρῶν ἐξοχαί· βουνοί.

Πρωτόγονος: πρῶτος· νέος.

Πρωτόλεια: τὰ ἀπάργματα τῆς λείας, ἃ τοῖς θεοῖς ἀνετίθεσαν·* ἢ αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί, οἷον πρωτολήϊα.

Πρῶτον ξύλον: πρῶτον βάθρον· ἢ προεδρία.

Πρωτοπραξία: τὸ πρῶτον ἀπαιτούμενον· εἰσπραττόμενον.

Πρωτονέωι:[1] οἱ πρῶτον πλέοντες, ἢ πρῶτον εἴς τινα τόπον καταπεπλευκότες.

Πρωτόνεως: καὶ ἀρχένεως·[2] καὶ ἄλλα πολλὰ ὁμοίως· καὶ περίνεως· Θουκυδίδης α'.

Πτακίδες: δεσμοί.

Πτακείς: δειλός· ὁ ἐπτηχώς.[3]

Πτάμενος: διελθών.

Πτακωρεῖν: πτήσσειν· δεδοικέναι.

Πτεκάδες: δειλοί.

Πτέον: διὰ τοῦ ε λέγουσιν, οὐ πτύον.

Πτέρνη: οὐ πτέρνα.

Πτερνίδες: τὰ πυθμένια τῶν λεκανίων.

Πτερνίζει: ἀπατᾷ ἢ λακτίζει.

Πτερόεντα: ταχύκουφα.

* Inc. f. 109. c. 1.

[1] -νέων

[2] ἀρχαίνεως

[3] Πταχ(ς́): δειλὸς ὀπτικῶς.

Πτεροφόρους : πτερὰ εἰώθασιν ἔχειν ἐν ταῖς περικεφαλαίαις οἱ στρατιῶται παρὰ τοὺς λόφους.

Πτέρυγας : τὰ πηδάλια· Σοφοκλῆς.

Πτερυγίζων : πετόμενος.

Πτερυγίζειν : ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἀνύειν· ἀπὸ τῶν ἐπιβαλλομένων πέτεσθαι νεοσσῶν· Ἀριστοφάνης Πλούτωι.

Πτερύγιον : ἀκρωτήριον.

Πτήσσει : πτοεῖται.

Πτῆται : πέτεται.

Πτίλον : πτερὸν ἁπαλώτερον.

Πτίλλος : ὁ μαδαρὸς τοῖς βλεφάροις.

Πτισάνη : κεκομμένη κριθὴ καθαρά.

Πτίσαι : κόψαι.

Πτοίαν : πτόησιν· θόρυβον· τάραχον· συναθροισμόν· πτυρμόν.

Πτολίπορθος : ἀνδρεῖος· πόλεις πορθῶν.

Πτόλισμα : πόλις.

Πτόρθους καὶ κλῶνας : τὰς ἐκφύσεις[1] τῶν δένδρων· οἱ δ' Ἀττικοὶ πρέμνα καὶ κλάδους καλοῦσιν.

Πτύγμα : δίπλωμα.

Πύκτης :[2] παγκρατιαστής· ἀθλητής.

Πυκτίον : βιβλίον.

Πτυκτῶ : πτυσσομένω.

Πτυόδωρος : ὄνομα κύριον.

Πτύσχλοι : ὑποδημάτιόν τι· καὶ[3] κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ σ πτύχλοι.

[1] τὰς ἐκφύσεις
[2] ύκτης
[3] καὶ om.

Πτυχαί: αἱ τῶν ὀρῶν ἀποκλίσεις· καὶ τὰ διάφορα τῆς ἀσπίδος ἐπ' ἀλλήλοις ἐλάσματα.

Πτῶκα: δειλόν· καὶ πτῶκας, δορκάδας ἢ ἐλάφων νεβροὺς ἢ λαγωούς.

*Πτῶμα: σῶμα.

Πτώματα ἐλαιῶν: Λυσίας ἐν τῶι κατὰ Νικίου λέγοι ἂν ἤτοι τὸν καρπὸν τὸν ἀποπεπτωκότα τῶν φυτῶν, ἢ αὐτὰ τὰ δένδρα κατά τινα τύχην πεπτωκότα.

Πτώξ: λαγωός.

Πτώσσοντες: δειλιῶντες.

Πτωχός: ἐπαίτης· προσαίτης· παρὰ τὸ πτώσσειν, ὅ ἐστι ταπεινοῦσθαι.

Πυανοί: κύαμοι· ἀφ' ὧν Πυανόψια.[1]

Πυανοψία: Λυκοῦργος ἐν τῆι κατὰ Μενεσαίχμου· καὶ ἡμεῖς Πυανοψίαν ταύτην τὴν ἑορτὴν καλοῦμεν· οἱ δὲ ἄλλοι Ἕλληνες Πανοψίαν· ὅτι πάντας εἶδον τοὺς καρποὺς τῆι ὄψει· Πυανεψιῶνος δὲ [ὅτι] ἑβδόμηι[2] τὰ Πυανέψια Ἀπόλλωνι ἄγεσθαι φασίν· δεῖν δέ φασι λέγειν Πυανέψια· καὶ τὸν μῆνα Πυανεψιῶνα· πύανα γὰρ ἕψουσιν ἐν αὐτοῖς, καὶ ἡ εἰρεσιώνη ἄγεται.

Πυανεψία: ἑορτὴ Ἀθήνησιν Ἀπόλλωνος· ὠνομάσθη δὲ καὶ διὰ τὸ ἑψόμενον ἔτνος τῶν κυάμων· τὸ γὰρ ἔτνος καὶ τὴν ἀθάραν, πύανα καλοῦσιν· ἀφ' οὗ καὶ μήν ἐστι, Πυανεψίων λεγόμενος.

Πυανεψιών:[3] μὴν Ἀθήνησιν δ'· ἐν ᾧ καὶ τὰ πύανα

* Inc. f. 109. c. 2.

[1] -οψία

[2] ἕβδομον

[3] Accent. om.

ἕψεται εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος· πύανα δὲ πάντα τὰ ἀπὸ γῆς ἐδώδιμα ὀσπριώδη· ἃ συνάγοντες ἕψουσιν ἐν χύτραις, ἀθήραν ποιοῦντες.

Πύγαργος: ἀετοῦ γένος.

Πύγαια: τὰς σπείρας τῶν κιόνων· καὶ τοῦ σώματος ἡμῶν τὰ κατὰ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν.

Πύγελα: πόλις ἐν τῆι Ἰωνίαι τὰ Πύγελα· λαβεῖν δὲ τούνομα, ἐπειδὴ τῶν μετὰ Ἀγαμέμνονος[1] τινὲς νοσήσαντες τὰς πυγὰς ἐνταῦθα κατέμειναν.

Πυγμή: πάλη· σύγκλεισις δακτύλων· γρόνθος.

Πυγοστόλος: μαυλίστρια.

Πυγών: τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου πρὸς τὸν κόνδυλον τοῦ μικροῦ δακτύλου.

*Πυδαρίζειν: σκιρτᾶν καὶ οἷον μετὰ τάχους σπαράττεσθαι.

Πυελίς: ὁ σφραγιδοφύλαξ.

Πύελος; ὄρυγμα ἐμβατή, ἔνθα ἀπολούονται.

Πυελίδα: τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον σφραγιδοφυλάκιον· οὕτως Λυσίας καὶ Ἀριστοφάνης.

Πύθια:[2] πανήγυρις· ἑορτὴ Ἑλληνική.

Πύθῃ: ἀντὶ τοῦ ἱστορήσεις· καὶ μάθῃς· ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ ἀκούειν.

Πύθιον: ἱερὸν Ἀπόλλωνος Ἀθήνησιν ὑπὸ Πεισιστράτου γεγονός· εἰς ὃ τοὺς τρίποδας ἐτίθεσαν οἱ τῶι κυκλίωι χορῶι νικήσαντες τὰ Θαργήλια.

Πύθιος: ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἀγομένη Ἀπόλλωνι, ἀπὸ τοῦ Πυθῶνος.

[1] -να
[2] Πυθεία

* Inc. f. 109. c. 3.

Πύθια καὶ Δήλια: φασὶ Πολυκράτην τὸν Σάμου τύραννον Πύθια καὶ Δήλια ποιήσαντα[1] ἅμα ἐν Δήλωι, πέμψαι εἰς θεοῦ χρησόμενον, εἰ τὰ[2] τῆς θυσίας ἄγει κατὰ τὸν ὡρισμένον χρόνον· τὴν δὲ Πυθίαν ἀνελεῖν, ταῦτά σοι Πύθια καὶ Δήλια· βουλομένην δηλοῦν ὅτι ἔσχατα· μετ' ὀλίγον γὰρ χρόνον αὐτὸν ἀπολέσθαι συνέβη· Ἐπίκουρος δὲ ἔν τινι τῶν πρὸς Ἰδομενέα ἐπιστολῶν ταῦτα.

Πυθόληπτος: ὑπὸ τοῦ Πυθίου ληφθείς.

Πυθόμενος: ἐρωτήσας.

Πύθοντο: ἠρώτων· ἤκουον.

Πύθου χελιδόνος: παροιμία ἀπό τινος Χελιδόνος θεολόγου ἀνδρὸς καὶ τερατοσκόπου καὶ περὶ τελετῶν διειλεγμένου· ὡς Μνασέας ὁ Πατρεὺς ἐν τωῖ περίπλωι· οἱ δὲ ὅτι θρηνητικὸν τὸ ζωῖον· οἱ δὲ ὅτι τὸ ἔαρ προσημαίνει.

Πυθώδε ὁδός: παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ τοιαῦτα πρασσόντων ὡς πρὸς Διὸς Κόρινθος.

Πύθω: σήπω· καὶ τὸ πυθόμενος, σηπόμενος· ἔνθεν καὶ ἡ Πυθία· διὰ τὸ ἐν ἐκείνωι τωῖ τόπωι* σαπῆναι τὸ τοῦ δράκοντος σῶμα· Λύκος δὲ ὁ Νεαπολίτης καὶ τὸ πῦον ἐντεῦθεν ὀνομασθῆναι φησίν· ἔστι γὰρ σεσηπὸς αἷμα.

Πυθῶνος: δαιμονίου μαντικοῦ.

Πυκνά: συχνῶς· ἐπιμελῶς.

Πυκάζει: καλύπτει· σκεπάζει.

Πυκάζεται: σκεπάζεται· κοσμεῖται.

[1] -τες   [2] χ. εἶτα

* Inc. f. 109. c. 4.

Πυκάζουσι : σκιάζουσι· στεφανοῦσιν.

Πυκνή :[1] ἡ τῶν Ἀθηναίων ἐκκλησία οὕτως ἐκαλεῖτο· Κλείδημος δέ φησιν Πύκναν[2] ὀνομασθῆναι, διὰ τὸ τὴν συνοίκησιν πυκνουμένην εἶναι.

Πυκνή :[2] ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων οὕτως λέγεται· παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι τοὺς συνερχομένους ἐν αὐτῆι.

Πυκασμός : δασύτης.

Πυκτεύειν : εἶδος γυμνασίου καὶ παλαίστρας.

Πύκτης : παγκρατιαστής· ἀθλητής.

Πυλαγόρος : ὁ πεμπόμενος εἰς τὴν Πυλαίαν[3] εἰς τὴν Ἀμφικτυονίαν[4] ῥήτωρ, ὥς τε ἐκεῖ ἀγορεῦσαι· Πυλαγόρος δὲ παρὰ τὸ ἐν τῆι Πυλαίαι ἀγορεύειν· Πυλαία δὲ τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον· ἦσαν δὲ Πυλαγόροι τρεῖς.

Πυλαιστάτους : τοὺς μηδὲν ὑγιὲς μήτε λέγοντας, μήτε πράσσοντας· διὰ τὸ παραγίνεσθαι τοιούτους τινὰς ἀνθρώπους εἰς τὸν προειρημένον τόπον.

Πύλαι· καὶ Πυλαία· καὶ Πυλαγόρας : Πύλαι μὲν καλοῦνται αἱ Θερμοπύλαι· ἐκλήθησαν δὲ οὕτως, διὰ τὸ στενὴν εἶναι ταύτην εἴσοδον ἀπὸ Θετταλίας εἰς τὴν Φωκίδα πορευομένοις· Πυλαία δὲ ἐκαλεῖτο ἡ εἰς τὰς Πύλας σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων· ἐπέμποντο δὲ ἐκ τῶν πόλεων τῶν μετεχουσῶν τῆς Ἀμφικτυονίας τινὲς, οἵπερ ἐκαλοῦντο Πυλαγόροι.

Πυλάρτης : δούλου ὄνομα.

*_Πυλάρτου_ : τοῦ τὰς πύλας ἰσχυρῶς ἐπαρτῶντος.

[1] υκ in litura ab eodem.
[2] Accent. om. bis
[3] εἰς τὸν πόλεμον
[4] -ωνίαν
* Inc. f. 110. c. 1.

Πυλωρεῖ: φυλάσσει.

Πύνδαξ: πυθμήν.

Πυνθάνεσθαι: μανθάνειν· διδάσκεσθαι· ἱστορεῖν· ἐρωτᾶν· ἢ ἕτερόν τι σημαίνει παραπλήσιον μὲν τοῦ ἐρωτᾶν, οὐ μὴν αὐτὸ τὸ ἐρωτᾶν· ἔστι γάρ τις, ὡς δῆλον, διαφθορὰ[1] μάλιστα παρὰ τοῖς διαλεκτικοῖς μεταξὺ πύσματος καὶ ἐρωτήματος.

Πύξ: γρόνθον.

Πῦον:* τὸ πρὸ τοῦ γάλακτος ἀμελχθέν· τὸ μεταβεβληκὸς αἷμα· αὐτὸ τὸ γάλα· τὸ γαλακτῶδες ὑγρόν· γάλα νέον μετὰ χθεσινοῦ γάλακτος ἑψηθὲν ἔνιοι.

Πῦον: τὸ πυρίεφθον· τινὲς δὲ πᾶν γάλα νέον· ἢ ὃ ἂν μετὰ γάλακτος ἑψηθῇ χθεσινοῦ.

Πύππαξ: ἐπίφθεγμα σχετλιασμοῦ· ὡς πένθους ἀμετάφραστον· ὡς τὸ τρισαιδέκατον.[2]

Πυρά: καύματα.

Πυράγρα * * * * *[3]

Πυράγρη: καρκίνω· παγούρω.[4]

Πυραί: πυρκαϊαί.

Πυρακτῶν: ἐμπυρσεύων· σφοδρῶς καίων.

Πυραμειδής: πυροειδής.

Πύραυνος: ὁ τὸ πῦρ ἐναυόμενος.

Πυργηρούμεθα: ἐντὸς ἐσμὲν τῶν πύργων.

[1] Sic. * *Πύον*, et mox.

[2] αι per tale fere compendium, ʃ, quod nisi τῷ σ adhæreret, esset καί. Legendum videtur ἰοὺ, quod in ιγ facile mutari potuit.

[3] Deest versus; nota ✓ [4] καρκίνων· παγούρων

Πυργοῦται : ὑψοῦται.

Πυργηδόν : στοιχηδόν· κατὰ τάξιν.

Πυργηρούμενοι : τὰ τείχη φυλάττοντες.

Πυργοβάρεις : προμαχῶνες·[1] οἱ ὀχυρώτεροι τῶν πύργων.

Πύργοι : τάξεις.

Πύρδανα : τὰ λείψανα.

Πυριάτη : θηλυκῶς τὸ πυρίεφθον· οὐχὶ πυρίατος, οὐδὲ πυριατὴ ὀξυτόνως· οὐδὲ πυρίεφθος.

Πυριλαμπής : ὄνομα κύριον.

Πυριλάμπη : πτηνόν τι μικρὸν, ὃ ἐν τωῖ σκότω λάμπει· καλεῖται δὲ ὑπὸ ἐνίων λαμπυρίς.

Πυριλαμπίς : τὸ ζωῖον καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, οὐ λαμπυρίς.

Πῦρ ἐπὶ πυρί : παροιμία ἧς μέμνηται* καὶ Πλάτων· κακὸν ἐπὶ κακωῖ.

Πυρεῖον : θυμιατήριον.

Πυρippαγής : σαθρός· ἄχρηστος· ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς καμίνοις διαρησσομένου κεράμου.

Πυροὶ ἐπικάλαμοι : οἱ μήπω θερισθέντες· ἢ οἱ ἐπὶ τῆς ἅλω· οἱ μήπω ἀπηλοημένοι·[2] ἀλλ' ἐν τοῖς δράγμασιν ὄντες· ἢ πυροὶ ἐπικάλαμοι λέγονται οἱ ἐπὶ τῆς αὐτῆς γῆς, ἥτις οὐκ ἔσχεν ἀνάπαυμα, ἐπισπαρέντες· τουτέστιν, ὅτ' ἂν σῖτος ἐπὶ σίτωι χωρὶς διαλείμματος ἐπισπαρηῖ.

Πύρρα : μία πόλις τῶν ἐν Λέσβωι.

Πυρραῖς γένυσι : ξανθαῖς θριξίν.

[1] Πυργοβαρεις : προμαχῶνες (ας written above)

* Inc. μνηται f. 110. c. 2.

[2] ἀπηλωημένοι

Πυρόεσσαν : ἐπίπνουν· πῦρ πνέουσαν.

Πυρὸς μένος : πῦρ περιφραστικῶς.

Πυρπαλάμην : ὁ ταχέως τι ἐπινοῶν καὶ παλαμώμενος ἴσα πυρί.

Πυρπολεῖται : καίεται· ἐμπυρίζεται.

Πυρρίχαις : ταῖς ἐνόπλοις ὀρχήσεσιν.

Πυρσεύει : πῦρ ἐξάπτει.

Πυρσεύσασαν : φλέξασαν.

Πυρσοί : λαμπάδες· πυρκαϊαί· λαμπτῆρες· φρυκτωρίαι.

Πυρσοκόρσου λέοντος : Αἰσχύλος ἐν Κάρυξι Σατύροις.

Πυρσολόφους : τοὺς ἐκ παροπτηθεισῶν βυρσῶν ἱμάντας τεμνομένους· Ἀντίμαχος.

Πυροφόρος : σιτοφόρος.

Πυρφόρος : πῦρ φέρων· πυρφόρους δὲ ἔλεγον τοὺς ἱερέας, τοὺς ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτοντας· ἐν τοῖς οὖν πολεμίοις εἰώθασι τῶν ἱερέων οἱ νενικηκότες φείδεσθαι· ἐπὶ δὲ τῶν παντελῶς ἡττηθέντων καὶ συμπατηθέντων ἐν τῷ πολέμῳ, εἰώθασιν ὑπερβολῇ χρώμενοι οὕτως λέγειν, ὅτι οὕτως ἀπώλοντο, ὥστε οὐδὲ πυρφόρος, ταυτὸν δὲ εἰπεῖν ἱερεὺς, ὑπελείφθη τῷ στρατῷ.

Πυρῶν :[1] φλέγων καὶ καίων.

Πύσμα : ἐρώτημα.

Πύστεις : ἐρωτήσεις.

* *Πυστιᾶσθαι* : πυνθάνεσθαι.

Πύτυλος : ἡ συστροφὴ τῶν χειρῶν· ὅτ' ἂν πυκνῶς ἐπιφέρηται.

[1] Πυρώνων

* Inc. f. 110. c. 3.

Πύτυλος: ἡ συνεχὴς τῶν πυκτῶν κροῦσις.

Πυτίνη: πλεκτὴ λάγυνος·[1] Ἀριστοφάνης.

Πώγωνα πυρός: τὴν ἀναφορὰν τοῦ πυρός· Εὐριπίδης Φρίξῳ.

Πωληταί: οὗτοι τῶν ὀφειλόντων τωῖ δημοσίωι κατὰ προθεσμίαν καὶ μὴ ἀποδιδόντων ἐπίπρασκον τὰς οὐσίας· ὑπέκειντο δὲ τοῖς πωληταῖς καὶ ὅσοι τὸ διαγραφὲν ἀργύριον ἐν πολέμωι μὴ εἰσέφερον· ἔτι δὲ[2] καὶ οἱ ξενίας ἁλόντες, καὶ ὁ μέτοικος προστάτην οὐκ ἔχων· καὶ ὁ ἀποστασίου γραφείς· τούτων γὰρ τὰς οὐσίας πωλοῦντες, παρεκατέβαλλον εἰς τὸ δημόσιον.

Πωληταὶ καὶ πωλητήριον:[3] οἱ μὲν πωληταὶ ἀρχή τις ἐστὶν Ἀθήνησιν· δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες, εἷς ἐκ τῆς φυλῆς ἑκάστης· διοικοῦσι δὲ τὰ πιπρασκόμενα ὑπὸ τῆς πόλεως πάντα, τὰ τέλη καὶ μέταλλα[4] καὶ μισθώσεις καὶ τὰ δημευόμενα· πωλητήριον[5] δὲ καλεῖται ὁ τόπος, ἔνθα συνεδρεύουσιν οἱ πωληταί.

Πωλητήριον: τὸ πρατήριον· οὕτως Ὑπερίδης.

Πωλοδάμνης: πωλοδαμαστής.

Πωλοῦσιν: Δημοσθένης ἐν τωῖ κατὰ Νεαίρας· ἢ ἐν τηῖ ἀγοραῖ πωλοῦσιν τί ἀποπεφασμένως·[6] Δίδυμος φησὶν ἀντὶ τοῦ πορνεύουσι φανερῶς· πωλεῖν γὰρ τὸ παρέχειν ἑαυτὸν τοῖς βουλομένοις· ὅθεν καὶ τὸ πορνεύειν, ὅπερ ἐστὶ περνάναι·[7] ἐγὼ δέ φημι, ὅτι κυρίως ἔταξε νῦν ὁ ῥήτωρ τὸ πωλεῖν· φησὶ γὰρ τὸν

[1] λάννος [2] Om. δὲ [3] -οι
[4] λ semel. [5] -ηρὸν [6] -νος
[7] περᾶναι (ν ejusd.)

νόμον οὐκ ἐᾶν ἐπὶ ταύταις[1] μοιχὸν λαβεῖν, ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου κάθωνται, ἢ ἐν τῆι ἀγοραῖ πωλοῦσι τί ἀποπεφασμένως.

Πῶλοι καὶ ἐπὶ βοῶν: Ἀλκαῖος ἐν Ἱερῷ[2] γάμωι·
Ἀνδράποδα πέντε,[3] πωλικὸν ζεῦγος βοῶν.

Πῶμα: τὸ πότον οὕτως λέγουσιν.

Πώμαλα:[4] ἀντὶ τοῦ ποθέν· οἷον οὐδαμῶς· ἔστι δὲ τὸ μὲν πω̄ Δώριον· τιθέμενον ἀντὶ τοῦ ποθέν· τὸ δὲ μάλα ἢ παρέλκει, ἢ ἐν πω τοις ἐστὶ λεγόμενον.

Πώμαλα: οἴνου μάλα.[5]

Πώρινον: λίθον.

Πωτᾶσθαι: πετᾶσθαι.

Πωλάς:[6] ἀντὶ τοῦ πράσεις· Ὑπερίδης ἔστι τὸ ὄνομα καὶ ἐν τοῖς Σώφρονος Ἀνδρείοις.

Τέλος τοῦ π̄ στοιχείου.

Ἀρχὴ σὺν Θεῶι τοῦ ρ̄.

Ῥαβάττειν: σοβεῖν καὶ τρέχειν καὶ συντόνως[7] ποδοκτυπεῖν.

Ῥαβάττειν: ἄνω κάτω ἀντιβαδίζειν.

Ῥάγα: ῥῶγα.

[1] ταύτης

[2] ἐνιθρω cum punctis ad marginem referentibus, ubi scil. correctionem additurus erat.

[3] πέμπεται, et inc. πεται f. 110. c. 4.

[4] *Πῶ μᾶλα* et mox *μᾶλα*. Primo πόθεν priore loco.

[5] μᾶλα

[6] Accent. om. tum πράσις

[7] συντόμως

Πτεροφόρους: πτερὰ εἰώθασιν ἔχειν ἐν ταῖς περικεφαλαίαις οἱ στρατιῶται παρὰ τοὺς λόφους.

Πτέρυγας: τὰ πηδάλια· Σοφοκλῆς.

Πτερυγίζων: πετόμενος.

Πτερυγίζειν: ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἀνύειν· ἀπὸ τῶν ἐπιβαλλομένων πέτεσθαι νεοσσῶν· Ἀριστοφάνης Πλούτωι.

Πτερύγιον: ἀκρωτήριον.

Πτήσσει: πτοεῖται.

Πτῆται: πέτεται.

Πτίλον: πτερὸν ἁπαλώτερον.

Πτίλλος: ὁ μαδαρὸς τοῖς βλεφάροις.

Πτισάνη: κεκομμένη κριθὴ καθαρά.

Πτίσαι: κόψαι.

Πτοίαν: πτόησιν· θόρυβον· τάραχον· συναθροισμόν· πτυρμόν.

Πτολίπορθος: ἀνδρεῖος· πόλεις πορθῶν.

Πτόλισμα: πόλις.

Πτόρθους καὶ κλῶνας: τὰς ἐκφύσεις[1] τῶν δένδρων· οἱ δ᾽ Ἀττικοὶ πρέμνα καὶ κλάδους καλοῦσιν.

Πτύγμα: δίπλωμα.

Πύκτης:[2] παγκρατιαστής· ἀθλητής.

Πυκτίον: βιβλίον.

Πτυκτῶ: πτυσσομένω.

Πτυόδωρος: ὄνομα κύριον.

Πτύσχλοι: ὑποδημάτιόν τι· καὶ[3] κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ σ πτύχλοι.

[1] τὰς ἐκφύσεις

[2] Πτύκτης

[3] καὶ om.

Ῥαδαμάνθυος ὅρκος: ὁ κατὰ χηνὸς ἢ κυνός· ἢ πλατάνου ἢ κριοῦ ἢ τινὸς ἄλλου τοιούτου· Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγωι κύων· Ἔπειτα χήν· θεοὺς δὲ σιγᾶν[1] Κρατῖνος Χείρωσι· τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ Σωκράτους ὅρκοι.

Ῥάδαμνος: βλαστὸς τρυφερὸς ἢ κλάδος.

Ῥάδιον: εὐχερές.

Ῥαδιουργός: πλαστογράφος· καὶ ὁ κακοῦργος ἁπλῶς· καὶ ῥαδιουργία, ἡ περὶ πάντων ὀλιγωρία, καὶ εὐκαιρία, καὶ θρασύτης· Ξενοφῶν δὲ καὶ ἐπὶ εὐκολίας ἐχρήσατο τῆι λέξει.

Ῥαιδίως: εὐχερῶς· ταχέως.

Ῥάζειν καὶ ῥύζειν: τὸ ὑλακτεῖν· Ἕρμιππος Εὐρώπηι· Ῥυζῶν[2] ἅπαντας ἐκδίδομαι τοὺς δακτύλους· ἀπὸ τούτου δὲ ἐπὶ τοὺς πικραινομένους καὶ σκαιολογοῦντας μετηνέχθη· Κρατῖνος Δηλιάσιν[3] Ἵνα σιωπῆι τῆς τέχνης ῥάζωσι τὸν λοιπὸν χρόνον καὶ ἑξῆς· Ἔρραζε πρὸς τὴν γῆν· ὁ δ' ἐσκάριζε κἀπέπαρδε.[4]

Ῥαθάμιγγες: ῥανίδες· ἢ ὁ ἀπὸ τῶν ἵππων κονιορτός· οἱ δὲ σταγόνας.

Ῥαθυμία: ἀμέλεια.

Ῥαΐσας: ὑγιάνας.

Ῥαΐσας: ἀντὶ τοῦ ῥαῖον ἔχων ἐκ τῆς νόσου.

Ῥαθυμεῖν: οὐχ ὡς ἡμεῖς φαμὲν, τὸ τοῖς Ἀφροδισίοις σχολάζειν· ἀλλ' ἁπλῶς τὸ ἀργεῖν καὶ τρυφᾶν, παρὰ τὸ τὰ ῥᾶστα τῶι θυμῶι διδόναι.

1 θεοῖς δὲ σιγᾶν
2 ῥυζῶν
3 δειλιασιν
4 ὁ δὲ σκαρίζει κατέπαρδε

* Ῥαχίζειν: τὸ διαιρεῖν τὰ μέρη τῆς ῥάχεως, ἤτοι διακόπτειν, ὡς φησὶ παρ' Εὐριπίδῃ.

Ῥαχετρίζειν: τὸ εἰς τὴν ῥάχιν παίειν· οὕτως Πλάτων.

Ῥάκιον καὶ ῥάκος: ἀμφω[1] λέγονται.

Ῥακῖδαι: δῆμος Ἀκαμαντίδος.

Ῥάκτρια: ῥαβδία μακρά· τοὺς καρποὺς ἀπαράσσοντα.

Ῥάμνος: φυτὸν ὃ ἐν τοῖς χουσὶν ὡς ἀλεξιφάρμακον ἐμασῶντο ἕωθεν καὶ πίττῃ[2] ἐχρίοντο τὰ σώματα· ἀμίαντος γὰρ αὕτη· διὸ καὶ ἐν ταῖς γενέσεσι τῶν παιδίων[3] χρίουσι τὰς οἰκίας εἰς ἀπέλασιν τῶν δαιμόνων.

Ῥαμνουσία Νέμεσις: αὕτη πρῶτον ἀφίδρυτο ἐν Ἀφροδίτης σχήματι· διὸ καὶ κλάδον εἶχε μηλέας[4]· ἱδρύσατο δὲ αὐτὴν Ἐρεχθεὺς μητέρα ἑαυτοῦ οὖσαν· ὀνομαζομένην δὲ Νέμεσιν καὶ βασιλεύσασαν ἐν τοῖς τόποις· τὸ δὲ ἄγαλμα Φειδίας ἐποίησεν· οὗ τὴν ἐπιγραφὴν ἐχαρίσατο Ἀγορακρίτῳ τῷ Παρίῳ ἐρωμένῳ· ὃς καὶ Ὀλυμπίασι[5] τῷ δακτύλῳ τοῦ Διὸς ἐπέγραψε, Παντάρκης καλός· ἦν δὲ[6] οὗτος Ἀργεῖος, ἐρώμενος αὐτοῦ.

Ῥάμφος: ῥύγχος ὄρνιθος.

Ῥαπτόν: ποικίλον.

* Inc. f. 111. c. 2.

1 ἀμφ^ω i. e. ἄμφως, quod utrum ex ἄμφω an ex ἀμφοτέρως depravatum sit, non liquet.

2 πίττῃ

3 παίδων primo scripserat.

4 μηλαίας

5 -άσι

6 -ψεν παντάρχης καλὸς δὲ ἦν

Ῥαμφάξει: ῥυγχωθήσει.

Ῥάξ: θηλυκῶς ἡ ῥάξ· ὁ δὲ ῥώξ, καὶ βαρβαρισμὸς καὶ σολοικισμός.

Ῥάξαι: ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖν· οὕτως Ἀπολλόδωρος.

Ῥάξας: τὸ δὲ ῥήξας οὐκ Ἀττικόν· καὶ παρὰ τοῖς δικανικοῖς ἐστὶν ἡ χρῆσις.

Ῥᾶον: εὐχερές· εὔκολον.

Ῥαπίσαι: πατάξαι τὴν γνάθον ἁπλῇ τῇ χειρί, ὃ λέγουσι καὶ ἐπὶ κόρρης.

Ῥαπίς: ῥάβδος.

Ῥάρ: Τριπτολέμου πατήρ.

Ῥάρον:[1] ἰσχυρόν.

Ῥᾶστα: ῥαδίως· εὐχερῶς.

Ῥαστώνη: ἀνάπαυσις· τέρψις· τρυφή· εὐκολία· ῥαθυμία· ἡδυπάθεια·* χαυνότης· ἀργία· εἴρηται καὶ ῥαστωνεύειν ἐν τῷ λη' Δίωνος Ῥωμαϊκῶν.

Ῥάφανον: τὴν ῥαφανίδα· Ἐπίχαρμος.

Ῥάφανος: κράμβη· ῥαφανὶς δέ, ἣν ἡμεῖς ῥάφανον.

Ράττει: ἐπιφώνημα χαιρόντων καὶ ὑπορχουμένων.

Ῥᾶον ἄν τις τοὺς ὀδόντας ἠρίθμησεν, ἢ τοὺς δακτύλους.

Ῥαχάδας: τὰ δενδρώδη χωρία.

Ῥάχετον: τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου, ἀφ' οὗ ἡ ἀρχὴ τῆς ῥάχεως· Δίδυμος δὲ πλευρόν.

Ῥαχθέντος: ῥαγέντος.

Ῥαχίαν: οἱ Ἀττικοὶ τὴν ἀκτήν· καὶ τὸν τόπον αὐ-

[1] Accent. om. * Inc. f. 111. c. 3.

τὸν, ᾧ προσαράττει τὸ κῦμα· καὶ Θουκυδίδης οὕτως· οἱ δὲ Ἴωνες τὴν ἔμπωτιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάττης.

Ῥαχίζειν: τὸ ἀλαζονεύεσθαι· καὶ ῥαχιστὴς, ὁ ἀλαζών· Θεόπομπος Παμφίλῃ· Τούτων ἁπάντων ὁ ῥαχιστὴς Δημοφῶν.

Ῥαχίζων: διακόπτων· καὶ τοὺς κακούργους ῥαχιστάς.

Ῥάχιν: ὀσφῦν· ἢ τὸ νωτιαῖον μέρος· ὁ κανθὸς τοῦ νώτου.

Ῥαχιστής: ὁ διατέμνων.

Ῥάχοι: αἱ μυρικίναι ῥάβδοι.

Ῥάχοισιν ὀρχάδος[1] στέγης: Σοφοκλῆς δὲ τοὺς φραγμοὺς τῆς ποίμνης.

Ῥάχους: τὰς ἀκανθώδεις καὶ τραχείας ῥάβδους λέγουσιν.

Ῥαψῳδοί: τὸ δ' ἔμπροσθεν ἀρνῳδοὶ ἐκαλοῦντο, ἐπάθλου[2] αὐτοῖς ὄντος ἀρνός.

Ῥαψῳδὸς κύων: ἡ Σφίγξ· οὕτως Σοφοκλῆς.

Ῥάψαι: συνθεῖναι.

Ῥαψῴδημα: ψεῦσμα.

Ῥαψῳδία: φλυαρία· λόγων συναφή· ἀδολεσχία.

Ῥαψῳδοί: οἱ τὰ Ὁμήρου ἔπη ἐν τοῖς θεάτροις ἀπαγγέλλοντες· οἳ ἐκλήθησαν οὕτως, ἐπεὶ ῥάβδους ἔχοντες ἀπήγγελλον· ῥαψῳδῆσαι δέ ἐστι τὸ φλυαρῆσαι· ἢ τὸ ἁπλῶς λαβεῖν[3] καὶ ἀπαγγεῖλαι, χωρὶς ἔργου τινός.

[1] Ῥαχοισιν: ὁ.   [2] ἔπαθλον   [3] Sic.

*Ῥάων: εὐθυμότερος· καὶ ἀπήμων.

Ῥέας πόντος: ὁ Βόσπορος· ἢ ὅτι καὶ Ἀδρίας καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλοντος ποταμοῦ Ἀδρίου.

Ῥεδίων: ἁρμάτων.

Ῥέζει: θυσιάζει· ποιεῖ· ἱερεύει· παρασκευάζει.

Ῥέθος: πρόσωπον· ἐρύθημα· μέλος· σπλάγχνον.

Ῥεῖα: ῥαδίως· εὐμαρῶς· ἰσχυρῶς.

Ῥεῖα ζώοντες: ἀπόνως καὶ ἀμόχθως.

Ῥειπαι: ὄρη[1] Σκυθικὰ, ὅθεν ὁ Βορρᾶς πνεῖ.

Ῥειτά: ἐν Ἐλευσῖνι δύο ναμάτια φερόμενα ἐκ μιᾶς πηγῆς καλούμενα ῥειτά· οὕτως Σοφοκλῆς.

Ῥειτῶν τόπος:[2] ἱερῶν ῥευμάτων.

Ῥέκος: ζῶμα· ζώνη.

Ῥελατρεία: ἀναφορά.

Ῥέμει:[3] πειρᾷ· ὀδυνᾷ· σήπει.

Ῥέξαι: ποιῆσαι· πρᾶξαι· Ἀθηναῖοι δὲ θῦσαι· παρ' Ἐπιχάρμῳ τὸ βλάψαι.

Ῥέπει: κλίνει.

Ῥερυθμῶσθαι: ἐσχηματίσθαι· συγκεκρίσθαι.

Ῥεῦμον: βρέφος νεογνόν.

Ῥηγίνους: τοὺς δειλούς· Ξέναρχος γὰρ, ὁ Σώφρονος τοῦ Μιμογράφου[4] υἱὸς, ἐκωμῴδει τοὺς Ῥηγίνους ὡς δειλοὺς, ὑπὸ Διονυσίου τοῦ τυράννου πεισθείς.

Ῥηγίνου δειλότερος: /[5]

Ῥῆγμα: ἡ κατὰ μῆκος τοῦ τραύματος οὐλή.

Ῥηγμῖνι: αἰγιαλῷ.

* Inc. f. 111. c. 4.

[1] ὄρη

[2] Ῥειτῶν; τ.

[3] Accent. om.

[4] μηνογράφου

[5] Sic. Deest sesquiversus.

Πυργοῦται : ὑψοῦται.

Πυργηδόν : στοιχηδόν· κατὰ τάξιν.

Πυργηρούμενοι : τὰ τείχη φυλάττοντες.

Πυργοβάρεις : προμαχῶνες·[1] οἱ ὀχυρώτεροι τῶν πύργων.

Πύργοι : τάξεις.

Πύρδανα : τὰ λείψανα.

Πυριάτη : θηλυκῶς τὸ πυρίεφθον· οὐχὶ πυρίατος, οὐδὲ πυριατὴ ὀξυτόνως· οὐδὲ πυρίεφθος.

Πυριλαμπής : ὄνομα κύριον.

Πυριλάμπη : πτηνόν τι μικρὸν, ὃ ἐν τωῖ σκότω λάμπει· καλεῖται δὲ ὑπὸ ἐνίων λαμπυρίς.

Πυριλαμπίς : τὸ ζωῖον καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, οὐ λαμπυρίς.

Πῦρ ἐπὶ πυρί : παροιμία ἧς μέμνηται* καὶ Πλάτων· κακὸν ἐπὶ κακωῖ.

Πυρεῖον : θυμιατήριον.

Πυρıρραγής : σαθρός· ἄχρηστος· ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς καμίνοις διαρησσομένου κεράμου.

Πυροὶ ἐπικάλαμοι : οἱ μήπω θερισθέντες· ἢ οἱ ἐπὶ τῆς ἅλω· οἱ μήπω ἀπηλοημένοι·[2] ἀλλ' ἐν τοῖς δράγμασιν ὄντες· ἢ πυροὶ ἐπικάλαμοι λέγονται οἱ ἐπὶ τῆς αὐτῆς γῆς, ἥτις οὐκ ἔσχεν ἀνάπαυμα, ἐπισπαρέντες· τουτέστιν, ὅτ' ἂν σῖτος ἐπὶ σίτωι χωρὶς διαλείμματος ἐπισπαρηῖ.

Πύρρα : μία πόλις τῶν ἐν Λέσβωι.

Πυρραῖς γένυσι : ξανθαῖς θριξίν.

[1] Πυργοβαρεις : προμαχῶνες (ας)

* Inc. μνηται f. 110. c. 2.

[2] ἀπηλωημένοι

Πυρόεσσαν: ἐπίπνουν· πῦρ πνέουσαν.

Πυρὸς μένος: πῦρ περιφραστικῶς.

Πυρπαλάμην: ὁ ταχέως τι ἐπινοῶν καὶ παλαμώμενος ἴσα πυρί.

Πυρπολεῖται: καίεται· ἐμπυρίζεται.

Πυρρίχαις: ταῖς ἐνόπλοις ὀρχήσεσιν.

Πυρσεύει: πῦρ ἐξάπτει.

Πυρσεύσασαν: φλέξασαν.

Πυρσοί: λαμπάδες· πυρκαϊαί· λαμπτῆρες· φρυκτωρίαι.

Πυρσοκόρσου λέοντος: Αἰσχύλος ἐν Κάρυξι Σατύροις.

Πυρσολόφους: τοὺς ἐκ παροπτηθεισῶν βυρσῶν ἱμάντας τεμνομένους· Ἀντίμαχος.

Πυροφόρος: σιτοφόρος.

Πυρφόρος: πῦρ φέρων· πυρφόρους δὲ ἔλεγον τοὺς ἱερέας, τοὺς ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτοντας· ἐν τοῖς οὖν πολεμίοις εἰώθασι τῶν ἱερέων οἱ νενικηκότες φείδεσθαι· ἐπὶ δὲ τῶν παντελῶς ἡττηθέντων καὶ συμπατηθέντων ἐν τῷ πολέμωι, εἰώθασιν ὑπερβολῇ χρώμενοι οὕτως λέγειν, ὅτι οὕτως ἀπώλοντο, ὥστε οὐδὲ πυρφόρος, ταυτὸν δὲ εἰπεῖν ἱερεύς, ὑπελείφθη τωῖ στρατωῖ.

Πυρῶν:[1] φλέγων καὶ καίων.

Πύσμα: ἐρώτημα.

Πύστεις: ἐρωτήσεις.

* Πυστιᾶσθαι: πυνθάνεσθαι.

Πύτυλος: ἡ συστροφὴ τῶν χειρῶν· ὅτ' ἂν πυκνῶς ἐπιφέρηται.

[1] Πυρώνων   * Inc. f. 110. c. 3.

Πύτυλος: ἡ συνεχὴς τῶν πυκτῶν κροῦσις.

Πυτίνη: πλεκτὴ λάγυνος·[1] Ἀριστοφάνης.

Πώγωνα πυρός: τὴν ἀναφορὰν τοῦ πυρός· Εὐριπίδης Φρίξῳ.

Πωληταί: οὗτοι τῶν ὀφειλόντων τῶι δημοσίωι κατὰ προθεσμίαν καὶ μὴ ἀποδιδόντων ἐπίπρασκον τὰς οὐσίας· ὑπέκειντο δὲ τοῖς πωληταῖς καὶ ὅσοι τὸ διαγραφὲν ἀργύριον ἐν πολέμωι μὴ εἰσέφερον· ἔτι δὲ[2] καὶ οἱ ξενίας ἁλόντες, καὶ ὁ μέτοικος προστάτην οὐκ ἔχων· καὶ ὁ ἀποστασίου γραφείς· τούτων γὰρ τὰς οὐσίας πωλοῦντες, παρεκατέβαλον εἰς τὸ δημόσιον.

Πωληταὶ καὶ πωλητήριον:[3] οἱ μὲν πωληταὶ ἀρχή τις ἐστὶν Ἀθήνησιν· δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες, εἷς ἐκ τῆς φυλῆς ἑκάστης· διοικοῦσι δὲ τὰ πιπρασκόμενα ὑπὸ τῆς πόλεως πάντα, τὰ τέλη καὶ μέταλλα[4] καὶ μισθώσεις καὶ τὰ δημευόμενα· πωλητήριον[5] δὲ καλεῖται ὁ τόπος, ἔνθα συνεδρεύουσιν οἱ πωληταί.

Πωλητήριον: τὸ πρατήριον· οὕτως Ὑπερίδης.

Πωλοδάμνης: πωλοδαμαστής.

Πωλοῦσιν: Δημοσθένης ἐν τῶι κατὰ Νεαίρας· ἢ ἐν τῆι ἀγοραῖ πωλοῦσιν τί ἀποπεφασμένως·[6] Δίδυμος φησὶν ἀντὶ τοῦ πορνεύουσι φανερῶς· πωλεῖν γὰρ τὸ παρέχειν ἑαυτὸν τοῖς βουλομένοις· ὅθεν καὶ τὸ πορνεύειν, ὅπερ ἐστὶ περνάναι·[7] ἐγὼ δέ φημι, ὅτι κυρίως ἔταξε νῦν ὁ ῥήτωρ τὸ πωλεῖν· φησὶ γὰρ τὸν

[1] λάννος [2] Om. δὲ [3] -οι
[4] λ semel. [5] -ηρὸν [6] -νος
[7] περᾶναι (ν ejusd.)

νόμον οὐκ ἐᾶν ἐπὶ ταύταις[1] μοιχὸν λαβεῖν, ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου κάθωνται, ἢ ἐν τῆι ἀγοραῖ πωλοῦσι τί ἀποκεφασμένως.

Πῶλοι καὶ ἐπὶ βοῶν : Ἀλκαῖος ἐν Ἱερῶ[2] γάμωι·
Ἀνδράποδα πέντε,[3] πωλικὸν ζεῦγος βοῶν.

Πῶμα : τὸ πότον οὕτως λέγουσιν.

Πώμαλα :[4] ἀντὶ τοῦ ποθέν· οἷον οὐδαμῶς· ἔστι δὲ τὸ μὲν πω̄ Δώριον· τιθέμενον ἀντὶ τοῦ ποθέν· τὸ δὲ μάλα ἢ παρέλκει, ἢ ἐν πω τοις ἐστὶ λεγόμενον.

Πώμαλα : οἴνου μάλα.[5]

Πώρινον : λίθον.

Πωτᾶσθαι : πετᾶσθαι.

Πωλάς :[6] ἀντὶ τοῦ πράσεις· Ὑπερίδης· ἔστι τὸ ὄνομα καὶ ἐν τοῖς Σώφρονος Ἀνδρείοις.

Τέλος τοῦ π̄ στοιχείου.

Ἀρχὴ σὺν Θεωῖ τοῦ ρ̄.

Ῥαβάττειν : σοβεῖν καὶ τρέχειν καὶ συντόνως[7] ποδοκτυπεῖν.

Ῥαβάττειν : ἄνω κάτω ἀντιβαδίζειν.

Ῥάγα : ῥᾶγα.

[1] ταύτης

[2] ἐνιθρω cum punctis ad marginem referentibus, ubi scil. correctionem additurus erat.

[3] πέμπεται, et inc. πεται f. 110. c. 4.

[4] Πῶ μᾶλα et mox μᾶλα. Primo πόθεν priore loco.

[5] μᾶλα

[6] Accent. om. tum πράσις

[7] συντόμως

Ῥαγδαῖον: ἄθρουν καὶ πολὺ, ἀπὸ τοῦ καταράσσειν· καὶ μεταφορικῶς, ἄνθρωπον ῥαγδαῖον, τὸν πολὺν καὶ ἄθρουν· καὶ ὀξὺς ἄνεμος καὶ πολὺς, ῥαγδαῖος.

Ῥάδα: τὰ ῥόδα· ὅθεν καὶ ῥαδινή /[1]

Ῥαδια: ὑπόδημα ποιόν.

Ῥαδιουργός: οὐχ ὁ γράμματα παραποιῶν, ἀλλ' ὁ κακοῦργος ἁπλῶς· καὶ ῥαδιουργία, ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία καὶ εὐκαιρία καὶ θρασύτης· Ξενοφῶν δὲ καὶ ἐπὶ εὐκολίας ἐχρήσατο τῇ λέξει.

Ῥαθαίνεται: ἀντὶ τοῦ σπείρεται.

Ῥαθαπυγίζειν: τὸ πλατεῖ τῷ ποδὶ εἰς τὰ ἰσχία ῥαπίζειν.

Ῥαθασσόμενοι:[2] ῥαινόμενοι.

Ῥαιβόν: σκαμβόν· καμπύλον.

Ῥαικούς: οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας· Σοφοκλῆς τῇ λέξει κέχρηται.

Ῥαίοιτο: φθείροιτο.

Ῥά: ἀντὶ τοῦ δή·[3] οὕτως Πλάτων.

*Ῥαγδαῖος: ταχὺς ἢ σφοδρός.

Ῥαγδαίους: κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ὄμβρων· τοὺς κεκινημένους καὶ σφοδροὺς καὶ βιαίους· Ἀντιφάνης Ἀγροίκοις· Ῥαγδαῖος, ἄμαχος, πρᾶγμα μεῖζον ἢ[4] δοκεῖς· Δίφιλος Πολυπράγμονι· Τί ποτ' ἐστίν; ὡς ῥαγδαῖος ἐξελήλυθεν· ἔστι καὶ ἐν πρυτάνεσι Τηλεκλείδου τὸ ὄνομα, καὶ ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνους.

[1] Sic. Accent. om.

[2] -ώμενοι

[3] δῆ

[4] εἰ—πολυπραγμονεῖ

* Inc. f. 111. c. 1.

'Ραδαμάνθυος ὅρκος: ὁ κατὰ χηνὸς ἢ κυνός· ἢ πλατάνου ἢ κριοῦ ἢ τινὸς ἄλλου τοιούτου· Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων· Ἔπειτα χήν· θεοὺς δὲ σιγᾶν·[1] Κρατῖνος Χείρωσι· τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ Σωκράτους ὅρκοι.

'Ράδαμνος: βλαστὸς τρυφερὸς ἢ κλάδος.

'Ράδιον: εὐχερές.

'Ραδιουργός: πλαστογράφος· καὶ ὁ κακοῦργος ἁπλῶς· καὶ ῥᾳδιουργία, ἡ περὶ τῶν ὀλιγωρία, καὶ εὐκαιρία, καὶ θρασύτης· Ξενοφῶν δὲ καὶ ἐπὶ εὐκολίας ἐχρήσατο τῇ λέξει.

'Ραιδίως: εὐχερῶς· ταχέως.

'Ράζειν καὶ ῥύζειν: τὸ ὑλακτεῖν· Ἕρμιππος Εὐρώπῃ· Ῥυζῶν[2] ἅπαντας ἀπέδομαι τοὺς δακτύλους· ἀπὸ τούτου δὲ ἐπὶ τοὺς πικραινομένους καὶ σκαιολογοῦντας μετηνέχθη· Κρατῖνος Δηλιάσιν·[3] Ἵνα σιωπῇ τῆς τέχνης ῥάζωσι τὸν λοιπὸν χρόνον· καὶ ἑξῆς· Ἔρραζε πρὸς τὴν γῆν· ὁ δ' ἐσκάριζε κἀπέπαρδε.[4]

'Ραθάμιγγες: ῥανίδες· ἢ ὁ ἀπὸ τῶν ἵππων κονιορτός· οἱ δὲ σταγόνας.

'Ραθυμία: ἀμέλεια.

'Ραΐσας: ὑγιάνας.

'Ραΐσας: ἀντὶ τοῦ ῥᾷον ἔχων ἐκ τῆς νόσου.

'Ραθυμεῖν: οὐχ ὡς ἡμεῖς φαμέν, τὸ τοῖς Ἀφροδισίοις σχολάζειν· ἀλλ' ἁπλῶς τὸ ἀργεῖν καὶ τρυφᾶν, παρὰ τὸ τὰ ῥᾷστα τῷ θυμῷ διδόναι.

[1] θεοῖς δὲ σιγᾶν
[2] ῥυζῶν
[3] δειλιασιν
[4] ὁ δὲ σκαρίζει κατέπαρδε

*Ῥαχίζειν: τὸ διαιρεῖν τὰ μέρη τῆς ῥάχεως, ἤτοι διακόπτειν, ὡς φησὶ παρ' Εὐριπίδηι.

Ῥακετρίζειν: τὸ εἰς τὴν ῥάχιν παίειν· οὕτως Πλάτων.

Ῥάκιον καὶ ῥάκος: ἄμφω[1] λέγουσιν.

Ῥακίδαι: δῆμος Ἀκαμαντίδος.

Ῥάκτρια: ῥαιδία· μικρά· τοὺς καρποὺς ἀπαράσσουσα.

Ῥάμνος: φυτὸν ὃ ἐν τοῖς χουσιν ὡς ἀλεξιφάρμακον ἐμασῶντο ἕωθεν· καὶ πίττηι[2] ἐχρίοντο τὰ σώματα· ἀμίαντος γὰρ αὕτη· διὸ καὶ ἐν ταῖς γενέσεσι τῶν παιδίων[3] χρίουσι τὰς οἰκίας εἰς ἀπέλασιν τῶν δαιμόνων.

Ῥαμνουσία Νέμεσις: αὕτη πρῶτον ἀφίδρυτο ἐν Ἀφροδίτης σχήματι· διὸ καὶ κλάδον εἶχε μηλέας·[4] ἱδρύσατο δὲ αὐτὴν Ἐρεχθεὺς μητέρα ἑαυτοῦ οὖσαν· ὀνομαζομένην δὲ Νέμεσιν καὶ βασιλεύσασαν ἐν τῶι τόπωι· τὸ δὲ ἄγαλμα Φειδίας ἐποίησεν· οὗ τὴν ἐπιγραφὴν ἐχαρίσατο Ἀγορακρίτωι τῶι Παρίωι ἐρωμένωι· ὃς καὶ Ὀλυμπίασι[5] τῶι δακτύλωι τοῦ Διὸς ἐπέγραψε, Παντάρκης καλός· ἦν δὲ[6] οὗτος Ἀργεῖος, ἐρώμενος αὐτοῦ.

Ῥάμφος: ῥύγχος ὄρνιθος.

Ῥαντόν: ποικίλον.

* Inc. f. 111. c. 2.

1 ἀμφ^ω i. e. ἄμφως, quod utrum ex ἄμφω an ex ἀμφοτέρως depravatum sit, non liquet.

2 πίττην   3 παίδων primo scripserat.

4 μηλαίας   5 -ιάσι

6 -ψεν ἀστάρχης καλὸς δὲ ἦν

Ῥαμφάξει: ῥυγχωθήσει.

Ῥάξ: θηλυκῶς ἡ ῥάξ· ὁ δὲ ῥώξ, καὶ βαρβαρισμὸς καὶ σολοικισμός.

Ῥάξαι: ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖν· οὕτως Ἀπολλόδωρος.

Ῥάξας: τὸ δὲ ῥήξας οὐκ Ἀττικόν· καὶ παρὰ τοῖς δικανικοῖς ἐστὶν ἡ χρῆσις.

Ῥᾶον: εὐχερές· εὔκολον.

Ῥαπίσαι: πατάξαι τὴν γνάθον ἁπλῇ τῇ χειρί, ὃ λέγουσι καὶ ἐπὶ κόρρης.

Ῥαπίς: ῥάβδος.

Ῥάρ: Τριπτολέμου πατήρ.

Ῥάρον:[1] ἰσχυρόν.

Ῥᾶστα: ῥαδίως· εὐχερῶς.

Ῥαστώνη: ἀνάπαυσις· τέρψις· τρυφή· εὐκολία· ῥαθυμία· ἡδυπάθεια·* χαυνότης· ἀργία· εἴρηται καὶ ῥαστωνεύειν ἐν τῷ λη' Δίωνος Ῥωμαϊκῶν.

Ῥάφανον: τὴν ῥαφανίδα· Ἐπίχαρμος.

Ῥάφανος: κράμβη· ῥαφανὶς δέ, ἣν ἡμεῖς ῥάφανον.

Ῥάττει: ἐπιφώνημα χαιρόντων καὶ ὑπορχουμένων.

Ῥᾶον ἄν τις τοὺς ὀδόντας ἠρίθμησεν, ἢ τοὺς δακτύλους.

Ῥαχάδας: τὰ δενδρώδη χωρία.

Ῥάχετον: τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου, ἀφ' οὗ ἡ ἀρχὴ τῆς ῥάχεως· Δίδυμος δὲ πλευρόν.

Ῥαχθέντος: ῥαγέντος.

Ῥαχίαν: οἱ Ἀττικοὶ τὴν ἀκτήν· καὶ τὸν τόπον αὐ-

[1] Accent. om. * Inc. f. 111. c. 3.

τὸν, ᾧ προσαράττει τὸ κῦμα· καὶ Θουκυδίδης οὕτως· οἱ δὲ Ἴωνες τὴν ἔμπωσιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάττης.

Ῥαχίζειν: τὸ ἀλαζονεύεσθαι· καὶ ῥαχιστὴς, ὁ ἀλαζών· Θεόπομπος Παμφίλῃ· Τούτων ἁπάντων ὁ ῥαχιστὴς Δημοφῶν.

Ῥαχίζων: διακόπτων· καὶ τοὺς κακούργους ῥαχιστάς.

Ῥάχιν: ὀσφῦν· ἢ τὸ νωτιαῖον μέρος· ὁ κανθὸς τοῦ νώτου.

Ῥαχιστής: ὁ διατέμνων.

Ῥάχοι: αἱ μυρικίναι ῥάβδοι.

Ῥάχοισιν ὀρχάδος[1] στέγης: Σοφοκλῆς δὲ τοὺς φραγμοὺς τῆς ποίμνης.

Ῥάχους: τὰς ἀκανθώδεις καὶ τραχείας ῥάβδους λέγουσιν.

Ῥαψῳδοί: τὸ δ' ἔμπροσθεν ἀρνῳδοὶ ἐκαλοῦντο, ἐπάθλου[2] αὐτοῖς ὄντος ἀρνός.

Ῥαψῳδὸς κύων: ἡ Σφίγξ· οὕτως Σοφοκλῆς.

Ῥάψαι: συνθεῖναι.

Ῥαψῴδημα: ψεῦσμα.

Ῥαψῳδία: φλυαρία· λόγων συναφή· ἀδολεσχία.

Ῥαψῳδοί: οἱ τὰ Ὁμήρου ἔπη ἐν τοῖς θεάτροις ἀπαγγέλλοντες· οἳ ἐκλήθησαν οὕτως, ἐπεὶ ῥάβδους ἔχοντες ἀπήγγελλον· ῥαψῳδῆσαι δέ ἐστι τὸ φλυαρῆσαι· ἢ τὸ ἁπλῶς λαβεῖν[3] καὶ ἀπαγγεῖλαι, χωρὶς ἔργου τινός.

[1] Ῥαχρωση: ὁ.   [2] ἔπαθλον   [3] Sic.

*'Ράων: εὐθυμότερος· καὶ ἀπήμων.

'Ρέας πόντος: ὁ Βόσπορος· ἢ ὅτι καὶ 'Αδρίας καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλοντος ποταμοῦ 'Αδρίου.

'Ρεδίων: ἁρμάτων.

'Ρέζει: θυσιάζει· ποιεῖ· ἱερεύει· παρασκευάζει.

'Ρέθος: πρόσωπον· ἐρύθημα· μέλος· σπλάγχνον.

'Ρεῖα: ῥαδίως· εὐμαρῶς· ἰσχυρῶς.

'Ρεῖα ζώοντες: ἀπόνως καὶ ἀμόχθως.

'Ρεῖπαι: ὄρη[1] Σκυθικά, ὅθεν ὁ Βορρᾶς πνεῖ.

'Ρειτά: ἐν 'Ελευσῖνι δύο ναμάτια φερόμενα ἐκ μιᾶς πηγῆς καλούμενα ρειτά· οὕτως Σοφοκλῆς.

'Ρειτῶν τόπος:[2] ἱερῶν ῥευμάτων.

'Ρέκος: ζῶμα· ζώνη.

'Ρελατρεία: ἀναφορά.

'Ρέμει:[3] πειρᾷ· ὀδονᾷ· σήπει.

'Ρέξαι: ποιῆσαι· πρᾶξαι· 'Αθηναῖοι δὲ θῦσαι· παρ' 'Επιχάρμῳ τὸ βλάψαι.

'Ρέπει: κλίνει.

'Ρερυθμῶσθαι: ἐσχηματίσθαι· συγκεκρίσθαι.

'Ρεῦμον: βρέφος νεογνόν.

'Ρηγίνους: τοὺς δειλούς· Ξέναρχος γάρ, ὁ Σώφρονος τοῦ Μιμογράφου[4] υἱὸς, ἐκωμῴδει τοὺς 'Ρηγίνους ὡς δειλοὺς, ὑπὸ Διονυσίου τοῦ τυράννου πεισθείς.

'Ρηγίνου δειλότερος: /[5]

'Ρῆγμα: ἡ κατὰ μῆκος τοῦ τραύματος οὐλή.

'Ρηγμῖνι: αἰγιαλῷ.

* Inc. f. 111. c. 4.

1 ὄρη

2 'Ρειτῶν: τ.

3 Accent. om.

4 μηνογράφου

5 Sic. Deest sesquiversus.

Ῥήγνυται: διαιρεῖται καὶ διακόπτεται.

Ῥῆμα: οὐ μόνον ἐπὶ μιᾶς λέξεως λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλειόνων.

Ῥήναια:[1] νῆσος πλησίον Δήλου.

Ῥῆνες: πρόβατα.

Ῥηξήνορες: ἀνδρεῖοι.

Ῥηξίφλοια: ῥήξαντα τὸν φλοῦν.

Ῥήσεις: λόγοι.

Ῥῆσις μακρά: διεξοδικὸς[2] λόγος μακρός.

Ῥῆσις: δημηγορία καὶ συμβουλή· καὶ ὅλος ὁ τοῦ ῥήτορος λόγος· *οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ῥησείδιον: λεξείδιον.

Ῥησικοπεῖν: δημηγορεῖν.

Ῥήσεις καλεῖται τὰ ὑπὸ τῶν εἰσαγομένων προσώπων λεγόμενα· ἀναμέσον δὲ τούτων τὰ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ· οἷον, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος.

Ῥῆσις: τὸ ψήφισμα· οὕτως Κράτης.

Ῥησίαρχος, ὃς ἐρέσει[3] τὰ θέσφατα: παρ' Ἐπιχάρμωι· ἤτοι παρὰ τὴν ῥῆσιν εἴρηται·[4] ἢ ὡς Ἀσκληπιάδης ἐν ς' τραγωιδουμένων, ἄριστον[5] αὐτὸν γεγονέναι ἀλήθειαν εἰπεῖν· ἐγένετο δὲ καὶ ἕτερος.

Ῥησκόμενον: ἀντὶ τοῦ λεγόμενον.

Ῥητόν: φανερόν.

Ῥήτορα: καὶ τὴν γυναῖκα· Ἀριστοφάνης.[6]

[1] Accent. om. [2] -κὼς (sic)

* Inc. f. 112. c. 1.

[3] Ῥησός: ἀρχός· ὃς αἰρέσει (spiritus e leni statim factus asper.)

[4] ἢ. τοῖς—εἴρηκε [5] Accent. om. [6] ἀριστ/

'Ρητορικὴ γραφή: ἔοικε ῥητορικὴ γραφὴ καλεῖσθαι, ἡ κατὰ ῥήτορος γράψαντος (ἢ)[1] εἰπόντος ἢ πράξαντος παράνομον· ὥσπερ λέγεται πρυτανικὴ, ἡ κατὰ πρυτανέως· καὶ ἐπιστατικὴ, ἡ κατ' ἐπιστάτου· ἴσως δὲ καὶ κατὰ τοῦτο ῥητορικαὶ γραφαὶ τινὲς καλοῦνται, ὅτι κατὰ διαφόρους νόμους αἱ τῶν ῥητόρων γραφαὶ εἰσάγονται.

*'Ρητορικὴ γραφή· ἣν ἠγωνίζοντο οἱ ῥήτορες· οὐ γὰρ πάσας ἠγωνίζοντο τὰς δίκας τῶν παλαιῶν οἱ ῥήτορες, ἀλλ' ἐνίας· ἄλλοι δὲ ῥητορικὴν γραφὴν εἶναι λέγουσι τὴν κατὰ ῥήτορος[2] γινομένην, γράψαντος τί, ἢ εἰπόντος ἢ πράξαντος παράνομον· ὥσπερ λέγεται πρυτανικὴ γραφὴ, καὶ ἡ κατὰ πρυτανέως, καὶ ἐπιστατικὴ, ἡ κατ' ἐπιστάτου.

'Ρήτορες: οὐχ οἱ συνήγοροι, ἀλλ' οἱ τὴν ἰδίαν γνώμην λέγοντες· καὶ τὸ παρ' Ὁμήρωι οὕτως ὑπολαμβάνει.

'Ρῆτρα: συνθῆκαι· λόγοι· ὁμολογίαι· Ταραντῖνοι δὲ νόμους· καὶ οἷον ψηφίσματα· παρὰ Λακεδαιμονίοις ῥήτρα[3] Λυκούργου νόμος, ὡς ἐκ χρησμοῦ τιθέμενος· οἱ δὲ ῥήτρας ὁμολογίας· οἱ δὲ συγγράμματα· καὶ ῥητροφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας.

*'Ρήτρας: συνθήκας.

'Ρήτωρ: τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο ὁ δήμωι συμβουλεύων· καὶ ὁ ἐν δήμωι ἀγορεύων· εἴτε ἱκανὸς εἴη λέγειν, εἴτε καὶ ἀδύνατος· εἴτε καὶ ἀπὸ τοῦ βελτίστου καὶ δι-

[1] om. ἢ
[2] -ρας
[3] λύτρα
*. Inc. f. 112. c. 2.

καιοτάτου συμβουλεύων, εἴτε ἐπὶ οἰκείοις λήμμασιν· καὶ ὁ Δημοσθένης τοῦτον καλεῖ ῥήτορα, ἐπειδ' ἂν λέγῃ· ῥήτωρ, ἡγεμὼν καὶ στρατηγὸς ὑπὸ τούτωι· καὶ ἑτέρωθι· ἐγὼ δὲ εἰ μὲν ὡς συμβουλεύων ὑμῖν[1] ὅτι ἂν συμφέρειν[2] ἡγῆται, ῥήτωρ ἐστὶν, οὔτε ἀρνοῦμαι, οὔτε φύγοιμι ἂν τοὔνομα τοῦτο· εἰ δὲ, οἵους[3] ἐγὼ καὶ ὑμεῖς δὲ ὁρᾶτε, ἀπαιδεύτους καὶ ἀφ' ὑμῶν πεπλουτηκότας, οὐκ ἂν εἴην οὗτος[4] ἐγώ· καὶ πολλοῖς ψηφίσμασι παραγέγραπται 'Ρητορικὴ[5] ἐκ βουλῆς, (εἰ) εἰσφέρει τις γνώμην,[6] ἀλλὰ μὴ αὐτὸς ἰδίαν τύχην[7] ἡγούμενος.

'Ρήτωρ: συνήγορος· δικολόγος· καὶ ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων γνώμην κριτὴς, παρὰ Σοφοκλεῖ.

'Ρηχιάδαι ἢ 'Ρηχάδαι: οἱ τοὺς καταδίκους εἰς τὰς ῥαχίας βάλλοντες.

'Ρία: ἀκρωτήρια· ὄρθια· καὶ τὰ εἰς θάλασσαν ἐγκείμενα.

'Ριγοῖ: ψύχει· συνέχεται ἀπὸ κρύους.

'Ριζοτόμοι: φαρμακεῖς· βοτανικοί.

'Ρικνά: ἐρυτιδωμένα· ἀσθενῆ.

'Ρικνόν: καμπύλον.

'Ρικνός: ὁ πεφρικὼς, παρὰ Σοφοκλεῖ.

'Ρινᾶν: ἐξαπατᾶν: οὕτως Μένανδρος.

'Ρινόν: βύρσαν· δέρμα.

'Ρίνων: ὄνομα κύριον.

[1] ὑμῶν in ἡμῖν statim mut.
[2] ει in litura, tum ἡγεῖται (sic) [3] οἷος
[4] οὗ primo; ut scripturus fuerit οὕτως.
[5] -κῆι, tum om. εἰ [6] -μη [7] τύχης

'Ρικνοῦσθαι : τὸ διέλκεσθαι καὶ παντοδαπῶς διαστρέφεσθαι κατ' εἶδος· λέγεται δὲ καὶ ῥιγνοῦσθαι, τὸ καμπύλον γίγνεσθαι ἀσχημόνως, καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὄρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφῦν· Σοφοκλῆς 'Ιχνευταῖς.

'Ρίπας : ἀνέμου συστροφή.

'Ριπῆς : ὁρμῆς· φορᾶς· βολῆς.

* 'Ριπίζεται : παρακαλεῖται.

'Ρίψασπις : δειλός.

'Ρινώμενος :[1] μυκτηριζόμενος.

'Ρίσκος : ὁ τὰ ἀργυρώματα ἔχων καὶ τὸ πρόχειρον ἀργύριον.

'Ριψάδ' ἀγείρων /[2]

'Ροάς : ῥεύματα.

'Ρόδια : μύρα.

'Ροδιακὸν καὶ 'Ροδιάς : εἶδος ἐκπώματος· οὕτως Δίφιλος.

'Ροδογούνη : γυνὴ μὲν 'Υστάσπου, Ξέρξου δὲ καὶ Δαρείου μήτηρ.

'Ροδίων χρησμός : 'Ρόδιοι τῇ Λινδίαι 'Αθηναῖ θύοντες καθ' ἑκάστην ἡμέραν διετέλουν (ἐν)[3] τῷ ναῷ εὐωχούμενοι· οὐκ ἦν δὲ αὐτοῖς ἔθος ἀμίδα εἰσφέρειν * * * *[4] ἀμίδα· συγκαταινέσαντος δὲ, πάλιν ἀνεπυνθάνοντο, χαλκῆν ἢ ὀστρακίνην· ὁ δὲ ὀργισθεὶς ἀπεφήνατο, μηδετέραν· διὸ τὴν παροιμίαν τάσσεσθαι ἐπὶ τῶν περιεργότερον πυνθανομένων.

* Inc. f. 112. c. 3.
[1] 'Ρινόμενος
[2] 'Ριψαδαγειρων/ tum deest versus.
[3] ἐδιετέλουν (sic) et om. ἐν Phot.
[4] Nulla lacuna.

Ῥοδώπιδος ἀνάθημα: ἐν *Δελφοῖς* ὀβελίσκοι πολλοί· *Ἀπελλᾶς*[1] δὲ ὁ *Ποντικὸς* οἴεται καὶ ἐν *Αἰγύπτωι* πυραμίδα, *Ἡροδότου* ἐλέγχοντος[2] τὴν δόξαν· ἦν δὲ Θρᾷσσα τὸ γένος· ἐδούλευσε δὲ σὺν *Αἰσώπω* *Ἰάδμονι*[3] *Μιτυληναίωι*· ἐλυτρώσατο δὲ αὐτὴν[4] *Χαράξας* ὁ *Σαπφοῦς* ἀδελφός· ἡ δὲ *Σαπφὼ* *Δωρίχαν*[5] αὐτὴν καλεῖ.

Ῥόζειν: κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν κυνῶν· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων.

Ῥοθεῖ: ὁρμεῖ.

Ῥόθιον: ἡ εἰρεσία· καὶ ῥοθιάζειν, τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως.

Ῥοδωνιά: ἔστι μὲν ὁ τῶν ῥόδων λειμών· ἄλλοι δὲ καὶ τὴν ῥοδοδάφνην οὕτω φασὶ καλεῖσθαι· ἕτεροι δὲ εἶδος ἀμπέλου φερούσης σταφυλὴν παραπλησίαν τωῖ ῥόδωι κατὰ τὸ χρῶμα.

Ῥόθιον καλεῖται παρὰ[6] τὸν ῥόθον τὸν ἐκ τῶν* κωπῶν ἀκουόμενον, ὅτ' ἂν σφοδρῶς ἐλαύνωσιν.

Ῥόθιον: τὸ μετὰ ψόφου κῦμα· ἢ ῥεῦμα· σημαίνει καὶ τὴν εἰρεσίαν· καὶ ῥοθιάζειν, τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως· *Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις*·—κατάγου ῥοθιάζων,[7] φησίν· καὶ πάλιν· Ναῦς ὅτ' ἂν ἐκ πιτύλων ῥοθιάζηι σώφρονι κόσμωι.

Ῥόθωι: ὁρμῆι.

Ῥοιάς: *Ἴωνες*· ἄνευ δὲ τοῦ ῑ ῥοάς· οὕτως *Ἐπίλυκος*.

[1] ἀπέλλας
[2] λ bis.
[3] ἄδμονι
[4] αὐτὸν
[5] Accent. om.
[6] περὶ
* Inc. f. 112. c. 4.
[7] καταγευροθιάζων

Ῥοιβδεῖ: ἀναρροφεῖ· ἀναρριπτεῖ.
Ῥοίβδειν:[1] ὡς ἐπὶ ῥεύματος· σφοδρῶς· φοβερῶς.
Ῥοίδια: ῥοάς.
Ῥοιζηδόν: σφοδρῶς μετ' ἤχου ἀπειλητικόν.
Ῥοῖζος: ῥύμη· ἦχος.
Ῥοῖζος: παρ' Ὁμήρωι θηλυκῶς· Πολλῇ δὲ ῥοίζωι[2] πρὸς ὄρος τρέπε.
Ῥομβεῖν: σφενδονᾶν.
Ῥόμβον: κίνησιν· ἢ κύλινδρον.
Ῥόμβος: ὃ ἔχουσιν οἱ ἐπιθειάζοντες[3] ὡς τύμπανον· οὕτως Εὔπολις.
Ῥοδωνιά: ἡ τῶν ῥόδων φυτεία· ἰωνιά, ἡ τῶν ἴων.
Ῥοδοδάκτυλος: ῥοδόχρους.
Ῥομφαία: τὸ μακρὸν ἀκόντιον ἢ μάχαιρα.
Ῥοπαλίζει: κινεῖ, στρέφει ὡς ῥόπαλον.
Ῥοπή: κλίσις.
Ῥόπτρον: Λυσίας κατὰ Ἀνδοκίδου ἀσεβείας· ἔδησε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ ῥόπτρου τοῦ ἱεροῦ· νῦν τὸν τῆς θύρας κρίκον λέγει.
Ῥόπτρον: ῥόπαλον· ἢ παγίς· ἢ τιμωρία.
Ῥοῦν: τὸ ἥδυσμα· Σόλων.
Ῥοφήσομαι: ἀντὶ τοῦ ῥοφήσω λέγουσιν.
Ῥοώδης: ῥεῦμα ἔχων.
Ῥυάχετον: θόρυβον.
Ῥυάχετον: τὸν ῥέοντα ὀχετόν.
Ῥοίβδην: δαψιλῶς.
Ῥυγχάσαι: τὸ μυκτηρίσαι.
Ῥύγχος: τὸ πρόσωπον· Κρατῖνος καὶ ἕτεροι.

[1] Sic. [2] ῥοιζῶι [3] -θι-

τὸν, ᾧ προσαράττει τὸ κῦμα· καὶ Θουκυδίδης οὕτως· οἱ δὲ Ἴωνες τὴν ἔμπωσιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάττης.

Ῥαχίζειν: τὸ ἀλαζονεύεσθαι· καὶ ῥαχιστὴς, ὁ ἀλαζών· Θεόπομπος Παμφίλῃ· Τούτων ἁπάντων ὁ ῥαχιστὴς Δημοφῶν.

Ῥαχίζων: διακόπτων· καὶ τοὺς κακούργους ῥαχιστάς.

Ῥάχιν: ὀσφῦν· ἢ τὸ νωτιαῖον μέρος· ὁ κανθὸς τοῦ νώτου.

Ῥαχιστής: ὁ διατέμνων.

Ῥάχοι: αἱ μυρικίναι ῥάβδοι.

Ῥάχοισιν ὀρχάδος[1] στέγης: Σοφοκλῆς δὲ τοὺς φραγμοὺς τῆς ποίμνης.

Ῥάχους: τὰς ἀκανθώδεις καὶ τραχείας ῥάβδους λέγουσιν.

Ῥαψωδοί: τὸ δ' ἔμπροσθεν ἀρνῳδοὶ ἐκαλοῦντο, ἐπάθλου[2] αὐτοῖς ὄντος ἀρνός.

Ῥαψωδὸς κύων: ἡ Σφίγξ· οὕτως Σοφοκλῆς.

Ῥάψαι: συνθεῖναι.

Ῥαψώδημα: ψεῦσμα.

Ῥαψωδία: φλυαρία· λόγων συναφή· ἀδολεσχία.

Ῥαψωδοί: οἱ τὰ Ὁμήρου ἔπη ἐν τοῖς θεάτροις ἀπαγγέλλοντες· οἳ ἐκλήθησαν οὕτως, ἐπεὶ ῥάβδους ἔχοντες ἀπήγγελλον· ῥαψωδῆσαι δέ ἐστι τὸ φλυαρῆσαι· ἢ τὸ ἁπλῶς λαβεῖν[3] καὶ ἀπαγγεῖλαι, χωρὶς ἔργου τινός.

[1] Ῥαχοισιν: ὀ.   [2] ἔπαθλον   [3] Sic.

* Ῥάων: εὐθυμότερος· καὶ ἀπήμων.

Ῥέας πόντος: ὁ Βόσπορος· ἢ ὅτι καὶ Ἀδρίας καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλοντος ποταμοῦ Ἀδρίου.

Ῥεδίων: ἁρμάτων.

Ῥέζει: θυσιάζει· ποιεῖ· ἱερεύει· παρασκευάζει.

Ῥέθος: πρόσωπον· ἐρύθημα· μέλος· σπλάγχνον.

Ῥεῖα: ῥαδίως· εὐμαρῶς· ἰσχυρῶς.

Ῥεῖα ζώοντες: ἀπόνως καὶ ἀμόχθως.

Ῥειπαι: ὄρη[1] Σκυθικὰ, ὅθεν ὁ Βορρᾶς πνεῖ.

Ῥειτά: ἐν Ἐλευσῖνι δύο ναμάτια φερόμενα ἐκ μιᾶς πηγῆς καλούμενα ῥειτά· οὕτως Σοφοκλῆς.

Ῥειτῶν τόπος:[2] ἱερῶν ῥευμάτων.

Ῥέκος: ζῶμα· ζώνη.

Ῥελατρεία: ἀναφορά.

Ῥέμει:[3] πειρᾷ· ὀδονᾷ· σήπει.

Ῥέξαι: ποιῆσαι· πράξαι· Ἀθηναῖοι δὲ θῦσαι· παρ' Ἐπιχάρμῳ τὸ βλάψαι.

Ῥέπει: κλίνει.

Ῥερυθμῶσθαι: ἐσχηματίσθαι· συγκεκρίσθαι.

Ῥεῦμον: βρέφος νεογνόν.

Ῥηγίνους: τοὺς δειλούς· Ξέναρχος γὰρ, ὁ Σώφρονος τοῦ Μιμογράφου[4] υἱὸς, ἐκωμώδει τοὺς Ῥηγίνους ὡς δειλοὺς, ὑπὸ Διονυσίου τοῦ τυράννου πεισθείς.

Ῥηγίνου δειλότερος: /[5]

Ῥῆγμα: ἡ κατὰ μῆκος τοῦ τραύματος οὐλή.

Ῥηγμῖνι: αἰγιαλῷ.

* Inc. f. 111. c. 4.

[1] ὄρη

[2] Ῥειτῶν; τ.

[3] Accent. om.

[4] μηνογράφου

[5] Sic. Deest sesquiversus.

καιοτάτου συμβουλεύων, εἴτε ἐπὶ οἰκείοις λήμμασιν· καὶ ὁ Δημοσθένης τοῦτον καλεῖ ῥήτορα, ἐπειδ' ἂν λέγῃ· ῥήτωρ, ἡγεμὼν καὶ στρατηγὸς ὑπὸ τούτων· καὶ ἑτέρωθι· ἐγὼ δὲ εἰ μὲν ὡς συμβουλεύων ὑμῖν[1] ὅτι ἂν συμφέρειν[2] ἡγῆται, ῥήτωρ ἐστὶν, οὔτε ἀρνοῦμαι, οὔτε φύγοιμι ἂν τοὔνομα τοῦτο· εἰ δὲ, οἵους[3] ἐγὼ καὶ ὑμεῖς δὲ ὁρᾶτε, ἀπαιδεύτους καὶ ἀφ' ὑμῶν πεπλουτηκότας, οὐκ ἂν εἴην οὗτος[4] ἐγώ· καὶ πολλοῖς ψηφίσμασι παραγέγραπται 'Ρητορικὴ[5] ἐκ βουλῆς, (εἰ) εἰσφέρει τις γνώμην,[6] ἀλλὰ μὴ αὐτὸς ἰδίαν τύχην[7] ἡγούμενος.

'Ρήτωρ: συνήγορος· δικολόγος· καὶ ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων γνώμην κριτής, παρὰ Σοφοκλεῖ.

'Ρηχιάδαι ἢ 'Ρηχάδαι: οἱ τοὺς καταδίκους εἰς τὰς ῥαχίας βάλλοντες.

'Ρία: ἀκρωτήρια· ὄρθια· καὶ τὰ εἰς θάλασσαν ἐγκείμενα.

'Ριγοῖ: ψύχει· συνέχεται ἀπὸ κρύους.

'Ριζοτόμοι: φαρμακεῖς· βοτανικοί.

'Ρικνά: ἐρυτιδωμένα· ἀσθενῆ.

'Ρικνόν: καμπύλον.

'Ρικνός: ὁ πεφρικώς, παρὰ Σοφοκλεῖ.

'Ρινᾶν: ἐξαπατᾶν: οὕτως Μένανδρος.

'Ρινόν: βύρσαν· δέρμα.

'Ρίνων: ὄνομα κύριον.

[1] ὑμῖν in ἡμῖν statim mut.
[2] ει in litura, tum ἡγεῖται (sic)   [3] οἷος
[4] οὗ primo; ut scripturus fuerit οὕτως.
[5] ... tum om. εἰ   [6] -μη   [7] τύχης

Ῥικνοῦσθαι: τὸ διέλκεσθαι καὶ παντοδαπῶς διαστρέφεσθαι κατ' εἶδος· λέγεται δὲ καὶ ῥιγνοῦσθαι, τὸ καμπύλον γίγνεσθαι ἀσχημόνως, καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὄρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφῦν· Σοφοκλῆς Ἰχνευταῖς.

Ῥίπας: ἀνέμου συστροφή.

Ῥιπῆς: ὁρμῆς· φορᾶς· βολῆς.

*Ῥιπίζεται: παρακαλεῖται.

Ῥίψασπις: δειλός.

Ῥινώμενος:[1] μυκτηριζόμενος.

Ῥίσκος: ὁ τὰ ἀργυρώματα ἔχων καὶ τὸ πρόχειρον ἀργύριον.

Ῥιψάδ' ἀγείρων /[2]

Ῥοάς: ῥεύματα.

Ῥόδια: μύρα.

Ῥοδιακὸν καὶ Ῥοδιάς: εἶδος ἐκπώματος· οὕτως Δίφιλος.

Ῥοδογούνη: γυνὴ μὲν Ὑστάσπου, Ξέρξου δὲ καὶ Δαρείου μήτηρ.

Ῥοδίων χρησμός: Ῥόδιοι τῇ Λινδίᾳ Ἀθηναῖ θύοντες καθ' ἑκάστην ἡμέραν διετέλουν (ἐν)[3] τῷ ναῷ εὐωχούμενοι· οὐκ ἦν δὲ αὐτοῖς ἔθος ἀμίδα εἰσφέρειν * * * *[4] ἀμίδα· συγκαταινέσαντος δὲ, πάλιν ἀνεπυνθάνοντο, χαλκῆν ἢ ὀστρακίνην· ὁ δὲ ὀργισθεὶς ἀπεφήνατο, μηδετέραν· διὸ τὴν παροιμίαν τάσσεσθαι ἐπὶ τῶν περιεργότερον πυνθανομένων.

* Inc. f. 112. c. 3.

[1] Ῥινόμενος

[2] Ῥιψαδαγειρων/ tum deest versus.

[3] ἐδιετέλουν (sic) et om. ἐν Phot.

[4] Nulla lacuna.

Ῥοδώπιδος ἀνάθημα: ἐν Δελφοῖς ὀβελίσκοι πολλοί· Ἀπελλᾶς[1] δὲ ὁ Ποντικὸς οἴεται καὶ ἐν Αἰγύπτωι πυραμίδα, Ἡροδότου ἐλέγχοντος[2] τὴν δόξαν· ἦν δὲ Θρᾶσσα τὸ γένος· ἐδούλευσε δὲ σὺν Αἰσώπω Ἰάδμονι[3] Μιτυληναίωι· ἐλυτρώσατο δὲ αὐτὴν[4] Χαράξας ὁ Σαπφοῦς ἀδελφός· ἡ δὲ Σαπφὼ Δωρίχαν[5] αὐτὴν καλεῖ.

Ῥόζειν: κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν κυνῶν· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων.

Ῥοθεῖ: ὁρμεῖ.

Ῥόθιον: ἡ εἰρεσία· καὶ ῥοθιάζειν, τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως.

Ῥοδωνιά: ἔστι μὲν ὁ τῶν ῥόδων λειμών· ἄλλοι δὲ καὶ τὴν ῥοδοδάφνην οὕτω φασὶ καλεῖσθαι· ἕτεροι δὲ εἶδος ἀμπέλου φερούσης σταφυλὴν παραπλησίαν τωῖ ῥόδωι κατὰ τὸ χρῶμα.

Ῥόθιον καλεῖται παρὰ[6] τὸν ῥόθον τὸν ἐκ τῶν* κωπῶν ἀκουόμενον, ὅτ' ἂν σφοδρῶς ἐλαύνωσιν.

Ῥόθιον: τὸ μετὰ ψόφου κῦμα· ἢ ῥεῦμα· σημαίνει καὶ τὴν εἰρεσίαν· καὶ ῥοθιάζειν, τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως· Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις·—κατάγου ῥοθιάζων,[7] φησίν· καὶ πάλιν· Ναῦς ὅτ' ἂν ἐκ πιτύλων ῥοθιάζηι σώφρονι κόσμωι.

Ῥόθωι: ὁρμῆι.

Ῥοιάς: Ἴωνες· ἄνευ δὲ τοῦ ῑ ῥοάς· οὕτως Ἐπίλυκος.

[1] ἀπέλλας [2] λ bis.
[3] ἄδμονι [4] αὐτὸν
[5] Accent. om. [6] περὶ
* f. 112. c. 4. [7] καταγουροθιάζων

Ῥοιβδεῖ: ἀναρροφεῖ· ἀναρριπτεῖ.

Ῥοίβδειν:[1] ὡς ἐπὶ ῥεύματος· σφοδρῶς· φοβερῶς.

Ῥοίδια: ῥοάς.

Ῥοιζηδόν: σφοδρῶς μετ' ἤχου ἀπειλητικόν.

Ῥοῖζος: ῥύμη· ἦχος.

Ῥοῖζος: παρ' Ὁμήρῳ θηλυκῶς· Πολλῇ δὲ ῥοίζωι[2] πρὸς ὄρος τρέπε.

Ῥομβεῖν: σφενδονᾶν.

Ῥόμβον: κίνησιν· ἢ κύλινδρον.

Ῥόμβος: ὃ ἔχουσιν οἱ ἐπιθειάζοντες[3] ὡς τύμπανον· οὕτως Εὔπολις.

Ῥοδωνιά: ἡ τῶν ῥόδων φυτεία· ἰωνιά, ἡ τῶν ἴων.

Ῥοδοδάκτυλος: ῥοδόχρους.

Ῥομφαία: τὸ μακρὸν ἀκόντιον ἢ μάχαιρα.

Ῥοπαλίζει: κινεῖ, στρέφει ὡς ῥόπαλον.

Ῥοπή: κλίσις.

Ῥόπτρον: Λυσίας κατὰ Ἀνδοκίδου ἀσεβείας· ἔδησε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ ῥόπτρου τοῦ ἱεροῦ· νῦν τὸν τῆς θύρας κρίκον λέγει.

Ῥόπτρον: ῥόπαλον· ἢ παγίς· ἢ τιμωρία.

Ῥοῦν: τὸ ἥδυσμα· Σόλων.

Ῥοφήσομαι: ἀντὶ τοῦ ῥοφήσω λέγουσιν.

Ῥοώδης: ῥεῦμα ἔχων.

Ῥυάχετον: θόρυβον.

Ῥυάχετον: τὸν ῥέοντα ὀχετόν.

Ῥοίβδην: δαψιλῶς.

Ῥυγχάσαι: τὸ μυκτηρίσαι.

Ῥύγχος: τὸ πρόσωπον· Κρατῖνος καὶ ἕτεροι.

[1] Sic. [2] ῥοιζῶι [3] -θι-

'Ρύδην : ὁρμήν.

'Ρύδην : σφοδρῶς καὶ ἀθρόως· οὕτως Κρατῖνος.

'Ρύζειν : ὑλακτεῖν.

'Ρυζῶν : πενθῶν.

'Ρυθμίζει : διατυποῖ·[1] κανονίζει· εὐθύνει.

* 'Ρυθμός : τάξις ἔμμελος ἀκόλουθος ἁρμονίαι.

'Ρυμβονᾶν : διαρρίπτειν.[2]

'Ρυπαίνω : ἀντὶ τοῦ ὑβρίζω· Φερεκράτης.

'Ρύπες :[3] πόλις τῶν 'Ωλενίων 'Αχαιῶν· οὕτως Αἰσχύλος.

'Ρύπον καὶ ῥύπους : τὰ δεχόμενα τὰς σφραγῖδας· οὕτως 'Αριστοφάνης.[4]

'Ρυπᾶν :[5] μεστὰ ῥύπου εἶναι.

'Ρύππαπαι : ναυτικὸν ἀναφώνημα.

'Ρύπτει : ἀποκλύζει· σμήχει.

'Ρύπτομαι : σμήχομαι.

'Ρυσά : ἡ μάρανσις, ἢ γῆρας.

'Ρυσαί : ῥυτίδας ἔχουσαι.

'Ρυσήματα : τὰ ἐπὶ τῶν ὄψεων τῶν γεγηρακότων σπιλώματα.

'Ρύσια : ἐνέχυρα· καὶ ῥυσιάζεσθαι· τὸ ἐνεχυριάζειν.

'Ρυσίαν : τὴν τῶν τόξων τάσιν.

'Ρυσίοισιν : ἑλκυσταῖς.

'Ρυστῆρας : καὶ βρυτῆρας· τὰς ἡνίας.

[1] -πεῖ * Inc. f. 113. c. 1.

[2] Glossa in summa pag. a correctore antiq.

[3] 'Ρύπαις [4] ἀριστ/

[5] 'Ρυπᾶ : (sic)

Ῥυτά: εἶδος φιαλῶν· τάχα δὲ οἷον ῥυτίδας καὶ συναγωγὰς ἐχουσῶν.

Ῥυτά: πήγανα· οὕτως Κρατῖνος.

Ῥυτά: συνεσταλμένως· εἶδος ἐστι ποτηρίου· Δημοσθένης κατὰ Μειδίου· ἐκτεταμένως παρ' ἡμῖν λεγόμενα.

Ῥυτήρ: ἁπλῶς μὲν ὁ ἱμάς· κυρίως δὲ ἡνία· παρὰ τὸ ῥύεσθαι τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἀναβάτας, ὅπέρ ἐστι σωίζειν· ἢ παρὰ τὸ ῥεύειν, ὅ ἐστιν ἀνακόπτειν καὶ ἀνεγείρειν τοὺς ἵππους.

Ῥυτῆρα: ἑλκτικόν· παρὰ τὸ ἐρύειν· καὶ φύλακα.

Ῥυτῆρες: χαλινοί· ἡνίαι· ἱμάντες.

Ῥυτῆρι κρούων γλουτὸν[1] ὑπτίου ποδός· Σοφοκλῆς.

Ῥυτίς: ἀσθένεια.

Ῥυτίσματα: αἱ ἀκέστριαι τῶν διερρυηκότων ἱματίων τὰ ἀναπληρώματα ῥυτίσματα ἐκάλουν· οὕτως Μένανδρος.

Ῥυφεῖν: τὸ ῥοφεῖν Ἴωνες· οὕτως Ἱππῶναξ.

Ῥύψαι: σμῆξαι.

Ῥωγαλέον: διεσχισμένον.

Ῥῶμα: ὅρμημα.

Ῥῶμα: τὴν ῥώμην· ὡς γνῶμα, τὴν γνώμην.

Ῥωμαλέως: ἰσχυρῶς.

Ῥώμη: ἰσχύς.

Ῥώξ: κόκκος.

Ῥῶπες: δασεῖα ὕλη· ἢ κατάκομος καὶ σύμφυτος τόπος.

[1] κρούων: γ. dist.

Ῥῶπος: μίγμα· χρώματα, ὅσα βαφεῦσι, ζωγράφοις, μυρεψοῖς χρησιμεύει· ὅθεν ῥωποπώλης, ὁ μυροπώλης·* τινὲς δὲ καὶ τὸν παντοδαπὸν φόρτον, ῥῶπον εἰρήκασιν.

Ῥῶπος: μηθενὸς ἄξιον.

Ῥῶπος καὶ γέλγη: ὁ ποικίλος καὶ λεπτὸς φόρτος.

Ῥῶσαι: ῥῆξις.

Ῥῶσθαι: σπουδάζειν.

Ῥωστήριον: παρορμητήριον.

Ῥωχμός: ῥῆγμα γῆς.

Τέλος τοῦ ρ̄ στοιχείου.

Ἀρχὴ σὺν Θεῷ τοῦ σ̄.

Σᾶ: περισπωμένως τὰ σῶα· εἴρηται δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ· σᾶ ἡ πόλις· οἷον σώα[1] ἡ πόλις.

Σᾶ: τὰ σῶα λέγουσι μονοσυλλάβως, ἀπὸ τοῦ σῶα συναιροῦντες· καὶ τὸν σῶον καὶ σῶν·[2] καὶ σῶοι, σοῖ· παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ δισυλλάβως σῶοι.

Σμικρὸς[3] ἐν σμικροῖς, μέγας δὲ ἐν μεγάλοις ἔσομαι· καὶ τὸν ἀμφέποντ' ἀεὶ φρεσὶ δαίμον' ἀσκήσω: εἰ μικρὰ ᾖ τὰ περὶ ἐμὲ, καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς ἀνάγκης ἔσομαι μικρός· εἰ δὲ μεγάλα, εἰκότως ἐπαρθήσομαι καὶ μεγαλοφρονήσω, καὶ τὴν περιέπουσάν με τύχην οἴσω τῇ διανοίᾳ.

* Inc. f. 113. c. 2. [1] σῶα [2] σὸν

[3] Glossa in marg. a m. antiq. άγ in ἀνάγκης, et α ult. in μεγάλα abscissa.

Σαβαρίχιν: τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· Τηλεκλείδης.

Σαβέκ: ἄφεσις ἀπὸ τῆς Σύρας.

Σαβοί: Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· οἱ μὲν Σαβοὺς λέγεσθαι τοὺς τελουμένους τωῖ Σαβαζίωι, τουτέστι τῷ Διονύσωι· καθάπερ τοὺς τωῖ Βάκχωι, Βάκχους· τὸν αὐτὸν δὲ εἶναι Σαβάζιον καὶ Διόνυσον φασίν· οὕτως δέ φησι καὶ τῶν Ἑλλήνων τινὲς τοὺς Βάκχους Σαβοὺς καλεῖν· Μνασέας δὲ ὁ Πατρεὺς υἱὸν εἶναι φησὶ τοῦ Διονύσου Σαβάζιον.[1]

Σαβοὺς καὶ Σαβὰς καὶ Σαβαζίους: τοὺς βακχεύοντας τωῖ Σαβαζίωι· τὸ γὰρ σαβάζειν τωῖ θεωῖ τοῦτο· ὑπὸ δέ τινων ὁ Διόνυσος Σαβὸς καλεῖται.

Σαβύττης: ξυρήσεως εἶδος.

Σαβάξαι: διασαλεῦσαι.

Σάβυττος:[2] τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι καὶ βύεσθαι, ὡς καὶ σάθη.

Σαγγάριος: ποταμὸς Φρυγίας καὶ Λυδίας.

Σάγαρις: κοπὶς ἢ πέλεκυς.

Σάγδας:[2] μύρον τί.

Σάγη: τὸ πλῆθος.

Σάγη φερέσβιος:[3] τὸν πρὸς τροφῆς παρασκευὴν θύλακον.

Σάγη: ἡ πανοπλία· οὕτως Μένανδρος.

Σαγήνη: πλέγμα τί ἀπὸ σχοινίων εἰς ὑποδοχὴν ἰχθύων.

* *Σάγμα*: τὸ τῆς ἀσπίδος ἔλυτρον.

[1] σαβάδιον

[2] Accent. om. bis.

[3] Σάγη: φ. dist.

* Inc. f. 113. c. 3.

Σάγρα : αἱ τοῦ / ἀλήθεια· οὕτως Κρατῖνος.[1]

Σάγρα : ποταμὸς ἐν Ἰταλίᾳ· καὶ τόπος ἀφ' οὗ ἡ παροιμία· ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρα.

Σάθων : ὑποκόρισμα παιδίων ἀρρένων· οὕτως Τηλεκλείδης.

Σαθρὸν, οὐ σαβακὸν χρὴ λέγειν.

Σαικονῆσαι : ἀντὶ τοῦ κινηθῆναι· Ἀριστοφάνης.[2]

Σαίνει : κολακεύει· σείει· ὡς ἐπὶ τῶν κυνῶν σαινόντων τῇ οἰκείᾳ οὐρᾷ.

Σαίνεσθαι : κολακεύειν.

Σαίνουροι : τὰς οὐρὰς σείοντες.

Σαίρει : κοσμεῖ ἢ χαίρει.

Σαίρειν :[3] οὐ σαροῦν· μᾶλλον δὲ κορεῖν λέγουσιν· καὶ ἀκόρητον, τὸν ἀσάρωτον·[4] καὶ κορηθῆναι· καὶ τὸ σάρον, κόρηθρον· καὶ κόρημα, τὸ κάθαρμα.

Σάκαι : ἔθνος Σκυθικόν.

Σάκας : ἐπεκαλεῖτο ὁ τραγῳδοποιὸς Ἀκέστωρ, ὡς ξένος καὶ βάρβαρος· οἱ γὰρ Σάκαι Σκυθικὸν γένος.

Σακέλλιον : βαλάντιον.

Σακεσφόροι : ὁπλοφόροι· ἀσπιδηφόροι.

Σακεύουσι : τὸ ὑλίζουσι[5] παρ' Ἡροδότῳ.

Σακυφάνται :[6] οἱ πλέκοντες τοὺς γυργάθους· ἢ τῶν λινούφων οἱ τοὺς σάκκους ὑφαίνοντες.

[1] Ita ms. nisi quod ἀλήληθεια (sic), et post Κρατῖνος puncta omittit, quæ articuli finem designare solent.

[2] ἀριστό/

[3] Σαιρεῖν

[4] -οτον

[5] ηὐλίζουσι — ἡραδότωι

[6] Σακηφ.

Σακίζειν: τὸν τρυγίοδη διὰ σάκκου καὶ στρέβλης ἠθεῖν οἶνον· οὕτως Λυκόφρων.

Σακοδερμίτης: Σοφοκλῆς[1] Τρωΐλωι· οἱ μὲν τὸν ὄφιν· οἱ δὲ σκώληκα τὰ δέρματα διεσθίοντα· ἄμεινον δὲ τὸν ἐπὶ τωῖ δέρματι χαλκὸν ἔχοντα· παρ' ὅσον τὰ σάκη ἐπίχαλκα.

Σάκος: ὅπλον· ἀσπίδα.

Σάκτρα: φορμὸς, ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι·[2] οἱ δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον.

Σάκος: οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι διὰ τοῦ ἑνὸς κ.

Σακτός:[3] ὁ τεθησαυρισμένος καὶ πολύς.

Σαλάβην: Σοφοκλῆς τὴν ὀπήν.

Σαλαβακχώ: πόρνης ὄνομα.

Σάλα: φροντίς· οὕτως Αἰσχύλος.

Σαλακωνία: ἀλαζονεία·* ὑπὲρ τὸ δέον· καὶ σαλακωνίσαι,[4] ἀλαζονεύεσθαι· ἀλαζόνας δὲ ἔλεγον τοὺς ψεύστας καὶ μεγαλαύχους.

Σαλάκων:[5] προσποιούμενος πλούσιος εἶναι, πένης ὤν.

Σάλος: σαλευμός· τάραχος· καὶ ἡ φροντίς.

Σαλαμίνιος: ὁ ἐκ τῆς Σαλαμινίας καλουμένης νεὼς ἐρέτης· οἱ δὲ ὅτι Σαλαμίνιοι ἀγαθοὶ ἐρέται.

Σαλάμβη: ὀπή· καπνοδόκη· οὕτως Σοφοκλῆς.

Σαλμάκιον: κοσμαρίου[6] τί γένος.

Σαλαμός: ἀλαζών.

Σαλμυδησός:[7] αἰγιαλὸς καὶ ποταμὸς Εὐξείνω πόντωι.

1 σοφλ (ς supra) 2 σαίτεσθαι 3 Σάκτος et nota / in m.
* Inc. ζο- f. 113. c. 4. 4 -νῆσαι 5 Σαλακών
6 Duo puncta supra σ, ab eadem manu ut videtur.
7 -δισός

Σαλοῦσα: φροντίζουσα· σάλα γὰρ ἡ φροντίς.

Σαλπίττει: ἀντὶ τοῦ σαλπίζει.

Σάμακα: Ἐρατοσθένης ἀπέδωκε τὸν φορμόν· ἄμεινον δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον· οὕτως Λύσιππος.

Σάμαιναι:[1] πλοῖα σάμια ὖσιν ἐμφερεῖς τὰς πρώρας ἔχοντα.

Σαμακιν: κομάρου τι γένος τοῖς νεωτέροις.

Σάμβαλα: ὑποδήματα.

Σαμβύκη: εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ.

Σαμιακὸν τρόπον: Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις· εἰσυαμιαν ἐπισκώπτων μιννύω/[2] ναυσὶ γὰρ ἐμφερεῖς εἶχε τὰς πρώρας τὰ τῶν Σαμίων πλοῖα, ὡς Χοιρίλοχος ὁ Σάμιος.

Σαμικόν: ἀντὶ τοῦ Σάμιον.

Σαμίων ὁ δῆμος (ἐστίν,)[3] ὡς πολυγράμματος: Ἀριστοφάνης[4] Βαβυλωνίοις· ἐπισκώπτων τοὺς ἐστιγμένους· οἱ γὰρ Σάμιοι καταπονηθέντες ὑπὸ τῶν τυράννων, σπάνει τῶν πολιτευομένων, ἐπέγραψαν τοῖς δούλοις ἐκ πέντε στατήρων τὴν ἰσοπολιτείαν·[5] ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Σαμίων πολιτεία· ἢ ὅτι παρὰ Σαμίοις εὑρέθη πρώτοις τὰ κδʹ γράμματα ὑπὸ Καλλιστράτου, ὡς Ἄνδρων ἐν Τρίποδι· τοὺς δὲ Ἀθηναίους ἔπεισε χρῆσθαι τοῖς τῶν Ἰώνων γράμμασιν* ἄρχειν· οἱ δ' Ἀθηναίοις ἐπὶ ἄρχοντος

[1] Accent. om. Tum σαμιαυσιν, eraso accentu (circumflexo, ut videtur) supra υ. Legendum Σάμια· ὑσὶ—

[2] Nota in marg. Versus incipit χοις, desinit μιννύω, sine lacuna. Corruptela igitur, non defectus, indicatur.

[3] Om. ἐστιν

[4] -νοις (sic)

[5] εἴσω π:

* Inc. σιν f. 114. c. 1.

Εὐκλείδου· τοὺς δὲ Βαβυλωνίους ἐδίδαξε διὰ Καλλιστράτου Ἀριστοφάνης ἔτεσι πρὸ τοῦ Εὐκλείδου καὶ ἐπὶ Εὐκλέους· περὶ δὲ τοῦ πείσαντος ἱστορεῖ Θεόπομπος· οἱ δὲ ὅτι Ἀθηναῖοι μὲν τοὺς ληφθέντας ἐν πολέμῳ Σαμίους ἔστιζον γλαυκί, Σάμιοι τῇ Σαμαίνῃ, ὅ ἐστι πλοῖον[1] δίκροτον ὑπὸ Πολυκράτους πρῶτον παρασκευασθὲν τοῦ Σαμίων τυράννου, ὡς Λυσίμαχος ἐν β′ Νοστῶν· τὸ δὲ πλάσμα Δούριδος· οἱ δὲ τὴν Σάμαιναν[2] νόμισμα εἶναι.

Σαμφόρας: ἵππος χαρακτῆρα ἔχων ἐγκεκαυμένον σίγμα, ὡς κοππατίας καὶ βουκέφαλος.

Σανδαλοθήκην: οὐ σανδανοθήκην λέγουσιν.

Σάνδυξ: χρῶμα κόκκινον.

Σανίδα: τὸ δεσμωτικὸν ξύλον.

Σανίδα: τὸ λεύκωμα ὅπου αἱ δίκαι λέγονται.

Σαννίονον: τὸ αἰδοῖον· ἀντικέρκιον· παρὰ τὸ τηῖ κέρκωι σαίνειν.

Σανίς: καὶ ἐν ηῖ τοὺς κακούργους ἔδουν, καὶ ἐν ηῖ τὰς δίκας ἐνεχάραττον· τὸ μὲν ἐν Θεσμοφοριαζούσαις· τὸ δὲ ἐν Σφηξὶ[3] δεδήλωται.

Σανναν:[4] τὸν μωρόν· οὕτως Κρατῖνος.

Σάξας: ἀντὶ τοῦ[5] ἁμάξας· οὕτως Εὔπολις.

Σαπέρδης: ἰχθὺς ὁ κορακῖνος.

Σαπρόν: οὐ τὸ μοχθηρὸν καὶ φαῦλον· ἀλλὰ τὸ παλαιόν· Εὔπολις.

[1] γλαυκισαμιοι τῆ σαμενης ἐστι ποιον

[2] σάμαινα [3] σφιγξὶ

[4] Σάννάν sic, αν compend. i. e. Σάνναν, opinor.

[5] τοῦ om.

Σάπαι: ἔθνος Θρᾴκιον.

Σαράβω: τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον οἱ κωμικοί. καλοῦσι καὶ σάκταν καὶ σάβυτταν καὶ σέλινον καὶ ταῦρον καὶ ἕτερα πολλά.

Σαράβαρα: ἐσθὴς Περσική· ἔνιοι δὲ λέγουσι βρακία.

Σαβαΐγη: γυναικὸς αἰδοῖον.

Σάραπις: χιτὼν Περσικὸς μεσόλευκος.

Σάρκιον: ἐμπορευτὰς ἔμπυρα στόματα ἢ θερμαίνοντας.

° Σαργάνασι: δεσμοῖς.

Σαρδαναπάλλους: ἐν ζ Περσικῶν δύο φησὶ γεγονέναι Καλλισθένης, ἕνα μὲν δραστήριον καὶ γενναῖον, ἄλλον δὲ μαλακόν· ἐν Νίνῳ[2] δ' ἐπὶ τοῦ μνήματος αὐτοῦ τοῦτ' ἐπιγέγραπται· Ἀνακυνδαράξου παῖς Ταρσόν τε καὶ Ἀγχιάλην ἔδειμεν[3] ἡμέρῃ μιῇ· ἔσθιε, πῖνε, ὄχευε, ὡς τά γε ἄλλα οὐδὲ τούτου ἐστὶν ἄξια· τουτέστιν τοῦ τῶν δακτύλων ἀποκροτήματος· τὸ γὰρ ἐφεστὼς τῷ μνήματι ἄγαλμα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας πεποίηται, ὡς ἂν ἀποληκοῦν τοῖς δακτύλοις. ταυτὸ καὶ ἐν Ἀγχιάλῃ τῇ πρὸς Ταρσῷ ἐπιγέγραπται, ἥτις νῦν καλεῖται Ζεφύριον.

Σαρδονίζων: μετὰ πικρίας γελῶν.

Σαρδόνιος γέλως: παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ σφῶν αὐτῶν γελώντων· ἣν Δήμων μὲν διαδέδωκεν, ὅτι οἱ Σαρδὼ κατοικοῦντες, αἰχμαλώτων τε τοὺς καλλίστους καὶ πρεσβυτέρους ὑπὲρ ἑβδομήκοντα

[1] f. 114. c. 2. Σαργάνασι sic.
[2] νίνω
[3] ἄλλῳ δεῖ μὲν

ἔτη τῷ Κρόνῳ ἔθυον, γελῶντας[1] ἕνεκα τοῦ τὸ[2] ἔπανδρον ἐμφῆναι· Τίμαιος δὲ τοὺς ἱκανὸν βεβιωκότας χρόνον ἐν Σαρδοῖ συνωθουμένους σχίζαις ὑπὸ τῶν υἱῶν, εἰς ὃν ἔμελλον θάπτεσθαι βόθρον, γελᾶν· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι μετὰ ἀνοίας· καὶ φασὶν ἄλλοι τε καὶ Κλείταρχος, ἐν Καρχηδόνι ἐν ταῖς μεγάλαις εὐχαῖς παῖδα ταῖς χερσὶ τοῦ Κρόνου ἐπιθέντας· ἵδρυται δὲ χαλκοῦς, προβεβλημένας ἔχων τὰς χεῖρας, ὑφ' ᾧ κρίβανος· ἔπειτα ὑποκαίειν[3] τὸν δὲ συνελκόμενον ὑπὸ τοῦ πυρὸς δοκεῖν γελᾶν· Σιμωνίδης δὲ τοῦ σιαλον τον[4] Ἡφαιστότευκτον Σαρδονίους οὐ βουλομένους περαιῶσαι* πρὸς Μίνωα εἰς πῦρ καθαλλόμενον, ὡς ἂν χαλκοῦν, προστερνιζόμενον ἀναιρεῖν ἐπιχάσκοντας· Σειληνὸς[5] δὲ ἐν δ' τῶν περὶ Συρακόσσας, λάχανον εἶναι παρὰ Σαρδονίοις ἡδὺ, σελίνῳ ἐμφερές· οὗ τοὺς γευσαμένους τάς τε σιαγόνας καὶ τὰς σάρκας αὐτῶν ἀποδάκνειν· ἔνιοι δὲ τοὺς ἐπὶ κακῷ γελῶντας, ὡς καὶ Ὀδυσσέα φησὶν Ὅμηρος·—μείδησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς Σαρδόνιον· καὶ ἐν ἄλλοις·—ἡ δ' ἐγέλασσε Χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν Ἰάνθη.

Σαρείσας: τὰς τῶν χειλῶν σάρκας.

Σάρητον: βαρβαρικὸς χιτών.

Σάρρισσα: εἶδος ἀκοντίου Ἑλληνικοῦ.

Σαρκάζων: μετὰ πικρίας καὶ θυμοῦ γελῶν.

[1] γελῶντες, sed ες punctis damn. et ας statim suprasc.
[2] l. τοῦτο [3] -ει [4] Nota / in m.
* Inc. f. 114. c. 3. [5] σέλινος—συκόσσας—σαρδονοις

Σαρπηδών: μεγάλη· καὶ Σαρπηδόνιον δέσμα, τὸ μέγα.

Σαρπηδὼν ἀκτή: ἄκρα τῆς Θράκης· κρατίστην· μεγάλην· καὶ νῆσος πρὸς τῷ Ὠκεανῷ, ἐν ᾗ αἱ Γοργόνες.[1]

Σαρωνία: Ἄρτεμις· ἀπὸ τοῦ ἐν Τροιζῆνι[2] Σαρωνικοῦ πελάγους.

Σάσσειν: καθοπλίζειν.

Σάτραι: σατράπαι.

Σασσέτω: καθοπλιζέτω· παρὰ τὴν σάγην.

Σάτραι: Αἰθιόπων γένος.

Σατράπης: ἀρχηγός· στρατηγός.

Σατυρικὰ δράματα:[3] πλείονα ἦν ἔθος ὑποκρίνεσθαι, ἐν οἷς μεταξὺ ταῦτα ἐμίγνυον πρὸς διάχυσιν.

Σάτυρος: χορευτής.

Σαῦλον: τρυφερόν.

Σαυλοῦσθαι: θρύπτεσθαι· ἁβρύνεσθαι.

Σαύνιον: ἀκόντιον βαρβαρικόν.

Σαυρωτῆρσιν: τοῖς στύραξιν· τοῖς[4] ὄπισθε τῶν δοράτων.

Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀστυδάμας ποτέ: Ἀστυδάμα τῷ Μορσίμου εὐημερήσαντι ἐπὶ τραγωιδίας διδασκαλίαι Παρθενοπαίου δοθῆναι ὑπ' Ἀθηναίων εἰκόνος ἀνάθεσιν ἐν θεάτρωι· τὸν δὲ* εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα ποιῆσαι[5] ἀλαζονικὸν τοῦτο· Εἴθ' ἐγὼ ἐν κείνοις γενόμην,[6] ἢ κεῖνοι ἅμ' ἡμῖν, Οἳ γλώσσης

[1] -ναις
[2] τρυζ.
[3] Σατυρικά: μετὰ π.
[4] τῶν
* Inc. f. 114. c. 3.
[5] δι' addit.
[6] γενοίμην

τερπνῆς πρῶτα δοκοῦσι[1] φέρειν· Ὡς ἐπ' ἀληθείας ἐκρίθην ἀφεθεὶς παράμιλλος· Νῦν δὲ χρόνῳ προέχουσ', ᾧ φθόνος οὐχ ἕπεται· διὰ γοῦν τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀλαζονείαν παραιτήσασθαι τὴν ἐπιγραφήν· καὶ παροιμία παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐγένετο, ὡς παρὰ Φιλήμονι· λέγεται δὲ καὶ κατὰ ἀποκοπὴν τὸ, σαυτὴν ἐπαινεῖς.

Σάφα: σαφῶς· φανερῶς.

Σαφήνισον: σαφέστερον λέγε.[2]

Σαφής: ἀντὶ τοῦ σαφοῦς.

Σβέσαι: παῦσαι.

Σέβας: τιμή· ἔκπληξις.

Σεβίζει: σέβεται.

Σεβαστός: προσκυνητός.

Σέδας: καθέδρας.

Σέες: οὐχὶ σῆτες· καὶ αἱ πτώσεις σέων· σῆσιν· σέας· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σείεις: διασείεις· συκοφαντεῖς.

Σεῖν: τὸ λεγόμενον τοῖς παιδίοις ὑπὸ τῶν τροφῶν, ὅτ' ἂν αὐτὰ βούλωνται οὐρῆσαι· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σειραφόρον ἵππον: * * *[3]

Σεμνά: τὰ[4] ἄρρητα μυστήρια· οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ ἡσύχου καὶ καταστύγνου.

Σειραῖς: λεπτοῖς ἱμᾶσιν.

Σειρὴν μὲν φίλον ἀγγέλλει· ξεῖνον δὲ μέλισσα: σει-

[1] δουκουσ (i. e. -σης)—ἐκρίθη—προσεχούσαις, οἷς χρόνος
[2] λέγουσιν
[3] Nulla lacuna.
[4] τί

ρὴν ζῶον ἐστι κηροποιὸν, μελίσσῃι παραπλήσιον.

Σειρῆνας: γυναῖκας τινὰς εὐφώνους γεγενῆσθαι μῦθος πρὶν Ἑλληνικός· αἵτινες ἐν νησίωι καθεζόμεναι οὕτως ἔτερπον τοὺς παραπλέοντας διὰ τῆς εὐφωνίας, ὥστε κατέχειν ἐκεῖ μέχρι θανάτου· εἶχον δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ θώρακος καὶ ἄνω, εἶδος στρουθῶν· τὰ δὲ κάτω, γυναικῶν.

Σειρῆνες: αἱ τῆς ψυχῆς ἐναρμόνιοι καὶ μουσικαὶ δυνάμεις.

Σειρίδες: αἱ σειραί.

Σειρῆνα: σείριον ἐκάλουν λεπτὸν ἱμάτιον* ἀσπάθητον, οἷον θέριστρον· καθὰ φασὶν οἱ γλωσσογράφοι· καὶ σειρὴν δὲ, ὁ λεπτὸς καὶ διαφανὴς χιτὼν, εὔθετός τε ὅτε ἐστὶν ὁ Σείριος· ἔστι δὲ καὶ Σειρὶς πόλις Ἰταλικὴ, καὶ τάχα τὰ ἔνθεν ὑφάσματα, εἴ τινα ἄλλα, Λυκοῦργος εἶπεν ἐν τωῖ περὶ τῆς διοικήσεως· ἐν ἐνίοις μὲν χωρὶς τοῦ ῑ γράφεται, σερῆνα.

Σέρρειον τεῖχος: καὶ Σέρριον[1] ὀνόματα χωρίων.

Σείριος: κυρίως τὸν τοῦ κυνός· ὅτε δὲ καὶ τοὺς ἄλλους ἀστέρας.

Σειροί: αἱ ἐπαύλεις.

Σείρωσις: δέσμευσις· καὶ σειρᾶν, τὸ δεσμεῖν.

Σεῖσαι: τὸ συκοφαντῆσαι· ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρυα σειόντων· Τηλεκλείδης Ἀμφικτύοσιν· Ἀλλ' ὦ πάντων ἀστῶν λωῖστοι[2] σεῖσαι καὶ προσκαλέσαν-

* Inc. τιον f. 115. c. 1.

[1] σέρρειον

[2] ὡς π. δὲ τῶν λῶιστοισ (sic)

τας Παύσασθε[1] δικῶν ἀλληλοφάγων· Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν· Ἔσειον· ᾔτουν χρήματ'· ἠπείλουν· πάλιν Ἐσυκοφάντουν.[2]

Σεισάχθεια: χρεωκοπία[3] δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν· ἣν εἰσηγήσατο Σόλων· εἴρηται δὲ παρ' ὅσον ἔθος ἦν Ἀθήνησι τοὺς ὀφείλοντας τῶν πενήτων σώματι ἐργάζεσθαι τοῖς χρήσταις· ἀποδόντας δὲ οἱονεὶ τὸ ἄχθος ἀποσείσασθαι· ὡς Φιλόχορος δὲ δοκεῖ, ἀποψηφισθῆναι[4] τὸ ἄχθος.

Σελαγεῖν:[5] φλέγειν· ἀπὸ τοῦ σέλαος.

Σέλας: πῦρ· ἢ τὸν κεραυνόν· καὶ τὸ φῶς τῆς σελήνης· ἢ λαμπηδών.

Σελατοῦλαν: δαΐδαν τὴν καιομένην καὶ λάμπουσαν.

Σελάχια: τὰ ἔσω λεχάζοντα καὶ λοχεύοντα· ὠοτοκοῦντα γὰρ πρότερον ἐν ἑαυτοῖς, εἶτα ζωοτοκεῖ· τοιαῦτα δὲ τὰ χονδρώδη καὶ ἀλέπιδα· καὶ σελάχια βραχέως· οὕτως Εὔπολις.

Σελήνας: Ἴσιδος τῆς λαμπηδόνος· τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ πέμματος.

Σελήνη: πόπανον ὅμοιον τῷ ἀστέρι· τὸ δ' αὐτὸ καὶ *σεληνίς· καὶ ἐπισελήνιον· καὶ ἀρεστὴρ καὶ βοῦς καλεῖται.

Σελάχιον: ἰχθύδιον, ὃ μόνον ζωοτοκεῖ, πρῶτον ὠοτοκῆσαν ἐν αὑτῷ πλὴν βατράχου· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔσω λεχώζειν· Καλλίστρατος δὲ τὸ τοῦ ἰχθύος κόπαιον·[6] λέγεται δὲ καὶ μαλάχιον.

1 παύσασθαι 2 ἐ. π. 3 χρεοκ.
4 Nescio an ἀποψ. 5 Σελάγειν
* Inc. f. 115. c. 2. 6 κόπεον

Σελίδες: τὰ μεταξὺ διαφράγματα τῶν διαστημάτων τῆς νεώς· ὡς καὶ ἐν τοῖς βιβλίοις τὰ μεταξὺ τῶν παραγραφῶν.

Σέλινον: τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

Σελίνου στέφανος: πένθιμος· τὸ γὰρ σέλινον[1] πένθεσι προσήκει· ὡς ἔφη καὶ Δοῦρις ἐν τῶι περὶ ἀγώνων.

Σελευκίς: ὄρνεόν ἐστιν εὔπεπτον καὶ ἀκόρεστον καὶ πανοῦργον.

Σελλασία: τόπος τῆς Λακωνικῆς.

Σελμῶν: σανίδων.

Σεμναὶ θεαί: κατ' εὐφημισμὸν αἱ Ἐρινύες·[2] ὥσπερ αἱ αὐταὶ καὶ Εὐμενίδες ἐκαλοῦντο· ἦσαν δὲ τρεῖς.

Σεμναὶ θεαί: οὕτως καλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὰς Ἐρινύας.

Σεμνομυθοῦσιν: ὑπερηφανεύονται ἐν λόγοις.

Σεμνόν: ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ λέγουσιν· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου τιθέασιν· Εὐριπίδης Μηδείαι·[3]—οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν Σεμνοὺς γεγῶτας· καὶ ἐν Ἱππολύτωι· Μισεῖν τὸ σεμνὸν καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον· καὶ τὸ ἔνδοξον·[4] Πῶς οὐ σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις· καὶ τὸ μέγα.

Σεμνόν: μέγα· ἔνδοξον· ἀξιωματικόν, ὑπερήφανον.

Σεμνυνόμενος: κομπάζων.

Σεπτά: θαυμαστά.

Σέριφον: τὴν Λακεδαίμονα· διὰ τὸ σκληρῶς ζῆν· καὶ χρησμὸς αὐτοῖς ἐξέπεσεν.

[1] τὸ γὰρ σελίνου (sic)

[2] Vox in litura ab eodem.

[3] μειδίαι—γεγότας

[4] εὐριπίδης ἱππολύτωι addit ms. tum οὐ pro σύ.

Σέρφοι: αἱ πτερωτοὶ μύρμηκες* οὓς ἡμεῖς νύμφας· οὕτω Δίδυμος· Κάσσιος δὲ Λογγῖνος· σέρφος πτηνόν τι μακρὸν κώνωπι ἐμφερὲς κατὰ τὸ μέγεθος· μετὰ δὲ τοῦ τ, στέρφνους φησὶν εἶναι τοὺς πτερωτοὺς μύρμηκας.

Σέσακται: ἔσταλται.

Σεσάχθαι: καθωπλίσθαι.[1]

Σεσέλλισαι:[2] μάτην ἐπῆρσαι· ἀπ' Αἰσχίνου τοῦ Σέλλου· ὃς ἦν κομπαστὴς καὶ ἀλαζὼν, ἔν τε τῷ διαλέγεσθαι καὶ ἐν τῷ προσποιεῖσθαι πλουτεῖν· Λυκόφρων δ' ἀπέδωκε τὸ σελλίζεσθαι, ἀντὶ τοῦ ψελλίζεσθαι.

Σεσήκασμαι: οἷον ὡς βόσκημα.[3]

Σεσημασμένῳ: ἀντὶ τοῦ ἐσφραγισμένῳ· Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος.

Σέσηρεν: κέχηνε· διήνοιγεν.

Σεσηρέναι: καὶ σαρκάζειν· τὸ τοὺς ὀδόντας φαίνειν ἐπὶ διαμωκήσει.

Σεσοβημένος:[4] ἄτακτος τὴν κίνησιν· τεθορυβημένος· τεταραγμένος.

Σεσωρευμένον: βεβαρημένον.

Σέσωται καὶ σεσωμένος: οἱ παλαιοὶ ἄνευ τοῦ σ· καὶ διεζωμένοι φησὶ Θουκυδίδης· οἱ δὲ νεώτεροι σέσωσμαι· ἐπ' ἐνίων ἁπλῶς παραλείπουσι τὸ σ· κεκλειμένον· πεπρημένον.

Σεύθης:[5] εἷς τῶν ἐν Θράκῃ βασιλέων.

* Inc. f. 115. c. 3.
[1] καθο.
[2] Σεσάλλισαι
[3] βόκημα sic
[4] Videtur -νου, sed voluit -νος
[5] Σέφθης

Σαλοῦσα : φροντίζουσα· σάλα γὰρ ἡ φροντίς.

Σαλπίττει : ἀντὶ τοῦ σαλπίζει.

Σάμακα : Ἐρατοσθένης ἀπέδωκε τὸν φορμόν· ἄμεινον δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον· οὕτως Λύσιππος.

Σάμαιναι :[1] πλοῖα σάμια ὗσιν ἐμφερεῖς τὰς πρώρας ἔχοντα.

Σαμακιν : κομάρου τι γένος τοῖς νεωτέροις.

Σάμβαλα : ὑποδήματα.

Σαμβύκη : εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ.

Σαμιακὸν τρόπον : Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις· εἰσυαμιαν ἐπισκώπτων μιννύω/[2] ναυσὶ γὰρ ἐμφερεῖς εἶχε τὰς πρώρας τὰ τῶν Σαμίων πλοῖα, ὡς Χοιρίλοχος ὁ Σάμιος.

Σαμικόν : ἀντὶ τοῦ Σάμιον.

Σαμίων ὁ δῆμος (ἐστὶν,)[3] ὡς πολυγράμματος : Ἀριστοφάνης[4] Βαβυλωνίοις· ἐπισκώπτων τοὺς ἐστιγμένους· οἱ γὰρ Σάμιοι καταπονηθέντες ὑπὸ τῶν τυράννων, σπάνει τῶν πολιτευομένων, ἐπέγραψαν τοῖς δούλοις ἐκ πέντε στατήρων τὴν ἰσοπολιτείαν·[5] ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ· ἢ ὅτι παρὰ Σαμίοις εὑρέθη πρώτοις τὰ κδ' γράμματα ὑπὸ Καλλιστράτου, ὡς Ἄνδρων ἐν Τρίποδι· τοὺς δὲ Ἀθηναίους ἔπεισε χρῆσθαι τοῖς τῶν Ἰώνων γράμμασιν* ἄρχειν· οἱ δ' Ἀθηναίοις ἐπὶ ἄρχοντος

[1] Accent. om. Tum σαμιαυσιν, eraso accentu (circumflexo, ut videtur) supra υ. Legendum Σάμια· ὑσὶ—

[2] Nota in marg. Versus incipit χοις, desinit μιννύω, sine lacuna. Corruptela igitur, non defectus, indicatur.

[3] Om. ἐστιν

[4] -νοις (sic)

[5] εἴσω π:

* Inc. σιν f. 114. c. 1.

Εὐκλείδου· τοὺς δὲ Βαβυλωνίους ἐδίδαξε διὰ Καλλιστράτου Ἀριστοφάνης ἔτεσι πρὸ τοῦ Εὐκλείδου καὶ ἐπὶ Εὐκλέους· περὶ δὲ τοῦ πείσαντος ἱστορεῖ Θεόπομπος· οἱ δὲ ὅτι Ἀθηναῖοι μὲν τοὺς ληφθέντας ἐν πολέμῳ Σαμίους ἔστιζον γλαυκὶ, Σάμιοι τῇ Σαμαίνῃ, ὅ ἐστι πλοῖον[1] δίκροτον ὑπὸ Πολυκράτους πρῶτον παρασκευασθὲν τοῦ Σαμίων τυράννου, ὡς Λυσίμαχος ἐν β′ Νοστῶν· τὸ δὲ πλάσμα Δούριδος· οἱ δὲ τὴν Σάμαιναν[2] νόμισμα εἶναι.

Σαμφόρας: ἵππος χαρακτῆρα ἔχων ἐγκεκαυμένον σίγμα, ὡς κοππατίας καὶ βουκέφαλος.

Σανδαλοθήκην: οὐ σανδανοθήκην λέγουσιν.

Σάνδυξ: χρῶμα κόκκινον.

Σανίδα: τὸ δεσμωτικὸν ξύλον.

Σανίδα: τὸ λεύκωμα ὅπου αἱ δίκαι λέγονται.

Σαννίονον: τὸ αἰδοῖον· ἀντικέρκιον· παρὰ τὸ τῇ κέρκῳ σαίνειν.

Σανίς: καὶ ἐν ᾗ τοὺς κακούργους ἔδουν, καὶ ἐν ᾗ τὰς δίκας ἐνεχάραττον· τὸ μὲν ἐν Θεσμοφοριαζούσαις· τὸ δὲ ἐν Σφηξὶ[3] δεδήλωται.

Σανναν:[4] τὸν μωρόν· οὕτως Κρατῖνος.

Σάξας: ἀντὶ τοῦ[5] ἁμάξας· οὕτως Εὔπολις.

Σαπέρδης: ἰχθὺς ὁ κορακῖνος.

Σαπρόν: οὐ τὸ μοχθηρὸν καὶ φαῦλον· ἀλλὰ τὸ παλαιόν· Εὔπολις.

[1] γλαυκισαμιοι τῇ σαμενης ἐστι ποιον

[2] σάμαινα

[3] σφιγξὶ

[4] Σάννὰν sic, αν compend. i. e. Σάνναν, opinor.

[5] τοῦ om.

Σάπαι: ἔθνος Θράκιον.

Σάραβον: τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον οἱ κωμικοὶ καλοῦσι· καὶ σάκταν· καὶ σάβυτταν· καὶ σέλινον· καὶ ταῦρον καὶ ἕτερα πολλά.

Σαράβαρα: ἐσθὴς Περσική· ἔνιοι δὲ λέγουσι βρακία.

Σαβαρίχη: γυναικὸς αἰδοῖον.

Σάραπις: χιτὼν Περσικὸς μεσόλευκος.

Σάραφιν: ἐμπρηστάς· ἔμπυρα στόματα· ἢ θερμαίνοντας.

* Σαργάναισι: δεσμοῖς.

Σαρδαναπάλους: ἐν β' Περσικῶν δύο φησὶ γεγονέναι Καλλισθένης, ἕνα[1] μὲν δραστήριον καὶ γενναῖον, ἄλλον δὲ μαλακόν· ἐν Νίνῳ[2] δ' ἐπὶ τοῦ μνήματος αὐτοῦ τοῦτ' ἐπιγέγραπται· Ἀνακυνδαράξου παῖς Ταρσόν τε καὶ Ἀγχιάλην ἔδειμεν[3] ἡμέρῃ μιῇ· ἔσθιε, πῖνε, ὄχευε, ὡς τά γε ἄλλα οὐδὲ τούτου ἐστὶν ἄξια· τουτέστιν τοῦ τῶν δακτύλων ἀποκροτήματος· τὸ γὰρ ἐφεστὼς τῷ μνήματι ἄγαλμα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας πεποίηται, ὡς ἂν ἀποληκοῦν τοῖς δακτύλοις· ταυτὸ καὶ ἐν Ἀγχιάλῳ τῇ πρὸς Ταρσῷ ἐπιγέγραπται, ἥτις νῦν καλεῖται Ζεφύριον.

Σαρδάζων: μετὰ πικρίας γελῶν.

Σαρδόνιος γέλως: παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ σφῶν αὐτῶν γελώντων· ἣν Δήμων μὲν διαδοθῆναι, ὅτι οἱ Σαρδόνα κατοικοῦντες, αἰχμαλώτων τε τοὺς καλλίστους καὶ πρεσβυτέρους ὑπὲρ ἑβδομήκοντα

* Inc. f. 114. c. 2. Σαργάνεφι sic.

[1] ἔνιοι   [2] νίννω   [3] λλην ἴδει μὲν

ἔτη τῷ Κρόνῳ ἔθυον, γελῶντας[1] ἕνεκα τοῦ τὸ[2] ἔπανδρον ἐμφῆναι· Τιμαῖος δὲ τοὺς ἱκανὸν βεβιωκότας χρόνον ἐν Σαρδοῖ συνωθουμένους σχίζαις ὑπὸ τῶν υἱῶν, εἰς ὃν ἔμελλον θάπτεσθαι βόθρον, γελᾶν· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι μετὰ ἀνοίας· καί φασιν ἄλλοι τε καὶ Κλείταρχος, ἐν Καρχηδόνι ἐν ταῖς μεγάλαις εὐχαῖς παῖδα ταῖς χερσὶ τοῦ Κρόνου ἐπιθέντας· ἵδρυται δὲ χαλκοῦς, προβεβλημένας ἔχων τὰς χεῖρας, ὑφ' ᾧ κρίβανος· ἔπειτα ὑποκαίειν·[3] τὸν δὲ συνελκόμενον ὑπὸ τοῦ πυρὸς δοκεῖν γελᾶν· Σιμωνίδης δὲ τοῦ σιαλον τον[4] Ἡφαιστότευκτον Σαρδονίους οὐ βουλομένους περαιῶσαι* πρὸς Μίνωα εἰς πῦρ καθαλλόμενον, ὡς ἂν χαλκοῦν, προστερνιζόμενον ἀναιρεῖν ἐπιχάσκοντας· Σειληνὸς[5] δὲ ἐν δ' τῶν περὶ Συρακόσσας, λάχανον εἶναι παρὰ Σαρδονίοις ἡδὺ, σελίνῳ ἐμφερές· οὗ τοὺς γευσαμένους τάς τε σιαγόνας καὶ τὰς σάρκας αὐτῶν ἀποδάκνειν· ἔνιοι δὲ τοὺς ἐπὶ κακῷ γελῶντας, ὡς καὶ Ὀδυσσέα φησὶν Ὅμηρος·—μείδησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς Σαρδόνιον· καὶ ἐν ἄλλοις·—ἡ δ' ἐγέλασσε Χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν Ἰάνθη.

Σαρείσας: τὰς τῶν χειλῶν σάρκας.

Σάρητον: βαρβαρικὸς χιτών.

Σάρρισσα: εἶδος ἀκοντίου Ἑλληνικοῦ.

Σαρκάζων: μετὰ πικρίας καὶ θυμοῦ γελῶν.

[1] γελῶντες, sed ες punctis damn. et ας statim suprasc.
[2] l. τοῦτο [3] -ει [4] Nota / in m.
* Inc. f. 114. c. 3. [5] σέλινος—συκόσσας—σαρδονοις

Σαρπηδών: μεγάλη· καὶ Σαρπηδόνιον δέσμα, τὸ μέγα.

Σαρπηδὼν ἀκτή: ἄκρα τῆς Θράκης· κρατίστην· μεγάλην· καὶ νῆσος πρὸς τῶι Ὠκεανῶι, ἐν ἧι αἱ Γοργόνες.[1]

Σαρωνία: Ἄρτεμις· ἀπὸ τοῦ ἐν Τροιζῆνι[2] Σαρωνικοῦ πελάγους.

Σάσσειν: καθοπλίζειν.

Σάτραι: σατράπαι.

Σασσέτω: καθοπλιζέτω· παρὰ τὴν σάγην.

Σάτραι: Αἰθιόπων γένος.

Σατράπης: ἀρχηγός· στρατηγός.

Σατυρικὰ δράματα:[3] πλείονα ἦν ἔθος ὑποκρίνεσθαι, ἐν οἷς μεταξὺ ταῦτα ἐμίγνυον πρὸς διάχυσιν.

Σάτυρος: χορευτής.

Σαῦλον: τρυφερόν.

Σαυλοῦσθαι: θρύπτεσθαι· ἁβρύνεσθαι.

Σαύνιον: ἀκόντιον βαρβαρικόν.

Σαυρωτῆρσιν: τοῖς στύραξιν· τοῖς[4] ὄπισθε τῶν δοράτων.

Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀστυδάμας ποτέ: Ἀστυδάμα τῶι Μορσίμου εὐημερήσαντι ἐπὶ τραγωιδίας διδασκαλίαι Παρθενοπαίου δοθῆναι ὑπ' Ἀθηναίων εἰκόνος ἀνάθεσιν ἐν θεάτρωι· τὸν δὲ* εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα ποιῆσαι[5] ἀλαζονικὸν τοῦτο· Εἴθ' ἐγὼ ἐν κείνοις γενόμην,[6] ἢ κεῖνοι ἅμ' ἡμῖν, Οἳ γλώσσης

[1] -ναις [2] τρυζ.
[3] Σατυρικά: μετὰ π. [4] τῶν
* Inc. f. 114. c. 3. [5] δι' addit. [6] γενοίμην

τερπνῆς πρῶτα δοκοῦσι[1] φέρειν· Ὡς ἐπ' ἀληθείας ἐκρίθην ἀφεθεὶς παράμιλλος· Νῦν δὲ χρόνῳ προέχουσ', αἷ φθόνος οὐχ ἕπεται· διὰ γοῦν τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀλαζονείαν παραιτήσασθαι τὴν ἐπιγραφήν· καὶ παροιμία παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ἐγένετο, ὡς παρὰ Φιλήμονι· λέγεται δὲ καὶ κατὰ ἀποκοπὴν τὸ, σαυτὴν ἐπαινεῖς.

Σάφα: σαφῶς· φανερῶς.

Σαφήνισον: σαφέστερον λέγε.[2]

Σαφής: ἀντὶ τοῦ σαφοῦς.

Σβέσαι: παῦσαι.

Σέβας: τιμή· ἔκπληξις.

Σεβίζει: σέβεται.

Σεβαστός: προσκυνητός.

Σέδας: καθέδρας.

Σέες: οὐχὶ σῆτες· καὶ αἱ πτώσεις σέων· σῆσιν· σέας· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σείεις: διασείεις· συκοφαντεῖς.

Σεῖν: τὸ λεγόμενον τοῖς παιδίοις ὑπὸ τῶν τροφῶν, ὅτ' ἂν αὐτὰ βούλωνται οὐρῆσαι· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σειραφόρον ἵππον: * * *[3]

Σεμνά: τὰ[4] ἄρρητα μυστήρια· οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ ἡσύχου καὶ καταστύγνου.

Σειραῖς: λεπτοῖς ἱμᾶσιν.

Σειρὴν μὲν φίλον ἀγγέλλει· ξεῖνον δὲ μέλισσα: σει-

[1] δουκουσ (i. e. -σης)—ἐκρίθη—προσεχούσαις, οἷς χρόνος
[2] λέγουσιν
[3] Nulla lacuna.
[4] τί

ρὴν ζῷον ἐστι κηροποιὸν, μελίσσηι παραπλήσιον.

Σειρῆνας: γυναῖκας τινὰς εὐφώνους γεγενῆσθαι μῦθος πρὶν Ἑλληνικός· αἵτινες ἐν νησίωι καθεζόμεναι οὕτως ἔτερπον τοὺς παραπλέοντας διὰ τῆς εὐφωνίας, ὥστε κατέχειν ἐκεῖ μέχρι θανάτου· εἶχον δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ θώρακος καὶ ἄνω, εἶδος στρουθῶν· τὰ δὲ κάτω, γυναικῶν.

Σειρῆνες: αἱ τῆς ψυχῆς ἐναρμόνιοι καὶ μουσικαὶ δυνάμεις.

Σειρίδες: αἱ σειραί.

Σειρῆνα: σείριον ἐκάλουν λεπτὸν ἱμάτιον* ἀσπάθητον, οἷον θέριστρον· καθὰ φασὶν οἱ γλωσσογράφοι· καὶ σειρὴν δὲ, ὁ λεπτὸς καὶ διαφανὴς χιτὼν, εὔθετός τε ὅτε ἐστὶν ὁ Σείριος· ἔστι δὲ καὶ Σειρὶς πόλις Ἰταλικὴ, καὶ τάχα τὰ ἔνθεν ὑφάσματα, εἴ τινα ἄλλα, Λυκοῦργος εἶπεν ἐν τωῖ περὶ τῆς διοικήσεως· ἐν ἐνίοις μὲν χωρὶς τοῦ ῑ γράφεται, σερῆνα.

Σέρρειον τεῖχος: καὶ Σέρριον·[1] ὀνόματα χωρίων.

Σείριος: κυρίως τὸν τοῦ κυνός· ὅτε δὲ καὶ τοὺς ἄλλους ἀστέρας.

Σειροί: αἱ ἐπαύλεις.

Σείρωσις: δέσμευσις· καὶ σειρᾶν, τὸ δεσμεῖν.

Σεῖσαι: τὸ συκοφαντῆσαι· ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρυα σειόντων· Τηλεκλείδης Ἀμφικτύοσιν· Ἀλλ' ὦ πάντων ἀστῶν λωῖστοι[2] σεῖσαι καὶ προσκαλέσαν-

* Inc. τιον f. 115. c. 1.

[1] σέρρειον

[2] ὡς π. δὲ τῶν λῶιστοισ (sic)

τας Παύσασθε' δικῶν ἀλληλοφάγων· Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν· Ἔσειον· ἤτουν χρήματ'· ἠπείλουν· πάλιν Ἐσυκοφάντουν.[2]

Σεισάχθεια: χρεωκοπία[3] δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν· ἣν εἰσηγήσατο Σόλων· εἴρηται δὲ παρ' ὅσον ἔθος ἦν Ἀθήνησι τοὺς ὀφείλοντας τῶν πενήτων σώματι ἐργάζεσθαι τοῖς χρήσταις· ἀποδόντας δὲ οἱονεὶ τὸ ἄχθος ἀποσείσασθαι· ὡς Φιλόχορος δὲ δοκεῖ, ἀποψηφισθῆναι[4] τὸ ἄχθος.

Σελαγεῖν:[5] φλέγειν· ἀπὸ τοῦ σέλανος.

Σέλας: πῦρ· ἢ τὸν κεραυνόν· καὶ τὸ φῶς τῆς σελήνης· ἢ λαμπηδών.

Σελατοῦλαν: δαΐδαν τὴν καιομένην καὶ λάμπουσαν.

Σελάχια: τὰ ἔσω λεχάζοντα καὶ λοχεύοντα· ὠοτοκοῦντα γὰρ πρότερον ἐν ἑαυτοῖς, εἶτα ζωοτοκεῖ· τοιαῦτα δὲ τὰ χονδρώδη καὶ ἀλέπιδα· καὶ σελάχια βραχέως· οὕτως Εὔπολις.

Σελήνας: Ἴσιδος τῆς λαμπηδόνος· τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ πέμματος.

Σελήνη: πόπανον ὅμοιον τῷ ἀστέρι· τὸ δ' αὐτὸ καὶ *σεληνίς· καὶ ἐπισελήνιον· καὶ ἀρεστὴρ καὶ βοῦς καλεῖται.

Σελάχιον: ἰχθύδιον, ὃ μόνον ζωοτοκεῖ, πρῶτον ὠοτοκῆσαν ἐν αὐτῷ πλὴν βατράχου· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔσω λεχώζειν· Καλλίστρατος δὲ τὸ τοῦ ἰχθύος κόπαιον·[6] λέγεται δὲ καὶ μαλάχιον.

[1] παύσασθαι   [2] ἠ. π.   [3] χρεοκ.
[4] Nescio an ἀποψ.   [5] Σελάγειν
* Inc. f. 115. c. 2.   [6] κόπεον

Σελίδες: τὰ μεταξὺ διαφράγματα τῶν διαστημάτων τῆς νεώς· ὡς καὶ ἐν τοῖς βιβλίοις τὰ μεταξὺ τῶν παραγραφῶν.

Σέλινον: τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

Σελίνου στέφανος: πένθιμος· τὸ γὰρ σέλινον[1] πένθεσι προσήκει· ὡς ἔφη καὶ Δοῦρις ἐν τῶι περὶ ἀγώνων.

Σελευκίς: ὄρνεόν ἐστιν εὔπεπτον καὶ ἀκόρεστον καὶ πανοῦργον.

Σελλασία: τόπος τῆς Λακωνικῆς.

Σελμῶν: σανίδων.

Σεμναὶ θεαί: κατ' εὐφημισμὸν αἱ Ἐρινύες·[2] ὥσπερ αἱ αὐταὶ καὶ Εὐμενίδες ἐκαλοῦντο· ἦσαν δὲ τρεῖς.

Σεμναὶ θεαί: οὕτως καλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὰς Ἐρινύας.

Σεμνομυθοῦσιν: ὑπερηφανεύονται ἐν λόγοις.

Σεμνόν: ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ λέγουσιν· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου τιθέασιν· Εὐριπίδης Μηδείαι·[3]—οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας· καὶ ἐν Ἱππολύτωι· Μισεῖν τὸ σεμνὸν καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον· καὶ τὸ ἔνδοξον·[4] Πῶς οὐ σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις· καὶ τὸ μέγα.

Σεμνόν: μέγα· ἔνδοξον· ἀξιωματικόν, ὑπερήφανον.

Σεμνυνόμενος: κομπάζων.

Σεπτά: θαυμαστά.

Σέριφον: τὴν Λακεδαίμονα· διὰ τὸ σκληρῶς ζῆν· καὶ χρησμὸς αὐτοῖς ἐξέπεσεν.

[1] τὸ γὰρ σελίνου (sic)
[2] Vox in litura ab eodem.
[3] μειδίαι—γεγότας
[4] εὐριπίδης ἱππολύτωι addit ms. tum οὐ pro σύ.

Σέρφοι: αἱ πτερωτοὶ μύρμηκες* οὓς ἡμεῖς νύμφας· οὕτω Δίδυμος· Κάσσιος δὲ Λογγῖνος· σέρφος πτηνόν τι μακρὸν κώνωπι ἐμφερὲς κατὰ τὸ μέγεθος· μετὰ δὲ τοῦ τ̄, στέρφνους φησὶν εἶναι τοὺς πτερωτοὺς μύρμηκας.

Σέσακται: ἔσταλται.

Σεσάχθαι: καθωπλίσθαι.[1]

Σεσέλλισαι:[2] μάτην ἐπῆρσαι· ἀπ' Αἰσχίνου τοῦ Σέλλου· ὃς ἦν κομπαστὴς καὶ ἀλαζὼν, ἔν τε τῷ διαλέγεσθαι καὶ ἐν τῷ προσποιεῖσθαι πλουτεῖν· Λυκόφρων δ' ἀπέδωκε τὸ σελλίζεσθαι, ἀντὶ τοῦ ψελλίζεσθαι.

Σεσήκασμαι: οἷον ὡς βόσκημα.[3]

Σεσημασμένω: ἀντὶ τοῦ ἐσφραγισμένως· Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος.

Σέσηρεν: κέχηνε· διήνοιγεν.

Σεσηρέναι: καὶ σαρκάζειν· τὸ τοὺς ὀδόντας φαίνειν ἐπὶ διαμωκήσει.

Σεσοβημένος:[4] ἄτακτος τὴν κίνησιν· τεθορυβημένος· τεταραγμένος.

Σεσωρευμένον: βεβαρημένον.

Σέσωται καὶ σεσωμένος: οἱ παλαιοὶ ἄνευ τοῦ σ̄· καὶ διεζωμένοι φησὶ Θουκυδίδης· οἱ δὲ νεώτεροι σέσωσμαι· ἐπ' ἐνίων ἁπλῶς παραλείπουσι τὸ σ̄· κεκλειμένον· πεπρημένον.

Σεύθης:[5] εἷς τῶν ἐν Θράκῃ βασιλέων.

* Inc. f. 115. c. 3.
1 καθο.
2 Σεσάλλισαι
3 βόκημα sic
4 Videtur -νου, sed voluit -νος
5 Σέφθης

Σέφθησαν: καὶ οἱ τραγικοί· καὶ Πλάτων Φαίδρῳ· ἀντεσεβάσθησαν.

Σέων: σητῶν· οὕτως Ἕρμιππος.

Σηγάνιοι πυροί: οἱ τῷ ἔαρι σπειρόμενοι τριμηναῖοι λέγονται.

Σηκίδες: τὰ οἰκογενῆ παιδισκάρια· κυρίως δὲ σηκύλη καὶ σηκὶς, ἡ ἐν ἀγρῷ ταμιεῖον φυλάττουσα.

Σηκιννίς: Σατυρικὴ ὄρχησις· ἐμμέλεια δὲ τραγική· κάρδαξ δὲ κωμική· ὡς Ἀριστόξενος ἐν α' περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως.

*Σηκοί: αἱ τῶν βοσκημάτων ἐπαύλεις· παρὰ τὸ σώζειν.

Σηκός: ὁ ἐνδότερος οἶκος τοῦ ἱεροῦ· ναός· οἶκος· τάφος.

Σηκός: τάττουσι τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ ἐλαίας· λέγει γὰρ Λυσίας· ὃς δύο ἔτη ἐγεώργησεν οὔτε ἰδίαν ἐλαίαν, οὔτε μορίαν, οὔτε σηκόν· μήποτε οὖν τὰς μὲν[1] ἰδιωτικὰς καλοῦσιν ἐλαίας· τὰς δὲ δημοσίας, μορίας· σηκὸν δὲ, ὡς ἔοικεν, καὶ μορίαν ὀνομάζουσι τὴν αὐτήν.

Σηκός: σημαίνει μὲν τὸ περίφραγμα καὶ τὴν ἔπαυλιν τῶν προβάτων· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἡρῷον· ἔτι δὲ καὶ ἐλαίαν· οὐ μονοστέλεχον, ἀλλὰ πολύκλαδον· ὥστε καὶ καλάμην[2] ἔξωθεν ἔχειν περικεχυμένην καὶ πολλὴν καὶ πυκνήν· ἔνεστι γὰρ ὑπὸ ταῖς τοιαύταις ἐλαίαις καὶ σηκάζεσθαι· ὥστε τρία εἴδη ἐλαίας· καὶ αἱ μὲν γὰρ ἁπλῶς ἐλαῖαι καλοῦνται·

* Inc. f. 115. c. 4.

[1] μὴ

[2] pro λά spatium

αἱ δὲ μορίαι· ὅσαι καὶ ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἦσαν· αἱ δὲ σηκοὶ, αἱ πολύκλαδοι καὶ κομήτριαι· οὐκ ἐξῆν δὲ οὔτε τὰς σηκοὺς, οὔτε τὰς μορίας ἐκκόπτειν· ἢ γὰρ θάνατος ἦν, ἢ ζημία.

Σήλεκτος: χαμαιδικαστής.

Σημαῖαι: σίγνα· προτομαί.

Σημαίνει: ἐπιτάττει.

Σημαίνειν καὶ ἐπισημαίνειν: τὸ σφοδρῶς αὐλεῖν ὥσπερ οἱ σαλπιγκταί· οὕτως Μένανδρος.

Σημαίνειν: τὸ[1] σαλπίζειν ἔλεγον· καὶ τὸ ἐνσημαίνειν.

Σημάντορες: ἐπιτάκτορες· ἡγεμόνες.

Σήμαντρα: σφραγῖδας.

Σημασία: φανέρωσις διὰ σάλπιγγος.

Σήματα: τέρατα· σημεῖα· Ἀττικοὶ δὲ καὶ τὰ μνήματα.

Σήμαχος: δῆμος Ἀντιοχίδος.

Σημεῖα: μίλια.

Σημεῖα: οὕτως λέγουσι τὰς σφραγῖδας Δημοσθένης καὶ ἄλλοι.

Σημεῖον: τὴν σφραγῖδα· καὶ σημαίνεσθαι, τὸ σφραγίζεσθαι.

Σήραγγες: αἱ ὑπὸ γῆν ὑπομήκεις* ἐκρήξεις· οἱονεὶ φλέβες[2] τινὲς οὖσαι τῆς γῆς· ἃς ὑποτρέχον[3]· τὸ ὕδωρ, ζητεῖ διέξοδον· ἐντεῦθεν καὶ σηραγγώδης τόπος εἴρηται ὁ διατετρημένος.

Σηράγγειον: χωρίον τί τοῦ Πειραιῶς.

[1] τὸ om.
[2] φβλεβες sic.
* Inc. f. 116. c. 1. ρ̇ ut hic.
[3] -χων

Σηράγγειον: τόπος τοῦ Πειραιῶς, κτισθεὶς ὑπὸ Σηράγγου· καὶ ἡρῷον ἐν αὐτῷ.

Σήραγξ: χάσμα· κοιλάς· καὶ ὕφαλος πέτρα, ῥήγματα ἔχουσα.

Σῆρες: ἔθνος ἔνθα ἡ μέταξα[1] γίνεται· ἐξ οὗ καὶ Σηρικὰ τὰ ἐκ μετάξης ὑφασμένα λέγεται.

Σήσαμον: μετὰ μέλιτος κεκομμένον, πρῶτον μὲν παρὰ τῷ νυμφίῳ τὸ παλαιὸν ἐδίδοσαν τοῖς ἀπαντῶσι περιιόντες τῶν ἐντίμων ἢ φίλων, ἐπιλέγοντες ὡς παρὰ τοῦ γαμοῦντος ἐστὶν ἢ τῆς γαμουμένης· νῦν δὲ δεῖπνα ποιοῦντες[2] κατ' οἰκίαν διανέμουσι τοῖς κεκλημένοις· ἔστι δὲ ὅτε τὴν σησάμην θέλοντες περιφέρειν δεῦρο πολυτελῆ· ἐν δὲ τοῖς γάμοις ἐδίδοσαν σησάμην, ἐπεὶ πολυγονώτατον σήσαμον.[3]

Σησαμῆν: περισπωμένως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ Σέλευκος· ἡ δὲ χρῆσις ἑτέρως.

Σησαμοῦσι: πλακοῦσιν.

Σθένελος: τραγῳδίας ποιητής· ἐκωμῳδεῖτο δὲ, ὡς τὰ ἀλλότρια σφετεριζόμενος.

Σθεναρός: ἰσχυρός.

Σθένει: δύναται.

Σθένης: ἰσχυρός· κάρτερος.

Σιγηλός: ἄφωνος· σιγηρός.

Σίγειον: πόλις ἐστὶ τῆς Τρωιάδος, οὐκ ἄποθεν τῆς Ἰλίου.

Σιγύνους: τὰ δόρατα.

[1] μετάξα   [2] -ται (ες compend.) [ες written above]

[3] Nov. artic. Σήσαμον: σησαμην (sic) περ.

Σιδίαι: κόκκοι ῥοᾶς.

Σικάριοι: λῃστῶν γένος· σίκας δὲ τὰ ἐπικαμπῆ ξίφη Ῥωμαῖοι καλοῦσιν· οἷς χρώμενοι ἐλέγοντο σικάριοι.

Σικελίζεις: τὸ ἀτηρεύεσθαι παρὰ Ἐπιχάρμῳ· οἱ δὲ πονηρεύεσθαι.

(Σίκλος: ὀβολοὶ εἴκοσι.)[1]

*Σικελὸς ὀμφακίζεται: ἐπὶ τῶν διὰ μικρὰ ὑποπτευόμενα κέρδη μεγάλως βλαπτομένων· δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τὰ ὡραιότερα ἐκλεγομένων τάττεσθαι.

Σίκερα: σκευαστὸν πόμα.

Σίκιννις: Σατυρικὴ ὄρχησις· ἐμμέλεια δὲ τραγική· κόρδαξ δὲ κωμική· ὡς Ἀριστόξενος α' περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως.

Σίκλος: καὶ τὸ ἐναντίον καὶ σταθμὸς βαρβαρικὸς δυνάμενος ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς· οὕτως Σοφοκλῆς.

Σικύαν:[2] τὴν τῶν ἰατρῶν· οὕτως Εὔβουλος.

Σικυῶν: ἀρρενικῶς· Ξενοφῶν.

Σικχός: σκώπτης.

Σικχός: ὁ μικρόσιτος.[3]

Σιλλαίνει: μυλλαίνει·[4] διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτει καὶ μυλλίζει.

Σιληνοί: οἱ Σάτυροι· Εὔπολις.

Σιληποϱδεῖν: τρυφᾶν· καὶ σιληπορδία, ἡ ἄγαν τρυφή.

[1] In inf. marg. a m. antiq.

* Inc. f. 116. c. 2.

[2] Accent. om.

[3] ὁ μι/σῖτος i. e. ὁ μικρὸς σῖτος

[4] λ semel.

Σιλλοῦν: τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα παραφέρειν· οὕτως Ἄρχιππος.

Σίλφιον: πᾶν τὸ ξηρὸν καὶ κοῦφον λέγουσιν· τοιοῦτος γὰρ ὁ τοῦ σιλφίου καυλός· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σιμαίθα: Μεγαρικὴ ἑταίρα.

Σίμβλοι: θῆκαι τῶν μελισσῶν.

Σιμικίνθιον: φακιόλιον· ἢ σουδάριον.

Σιμόν: ἅπαντες· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σιμός: Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· εἷς τῶν Ἀλευάδων οὗτός ἐστι, τῶν δοκούντων συμπράξαι τωῖ Μακεδόνι.

Σίμυλος: Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος φησίν· ἀλλὰ μισθώσας ἑαυτὸν τοῖς βαρυστόνοις ὑποκριταῖς, Σιμύλω καὶ Σωκράτηι.

Σίμων: ὄνομα κύριον.

Σινάμωρος: ἐν τωῖ ᾱ,[1] οὐχὶ σινέμωρος· ὁ λίχνος καὶ ἀψίκορος.

Σινδοί: Σκυθικὸν γένος.

* Σινδονίτης χιτών: λινοῦς.

Σίνδρων: πονηρός.

Σίνεσθαι: βλάπτεσθαι.

Σινιάσαι: σεῖσαι· κοσκινίσαι· θορυβῆσαι· ταράξαι· πειρᾶσαι.

Σίνος: βλάβη.

Σινοῦται: βλάπτεται.

Σίντης: βλαπτικός.

Σινωπῆσαι: τοῦτο πεποίηται παρὰ τὴν ἑταίραν

[1] α'

* Inc. f. 116. c. 3.

Σινώπην· ἐκωμῳδεῖτο γὰρ ἐπὶ τῷ κατασχημονῆσαι, καθάπερ Ἄλεξις ἔφη.

Σινώπη: ἑταίρα ἥτις καὶ Ἄβυδος ἐλέγετο, διὰ τὸ γραῦς εἶναι.

Σιπύα: σιτηρὸν ἀγγεῖον· ὡς Λυσίας τε καὶ Εὔπολις καὶ Ἀριστοφάνης.

Σιραῖον: τὸν ἑψημένον οἶνον καὶ γλυκύν.

Σιρῆνες: αἱ τῆς ψυχῆς ἐναρμόνιοι καὶ μουσικαὶ δυνάμεις.

Σίριον: τὸν κύνα· ὅτε δὲ τὸν ἥλιον·[1] Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα Σίρια.

Σιροῖς: ὄρυγμα ἐν οἷς κατετίθετο τὰ σπέρματα.

Σιρομάστης: σκεῦος τί σιδηροῦν λαβὴν ξυλίνην ἔχον παρὰ τοῖς τελώναις εἰς ἔρευναν.

Σισάριον: χρυσοῦν[2] κοσμαρίῳ ὅμοιον.

Σισυβοι: κροσσοί· ἱμάντες.

Σισύρα: βαίτη·[3] τοῦτό ἐστι τὸ ἐκ κῳδίων συρραμμένον ἱμάτιον· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σισύρα: ἱμάτιον τραχύ·[4] περιβόλαιον ἀγροικικόν· δουλικόν· παλαιόν· ἢ χιτὼν δερμάτινος.

Σίτου δίκη: ὅτ' ἂν γυνὴ ἀποδικεῖν[5] ποιησαμένη πρὸς τὸν ἄνδρα διὰ τοῦ ἄρχοντος· ἢ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐκπεμφθεῖσα μὴ ἀπολαμβάνηι τὴν προῖκα, καὶ διαγένηται χρόνος, καὶ δίκην εἰσάγη πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀπαιτῇ τὴν[6] προῖκα, καὶ τροφὰς ἀφ' ἧς ἀπηλλάγη ἡμέρας· αὕτη καλεῖται δίκη σίτου.

[1] Vox per signum de quo p. 468.
[2] Dist. post χρυσοῦν
[3] Σισυραβαίτη:
[4] Σίσυρα: l. τραχὺν
[5] -κὴν primo, sed statim mut.
[6] τὴν om.

Σιταρχία: ἡ σῖτον διδοῦσα τοῖς ἐπιβάταις.

* Σιτηρέσιον: τὸ διδόμενον τισὶν εἰς τροφήν.

Σιτηρέσιον: ἐν τῷ ε' οὐ σιτηρόσιον.

Σιτίσεων: τροφῶν· δαπανῶν.

Σιτοδεία: λιμός· ἔνδεια.

Σῖτος: καλεῖται σῖτος καὶ ἡ διδομένη πρόσοδος εἰς τροφὴν ταῖς γυναιξίν· ἢ τοῖς ὀρφανοῖς· ὥς ἐστι[1] μαθεῖν κἀκ τῶν τοῦ Σόλωνος πρώτου ἄξονος, καὶ ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους Ἀθηναίων πολιτείας· Τιμαχίδας δὲ ἡγεῖται[2] παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σῖτον λέγεσθαι τὸν τόκον, οὐκ ὀρθῶς ἡγούμενος.[2]

Σῖτος: πᾶς ὁ σιτικὸς καρπὸς, οὐχ ὁ πυρὸς μόνον· καὶ αὐτὰ τὰ σιτία· Θουκυδίδης δ'· καὶ τῶν νεῶν οὐκ ἐχουσῶν ὅρμον, αἱ μὲν σῖτον ἐν τῇ γῇ ᾑροῦντο, αἱ δὲ μετέωροι ὥρμουν.

Σίτου: τροφῆς.

Σίτου ἐκβολή: Θουκυδίδης· ὅτ' ἂν ὁ στάχυς τῆς κάλυκος ἐκφύηται, οὐχ ὅτ' ἂν ἐκ τῆς γῆς ἀναδίδοται τὰ σπέρματα.

Σιτούμενος: ἐσθίων.

Σιτοφύλακες: ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησιν, ἥτις ἐπεμελεῖτο ὅπως ὁ σῖτος δικαίως πραθήσεται· καὶ τὰ ἄλφιτα· καὶ οἱ ἄρτοι·[3] ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν πάλαι μὲν πεντεκαίδεκα ἐν ἄστει, πέντε δὲ ἐν Πειραιεῖ· ὕστερον δὲ λ' μὲν ἐν ἄστει, ε' δὲ ἐν Πειραιεῖ.

Σίττυβα: δερμάτια.

Σιτώνης: ὁ προεστὼς τοῦ δημοσίου σίτου.

* Inc. f. 116. c. 4.

[1] ὥ/.

[2] ἡγ. bis, et alibi.

[3] ἄριστοι

Σίφλος : μῶμος.

Σιφλώσειεν : μέμψειεν· ἐκφαυλίσειεν.

Σιφνιάζειν καὶ Λεσβιάζειν : ἀπὸ τῆς νήσου Σίφνου· ὡς καὶ τὸ Κρητίζειν· καὶ Σίφνιος δὲ ἀρραβὼν ὁμοίως· Σιφνιάζειν γὰρ τὸ ἅπτεσθαι τῆς πυγῆς δακτύλωι· Λεσβιάζειν δὲ στόματι παρανομεῖν.

* Σιωκόμος : νεωκόρος· Εὔπολις.[1]

Σκαβωνίδαι : δῆμος Λεοντίδος.

Σκάζει : χωλεύει.

Σκαιαῖ : τῆι ἀριστεραῖ.

Σκαιεμβατεῖν : τὸ σκαιῶς καὶ ἀρύθμως ἐμβαίνειν ὀρχούμενον· τὸ ἐν τῆι συνηθείαι κενεμβατεῖν.

Σκαιός : ἀριστερός· ἄφωνος· κακός.

Σκαιότης : μωρία· ἀπαιδευσία· ἀγριότης· ἀπάτη.

Σκαίροντες : χορεύοντες· σκαρίζοντες.

Σκαλαθύρματα : σκαριφήματα· Ἀριστοφάνης.

Σκαληνός : ἄνισος.[2]

Σκάλλοντες : σκάπτοντες.

Σκαλμη : Θρακία μάχαιρα.

Σκαλμοι : τὰ ξύλα ὧν δέονται αἱ κῶπαι πρὸς τὴν εἰρεσίαν.

Σκαλος : ὃν ἡμεῖς σπάλακα.[3]

Σκάλωψ : ὁ σπάλαξ· ἐν Κλεοβουλίναις[4] Κρατῖνος.

Σκαμανδριαίους : ποταμιαίους.

Σκαμβωνίδαι :[5] δῆμος τῆς Λεοντίδος.

* Inc. f. 117, c. 1.

[1] Σιωκολλος· νεωκορος· εὔπολις :

[2] Σκαλινος, et in ἄνισος η in ι mut.

[3] Sine σ m. pr.

[4] κλαι.

[5] Σκαμμωνιδαι

Σκανδάληθρα:[1] καὶ σκάνδαλα λέγουσιν — σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν· Κρατῖνος.

Σκάνδιξ:[2] λάχανον ἄγριον· παρὸ καὶ σκανδικοπώλην τὸν Εὐριπίδην λέγουσιν· ἐπεὶ λαχανοπωλητρίας[3] υἱὸν* αὐτὸν εἶναι φασί.

Σκαπανέα: λέγουσιν, οὐ σκαφανέα.

Σκαπάνη:[4] σκαφίον ὀρύγιον· δικέλλιον.

Σκαπέρδα: παιδιά τις· δοκίδος γὰρ ἐκτετρημμένης σχοινίον διεκβαλόντες προσάπτουσιν τοῖς νεανίσκοις· καὶ ὁ προσαγαγὼν πρὸς τὴν δοκίδα τὸν ἕτερον, νικᾷ.

Σκαρδαμύττει: πυκνὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς κλείει καὶ ἀνοίγει.

Σκάρκη: ἀργύρια Θρᾳκιστί.

Σκατοφάγος: ἀκάθαρτος· οὕτως Μένανδρος· Ἀλλὰ σκατοφάγος ἐστὶ καὶ λίαν πικρός.

Σκάφας: ἔφερον οἱ μέτοικοι ἐν τῇ πομπῇ τῶν Παναθηναίων· οἱ μὲν χαλκᾶς· οἱ δὲ ἀργυρᾶς· κηρίων καὶ ποπάνων πλήρεις,[5] ἐνδεδυκότες φοινικίους χιτῶνας· οὕτως Μένανδρος.

Σκαφεῖον: ἡ νῦν λεγομένη ἄμη· ἐν ᾗ σκάπτουσιν.

Σκάφιον: τάχα λέγει τὸν καδίσκον, ᾧ καταχέονται αἱ γυναῖκες· ἔχει γάρ τι ἐμφερὲς πρὸς τὸ σκάφος, ὅ ἐστιν εἶδος τι πλοίου.

[1] -ίθρα, et σκανδαλίθρας τὰς ἱ.
[2] ιξ in litura; mox σκανδυκοπώλην m. pr. vel δη.
[3] -ιτρίας
* Inc. f. 117. c. 2.
[4] π in litura.
[5] πλήρις
[6] μενὲν sic.

Σκαφηφορεῖν: τὸ τοὺς μετοίκους ἐν ταῖς πομπαῖς σκάφας φέρειν πλήρεις[1] θυσιῶν· αὕτη γὰρ ἦν ἡ τῶν μετοίκων* λειτουργία.

Σκαφηφόροι: Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ἀγησικλέους φησίν· οἱ ἀντὶ σκαφηφόρων[2] ἔφηβοι εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβήσονται· οὐχ ὑμῖν ἔχοντες χάριν τῆς πολιτείας, ἀλλὰ τῷ ἀργυρίῳ· οὗτοι γὰρ ἐσκαφηφόρουν Ἀθήνησι· Δημήτριος γοῦν ἐν γ΄ Νομοθεσίας φησὶν ὅτι προσέταττεν ὁ νόμος τοῖς μετοίκοις ἐν ταῖς πομπαῖς, αὐτοὺς μὲν σκάφας φέρειν, τὰς δὲ θυγατέρας αὐτῶν ὑδρεῖα καὶ σκιάδεια.[3]

Σκαφίδας: οὐ σκάφας[4] τὰ σκεύη.

Σκαφίδας μίξας Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα·[5] Ἀριστοφάνης.

Σκάφιον ἀποκεκαρμένην: καὶ σκαφιοκούρου, τὸν κείροντα.

Σκάφιον: ἔστιν καὶ εἶδος κουρᾶς· ὡς Ἀντιφῶν καὶ Ἀριστοφάνης.

Σκάφιον:[6] κουρὰ περιτρόχαλος· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σκεδάζει: σκορπίζει.

Σκεδαστήν:[7] τὸν μεριστήν.

[1] σκάφος — πλήρις

* Inc. τοίκων f. 117. c. 3. ων ex em. alius.

[2] οιν in ων statim mut.

[3] ὑδρία καὶ σκιάδια m. pr. sed hoc mut. a m. antiq.

[4] σκάφαι in -ας mut. a m. ant.

[5] μίξας· μ. μαζονόμια ἀ. et in Σ. μ. accentus ab alio, antiquo tamen.

[6] Σκάφον (accentus ab alio)

[7] ε ex em. in litura pro αι ut videtur.

Σκεθρόν:[1] ἀκριβές.

Σκελετεύεσθαι: ξηραίνεσθαι· Ἀριστοφάνης.

Σκελλόμενα:[2] ἀφαυαινόμενα.

Σκέπαρνον: ἀρρενικῶς οἱ παλαιοὶ τὸν σκέπαρνον· καὶ παρ' Ὁμήρωι.[3]

* Σκέρβορε: λοίδορε.

Σκευοθήκη: τόπος τὶς ὅπου ἀπετίθετο τὰ σκεύη τῶν δημοσίων τριηρῶν.[4]

Σκευοποιοῦντα τὸ πρᾶγμα: Ὑπερίδης ἐν τῶι κατὰ Μαντιθέου·[5] ἀντὶ τοῦ σκευωρούμενον καὶ κατασκευάζοντα καὶ πλαττόμενον.

Σκεῦος: τὸ αἰδοῖον.

Σκευοφορεῖον καὶ ἀναφορεῖον: τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων ἀμφίκοιλον ξύλον· οὗ ἐξαρτῶσι τὰ βάρη.

Σκευωρία: κατασκευή· ἐπιβουλή· βλάβη.

Σκέψομαι: θεωρήσω.

Σκηνή: ἡ οἰκία καὶ καταγωγή· ὡς Ἀσιαγενῆ τὴν λέξιν οὕτως Μένανδρος.

Σκηνὴν δὲ ἣν ἔχουσιν· οὐδὲ γὰρ ταύτην λαβόντες ἀναφέρουσιν: Δημοσθένης ἐν τῶι πρὸς Σπουδίαν· ἔοικεν δὲ σκεῦός τι εἶναι· ὅπερ οἱ μὲν κόσμον τινὰ γυναικεῖον εἶναι φασίν· οἱ δὲ σκιάδειον.[6]

Σκηνίτης: Ἰσοκράτης Τραπεζιτικῶι·[7] Πυθόδωρον γὰρ

[1] Accent. om. [2] λ semel.

[3] Dist. quasi imperfecto articulo.

* Inc. f. 117. c. 4.

[4] Hoc in τριήρων mut. antiquus, qui in hac ms. parte accentus modo supplevit, modo correxit.

[5] ὑπερείδης — ἀντιθέου [6] -ιον m. pr.

[7] -ητικῶι

τὸν σκηνίτην καλούμενον· ἔοικεν δὲ ἐπωνύμιον εἶναι· μήποτε δὲ ὡς εἰς ἀγοραῖον λεγόμενον· ἐπειδὴ ἐν σκηναῖς ἐπιπράσκετο πολλὰ τῶν ὠνίων.

Σκηπάνιον : σκῆπτρον.

Σκίπων :[1] ῥόπαλον· παρὸ* καὶ σκαπάνιον.

Σκήπτεται : προφασίζεται.

Σκηπτόμενος : ἐπερειδόμενος· στηριζόμενος.

Σκηπτόμενος : ἀξιῶν ἢ ἐμφαίνων.

Σκηπτός : κεραυνὸς ἄνωθεν διάπυρος.[2]

Σκῆπτρον : βασιλικὴ ῥάβδος.

Σκηπτοῦχος : βασιλεύς.

Σκῆψις : πρόφασις· ἢ φροντίς· ἀναβολή.

Σκῆψις : πόλις ἐστὶν ἐν τῆι Τροίαι[3] ἧς μνημονεύει Δημοσθένης ἐν τῶι κατὰ Ἀριστοκλέους.

Σκῆψις : πρόφασις· καὶ ἦν[4] δίκη τίς οἷον ὑπωμοσία καὶ παραγραφή· Δημοσθένης ἐν τῆι πρὸς Πανταίνετον παραγραφῆι· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σκέψεως[5] εἰσελθὼν ἀμφότερ' αὐτὸν ἐπιδείξω.

Σκιαγράφος : ὁ νῦν σκηνογράφος· οὕτως Ἀπολλόδωρος.

Σκιαδείων :[6] καρουχιῶν.

Σκίαθος :[7] νῆσός ἐστι πλησίον Εὐβοίας· ἧς μέμνηται Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς.

Σκιάποδες : Ἀντιφῶν ἐν τῶι περὶ Ὁμονοίας· ἔθνος ἐστὶ Λιβυκόν· Κτησίας ἐν περίπλωι Ἀσίας φησίν·

[1] Σκῆπον m. pr.
* Inc. f. 118. c. 1.
[2] διὰ πυρὸς m. pr.
[3] τροιᾶι m. pr.
[4] ἢ
[5] Sic.
[6] -δίων m. pr. tum -ουχίων
[7] Σκιάθος

Σηράγγειον: τόπος τοῦ Πειραιῶς, κτισθεὶς ὑπὸ Σηράγγου· καὶ ἡρῷον ἐν αὐτῷ.

Σήραγξ: χάσμα· κοιλάς· καὶ ὕφαλος πέτρα, ῥήγματα ἔχουσα.

Σῆρες: ἔθνος ἔνθα ἡ μέταξα[1] γίνεται· ἐξ οὗ καὶ Σηρικὰ τὰ ἐκ μετάξης ὑφασμένα λέγεται.

Σήσαμον: μετὰ μέλιτος κεκομμένον, πρῶτον μὲν παρὰ τῷ νυμφίῳ τὸ παλαιὸν ἐδίδοσαν τοῖς ἀπαντῶσι περιιόντες τῶν ἐντίμων ἢ φίλων, ἐπιλέγοντες ὡς παρὰ τοῦ γαμοῦντος ἐστὶν ἢ τῆς γαμουμένης· νῦν δὲ δεῖπνα ποιοῦντες[2] κατ' οἰκίαν διανέμουσι τοῖς κεκλημένοις· ἔστι δὲ ὅτε τὴν σησάμην θέλοντες περιφέρειν δεῦρο πολυτελῆ· ἐν δὲ τοῖς γάμοις ἐδίδοσαν σησάμην, ἐπεὶ πολυγονώτατον σήσαμον.[3]

Σησαμῆν: περισπωμένως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ Σέλευκος· ἡ δὲ χρῆσις ἑτέρως.

Σησαμοῦσι: πλακοῦσιν.

Σθένελος: τραγῳδίας ποιητής· ἐκωμῳδεῖτο δέ, ὡς τὰ ἀλλότρια σφετεριζόμενος.

Σθεναρός: ἰσχυρός.

Σθένει: δύναται.

Σθένης: ἰσχυρός· κάρτερος.

Σιγηλός: ἄφωνος· σιγηρός.

Σίγειον: πόλις ἐστὶ τῆς Τρῳάδος, οὐκ ἄποθεν τῆς Ἰλίου.

Σιγύνους: τὰ δόρατα.

[1] μετάξα [2] -ται (ες compend.)
[3] Nov. artic. Σήσαμον: σησαμην (sic) περ.

Σιδίαι: κόκκοι ῥοᾶς.

Σικάριοι: λῃστῶν γένος· σίκας δὲ τὰ ἐπικαμπῆ ξίφη Ῥωμαῖοι καλοῦσιν· οἷς χρώμενοι ἐλέγοντο σικάριοι.

Σικελίζεις: τὸ ἀτηρεύεσθαι παρὰ Ἐπιχάρμωι· οἱ δὲ πονηρεύεσθαι.

(Σίκλος: ὀβολοὶ εἴκοσι.)[1]

*Σικελὸς ὀμφακίζεται: ἐπὶ τῶν διὰ μικρὰ ὑποπτευόμενα κέρδη μεγάλως βλαπτομένων· δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τὰ ὡραιότερα ἐκλεγομένων τάττεσθαι.

Σίκερα: σκευαστὸν πόμα.

Σίκιννις: Σατυρικὴ ὄρχησις· ἐμμέλεια δὲ τραγική· κόρδαξ δὲ κωμική· ὡς Ἀριστόξενος α′ περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως.

Σίκλος: καὶ τὸ ἐναντίον καὶ σταθμὸς βαρβαρικὸς δυνάμενος ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς· οὕτως Σοφοκλῆς.

Σικύαν:[2] τὴν τῶν ἰατρῶν· οὕτως Εὔβουλος.

Σικυῶν: ἀρρενικῶς· Ξενοφῶν.

Σικχός: σκώπτης.

Σικχός: ὁ μικρόσιτος.[3]

Σιλλαίνει: μυλλαίνει[4] διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτει καὶ μυλλίζει.

Σιληνοί: οἱ Σάτυροι· Εὔπολις.

Σιληποϱδεῖν: τρυφᾶν· καὶ σιληπορδία, ἡ ἄγαν τρυφή.

[1] In inf. marg. a m. antiq.

* Inc. f. 116. c. 2.

[2] Accent. om.

[3] ὁ μύσιτος i. e. ὁ μικρὸς σῖτος

[4] λ semel.

Σιλλοῦν: τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα παραφέρειν· οὕτως Ἄρχιππος.

Σίλφιον: πᾶν τὸ ξηρὸν καὶ κοῦφον λέγουσιν· τοιοῦτος γὰρ ὁ τοῦ σιλφίου καυλός· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σιμαίθα: Μεγαρικὴ ἑταίρα.

Σίμβλοι: θῆκαι τῶν μελισσῶν.

Σιμικίνθιον: φακιόλιον· ἢ σουδάριον.

Σιμόν: ἅπαντες· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σιμός: Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· εἷς τῶν Ἀλευάδων οὗτός ἐστι, τῶν δοκούντων συμπράξαι τωῖ Μακεδόνι.

Σίμυλος: Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος φησίν· ἀλλὰ μισθώσας ἑαυτὸν τοῖς βαρυστόνοις ὑποκριταῖς, Σιμύλω καὶ Σωκράτηι.

Σίμων: ὄνομα κύριον.

Σινάμωρος: ἐν τωῖ ᾱ,[1] οὐχὶ σινέμωρος· ὁ λίχνος καὶ ἀψίκορος.

Σινδοί: Σκυθικὸν γένος.

* Σινδονίτης χιτών: λινοῦς.

Σίνδρων: πονηρός.

Σίνεσθαι: βλάπτεσθαι.

Σινιάσαι: σεῖσαι· κοσκινίσαι· θορυβῆσαι· ταράξαι· πειρᾶσαι.

Σίνος: βλάβη.

Σινοῦται: βλάπτεται.

Σίντης: βλαπτικός.

Σιναπῆσαι: τοῦτο πεποίηται παρὰ τὴν ἑταίραν

[1] α′

* Inc. f. 116. c. 3.

Σινώπην· ἐκωμῳδεῖτο γὰρ ἐπὶ τῷ κατασχημονῆσαι, καθάπερ Ἄλεξις ἔφη.

Σινώπη: ἑταίρα ἥτις καὶ Ἄβυδος ἐλέγετο, διὰ τὸ γραῦς εἶναι.

Σιπύα: σιτηρὸν ἀγγεῖον· ὡς Λυσίας τε καὶ Εὔπολις καὶ Ἀριστοφάνης.

Σιραῖον: τὸν ἑψημένον οἶνον καὶ γλυκύν.

Σιρῆνες: αἱ τῆς ψυχῆς ἐναρμόνιοι καὶ μουσικαὶ δυνάμεις.

Σίριον: τὸν κύνα· ὅτε δὲ τὸν ἥλιον·[1] Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα Σίρια.

Σιροῖς: ὄρυγμα ἐν οἷς κατετίθετο τὰ σπέρματα.

Σιρομάστης: σκεῦος τί σιδηροῦν λαβὴν ξυλίνην ἔχον παρὰ τοῖς τελώναις εἰς ἔρευναν.

Σισάριον: χρυσοῦν[2] κοσμαρίῳ ὅμοιον.

Σισυβοι: κροσσοί· ἱμάντες.

Σισύρα: βαίτη·[3] τοῦτό ἐστι τὸ ἐκ κῳδίων συρρεραμμένον ἱμάτιον· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σισύρα: ἱμάτιον τραχύ·[4] περιβόλαιον ἀγροικικόν· δουλικόν· παλαιόν· ἢ χιτὼν δερμάτινος.

Σίτου δίκη: ὅτ' ἂν γυνὴ ἀποδικεῖν[5] ποιησαμένη πρὸς τὸν ἄνδρα διὰ τοῦ ἄρχοντος· ἢ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐκπεμφθεῖσα μὴ ἀπολαμβάνῃ τὴν προῖκα, καὶ διαγίνηται χρόνος, καὶ δίκην εἰσάγῃ πρὸς αὐτόν, καὶ ἀπαιτῇ τὴν[6] προῖκα, καὶ τροφὰς ἀφ' ἧς ἀπηλλάγη ἡμέρας· αὕτη καλεῖται δίκη σίτου.

[1] Vox per signum de quo p. 468. [2] Dist. post χρυσοῦν
[3] Σισυραβαίτη: [4] Σίσυρα: l. τραχὺν
[5] -κὴν primo, sed statim mut. [6] τὴν om.

Σιταρχία: ἡ σῖτον διδοῦσα τοῖς ἐπιβάταις.

* Σιτηρέσιον: τὸ διδόμενον τισὶν εἰς τροφήν.

Σιτηρέσιον: ἐν τῷ ε̄· οὐ σιτηρόσιον.

Σιτίσεων: τροφῶν· δαπανῶν.

Σιτοδεία: λιμός· ἔνδεια.

Σῖτος: καλεῖται σῖτος καὶ ἡ διδομένη πρόσοδος εἰς τροφὴν ταῖς γυναιξίν· ἢ τοῖς ὀρφανοῖς· ὥς ἐστι[1] μαθεῖν κἀκ τῶν τοῦ Σόλωνος πρώτου ἄξονος, καὶ ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους Ἀθηναίων πολιτείας· Τιμαχίδας δὲ ἡγεῖται[2] παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σῖτον λέγεσθαι τὸν τόκον, οὐκ ὀρθῶς ἡγούμενος.[2]

Σῖτος: πᾶς ὁ σιτικὸς καρπὸς, οὐχ ὁ πυρὸς μόνον· καὶ αὐτὰ τὰ σιτία· Θουκυδίδης δ'· καὶ τῶν νεῶν οὐκ ἐχουσῶν ὅρμον, αἱ μὲν σῖτον ἐν τῇ γῇ ᾑροῦντο, αἱ δὲ μετέωροι ὥρμουν.

Σίτου: τροφῆς.

Σίτου ἐκβολή: Θουκυδίδης· ὅτ' ἂν ὁ στάχυς τῆς κάλυκος ἐκφύηται, οὐχ ὅτ' ἂν ἐκ τῆς γῆς ἀναδίδοται τὰ σπέρματα.

Σιτούμενος: ἐσθίων.

Σιτοφύλακες: ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησιν, ἥτις ἐπεμελεῖτο ὅπως ὁ σῖτος δικαίως πραθήσεται· καὶ τὰ ἄλφιτα· καὶ οἱ ἄρτοι·[3] ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν πάλαι μὲν πεντεκαίδεκα ἐν ἄστει, πέντε δὲ ἐν Πειραιεῖ· ὕστερον δὲ λ' μὲν ἐν ἄστει, ε' δὲ ἐν Πειραιεῖ.

Σίττυβα: δερμάτια.

Σιτώνης: ὁ προεστὼς τοῦ δημοσίου σίτου.

* Inc. f. 116. c. 4.

[1] ὥς.

[2] ἡγ. bis, et alibi.

[3] ἄριστοι

Σίφλος : μῶμος.

Σιφλώσειεν : μέμψειεν· ἐκφαυλίσειεν.

Σιφνιάζειν καὶ Λεσβιάζειν : ἀπὸ τῆς νήσου Σίφνου· ὡς καὶ τὸ Κρητίζειν· καὶ Σίφνιος δὲ ἀρραβὼν ὁμοίως· Σιφνιάζειν γὰρ τὸ ἅπτεσθαι τῆς πυγῆς δακτύλωι· Λεσβιάζειν δὲ στόματι παρανομεῖν.

* Σιωκόμος : νεωκόρος· Εὔπολις.[1]

Σκαβωνίδαι : δῆμος Λεοντίδος.

Σκάζει : χωλεύει.

Σκαιαῖ : τηῖ ἀριστεραῖ.

Σκαιεμβατεῖν : τὸ σκαιῶς καὶ ἀῤῥύθμως ἐμβαίνειν ὀρχούμενον· τὸ ἐν τηῖ συνηθείαι κενεμβατεῖν.

Σκαιός : ἀριστερός· ἄφωνος· κακός.

Σκαιότης : μωρία· ἀπαιδευσία· ἀγριότης· ἀπάτη.

Σκαίροντες : χορεύοντες· σκαρίζοντες.

Σκαλαθύρματα : σκαριφήματα· Ἀριστοφάνης.

Σκαληνός : ἄνισος.[2]

Σκάλλοντες : σκάπτοντες.

Σκαλμη : Θρακία μάχαιρα.

Σκαλμοι : τὰ ξύλα ὧν δέονται αἱ κῶπαι πρὸς τὴν εἰρεσίαν.

Σκαλος : ὃν ἡμεῖς σπάλακα.[3]

Σκάλωψ : ὁ σπάλαξ· ἐν Κλεοβουλίναις[4] Κρατῖνος.

Σκαμανδριαίους : ποταμιαίους.

Σκαμβωνίδαι :[5] δῆμος τῆς Λεοντίδος.

* Inc. f. 117, c. 1.

[1] Σιωκολλος· νεωκαρος εὔπολις:

[2] Σκαλινος, et in ἄνισος η in ι mut.

[3] Sine σ m. pr.

[4] κλαι.

[5] Σκαμμωνιδαι

Σκανδάληθρα :[1] καὶ σκάνδαλα λέγουσιν· σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν· Κρατῖνος.

Σκάνδιξ :[2] λάχανον ἄγριον· παρὰ καὶ σκανδικοπώλην τὸν Εὐριπίδην λέγουσιν· ἐπεὶ λαχανοπωλητρίας[3] υἱὸν[*] αὐτὸν εἶναι φασί.

Σκαπανέα : λέγουσιν, οὐ σκαφανέα.

Σκαπάνη :[4] σκαφίον· ὀρύγιον· δικέλλιον.

Σκαπέρδα : παιδιά τις· δοκίδος γὰρ ἐκτετρημμένης σχοινίον διεκβαλόντες προσάπτουσιν τοῖς νεανίσκοις· καὶ ὁ προσαγαγὼν πρὸς τὴν δοκίδα τὸν ἕτερον, νικᾷ.

Σκαρδαμύττει : πυκνὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς κλείει καὶ ἀνοίγει.

Σκάρκη : ἀργύρια Θρακιστί.

Σκατοφάγος : ἀκάθαρτος· οὕτως Μένανδρος· Ἀλλὰ σκατοφάγος ἐστι καὶ λίαν πικρός.

Σκάφας : ἔφερον οἱ μέτοικοι ἐν τῇ πομπῇ τῶν Παναθηναίων· οἱ μὲν χαλκᾶς· οἱ δὲ ἀργυρᾶς· κηρίων καὶ ποπάνων πλήρεις,[5] ἐνδεδυκότες φοινικίους χιτῶνας· οὕτως Μένανδρος.

Σκαφεῖον : ἡ νῦν λεγομένη ἄμη· ἐν ᾗ σκάπτουσιν.

Σκάφιον : τάχα λέγει τὸν κάδισκον, εἰς ὃ καταχέονται αἱ γυναῖκες· ἔχει γάρ τι ἐμφερὲς πρὸς τὸ σκάφος, ὅ ἐστιν εἶδός τι πλοίου.

[1] -ίθρα, et σκανδαλίθρας τὰς ἐ.

[2] ιξ in litura; mox σκανδυκοπόλην m. pr. vel δη.

[3] -ιτρίας

[*] Inc. f. 117. c. 2.

[4] π in litura.

[5] πλήρις

[6] μενὰν sic.

Σκαφηφορεῖν: τὸ τοὺς μετοίκους ἐν ταῖς πομπαῖς σκάφας φέρειν πλήρεις[1] θυσιῶν· αὕτη γὰρ ἦν ἡ τῶν μετοίκων* λειτουργία.

Σκαφηφόροι: Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ἀγησικλέους φησίν· οἱ ἀντὶ σκαφηφόρων[2] ἔφηβοι εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβήσονται· οὐχ ὑμῖν ἔχοντες χάριν τῆς πολιτείας, ἀλλὰ τῷ ἀργυρίῳ· οὗτοι γὰρ ἐσκαφηφόρουν Ἀθήνησι· Δημήτριος γ'οὖν ἐν γ' Νομοθεσίας φησὶν ὅτι προσέταττεν ὁ νόμος τοῖς μετοίκοις ἐν ταῖς πομπαῖς, αὐτοὺς μὲν σκάφας φέρειν, τὰς δὲ θυγατέρας αὐτῶν ὑδρεῖα καὶ σκιάδεια.[3]

Σκαφίδας: οὐ σκάφας[4] τὰ σκεύη.

Σκαφίδας μίξας Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα'[5] Ἀριστοφάνης.

Σκάφιον ἀποκεκαρμένην: καὶ σκαφιόκουρον, τὸν κείροντα.

Σκάφιον: ἔστιν καὶ εἶδος κουρᾶς· ὡς Ἀντιφῶν καὶ Ἀριστοφάνης.

Σκάφιον:[6] κουρὰ περιτρόχαλος· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σκεδάζει: σκορπίζει.

Σκεδαστήν:[7] τὸν μεριστήν.

[1] σκάφος—πλήρις
* Inc. τοίκων f. 117. c. 3. ων ex em. alius.
[2] οιν in ων statim mut.
[3] ὕδρια καὶ σκιάδια m. pr. sed hoc mut. a m. antiq.
[4] σκάφαι in -ας mut. a m. ant.
[5] μίξας· μ. μαζονόμια ά. et in Σ. μ. accentus ab alio, antiquo tamen.
[6] Σκάφον (accentus ab alio)
[7] ε ex em. in litura pro αι ut videtur.

Σκεθρόν:[1] ἀκριβές.

Σκελετεύεσθαι: ξηραίνεσθαι· Ἀριστοφάνης.

Σκελλόμενα:[2] ἀφαυαινόμενα.

Σκέπαρνον: ἀρρενικῶς οἱ παλαιοὶ τὸν σκέπαρνον· καὶ παρ' Ὁμήρωι.[3]

* Σκέρβορε: λοίδορε.

Σκευοθήκη: τόπος τίς ὅπου ἀπετίθετο τὰ σκεύη τῶν δημοσίων τριηρῶν.[4]

Σκευοποιοῦντα τὸ πρᾶγμα: Ὑπερίδης ἐν τῶι κατὰ Μαντιθέου[5] ἀντὶ τοῦ σκευωρούμενον καὶ κατασκευάζοντα καὶ πλαττόμενον.

Σκεῦος: τὸ αἰδοῖον.

Σκευοφορεῖον καὶ ἀναφορεῖον: τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων ἀμφίκοιλον ξύλον· οὗ ἐξαρτῶσι τὰ βάρη.

Σκευωρία: κατασκευή· ἐπιβουλή· βλάβη.

Σκέψομαι: θεωρήσω.

Σκηνή: ἡ οἰκία καὶ καταγωγή· ὡς Ἀσιαγενῆ τὴν λέξιν οὕτως Μένανδρος.

Σκηνὴν δὲ ἣν ἔχουσιν· οὐδὲ γὰρ ταύτην λαβόντες ἀναφέρουσιν: Δημοσθένης ἐν τῶι πρὸς Σπουδίαν· ἔοικεν δὲ σκεῦός τι εἶναι· ὅπερ οἱ μὲν κόσμον τινὰ γυναικεῖον εἶναι φασίν· οἱ δὲ σκιάδειον.[6]

Σκηνίτης: Ἰσοκράτης Τραπεζιτικῶι[7] Πυθόδωρον γὰρ

[1] Accent. om. [2] λ semel.

[3] Dist. quasi imperfecto articulo.

* Inc. f. 117. c. 4.

[4] Hoc in τριήρων mut. antiquus, qui in hac ms. parte accentus modo supplevit, modo correxit.

[5] ὑπερείδης — ἀντιθέου [6] -ιον m. pr.

[7] -ητικῶι

τὸν σκηνίτην καλούμενον· ἔοικεν δὲ ἐπωνύμιον εἶναι· μήποτε δὲ ὡς εἰς ἀγοραῖον λεγόμενον· ἐπειδὴ ἐν σκηναῖς ἐπιπράσκετο πολλὰ τῶν ὠνίων.

Σκηπάνιον: σκῆπτρον.

Σκίπων:[1] ῥόπαλον· παρὸ[*] καὶ σκαπάνιον.

Σκήπτεται: προφασίζεται.

Σκηπτόμενος: ἐπερειδόμενος· στηριζόμενος.

Σκηπτόμενος: ἀξιῶν ἢ ἐμφαίνων.

Σκηπτός: κεραυνὸς ἄνωθεν διάπυρος.[2]

Σκῆπτρον: βασιλικὴ ῥάβδος.

Σκηπτοῦχος: βασιλεύς.

Σκῆψις: πρόφασις· ἢ φροντίς· ἀναβολή.

Σκῆψις: πόλις ἐστὶν ἐν τῆι Τροίαι·[3] ἧς μνημονεύει Δημοσθένης ἐν τωῖ κατὰ Ἀριστοκλέους.

Σκῆψις: πρόφασις· καὶ ἦν[4] δίκη τίς οἷον ὑπωμοσία καὶ παραγραφή· Δημοσθένης ἐν τῆι πρὸς Πανταίνετον παραγραφῆι· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σκέψεως[5] εἰσελθὼν ἀμφότερ' αὐτὸν ἐπιδείξω.

Σκιαγράφος: ὁ νῦν σκηνογράφος· οὕτως Ἀπολλόδωρος.

Σκιαδείων:[6] καρουχιῶν.

Σκίαθος:[7] νῆσος ἐστι πλησίον Εὐβοίας· ἧς μέμνηται Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς.

Σκιάποδες: Ἀντιφῶν ἐν τωῖ περὶ Ὁμονοίας· ἔθνος ἐστὶ Λιβυκόν· Κτησίας ἐν περίπλωι Ἀσίας φησίν·

[1] Σκῆπον m. pr.

[*] Iuc. f. 118. c. 1.

[2] διὰ πυρὸς m. pr.

[3] τροιᾶι m. pr.

[4] ἢ

[5] Sic.

[6] -δίων m. pr. tum -ουχίων

[7] Σκιάθος

ὑπὲρ δὲ τοῦτον Σκιάποδες, οἳ[1] τούς τε πόδας οἷον χῆνες ἔχουσιν κάρτα πλατέας, καὶ ὅτ' ἂν θέρμη ηἶ, ὕπτιοι ἀναπεσόντες, ἄραντες τὰ σκέλη, σκιάζονται* τοῖς ποσίν.

Σκιάποδες: Λιβυκὸν ἔθνος· οὕτως Ἄρχιππος.

Σκιάς: ἀναδενδράς·[2] σημαίνει δὲ καὶ τὴν παρὰ Ἀθηναίοις λεγομένην θόλον.

Σκιὰς καὶ σκιάδειον:[3] ἐν ᾧ ὁ Διόνυσος κάθηται· οὕτως Εὔπολις.

Σκιδνάμενος: σκορπιζόμενος.

Σκιμαλίσαι:[4] καταδακτυλίσαι ἀσχημόνως.

Σκιμβάζειν:[5] χωλεύειν καὶ ἀσκωλίζειν· τὸ αὐτὸ τοῦτο· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σκίμπους: κράββατος ἢ σκάμνος.

Σκινδακίσαι: τὸ νύκτωρ ἐπαναστῆναί τινι ἀσελγῶς.

Σκινδάλαμοι:[6] τὰ τῶν καλάμων ἀποξύσματα ἢ σκόλοπες.[7]

Σκινδαλεύειν: ἀνασταυροῦν.[8]

Σκίνδαρον: προσκίνημα· καὶ τὸ νύκτωρ ἐπαναστῆναι[9] ἀκολάστως, σκινδακίσαι.

Σκιόεντα: σύσκια.

Σκιραφία: τὰ κυβία· ἢ δι'[10] ὅτι σκιραφίς ἐστιν τὸ

[1] οἷον τ. τ. π. οἱ χ. * Inc. ται f. 118. c. 2.

[2] -ᾶς bis m. pr. [3] -ιον m. pr.

[4] λίσαι a correct. antiq. in litura. Supra μα accentus deletus.

[5] Σκιμα σ ν a m. pr. supersunt post correctoris lituras, qui fecit Σκιμάζειν (β suprascr.).

[6] Accentus correctoris. [7] σκωλωπες m. pr.

[8] -ων m. pr. [9] ὑπ. [10] δ in litura.

ὄργανον τὸ κυβευτικόν· ἢ ἀπὸ Σκιράφου[1] τινὸς κυβευτοῦ· ὃς πρῶτος εὑρηκέναι δοκεῖ τὰ κυβευτικὰ ὄργανα· ἢ ὅτι ἐν τῶι τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερῶι[2] ἔπαιζον οἱ κυβευταί.

* Σκιράφιον:[3] κυβευτήριον.

Σκιράφια:[3] τὰ κυβευτήρια φησιν, ἐπειδὴ[4] διέτριβον ἐν Σκιρῶι οἱ κυβεύοντες, ὡς Θεόπομπος.

Σκιρόν: Σκιρὰ ἑορτὴ παρὰ Ἀθηναίοις, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκιροφοριών· φασὶ δὲ οἱ γράψαντες περί τε μηνῶν καὶ ἑορτῶν τῶν Ἀθήνησιν, ὡς τὸ Σκιρὸν σκιάδειόν[5] ἐστιν· μεθ' οὗ φερομένου[6] ἐξ ἀκροπόλεως εἴς τινα τόπον[7] καλούμενον Σκιρὸν πορεύονται ἥ τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεία καὶ ὁ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερεὺς καὶ ὁ τοῦ Ἡλίου· κομίζουσι δὲ τοῦτο Ἐτεοβουτάδαι·[8] σύμβολον δὲ τοῦτο γίνεται τοῦ δεῖν οἰκοδομεῖν· καὶ σκέπας δὲ ποιεῖν, ὡς τούτου τοῦ χρόνου ἀρίστου ὄντος πρὸς οἰκοδομίαν· καὶ Ἀθηνᾶν δὲ Σκιράδα τιμῶσιν Ἀθηναῖοι· ἣν Φιλόχορος[9] μὲν ἐν β' Ἀτθίδος[10] ἀπὸ Σκίρου τινὸς Ἐλευσινίου μάντεως κεκλῆσθαι· Πραξίων δὲ ἐν β' Μεγαρικῶν ἀπὸ Σκίρωνος.

Σκίρον: τόπος Ἀθήνησιν, ἐφ' οὗ οἱ μάντεις ἐκαθέζον-

[1] ι in litura ab alio.
[2] -ὸν ut videtur, certe ὁ m. pr.
* Inc. f. 118. c. 3.
[3] Bis accent. om.
[4] ἐπιδὴ, et ἐν om.
[5] -ιον m. pr.
[6] -νωι
[7] Sic ms.
[8] τε ex em. sed ejusd. ut puto.
[9] -ωρος primo.
[10] δος in lit. ab alio.

το· καὶ Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν· καὶ ἡ ἑορτὴ Σκιρά· οὕτω Φερεκράτης.

Σκιρός: ἑορτή τις ἀγομένη τῆι Ἀθηναῖ, ὅτι σκιάδειον[1] ἐφρόντιζον ἐν ἀκμῆι τοῦ καύματος· σκίρα δὲ τὰ σκιάδεια·[2] οἱ δὲ οὐ διὰ τοῦτο φασὶν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπὸ Σκίρων Ἀθηνᾶν· ἣν Θησεὺς ἐποίησεν, ὅτε ἐπανήει ἀποκτείνας τὸν Μινώταυρον·[3] ἢ * σκίρα δέ ἐστι γῆ λευκὴ, ὥσπερ γύψος· οἱ δὲ φασὶν, ἀπὸ Σκίρου τοῦ Ἐλευσινίου μάντεως γενέσθαι τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην· ἄλλοι δὲ ἀπὸ Σκίρου τοῦ συνοικίσαντος Σαλαμῖνα.

Σκιροφορία: ὄνομα ἑορτῆς.

Σκιροφοριών: μὴν Ἀθηναίων ιβ΄· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς.

Σκιτών:[4] ἀσθενής· οὐδενὸς ἄξιος· οὕτω Φερεκράτης.

Σκιωρῖται:[5] λόχος ἀνδρῶν ἑξακοσίων Ἀρκαδικός· ὁ ἀρχόμενός τε ἐν τοῖς πολέμοις[6] καὶ τελευταῖος ἀναχωρῶν.

Σκληραύχενας: ἀκαμπεῖς.

Σκλῆφρον: τὸν κατεσκληκότα καὶ ἀγεννῆ[7] τὴν ἰδέαν.

Σκλῆφρος: ὁ σκληρὸς καὶ παρηβηκώς· ὁ τὰ σκληρὰ φέρειν δυνάμενος.

Σκνίψ: ζῶον κωνωπῶδες.

Σκνὶψ ἐκ χώρας: ἐπὶ τῶν ταχὺ μεταπηδώντων ἢ

[1] -ιον m. pr.
[2] -ια m. pr.
[3] μηνό.
* Inc. f. 118. c. 4.
[4] Acc. correctoris.
[5] ει in ῖ mut. corr.
[6] πολεμίοις
[7] ν semel m. pr.

παροιμία· ἔστι γὰρ ὁ σκνὶψ ζῶον μικρὸν ξυλοφάγον.

Σκόθης: διάβολος.

Σκοῖδος: ταμίας[1] τὶς καὶ διοικητής· Μακεδονικὸν δὲ τὸ ὄνομα· διόπερ Μένανδρος[2] ἐν Κιθαριστῇ Σκοῖδον Διόνυσον λέγει.

Σκολιόν: ἡ παροίνιος ᾠδή· ὡς μὲν Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγώνων,[3] ὅτι τρία γένη ἦν ᾠδῶν· τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον καθ' ἕνα ἑξῆς· τὸ[4] δὲ ὑπὸ τῶν συνετωτάτων, ὡς ἔτυχεν, τῇ τάξει· ὃ δὴ καλεῖσθαι διὰ τὴν τάξιν σκολιόν· ὡς δ' Ἀριστόξενος* καὶ Φίλης ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες, παρὰ μέρος ἑξῆς μυρρίνας ἔχοντες, ᾖδον γνώμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα· ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγίνετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν.

Σκόλοψ:[5] ξύλον ὀξὺ καὶ οἱ τῶν φοινίκων.

Σκολύθρια: ὑποπόδια.

Σκόλυθρον: σκνιφὸν καὶ ἀνελεύθερον.

Σκομβρίζει: γογγύζει.

Σκομβρίσαι: παρὰ Ἰόβα[6] ἐν β' φθορᾶς λέξεως, παιδιᾶς ἀσελγοῦς εἶδος· ἀποδίδοται καὶ κατὰ τὸ ἦτρον πλατεῖ τῷ ποδὶ πλήσσοντος ὡς ψόφον[7] ἐργάσασθαι.

Σκόνθυλλε: τονθόρυζε.[8]

[1] ταμείας m. pr.
[2] καὶ addit
[3] ἀκόνων (accentus correctoris)
[4] των m. pr.
* Inc. ριστ. f. 119. c. 1.
[5] Σκωλωψ
[6] ἴοβα m. pr.
[7] φ ex em.
[8] τόνθρυζε m. pr.

Σκόνυζαν: καὶ χωρὶς τοῦ σ κόνυζαν λέγουσι· Φερεκράτης· Ἀρκεῖ μία σκόνυζα καὶ θύμα[1] δύο.

Σκοπέλωι: ὑψηλῶι τόπω.

Σκοπὴν καὶ σκοπιὰν λέγουσιν: καὶ σκοπᾶν Ἀριστοφάνης.

Σκοπιά: ὑψηλὸς τόπος.

Σκοπιάζων: σκοπῶν· ἀποβλέπων.

Σκοπιωροῦνται: φυλακτικῶς σκοποῦσιν ἀπὸ μετεώρου.

Σκοπόν: τύπον· ᾧ στοιχοῦσιν[2] καὶ ἀκολουθοῦσιν.

Σκοπός: σχῆμα ὀρχηστικόν· οὕτως Εὔπολις.

Σκοπός: κατάσκοπός τις καὶ ἔφορος·[3] καὶ ἀποσκοπῶν τὰ πόρρω.

Σκορακίζειν: εἰς ἐρημίαν πέμπει ἢ[4] χλευάζει.

* Σκορακίζειν: οἷον ἐς κόρακας ἀποπέμπειν· ἀπὸ τούτου γὰρ εἴρηται· ὡς καὶ τὸ οἰμώζειν ἀπὸ τοῦ οἴμοι.

Σκορακίζονται: ὑβρίζονται καὶ ἐκρίπτονται· πεποίηται δὲ ἀπὸ τῆς παροιμίας τῆς ἐς κόρακας.

Σκορακισμός: ὕβρις· προπηλακισμός.

Σκορδινᾶσθαι: τὸ παρὰ φύσιν ἀποτείνειν τὰ μέλη μετὰ τοῦ χασμᾶσθαι διακλώμενον· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι· Στένω,[5] κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι.

[1] μιᾶσ κονυζα — θύμων

[2] ὡς τυχοῦσιν

[3] ευφορως in εὔφορος mut.

[4] ἣ, cet. ut hic.

* Inc. f. 119. c. 2.

[5] Litura post ί, et ν ab ant. correctore, ut puto. Tum ᾿νομαι primo.

Σκοτοδινιᾶ: σκοτοῦται· μετὰ σκότους ὀφθαλμῶν[1] συστρέφει· ὅ ἐστιν ἰλιγγιᾶ.

Σκοτομήνη: νὺξ ἀσέληνος.

Σκότος καὶ σκότον: ἑκατέρως· οὕτως Ἀμειψίας.[2]

Σκυβαλίζεται: ἀποδοκιμάζεται· ἀτιμάζεται.[3]

Σκυθικαί: εἶδός τι ὑποδήματος εἰσίν· ὡς Ἀλκαῖος ἐν η'· Σκυθικὰς ὑποδησάμενος.

Σκυθρός: αὐθέκαστος· αὐστηρός· Μένανδρος· Ἐγὼ δ' ἀγροῖκος, ἐργάτης,[4] σκυθρὸς, πικρὸς,[5] Φειδωλός.

Σκῦλα: τὰ ἀπὸ τῶν πολεμίων[6] ἀνῃρημένα.

Σκυθαίνας:[7] Σκυθίδας· *Ἄλεξις.

Σκῦλα:[8] λέγουσιν ὡς ἡμεῖς· καὶ σκυλεύματα Θουκυδίδης.

Σκυλοδέψος: ὁ τὰ κώδια ἐργαζόμενος.

Σκύμνος: σκύλαξ λέοντος.

Σκυρθάνια:[9] τοὺς ἐφήβους οἱ *Λάκωνες.

Σκυρίαν δίκην: οἱ σκηπτόμενοι ἐν ταῖς δίκαις ἔφασκον εἰς Σκῦρον ἀποδημεῖν.

Σκυτάλαι: στρογγύλα καὶ λεῖα ξύλα.

Σκυτάλη: βακτηρίᾳ· ἀκροπάχῃ· ἢ φραγέλλιον.

Σκυτάλη: ἐπιστολὴ Λακωνική· ἦν δὲ ἡ σκυτάλη ξύλον ἐξεσμένον ἐπίμηκες· δύο δὲ παρὰ Λακεδαιμονίοις ὑπῆρχον σκυτάλαι· καὶ τὴν μὲν μίαν κατ-

[1] Accent. om.
[2] η pro ει m. pr.
[3] Vox correctoris.
[4] τ in litura. Primo στ ut videtur.
[5] π. σ. Porson.
[6] πολέμων
[7] αίν in lit. a corr.
[8] Σκύλα hic et ante.
[9] Acc. om.
* Inc. f. 119. c. 3.

εἶχον οἱ Ἔφοροι τῶν Λακεδαιμονίων· τὴν δὲ ἑτέραν τῶι ἐκπεμπομένωι[1] παρ' αὐτῶν στρατηγῶι παρεῖχον· καὶ ὁπότε ἐβούλοντό[2] τι ἐπιστεῖλαι αὐτῶι, φέροντες ἱμάντα λευκὸν περιεῖλλον[3] τὴν σκυτάλην· καὶ ἐπὶ τοῦ ἱμάντος[4] ἔγραφον· καὶ ἀνελίττοντες[5] παρεῖχον τὸν ἱμάντα τῶι ἀποφέροντι· τοῦτο δὲ ἐποίουν, ἵνα μὴ μανθάνωσιν οἱ ἀποφέροντες τὸ δηλούμενον ἐν αὐτῶι· ὁ δὲ στρατηγὸς δεχόμενος τὸν ἱμάντα τῆι ἑαυτοῦ σκυτάλῃ περιείλιττεν[6] καὶ ἀνεγίνωσκεν[7] οὕτως τὰ γεγραμμένα· λέγεται οὖν καὶ ἡ ἐπιστολὴ σκυτάλη καὶ αὐτὸ τὸ ξύλον, ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἐπιστολή· Διοσκουρίδης δὲ ἐν τοῖς περὶ νομίμων τοὺς δανείζοντας ἐν Σπάρτηι διαιρεῖν σκυτάλην δύο παρόντων μαρτύρων καὶ γράφειν τὸ συμβόλαιον ἐν ἑκατέρωι τμήματι·* καὶ τὸ μὲν ἑνὶ τῶν μαρτύρων διδόναι· τὸ δὲ δι' ἑαυτοῦ ἔχειν· ἐχρῶντο δ' αὐτῶι[8] καὶ ἄλλοι· ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῆι Ἰθακησίων[9] πολιτείαι μ̅β̅.

Σκύτη: δέρματα· Ἀριστοφάνης.

Σκυτοδέψης: δερματομαλάκτης· καὶ βυρσοδέψης.

Σκῦτος: πᾶν δέρμα· ἀφ' οὗ καὶ σκυτεύς.

Σκυτοτόμος: σκυτεύς· λωροτόμος.

Σκύφος: ποτήριον.

[1] -ων m. pr.
[2] Inter λ et ο litura. Primo ἐβουλεύοντο, ut puto.
[3] λ semel. [4] ἱματίου in ἱμάντος mut. corr.
[5] λεί. [6] ἱλ. [7] ἀν a correctore additæ.

* Inc. τι f. 119. c. 4. [8] αὐτὸ [9] ἰθ.

Σκώληξ: τὸ πρὸς τηῖ γηῖ οἴδημα τῆς θαλάσσης· οἷον τὸ προσαράσσον[1] κῦμα.

Σκῶλος: εἶδος ἀκάνθης ἢ σκάνδαλον.

Σκώπτει: παίζει.

Σκῶρ: τὸ ἀποπάτημα· οὐ σκατόν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σκώπευμα: σχῆμα Σατυρικὸν, ὡς καὶ ὁ σκωπος· οὕτως Αἰσχύλος.

Σμῆνος: πλῆθος μελισσῶν.

Σμήρινθοι: σπάρτα· σχοινία λεπτά.

Σμικρόν: καὶ χωρὶς τοῦ σ λέγεται.

Σμικυθίων:[2] ὄνομα κύριον.

Σμιλεύματα: * * * *[3]

Σμινύην: σκαφίον ἢ δίκελλαν ἢ ἀξίνην.

Σμοκορδοῦν: συνουσιάζειν· καὶ τὸ σπλεκοῦν ταυτὸ τοῦτο σημαίνει· καὶ τὸ σποδεῖν.[4]

Σμύξαι: καῦσαι.

Σμυχόμενος: καιόμενος· ἀναλισκόμενος.

Σμώδιγγες: μώλωπες.

Σμῶδιξ: μώλωψ· τὸ ἐκ πληγῶν οἴδημα.

*Σμώχειν: σπουδῇ ἐνεργεῖν.

Σοβάδες: διάκουσαι πόρναι.

Σοβαρός: οὐχ ὁ σεμνὸς, ἀλλ' ὁ καταπληκτικός.

Σοβαρός: λαμπρός· ἐπαιρόμενος· τολμηρός· αὐθάδης· ἔξω τοῦ δέοντος φερόμενος· τὸ δὲ σοβαρὸς

[1] προς ά. m. pr.

[2] κυνθ. sed ν punctis damn. a corr.

[3] Semiversus deest.

[4] σποδοῦν

* Inc. f. 120. c. 1.

λέγουσι γεγονέναι, οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Συβαριτῶν ἀρχῆς τὸ ὄνομα· οἱ δὲ γεγενῆσθαι φασὶν αὐτὸ παρὰ τὸ σέβας· ἄλλοι δὲ σοβαρὸν ὠνομάσθαι λέγουσιν ἀπὸ τοῦ σοβεῖν, ὅπέρ ἐστιν μετὰ σεμνότητος προϊέναι· χρῶνται δὲ τῆι λέξει ταύτηι συνήθως οἱ κυνικοί.

Σοβεῖ: διώκει· κομπάζει.

Σόλοι: πόλεις Σικελίας καὶ Κύπρου· ἀφ' ὧν ὁ Σολοικισμός· βαρβαρίζοντες κατὰ τὴν ἰδίαν γλῶσσαν.

Σόλοι: οἱ μὲν Κύπριος πόλις· οἱ δὲ Κιλικίας.

Σόλον: δίσκον.

Σορός: μνῆμα· θήκη.

Σούνιον: δῆμος Λεοντίδος.

Σορέλλη: σκῶμμα εἰς τοὺς γέροντας παρὰ τὴν σορόν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σοφίαν: κοινόν· ἀπάτην·[1] μάθησιν· καὶ τὴν τέχνην· τὴν φρόνησιν καὶ ἐπιστήμην· τὸν νοῦν.

Σόφισμα: μάθημα· καὶ ἐπινόημα· καὶ εὕρημα πᾶν· οὕτως Φερεκράτης.

Σοφιστής: ἀπατεών· παρὰ τὸ σοφίζεσθαι· ὅ ἐστι λόγοις ἀπατᾶν· λέγεται δὲ σοφιστὴς καὶ ὁ διδάσκαλος ὁ σοφίζων· τὸ δὲ *παλαιὸν σοφιστὴς ὁ σοφὸς ἐκαλεῖτο.

Σοφιστής: πᾶς τεχνίτης· καὶ ὁ τὸ λεκτικὸν ἠσκηκώς· καὶ ὁ ἐπηρεάζων ἑκὼν ἐν τοῖς λόγοις.

[1] ἀπά την (ν ut videtur deletum)

* Inc. f. 120. c. 2.

Σπάδων : εὐνοῦχος.

Σπαδών : ὀξυτόνως τὸ σπάσμα.

Σπαθᾶν : Μένανδρος Μισουμένῳ· τὸ ἀλαζονεύεσθαι.

Σπαθᾶν : εἰκῇ λέγειν ἢ ἀναλίσκειν ἀσώτως.

Σπάθημα[1] φρενῶν : τὸν ἄγαν φρόνιμον.

Σπαθίδα :[2] τὴν τῶν μυρεψῶν σπάθην· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σπαθῶσι : σκορπίζουσιν.[3]

Σπαίρει : ἅλλεται· σκαρίζει· ἐκπνεῖ τὴν ψυχήν.

Σπάλαυθρον : σκάλαυθρον.

Σπάνις :[4] ἔνδεια.

Σπανίαν : σπάνιν.[5]

Σπαργανώματα : αἱ πρῶται φασκίαι καὶ οἱ δεσμοὶ τῶν ἀρτιτόκων παιδίων.

Σπαργῶσα : ἀνθοῦσα ἢ σπαραττομένη ὑπὸ θλίψεως καὶ δεομένη ἐκκρίσεως τινός.

Σπαργῶσιν : ὀρεκτικῶς[6] καὶ ἐπιθυμητικῶς ἔχουσιν.

Σπάρνον :[7] σπάνιον· οὕτως Πλάτων.

Σπάρτα : σχοινία.

Σπαρτοπώλιον : ὡς ἡμεῖς· καὶ Μένανδρος·— σπαρτόπωλις[8] ὁμογραῦς.

Σπαρτωλός : πόλις ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς ἡ Σπαρτωλός.

Σπατάγγαι : ἰχθύες τινές· οἱ δὲ τοὺς μεγάλους ἐχίνους· οὕτως Ἀριστοφάνης.

[1] μα supr. sed a m. pr. eodem tempore.

[2] η in ί mut. a correctore potius.

[3] -σην, sine acc.

[4] -ης m. pr.

[5] -ην m. pr.

[6] Inter ε et κ litura.

[7] Accent. om.

[8] σπαρτηπωλις

Σιταρχία: ἡ σῖτον διδοῦσα τοῖς ἐπιβάταις.

* Σιτηρέσιον: τὸ διδόμενον τισὶν εἰς τροφήν.

Σιτηρέσιον: ἐν τῷ ε΄ οὐ σιτηρόσιον.

Σιτίσεων: τροφῶν· δαπανῶν.

Σιτοδεία: λιμός· ἔνδεια.

Σῖτος: καλεῖται σῖτος καὶ ἡ διδομένη πρόσοδος εἰς τροφὴν ταῖς γυναιξίν· ἢ τοῖς ὀρφανοῖς· ὥς ἐστι[1] μαθεῖν κἀκ τῶν τοῦ Σόλωνος πρώτου ἄξονος, καὶ ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους Ἀθηναίων πολιτείας· Τιμαχίδας δὲ ἡγεῖται[2] παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σῖτον λέγεσθαι τὸν τόκον, οὐκ ὀρθῶς ἡγούμενος.[2]

Σῖτος: πᾶς ὁ σιτικὸς καρπὸς, οὐχ ὁ πυρὸς μόνον· καὶ αὐτὰ τὰ σιτία· Θουκυδίδης δ΄· καὶ τῶν νεῶν οὐκ ἐχουσῶν ὅρμον, αἱ μὲν σῖτον ἐν τῇ γῇ ᾑροῦντο, αἱ δὲ μετέωροι ὥρμουν.

Σίτου: τροφῆς.

Σίτου ἐκβολή: Θουκυδίδης· ὅτ᾽ ἂν ὁ στάχυς τῆς κάλυκος ἐκφύηται, οὐχ ὅτ᾽ ἂν ἐκ τῆς γῆς ἀναδίδοται τὰ σπέρματα.

Σιτούμενος: ἐσθίων.

Σιτοφύλακες: ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησιν, ἥτις ἐπεμελεῖτο ὅπως ὁ σῖτος δικαίως πραθήσεται· καὶ τὰ ἄλφιτα· καὶ οἱ ἄρτοι·[3] ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν πάλαι μὲν πεντεκαίδεκα ἐν ἄστει, πέντε δὲ ἐν Πειραιεῖ· ὕστερον δὲ λ΄ μὲν ἐν ἄστει, ε΄ δὲ ἐν Πειραιεῖ.

Σίττυβα: δερμάτια.

Σιτώνης: ὁ προεστὼς τοῦ δημοσίου σίτου.

* Inc. f. 116. c. 4.

[1] ὥ/.

[2] ἡγ. bis, et alibi.

[3] ἄριστοι

ὄργανον τὸ κυβευτικόν· ἢ ἀπὸ Σκιράφου[1] τινὸς κυβευτοῦ· ὃς πρῶτος εὑρηκέναι δοκεῖ τὰ κυβευτικὰ ὄργανα· ἢ ὅτι ἐν τωῖ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερωῖ[2] ἔπαιζον οἱ κυβευταί.

* Σκιράφιον :[3] κυβευτήριον.

Σκιράφια :[3] τὰ κυβευτήρια φησιν, ἐπειδὴ[4] διέτριβον ἐν Σκιρωῖ οἱ κυβεύοντες, ὡς Θεόπομπος.

Σκιρόν : Σκιρὰ ἑορτὴ παρὰ Ἀθηναίοις, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκιροφοριῶν· φασὶ δὲ οἱ γράψαντες περί τε μηνῶν καὶ ἑορτῶν τῶν Ἀθήνησιν, ὡς τὸ Σκιρὸν σκιάδειόν[5] ἐστιν· μεθ' οὗ φερομένου[6] ἐξ ἀκροπόλεως εἴς τινα τόπον[7] καλούμενον Σκιρὸν πορεύονται ἥ τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεία καὶ ὁ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερεὺς καὶ ὁ τοῦ Ἡλίου· κομίζουσι δὲ τοῦτο Ἐτεοβουτάδαι·[8] σύμβολον δὲ τοῦτο γίνεται τοῦ δεῖν οἰκοδομεῖν· καὶ σκέπας δὲ ποιεῖν, ὡς τούτου τοῦ χρόνου ἀρίστου ὄντος πρὸς οἰκοδομίαν· καὶ Ἀθηνᾶν δὲ Σκιράδα τιμῶσιν Ἀθηναῖοι· ἣν Φιλόχορος[9] μὲν ἐν β' Ἀτθίδος[10] ἀπὸ Σκίρου τινος Ἐλευσινίου μάντεως κεκλῆσθαι· Πραξίων δὲ ἐν β' Μεγαρικῶν ἀπὸ Σκίρωνος.

Σκίρον : τόπος Ἀθήνησιν, ἐφ' οὗ οἱ μάντεις ἐκαθέζον-

1 ι in litura ab alio.
2 -ὸν ut videtur, certe ὁ m. pr.
* Inc. f. 118. c. 3.
3 Bis accent. om.
4 ἐπιδὴ, et ἐν om.
5 -ιον m. pr.
6 -νωι
7 Sic ms.
8 τε ex em. sed ejusd. ut puto.
9 -ωρος primo.
10 δος in lit. ab alio.

το· καὶ Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν· καὶ ἡ ἑορτὴ Σκιρά· οὕτω Φερεκράτης.

Σκιρός: ἑορτή τις ἀγομένη τῆι Ἀθηναῖ, ὅτι σκιάδειον[1] ἐφρόντιζον ἐν ἀκμῆι τοῦ καύματος· σκίρα δὲ τὰ σκιάδεια·[2] οἱ δὲ οὐ διὰ τοῦτο φασίν, ἀλλα διὰ τὴν ἀπὸ Σκίρων Ἀθηνᾶν· ἣν Θησεὺς ἐποίησεν, ὅτε ἐπανήει ἀποκτείνας τὸν Μινώταυρον·[3] ἢ * σκίρα δέ ἐστι γῆ λευκή, ὥσπερ γύψος· οἱ δὲ φασίν, ἀπὸ Σκίρου τοῦ Ἐλευσινίου μάντεως γενέσθαι τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην· ἄλλοι δὲ ἀπὸ Σκίρου τοῦ συνοικίσαντος Σαλαμῖνα.

Σκιροφορία: ὄνομα ἑορτῆς.

Σκιροφοριών: μὴν Ἀθηναίων ιβʹ· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς.

Σκιτών:[4] ἀσθενής· οὐδενὸς ἄξιος· οὕτω Φερεκράτης.

Σκιωρῖται:[5] λόχος ἀνδρῶν ἑξακοσίων Ἀρκαδικός· ὁ ἀρχόμενός τε ἐν τοῖς πολέμοις[6] καὶ τελευταῖος ἀναχωρῶν.

Σκληραύχενας: ἀκαμπεῖς.

Σκλῆφρον: τὸν κατεσκληκότα καὶ ἀγεννῆ[7] τὴν ἰδέαν.

Σκλῆφρος: ὁ σκληρὸς καὶ παρηβηκώς· ὁ τὰ σκληρὰ φέρειν δυνάμενος.

Σκνίψ: ζῶον κωνωπῶδες.

Σκνὶψ ἐκ χώρας: ἐπὶ τῶν ταχὺ μεταπηδώντων ἢ

[1] -ιον m. pr.
[2] -ια m. pr.
[3] μηνό.
* Inc. f. 118. c. 4.
[4] Acc. correctoris.
[5] ει in ῑ mut. corr.
[6] πολεμίοις
[7] ν semel m. pr.

παροιμία· ἔστι γὰρ ὁ σκνὶψ ζῶον μικρὸν ξυλοφάγον.

Σκύθης: διάβολος.

Σκοῖδος: ταμίας[1] τὶς καὶ διοικητής· Μακεδονικὸν δὲ τὸ ὄνομα· διόπερ Μένανδρος[2] ἐν Κιθαριστῇ Σκοῖδον Διόνυσον λέγει.

Σκολιόν: ἡ παροίνιος ᾠδή· ὡς μὲν Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγώνων,[3] ὅτι τρία γένη ἦν ᾠδῶν· τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον καθ' ἕνα ἑξῆς· τὸ[4] δὲ ὑπὸ τῶν συνετωτάτων, ὡς ἔτυχεν, τῇ τάξει· ὃ δὴ καλεῖσθαι διὰ τὴν τάξιν σκολιόν· ὡς δ' Ἀριστόξενος[*] καὶ Φίλης ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες, παρὰ μέρος ἑξῆς μυῤῥίνας ἔχοντες, ᾖδον γνώμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα· ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγίνετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν.

Σκόλοψ:[5] ξύλον ὀξὺ καὶ οἱ τῶν φοινίκων.

Σκολύθρια: ὑποπόδια.

Σκόλυθρον: σκνιφὸν καὶ ἀνελεύθερον.

Σκομβρίζει: γογγύζει.

Σκομβρίσαι: παρὰ Ἰόβα[6] ἐν β' φθορᾶς λέξεως, παιδιᾶς ἀσελγοῦς εἶδος· ἀποδίδοται καὶ κατὰ τὸ ἦτρον πλατεῖ τῷ ποδὶ πλήσσοντος ὡς ψόφον[7] ἐργάσασθαι.

Σκόνθυλλε: τονθόρυζε.[8]

[1] ταμείας m. pr.
[2] καὶ addit
[3] ἀπόνων (accentus correctoris)
[4] των m. pr.
[*] Inc. ριστ. f. 119. c. 1.
[5] Σκωλωψ
[6] ἴοβα m. pr.
[7] φ ex em.
[8] τόνθρυζε m. pr.

Σκόνυζαν: καὶ χωρὶς τοῦ σ κόνυζαν λέγουσι· Φερεκράτης· Ἀρκεῖ μία σκόνυζα καὶ θύμω[1] δύο.

Σκοπέλωι: ὑψηλωῖ τόπω.

Σκοπὴν καὶ σκοπιᾶν λέγουσιν: καὶ σκοπᾶν Ἀριστοφάνης.

Σκοπιά: ὑψηλὸς τόπος.

Σκοπιάζων: σκοπῶν· ἀποβλέπων.

Σκοπιωροῦνται: φυλακτικῶς σκοποῦσιν ἀπὸ μετεώρου.

Σκοπόν: τύπον· ᾧ στοιχοῦσιν[2] καὶ ἀκολουθοῦσιν.

Σκοπός: σχῆμα ὀρχηστικόν· οὕτως Εὔπολις.

Σκοπός: κατάσκοπός τις καὶ ἔφορος·[3] καὶ ἀποσκοπῶν τὰ πόρρω.

Σκορακίζειν: εἰς ἐρημίαν πέμπει ἢ[4] χλευάζει.

* Σκορακίζειν: οἷον ἐς κόρακας ἀποπέμπειν· ἀπὸ τούτου γὰρ εἴρηται· ὡς καὶ τὸ οἰμώζειν ἀπὸ τοῦ οἴμοι.

Σκορακίζονται: ὑβρίζονται καὶ ἐκρίπτονται· πεποίηται δὲ ἀπὸ τῆς παροιμίας τῆς ἐς κόρακας.

Σκορακισμός: ὕβρις· προπηλακισμός.

Σκορδινᾶσθαι: τὸ παρὰ φύσιν ἀποτείνειν τὰ μέλη μετὰ τοῦ χασμᾶσθαι διακλώμενον· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι· Στένω,[5] κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι.

[1] μιᾶσ κονυζα — θύμων [2] ὡς τυχοῦσιν

[3] ευφορως in εὔφορος mut.

[4] ἤ, cet. ut hic. * Inc. f. 119. c. 2.

[5] [Ras]itura post ί, et ν ab ant. correctore, ut puto. Tum [σκορδι]νομαι primo.

Σκοτοδινιᾷ: σκοτοῦται· μετὰ σκότους ὀφθαλμῶν[1] συστρέφει· ὅ ἐστιν ἰλιγγιᾶ.

Σκοτομήνη: νὺξ ἀσέληνος.

Σκότος καὶ σκότον: ἑκατέρως· οὕτως Ἀμειψίας.[2]

Σκυβαλίζεται: ἀποδοκιμάζεται· ἀτιμάζεται.[3]

Σκυθικαί: εἶδός τι ὑποδήματος εἰσίν· ὡς Ἀλκαῖος ἐν η΄· Σκυθικὰς ὑποδησάμενος.

Σκυθρός: αὐθέκαστος· αὐστηρός· Μένανδρος· Ἐγὼ δ᾽ ἀγροῖκος, ἐργάτης,[4] σκυθρὸς, πικρὸς,[5] Φειδωλός.

Σκῦλα: τὰ ἀπὸ τῶν πολεμίων[6] ἀνῃρημένα.

Σκυθαίνας:[7] Σκυθίδας· *Ἄλεξις.

Σκῦλα:[8] λέγουσιν ὡς ἡμεῖς· καὶ σκυλεύματα Θουκυδίδης.

Σκυλόδεψος: ὁ τὰ κώδια ἐργαζόμενος.

Σκύμνος: σκύλαξ λέοντος.

Σκυρθάνια:[9] τοὺς ἐφήβους οἱ *Λάκωνες.

Σκυρίαν δίκην: οἱ σκηπτόμενοι ἐν ταῖς δίκαις ἔφασκον εἰς Σκῦρον ἀποδημεῖν.

Σκυτάλαι: στρογγύλα καὶ λεῖα ξύλα.

Σκυτάλη: βακτηρία· ἀκροπάχῃ· ἢ φραγέλλιον.

Σκυτάλη: ἐπιστολὴ Λακωνική· ἦν δὲ ἡ σκυτάλη ξύλον ἐξεσμένον ἐπίμηκες· δύο δὲ παρὰ Λακεδαιμονίοις ὑπῆρχον σκυτάλαι· καὶ τὴν μὲν μίαν κατ-

[1] Accent. om.
[2] η pro ει m. pr.
[3] Vox correctoris.
[4] τ in litura. Primo στ ut videtur.
[5] π. σ. Porson.
[6] πολέμων
[7] αίν in lit. a corr.
[8] Σκύλα hic et ante.
[9] Acc. om.
* Inc. f. 119. c. 3.

εἶχον οἱ Ἔφοροι τῶν Λακεδαιμονίων· τὴν δὲ ἑτέραν τωῖ ἐκπεμπομένωι[1] παρ' αὐτῶν στρατηγωῖ παρεῖχον· καὶ ὁπότε ἐβούλοντό[2] τι ἐπιστεῖλαι αὐτωῖ, φέροντες ἱμάντα λευκὸν περιεῖλλον[3] τὴν σκυτάλην· καὶ ἐπὶ τοῦ ἱμάντος[4] ἔγραφον· καὶ ἀνελίττοντες[5] παρεῖχον τὸν ἱμάντα τωῖ ἀποφέροντι· τοῦτο δὲ ἐποίουν, ἵνα μὴ μανθάνωσιν οἱ ἀποφέροντες τὸ δηλούμενον ἐν αὐτῶ· ὁ δὲ στρατηγὸς δεχόμενος τὸν ἱμάντα τηῖ ἑαυτοῦ σκυτάλῃ περιείλιττεν·[6] καὶ ἀνεγίνωσκεν[7] οὕτως τὰ γεγραμμένα· λέγεται οὖν καὶ ἡ ἐπιστολὴ σκυτάλη καὶ αὐτὸ τὸ ξύλον, ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἐπιστολή· Διοσκουρίδης δὲ ἐν τοῖς περὶ νομίμων τοὺς δανείζοντας ἐν Σπάρτηι διαιρεῖν σκυτάλην δύο παρόντων μαρτύρων καὶ γράφειν τὸ συμβόλαιον ἐν ἑκατέρωι τμήματι·* καὶ τὸ μὲν ἑνὶ τῶν μαρτύρων διδόναι· τὸ δὲ δι' ἑαυτοῦ ἔχειν· ἐχρῶντο δ' αὐτῶ[8] καὶ ἄλλοι· ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τηῖ Ἰθακησίων[9] πολιτείαι μ̄β̄.

Σκύτη: δέρματα· Ἀριστοφάνης.

Σκυτοδέψης: δερματομαλάκτης· καὶ βυρσοδέψης.

Σκῦτος: πᾶν δέρμα· ἀφ' οὗ καὶ σκυτεύς.

Σκυτοτόμος: σκυτεύς· λωροτόμος.

Σκύφος: ποτήριον.

[1] -ων m. pr.

[2] Inter λ et ο litura. Primo ἐβουλεύοντο, ut puto.

[3] λ semel. [4] ἱματίου in ἱμάντος mut. corr.

[5] λεί. [6] ἑλ. [7] ἀν a correctore additæ.

* Inc. τι f. 119. c. 4. [8] αὐτὸ [9] ἰθ.

Σκώληξ: τὸ πρὸς τῇ γῇ οἴδημα τῆς θαλάσσης· οἷον τὸ προσαράσσον[1] κῦμα.

Σκῶλος: εἶδος ἀκάνθης ἢ σκάνδαλον.

Σκώπτει: παίζει.

Σκῶρ: τὸ ἀποπάτημα· οὐ σκατόν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σκώπευμα: σχῆμα Σατυρικὸν, ὡς καὶ ὁ σκωπος· οὕτως Αἰσχύλος.

Σμῆνος: πλῆθος μελισσῶν.

Σμήρινθοι: σπάρτα· σχοινία λεπτά.

Σμικρόν: καὶ χωρὶς τοῦ σ λέγεται.

Σμικυθίων:[2] ὄνομα κύριον.

Σμιλεύματα: * * * *[3]

Σμινύην: σκαφίον ἢ δίκελλαν ἢ ἀξίνην.

Σμοκορδοῦν: συνουσιάζειν· καὶ τὸ σπλεκοῦν ταυτὸ τοῦτο σημαίνει· καὶ τὸ σποδεῖν.[4]

Σμύξαι: καῦσαι.

Σμυχόμενος: καιόμενος· ἀναλισκόμενος.

Σμώδιγγες: μώλωπες.

Σμῶδιξ: μώλωψ· τὸ ἐκ πληγῶν οἴδημα.

*Σμώχειν: σπουδῇ ἐνεργεῖν.

Σοβάδες: διώκουσαι πόρναι.

Σοβαρός: οὐχ ὁ σεμνὸς, ἀλλ' ὁ καταπληκτικός.

Σοβαρός: λαμπρός· ἐπαιρόμενος· τολμηρός· αὐθάδης· ἔξω τοῦ δέοντος φερόμενος· τὸ δὲ σοβαρὸς

1 προς ά. m. pr.

2 κυνθ. sed ν punctis damn. a corr.

3 Semiversus deest.

4 σποδοῦν

* Inc. f. 120. c. 1.

λέγουσι γεγονέναι, οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Συβαριτῶν ἀρχῆς τὸ ὄνομα· οἱ δὲ γεγενῆσθαι φασὶν αὐτὸ παρὰ τὸ σέβας· ἄλλοι δὲ σοβαρὸν ὠνομάσθαι λέγουσιν ἀπὸ τοῦ σοβεῖν, ὅπέρ ἐστιν μετὰ σεμνότητος προϊέναι· χρῶνται δὲ τῇ λέξει ταύτῃ συνήθως οἱ κυνικοί.

Σοβεῖ: διώκει· κομπάζει.

Σόλοι: πόλεις Σικελίας καὶ Κύπρου· ἀφ' ὧν ὁ Σολοικισμός· βαρβαρίζοντες κατὰ τὴν ἰδίαν γλῶσσαν.

Σόλοι: οἱ μὲν Κύπριος πόλις· οἱ δὲ Κιλικίας.

Σόλον: δίσκον.

Σορός: μνῆμα· θήκη.

Σούνιον: δῆμος Λεοντίδος.

Σορέλλη: σκῶμμα εἰς τοὺς γέροντας παρὰ τὴν σορόν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σοφίαν: κοινόν· ἀπάτην·[1] μάθησιν· καὶ τὴν τέχνην· τὴν φρόνησιν καὶ ἐπιστήμην· τὸν νοῦν.

Σόφισμα: μάθημα· καὶ ἐπινόημα· καὶ εὕρημα πᾶν· οὕτως Φερεκράτης.

Σοφιστής: ἀπατεών· παρὰ τὸ σοφίζεσθαι· ὅ ἐστι λόγοις ἀπατᾶν· λέγεται δὲ σοφιστὴς καὶ ὁ διδάσκαλος ὁ σοφίζων· τὸ δὲ *παλαιὸν σοφιστὴς ὁ σοφὸς ἐκαλεῖτο.

Σοφιστής: πᾶς τεχνίτης· καὶ ὁ τὸ λεκτικὸν ἠσκηκώς· καὶ ὁ ἐπηρεάζων ἑκὼν ἐν τοῖς λόγοις.

[1] ἀπά την (ν ut videtur deletum)

* Inc. f. 120. c. 2.

Σπάδων: εὐνοῦχος.

Σπαδών: ὀξυτόνως τὸ σπάσμα.

Σπαθᾶν: Μένανδρος Μισουμένῳ· τὸ ἀλαζονεύεσθαι.

Σπαθᾶν: εἰκῇ λέγειν ἢ ἀναλίσκειν ἀσώτως.

Σπάθημα[1] φρενῶν: τὸν ἄγαν φρόνιμον.

Σπαθίδα:[2] τὴν τῶν μυρεψῶν σπάθην· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σπαθῶσι: σκορπίζουσιν.[3]

Σπαίρει: ἅλλεται· σκαρίζει· ἐκπνεῖ τὴν ψυχήν.

Σπάλαυθρον: σκάλαυθρον.

Σπάνις:[4] ἔνδεια.

Σπανίαν: σπάνιν.[5]

Σπαργανώματα: αἱ πρῶται φασκίαι καὶ οἱ δεσμοὶ τῶν ἀρτιτόκων παιδίων.

Σπαργῶσα: ἀνθοῦσα ἢ σπαραττομένη ὑπὸ θλίψεως καὶ δεομένη ἐκκρίσεως τινός.

Σπαργῶσιν: ὀρεκτικῶς[6] καὶ ἐπιθυμητικῶς ἔχουσιν.

Σπάρνον:[7] σπάνιον· οὕτως Πλάτων.

Σπάρτα: σχοινία.

Σπαρτοπώλιον: ὡς ἡμεῖς· καὶ Μένανδρος·— σπαρτόπωλις[8] ὁμογραῦς.

Σπαρτωλός: πόλις ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς ἡ Σπαρτωλός.

Σπατάγγαι: ἰχθύες τινές· οἱ δὲ τοὺς μεγάλους ἐχίνους· οὕτως Ἀριστοφάνης.

[1] μα supr. sed a m. pr. eodem tempore.
[2] η in ι mut. a correctore potius.
[3] -σην, sine acc.
[4] -ης m. pr.
[5] -ην m. pr.
[6] Inter ε et κ litura.
[7] Accent. om.
[8] σπαρτηπωλις

Σπεῖρα: ἡ συστροφὴ καὶ τὸ ἄθροισμα·* οὐχ ὅπως παρὰ τοῖς τραγικοῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν Μαμακύθῳ.

Σπεῖραι:[1] πλήθη στρατευμάτων· φάλαγγες· νούμερα· λεγεών.

Σπειρηδόν:[2] παραπεπλεγμένως.

Σπένδεται: θύεται· ἢ θυμιᾶ· ἢ φιλιοῦται.

Σπένδομαι: θύομαι· ἢ θεῷ ἀνατίθεμαι.

Σπένδοντας: θύοντας· προσφέροντας παρὰ τὴν σπονδὴν καὶ τὸ φιλιοῦσθαι· οὕτως γὰρ ἐκάλουν τὰς ἐπὶ τῶν πολεμίων συμβάσεις καὶ σπονδὰς ἐνόρκους.

Σπερματίαν: τὸν εἰς σπέρμα παρειμένον· οὕτως Κρατῖνος.

Σπερμολόγος: εὐρυλόγος· ἀκριτόμυθος· καὶ ὁ τὰ σπέρματα συλλέγων.[3]

Σπερμολόγος: λέγεται μικρὸν ὀρνιθάριον κολοιῶδες[4] σπερμολόγος ὠνομασμένον· ἔοικεν δὲ ἀπὸ τοῦ τὰ σπέρματα ἀναλέγειν· λέγεται οὖν ἀπὸ τούτου ὁ εὐτελὴς καὶ εὐκαταφρόνητος ἄνθρωπος, καὶ ἴσως ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων διαζῶν, σπερμολόγος.

Σπεύδειν: οὐ τὸ ἐπιταχύνειν· ἀλλ᾽ ὅπερ ἡμεῖς σπουδάζειν καὶ συλλαμβάνειν.

Σπερχνός:[5] τραχύς.

Σπερχόμενος: ἐπειγόμενος.

Σπῆλυγξ: σπήλαιον.

* Inc. θροισμα f. 120. c. 3.

[1] Accent. om. [2] ρι primo.

[3] Manus recentissima, Σπεῖσαι: ἐκχῦσαι προσενέγκαι περιρᾶναι θῦσαι.

[4] κωλυωδες in κολυῶδες mut. [5] Acc. om. tum τραχής.

Σπιθαμή: τοῦ βίου τὸ ἐλάχιστον.

Σπιθαμήν: οἷον χρόνου στιγμήν.

Σπιθαμή: τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου* δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρόν· τὸ δ' ἀπὸ τοῦ λιχανοῦ λιχάς· τὴν δὲ σπιθαμὴν τινὲς καὶ δόχμην καλοῦσιν· οὕτως Κρατῖνος.

Σπιλάδες: αἱ ἐν ὕδατι κοῖλαι πέτραι ὡς Ἀπίων· Ἡλιόδωρος δὲ τὰς παραθαλασσίας πέτρας καὶ ἐπειλημμένας ὑπὸ τῶν κυμάτων.

Σπίλος: μιασμός· ῥύπος.

Σπινός: διὰ τοῦ ἑνὸς ν λέγουσιν· Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς.

Σπλήνιον:[1] οὐ τὸ φάρμακον· ἀλλὰ τὸ ὀθόνιον· καὶ σπλῆνα, αὐτὸ τὸ πτύγμα τοῦ ὀθονίου.

Σποδοῦν: τὸ συνουσιάζειν· καὶ τύπτειν· ὡς παῖσαι καὶ πατάξαι, τὸ αὐτό· οὕτως Ἀριστοφάνης.[2]

Σποδιοῦσιν: ἐν σποδῷ ὀπτήσουσιν· οὕτως Πλάτων.

Σπολάς: δερμάτιον ἐφαπτῶδες, πρὸς τὰς ἐν πολέμῳ μάχας χρήσιμον.[3]

Σπονδεῖα: ἀγγεῖα ἐν οἷς[4] σπένδουσιν.

Σπονδή: οἴνου ἔκχυσις ἐπὶ τιμῇ δαιμόνων ἢ φιλίᾳ.

Σπονδόφοροι: οἱ τὰς σπονδὰς φέροντες τοῖς πολεμοῦσιν· ἔθος γὰρ ἦν ἐν ταῖς πανηγύρεσι ταῖς κοιναῖς, σπονδοφόρους περιερχομένους κελεύειν σπονδὰς ποιεῖσθαι τοὺς πολεμοῦντας.

Σποράδα γῆς: κονιορτὸν ἢ χνοῦν γῆς.

Σποράδην: διεσπαρμένως ὧδε κακεῖσε.

* Inc. λου f. 120. c. 4.

[1] π bis m. pr.

[2] Quomodo distinxerit Porsonus non liquet.

[3] χρήσημον.

[4] τοῖς

Σπόρθυγγες: αἱ συνεστραμμέναι* μετὰ ῥύπου τρίχες.

Σπουδάζω περὶ τὸν ἄνδρα: Δημοσθένης κατὰ Μειδίου· ἐπὶ δὲ τοῦ κατεπείγομαι, Θεόπομπος ἐν ἐπιτομῆι τῶν Ἡροδότου· ἐπὶ δὲ τοῦ βούλομαι, ὁ αὐτὸς ἐν τῆι ἐπιτομῆι· ἐπὶ δὲ τοῦ μὴ παιγνιωδῶς, ἀλλ' ἐσπουδασμένως, Πλάτων Πολιτείας γ'· ἐπὶ δὲ τοῦ λίαν θέλω, Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀποκαρτεροῦσιν· ἐπὶ δὲ τοῦ σεμνολογεῖν, τὸ σπουδαιολογεῖν Ξενοφῶν Συμποσίωι·—τίνι σπεύδεις, ἀντὶ τοῦ τίνι σπουδάζεις· οὕτως καὶ Ἄλεξις.

Σπουδαίως: σοφῶς.

Σπουδαρχιάσας: ἐπιθυμήσας ἄρξαι· σπουδάσας· ἐπιμεληθεὶς τυχεῖν τῆς ἀρχῆς.

Σπουδὴν ποιεῖσθαι: τὸ ὀργίζεσθαι· οὕτως Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις.

Σπυρθίζειν: τὸ ἀνασκιρτᾶν· ἀπὸ τῶν ὄνων· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σπυρίζειν: σφαδάζειν· σφύζειν.

Σπυρίς: κυρίως τὸ τῶν πυρῶν ἀγγεῖον.

Σποράδες νῆσοι: ἃς ἔνιοι Κυκλάδας λέγουσιν· αἱ ἐν τῶι Αἰγαίωι[1] εἰσὶ δὲ δέκα.

Στάδια καὶ σταδίους: ἑκατέρως λέγουσιν· ὁ Θουκυδίδης δὲ σταδίους ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν· ἅπαξ δὲ μόνον στάδια εἴρηκεν ἐν ζ'· ἐν γὰρ τῶι[2] πρόσθεν ἐπὶ πολλὰ στάδια μέλλων ἰέναι.

† Στάδιον: ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος· καὶ μέρος τι τοῦ λεγομένου μιλίου· ἑπτὰ γὰρ ἥμισυ στάδια ποιοῦσι

* Inc. vers. f. 121. c. 1.

[1] αἰγέγωι (sic)

[2] τὸ m. pr.

† Inc. f. 121. c. 2.

μίλιον· λέγεται στάδιον καὶ ἁπλῶς τὸ ἵστασθαι καὶ ἀκινητίζειν· Δίων ἐν λθʹ Ῥωμαϊκῶν· τῷ δὲ δὴ σταδίῳ τῶν σκαφῶν προδιδόμενοι, δεινῶς ἤσχαλλον·[1] ἀντὶ τοῦ τῇ στάσει καὶ ἀκινησίαι τῶν σκαφῶν προδιδόμενοι, σφόδρα ἠνιῶντο.

Σταθείς: ὑφ' ἑτέρου· στὰς δὲ, ἀφ' ἑαυτοῦ· καὶ σταθεῖσα καὶ στᾶσα, ἀνάλογον.

Σταθερόν: μόνιμον· στάσιμον.

Σταθερόν: ὀξύ·[2] ἰσχυρόν· τὸ διὰ τὴν ὀξύτητα τῆς κινήσεως ἑστάναι δοκοῦν· καὶ σταθερὰν μεσημβρίαν ἐν Φαίδρῳ Πλάτων, τὸ μεσαίτατον καὶ πνιγηρότερον[3] τῆς ἡμέρας δῆλον ὅτι.

Σταθερόν: ὀξύ·[2] ἰσχυρὸν ἢ θερμόν·[4] τὸ διὰ τὴν ὀξύτητα τῆς κινήσεως ἑστάναι δοκοῦν· ἐν Φαίδρωι· μή πως, ὦ Σώκρατες, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ· οὐχ ὁρᾷς ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵσταται, ἡ δὴ καλουμένη σταθερά· δύναται μέντοι καὶ θερμοτάτη εἶναι ἡ σταθερὰ, ὀξεῖα οὖσα· καὶ γὰρ τὸν ἥλιον ὅτ' ἂν μᾶλλον ἐγκαῇ, ὀξὺν εἰώθασι λέγειν· σημαίνοι[5] δ' ἂν καὶ τὸ στάσιμον, τῷ μέσον τι εἶναι τῆς ἡμέρας καὶ μὴ δὲ ἐφ'* ἕτερον κλίνειν· καὶ Κρατῖνος δὲ ἐν Σεριφίοις[6] ἐπὶ τοῦ ὀξέως ἢ ἰσχυροῦ· Οὕτω σταθερῶς τοῖς λωποδύταις[7] ὁ πόρος πεινῶσι παφλάζει· Ἀντίμαχος·—θέρεος[8] σταθεροῖο· τινὲς

[1] λ semel.
[2] ὀξὺν bis.
[3] νι corrector in litura.
[4] θεσ primo scripserat.
[5] -ναι
* Inc. φ' f. 121. c. 3.
[6] σερεφίοις
[7] λοπ.
[8] ς primo om.

καὶ ἐπὶ τοῦ στασίμου, ὡς Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς·—σταθεροῦ χεύματος· καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Προάγωνι· Στατερὰ δὲ κάλυξ νεαρᾶς ἥβης· σημαίνει καὶ τὸ μόνιμον.

Στάθμη: τὸ σπαρτίον.

Σταθεῦσαι: Ἀχαρνεῦσι· (Κατάχει σὺ[1]) τῆς χορδῆς τὸ μέλι· τὰς σηπίας στάθευε· τουτέστιν ἡσυχῇ τῷ πυρὶ χλίαινε.

Σταθμός: οὐ τὸ[2] διάστημα τῆς ὁδοῦ· ἀλλὰ ἡ κατάλυσις.

Σταθμούς: Ἀριστοφάνης Δράμασιν· Αὐτοῖς σταθμοῖς ἐξέβαλε τὰς σιάγονας· οἷον τοῖς φλιοῖς.[3]

Σταθμῶν: τῶν παραστάδων τῆς θύρας.

Σταθμώμενον: δοκιμάζοντα.

Σταλαγμόν: ὡς ἡμεῖς· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι· Σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα.

Στάλικας: πασσάλους.

Σταμνία: τὰ Θάσια κεράμια· οἱ δὲ καὶ τὰ[4] Χῖα καὶ τὰ Μενδαῖα.

Στατήρ: τετράγραμμον νόμισμα· καὶ τὸ ἐξάγιον· καὶ τὸ ζύγιον.

Σταμνίονες:[5] τὰ ἐν ταῖς σχεδίαις ὀρθὰ πεπηγότα ξύλα.

[1] κ. σ. om. [2] τω m. pr.

[3] Σταθμοῖς: ἐξ. τὰς σ. οι. τ. φλειοῖς:—Σταθμούς: ἀρ. δραμασιν αὐτοῖς:—Ita divisa et turbata.

[4] κατὰ in καὶ τὰ mut. a corr. qui supra ει (nexum) in χεια, puncta et acutum, monens scil. χία esse accipiendum.

[5] Σταμνιον" i. e. νιες m. pr. Supra ι accentum addidit orrector.

Σταυροί: τὰ ὀρθὰ πεπηγότα ξύλα.

Στάς: ἄνευ τοῦ ι ὁ Ἀττικὸς λέγει·* ὁ δὲ Ἴων σταῖς.

Στασιασμόν: τὴν στάσιν· Μένανδρος.

Στάσις: οὐχ ἡ φιλονεικία· ἀλλ' αὐτοὶ οἱ στασιάζοντες· καλοῦσι δὲ καὶ τὰ πεφυκότα σπέρματα· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Στασιώτης: Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως· περὶ τοίνυν ὧν Ἀπόληξις κατηγόρηκεν, ὁ στασιώτης ἦν ἐγὼ καὶ ὁ πάππος ὁ ἐμός· ἔοικεν οὖν ἰδίως νῦν ὁ ῥήτωρ ἐπὶ τοῦ δορυφόρου κεχρῆσθαι τῷ ὀνόματι· ἐν γοῦν τοῖς ἑξῆς φησίν· ὅτι οὐκ ἂν τοὺς μὲν τυραννοῦντας ἠδυνήθησαν οἱ πρόγονοι καλέσαι·[1] τοὺς δὲ δορυφόρους ἠδυνάτησαν.

Στατῆρα: καὶ ἐπὶ τῆς ὁλκῆς[2] λέγουσι καὶ τὸν σταθμὸν ἁπλῶς.

Στατήρ: βάρβαρον οἴονται τινὲς εἶναι τὸ ὄνομα· τὸ δὲ τέτραχμον καὶ τετράδραχμον, Ἀττικά.

Σταφυλήν: τὸν ἐν τῷ στόματι κίονα·[3] οὕτως Νικοφῶν.

Σταφυλοβολεῖον:[4] οἱ μὲν φασὶ σταφυλοβολεῖον[5] εἶναι, ἐν ᾧ ἀνακόπτουσιν ἐν τῷ ληνῷ τοὺς βότρυς οἱ πατοῦντες· ἀπὸ τοῦ βάλλειν τὴν σταφυλήν· οἱ δὲ τοὺς κοφίνους φασὶν, ἐν οἷς ἀπὸ τῶν ἀγρῶν φέροντες τὴν σταφυλὴν βάλλουσιν εἰς τὴν ληνόν· ἄλλοι δὲ

* Inc. f. 121. b. 4.

1 Accent. om.

2 ὀλκῆς, mox οἶονται, et ita sæpe in hac parte peccat.

3 κίωνα

4 -ολιον m. pr. ut videtur. Nunc -όλεῖον sic.

5 Sic ab initio, et mox.

λέγουσιν σταφυλοβολεῖον εἶναι ἄγγος τι χωρητικὸν οἴνου.

Στέατα: ἄλευρα.

* Στεγανόμιον: ὁ διδόμενος φόρος ὑπὲρ τῶν στεγῶν.

Στεγανώτερον:[1] στερεώτερον· πεπυκνωμένον· συνεχέστερον· στερέμνιον.

Στεγανόν: πυκνόν· σφιγκτόν.

Στεγναί: στερεαί.

Στεγόμενα: κρυπτόμενα.

Στείβοντες: πατοῦντες.

Στειλάμενοι: στείλαντες.

Στειλάμενος: εὐσταλῶς ἀπελθών.

Στείλασθαι: ὁδεῦσαι· πλεῦσαι.

Στείχειν: πορεύεσθαι.

Στείχοντες: πορευόμενοι.

Στελεόν: τὸ τοῦ πελέκεως ξύλον.

Στέμμα: στεφάνη· πλήρωμα.

Στέμφυλον: τὸ ἔκδυμα τῆς σταφυλῆς ἢ τῶν ἐλαιῶν· οἷς ἀντὶ ὄψων ἐχρῶντο.

Στένει: στενάζει.

Στενολεσχία: λεπτολογία.

Στενόπρωκτος: ἄπυγος.

Στενωπός: στενορύμη διόδων.

Στεργέτω: οἷον στεγέτω, ὑπομενέτω· οὕτως Πλάτων.

Στέρεσθαι καὶ στερίσκεσθαι: ἄμφω λέγουσιν Ἀττικοί.

* Inc. f. 122. c. 1.

[1] ων statim in ον mut. tum στερεότ. Alterum π in πεπ. in litura.

Στερέμνιον: στερεόν· ἰσχυρόν.

Στερίφη:[1] στεῖρα· μὴ τεκοῦσα· μηδὲ τίκτουσα.

Στερκτικόν: τὸ ἔμμονον καὶ βέβαιον καὶ ἀσφαλές.

Στέριφος: στεῖρος καὶ ἄγονος· παρὰ τὸ στερεὰν ἔχειν τὴν ὑστέραν.

Στερίφοις: στερεοῖς ἢ πικροῖς.

Στέρνοις: στήθεσιν.

Στερνοτύπτης: ὁ τὸ στῆθος τύπτων· καὶ στερνοτυπτόμενος.

[Στερκτικόν: τὸ ἔμμονον καὶ βέβαιον καὶ ἀσφαλές.][2]

* Στεροπή: ἀστραπή, ἢ λαμπηδών.

Στερτοί: στερροί· πεπιλημένοι.[3]

Στλεγγίς: ἡ ξύστρα· καὶ στλεγγιζόμενος, ἀποξυόμενος· Ἀριστοφάνης Γήρᾳ· Εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ, σφαῖραν[4] καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα· Δαιταλεῦσιν· Οὐδ' ἔστιν αὕτη στλεγγίς, οὐδὲ λήκυθος· καλεῖται δὲ στλεγγὶς[5] καὶ χρυσοῦν ἔλασμα τὸ περὶ τῇ κεφαλῇ τῶν γυναικῶν.

Στερρός: στερεός· ἰσχυρός.

Στεφάνη: ὄρους ἐξοχή.

Στεφάνη: προκόσμημα[6] γυναικεῖον.

Στεφανηφόρος: Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα· Στεφανηφόρου ἡρῷον, ὡς ἔοικεν, ἦν ἐν ταῖς Ἀθήναις· εἴη δ' ἂν ὁ Στεφανηφόρος ἤτοι τῶν Ἡρακλέους υἱέων εἷς· τῶν γενομένων ἐκ τῶν Θεστίου θυγατέρων· ἢ

[1] Στερεφη m. pr. [2] Hæc a m. antiq.

* Inc. f. 122. c. 2. [3] πεπη.

[4] γηραι· π. α. δεισφέρων [5] στεγγὶς

[6] προσκ. sed σ del. forsan m. pr.

λέγουσι γεγονέναι, οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Συβαριτῶν ἀρχῆς τὸ ὄνομα· οἱ δὲ γεγενῆσθαι φασὶν αὐτὸ παρὰ τὸ σέβας· ἄλλοι δὲ σοβαρὸν ὠνομάσθαι λέγουσιν ἀπὸ τοῦ σοβεῖν, ὅπέρ ἐστιν μετὰ σεμνότητος προϊέναι· χρῶνται δὲ τηῖ λέξει ταύτηι συνήθως οἱ κυνικοί.

Σοβεῖ: διώκει· κομπάζει.

Σόλοι: πόλεις Σικελίας καὶ Κύπρου· ἀφ' ὧν ὁ Σολοικισμός· βαρβαρίζοντες κατὰ τὴν ἰδίαν γλῶσσαν.

Σόλοι: οἱ μὲν Κύπριος πόλις· οἱ δὲ Κιλικίας.

Σόλον: δίσκον.

Σορός: μνῆμα· θήκη.

Σούνιον: δῆμος Λεοντίδος.

Σορέλλη: σκῶμμα εἰς τοὺς γέροντας παρὰ τὴν σορόν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σοφίαν: κοινόν· ἀπάτην·[1] μάθησιν· καὶ τὴν τέχνην· τὴν φρόνησιν καὶ ἐπιστήμην· τὸν νοῦν.

Σόφισμα: μάθημα· καὶ ἐπινόημα· καὶ εὕρημα πᾶν· οὕτως Φερεκράτης.

Σοφιστής: ἀπατεών· παρὰ τὸ σοφίζεσθαι· ὅ ἐστι λόγοις ἀπατᾶν· λέγεται δὲ σοφιστὴς καὶ ὁ διδάσκαλος ὁ σοφίζων· τὸ δὲ *παλαιὸν σοφιστὴς ὁ σοφὸς ἐκαλεῖτο.

Σοφιστής: πᾶς τεχνίτης· καὶ ὁ τὸ λεκτικὸν ἠσκηκώς· καὶ ὁ ἐπηρεάζων ἑκὼν ἐν τοῖς λόγοις.

[1] ἀπά την (ν ut videtur deletum)

* Inc. f. 120. c. 2.

Σπάδων: εὐνοῦχος.

Σπαδών: ὀξυτόνως τὸ σπάσμα.

Σπαθᾶν: Μένανδρος Μισουμένῳ· τὸ ἀλαζονεύεσθαι.

Σπαθᾶν: εἰκῆ λέγειν ἢ ἀναλίσκειν ἀσώτως.

Σπάθημα[1] φρενῶν: τὸν ἄγαν φρόνιμον.

Σπαθίδα:[2] τὴν τῶν μυρεψῶν σπάθην· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σπαθῶσι: σκορπίζουσιν.[3]

Σπαίρει: ἅλλεται· σκαρίζει· ἐκπνεῖ τὴν ψυχήν.

Σπάλαυθρον: σκάλαυθρον.

Σπάνις:[4] ἔνδεια.

Σπανίαν: σπάνιν.[5]

Σπαργανώματα: αἱ πρῶται φασκίαι καὶ οἱ δεσμοὶ τῶν ἀρτιτόκων παιδίων.

Σπαργῶσα: ἀνθοῦσα ἢ σπαραττομένη ὑπὸ θλίψεως καὶ δεομένη ἐκκρίσεως τινός.

Σπαργῶσιν: ὀρεκτικῶς[6] καὶ ἐπιθυμητικῶς ἔχουσιν.

Σπάρνον:[7] σπάνιον· οὕτως Πλάτων.

Σπάρτα: σχοινία.

Σπαρτοπώλιον: ὡς ἡμεῖς· καὶ Μένανδρος·— σπαρτόπωλις[8] ὁμογραφῶς.

Σπαρτωλός: πόλις ἐστι τῆς Ἀττικῆς ἡ Σπαρτωλός.

Σπατάγγαι: ἰχθύες τινές· οἱ δὲ τοὺς μεγάλους ἐχίνους· οὕτως Ἀριστοφάνης.

[1] μα supr. sed a m. pr. eodem tempore.

[2] η in ι mut. a correctore potius.

[3] -σιν, sine acc.

[4] -ης m. pr.

[5] -ην m. pr.

[6] Inter ε et κ litura.

[7] Accent. om.

[8] σπαρτηπωλις

Σπεῖρα: ἡ συστροφὴ καὶ τὸ ἄθροισμα·* οὐχ ὅπως παρὰ τοῖς τραγικοῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν Μαμακύθῳ.

Σπεῖραι:[1] πλήθη στρατευμάτων· φάλαγγες· νούμερα· λεγεών.

Σπειρηδόν:[2] παραπεπλεγμένως.

Σπένδεται: θύεται· ἢ θυμιᾷ· ἢ φιλιοῦται.

Σπένδομαι: θύομαι· ἢ θεῷ ἀνατίθεμαι.

Σπένδοντας: θύοντας· προσφέροντας παρὰ τὴν σπονδὴν καὶ τὸ φιλιοῦσθαι· οὕτως γὰρ ἐκάλουν τὰς ἐπὶ τῶν πολεμίων συμβάσεις καὶ σπονδὰς ἐνόρκους.

Σπερματίαν: τὸν εἰς σπέρμα παρειμένον· οὕτως Κρατῖνος.

Σπερμολόγος: εὐρυλόγος· ἀκριτόμυθος· καὶ ὁ τὰ σπέρματα συλλέγων.[3]

Σπερμολόγος: λέγεται μικρὸν ὀρνιθάριον κολοιῶδες[4] σπερμολόγος ὠνομασμένον· ἔοικεν δὲ ἀπὸ τοῦ τὰ σπέρματα ἀναλέγειν· λέγεται οὖν ἀπὸ τούτου ὁ εὐτελὴς καὶ εὐκαταφρόνητος ἄνθρωπος, καὶ ἴσως ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων διαζῶν, σπερμολόγος.

Σπεύδειν: οὐ τὸ ἐπιταχύνειν· ἀλλ' ὅπερ ἡμεῖς σπουδάζειν καὶ συλλαμβάνειν.

Σπερχνός:[5] τραχύς.

Σπερχόμενος: ἐπειγόμενος.

Σπῆλυγξ: σπήλαιον.

* Inc. θροισμα f. 120. c. 3.

[1] Accent. om. [2] ρι primo.

[3] Manus recentissima, Σπεῖσαι: ἐκχῦσαι προσενέγκαι πειρᾶναι θῦσαι.

κωλυωδες in κολυῶδες mut. [5] Acc. om. tum τραχής.

Σπιθαμή: τοῦ βίου τὸ ἐλάχιστον.

Σπιθαμήν: οἷον χρόνου στιγμήν.

Σπιθαμή: τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου* δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρόν· τὸ δ' ἀπὸ τοῦ λιχανοῦ λιχάς· τὴν δὲ σπιθαμὴν τινὲς καὶ δόχμην καλοῦσιν· οὕτως Κρατῖνος.

Σπιλάδες: αἱ ἐν ὕδατι κοῖλαι πέτραι ὡς Ἀπίων· Ἡλιόδωρος δὲ τὰς παραθαλασσίας πέτρας καὶ ἐπειλημμένας ὑπὸ τῶν κυμάτων.

Σπίλος: μιασμός· ῥύπος.

Σπινός: διὰ τοῦ ἑνὸς ν λέγουσιν· Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς.

Σπλήνιον:[1] οὐ τὸ φάρμακον· ἀλλὰ τὸ ὀθόνιον· καὶ σπλῆνα, αὐτὸ τὸ πτύγμα τοῦ ὀθονίου.

Σποδοῦν: τὸ συνουσιάζειν· καὶ τύπτειν· ὡς παῖσαι καὶ πατάξαι, τὸ αὐτό· οὕτως Ἀριστοφάνης.[2]

Σποδιοῦσιν: ἐν σποδιᾷ ὀπτήσουσιν· οὕτως Πλάτων.

Σπολάς: δερμάτιον ἐφαπτῶδες, πρὸς τὰς ἐν πολέμωι μάχας χρήσιμον.[3]

Σπονδεῖα: ἀγγεῖα ἐν οἷς[4] σπένδουσιν.

Σπονδή: οἴνου ἔκχυσις ἐπὶ τιμῇ δαιμόνων ἢ φιλίαι.

Σπονδόφοροι: οἱ τὰς σπονδὰς φέροντες τοῖς πολεμοῦσιν· ἔθος γὰρ ἦν ἐν ταῖς πανηγύρεσι ταῖς κοιναῖς, σπονδοφόρους περιερχομένους κελεύειν σπονδὰς ποιεῖσθαι τοὺς πολεμοῦντας.

Σποράδα γῆς: κονιορτὸν ἢ χνοῦν γῆς.

Σποράδην: διεσπαρμένως ὧδε κἀκεῖσε.

* Inc. λου f. 120. c. 4.

[1] π bis m. pr.

[2] Quomodo distinxerit Porsonus non liquet.

[3] χρήσημον.

[4] τοῖς

Σπόρθυγγες: αἱ συνεστραμμέναι* μετὰ ῥύπου τρίχες.

Σπουδάζω περὶ τὸν ἄνδρα: Δημοσθένης κατὰ Μειδίου· ἐπὶ δὲ τοῦ κατεπείγομαι, Θεόπομπος ἐν ἐπιτομῆι τῶν Ἡροδότου· ἐπὶ δὲ τοῦ βούλομαι, ὁ αὐτὸς ἐν τῆι ἐπιτομῆι· ἐπὶ δὲ τοῦ μὴ παιγνιωδῶς, ἀλλ' ἐσπουδασμένως, Πλάτων Πολιτείας γ'· ἐπὶ δὲ τοῦ λίαν θέλω, Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀποκαρτεροῦσιν· ἐπὶ δὲ τοῦ σεμνολογεῖν, τὸ σπουδαιολογεῖν Ξενοφῶν Συμποσίωι·—τίνι σπεύδεις, ἀντὶ τοῦ τίνι σπουδάζεις· οὕτως καὶ Ἄλεξις.

Σπουδαίως: σοφῶς.

Σπουδαρχιάσας: ἐπιθυμήσας ἄρξαι· σπουδάσας· ἐπιμεληθεὶς τυχεῖν τῆς ἀρχῆς.

Σπουδὴν ποιεῖσθαι: τὸ ὀργίζεσθαι· οὕτως Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις.

Σπυρθίζειν: τὸ ἀνασκιρτᾶν ἀπὸ τῶν ὄνων· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σπυρίζειν: σφαδάζειν· σφύζειν.

Σπυρίς: κυρίως τὸ τῶν πυρῶν ἀγγεῖον.

Σποράδες νῆσοι: ἃς ἔνιοι Κυκλάδας λέγουσιν· αἱ ἐν τωῖ Αἰγαίωι[1] εἰσὶ δὲ δέκα.

Στάδια καὶ σταδίους: ἑκατέρως λέγουσιν· ὁ Θουκυδίδης δὲ σταδίους ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν· ἅπαξ δὲ μόνον στάδια εἴρηκεν ἐν ζ'· ἐν γὰρ τωῖ[2] πρόσθεν ἐπὶ πολλὰ στάδια μέλλων ἰέναι.

† Στάδιον: ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος· καὶ μέρος τί τοῦ λεγομένου μιλίου· ἑπτὰ γὰρ ἥμισυ στάδια ποιοῦσι

* Inc. ναι f. 121. c. 1.

[1] αἰγέγωι (sic)

[2] τὸ m. pr.

† Inc. f. 121. c. 2.

μίλιον· λέγεται στάδιον καὶ ἁπλῶς τὸ ἵστασθαι καὶ ἀκινητίζειν· Δίων ἐν λθ' Ῥωμαϊκῶν· τῷ δὲ δὴ σταδίῳ τῶν σκαφῶν προδιδόμενοι, δεινῶς ἤσχαλλον·[1] ἀντὶ τοῦ τῇ στάσει καὶ ἀκινησίαι τῶν σκαφῶν προδιδόμενοι, σφόδρα ἠνιῶντο.

Σταθείς: ὑφ' ἑτέρου· στὰς δὲ, ἀφ' ἑαυτοῦ· καὶ σταθεῖσα καὶ στᾶσα, ἀνάλογον.

Σταθερόν: μόνιμον· στάσιμον.

Σταθερόν: ὀξύ·[2] ἰσχυρόν· τὸ διὰ τὴν ὀξύτητα τῆς κινήσεως ἑστάναι δοκοῦν· καὶ σταθερὰν μεσημβρίαν ἐν Φαίδρῳ Πλάτων, τὸ μεσαίτατον καὶ πνιγηρότερον[3] τῆς ἡμέρας δῆλον ὅτι.

Σταθερόν: ὀξύ·[2] ἰσχυρὸν ἢ θερμόν·[4] τὸ διὰ τὴν ὀξύτητα τῆς κινήσεως ἑστάναι δοκοῦν· ἐν Φαίδρωι· μή πως, ὦ Σώκρατες, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ· οὐχ ὁρᾷς ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵσταται, ἡ δὴ καλουμένη σταθερά· δύναται μέντοι καὶ θερμοτάτη εἶναι ἡ σταθερὰ, ὀξεῖα οὖσα· καὶ γὰρ τὸν ἥλιον ὅτ' ἂν μᾶλλον ἐγκαῇ, ὀξὺν εἰώθασι λέγειν· σημαίνοι[5] δ' ἂν καὶ τὸ στάσιμον, τῷ μέσον τι εἶναι τῆς ἡμέρας καὶ μὴ δὲ ἐφ'* ἕτερον κλίνειν· καὶ Κρατῖνος δὲ ἐν Σεριφίοις[6] ἐπὶ τοῦ ὀξέως ἢ ἰσχυροῦ· Οὕτω σταθερῶς τοῖς λωποδύταις[7] ὁ πόρος πεινῶσι παφλάζει· Ἀντίμαχος·—θέρεος[8] σταθεροῖο· τινὲς

[1] λ semel.
[2] ὀξὺν bis.
[3] νι corrector in litura.
[4] θεσ primo scripserat.
[5] -νει
* Inc. φ' f. 121. c. 3.
[6] σερεφίοις
[7] λοπ.
[8] ς primo om.

καὶ ἐπὶ τοῦ στασίμου, ὡς Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς·—σταθεροῦ χεύματος· καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Προάγωνι· Στατερὰ δὲ κάλυξ νεαρᾶς ἥβης· σημαίνει καὶ τὸ μόνιμον.

Στάθμη : τὸ σπαρτίον.

Σταθεῦσαι : Ἀχαρνεῦσι· (Κατάχει σὺ[1]) τῆς χορδῆς τὸ μέλι· τὰς σηπίας στάθευε· τοῦτέστιν ἡσυχῇ τῷ πυρὶ χλίαινε.

Σταθμός : οὐ τὸ[2] διάστημα τῆς ὁδοῦ· ἀλλὰ ἡ κατάλυσις.

Σταθμούς : Ἀριστοφάνης Δράμασιν· Αὐτοῖς σταθμοῖς ἐξέβαλε τὰς σιαγόνας· οἷον τοῖς φλειοῖς.[3]

Σταθμῶν : τῶν παραστάδων τῆς θύρας.

Σταθμώμενον : δοκιμάζοντα.

Σταλαγμόν : ὡς ἡμεῖς· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι· Σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα.

Στάλικας : πασσάλους.

Σταμνία : τὰ Θάσια κεράμια· οἱ δὲ καὶ τὰ[4] Χῖα καὶ τὰ Μενδαῖα.

Στατήρ : τετράγραμμον νόμισμα· καὶ τὸ ἐξάγιον· καὶ τὸ ζύγιον.

Σταμνίονες :[5] τὰ ἐν ταῖς σχεδίαις ὀρθὰ πεπηγότα ξύλα.

[1] κ. σ. om. [2] τω m. pr.

[3] Σταθμοῖς : ἐξ. τὰς σ. οι. τ. φλειοῖς :—Σταθμούς : ἀρ. δραμασιν αὐτοῖς :—Ita divisa et turbata.

[4] κατὰ in καὶ τὰ mut. a corr. qui supra ει (nexum) in χεια, puncta et acutum, monens scil. χία esse accipiendum.

[5] Σταμνιον" i. e. νιες m. pr. Supra ι accentum addidit corrector.

Σταυροί: τὰ ὀρθὰ πεπηγότα ξύλα.

Στάς: ἄνευ τοῦ ι ὁ Ἀττικὸς λέγει·* ὁ δὲ Ἴων σταῖς.

Στασιασμόν: τὴν στάσιν· Μένανδρος.

Στάσις: οὐχ ἡ φιλονεικία· ἀλλ' αὐτοὶ οἱ στασιάζοντες· καλοῦσι δὲ καὶ τὰ πεφυκότα σπέρματα· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Στασιώτης: Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως· περὶ τοίνυν ὧν Ἀπόληξις κατηγόρηκεν, ὁ στασιώτης ἦν ἐγὼ καὶ ὁ πάππος ὁ ἐμός· ἔοικεν οὖν ἰδίως νῦν ὁ ῥήτωρ ἐπὶ τοῦ δορυφόρου κεχρῆσθαι τῷ ὀνόματι· ἐν γοῦν τοῖς ἑξῆς φησίν· ὅτι οὐκ ἂν τοὺς μὲν τυραννοῦντας ἠδυνήθησαν οἱ πρόγονοι κολάσαι·[1] τοὺς δὲ δορυφόρους ἠδυνάτησαν.

Στατῆρα: καὶ ἐπὶ τῆς ὁλκῆς[2] λέγουσι καὶ τὸν σταθμὸν ἁπλῶς.

Στατήρ: βάρβαρον οἴονται τινὲς εἶναι τὸ ὄνομα· τὸ δὲ τέτραχμον καὶ τετράδραχμον, Ἀττικά.

Σταφυλήν: τὸν ἐν τῷ στόματι κίονα·[3] οὕτως Νικοφῶν.

Σταφυλοβολεῖον:[4] οἱ μὲν φασὶ σταφυλοβολεῖον[5] εἶναι, ἐν ᾧ ἀνακόπτουσιν ἐν τῷ ληνῷ τοὺς βότρυς οἱ πατοῦντες· ἀπὸ τοῦ βάλλειν τὴν σταφυλήν· οἱ δὲ τοὺς κοφίνους φασὶν, ἐν οἷς ἀπὸ τῶν ἀγρῶν φέροντες τὴν σταφυλὴν βάλλουσιν εἰς τὴν ληνόν· ἄλλοι δὲ

* Inc. f. 121. c. 4.

1 Accent. om.

2 ὁλκῆς, mox οἴονται, et ita sæpe in hac parte peccat.

3 κίωνα

4 -ολιον m. pr. ut videtur. Nunc -όλεῖον sic.

5 Sic ab initio, et mox.

λέγουσιν σταφυλοβολεῖον εἶναι ἄγγος τι χωρητικὸν οἴνου.

Στέατα: ἄλευρα.

* Στεγανόμιον: ὁ διδόμενος φόρος ὑπὲρ τῶν στεγῶν.

Στεγανώτερον:[1] στερεώτερον· πεπυκνωμένον· συνεχέστερον· στερέμνιον.

Στεγανόν: πυκνόν· σφιγκτόν.

Στεγναί: στερεαί.

Στεγόμενα: κρυπτόμενα.

Στείβοντες: πατοῦντες.

Στειλάμενοι: στείλαντες.

Στειλάμενος: εὐσταλῶς ἀπελθών.

Στείλασθαι: ὁδεῦσαι· πλεῦσαι.

Στείχειν: πορεύεσθαι.

Στείχοντες: πορευόμενοι.

Στελεόν: τὸ τοῦ πελέκεως ξύλον.

Στέμμα: στεφάνη· πλήρωμα.

Στέμφυλον: τὸ ἔκδυμα τῆς σταφυλῆς ἢ τῶν ἐλαιῶν· οἷς ἀντὶ ὄψων ἐχρῶντο.

Στένει: στενάζει.

Στενολεσχία: λεπτολογία.

Στενόπρωκτος: ἄπυγος.

Στενωπός: στενορύμη διόδων.

Στεργέτω: οἷον στεγέτω, ὑπομενέτω· οὕτως Πλάτων.

Στέρεσθαι καὶ στερίσκεσθαι: ἄμφω λέγουσιν Ἀττικοί.

* Inc. f. 122. c. 1.

[1] ων statim in ον mut. tum στερεότ. Alterum π in πεπ. in litura.

Στερέμνιον : στερεόν· ἰσχυρόν.

Στερίφη :[1] στεῖρα· μὴ τεκοῦσα· μηδὲ τίκτουσα.

Στερκτικόν : τὸ ἔμμονον καὶ βέβαιον καὶ ἀσφαλές.

Στέριφος : στεῖρος καὶ ἄγονος· παρὰ τὸ στερεὰν ἔχειν τὴν ὑστέραν.

Στερίφοις : στερεοῖς ἢ πικροῖς.

Στέρνοις : στήθεσιν.

Στερνοτύπτης : ὁ τὸ στῆθος τύπτων· καὶ στερνοτυπτόμενος.

[Στερκτικόν : τὸ ἔμμονον καὶ βέβαιον καὶ ἀσφαλές.][2]

* Στεροπή : ἀστραπὴ, ἢ λαμπηδών.

Στερτοι : στερροί· πεπιλημένοι.[3]

Στλεγγίς : ἡ ξύστρα· καὶ στλεγγιζόμενος, ἀποξυόμενος· Ἀριστοφάνης Γήρᾳ· Εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ, σφαῖραν[4] καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα· Δαιταλεῦσιν· Οὐδ' ἔστιν αὕτη στλεγγὶς, οὐδὲ λήκυθος· καλεῖται δὲ στλεγγὶς[5] καὶ χρυσοῦν ἔλασμα τὸ περὶ τῇ κεφαλῇ τῶν γυναικῶν.

Στερρός : στερεός· ἰσχυρός.

Στεφάνη : ὄρους ἐξοχή.

Στεφάνη : προκόσμημα[6] γυναικεῖον.

Στεφανηφόρος : Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα· Στεφανηφόρου ἡρῷον, ὡς ἔοικεν, ἦν ἐν ταῖς Ἀθήναις· εἴη δ' ἂν ὁ Στεφανηφόρος ἤτοι τῶν Ἡρακλέους υἱέων εἷς· τῶν γενομένων ἐκ τῶν Θεστίου θυγατέρων· ἢ

[1] Στερεφη m. pr.
[2] Hæc a m. antiq.
* Inc. f. 122. c. 2.
[3] πεπη.
[4] γηρεσι· π. α. δεισφέριον
[5] στεγγὶς
[6] προσκ. sed σ del. forsan m. pr.

μήποτε τοῦ ἀστικοῦ Στεφανηφόρου τὸ ἡρῷον ἦν, ὡς φησὶν Ἑλλάνικος ἐν β' Ἀτθίδος.[1]

Στεφανῶν τοὺς νενικηκότας: ἀντὶ τοῦ τιμῶν, ὡς Δημοσθένης· καὶ γὰρ Λυκοῦργος φησίν· ἀλλὰ μὴν καὶ Καλλισθένην ἑκατὸν μνᾶς ἐστεφανώσατε.

Στήλας: θεμελίους.

Στηλιτεύσας: δημοσιεύσας.

Στημον: ὀξὺ ἢ τραχύ.

Στήνια:[2] ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ ἐδόκει ἡ ἄνοδος γενέσθαι τῆς Δήμητρος· ἐλοιδοροῦντο δ' ἐν αὐτῇ νυκτὸς αἱ γυναῖκες* ἀλλήλαις· οὕτως Εὔβουλος.

Στήριγμα: τὸ ὑποτιθέμενον τῇ ἁμάξῃ δίκρουν· οὕτως Νικόστρατος.

Στιβάδες: τράπεζαι ἢ στρωμναί.

Στιβαρόν: ἰσχυρόν.

Στιβαί:[3] χαμαικοίτιον ἀκούβιτον ἀπὸ ῥάβδων· καὶ οἱ τῶν δένδρων ἀκρέμονες.

Στίγματα: πληγαί· στρώματα ἢ ποικίλματα.

Στιγμήν: ὡς ἡμεῖς, τὸ ἐλάχιστον· οὕτως Μένανδρος.

Στιγών:[4] ὁ στιγματίας· Βαβυλωνίοις.

Στίλβη: λύχνῳ τί ἐοικός· Ἕρμιππος Θεοῖς·—ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ Ὠνησόμαι[5] λύχνον τιν' ἢ στίλβην.

Στίλην: τὸ ἐλάχιστον· Ἀριστοφάνης Σφηξίν· Τί οὐ κατεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην.

Στίμην καὶ στίμιν: ὅ τινες στίβην· Ἀντιφάνης

[1] Pro θ primo τ. [2] Στηνία

* Inc. κες f. 122. c. 3.

[3] Imo Στιβάς, ab initio ut videtur; certe m. pr.

[4] Accentus correctoris. [5] ὀν. primo.

Παροιμιαζομένω·[1] Στίμιν, κάτοπτρα, κρωβύλους, κεκρυφάλους.

Στίξαι: τὸ ἐγκαῦσαι ἵππον.

Στιλπνόν: λαμπρόν· στίλβον.

Στιρακη: ἡ[2] ὁδός.

Στιριεύς:[3] δῆμος φυλῆς τῆς Πανδιονίδος ἡ Στιρία.

Στῖφος: τάξις πολεμική· ἡ φάλαγξ·[4] συστροφή· πλῆθος συστάσεων.

Στιφρόν: τὸ πεπηγός· στρυφνὸν δὲ, τὸ πρὸς τὴν γεῦσιν.

Στίχος: τάξις.

[Στοιχειοῦσιν:[5] διατυποῦσιν.]

*Στλεγγιδοποιός:[6] ὁ χαλκεύων τὰς στλεγγίδας·[7] ἃ νῦν ξύστρα καλεῖται.

Στοαί: τὰ ταμιεῖα·[8] παραμήκη γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς.

Στοάν: καὶ σὺν τῷ ι[9] στοιὰν ἑκατέρως λέγουσιν.

Στοιβήν: ὡς ἡμεῖς τὸ ἀναπλήρωμα· καὶ διακόλλημα τὸ αὐτὸ τοῦτο Εὔπολις.

Στοιχεῖον: ἐκάλουν τὴν ναυτῶν σκιὰν, ηἷ τὰς ὥρας ἐσκοποῦντο.

Στοιχεῖον: ἡ σκιά· Φιλήμων Ὑποβολιμαίωι.

Στοιχειοῦσιν: διατυποῦσιν.

Στοιχομυθεῖν ἐφεξῆς λέγειν.

[1] -νως τ. in νω στ. mut. tum κροβυλους.

[2] ἡ om.

[3] Στιρεύς.

[4] φάλαξ.

[5] χι m. pr.

* Inc. f. 122. c. 4.

[6] γγι in γγη mut. nescio an m. pr.

[7] στεγγίδας (λ statim)

[8] ταμεῖα

[9] ῑ primo om.

Στοιχείωσις: ἀκριβεστάτη ἐπιτομή· ἡ πρώτη μάθησις, ἤτοι διάταξις.

Στοῖχος: στίχος· καὶ περιστοίχους ἐλαίας εἴρηκεν Δημοσθένης, οὐχὶ περιστίχους, ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα περὶ χωρίου βλάβης· Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις· Ἤπου κατὰ στοίχους κεκράξονταί τι βαρβαριστί.

Στόλον: τὰ πλοῖα· Ἄλεξις.

Στόλοκρον:[1] κορδύλη· τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ συνεστραμμένον.

Στολήν: μᾶλλον μὲν τὴν ἀποστολὴν καὶ ἔκπεμψιν· λέγουσι δὲ καὶ τὴν ἐσθῆτα ὡς ἡμεῖς.

Στόλοκρον: καὶ ἡ ἔσωθεν τῶν κεράτων ἔκφυσις· καὶ τὸ περικεκομμένον τὰς κόμας.

Στόμαχος: λαιμός.

Στόμις ἵππος: ἀπειθὴς καὶ *βίαιος ὃν τινες ἄστομον.

Στόμφακα: τὸν κομπαστήν· καὶ στομφάσαι, τὸ ἀλαζονεύσασθαι.

Στόμωμα: τὸ ὀξύνον τὸν σίδηρον· ἀφ' οὗ καὶ αἱ ἀκμαὶ γίνονται τῶν[2] μαχαιρῶν.

Στοναχας: στεναγμούς.

Στονόεσσα: στεναγμὸν ἔχουσα.

Στόνος: στεναγμός.

Στορέσαι: στρῶσαι.

Στόρθυγξ: τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος· ἢ τὸ τοῦ βέλους σιδήριον.

[1] Accent. om. hic, mox habet.

* Inc. f. 123. c. 1. [2] τὸν, tum χ in litura.

Στράβαξ: ὄνομα κύριον.

Στράγγα: Μένανδρος Θησαυρῷ· Ἄσιτος ἑπτὰ μῆνας, ὕδατος στράγγ' ἔχων.

Στραγγαλᾶν: εἴρηκέν που Μένανδρος.

Στραγγαλίδες: τὰ δύσλυτα ἅμματα· Φερεκράτης Αὐτομόλοις· Ὑμεῖς γὰρ ἀεὶ στραγγαλίδας ἐσφίγγετε.

Στραγγαλιῶδες: διεστραμμένον.

Στραγγίς: σταγών.

Στραγγεύει:[1] διαβάλλει· οὐκ εὐθὺς πορεύεται· ὥσπερ νεάζει· καὶ χρονίζει· ῥαθυμεῖ.

Στραγός:[2] ἀναιδής· σκολιός· στρεβλός· δύσκολος.

Στραγώτερος: ἀναιδέστερος.

Στρατήγημα: σόφισμα ἢ τοῦ στρατοῦ ἡγεμονία ἢ κατόρθωσις.

Στρατηγίς: ἡ γυνή· οὕτως Φερεκράτης.

Στρατιὰ ἐν τοῖς ἐπωνύμοις: Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας· Ἀριστοτέλης* τοίνυν δεδήλωκεν ἐν Ἀθηναίων πολιτείαι· τίς ἦν ἡ ἐν τοῖς ἐπωνύμοις στρατιά· εἰσὶν γάρ, φησὶν, ἐπώνυμοι, δέκα μὲν οἱ τῶν φυλῶν· δύο δὲ καὶ τεσσαράκοντα οἱ τῶν ἡλικιῶν· οἱ δ' ἔφηβοι ἐγγραφόμενοι πρότερον μὲν εἰς λελευκασμένα γραμματεῖα[3] ἐνεγράφοντο· καὶ ἐπεγράφοντο αὐτοῖς, ὅ τε ἄρχων ἐφ' ὃν ἐπεγράφησαν, καὶ ἐπώνυμος ὁ τῷ προτέρωι ἐπιδεδημηκώς·[4] νῦν δὲ εἰς τὴν βουλὴν ἀναγράφονται· καὶ μετ' ὀλίγα·

[1] Semel γ.

[2] Accent. om.

* Inc. f. 123. c. 2.

[3] εἰ inserta, forsan a m. pr.

[4] κὸς primo.

χρῶνται δὲ τοῖς ἐπωνύμοις καὶ πρὸς τὰς στρατιάς· καὶ ὅτ' ἂν ἡλικίαν ἐκπέμπωσιν, προσγράφουσιν[1] ἀπὸ τίνος ἄρχοντος ἐπωνύμου μέχρι τίνος δεῖ στρατεύεσθαι.

Στρατιά: τὸ τῶν στρατιωτῶν ὑπὸ ἕνα ἔπαρχον τάγμα.

Στρατεία: ἡ ἐνέργεια καὶ ὥσπερ πάλη.

Στρατηγιᾶν: ἐπιθυμεῖν τῆς στρατηγίδος.[2]

Στρατηγοί: οἱ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν χειροτονούμενοι στρατηγοὶ δέκα ἦσαν· Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς.

Στρατιάν:[3] συστέλλοντες τὴν δευτέραν συλλαβὴν, οὐ μόνον τὸ στράτευμα λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν στράτευσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Στράτιος: Ἄρης καὶ Ζεύς· ἡ δευτέρα συλλαβὴ βραχεῖα· καὶ στράτιον,[4] τὸ μέγα καὶ σοβαρόν.

*Στρατοπεδευσάμενοι: ἀπληκεύσαντες.

Στρατόπεδον ἐποιήσαντο: ἀντὶ τοῦ σκηνάς· δύο γὰρ σημαίνει ἡ λέξις· καὶ τὸ στράτευμα, καὶ τὸν τόπον τοῦ στρατεύματος.

Στρατός: τὸ πλῆθος τῶν πολεμούντων· ὁ δὲ τόπος, στρατόπεδον· λέγεται γὰρ τοῦ στρατοῦ τὸ πέδον.

Στρατοφάνη: τὴν κλητικὴν πτῶσιν· Μένανδρος Σικυωνίῳ· Στρατοφάνη, λιτόν ποτ' εἶχες χλαμύδιον καὶ παῖδα[5] ἕνα· καὶ ἀεὶ οὕτως λέγει.

Στρεβλούμενος: δεσμούμενος· μαστιζόμενος.

[1] ὡς pro προσ
[2] Accent. om.
[3] Στρατιᾶν
[4] στράτειον
* Inc. f. 123. c. 3.
[5] πέλα

Στρεβλόν: τὸν στραβὸν λέγουσιν· οὕτως Εὔπολις.

Στρέμμα: ἡ τοῦ στρογγύλου ἕλκους οὐλή.

Στρεπτά: ψέλια.

Στρεπτούς: πλακούντων εἶδος· ὡς Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Στρέφος: δέρμα· βύρσα.

Στρέψα: πόλις τῆς Θρᾳκης· καὶ οἱ πολῖται Στρεψαῖοι.

Στρεψαίους: Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς.

Στρεψίμαλλος ἄνθρωπος: ὁ μὴ ἁπλοῦς·[1] ἀπὸ τῶν ἐρίων τῶν συνεστραμμένους τοὺς μαλλοὺς ἐχόντων.

Στρῆνον: οἱ μὲν τὸ ὀξὺ καὶ τὸ ἀνατεταμένον· Νικόστρατος δὲ τὸ τραχὺ καὶ πρόσαντες* τῇ ἀκοῇ φθέγμα.

Στριφνός: σφιγκτός· στερεός.[2]

Στροβεῖ: ταράττει· κινεῖ· περιφοβεῖ· καταπονεῖ.

Στρόβιλος:[3] καμπύλος.

Στρόβιλοι:[4] καὶ οἱ κοχλίαι καὶ οἱ θαλάσσιοι[5] κήρυκες· καὶ στρόβιλος, εἶδος ὀρχησέως· καὶ ἀνέμων εἶδος· καὶ ὁ τοῦ δένδρου καρπός.

Στροβῆσαι: συστρέψαι· καὶ στρόβιλος, ἡ συστροφή· καὶ ὁ λαῖλαψ· Στρόβιλος ἐν ὅσῳ[6] συστρέφεται· καὶ ὁ καρπὸς τῆς πίτυος· καὶ εἶδος τί ὀρχήσεως.

[1] ἀπλῶς m. pr. ut videtur.

* Inc. f. 123. c. 4. [2] στεραιός

[3] Στρόβελος [4] Στρόβηλοι, et στρόβηλος ter.

[5] θασσιοι (λά ejusd. ut puto.)

[6] ἐνῶ i. e. ἐν ᾧ. Vide Porson. Adverss. p. 294.

Στρομβῆσαι: συστρέψαι.

Στρόμβος: ῥόμβος· ἀπὸ τοῦ περιστρέφεσθαι.

Στρομβιχίδης:[1] ὄνομα κύριον.

Στρούθης: σατράπης τις βασιλικὸς ἦν.

Στρουθίζων: τρίζων.

Στρουθός: ὁ λελοβημένος.

Στρομφίδες:[2] νῆσοι μεταξὺ Ζακύνθου καὶ Ἤλιδος κείμεναι.[3]

Στροφάλιγγι:[4] τηῖ συστροφηῖ.

Στροφαῖος: ὁ παρὰ ταῖς θύραις ἱδρυμένος Ἑρμῆς· παρὰ τὸν στροφέα τῆς θύρας.

Στροφάς: ἀντιλογίας.

Στρόφιον: τὸ στρογγύλον ζωνάριον· Ἀριστοφάνης· Τὸ στρόφιον ἤδη λύομαι.

Στροφιοπανοῦργος: τὸν δεσμὸν Ἡρόδοτος.

Στρωματίτης:[5] ἐν ᾧ ἑαυτοῖς[6] στρώματα παρεῖχον· οὕτως Κρατῖνος.[7]

Στρωτήρ: τὰ μικρὰ δοκίδια,* τὰ ἐπάνω τῶν δοκῶν[8] τιθέμενα, στρωτῆρας ἔλεγον.

Στρυφόν:[9] στρυφνόν· σκληρόν.

Στρύμη: νῆσος ἄποικος Θασίων· ἔστιν δὲ ἐμπόριον Θασίων.

Στρωτήρ: λέγεται μὲν ἐν τηῖ συνηθείαι τὸ πλέγμα

---

[1] βη

[2] φ ex em. forsan correctoris.

[3] ῑλιάδος κειμενοι.

[4] Στροφαλιγγη. Accentum in α posuit corrector.

[5] -ητης (α supra η)

[6] ἐνῶ ἐναυτοῖς, i. e. ἐν ᾧ ἐν αὐτοῖς

[7] κρ/

* Inc. f. 124. c. 1.

[8] δωροδόκων in δωροδοκῶν mut. (puncta supra ωροδ)

[9] Acc. om.

τὸ ἀπὸ τῶν παπύρων εἰς σκηνὰς καὶ καλύβας πεποιημένον· οἱ δὲ ῥήτορες στρωτῆρας καλοῦσι τὰ μικρὰ δόκια εἰς στροφὰς πεποιημένα· ἄλλοι δὲ πλέγμα λέγουσι τὸν στρωτῆρα ἀπὸ ῥάβδων εἰς ὀρόφωσιν πεποιημένον.

Στυγεῖ: μισεῖ ἢ φοβεῖται.

Στυρακίζειν: κεντρίζειν.

Στυγεροῖ: μισητοὶ ἢ φοβουμένοι.

Στυγητός: μισητός.

Στύξ:[1] κρήνη ἐν Ἅδου, ὅρκος θεῶν.

Στυππεῖον: ἢ στιππεῖον·[2] λίνου εἶδος.

Στύραξ: ὁ σαυρωτὴρ[3] καλούμενος· ἡ τοῦ δόρατος ἀρχὴ, ἐφ' ᾗ στηρίζεται.

Στύραξ: τὸ κάτω τοῦ δόρατος τραχήλιον, ὃ καταπηγνύειν εἰς τὴν γῆν εἰώθασιν·[4] καὶ Θουκυδίδης φησί· στυρακίῳ ἀκοντίου[5] ἀντὶ βαλάνου[6] χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν.

Στυφελίξαι: σεῖσαι· κακῶσαι· διῶξαι.

Στωΐδιον: καὶ στοΐδιον λέγουσιν.

Στωμύλος: λάλος· πολύκομψος· πιθανολόγος· εὐτράπελος· ἔφεδρος τῶν λόγων· ἀπατεών·[7] κόλαξ.

Συβαριτικαῖς:[8] καὶ Συβαρικαῖς· τρυφηλαῖς· λαμπραῖς·[9] πολυτέλεσιν· τρυφηταὶ γὰρ οἱ Συβαρῖται.

[1] Inter υ et ξ lit. erasa.

[2] Στυπτιον: ἡ στιστύον λ. (πύ statim factum ex πο)

[3] ρο primo.

[4] ά in ώ mut.

[5] -ωι

[6] καλάνου, sive potius -μου, sed μ ex em.

[7] -αιὼν, sed ι statim supr.

[8] ρη, sed ϊ supr.

[9] Inc. f. 124. c. 2. τρυφηταις λαμπροις (sic)

Συβαριτικοὶ[1] λόγοι: οἱ Αἰσώπειοι.

Συβήνη: ἡ δερματίνη αὐλοθήκη· ἢ ἡ φαρέτρα· Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνης· Ἀλλὰ οὐκ ἔχω οὐδὲν, ἀλλὰ συβήνην λάβε.

Συβώτης:[2] χοιροβοσκός.

Σύβριται: δῆμος Ἐρεχθηΐδος.

Συγγαληττος:[3] δῆμος Κεκροπίδος.

Συγγραφῆς:[4] ἄνδρες ᾑροῦντο, ἵνα συγγράψωσι τοὺς μεθέξοντας τῆς τῶν υ' ἀρχῆς· καὶ τῆς τῶν λ'· ἐκαλοῦντο δὲ οἱ αὐτοὶ καὶ καταλογεῖς.

Συγγραφικῶς: στρογγύλως· ὡς οἱ συγγραφεῖς· περὶ ψυχῆς.[5]

Συγχεῖ: ἀφανίζει· συμμιγνύει.

Συγχυθείς: συνταραχθείς.

Σύγκεισθε: ὁμονοεῖτε.

Συγκλύδων: συμμίκτων· ἐπηλύδων·[6] παρεισάκτων.

Συγκαρύγαι: συνταράξαι.

Συγκεκορδημένα: συγκεκυφότα· συνεστηκότα.

Σύγκρισις: ὁμοίωσις.

Συγκομιδή: ὡς ἐπὶ καρπῶν· Θουκυδίδης ἐν γ'· καὶ ἐν συγκομιδῇ καρποῦ ἦσαν· καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ξενοφῶντα· συγκομίσας δὲ δῶρα καὶ ἀποδόμενος τὸ ἀργύριον.

Συγκριτικῶς: ὁμοίως.

Συγκροτεῖ: συνάγει· αὔξει· συνιστᾷ· καὶ συνδεῖ· πρὸς ἁρμονίαν ἄγει.

[1] Σοιβαρητικοι, sed οι in υ mut. [2] βό m. pr.
[3] κεκρω. [4] ηις in εις mut. nescio an ab eodem.
[5] περιψύχ ω i. e. χως [6] ἐπι m. pr.

Συγκρούειν: συναθροίζειν.

*Συγκυκῶν: συνταράσσων.

Συγκυροῦντα: διαφέροντα· συνεγγίζοντα.

Συηνία: καὶ ὑηνία·[1] ἀμαθία· σκαιότης· παρὰ Φερεκράτει· καὶ συηνεῖν,[2] Πλάτων ὁ φιλόσοφος, τὸ ἀμαθῶς ἀναστρέφεσθαι καὶ συώδες τί ποιεῖν.

Συκάμινα: τὰ μόρα·[3] Φιλιππίδης Φιλαθηναίῳ· Τοῖς συκαμίνοις δ' ἀντὶ τοῦ φύκους ὅλον Τὸ πρόσωπον· τὰ δὲ μόρα, Δώριον μᾶλλον· καὶ Ἐπίχαρμος· Μόρων νέον τὸ φυτόν.

Συκίδα: συκίδαφος· ὁ ἐπὶ παντὶ δυσαρεστούμενος καὶ ἀνάγωγος.

Συκίνη μάχαιρα: συκοφαντία.

Σύκινον: ἀσθενές.

Σῦκον ἐφ' Ἑρμῇ: τὸ ἐγκείμενον εἰς ὠφέλειαν τῷ βουλομένῳ· τὸ γὰρ πρῶτον φανὲν[4] σῦκον Ἑρμῇ ἐτίθεσαν· οἱ δὲ πάρνοπες ἦρον.

Συκάζειν: συκοφαντεῖν.

Σῦκον αἰτεῖν: κολακεύειν· νεωστὶ γὰρ τῶν σύκων φαινομένων ὡς ἂν εἰς ὥρας ἥκοντες, ἐλιπάρουν τοὺς συκώρους δοῦναι.

Συκοφαντεῖν: τὸ ψευδῶς τινὸς κατηγορεῖν· κεκλῆσθαι δέ φασι τοῦτο παρ' Ἀθηναίοις, πρῶτον εὑρεθέντος τοῦ φυτοῦ τῆς συκῆς καὶ διὰ τοῦτο κωλυόντων ἐξάγειν τὰ σῦκα, τῶν δὲ φαινόντων τοὺς ἐξάγοντας συκοφαντῶν κληθέντων· συνέβη καὶ τοὺς ὅπως

* Inc. f. 124. c. 3.

[1] Σ. καυηνία

[2] συήνειν

[3] μόρια primo; certe lit. erasa.

[4] νε ex em.

οὖν κατηγοροῦντας τινων φιλαπεχθημόνως* οὕτως προσαγορευθῆναι.

Σύλαι: αἱ συλήσεις παρὰ Δημοσθένει.

Σύλας: Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου· ὁπότ' ἂν μὴ σύλαι ὦσιν Ἀθηναίοις· ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς ὥσπερ ἐξηγούμενος αὐτό φησι· σεσυλήμεθα δὲ τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ὑπὸ Φασηλιτῶν, δεδομένων συλῶν Φασηλίταις κατὰ Ἀθηναίων· ἐπειδὰν γὰρ μὴ θέλωσιν ἀποδοῦναι ἃ ἔλαβον, τί ἄν τις ἔχοι ἄλλο ὄνομα θέσθαι τῷ τοιούτῳ, ἢ ὅτι ἀναιροῦνται τὰ ἀλλότρια· ἀντὶ τοῦ τὰς συλήσεις σύλας ἔλεγον.

Συλλήβδην: συλλαβών· ἀθρόως.

Συλλήπτορα: βοηθόν.

Συλλογῆς: ὄνομα ἀρχῆς.

Σύλλογος: ἄθροισις.

Συμβαίνοντα: συμφωνοῦντα.

Συμβαλεῖν: νοῆσαι· διακρῖναι· συγκρῖναι.

Σύμβασις: φιλία· συντυχία· καταλλαγή· σύμμιξις.

Συμβατήριοι: εἰρηνικοί· φιλικοί.

Συμβιβασέι:[1] εἰς συμβίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν περί τινος.

Συμβιβάζων: συλλαλῶν· διδάσκων.

Συμβιβῶ: διδάξω· ἐπιστήσω· νοήσω· ποιήσω.

Σύμβολα: σημεῖα· μέτρα· οἷον σημεῖον τοῦ[2] φθαρτὸν γενέσθαι τὸν ἄνθρωπον πρὸ τοῦ θανάτου οἱ δερμάτινοι χιτῶνες.

Σύμβολα: τὰς συνθήκας, ἃς ἂν ἀλλήλαις αἱ πόλεις

* Inc. πεχ. f. 124. c. 4.

[1] Sic prorsus.

[2] τοῦ ex em.

θέμεναι* τάττουσι τοῖς πολίταις· ὥστε διδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια· πολλάκις ἐν τῷ ζ' Φιλιππικῶν Δημοσθένης.

Συμβόλαια: τὰ συναλλάγματα· οὕτως Μένανδρος.

Συμβολοκοπῶν: σύμβολον,[1] ὃ ἐλάμβανον οἱ δικασταί, εἰς τὸ δικαστήριον εἰσιόντες, εἶτα τοῦτο δόντες, τὸ δικαστικὸν ἐκομίζοντο.

Σύμβολον: οἰώνισμα· σημεῖον· μάντευμα.

Σύμβουλοι: συνωμόται.[2]

Συμβούλους: τοὺς οἰωνοὺς Ἀττικοὶ λέγουσιν.

Συμβραβεύσω: συνδιοικήσω.

Συμμορία: σύνταγμα ἢ φρατρία.[3]

Συμμορία: Δημοσθένης κατὰ Ἀφόβου· οὐχ ἅπαν τὸ πλῆθος ὥσπερ παρ' ἡμῖν διῄρητο εἰς τὰς συμμορίας Ἀθήνησιν· ἀλλὰ μόνοι οἱ πλούσιοι καὶ εἰσφέρειν τῆι πόλει δυνάμενοι· ὁ γοῦν Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν συμμοριῶν φησὶ περὶ τῶν ͵α' καὶ σ' ἀνδρῶν λέγων τῶν πλουσιωτάτων· ἐκ τοίνυν τούτων οἶμαι δεῖν ποιῆσαι συμμορίας κ' ναῦς εἰσὶν, ξ'[4] σώματα ἑκάστην ἔχουσαν· Ὑπερίδης[5] δὲ ἐν τωῖ πρὸς Πολύευκτον φησίν· εἰσὶν γὰρ ἐν τῆι συμμορίαι ἑκάστη ιε' ἄνδρες· οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν πῶς ὁ μὲν Δημοσθένης φησὶ ξ'[6] ἄνδρας ἔχειν τὴν συμμορίαν· ὁ δὲ

* Inc. f. 125. c. 1.

[1] Nov. artic. Σύμβολον. [2] συνομώται

[3] Συμμωρία (sic deinceps): σ. ἡ φατρία (primo φρ, sed ρ statim mut. in α)

[4] Primo ξ̄, nunc ζ scalpello factum.

[5] -είδης ter. [6] ζ̄ ab initio.

Ὑπερίδης ιε΄· ἐν γὰρ τῷ κατὰ Πασικλέους λέγει τὴν αἰτίαν γράφων ταύτην· ἕως* μὲν οἱ πλουσιώτατοι παρακρουόμενοι τὴν πόλιν σὺν ε΄[1] καὶ ϛ΄ τριηραρχοῦντες μέτρια ἀνήλισκον, ἡσυχίαν ἦγον οὗτοι· ἐπειδὴ δὲ ταῦτα κατεῖδεν[2] Δημοσθένης, νόμους ἔθηκεν τοὺς τ΄ τριηραρχεῖν· καὶ βαρεῖαι γεγόνασιν αἱ τριηραρχίαι· ὅτι δὲ καὶ οἱ δημοποίητοι ἐνεγράφοντο εἰς τὰς συμμορίας, δεδήλωκεν Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου· συμμορῖται δ' εἰσὶν οἱ τῆς αὐτῆς αὐτοῖς μετέχοντες συμμορίας· διηρέθησαν δὲ πρῶτον Ἀθηναῖοι κατὰ συμμορίας ἐπὶ Ναυσινίκου ἄρχοντος, ὡς Φιλόχορος.[3]

Συμπαίστορα: συμπαίζοντα.

Συμπαρομαρτῶν: συνακολουθῶν.

Συμπεπηγός:[4] συνειρημένον· συνεστραμμένον.

Συμπλάττεται:[5] ψεύδεται.

Σύμπτωμα: συμβεβηκός.

Συμφέρεται: συνάρμοττει· συμφωνεῖ· ὁμονοεῖ.

Σύμφημι: συναινῶ.

Συμφορά: ἀτυχία· κακῶν συντυχία.

Συμφορῆσαι: συναγαγεῖν.

Συμφράδμονες: σύμβουλοι.

Συμφυλετῶν: ὁμοεθνῶν· συγγενῶν.

Συμφυοῦς: συγγενοῦς.

* Inc. f. 125. c. 2.

[1] συν ε̄, quod vel σὺν πέντε, vel σύμπεντε valere potest.

[2] κατιδεν

[3] -ωρος

[4] Συμπεπηγεν

[5] -άττεται

Συμφόρεται: συμμίγνυται· συνανακρᾶται· συμμιαίνεται.

Σύμψηφα: σύμφωνα.

Συμψισθείς: βλαβείς· τρωθείς.

Συναγείρων: συνάπτων· συνάγων.

Συναγηγερμένοι: συνηγμένοι.

* Συναγορεύειν: συνηγορεῖν· ὑπὲρ αὐτοῦ λέγειν.

Συνάδων: ἁρμόττων· συντρέχων· συμφωνῶν.

Σύναιμος: ἀδελφός.

Συναιρόμενος: συμβαλλόμενος· συνερχόμενος· συμβοηθῶν.

Σύναιχμος: ὁ σύμμαχος.

Συναλίσας: συνάξας· ἀθροίσας.

Συναλισθείσης: συναχθείσης.

Συνανίσχον: συνανέτεινον.

Συναπηρτημένος: πεπληρωμένος.

Συναραμένου: συνεργήσαντος.

Συναρτήσαντες: συνάψαντες.

Συναυλία: συμφωνία.

Συνάφεια: σύζευξις.

Σύνδειπνα: τὰ συμπόσια· καὶ Λυσίας καὶ ἕτεροι.

Συγγραφεῖς: εἰθισμένον ἦν παρ' Ἀθηναίοις· ὁπότε δέοι πλῆθός τι αἱρεῖσθαι εἰς ῥητὴν ἡμέραν, εἰσέφερον γνώμας εἰς τὸν δῆμον, ὡς Ἰσοκράτης φησί· τοῦτο δὲ καὶ πρὸ τῆς καταστάσεως τῶν νῦν ἐγίνετο, καθὰ Θουκυδίδης ἐν τῆι η'· ἐν δὲ τούτωι τῶι καιρῶι οἱ περὶ τὸν Πείσανδρον ἐλθόντες, εὐθὺς τῶν λοιπῶν

* Inc. f. 125. c. 3. Συαγορεύειν

εἴχοντο· καὶ πρῶτον μὲν τὸν δῆμον συλλέξαντες εἶπον γνώμην δέκα ἄνδρας ἑλέσθαι συγγραφέας αὐτοκράτορας· τούτους δὲ συγγράψαντας γνώμην ἐξενεγκεῖν εἰς τὸν δῆμον ἐς ἡμέραν ῥητὴν, καθότι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται· ἦσαν δὲ οἱ μὲν πάντες* συγγραφεῖς λ', οἱ τότε αἱρεθέντες· ὥς φησιν Ἀνδροτίων καὶ Φιλόχορος·[1] ὁ δὲ Θουκυδίδης τῶν δέκα ἐμνημόνευσεν μόνων τῶν προβούλων.

Σύνδικοι: Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Ἐλπαγόρου· σύνδικοι ἦσαν, πρὸς οὓς τὰ δημευόμενα ἀπεφέρετο· καὶ Λυκοῦργος φησίν· ἀνδρεῖός ἐστιν οὗτος, πρὸς τοῖς θεσμοθέταις γραφὰς γραφόμενος, πρὸς τοῖς συνδίκοις ἀπογραφὰς ἀπογράφων· μήποτ' οὖν ἀρχή τις ἦν καθισταμένη μετὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς κάθοδον οἱ σύνδικοι.

Σὺν δορὶ[2] σὺν ἀσπίδι: ἐπὶ τῶν παντὶ τρόπῳ πρᾶξαι τι πειρωμένων.

Συνδούμενος: συνδεδεμένος.

Σύνδρομος: σύμφωνος.

Συνδυάσω: συζευχθῶ· κοινωνήσω· συμπράξω.

Συνεδεῖσθαι: συγκαθῆσθαι.

Συνέθει: συνέτρεχεν.

Συνέδριον: καὶ τὸ χωρίον καὶ τοὺς θώκους ἐν οἷς συνεδρεύουσιν Ἀττικοὶ καλοῦσιν.

Συνέλκειν τὰς ὀφρῦς: ἀντὶ τοῦ συνάγειν· οὕτως Ἀντιφάνης.

Συνέφηβος: ὁ μετά τινος τῶν ἡλικιωτῶν ἐφηβεύσας·

* Inc. τες f. 125. c. 4.

[1] -ωρος.   [2] δορυ, sed statim em.

τοὺς δὲ ἐφήβους, Ἠλεῖοι[1] μὲν σκύθας καλοῦσιν· Σπαρτιᾶται δὲ σιδεύνας· διέκρινον δὲ αὐτοὺς ἄρα τῇ ἥβῃ, τουτέστιν περὶ πεντεκαίδεκα καὶ* ἑξήσ-δεκα ἔτη γεγονότας τῶν νεωτέρων παίδων καὶ καθ' ἑαυτοὺς ἤσκουν ἀνδροῦσθαι.

Συνεχῶς : οὐ πυκνῶς, ἀλλ' ἀδιαλείπτως· οὕτως Εὔπολις.[2]

Συνειλεγμένα : συνηγμένα.

Συνειλόχασιν : συνήθροισαν.

Συνείπετο : συνηκολούθει.

Συνειρημένον : συνεστραμμένον.

Συνείρει : συνάπτει.

Συνεῖρκτο : συνεφυλάττετο· συνεδέδετο.

Συνεισέφρησεν : συνεισήνεγκεν.

Συνεκδοχικῶς : συλληπτικῶς.

Συνεκόμισαν : συνήγαγον.

Συνεκτικώτατα :[3] κεφαλαιωδέστατα· συνέχοντα· διακρατοῦντα.

Συνεκύρησεν :[4] συνέτυχεν.

Συνελόντι φράσαι : συντόμως εἰπεῖν.

Συνελόχησεν : συνήθροισεν.

Συνέμπορος : συνοδοιπόρος.

Συνενηνεγμένοι : συνελθόντες.

Συνέπεσε γενέσθαι : ἀντὶ τοῦ συνέβη· οὕτως Ἰσοκράτης.

[1] ῃ (vel ῂ) ex em. correctoris pro ἰ (vel ἴ) et ι finalis in litura.

* Inc. f. 126. c. 1. ἐξήσδεκα (sic). Nempe s' (καὶ) male legit ης scriba.

[2] ι in litura. [3] -όστατα [4] κυρυ primo.

Συνερανίζεται: συνεισφέρεται.

Συνερέσθαι: συνερωτᾶν.

Συνέριθος: συνεργός· συνυφαίνουσα.

Συνεστιᾶται: συναριστᾷ.

Συνευνέτης: σύγκοιτος.

Συνεύνιον: σύγκοιτον.

Συνεχόμενος: ἀρρωστῶν ἢ κρατούμενος.

Συνεψήσθη: συνελεπτύνθη.

Συνήγορος: προστάτης· ὑπέρ τινων λέγων.

* Συνήγοροι: οὐ μόνον οἱ τοῖς ἰδιώταις συναγορεύοντες· ἀλλὰ καὶ ἄρχοντες Ἀθήνησιν.

Συνήγοροι: ἐοίκασιν παρὰ Ἀθηναίοις τινὲς χειροτονεῖσθαι συνήγοροι· ἐπὶ τῷ συναγορεύειν, ὡς Ἀντιφῶν φησί.

Συνήδομαι: συγχαίρω.

Συνήεσαν: συνῆλθον.

Συνήκμαζεν: συνηύξανεν.

Συνήλασεν: συνεχώρησεν· συνεδίωξεν.

Συνήμονας: συνθήκας ἤτοι παρὰ τὸ ἧσθαι, ἵν' ᾖ, συνέδρους· ἢ παρὰ τὴν ἵσιν, ἵν' ᾖ, συναγωνιστάς, ὃ καὶ βέλτιον.

Συνήθεις:[1] καὶ ἑταίρους καὶ ὁμοήθεις.

Συνήορος: συνηρμοσμένη· συνήθης.

Συνήρτυες: συνήρμοττες.

Συνησθέντες: συγχαρέντες.

Συνησθῶσιν: συγχαρῶσιν.

Σύνθακος: σύνθρονος.

* Inc. f. 126. c. 2.

[1] Hæc cum sup. conjuncta.

Σύνθημα: συνθήκη· σύσσημον·[1] λόγος ἐν πολέμῳ, ἐπὶ γνωρισμῷ τῶν οἰκείων διδόμενος.

Σύνθυμοι: συμπείθεσθαι·[2] οὕτως Ἐπίχαρμος.

Συνίημι: συνιῶ· νοῶ.

Συνιστορεῖ: σύνοιδεν.

Συνίστωρ: συνόμιλος· γνωστός· μάρτυς· συνειδὼς ἐπὶ πράγματι.

Συνιστᾶ: ἀντὶ τοῦ συγκροτεῖ.

Συγκεκορδυλημένα: κορδύλη γὰρ ἡ συστροφή.

Σύγκλητος ἐκκλησία: τῶν ἐκκλησιῶν* αἱ μὲν ἔξωθεν καὶ κατὰ[3] μῆνα ἐγίνοντο· εἰ δέ τι ἐξαίφνης κατεπείξειεν, ὥστε γενέσθαι ἐκκλησίαν, αὕτη ἐκαλεῖτο σύγκλητος ἐκκλησία· Δημοσθένης κατὰ Αἰσχίνου.

Συγκόψαι: ἐπὶ τοῦ πληγαῖς αἰκίσασθαι· οὕτως Μεταγένης.

Συνοίσει: συνενέγκῃ.[4]

Συνοῖσον: συμφέρον.

Συνοιχήσεται: συναναιρεθήσεται.

Συνουσία: τὸ συνεῖναι μετ' ἀλλήλων.

Συνουσιασμός: συμμιξία.

Σύνταξις: β'[5] πραγμάτων ἕνωσις· καὶ τὸ λαμβάνειν καὶ ποιεῖν τὰ δέοντα.

Σύνταξις: ἀντὶ τοῦ συντεταγμένη οἴκησις· Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· καὶ μίαν σύνταξιν εἶναι τὴν

[1] σύσημον, ex em. ejusd. pro τουσημονι, ut puto.
[2] συνπ.
* Inc. f. 126. c. 3.
[3] μετὰ
[4] -κει
[5] δευτέρων

αὐτὴν, τοῦ τε λαμβάνειν καὶ τοῦ ποιεῖν τὰ δέοντα· ἔλεγον δὲ ἑκάστους φόρους συντάξεις,[1] ἐπειδὴ χαλεπῶς ἔφερον οἱ Ἕλληνες τὸ τῶν φόρων ὄνομα· Καλλιστράτου οὕτω καλέσαντος· καὶ Ὑπερίδης[2] δὲ φησί· σύνταξιν ἐν τῷ παρόντι οὐδεὶς δίδωσιν ἡμεῖς δὲ ποτε ἠξιώσαμεν λαβεῖν.

Συντελής: χρήσιμος.

Συντελεῖς: ὅτε οἱ τριηραρχοῦντες ναῦς μιᾶς ἅμα ἐπεμελοῦντο, συντελεῖς ἐλέγοντο.

Συντελεῖς: οἱ συνδαπανῶντες καὶ συνεισφέροντες· τὸ δὲ πρᾶγμα συντέλεια καλεῖται.

*Συντέρμων: πλησιόχωρος.

Συντετάσθαι: διατετάσθαι.

Σύντευξις: συντυχία.

Συντεύξομαι: συντύχω.

Συντιμηθῆναι: τὸ πολλῆς τιμῆς γενέσθαι τὰ ὤνια, συντιμηθῆναι καλεῖται· οὕτω Δημοσθένης.

Συντροχάσαι: κατασπεῦσαι· πληρωθῆναι· ἐκ μεταφορᾶς τῶν τροχῶν.

Σὺν τῷ κυνὶ καὶ τὸν ἱμάντα: * * *[3]

Συντυχεῖν: οὐ τὸ ἐντυχεῖν, ἀλλὰ τὸ ἐξ αὐτομάτου περιπεσεῖν.

Συντύχημα: συντυχία· οὕτως Ἀπολλόδωρος.[4]

Συνῳδά: σύμφωνα.

Συνωθούμενος: συνερχόμενος.

Συνωμοσία: ἡ μεθ᾽ ὅρκου φιλία.

[1] σύνταξις

[2] -είδης

* Inc. f. 126. c. 4.

[3] Nil vacuum.

[4] ἀπόλλων

Συνωρίς: συζυγία· δυάς.

Συοβοιωτοί: σύες γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ πάλαι Βοιωτοί.

Συοβαύβαλοι: ἐν οἷς οἱ σύες συνάζονται.

Συοφορβία: ἀγέλη χοίρων.

Συρακοσία[1] τράπεζα: ἡ πολυτελής· ἐδόκουν γὰρ οἱ Σικελιῶται ἁβροδίαιτοι εἶναι μᾶλλον πάντων.

Συρβάβυττα:[2] καὶ τὸν τάραχον τύρβη· ὡς Ἀριστοφάνης.

Συρβηνεύς: ὁ ταραχώδης· ἀπὸ τῶν αὐλούντων μετὰ θορύβου· ἢ πένης· διὰ τὸ τὰς αὐλοθήκας καὶ φαρέτρας κενὰς (ἔχειν)[3] καὶ συρβηνέων χορός· ὁ τεταραγμένος καὶ συώδης· ἀπὸ τοῦ ταῖς συσὶν ἐπιφαινομένου.

*Σύργαστρος: ὑφορβός· ἐργάτης.

Συρμαία: τὸ καθαρτικὸν[4] δι' ἐμετῶν καὶ κοιλίας· καὶ συρμαΐζειν, τὸ κενοῦσθαι· οὕτως Ἡρόδοτος.

Συρμαίαν βλέπων: ἀντὶ τοῦ ναυτιῶν.

Σύριγγος: αὐλοῦ ἢ δορατοθήκης.

Σύρφαξ:[5] ὁ εἰκαῖος· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Σύρφα: συρφετός· ὄλεφος.

Συρφετός: ἀγυρτώδης ὄχλος ἢ λόγος· ἢ ἡ ἐξ ἀνέμου συλλεγομένη κόπρος καὶ φρυγανώδης.

Σύροι πρὸς Φοίνικας: ἑκάτερα τὰ ἔθνη διαβέβληται ὡς πανοῦργα· ἢ ὅτι ἑκάστοτε δι' ἔχθρας ἀλλήλοις ὄντα οὐδέποτε πιστῶς διαλλάττεται.

[1] -οσσία (σ alterum forsan ex em. sed ej. m. procuLdubio.)

[2] Acc. om. Pro ὡς, οὕτως Pors.

[3] ἔχειν om.

* Inc. f. 127. c. 1.

[4] καθαρκτικον

[5] Σύραξ (φ above; em. statim facta)

Συσκευάζει: λόγωι ἐπιβουλεύει.

Συσπειραθέντες: συστραφέντες.

Συσσεισμός: λαῖλαψ· συστροφὴ ἀνέμου.

Συσσιτίαι: τὰ δεῖπνα ἃ κοινὰ ποιοῦνται Λακεδαιμόνιοι· καλεῖται δὲ καὶ φιλίτια·[1] ἐπεὶ καὶ φιλίας ἐστὶ συναγωγά.

Συσσίτιον:[2] εὐωχία· ἄριστον.

Συστομώτερον σκάφης: τάσσεται ἐπὶ τῶν διὰ τὸ ἀγεννὲς[3] σιωπώντων· Θεόφραστος γὰρ ἐν τῷ περὶ Νόμων εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ τοὺς μετοίκους Ἀθήνησιν ἐν ταῖς δημοτελέσι πομπαῖς σκάφας φέροντας πομπεύειν· καὶ ὁπότε δὲ ἐβούλοντο μέτοικον δηλῶσαι, ἢ[4] σκάφην ἔλεγον ἢ σκαφηφόρον· διὰ δὲ τὸ ἀπαρρησίαστον εἶναι συστομώτερον ποιήσειν ἀπειλεῖν[5] σκάφης.

Συστρέμματα: στασιαστῶν πλῆθος.[6]

Σῦς: ὗς τοὺς[7] Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλεγον καὶ τοὺς Παναιτίου καὶ Μέμνονος,[8] εἰς ὑηνίαν κωμῳδοῦντες.

Συφεός: τόπος ὅπου αἱ σύες τρέφονται.

Συχναῖς: συνεχέσιν.

Συχνόν: πολύ· πυκνόν.

δι
[1] φιτια (δί statim)   [2] Συσσιτία Porsonus.

[3] ν semel, et σιωπόντων primo.

...η
[4] εἰσ (statim em.) Voculam om. Pors.

[5] συντομότερον π. ἀπειλλὴν, et inc. πει f. 127. c. 2.

θ
[6] πλη, quod est vel πλῆθος vel πλήθη.

[7] Συσυς: τοὺς   [8] μεμνωνος

Συώδης : ἀπὸ τοῦ τοῖς συσὶν ἐπιφωνουμένου.[1]

Σφαγεῖον : τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἱερείων δέχονται· περισπᾶται ἡ δευτέρα συλλαβή.

Σφαγάς : τὰς κατακλεῖδας· Θουκυδίδης· καὶ τοὺς οἰστούς[2] (καθίεσαν ἐς τὰς σφαγάς.)

Σφαδάζειν : θράσσειν·[3] δυσθανατεῖν· ματαίως σπᾶσθαι· χαλεπαίνειν· μετ' ὀργῆς στενάζειν.

Σφαδάζοντες : σπώμενοι ἢ δυσφοροῦντες.

Σφαδάζουσα : πανουργεύουσα.

Σφαιρωτήρ : σανδαλίου ζινίχιον· τὸ λωρίον τοῦ ὑποδήματος.

Σφακελίζοντες : διασπῶντες· πηδῶντες· ὑποτρέμοντες.

Σφακελισμός : παραπληξία.

Σφακελισμός : ἡ σῆψις τοῦ μυελοῦ σφακελισμὸς καλεῖται· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ σφακελισμοῦ καὶ σπασμός·[4] λέγεται δὲ καὶ σφάκελος ὁ μέσος τῆς χειρὸς δάκτυλος· λέγεται δὲ καὶ ὁ σφυγμὸς καὶ ὁ παλμός·* σφάκελον δ' ἔνιοι τὴν σῆψιν λέγουσι τῶν ὀστέων.

Σφαλείς : ἀποτυχών.

Σφάραγον : ὁ Ἀπίων φάρυγγα, ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν γενομένου ψόφου.

Σφᾶς : ἑαυτούς, ἢ τὰς ἑαυτῶν.

[1] -συσ sed σ damn.

[2] οἰστούς : sic puncta, quasi nil deesset; et reliqua om.

[3] φράσσειν [4] Puncta :~ in fine versûs.

* Inc. f. 127. c. 3.

Σφενδαμνίνους: τοὺς σκληρούς· Ἀριστοφάνης.

Σφενδόνη: ὁ δακτύλιος ἄνευ τῆς σφραγῖδος.

Σφενδόνη: τοῦ δακτυλίου ἡ περιφέρεια· ἢ εἰς λίθου βολήν.

Σφενδονᾶσθαι: ἀπορρίπτεσθαι.

Σφέτερα: τὰ ἑαυτῶν.

Σφετερίζεται: λαμβάνει· ἰδιοποιεῖται.

Σφέτερον: τὸ ἑαυτῶν ἢ τὸ ἴδιον.

Σφετέρω: τοῖ ἑαυτῶν.

Σφῆκες: οἱ τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἔχοντες.

Σφηκώδεις: οἱ κάτισχνοι τοῖς σώμασιν.

Σφῆκες καὶ σφηκιαί:[1] τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα ξύλα· οὕτως Φερεκράτης.

Σφηκῶσαι: τὸ δῆσαι· οὕτως Φρύνιχος.

Σφῆλαι: πλανῆσαι· βλάψαι· ἀπατῆσαι.

Σφηνούμενος: στρεβλούμενος· βασανιζόμενος.

Σφήττιοι: δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς· κωμῳδοῦνται δὲ ὡς ὀξεῖς· ὥσπερ Ἀχαρνεῖς ἄγριοι· Ποτάμιοι δὲ ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς ἐγγράφους* νόμους.

Σφιν: αὐτοῖς.

Σφίγκτας: Κρατῖνος τοὺς κιναιδώδεις καὶ μαλθακούς.

Σφιγανόν: πολεμικόν.

Σφίσιν: αὐτοῖς ἢ τοῖς ἑαυτῶν.

[1] σφηκίαι

* Inc. φους f. 127. c. 4. ἐγγράπτους Porsonus, sed ita ut mutaturus fuisse videatur.

Σφραγιδονυχαργοκομῆται: ἐν[1] τοῖς δακτυλίοις σφραγῖδα ἔχοντες λίθου ὄνυχος.

Σφριγῶν: νεάζων· αὔξων· σφύζων· βράζων· εὐσωματῶν· ἀκμάζων· ἀνθῶν.

Σφοδρίας: στρατηγὸς Λακεδαιμονίων ὁ Σφοδρίας ἐστίν· φασὶν δὲ αὐτὸν εὐήθη τε εἶναι λίαν καὶ κοῦφον πρὸς τὰς ἐλπίδας.

Σφυγμός: φλεγμονή· παλμός· ζέσις φλεβὸς ἢ ἀρτηρίας.

Σφύζει: ἐπείγει· ἢ αἱ φλέβες ἅλλονται.

Σφυρά: τὰ περὶ τοὺς ἀστραγάλους.

Σφυρήλατος: σφύραις ἐληλαμένος.

Σφῶν: αὐτῶν· ἢ ὑμᾶς ἰδίους· ἰδίας.

Σχάδονας: τὰ τῶν κηφήνων κηρία· καὶ ζῶον ἄπτερον ἄπουν.

Σχαλίσαι: θηλάσαι· καὶ ἀνίσχαδον τὴν ἄτοκον καὶ ἀθήλαστον.

Σχαστηρία: ἡ ἄφεσις.

Σχάσον: κατάπαυσον· μετάβαλε.

Σχεδιάζει: ἐκ τοῦ παρατυχόντος λέγει.

Σχεδιάζειν: ἐγγίζειν· πλησιάζειν· τὸ εἰκῇ ἀποφαίνεσθαι.

Σχεδιασθείς: παραχρῆμα ῥηθείς.

Σχέδιοι: εὐτελεῖς.

Σχέδιον: ἐκ τοῦ ἑτοίμου.

* *Σχεδόν*: πλησίον· πέλας· ἢ ἐκ χειρός.

[1] Σφραγιδόνυχα: ἀργοκομητα καὶ ἐν primo. sed ὁ in ω mut. et χαὰ conjuncta per τὴν ὑφ' ἕν.

* Inc. f. 128. c. 1.

Σχελίδες : τὰ πλευριαῖα[1] κρέα.

Σχέσις : ὁρμή· συνάφεια.

Σχετικῶς : οἰκειωτικῶς.[2]

Σχετλιάζει : δυσχεραίνει· ἢ βλασφημεῖ.

Σχέτλιος : ὀδυνηρός· χαλεπός· ἀγνώμων· ἀτυχής· δεινοπαθής· ἄδικος· ἄπορος· θλιβόμενος· τλήμων· ἀπεχθής.

Σχηματιζόμενος : προσποιούμενος ἢ συντασσόμενος.

Σχήσειν : ἀνθέξειν.

Σχήσεσθαι : ἐπισχεθήσεσθαι.

Σχήσουσιν : σχῶσιν· κρατήσουσιν· ἐφέξουσιν.

Σχοίητε : νομίσοιτε· ἢ ὑπολάβοιτε.

Σχιστὸς ὁδός : ἡ μιξοδία.

Σχίζα : ἡ λαμπάς.

Σχιζίας : ὁ τετανὸς καὶ ἰσχνός· οὕτως Κρατῖνος.

Σχιστὸς χιτών : κατὰ τὸ μέσον πόρπη συνεχόμενος.

Σχῖνον : τὴν σκίλλαν, ἐν ᾗ διαμασῶνται[3] οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας· ἀφ' οὗ καὶ σχινίζεσθαι.[4]

Σχοινίον μεμιλτωμένον : εἰ βραδύνοιεν ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν, οἱ τοξόται σχοινίον μιλτοῦντες, συνήλαυνον, καὶ τὰ[5] πρατήρια διέκλειον.

Σχοίνισμα : μέτρου μέρος· κληρουχία.

Σχοῖνος : μέτρον γεωμετρικὸν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος ἐν τῇ β' τῶν ἱστοριῶν.

Σχολάζειν καὶ σχολὴν ἄγειν : οὐκ εὐκαιρεῖν λέγουσιν Ἀττικοί.

[1] πλευρίδια [2] ετ primo.
[3] -σσονται [4] καὶ ἡ σ. [5] καὶ κατὰ

* Σχολαῖον: ἀργὸν· διατρίβειν ποιούμενον· καὶ σχολαίτερον ἢ σχολαιότερον, τὸ ἠρεμαιότερον· ὁμοίως καὶ σχολαιότης.

Σχολή: οὐχὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ σχολάζουσι καὶ διατρίβουσι περὶ παιδείαν· οὐδὲ αὐτὴ ἡ ἐν λόγοις (εὐμουσία)[1] καὶ διατριβή· ἀλλὰ ἣν οἱ πολλοὶ ἀκύρως καλοῦσιν εὐκαιρίαν· τὸ δὲ εὐκαιρεῖν βάρβαρον· ἀλλ' ἀντὶ μὲν τούτου, σχολὴν ἄγειν λέγουσιν· ἡ δὲ εὐκαιρία βάρβαρον μὲν οὐκ ἔστιν ὄνομα· τάττεται δὲ οὐκ ἐπὶ σχολῆς, ἀλλ' ἐπὶ καιροῦ τινὸς εὐφυΐας καὶ ἀρετῆς· καὶ (σχολῇ)[1] ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς.

Σχόλια: σεμνολογήματα· ἢ ὑπομνήματα καὶ ἑρμηνεῖαι.

Σχόμενος: κατασχὼν ἢ κατασχεθείς.

Σχών: κατασχών.

Σῶ: μανοσυλλάβως οἱ σῶοι· καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ· οἱ δὲ συνηθέστερον γράφουσιν σῶοι.

Σωκεῖν: ἀντὶ τοῦ ἰσχύειν.

Σῶμα: πᾶν τὸ τεθνηκός· τὸ[2] δὲ τοῦ ζῶντος δέμας λέγεται· διὰ τὸ συνδεδέσθαι τῇ ψυχῇ, ὡς εἶπεν Ὅμηρος.

Σωμάτια: τὰ ἀναπλάσματα· οἷς οἱ ὑποκριταὶ διασάττουσιν αὐτούς· οὕτως Πλάτων.

Σωρηδόν: ὁμοῦ.

Σωρεία:[3] πλῆθος.

Σωρός: συναγωγή.

* Inc. f. 128. c. 2.

[1] Vox om. bis.

[2] τοῦ

[3] ει ex ι factum.

* Σῶστρα: σωτήρια· μήνυτρα· λύτρα.

Σωτάδεια:[1] τὰ τοῦ Σωτάδου ποιήματα.

Σωτὴρ Ζεύς: ὁ ἐλευθέριος.

Σωτέος: σωθῆναι ἄξιος.

Σωφρονισταί: ἄρχοντες τινες χειροτονητοί· δέκα τὸν ἀριθμὸν ἑκάστης φυλῆς· ἐχειροτόνει[2] μὲν ὁ δῆμος· ἐπεμελοῦντο δὲ οἱ χειροτονηθέντες τῆς τῶν ἐφήβων σωφροσύνης, μισθὸν λαμβάνοντες ἕκαστος παρὰ τῆς πόλεως καθ' ἡμέραν δραχμήν.

Ἀρχὴ σὺν Θεῷ τοῦ τ̄.

Τά: ταῦτα.

Ταβερνεῖα: καπηλεῖα· πανδοχεῖα.

Τάγηνον: τοῦτο Ἰώνων τινες τήγανον λέγουσιν.

Ταγηνίας: πέμματα ἐστὶ τῶν ἀπὸ τηγάνου[3] ἐκ στέατος ὑγροῦ καὶ τυροῦ καὶ μέλιτος καὶ ἀσταφίδος.

Τάγυρι: τὸ βραχύτατον καὶ ἐλάχιστον, οἷον ψιλὰ λέγουσιν· Εὔπολις Αἰξίν· Καὶ ζῆν μαθόντι[4] μηδὲ τάγυρι μουσικῆς.

Τάδε ἐκ τοῦ τρίποδος: τίθεται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀληθῶν· Ἀριστοκλεία γὰρ τῇ Πυθίαι γενομένη μιχθῆναι Πυθαγόραν τὸν Δελφόν, καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς μαν-

* Inc. f. 128. c. 3.

[1] -ια primo; et τ. τ. σ. πονήματα (sic) in marg. addita, sed ab eodem, ut puto.

[2] -νη primo.

[3] τῆσ γάνου primo, ut puto.

[4] ό ex em. (pro ω scil.)

τευμάτων παρασημειοῦσθαι, ὅσα ἔχρα ἔνθεος γενομένη· καὶ ταῦτα ὡς ἀληθῆ παρασημειοῦσθαι, ὡς ἐκ τοῦ τρίποδος.

* Τάδε Μῆδος οὐ φυλάξει: κατὰ τὴν Ξέρξου ἔφοδον τοὺς Ἕλληνας ἀπειρηκότας[1] τὰ ἑαυτῶν ἀναλίσκειν καὶ δαπανᾶν ἐπιλέγοντας, Τάδε Μῆδος οὐ φυλάξει.

Τάδ' οὐ παρὰ Κενταύροισιν: λεγόμενον τί ἦν· Τηλεκλείδης τισί· Τῶν δυνατῶν τί κέλευ'.[2] οὐ γὰρ παρὰ Κενταύροισιν.

Τὰ ἐκ τῶν ἁμαξῶν: ἐπὶ τῶν ἀπαρακαλύπτως σκωπτόντων· Ἀθήνησι γὰρ ἐν τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ οἱ κωμάζοντες ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τοὺς ἀπαντῶντας ἔσκωπτόν τε καὶ ἐλοιδόρουν· τὸ δ' αὐτὸ καὶ τοῖς Ληναίοις ὕστερον ἐποίουν.

Τὰ ἐν[3] ποσίν: τὰ παρόντα ἐν μέσῳ.

Τὰ ἐπίχειρα: τὰ ἐπιχειρήματα.[4]

Ταινίαι: ἐπὶ μὲν ἀνθρώπων τὰ πεζίτια,[5] στέμματα, στεφάνη, ζώνη· ἐπὶ δὲ ξύλων τὰ κυμάτια.

Ταινιοῦντος: στεφανοῦντος.

Τακερόν: ἑφθόν· τετηκός.

Τακτικῶς: στρατιωτικῶς.

Τἄλλα[6] καὶ φιλώμεθα: λεγόμενόν τι· οἷον τἄλλα καὶ φίλοι ὦμεν.

Τάλαντα: τὰ ζυγὰ καὶ τὰ ἱστάμενα.

* Inc. f. 128. c. 4.

1 ἀπηρ.

2 κελεύων, ων postea ab eodem additis.

3 ἐ in litura.

4 ή ex em. pro α aut ω.

5 πεζήτια

6 Τᾶλλα ut mox.

Ταλανίζει: θρηνεῖ· ἄθλιον ἀποκαλεῖ.

Ταλαντεύει: σταθμίζει.

Τάλαντον: πολλὰ μὲν σημαίνει· ἢ γὰρ τὸ μέγιστον χρυσίου* καὶ ἀργυρίου μέρος· καθ' ὃ σημαινόμενον Δημοσθένης φησὶ πεντήκοντα τάλαντα·[1] ἢ σταθμοῦ τι ὄνομα, ὥσπερ Ἀριστοφάνης· Ἀλλ' ἢ ταλάντῳ μουσικὴ κριθήσεται· καὶ τὸ Ὁμηρικόν — χρύσεια[2] πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα· τρίτον σημαινόμενον ἡ ῥοπή· τέταρτον, ἀριθμοῦ τι ὄνομα, ὡς καί, πολυτάλαντος ὁ πλούσιος, καὶ τὸ Ὁμηρικόν· Κεῖτο γὰρ ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα·[3] καὶ διτάλαντον δὲ καὶ τριτάλαντον καὶ ἡμιτάλαντον λέγεται· ἀρχαία δὲ ἡ χρῆσις· καὶ ἡ τοῦ, τρίτον ἡμιτάλαντον, καί, πέμπτον ἡμιτάλαντον, καί, ἕβδομον ἡμιτάλαντον· ἔστι δὲ τὸ μὲν τρίτον ἡμιτάλαντον, δύο ἥμισυ τάλαντα· τὸ δὲ πέμπτον ἡμιτάλαντον, τέσσαρα ἥμισυ· καὶ τὸ ἕβδομον[4] ἡμιτάλαντον, ἓξ ἥμισυ· καὶ ὅλως οὕτινος ἀριθμοῦ παρωνύμως μέρει ἐπονομάσει τίς τὸ ἡμιτάλαντον· τούτου ὁ προηγούμενος ἀριθμὸς ἐφαρμόσει τοῖς ταλάντοις· οἷον ἂν μὲν ὄγδοον, ἑπτά· ἂν δὲ ἔνατον,[5] ὀκτώ· συναριθμουμένου δῆλον ὅτι καὶ τοῦ ἥμισυ· φίλον δὲ τοῖς ἀρχαίοις καὶ τὸ ἓν ἥμισυ τάλαντον τρία ἡμιτάλαντα λέγειν· ὡς καὶ τρία ἡμίμναια, τὴν μίαν ἥμισυ μνᾶν.

* Inc. σίου f. 129. c. 1.

1 πεντηκοντοταλαντία (ί postea insertum a m. pr.)

2 χρυσία primo.

3 μεσοισι δυο χρυσοταλαντοιν (ν scil. eraso) erat, sed ultima em. m. pr. ut puto.

4 εὔδομον, tum ἐξ   5 ἐννέα

Ταλαντουμένην: ἐν Τιμαίωι·* τὴν δὲ γῆν ταλαντουμένην ἀνωμάλως σείεσθαι μὲν ὑπ' ἐκείνων· κινουμένων δ' αὖ πάλιν ἐκεῖνα σείειν· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ζυγῶν· ἐπεὶ τὸ[1] ζυγὸν τάλαντον λέγεται· καὶ ὑπερταλαντᾶν, τὸ ὑπερβαρεῖν.

Ταλάντωσις: στῆσις· στάθμησις.

Τάλαρος: καλαθίσκος· κόφινος.

Τάλας: ἄθλιος.

Ταλάσης: ὑπομείνης.

Ταλασίαν: ἐριουργίαν.

Ταλάσιον: ἐριούργιον.[2]

Ταλασιουργία: ἡ τῶν ἐρίων ἐργασία.

Ταλασίφρονα: ὑπομονητικόν.

Ταλαιπαθές: ταλαίπωρον.

Τάλεσιν: ἀναλώμασιν.

Ταλαπείριον: οἱ τραγικοὶ τὸν ταλαίπωρον λέγουσιν.

Τάλιδος: τῆς μελλογάμου·[3] οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ταμίαι: ἄρχοντές εἰσιν Ἀθήνησιν κληρωτοὶ ἀπὸ τῶν πεντακοσιομεδίμνων, οἳ τὰ ἐν τῶι ἱερῶι τῆς Ἀθηνᾶς ἐν ἀκροπόλει χρήματα ἱερά τε καὶ δημόσια φυλάττουσιν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς· εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ταμίαι, ἄρχοντες χειροτονητοὶ ἐπὶ τὰς ἱερὰς καὶ δημοσίας τριήρεις· ὁ μὲν ἐπὶ τὴν πάραλον,[4] ὁ δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ Ἄμμωνος.

Ταμίαι: ἔφοροι· φύλακες· ταμιοῦχοι· διοικηταί.

† Ταμίαι: ἀρχή τις παρὰ Ἀθηναίοις ἦν οἱ ταμίαι·

* Inc. f. 129. c. 2.

[1] ἐπὶ τὸν

[2] Ταλασιον: εριουργίον.

[3] μεσογάμου

[4] Syll. del. inter λ et ο. Tum ἀμμῶνος in ἄμμωνος mut.

† Inc. f. 129. c. 3.

δέκα τὸν ἀριθμόν· παραλαμβάνουσι δὲ οὗτοι τό τε ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τὰς Νίκας, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ χρήματα ἐναντίον τῆς βουλῆς, ὡς Ἀριστοτέλης· εἰσὶν δέ τινες καὶ τῶν τριηρῶν ταμίαι, ὡς ὁ αὐτός· ὅτι δὲ καὶ τοῖς τριηράρχοις παρείποντο ταμίαι, δεδήλωκεν Εὔπολις.

Ταμιεῖον: κοιτῶνα.

Ταμιεύεται: διοικεῖται· ἀποκρύπτει· φυλάττει.

Ταμιευόμενον: φυλάττοντα.

Ταμίης: δεσποίνης.

Ταμισος: πυτία.

Ταναΰφῆ: λεπτοϋφῆ.

Ταμύναι: πόλις ἐστιν ἐν Εὐβοίαι ἐν τηῖ χώραι τηῖ Ἐρετριέων[1] ἔνθα καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ὡς Αἰσχίνης φησὶ, καὶ οἱ τὰ Εὐβοιακὰ γράψαντες.

Τᾶν: ἑταῖρε, ἢ σύ.

Τανύπεπλος: ἐπιμήκη πέπλον ἔχουσα· ἐξ οὗ καὶ τὴν φοροῦσαν εὐμήκη εἶναι δηλοῖ.

Τανύποδας: ταχείας.

Τανύμηκες:[2] τεταμένην ἔχων τὴν ἀκμὴν[3] ἢ αἰχμὴν ἠκονημένην.

Τανύπτερος: παρατεταμένα πτερὰ ἔχουσα.

Τάξαι: τὸ τιμῆσαι· ἐν Νήσοις Πλάτων.

Τάξασθαι: ταχθήσεται ὡς εἰς πόλεμον.

**Ταξίαρχος*: ἡγεμών· στρατοπεδάρχης.

Τάπητες: ἐπιβόλαια ἢ στρώματα· οὕτως Ἀριστοφάνης.

[1] -ιαίων

[2] Pro μ videtur fuisse alterum η, sed nunc damn.

[3] ἀκην

* Inc. f. 129. c. 4.

Ταονθαρύζειν: τρέμειν.

Τὰ πολλά: ἀντὶ τοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ταπὶ[1] κοσκίνωι: λεγόμενον ποῖον· τἀληθῆ πάντα.

Τὰ πρῶτ' ἀρίστους παῖδας Αἴγινα τρέφει: παροιμία· ἐν ἀκμῇ γάρ, φασί, μεταβάλλουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον οἱ Αἰγινῆται ἀπὸ Ἀχιλλέως· Πατρόκλου· Αἴαντος· Νεοπτολέμου.

Ταραντῖνον:[2] λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον· οὐ πάντως πορφυροῦν, ὥς τινες ὑπέλαβον· οὕτως Νικόστρατος.

Ταραντῖναι βαφαί: παρὰ Ἀχαιοῖ·[3] οἶμαι, τὰ ἀλουργὰ ἢ τὰ ἀπὸ τοῦ ὀστρέου.

Ταρβεῖ: φοβεῖται.

Ταρβεῖ: καὶ τάρβος· εὐλάβεια· φόβος.

Ταριχεύειν· ταριχεύσειν: ὥσπερ οἱ τὰ ὄα[4] τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύσειν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ξηραίνειν.[5]

Ταριχεύει: τήκει· ξηραίνει.

Ταρροί: τάλαροι καὶ ταρσοί· καὶ τὰ πλατύσματα τῶν κωπῶν· καὶ[6] αὐτὸ τὸ πτέρωμα· καὶ Θουκυδίδης οὕτως.

Ταρσοί: τὰ ἀγγεῖα τῶν τυρῶν· καὶ τὰ ἔξω τῶν κωπῶν· καὶ ταρσοῖς· πτεροῖς ἄκροις.

*Τάρπη: κόφινος.

[1] Τὰπι, sic.
[2] τει primo.
[3] ἀχαιων
[4] ὠὰ
[5] -νει
[6] καὶ om.

* Inc. f. 130. c. 1.

Ταρσός: ἐκ μέρους ἢ τὸ πλάτος τοῦ ποδός· ἢ τὸ ἄκρον τῆς χειρός.

Τάρρωμα: τὴν κωπηλασίαν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Τάρταρος: ὁ κατώτερος τοῦ Ἅδου τόπος.

Τάρταρον: τὸν περὶ τὰ νέφη τόπον οὕτως λέγουσι περὶ ψυχῆς.

Ταρτημόριον: δίχαλκον· ὁ γὰρ χαλκὸς ὄγδοον τοῦ ὀβολοῦ· καὶ ταρτημοριαῖον[1] τινὰ καλοῦσιν, οἷον διχάλκου ἄξιον.

Ταρτησία μύραινα: ὡς ἐκεῖ γινομένων μεγίστων.

Τάσις: ἔκτασις· καὶ δρόμος.

Ταντάλου τάλαντα: πλούσιος ὁ Φρὺξ Τάνταλος διαβεβόητο, Πλουτοῦς καὶ Διὸς λεγόμενος· κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν γ'· γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα· ὡς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται· (Τὰ)[2] Ταντάλου τάλαντα ταντα-λίζεται.

Τὰ Σαμίων ὑποπτεύεις: αὕτη λέγεται ἐπὶ τῶν δεδιότων τινὰς ἀνηκέστους κακῶν προδοσίας· παρῆλθεν δὲ ἀπὸ τῶν γενομένων ὑπὸ Ἀθηναίων εἰς Σαμίους αἰκισμῶν· ἑλόντες γὰρ αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι, τοὺς μὲν ἀπέκτειναν, τοὺς δὲ ἔστιξαν τῇ καλουμένῃ Σαμιηῖ, ἥ[3] ἐστιν εἶδος πάθους Σαμιακοῦ· ἀνθ' ὧν καὶ οἱ Σάμιοι τοὺς ἁλόντας* μετὰ ταῦτα Ἀθηναίους ἔστιξαν.

Τὰ τῶν Φόρων κρείττω:[4] παροιμία ἐστὶ λεγομένη κατὰ τῶν πλείω φερομένων ὧν ἠδίκησαν.

[1] -ιέον [2] τὰ om. [3] ἢ om.

* Inc. τας f. 130. c. 2. [4] -ων, tum πλοίων

Ταυρέας: ὄνομα κύριον.

Ταῦρον: τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

Ταυροπόλον: τὴν Ἄρτεμιν· ὅτι ὡς ταῦρος περίεισι πάντα· ὡς Ἀπολλόδωρος· Ἴστρος δ' ἐν γ' Ἀτάκτων, ὅτι τὸν[1] ὑπὸ Ποσειδῶνος ἐπιπεμφθέντα Ἱππολύτωι ταῦρον ἐξῴστρησεν ἐπὶ πᾶσαν γῆν· οἱ δ' ὅτι ἔβαλεν, διὸ καὶ ταυροβόλον· καὶ Ἀθηνᾶ δὲ Ταυροβόλος ἐν Ἄνδρωι· ὁ γὰρ Ἄνιος δοὺς ταῦρον τοῖς Ἀτρείδαις, ἐκέλευσεν ὅπου ἂν ἐκ τῆς νεὼς ἅλληται,[2] ἱδρύσασθαι[3] Ἀθηνᾶν· οὕτως γὰρ εὐπλοήσειν· ὁ δὲ ἐν Ἄνδρωι ἐξήλατο.

Ταυροφάγον: τὸν Διόνυσον Σοφοκλῆς ἐν Τυροῖ· ἀντὶ τοῦ ὅτι τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο· ἢ τὸν ὠμηστὴν, ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ τὸν Κρατῖνον μετήνεγκε τοὔνομα Ἀριστοφάνης.

Ταυτάζειν: στραγγεύεσθαι·[4] ἐπὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τωῖ αὐτωῖ· ὁτὲ δὲ φροντίζειν.

Ταῦτα πράσσων φάσκ' ἀνὴρ οὐδὲν ποῶν:[5] Κρατῖνος Ὥραις· ἡ γὰρ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ποιούντων.

Ταύτῃ: τούτου ἕνεκεν ἢ οὕτως.

**Ταυτοεπεῖν*: ταυτολογεῖν.

Ταυτότητος: ἀπαραλλάκτου[6] φύσεως.

Τάφος: καὶ τὸ παρὰ τοῖς θύραις σημεῖον.

Ταφρεῦσαι: διορύξαι· περισκάψαι.

[1] τῶν

[2] ἀλλητε in ἅλητε mut.

[3] θε in θαι statim mut.

[4] στρατεύεσθαι (γ ejusd.) [γ written above]

[5] ποων sine ι.

* Inc. f. 130. c. 3. Ταυτοἰπεῖν (sic)

[6] Primo ους, ut puto; tum φύσει

Τάφρος: τὸ περὶ τὸ τεῖχος ὄρυγμα.

Τάχα: ἀντὶ τοῦ ἔπειτα· οὕτως Ἀναξανδρίδης.

Τάχα: ἴσως ἢ ταχέως ἢ τυχόν.[1]

Ταχας:[2] τοὺς καταστοχασμοὺς παρὰ τὸ τάχα· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ταχύ: ἀντὶ τοῦ ταχέως· ἔστι παρὰ πολλοῖς τῶν παλαιῶν.

Ταχυβάμονας ὅρκους: Ἀρίσταρχος κατὰ ἀντίφρασιν ἀκούει· ἀντὶ τοῦ βραδεῖς· βέλτιον δὲ τοὺς ἐν ἑτέρωι τινὶ γινομένους νοεῖν· ἀβλαβεῖς γὰρ οἱ ἐπιορκήσαντες· ὅθεν καὶ παροιμία· Ἀφροδίσιος[3] (γὰρ) ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος.

Ταχυναυτεῖ: ταχέως πλεῖ.

Τὰ ὦτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχοντες: ἐπισείοντες τὴν κεφαλήν· ὃ ποιοῦσιν ἐκλελυμένοι.

Τέγγει: βρέχει· μαλάττει.

Τέγγεσθαι: εἴκειν· ἐνδιδόναι.

Τέγξω: βρέξω.

Τεγχθέντων: ἀντὶ τοῦ εἰξάντων· ἔνθεν καὶ ὁ ἄτεγκτος· Πολιτείας β'· τὸ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας.

Τέγος: στέγη ἢ ὑπερῷον· δωμάτιον· οἴκεια προσνοεῖν.

*Τεθηγμένον: ἠκονημένον.

Τεθηλότα: θάλλοντα.

[1] τυ (with χ written above)　　[2] Accent. om.

[3] δί statim addita. Tum γὰρ om.

* Inc. f. 130. c. 4.

Τεθημμένον: συγκεχυμένον· τετυφλωμένον.

Τέθηπα: καταπέπληγμαι.

Τεθηπότες: ἐπτοημένοι· δειλιάσαντες.

Τέθμια: νόμος.

Τέθνασο: προστακτικόν.

Τενθεία:[1] γαστριμαργία πολλή.

Τεθολωμένος:[2] καὶ ἐπὶ χαρᾶς· Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις· Γελῶντα καὶ χαίροντα καὶ τεθολωμένον· καὶ ἐπὶ λύπης· Ὑπὸ τῆς ἀνίας ἀνεθολοῦθ'[3] ἡ καρδία.

Τέθριππον: ἐκ δ' ἵππων ἅρμα.

Τεθυκώς: εὐχαριστήσας.

Τεθυμμένος: ὑπὸ πυρὸς ἐκκεκαυμένος· ἢ κεκακωμένος.

Τεθυωμένοι: τεθυμιαμένοι· εὐώδεις.

Τέθωται: τεθοίνηται.

Τεικτούς: χρηστούς.

Τείρει: καταπονεῖ.

Τειχήρεις:[4] τετειχισμένους.

Τέκεα: τέκνα.

Τεκμήριον: ἀληθινὸν σημεῖον.

Τέκμαρ: τέλος· μόρον· θάνατον.

Τέκος: τέκνον.

Τεκταινόμενος: κατασκευάζων.

Τεκτήνατο: κατεσκεύασεν.

Τέκτων: κοινὸς τεχνίτης· ὁ λιθοξόος· καὶ ὁ τῶν ξύλων.

[1] Τεθ*ία (Primo Τεθνία scil.)

[2] θω primo

[3] ἀνεθόλου δ'

[4] χεί primo.

Τελαμών: ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ξίφους (καὶ)[1] τῆς ἀσπίδος.

Τελέθει: γίνεται.

*Τελέθουσι: γίνονται· θάλλουσιν.

Τέλλει: ἐπιτέλλει·[2] ποιεῖ.

Τελενικίσαι: ἐν Σεριφίοις· τὸ κενῶσαι· ἀπὸ Τελενίκου τινός, ὡς τὸ εἰκός, πένητος παντελῶς· καὶ λέγεταί τις Τελενίκειος[3] ἠχώ, ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν κενῶν ἀγγείων.

Τέλεον: καὶ τὸ τέλειον· τελείους τοὺς γεγαμηκότας καλοῦσιν, καὶ τελεωθῆναι, τὸ γῆμαι.

Τελμῖνα καλοῦσι τὸν ἐκ τῶν τελμάτων πηλόν.

Τελεσθῆναι: τὸ ἀναλωθῆναι· οὕτως Ἀντιφῶν.

Τελεσφόρος: τέλειος μάντις·[4] ἐγγαστρίμυθος.

Τελετή: θυσία μυστηριώδης.

Τελευτῆσαι: τελέσαι.

Τελθεῖν: ἐν ᾠδῇ τέρπειν.

Τελισκόμενος: τελειούμενος· πληρούμενος· ἐνθουσιῶν.

Τέλμα: τόπος πηλώδης ὕδωρ ἔχων.

Τέλματα: τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος ἢ βάθρα· Ἰσαῖος δὲ εἶπεν τὰ γεωργήσιμα χωρία.

Τέλος: ἀρχή· πρᾶξις· τέλος καὶ τὸ διδόμενον τοῖς βασιλεῦσι· τέλος καὶ τὸ δαπάνημα· ὅθεν καὶ πολυτελές, τὸ πολυανάλωτον· τέλος καὶ τὸ πέρας, καὶ ὁ γάμος· ὅθεν καὶ τὰ προτέλεια.

[1] καὶ om.

* Inc. f. 131. c. 1.

[2] λ semel.

[3] -ιος primo.

[4] -ης

Τελμισεῖς: οἰκοῦσιν ἐν Καρίαι,* κατέχοντες ξ' στάδια Ἁλικαρνασσοῦ, ὡς Πολέμων· Τελμισὸς δὲ πόλις ἐν Λυκίαι, ἀπὸ Τελμισσοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μιᾶς τῶν Ἀντήνορος[1] θυγατέρων, ᾗ ἐμίγη εἰς σκύλακα[2] μεταβαλών· διὸ καὶ τερασκόπον[3] αὐτὸν ἐποίησεν, ὡς Διονύσιος ἐν Κτίσεσιν.[4]

Τελοῦντα: τεταγμένον.[5]

Τελχῖνες: πονηροὶ δαίμονες· φθονεροί· βάσκανοι.

Τελχιταίνει: ἀντερίζει· σκληροτραχηλεῖ.

Τεμένη:[6] ναοί· ἱερά· ἢ τὰ ἀφωρισμένα κατὰ τιμὴν χωρία.

Τέμνειν: πείθειν· τιμᾶν· ἡγεῖσθαι.

Τέμνουσι φάρμακον: τιμῶσιν· ἡγοῦνται· οὕτως ἄλλοι τε καὶ Ἱεροκλῆς.

Τέμπη: τὰ μεταξὺ τῶν Θετταλίας ὀρῶν περὶ τὸν Ὄλυμπον καὶ τὴν Ὄσσαν[7] στενά· καθόλου δὲ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὄρεσι· στενόταται διεκβολαί.

Τέμπλα: ἐπίσημα.

Τενάγη: διάβροχοι· κάθυγροι τόποι· πηλώδεις· πελάγη· ἢ ἰλύς, ἐπιπολάζοντος ὕδατος οὐ πολλοῦ, καὶ βοτάνης ἐπιφαινομένης τῷ ὕδατι.

Τέναρος: κακοῦργος· συκοφάντης.

Τενέδιος[8] *ἄνθρωπος*: Κύκνον τὸν Ποσειδῶνος, γενό-

* Inc. ρείαι (sic) f. 131. c. 2.

[1] τί primo.

[2] σ postea add.

[3] τ in litura; tum το ante σκόπον additum, forsan a m. pr.

[4] κτήσεσιν

[5] -μένα

[6] η ex οι statim factum.

[7] ἄσσαν primo.

[8] Τεναίδιος, et in seqq. semper αι pro ε.

μενον πατέρα* Ἡμιθέας καὶ Τέννου, ἐπιγῆμαι τούτοις· καὶ κατηγορηθῆναι τὸν Τέννην ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς ὡς πειρῶντα[1] αὐτήν· πεισθέντα δὲ Κύκνον εἰς λάρνακα βάλλειν τὸν νεανίαν· ἑλομένης δὲ τῆς Ἡμιθέας συγκινδυνεύειν τῷ ἀδελφῷ, ἑκατέρους κατεπόντωσεν· ἡ δὲ λάρναξ ἠνέχθη ἐπὶ τὴν πρότερον καλουμένην Λευκόφρυν, ὕστερον δὲ Τένεδον ἀπ' ἐκείνου· ὃς[3] καὶ βασιλεύσας τῆς νήσου, ἐνομοθέτησεν τοῖς τὰ ψευδῆ κατηγοροῦσιν ὄπισθεν παρεστάναι τὸν δήμιον πέλεκυν ἐπηρμένον, ὡς ἐλεγχθέντας παραχρῆμα ἀναιρεῖσθαι· ἀπὸ δὲ τοῦ φοβεροῦ θεάματος ἐκείνου λέγεσθαι, Τενέδιος ἄνθρωπος· εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν φοβερῶν τὰς ὄψεις.

Τενέδιος ξυνήγορος: ἀπότομος· δύο γὰρ πελέκεις[4] ἐν ἀναθήμασι τιμῶσι Τενέδιοι· καὶ παροιμία, Τενέδιος πέλεκυς· Ἀριστοτέλης μέντοι, ὅτι βασιλεὺς Τενέδιος μετὰ πελέκεως δικάζων τὸν ἀδικοῦντα εὐθέως ἀνῄρει· ἢ ὅτι Ἀσσερῖνα τόπος ἐν Τενέδῳ, ἔνθα ποταμίσκος, ἐν ᾧ καρκίνοι τὰ χελώνια διηρθρωμένα ἐπὶ πλεῖον ἔχοντες καὶ πελέκει[5] ἐμφερῆ·[6] ἢ ὅτι βασιλεύς† τὶς νόμον θεὶς πελέκει τοὺς μοιχοὺς ἄμφω καρατομεῖν· καὶ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ ἐτήρησεν τοῦτο· καθὸ καὶ ἐν τῷ νομίσματι ἐφ' οὗ μὲν πέλεκυς, ἐφ' οὗ δὲ δύο πρόσωπα ἐξ ἑνὸς αὐχένος· οἱ δ' ὅτι Τέννης,

* Inc. f. 131. c. 3.
[1] -οντα primo.
[2] καπετόντοσεν (sic) primo.
[3] ὡς primo.
[4] -κυς primo.
[5] κι primo, et mox.
[6] -ρηῖ
† Inc. f. 131. c. 4.

δι' ἃ[1] ἔπαθεν ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς, μετὰ πελέκεως τὰς φονικὰς ἔκρινε δίκας.

Τενθεύς: ὁ Πενθεύς· παρ' Ἑκαταίωι.[2]

Τένθης: λίχνος· καὶ τενθεία, ἡ λιχνεία.

Τενέδιος πέλεκυς: ἐπὶ τῶν ἀποτόμων· Τέννης γάρ, διὰ τὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ψευδῆ κατηγορηθέντα, ἐνομοθέτησεν ἐξόπισθεν τοῦ θανάτου κατηγοροῦντος ἵστασθαι τινὰ ἔχοντα πέλεκυν· τὸν δ' ἀδικεῖν γνωσθέντα τούτωι παίειν.

Ταινίαι: ζῶναι.

Τένθης: ὁ γαστρίμαργος.

Τένοντας: τραχήλους· τὰ διατεταμένα νεῦρα.

Τέρας: παράπλασμα· παρὰ φύσιν τεχθέν· ἢ σημεῖον.

Τεράστια: σημεῖα· θαύματα.

Τεραίζεις:[3] ἀντὶ τοῦ τερατεύῃ· οὕτως Πλάτων.

Τέραμνον: ἁπαλόν· ἑψανόν· καὶ ἀτέραμνον, τὸ δυσέψανον· οὕτως Πλάτων.

Τεράμων καὶ ἀτεράμων: καὶ τεραμον τὸ ἑψανόν· λέγουσι δὲ καὶ ὕδωρ οὕτως· ὡς τὸ* τῆς Ἀρεθούσης ἐν Χαλκίδι.

Τερμέρια: τὰ μεγάλα·[4] Τέρμερος γὰρ καὶ Λύκος θηριώδεις καὶ λησταὶ ἐγένοντο· καὶ ὁ Τέρμερος πόλιν ἐν ἄκραι τινὶ τῆς Μυνδίας κτίσας ἑαυτοῦ ἐπώνυμον, ἐντεῦθεν ἐλήστευεν ὁρμώμενος.

[1] ὅτι γεννησαι ἃ [2] ἑκατέρωι

[3] Τεραΐζεις * Inc. f. 132. c. 1.

[4] χαλκιδι τα μ. m. pr. sed puncta et vocem Τερμερεια (sic) inserit m. antiq.

Τερατία: ψευδολογία.

Τερατίαι:[1] ψευδολογίαι· οἱ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύοντες.

Τερατοσκόπος: μάντις· τερατουργός· θαυματοποιός.

Τερατώδη:[2] παράδοξα.

Τέρεν: ἁπαλόν.

Τερετίζομεν:[3] τὸ αὐτὸ μέλος ᾄδομεν.

Τερετίσματα: ᾠδαὶ ἀπατηλαί· ἢ ᾄσματα ἔκλυτα· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τέττιγος ἢ τῆς χελιδόνος.

Τέρετρον: τρυπάνιον.

Τερηδών: σκώληξ ξυλοτρώκτης· οἰκῶν ἐν ξύλοις.

Τερθρεία:[4] ἡ λεπτολογία· ἔστιν γάρ τι σχοινίον ἐν τοῖς πλοίοις λεπτὸν, ὃ καλεῖται τέρθρον· φασὶ δέ τινες τὰ ἄνω τρημάτια[5] τοῦ ἐπὶ τῶι ἱστῶι[6] ὀργάνου, ἀφ' οὗ ἤρτηται τοῦ ἱστοῦ ἡ κεραία· ἄλλοι δὲ τερθρείαν φασὶ τὴν φλυαρίαν τὴν ἐν τοῖς δύο μέρεσι καλουμένην μάχην· οἱ δὲ, ὅτι ἔθος ἦν τοὺς ἐφήβους, μετὰ τὸ γενέσθαι περιπόλους[7] τῆς χώρας, στρατεύεσθαι μὲν εἰ συμβαίη πόλεμος· μὴ μέντοι μετὰ τῶν ἄλλων,* ἀλλ' ἰδίᾳ ἐν μέρεσι τοῖς ἀκινδύνοις τῆς μάχης· δι' ὃ τὴν στρατείαν καλεῖσθαι τὴν ἐν τοῖς μέρεσιν· σημαίνει καὶ ἀπάτηι καὶ περιεργίαι.[8]

Τέρμα: τέλος· ὅρος ἢ καμπτήρ.

[1] Ταιρ. [2] -δει [3] -μαι

[4] Τεθρία et mox τεθρίαν, sed τέρθρον.

[5] τριμμ.

[6] ἱστρῶι et mox ἵστρου, sed ibi ἱστοῦ factum.

[7] λλοὺς primo. * Inc. λων f. 132. c. 2.

[8] περὶεργείαι, i. e. περιεργίαι

Τερματίζεται: τελειοῖ.

Τέρπεσθον: τέρπονται δυικῶς.

Τέρμινθος: ἐμφερὲς λινῷ φυτὸν, ἐξ οὗ πλέκεσθαι φασὶν Ἀθήναις[1] ὁρμιὰς χρειώδεις ἐς τὰ πάντα καὶ πρὸς ἀλεξιφάρμακον.

Τερπικέραυνος: ὁ τοῖς κεραυνοῖς[2] τερπόμενος.

Τερπωλήν: τέρψιν.

Τερποτράμις: ἡ τῶν Ἀφροδισίων τέρψις· οὕτως Τηλεκλείδης.

Τεταρτημόριον: τὸ δʹ μέρος τοῦ ὀβολοῦ· τουτέστι χαλκοῖ δύο· καὶ γὰρ ὁ μὲν ὀβολὸς ὀκτὼ χαλκοῦς ἔχει· τὸ δὲ δʹ αὐτοῦ δῆλον ὅτι δύο χαλκοῖ εἰσιν.

Τετάφατε: ἐθάψατε.

Τετελεσμένον: μεμιασμένον.

Τέτευκται: κατεσκεύασται.

Τέτηκα: ἔτηξα· ἢ ἐτάκην.

Τέτλαθι: ὑπόμεινον.

Τετληκώς: ὑπομείνας.

Τετραβάμων: τετράπους.

Τετράδι γέγονας: ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων· καὶ γὰρ τὸν Ἡρακλέα τετράδι γεννηθέντα Εὐρυσθεῖ ταλαιπωρῆσαι· Φιλόχορος[3] δὲ αὐτὴν[*] καὶ ἐπὶ Ἑρμοῦ δύνασθαι λέγεσθαι· διατεθεῖσθαι δὲ Ἡρακλεῖ τὴν ἡμέραν ἐν ταύτηι εἰς θεοὺς μεταστάντι.[4]

Τερμέρια κακά: περὶ Καρίαν χωρίον Τερμέριον καλεῖται ᾧ ἔχρωντο οἱ τύραννοι δεσμωτηρίωι· τὸ δὲ

[1] ἀθ. non Ἀθ. Pors. Acc. om. G. [2] καινοῖς m. pr.
[3] χω [*] Inc. f. 132. c. 3.
[4] -τημ (sic)

χωρίον ἐρυμνὸν τυγχάνον κεῖται μεταξὺ Μύλου καὶ Ἁλικαρνασσοῦ· τῶν δὲ ἀπ᾽ αὐτοῦ ληϊζομένων[1] δυσαλώτων τυγχανόντων, λεχθῆναι τοῦτο.

Τεταμένον φῶς εὐθὺ[2] οἷον κίονα: τὸ οὐράνιον λέγει· τὸ γὰρ συνεχὲς τὴν ὑποφορὰν τὸ ὑπόζωσμα τοῦ κόσμου· κατ᾽ ἄκρα δ᾽ αὖ διήκων[3] ἐπινοεῖται ὁ ἄξων· εὐθὺ δὲ ἀντὶ τοῦ ὀρθόν· τινὲς τὸν ἄξονα τοῦ κόσμου· οἱ δὲ κύλινδρόν τινα πυρὸς αἰθερίου περὶ τὸν ἄξονα ὄντα.

Τετρακόσιοι: οἱ τετρακόσιοι πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν κατέστησαν τῶν λ΄ τυράννων παρ᾽ Ἀθηναίοις, οἵτινες τέσσαρας μῆνας ἦρξαν τῆς πόλεως.

Τετρακτύς: οἱ τέσσαρες ἤγουν ἡ τετράς.

Τετραρχία: τεττάρων μερῶν ὄντων τῆς Θετταλίας ἕκαστον μέρος τετρὰς ἐκαλεῖτο· ὄνομα δὲ φησὶν εἶναι ταῖς τέτταρσιν·[4] Θετταλιῶτιν· Φθιῶτιν·[5] Πελασγιῶτιν· Ἑστιαιῶτιν·[6] καὶ Ἀριστοτέλης* δὲ ἐν τῆι κοινῆι Θετταλῶν πολιτεία ἐπὶ Ἀλεύα τοῦ Πύρρου διηρῆσθαι[7] φησὶν εἰς τέτταρας μοίρας τὴν Θετταλίαν· εἴη ἂν οὖν λέγων ὁ Δημοσθένης τὴν τετραρχίαν.

Τετραχίζειν:[8] οἷον ἐπὶ τετάρτωι μέρει ποιεῖν τι· οὕτως Ἀριστοφάνης.

[1] τὸν et -μενον, sed hoc postea em.
[2] φῶς: εὐθὺ dist. P. non G. εὐθὺς G.
[3] διῆκον
[4] τετάρσιν et mox primo τέταρας. Lege τετράσιν.
[5] Ante φ lit. erasa.
[6] ἑστιαιῶτιν
* Inc f. 132. c. 4.
[7] ἦρε in ηρῆ mut. m. pr.
[8] ρ supr. ut fieret Τετραρχ. a m. pr. ut puto.

Τετρίγει : ἔτριζεν· ἢ ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν.

Τετριγυῖα : τρίζουσα.

Τετρηχυῖα :[1] τεταραγμένη.

Τετρυπημένη ψῆφος : τῶν ψήφων οὐσῶν χαλκῶν· καὶ καυλίσκον ἐχουσῶν, αἱ μὲν ἦσαν τετρυπημέναι· ὅσαι καὶ κατεψηφίσαντο· αἱ δὲ πλήρεις ἀτρύπητοι, ὅσαι ἠφίεσαν[2] τοὺς κρινομένους.

Τετρυπημένη : ψῆφοι εἰσὶν χαλκαῖ αὐλίσκον ἔχουσαι ἐν τωῖ μέσωι· αἱ μὲν ἡμισεῖαι τετρυπημέναι· αἱ δὲ ἡμισεῖαι πλήρεις·[3] οἱ δὲ λαχόντες ἐπὶ τὰς ψήφους, ἐπεὶ δ' ἂν εἰρημένοι ὦσιν οἱ λόγοι, παραδιδόασιν ἑκάστωι τῶν δικαστῶν δύο ψήφους, τετρυπημένην καὶ πλήρη, φανερὰς ὁρᾶν τοῖς ἀντιδίκοις, ἵνα μήτε πλήρεις μήτε τετρυπημένας[4] λαμβάνωσιν.

Τετρύσθαι : καταπεπονῆσθαι.

Τετρυχωμένος : κεκακωμένος.

Τετρωβολίζων :[5] τὸ δικαστικὸν τετρώβολον λαμβάνων·* ἐγένετο γὰρ καὶ τοσοῦτον ποτέ.

Τέτρωρον : τέθριππον ἤγουν τετραΐππον.[6]

Τετταράκοντα : κληρωτὴ τίς ἦν Ἀθήνησιν ἀρχὴ μετὰ τὸν ἀριθμὸν, οἳ τὰς ἰδιωτικὰς δίκας ἐδίκαζον· ἀλλὰ τὰς μὲν ἄχρι δέκα δραχμῶν αὐτοτελεῖς ἦσαν δικάζειν· τὰς δὲ ὑπὲρ ταύτας τοῖς διαιτηταῖς παρεδίδουν.

Τεττιγοφόροι : οἱ Ἀθηναῖοι· τέττιγας γὰρ ἐφόρουν χρυσοῦς· σύμβολον τοῦ γηγενεῖς εἶναι· Θουκυδίδης

[1] ιχ primo. [2] ή in litura, ab alio potius.
[3] -ρης, et mox. [4] τετρ ex em.
[5] βιλ * Inc. βάνων f. 133. c. 1. [6] ϊ in litura.

α′·[1] καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν.

Τετύκοντο: παρεσκευάζοντο.

Τέτυκται: κατεσκεύασται.

Τετυρευμένον: συγκείμενον· πεπηγός.

Τετύφωμαι: ἀντὶ τοῦ ἐμβεβρόντημαι· ἔξω τῶν φρενῶν γέγονα· ἤτοι ἀπὸ τῆς βροντῆς ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὸν Τυφῶνα[2] καταφερομένων σκηπτῶν· ἢ ἀπὸ τῶν Τυφωνικῶν καλουμένων πνευμάτων· ἃ δὴ καὶ αὐτὰ ἐξίστησιν ἀθρόως καταρραγέντα· καὶ γὰρ Ἀλκαῖός φησί· Πάμπαν δ' ἐτύφωσ', ἐκ δ' ἕλετο φρένας.[3]

Τετυφῶσθαι: μεμηνέναι.

Τετύχηκεν: οἷον συμβέβηκεν· τέτευχεν[4] δὲ ἐπιτέτευχεν· τὸ μέντοι γεγράφηκεν παρὰ Θεοπόμπῳ καὶ ἑτέροις, βάρβαρον.

Τευθίδες: σηπίαι.

Τευκτῆρι: ποιητῇ· κατασκευαστῇ.

Τευκτόν: χειροποίητον.

Τευμησία: περὶ τῆς Τευμησίας[5] ἀλώπεκος* οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφηκότες ἱκανῶς ἱστορήκασι, καθάπερ Ἀριστόδημος· ἐπιπεμφθῆναι μὲν γὰρ ὑπὸ θεῶν τὸ θηρίον τοῦτο τοῖς Καδμείοις·[6] διὸ τῆς βασιλείας ἐξέκλειον τοὺς ἀπὸ Κάδμου γεγονότας· Κέφαλον δὲ

1 ω̄ potius, sed ex em.   2 φῶνα (τυ superscr.; τυ forsan ejusd.)

3 π. δὲ τυφὼς ἐκ δε λέγετο φ.

4 Ita ex em. pro τετυχεοεν i. e. τετύχηκεν.

5 -σίο (ας superscr.; ας eodem temp.)   * Inc. f. 133. c. 2.

6 μι primo.

φασὶ τὸν Δηϊόνος Ἀθηναῖον ὄντα καὶ κύνα κεκτημένον, ὃν οὐδὲν διέφευγεν τῶν θηρίων, ὡς ἀπέκτεινεν ἄκων τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Πρόκριν, καθηράντων αὐτὸν τῶν Καδμείων,[1] διώκειν τὴν ἀλώπεκα μετὰ τοῦ κυνός· καταλαμβανομένους δὲ περὶ τὸν Τευμησσὸν[2] λίθους γενέσθαι τόν τε κύνα καὶ τὴν ἀλώπεκα· εἰλήφασι δ' οὗτοι τὸν μῦθον ἐκ τοῦ ἐπικοῦ[3] κύκλου.

Τεῦξαι : κατασκευάσαι.

Τευτάζειν :[4] πραγματεύεσθαι ἢ σκευωρεῖσθαι· ἢ στραγεύεσθαι[5] καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν ταῖ αὐτωῖ· Λυκόφρων οὕτως καὶ Δίδυμος προσθεὶς ὅτι ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ φροντίζειν· Ἡρακλέων δὲ καταμεμψάμενος Λυκόφρονα φησὶν εἶναι τὸ ἐπιστρεφῶς τί πράττειν ἢ ἐνεργεῖν· καὶ Ἀρτεμίδωρος τὸ φροντίζειν· Φρύνιχος Μύσταις· Μάστιγα δ' ἐν χερσὶν ἔχων τευτασθαι·[6] Πλάτων Ξάνταις· Ἦν δὴ θόρυβος τευτάζοντων·[7] ἀντὶ τοῦ πραγματευομένων ἢ διατριβόντων· καὶ ἐν Τιμαίωι· τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἢ φιλονεικίας τετευτακότι· οἷον διατετριφότι· γράφεται καὶ τεταυτακότι·[8] Τηλεκλείδης· Πάντες δὲ τευτάζουσιν[9] οἱ διάκονοι· ἀντὶ τοῦ *πραγματεύονται, σκευωροῦνται· Φερεκράτης· Ὁ δὲ παῖδα καλεῖ καὶ τευτάζει τούτῳ δεῖπνον παραθεῖναι·[10] σημαίνει δὲ καὶ τὸ σπουδάζειν· Πολιτείας

[1] μί primo. [2] -ισσὸν [3] ἐνικοῦ (primo ἱ)
[4] ζειν ex em. m. ant. [5] γ scalpello factum ex τ
[6] Sic; τ alterum ex em. [7] τευξάντων [8] τετουτακότι
[9] τευτάξουσιν * Inc. f. 133. c. 3.
[10] Ita ex ejusd. em. forsan pro περιθ.

ζ'· καὶ τὸ ἡσυχάζειν· καὶ τευτάζων, τὸ αὐτὸ ἀεὶ λέγων· φλυαρῶν.

Τευταται: μηχανᾶται.

Τεύχεα: ὅπλα· σκεύη.

Τεύχοντες: κατασκευάζοντες.

Τευτάζων: τὸ αὐτὸ ἀεὶ λέγων· φλυαρῶν.

Τεῦχος: οὐ μόνον τὸ βιβλίον, ἀλλὰ πᾶν ἀγγεῖον.

Τέφραν: καὶ σποδὸν λέγουσιν Ἀττικοὶ καὶ Πλάτων εἴρηκεν τέφραν ἐν Λύσιδι.[1]

Τεφρώσας: ἐμπρήσας· σποδώσας.

Τεχνηθέντος: δημιουργηθέντος.

Τέως: ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ· πρίν· ἕως τίνος· ἐπὶ τοσοῦτον ἕως.

Τῇ:[2] ταύτῃ ἢ δέξαι.

Τῇδε: ταῦτα· ἢ ἐνταῦθα· ἢ ὧδε· ἢ ἐνθάδε.

Τῇ δ' ἔνι: ἐν ταύτῃ δ' ἔστιν.

Τήβεννα: ἱμάτιον ἢ χλαμὺς ὃ φοροῦσιν τύραννοι.

Τηθαλλαδοῦς: γυναικοτρόφος· ὑπὸ τίτθῃ τεθραμμένος.

Τηθαλλαδοῦς: ὃν οἱ πολλοὶ μαμμόθρεπτον λέγουσιν.

Τήθεαι: ὄστρεια.[3]

Τῇ ἀληθείαι[4] σφραγίζεται: ἀντὶ τοῦ βεβαιοῦται.

Τήθη: μάμμη· ἡ[5] πατρὸς ἢ μητρὸς μήτηρ.

Τηθίς: θεία· πατρὸς ἢ[6] μητρὸς ἀδελφή.

Τηκεδόνι: τῇ φθίσει.

Τηλαυγές: λίαν λαμπρόν.

[1] λυσίαι
[2] Τη m. pr. Τηῖ corrector.
[3] ὄστρεαι
[4] αι potius quam αι
[5] ἢ
[6] Τητθίς: θ. π. καὶ ἢ

Τηλαύγημα: ἀρχὴ λέπρας ἐν τῆι* τοῦ σώματος ἐπιφανείαι.

Τηλεδαπός: μακρὰν ἀφεστηκώς.

Τηλεκλειτοί:[1] ἄγαν ἔνδοξοι.

Τηλεφάνης: αὐλητής· ὄνομα κύριον.

Τηλεφανής: μακρόθεν φαινομένη.

Τηλία: πῆγμα τετράγωνον, ἐφ' οὗ ἤτοι τὰ ἄλφιτα πιπράσκεται, ἢ ἀλεκτρυόνες συμβάλλονται.

Τηλικοῦτος: ἐπὶ ἡλικίας τίθεται· οὕτως Μένανδρος.

Τῆλοθι καὶ τῆλοσε: πόρρω· μακράν.

Τηλυγέτης: μονογενής· καὶ τηλύγετον, μονογενῆ.

Τημελές: ἐπιμελές.

Τημελής: ἐπιμελής· σπουδαῖος.

Τημελῆσαι: ἐπιμελῆσαι· φροντίσαι.

Τημελήσαντες: θλίψαντες.

Τημελούμενον: ἐπιμελούμενον· φιλοκαλούμενον.

Τῇ μέν: ὅπου μέν· ἢ ἐν μέρει.

Τὴν Ἀκεσαίου σελήνην: ἡ παροιμία· λέγεται δὲ ἐπὶ διαμενόντων καὶ βραδυνόντων· ἦν δὲ Νείλεω[2] κυβερνήτης ὁ Ἀκεσαῖος.

Τηνάλλως: μάτην· καὶ οὐ τηνάλλως[3] μετὰ τῆς ἀποφάσεως λέγεται· ὁ δὲ Φιλήμων Νυκτί· Τὸ κανοῦν δ' ὁ παῖς[4] περίεισι τηνάλλως ἔχων· ἔστι καὶ παρὰ τοῖς περὶ Δημοσθένην· καὶ ἐν Θεαιτήτωι Πλάτωνος.

* Inc. f. 133. c. 4. [1] -ητοί [2] νειλέωι

[3] Τὴν ἄλλως μάτην: καὶ οὐ τὴν ἄλλως m. pr. Priore loco Τηνάλλως corrector.

[4] δ' ὁ παῖς evanuere; tum περίεισιν, et primo τὴν ἄ.

Τὴν γλαῦκα τωθάζουσι: παροιμία.

Τήνελλα: τοῦ ἐπαυλήματος μίμησις καὶ τοῦ κρούματος.

Τὴν ἐμὴν κάμνειν νόσον: παροιμία, ὡς ἡ τοιαύτη· ταυτὸν ἕλκομεν ζυγόν.

Τηνια: ὅτι οἱ ὄφεις ἐν Τήνωι πικροὶ γίνονται.

* Τηνικαῦτα: τότε.

Τὴν κατὰ σαυτὸν ἕλα: τοῦτο οἱ μὲν Πυθικὸν εἶναι φασὶν ἀπόφθεγμα· οἱ δὲ Σόλωνος· ἔνιοι δὲ αὐτὸ[1] Χείλωνα εἰπεῖν συμβουλευομένωι τινὶ, εἰ πλούσιον ἕλοιτο γάμον.

Τὴν λεοντῆν ἐνδύου: ἴσον τῷ[2] γενναΐζου.

Τὴν χεῖρα προσφέροντα τὸν θεὸν καλεῖν: βοηλάτης ἐκ κώμης[3] ἅμαξαν ἄγων, καὶ ταύτης ἐμπεσούσης εἰς κοιλώδη φάραγγα, δέον βοηθεῖν, ἀργὸς ἵστατο, Ἡρακλεῖ προσευχόμενος· ἐκεῖνον γὰρ ἐκ πάντων τῶν θεῶν ἀσπαζόμενος ἐτίμα· ὁ δὲ θεὸς ἐπιστὰς εἶπεν· τῶν τροχῶν ἅπτου καὶ τοὺς βόας νύττε· καὶ τότε τὸν θεὸν εὔχου, ὅταν καὐτὸς τί ποιῇς·[4] μὴ μέντοι γε μάτην εὔχου· ἐκ τούτου εἰς παροιμίαν εἰσήχθη.

Τηροῦ: φυλάττου.

Τῆς μητρὸς ὡς αἲξ καλεῖται: οἱ γὰρ ἔριφοι ἐν τοῖς αἰπολίοις[5] ἀπὸ τῶν μητέρων γνωρίζονται· ἀπὸ πατέρων γὰρ ἀδύνατον.

Τητᾶσθαι: στερίσκεσθαι.

* Inc. f. 134. c. 1.

1 αυτῶ

2 τὸ primo.

3 κόμης primo, tum ἁ. ut hic.

4 ποιεῖς

5 αἰπολοις primo.

Τῆνος: μία τῶν Κυκλάδων νήσων.

Τήτει: σπάνει.

Τῆτες: τούτω τωῖ ἔτει·[1] ἐπ' ἔτος.

Τητινοί:[2] πυροὶ οἱ τετράμηνοι· οὓς *Ἴωνες σηтανίους[3] καλοῦσιν.

Τήτθη: μαμμή.

Τητώμενον: στερισκόμενον.

Τιάρα: κόσμος ἐπικεφάλιος· ἣν οἱ βασιλεῖς μόνοι ὀρθὴν ἐφόρουν παρὰ Πέρσαις· οἱ δὲ *στρατηγοὶ κεκλιμένην·[4] καὶ Δημάρατος ὁ Λακεδαιμόνιος, ὃς δὴ μετὰ Ξέρξου ἦλθεν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, ἐπί τινος εὐημερίας συγχωρήσαντος αὐτωῖ τοῦ βασιλέως, ὃ θέλει, αἰτήσασθαι, ᾐτήσατο ἐν ὀρθῆι τῆι τιάραι εἰς Σάρδεις εἰσελάσαι, ὡς Φύλαρχος ἐν ι'·[5] τὸ δ' αὐτὸ φασὶν εἶναι καὶ κίταριν· Θεόφραστος[6] δ' ἐν τῶ περὶ βασιλείας Κυπρίων τὴν κίταριν[7] ὡς διάφορον.

Τίβιοι: ἔθνος· Λεύκων ἐν Φράτερσιν·[8] τάχα δὲ οἱ αὐτοὶ τοῖς Τιβαρηνοῖς.[9]

Τιγγάβαρι: τὸ κιννάβαρι· Διοκλῆς.

Τιγόνιον: ἐπὶ νηπίου τίθεται.

Τί δέ: τί δή· καὶ οὕτως λέγουσι τὸ τί δή.[10]

Τί δῆτα ἔχων[11] στρέφη: ἀντὶ τοῦ ἐνδιατρίβεις.

Τί δῆτά σοι: τί σοι.

[1] τέλει

[2] Τητηνοί

[3] οἴωνες σιτανίους m. pr. o del. et ι in εί mut. corrector.

* Inc. f. 134. c. 2.

[4] κεκλη.

[5] ὡς φιλαρχον ῑ

[6] θεόφραστως (sic)

[7] κυταριν

[8] λευκὸν ἐν φράτερσεσιν (sic)

[9] -ίνοις primo.

[10] ποτιδη

[11] δῆτα θεῶν

Τί ἐστιν τὸ ἐν τοῖς Δημοσθένους Φιλιππικοῖς, καὶ τὸ θρυλούμενον ποτὲ ἀπόρρητον ἐκεῖνο· Θεόπομπος ἐν λα΄ δεδήλωκε· φησὶ γάρ· καὶ πέμπει πρὸς Φίλιππον πρεσβευτὰς, Ἀντιφῶντα καὶ Χαρίδημον, πράξοντας καὶ περὶ φιλίας· οἳ παραγενόμενοι συμπείθειν αὐτὸν ἐπεχείρουν ἐν ἀπορρήτωι συμπράττειν Ἀθηναίοις, ὅπως ἂν λάβωσιν Ἀμφίπολιν· ὑπισχνούμενοι Πύδναν· οἱ δὲ πρέσβεις οἱ τῶν Ἀθηναίων, εἰς μὲν τὸν δῆμον οὐδὲν ἀπήγγελλον, βουλόμενοι λανθάνειν τοὺς Πυδναίους ἐκδιδόναι μέλλοντες *αὐτούς· ἐν ἀπόρρητω δὲ μετὰ τῆς βουλῆς ἔπραττον.

Τίζειν: τί λέγειν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Τιθασεύει: ἡμεροῖ· πραΰνει.

Τιθασόν: ἥμερον.

Τιθράσιος: δῆμος Αἰγηΐδος.[1]

Τιθαιβώσσειν: τιθασεύειν.

Τιθέντες: ποιοῦντες.

Τιθήνας: τροφούς.

Τιθηνούμενος: τρέφων· τιθηνὸς γὰρ ἡ τροφός.

Τίθησι: ποιεῖ.

Τιθύμαλλον: πόα πικρά.

Τιθωνόν: τὸν γέροντα· Ἀριστοφάνης· *Ἄνδρα Τιθωνὸν ταράττων καὶ σπαράττων καὶ κυκῶν.

Τιθωνοῦ γῆρας: ἐπὶ τῶν πολυχρονίων καὶ ὑπεργήρων τάσσεται· ἱστορεῖται δὲ ὅτι Τιθωνὸς, ἐπιθυμίᾳ τοῦ τὸ γῆρας ἐκδύσασθαι, εἰς τέττιγα μετέβαλεν.

Τί ἱκανόν: τί ὄφελος.

* Inc. f. 134. c. 3.

[1] αι in litura.

Τικτικόν: τὸ ταῖς τικτούσαις διδόμενον φάρμακον· Ἀριστοφάνης.

Τίλλειν: διαβάλλειν.

Τιλφωσσαῖον: ὄρος ἐστι, μικρὸν ἀπέχον τῆς λίμνης τῆς Κωπαΐδος.

Τιμαγόρας: οὗτος πρεσβευτὴς πεμφθεὶς πρὸς βασιλέα ὑπὸ Ἀθηναίων, οὐ μόνον χρυσίον ἔλαβεν παρ' αὐτοῦ καὶ ἀργύριον· ἀλλὰ καὶ κλίνην πολυτελῆ, καὶ στρωτὰς θεράποντας, καὶ βοῦς π', καὶ κατέβη ἐπὶ θάλασσαν ἐν φορείωι κομιζόμενος· καὶ τοῖς κομίσασι παρὰ βασιλέως ἐδόθη μισθὸς τάλαντα δ'.* τοῦτον οὖν ἀνεῖλον Ἀθηναῖοι.

Τοὖψον:[1] ὅπου τὰ ὄψα πιπράσκεται· ὥσπερ τὸ, Παρῆλθον εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα,[2] Καὶ τὸν λιβανωτόν.

Τί μαθών: τί βουλόμενος.

Τιμαῖος: ὁ πολλῆς τιμῆς· οὕτως[3] Διοκλῆς.

Τιμαλφούμενος: τιμὴν εὑρηκώς.

Τιμαλφέστερον: τιμιώτερον· λαμπρότερον· ἄλφειν γάρ ἐστιν τὸ εὑρίσκειν· ὥστε γίνεσθαι[4] τὸ τιμαλφέστατον τιμὴν εὑρίσκον[5] πλείστην· ὃ δὴ συμβέβηκεν τωῖ χρυσωῖ.

Τίμημα: ἀντὶ τοῦ ἐνέχυρον καὶ οἷον ἀποτίμημα, ὡς Λυσίας φησίν· οὗτοι δὲ φάσκοντες πλείονα μισθώσασθαι, καὶ τίμημα καταστήσασθαι· τοῦτο δ' ἐν

* Inc. f. 134. c. 4.

[1] ἀθηναιοι τουψον ὁπου primo; ἀθηναῖοι: τοὖψον: ὅπου corr.

[2] μ semel.

[3] οὗτος

[4] γενέσθαι primo.

[5] εὑρίσκειν (sic)

τοῖς ἑξῆς ἀποτίμημα καλεῖ· τίθεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ οἷον κεφάλαιον, ὡς ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμοριῶν Δημοσθένης· λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐκ τῆς οὐσίας εἰσφερόμενον παρ' ἑκάστου τίμημα· ἐν δὲ τοῖ κατὰ Μειδίου[1] ἐπὶ τῆς τιμωρίας εἴρηται.

Τιμητικὸν πινάκιον: τὸ τοῖς δικάζουσι διδόμενον, ἐν οἷς γράφουσι τί χρή * * * * *[2] Ἀριστοφάνης.

Τιμήσεως: ζημίας.

Τιμιουλκῶν:[3] ἕλκων τὴν τιμήν· τουτέστι βαρυτιμῶν.

Τίμιον: ἀντὶ τοῦ ἔντιμον· οὕτως Ἀντιφῶν· ὁ δὲ Δημοσθένης ἐχρήσατο ἐπὶ τοῦ πιπρασκομένου πολλῆς τιμῆς.

*Τί μήν: κατάφασιν δηλοῖ ἀντὶ τοῦ, πῶς γὰρ οὔ· διὰ τί γὰρ οὔ.

Τί μήν: τί γάρ· τί οὖν.

Τιμωρεῖν: ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν.

Τίνειν: διδόναι.

Τιννύμενος: ἀπαιτούμενος· ἀποδιδόμενος.

Τίννυνται:[4] τιμωροῦνται.

Τίοντες: τιμῶντες.

Τί οὐκ ἀπήγξω ἵνα Θήβησιν ἥρως γένῃ: κέχρηται αὐτῇ Πλάτων ἐν Μενελάῳ· παρὰ δὲ τὴν ἱστορίαν· οἱ γὰρ ἐν Θήβαις ἑαυτοὺς διαχειρωσάμενοι, οὐδ' ἧστινος οὖν τιμῆς ἠξιοῦντο.

Τίσαι: ἀποδοῦναι.

[1] μι primo.
[2] Quatuor fere literarum spatium.
[3] Τιμηουλκῶν
[4] Τίνυνται
* Inc. f. 135. c. 1.

Τίσειαν: ἀποδοῖεν.

Τίσις: τιμωρία· ἀπόδοσις· ἀντέκτισις.

Τίσομαι: τιμωρήσομαι· ἀπαιτήσομαι.

Τίς ἐν Κύδωνος: ἐπὶ τῶν φιλοφρόνως δεχομένων τοὺς ξένους· ἀπὸ Κύδωνος Κορινθίου φιλοξένως διατεθέντος.

Τίς πατέρ' αἰνήσει, εἰ μὴ κακοδαίμονα τέκνα: ἴσως ἐπὶ τῶν προγονικὰ ἀνδραγαθήματα προφερόντων.

Τίς τρόπος ἵππων: παροιμία[1] ἐπὶ τῶν ἀλλοκότων· Μεταγένης Θουριοπέρσαις· Τίς τρόπος ἵππων· ὡς δ' ὀρχοῦνται τὸν βαρβαρικὸν τρόπον οὗτοι.

Τίσω: ἀποδώσω.

Τίσωσιν: τιμήσωσιν· τιμωρήσονται.

Τιταγίδαι καὶ Θυργωνίδαι:[2] φρατρίαι τινὲς καὶ γένη ἄδοξα καὶ οὐδενὸς ἄξια· εἰς γὰρ εὐτέλειαν* ἐκωμῳδεῖτο· οὐχὶ δὲ δῆμοι, ὥς τινες οἴονται.

Τιτακίδαι: δῆμός ἐστι τῆς Αἰαντίδος φυλῆς· μήποτε δὲ ἀπὸ Τιτάκου ὠνομάσθησαν οὗ μνημονεύει Ἡρόδοτος.

Τιτανίδα γῆν: οἱ μὲν τὴν πᾶσαν· οἱ δὲ τὴν Ἀττικήν· ἀπὸ Τιτινίου ἑνὸς τῶν Τιτάνων ἀρχαιοτέρου οἰκήσαντος περὶ Μαραθῶνα· ὃς μόνος οὐκ ἐστράτευσεν ἐπὶ τοὺς θεούς, ὡς Φιλόχορος[3] ἐν Τετραπόλει· Ἴστρος δ' ἐν α' Ἀττικῶν, Τιτᾶνας βοαῖν·[4] ἐβοήθουν

αι
[1] παρ/ ex em. pro παρὰ, ut videtur. [2] θυργονδοι

* Inc. τέλειαν f. 135. c. 2. [3] -ωρος m. pr.

[4] —δ' ἐν ᾱ ἀττικῶν: τιτᾶνας βοᾶιν:—Notæ marginales et puncta ex em. sed forsan m. pr. Indicatur novi articuli initium.

γὰρ τοῖς ἀνθρώποις ἐπακούοντες, ὡς Νίκανδρος ἐν α΄ Αἰτωλικῶν· ἐνομίζοντο δὲ τῶν Πριαπωδῶν θεῶν εἶναι.

Τίτανον: λευκόν· ἢ γύψον· κονίαν.

Τίτθη: τροφός.

Τιτθοί: μαστοί, ἢ τῶν μαζῶν τὰ ἄκρα.

Τιγγάβαρι[1] καὶ κιννάβαρι: τὸ μὲν αὐτοφυὲς περὶ Ἰβηρίαν καὶ Κόλχους· τὸ δὲ ἐξ ἄμμου λαμπυριζούσης καθάπερ ὁ κόκκος, ὡς Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ λίθων.

Τιττιγόνιον:[2] ὅμοιον τέττιγι· Ἐπίλυκος Κοραλίσκῳ.[3]

Τιτίς: βραχὺ ὀρνίθιον· σημαίνει καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· τιτὶς καὶ ἡ κέρκος.

Τιτυρίδες καὶ τίτυροι:[4] τράγου εἶδος.

Τιφύς: ὁ καλούμενος ἐπιάλτης.

Τί φῶ: τί εἴπω.

Τίω: τιμῶ.

Τλῆθι: ὑπόμεινον.

Τλήμονος: ἐλεεινοῦ.

*Τλῆναι: ὑπομεῖναι.

Τληπαθής: ὑπομένων ἐν τῷ πάσχειν.

Τλήσομαι: ὑπομείνω.

Τλητικῶς: ὑπομονητικῶς.

Τμῆδην: τμητικῶς.

Τὸ ἀπὸ τῆς Παλλαινίδος: τὸ φοβερόν· ἀπὸ τῆς ἐπὶ Παλλαινίδι μάχης, ἐν ᾗ ἡττήθησαν Ἀθηναῖοι.

[1] γγ scalpello facta ex ττ vel νν.

[2] γ ex em. statim insertum. [3] -ήσκῳ primo.

[4] καὶ πτυροι * Inc. f. 135. c. 3.

Τό γε ἧκον: ὅσον ἐπ' αὐτῷ· ὅσον δύναται.

Τὸ ἐπίπαν: τὸ σύνολον.

Τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ: ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων τὰ χείρονα ἀντὶ τῶν κρειττόνων· ἡ παροιμία ἀπὸ τῶν ἀπείρως δρασσομένων κατὰ τὸ πεπυρωμένον τῶν ὀβελίσκων· μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς.

Τοιᾶσδε: τοιαύτης.

Τοιγαροῦν: ἀμέλει· ὅθεν δή· οὐκοῦν·[1] διὰ τοῦτο δὴ οὖν.

Τοιγάρτοι: τούτου γὰρ ἕνεκεν.

Τοίνυν: διὰ γὰρ τοῦτο ἢ οὖν.

Τοιχωρύχος:[2] κλέπτης.

Τοιχωρύκτης·[2] λῃστής.

Τοιχωρύχημα[2] τοίχου: γαλῆς ὀπή.

Τοκάδα: Εὔβουλος τὸ κηρύκειον ἢ τὴν μάχαιραν· λεγόμενόν τι.

Τὸ κατακύλλωμα: τὸ πέρας καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν.

Τοκοφορεῖν:[3] τοκούμενον· γεννώμενον· τικτόμενον.

Τοκήων: γονέων ἢ τέκνων.

Τολμήεντι: ὑπομονητικῷ.

Τολμῆσαι: ὑπομεῖναι· Νόμων* θ'· εἰ πατέρα ἀπέκτεινε τίς, αὐτὸν τοῦτον ὑπὸ τέκνων τολμῆσαι βία πάσχοντα· καὶ ἐν β' τολμῷ ἀντὶ τοῦ τολμῶν ὑπομένοι.

[1] Τοιγαροῦν primo. Tum οὐκ οὖν [2] χε ter, sed semel em.

[3] Accent. om. Tum τοκούμενον· dist. m. pr. τοκούμενον: corrector, qui τ ζ/ in marg. Lege igitur Τοκοφορεῖν: ... Τοκούμενον: γ.

* Inc. f. 135. c. 4.

Τολμητίας: τολμηρός.

Τολοται: οἱ δημόσιοι ὑπηρέται· τοὺς δ' αὐτοὺς καὶ Σκύθας ἔλεγον· καὶ σπευσίμους[1] ἀπὸ τοῦ συντάξαντος αὐτούς.

Τολυπεύειν: ἐξεργάζεσθαι· τολύπη γὰρ ἡ ἐργασία.

Τολύπη: ἀγριοκολοκύντη.

Τολύπευμα: τὸ κατασκευαστὸν καὶ πεφιλοκαλημένον ἔριον.

Τὸ Μηλιακὸν πλοῖον: τοῦτο ἐπὶ τῶν ἄγαν ῥεόντων πλοίων ἀπὸ ἱστορίας τινὸς εἴρηται· φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης Ἱππότην εἰς ἀποικίαν στελλόμενον, τοῖς μὴ βουληθεῖσιν αὐτῷ συμπλεῖν καταράσασθαι· ἐπειδὴ γὰρ προφασιζόμενοι, οἱ μὲν τὰς γυναῖκας αὐτοῖς ἀρρωστεῖν, οἱ δὲ τὰ πλοῖα ῥεῖν, κατέμενον· κατηράσατο μήτε πλοῖα στεγανὰ αὐτοῖς γενέσθαι ποτε καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν κρατεῖσθαι ἀεί.

Τόμιον: τὸ τεμνόμενον ἱερεῖον.

Τομόν: τὸ τμητικόν· ὀξυτόνως· οὕτως Πλάτων.

Τομίας: εὐνοῦχος.

Τὸν ἀφ' ἱερᾶς γραμμῆς:[2] ἐν τῇ τῶν πέττων[3] παιδιᾷ· Μένανδρος Καταψευδομένῳ.[4]

Τοναίαν: Ἄλεξις Παλλακῇ—οὐκ ἔχω γὰρ ἄλλ' ὅ, τι[5] Εἴπω τοναίας τηλικαύτης ἄξιον· ἡ γὰρ ἐπιπολὺ τῆς φωνῆς ἀπότασις καλεῖται τοναία.[6]

Τόνδε: τοῦτον.

Τονθορύζει: ὑπόπτως λαλεῖ· ψιθυρίζει· ἠρέμα γογγύζει.

[1] Accent. om.
[2] γραμμη
[3] Sic, tum παιει'ια
[4] -νον
[5] ἄλλο τι
[6] τὸ αία, ut puto, m. pr.

Τόνον: εὔτονον δύναμιν.

Τὸ νῦν εἶναι: παρέλκει τὸ εἶναι· Θεόπομπος.*

Τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς: ἀντὶ τοῦ σκυθρωπάζειν.[1]

Τοξόται: καὶ Σκύθαι καὶ Σπουσίνιοι· οἱ δοῦλοι οἱ δημόσιοι Ἀθήνησιν, ἀπὸ Σπουσίνου τοῦ πρῶτον καταστήσαντος αὐτοὺς ἐπὶ τὴν ὑπηρεσίαν.

Τοπάζειν: οἷον στοχάζεσθαι· ἐνθυμεῖσθαι· ὑπονοεῖν· καὶ ἐτόπαζον ὁμοίως· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠριγόνῃ·[2]—ἃ δὲ Δόξῃ τοπάζω,[3] ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω· δι' ὃ καὶ ὑποτοπεῖν, τὸ ὑπονοεῖν λέγουσιν.

Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν: παροιμία· Πλάτων Γοργίαι· καὶ ὡς ἔοικεν ἀνάγκη μοι, κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον, τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν· Κρατῖνος (Πυλαίαι· Ἄνδρας)[4] σοφοὺς χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμα καλῶς εἰς δύναμιν τίθεσθαι.

Τόπια: σχοινία.

Τόπιον: τὰ σχοινία λέγουσιν τόπια· Στράττις[5] Μακεδόσι· τὸν πέπλον δὲ τοῦτον ἕλκουσι δεσμεύοντες τοπίοις[6] ἄνδρες.

Τὸ πέρα: ἔτι ἐπὶ[7] πλέον· ἢ ἕως τέλους· ἢ ὅλως.

Τόρα: ὥσπερ δὴ οὖν· ὅπερ οὖν.

Τορεύει: γλύφει· τιτρᾷ.

Τόργος: ὁ γύψ.

Τόρμος: ἡ πλήμη εἰς ἣν ὁ ἄξων ἐνήρμοσται.

* Inc. ὀπ. f. 136. c. 1.
[1] -ζει
[2] ηρη- primo.
[3] τὸ παζων (sic)
[4] π. ἄ. om.
[5] στράτις
[6] τὸ πιεις m. pr. τοπιεῖς corr.
[7] ἐπὶ ex emend.

Τόρμος: ὁ δρόμος ὁ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ ἢ ἡ καμπὴ[1] ἢ ἡ ὕσπληξ.

Τόρνος: ξύλον στρογγύλον.

Τορνώσασθαι: κατασκευάσασθαι.

Τορώνη: πόλις ἐν Θράκῃ.

Τόρος: ἐργαλεῖον φρεωρυχικόν.

Τορῶς:[2] ἰσχυρῶς· τρανῶς· μεγαλοφώνως.

Τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτε ὀρθόν: αὕτη δημώδης ἐστὶ καὶ φανερά· τάττεται δὲ καὶ κατὰ τῶν διάστροφα ξύλα* ἢ πράγματα πειρωμένων[3] κατευθύνειν, μηδὲν ὠφελούντων.

Τοῦ: τίνος ἢ ἕνεκα.

Τοῦ: καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ τάττεται· ὥσπερ τὸ τίνος· Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ· Ταυτὶ τὰ κρέα αὐτῷ παρὰ γυναικός του[4] φέρω· ἐπὶ δὲ οὐδετέρου Δαναΐσιν· Ἀλλ᾽ εἴσιθ᾽, ὡς τὸ πρᾶγμα λέξαι βούλομαι Τουτί· προσόζειν γὰρ κακοῦ τού[4] μοι δοκεῖ· ἐπὶ δὲ ἀρρενικοῦ Κοριανοῖ[5] Φερεκράτης· Πάντως γὰρ εἰσὶ τῶν φίλων ἑνός γέ του.

Τοῦ Διὸς τὸ σάνδαλον: ἐπὶ τῶν ὡς μέγα δή[6] τι· Εὔπολις Χρυσῷ γένει.[7]

Τούμπαλιν: ἐς τοὐπίσω.

Τοὔνεκα: οὗ χάριν· ἢ τούτου χάριν.

Τοῦ πάνυ: τοῦ πανυμνήτου.

[1] καμπτή

* Inc. f. 136. c. 2.

[2] Τορος primo.

[3] ον primo.

[4] τοῦ bis, et μὴ pro μοι

[5] Ita m. pr. Corrector, κορ(σ)ιάνοι

[6] δ in litura. Primo λ proculdubio.

[7] χρυσογένει

Τουπίπεμπτον: οἱ γὰρ μὴ μεταλαβόντες τὸ ε'[1] μέρος τῶν ψήφων ἄτιμοι ἦσαν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Τοὺς ἑτέρους[2] τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται: παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων καὶ σεμνοποιούντων[3] ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία, ὡς Δίδυμος φησί.

Τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας: Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· καὶ μετὰ ταῦτα ἐμβαίνειν τοὺς μετοίκους ἔδοξε, καὶ τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας τῶν δεσποτῶν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ χωρὶς τοῦ προκεῖσθαι φανερὸν ἂν εἴη τὸ δηλούμενον· ὅτι οἱ ἀπελεύθεροι καθ' ἑαυτοὺς ᾤκουν χωρὶς τῶν ἀπελευθερωσάντων· ἐν δὲ τῷ[4] τέως δουλεύοντες ἔτι συνῴκουν.

Τόφρα: τέως.

*Τραγικὴ σκηνή: πῆγμα μετέωρον, ἐφ' οὗ ἐν θεῶν σκευῇ[5] τινὲς παριόντες ἔλεγον· λέγεται δὲ καὶ ἡ τραγικὴ τέχνη σκηνή.[6]

Τραγήματα: ὡς ἡμεῖς, τὰ ἐπιφορήματα· Ἀριστοφάνης.

Τραγικῆς: τραγῳδεῖν εἰδυίας.

Τραγικὸν πάθος: συμφορᾶς μεστόν.

Τραγικὸς πίθηκος: ἔοικεν τοῦτο λέγειν Δημοσθένης, ὡς καὶ περὶ τὴν ὑπόκρισιν ἀτυχοῦντος τοῦ Αἰσχίνου καὶ μιμουμένου[7] μᾶλλον τραγῳδοὺς ἢ τραγῳδεῖν δυναμένου.

1 ε i. e. ε' sive πέμπτον corrector, pro ἐν ut puto.
2 ἑταίρους
3 -οῦνται m. pr.
4 τὸ
* Inc. f. 136. c. 3.
5 σκηνη
6 τρα • • • σκηνή m. pr. (4 vel 5 litt. spatium) τραγικὴ τέ[χνη] σκηνή corr.
7 ων m. pr.

Τραγικὸς πίθηκος: παροιμία· ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν σεμνυνομένων.

Τραγῳδία: δεινοπάθεια.

Τραγῳδεῖν: χορεύειν· Ἀριστοφάνης.

Τράμις: ὁ ὄρρος· ἢ ἡ διαγραφή· ἢ τὸ τρῆμα τοῦ ἀρχοῦ.

Τρανές: τὸ σαφὲς οἱ τραγικοὶ λέγουσι.

Τραπεζοφόρος: ἱερωσύνης ὄνομα ἐστίν· καὶ ὅτι αὕτη τε καὶ ἡ κοσμὼ[1] συνδιέπουσι πάντα τηῖ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεία, Λυκοῦργος ἐν τωῖ αὐτῶ λόγωι δεδήλωκεν.

Τραπέμπαλιν: ἐπ' ἀριστεραῖ· ὑπεναντίως· οὕτως Φερεκράτης.

Τρασιά: οὗ τὰ σῦκα ψύχεται· οὕτως Εὔπολις.

Τραπεζοποιός: ὁ τῶν περὶ τὸ συμπόσιον πάντων ἐπιμελούμενος· τραπεζῶν· σκευῶν· σπονδῶν· ἀκουσμάτων· οὕτως Μένανδρος.

Τραυματισθῆναι· ἀντὶ τοῦ τρωθῆναι·[2] Θουκυδίδης α'.

Τραυματίας: τετρωμένος.

* *Τραύξανα*: τὰ ἀπὸ τῆς φάτνης ἀποπίπτοντα τῶν ἵππων· ἢ τῶν βοῶν ἢ τῶν ἄλλων κτηνῶν λείψανα· σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἀκανθώδη καὶ ξηρὰ ξύλα· οὕτως Φερεκράτης.

Τραφερή: ἡ ξηρὰ γῆ.

Τράχηλοι: τῶν θαλασσίων πορφυρῶν· οὕτως Ποσείδιππος.[3]

Τρέσας: φοβηθείς· δειλιάσας.

Τρέφεσθαι: πήγνυσθαι· συνίστασθαι· περὶ ψυχῆς·

[1] κοσμῶ (Acc. correctoris.)

[2] -θιναι ἀντιτρ. m. pr. * Inc. f. 136. c. 4.

[3] ποσΐδιππος

τότε δὴ τὰ ζῶα συντρέφεται· ἀντὶ τοῦ συνίσταται· πήγνυται·—ἥμισυ μὲν θρέψας· Πολλὸν δὲ τρόφι[1] κῦμα· τεθραμμένον· συνιστάμενον.

Τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς: οἷον δρόμον.

Τρήρωνα: δειλήν.

Τρήρωσι: δειλαῖς.

Τριακάς: τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ τριακοστὴ ἡμέρα διὰ θανάτου καὶ ἐλέγετο τριακάς· Ὑπερίδης[2] δηλοῖ, ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τριακάδα καὶ τριακάδας τὴν ἡμέραν καλῶν.

Τριάκοντα: πρῶτοι μὲν οἱ κατὰ πόλιν δικασταί· δεύτεροι οἱ κατὰ δήμους τριάκοντα, τῆς ἐκκλησίας ἐπιμελούμενοι μετὰ τῶν ληξιάρχων· οὕτως Φρύνιχος.

Τρία Στησιχόρου: στροφήν· ἀντίστροφον· ἐπωδόν· ἐπωδικὴ γὰρ πᾶσα ἡ τοῦ Στησιχόρου ποίησις· καὶ τὸν τελέως ἄμουσόν τε καὶ ἀπαίδευτον λοιδοροῦντες ἔφασκον ἄν, οὐδὲ τὰ τρία Στησιχόρου εἰδέναι.

Τρία[3] καὶ δύο: ἐπὶ τῆς κράσεως τοῦ οἴνου· Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν· Ἔχε (καὶ) πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο· Ἡσίοδος· Τρὶς ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἱέμεν οἶνον· Εὔπολις Αἰξίν· Διόνυσε χαῖρε· μήτι πέντε καὶ δύο· τοιοῦτο καὶ τὸ παροιμιακόν· (Ἢ) πέντε πίνειν, ἢ τρί', ἢ μὴ τέτταρα· τὸ μὲν γὰρ ε' ἐστὶ τρία καὶ δύο· τὸ δὲ γ' ἥμισυ καὶ διπλάσιον· τὸ δὲ τέτταρα ἴσον ἴσῳ.

[1] πολλῶν δὲ τροφῆ [2] -ειδης

[3] Artic. in marg. a m. ant. καὶ et Ἢ om. et habet τρὶς ὑ (δ) et τέταρ (τ) ἱέμεν—μή τι ε̄ καὶ β̄—τὸ παροι (μ)

* *Τριαχθῆναι*: λέγουσιν οἱ παλαιστριτικοί[1] ἀντὶ τοῦ τρὶς πεσεῖν[2] ἢ τὸ τρὶς στοχάσαντα νικηθῆναι, στάδιον, δίαυλον, δόλιχον· οὕτως Θουγενίδης ἐν Δικασταῖς.

Τριακοντούτης: προοξυτονεῖται· κοινὸν δέ ἐστιν ἀμφοτέρων τῶν γενῶν· καὶ τὰ πλήθη τριακοντούτεις· καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ[3] αἱ τριακοντούτεις σπονδαὶ εἴρηται· καὶ Ἀριστοφάνης.

Τριβαλλοί: οἱ ἐν τοῖς βαλανείοις ἀναγώγως διατριβόμενοι· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος οἰκίας καὶ Τριβάλλους ἐπωνυμίαν ἔχειν· οἱ δὲ τοὺς εἰκαίους καὶ τοὺς βίους κατατρίβοντας.

[*Τριβωνευόμενοι*: ἤτοι ἀντὶ τοῦ τριβὰς[4] ἐμποιοῦντες· ἢ ἀντὶ τοῦ τεχνάζοντες· (ἢ)[5] ἀντὶ τοῦ τρίβωνες εἶναι πραγμάτων.]

Τρίβωνα: στολισμόν.

Τριβήν: ὑπέρθεσιν.

Τριβωνευόμενοι: ἤτοι ἀντὶ τοῦ τριβὰς ἐμποιοῦντες· ἢ ἀντὶ τοῦ τεχνάζοντες· (ἢ)[5] ἀντὶ τοῦ τρίβωνες εἶναι πραγμάτων.

Τριβώνιον: ἱμάτιον παλαιόν.

Τρίβωνος: ἐμπείρου.

Τριβωνοφόρος: ὁ φορῶν στολὴν ἔχουσαν σημεῖα ὡς γαμμάτια.

* Inc. f. 137. c. 1. [1] στρη
[2] τρεῖς παισὶν m. pr. ut videtur. πεσεῖν corrector.
[3] -δους m. pr.
[4] τριβὰς τριβωνας Accent. et puncta correctoris.
[5] ἢ om. bis.

Τρίγληνα: ὁ μὲν Ἡλιόδωρος τρίκορα· γλήνη[1] γὰρ ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρη· ὁ δὲ Ἀπίων πολύγληνα· τὰ θέας ἄξια.

Τρίγωνον δικαστήριον: ὄνομα ἐστιν δικαστηρίου· ἴσως καὶ τοῖ σχήματι τριγώνου ὄντος.

* Τρίγωνον: δικαστήριον Ἀθήνησιν, ὡς παράβυστον καὶ μέσον.

Τρίγωνος: ἀρρενικῶς· μουσικὸν ὄργανον ψαλτηρίωι τὴν ἐξάρτησιν ὁμοίαν ἔχον.

Τριγχός: τειχίον· στεφάνη· περίφραγμα.

Τριηράρχημα: τὸ εἰς τὴν τριηραρχίαν ἀνάλωμα· ἐπιτριηράρχημα δὲ, τὸ ἀναλισκόμενον μετὰ τὸν τῆς τριηραρχίας χρόνον.

Τρικαλίνδητος: τρικυλίνδητος.

Τρικάρανον: φρούριον ἔστι τῆς Ἀργείας[2] οὕτω καλούμενον.

Τρικέφαλοι: Ἰσαῖος ἐν τοῖ περὶ Εὐκλείδου· μικρὸν δ' ἄνω τοῦ Τρικεφάλου, παρὰ τὴν Ἑστίαν[3] ὁδόν· τὸ πλῆρες ἔστι, τοῦ τρικεφάλου Ἑρμοῦ.

Τρίμμα: δι' ἀρωμάτων πόμα.

Τρίμνων: γ' μνῶν ἄξιον.

Τριήρεις: πλοῖα πολεμικὰ, ἃ καλοῦνται λέβερνοι.

Τρικέφαλος: ὁ Ἑρμῆς· ὥσπερ διδάσκων τὰς ὁδοὺς, καὶ ἔχων ὑπογραφὴν, ποῦ μὲν αὕτη[4] φέρει ἡ ὁδός· ποῦ δὲ ἐκείνη· ἴσως δὲ πρὸς ἑκάστην ὁδὸν κεφαλὴν εἶχεν· ἔστιν δὲ ὁ ἀναθεὶς τὸν τρικέφαλον Ἑρμῆν,

[1] γλίνη

[2] ἀργίας

* Inc. f. 137. c. 2.

[3] ἱ. et ita sæpe peccat.

[4] αὐτὴ

ὡς Φιλόχορος[1] φησὶ, Προκλείδης Ἱππάρχου ἐραστής.

Τριοβολιμαῖος: τριῶν ὀβολῶν εὔωνος.

Τριοπίς: ὀρνεόν τι.

Τρίορχος: ὄρνεον.

Τρίπαια: ἡ ἐναντία πνοή· οὕτως Σοφοκλῆς.

Τρίποδα: λέβητα ἐν Δελφοῖς· ἐπὶ τρίποδα κείμενον μαντικοῦ Ἀπόλλωνος.[2]

* Τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι: οἱ μὲν τρὶς ἓξ νίκην· οἱ δὲ τρεῖς κύβοι κενοί· καὶ τὸ παρ' Εὐριπίδηι τοιοῦτον Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα· τριῶν γὰρ ὄντων τῶν ἀναρριπτουμένων βόλων, δύο μὲν κενοὺς αὐτὸν φησὶ βάλλειν· ἕνα δὲ τὸν τέταρτον· διττὸς[3] οὖν ὁ κύβος ὅ, τε[4] ἀναρριπτούμενος, εἴτε κενὸς,[5] εἴτε πλήρης εἴη· καὶ ἰδίως ὁ κενός· ὅτι δὲ ὁ τρὶς ἓξ βαλὼν κατώρθου,[6] καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι παρίστησι· Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι, Τρὶς[7] ἓξ βαλούσης τῆς ἐμῆς φρυκτωρίας.

Τριστάται: οἱ παρὰ χεῖρα τοῦ βασιλέως, οἷον ἔχοντες λόγχας ἀνατρεῖς κατα χεῖρα.

Τριτημόριον: τοὺς ἓξ χαλκοῦς[8] εἴρηκεν Φιλήμων τοῦ ὀβολοῦ τριτημόριον· θαυμάζω οὖν ἐγὼ πῶς τεταρτημόριον εἰσὶ δύο χαλκοῖ, τριτημόριον δὲ ἕξ· εἰ μὴ ἄρα ἐκεῖνο[9] μὲν κυρίως ὠνομάσθη τέταρτον μέρος τοῦ

[1] χω

[2] κ. μ. τοῦ ἀ.

* Inc. f. 137. c. 3.

[3] διττῶς

[4] εἴτε

[5] εἴτε κενὸς in marg. a correctore.

[6] όρ primo.

[7] Τρὶς &c. ut novus artic.

[8] χαλκοὺς et sic deinceps.

[9] ἐκείνου

ὀβολοῦ· τὸ δὲ τριτημόριον ὡς ἀπὸ τεσσάρων μερῶν ὄντων ἀνὰ δύο χαλκοῦς,[1] τρία ἔχον μέρη, ἓξ χαλκοῦς συνάγει.

Τριτημόριον: Δείναρχος κατὰ Καλλισθένους· ὅτι δὲ τριτημόριον ἐστὶν ἓξ χαλκοῖ, Φιλήμων διδάσκει.

Τριπτῆρα: Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους· τριπτὴρ ἐστι πιθάκνη ἐκπέταλος, οἷα τὰ ἐπιλήνια· ὡς Νίκανδρος φησίν· ἐπὶ τούτου δ' ἂν τάττοιτο* νῦν παρὰ τωῖ ῥήτορι· πολλὰ γὰρ καὶ ἄλλα σημαίνει τοὔνομα.

Τριτογενής: ἡ Ἀθηνᾶ· ἤτοι ὅτι ἐκ τῆς νηδύος καὶ τῆς μήτρας καὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς ἐξῆλθεν· ἢ ὅτι παρὰ τωῖ Τρίτωνι τῷ ποταμωῖ Λιβύης ἐγεννήθη[2] φθίνοντος, ὡς καὶ Ἀθηναῖοι ἄγουσιν· ἢ ὅτι τρίτη[3] μετὰ Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα ἐγεννήθη· ἢ ἐπεὶ τρίτωνα[4] τὴν κεφαλὴν Ἀθαμᾶνες λέγουσιν· ἢ ἐπεὶ παρὰ Τρίτωνι ἐγένετο· ἢ τοῦ τρεῖν[5] καὶ εὐλαβεῖσθαι αἰτία·[6] ἢ γεννητική· ὅτι ἀπελούσατο τῷ Τρίτωνι τωῖ Λιβύης ποταμωῖ.

Τριτογένεια: φοβερά· καταπληκτική.

Τριτομηνίς: τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς τριτομηνίδα ἐκάλουν· δοκεῖ δὲ γεγενῆσθαι τότε ἡ Ἀθηνᾶ· Ἴστρος δὲ καὶ Τριτογένειαν αὐτὴν φησὶ λέγεσθαι, τὴν αὐτὴν τηῖ σελήνηι[7] νομιζομένην.[8]

Τρίτον ἡμίδραχμον: τὰς δύο ἥμισυ δραχμὰς οὕτως εἰώθασιν ὀνομάζειν οἱ παλαιοί.

[1] χαλκοις, tum ἔχων
* Inc. τοιτο f. 137. c. 4.
[2] Semel ν m. pr.
[3] τρίτην
[4] τρίτων
[5] τριν m. pr.
[6] ἔτι ἂν
[7] σελήινηι
[8] -νη m. pr.

Τριττύς: τὸ τρίτον τοῦ μεδίμνου.

Τρίτον ἡμίδραχμον: δύο δραχμαὶ καὶ τῆς τρίτης ἥμισυ· ὡς εἶναι δύο δραχμὰς καὶ τριώβολον.[1]

Τριτοπάτορες: Δήμων ἐν τῇ Ἀτθίδι φησὶν ἀνέμους εἶναι τοὺς τριτοπάτορας· Φιλόχορος[2] δὲ τοὺς Τριτοπάτρεις πάντων γεγονέναι πρώτους· τὴν* μὲν γὰρ γῆν καὶ τὸν ἥλιον, φησὶν, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα τότε καλεῖν, γονεῖς αὐτῶν ἐπίσταντο οἱ τότε ἄνθρωποι· τοὺς δὲ ἐκ τούτων τρίτους πατέρας· Φανόδημος δὲ ἐν ϛʹ φησὶν, ὅτι μόνοι Ἀθηναῖοι θύουσι καὶ εὔχονται αὐτοῖς ὑπὲρ γενέσεως παίδων, ὅταν γαμεῖν μέλλωσιν· ἐν δὲ τῷ Ὀρφέως φυσικῷ ὀνομάζεσθαι τοὺς τριτοπάτορας, Ἀμαλκείδην[3] καὶ Πρωτοκλέα καὶ Πρωτοκρέοντα· θυρωροὺς καὶ φύλακας ὄντας τῶν ἀνέμων· ὁ δὲ τὸ Ἐξηγητικὸν ποιήσας, Οὐρανοῦ καὶ γῆς φησὶν αὐτοὺς εἶναι· ὀνόματα δὲ αὐτῶν, Κόττον, Βριάρεων[4] καὶ Γύγην.

Τρίτην ἐρίων: σταθμόν τινα καλοῦσιν.

Τρίτος ἀριστεροῦ: ἐν τοῖς τραγικοῖς χοροῖς τριῶν ὄντων στοίχων καὶ ζυγῶν, ὁ μὲν ἀριστερὸς στοῖχος ὁ πρὸς τῷ θεάτρῳ ἦν· ὁ δὲ δεξιὸς, πρὸς τῷ προσκηνίῳ· συνέβαινεν οὖν τὸν μέσον τοῦ ἀριστεροῦ στοίχου τὴν ἐντιμοτάτην καὶ τὴν οἷον τοῦ πρωτοστάτου[5] χώραν ἐπέχειν καὶ στάσιν.

Τρίτου κρατῆρος: τοῦ σωτῆρος, ὃν καὶ τέλειον ἔλεγον· τὸν μὲν πρῶτον, Ὀλυμπίων φασί· τὸν δὲ δεύτερον

[1] οβ m. pr. [2] χω * Inc. f. 138. c. 1.

[3] Supra ει compendium, puncta ¨ corrector; i. e. ει pro ι accipiendum indicans.

[4] ευ m. pr. [5] ω in litura.

ἡρώων· τὸν δὲ τρίτον Ὀλυμπικῶς τῶι Σωτῆρι τε καὶ Ὀλυμπίωι.

Τρίτος[1] κρατήρ: Διὸς τελείου σωτῆρος· πρῶτος γὰρ τέλειος ἀριθμὸς ὁ τρία· ὅτι ἔχει ἀρχὴν καὶ τέλος καὶ μέσα· ὡς Φιλόχορος[2] ἐν τῶι περὶ ἡμερῶν.

Τριόττης: περιτραχήλιος κόσμος· ἔχων τρεῖς οἱονεὶ ὀφθαλμούς· καὶ μήποτε παρὰ τοὺς ὄσσους, ὡς ἀμβλυώττειν ἐν τῶι τ̄.

Τριτοπάτωρ: τριτοπάτρεις οἱ μὲν ἀνέμους· Φιλόχορος δὲ τοὺς πρώτους ἐκ γῆς καὶ οὐρανοῦ· ἄρξαντας[3] δὲ γενέσεως· ἐν δὲ τοῖς Ὀρφικοῖς, ἀνέμων παῖδας.

Τριττύς: τριάς.

Τριττύαν: θυσίαν· Καλλίμαχος μὲν τὴν ἐκ κριοῦ, ταύρου καὶ κάπρου· Ἴστρος δὲ ἐν μὲν Ἀπόλλωνος ἐπιφανείαις, ἐκ βοῶν, αἰγῶν, ὑῶν[4] ἀρρένων, πάντων τριετῶν.

Τριττύς: φυλῆς μέρος τρίτον· καὶ τριττύαρχος ὁ ἄρχων.

Τριττύς: τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς· αὕτη γὰρ διήρηται εἰς τρία μέρη· τριττῦς καὶ ἔθνη καὶ φρατρίας, ὡς Ἀριστοτέλης φησί.

Τρίτωι καὶ τετάρτωι ἔτει: ἀντὶ τοῦ πρὸ τριῶν καὶ τεσσάρων ἐτῶν· οὕτως Ἀντιφῶν.[5]

Τρίτωι φάει: τρίτηι ἡμέραι.

Τρίχα: τριχῶς.

[1] ως primo. [2] χω, et inc. ρος f. 138. c. 2.

[3] Primo -τος. Porsonus -τες. [4] υἱῶν

[5] ἀντιφα: primo fuisse, sed φῶ:—fecisse correctorem puto.

Τριχακτόν : κτένιον.

Τριχαπτόν : τὸ βαμβύκινον ὕφασμα· ἱμάτιον πολυτίμητον.

Τριχθά : τριχῆ.

Τριχίδες : θρίσσαι· διὰ τὸ λεπτὰ ἔχειν ὀστᾶ.

Τριχόβρως :[1] θηρίον, ὃ τοὺς τῶν περικεφαλαίων λόφους διαβιβρώσκει.

Τροπάδια : ἀστραγάλων παιδιά.

* Τριχολογεῖν : τὰς τρίχας ἀναλέγεσθαι καὶ περὶ αὐτῶν φροντίζειν.

Τροπαια : νικητήρια.

Τροπή : δίωξις.

Τροπηλίς : ἡ τῶν σκορόδων δέσμη, ἀπὸ τοῦ εἰλῆσθαι· ἐν δὲ τοῖς Σκίροις[2] τῇ ἑορτῇ ἤσθιον σκόροδα· ἕνεκα τοῦ ἀπέχεσθαι Ἀφροδισίων, ὡς ἂν μὴ μύρων ἀποπνέοιεν· ὡς Φιλόχορος ἐν τῇ πρὸς Ἄλυπον ἐπιστολῇ.

Τροπῆς ἀποσκίασμα : ἀντὶ τοῦ ἀλλοιώσεως καὶ μεταβολῆς ἴχνος, καὶ ὁμοίωμα φαντασίας.

Τροπίας οἶνος : ὁ τετραμμένος καὶ ἐξεστηκώς· Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν· Ταχύ νυν[3] πέτου καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε.

Τροπίδια :[4] τὰ εἰς τρόπιν νεὼς εὐθετοῦντα ξύλα· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ καταβολῆς τινὸς καὶ ἀρχῆς πράγματος· καὶ ὁ τόπος ἐφ' οὗ τίθεται ἡ τρόπις· οὕτως Πλάτων.

[1] ó in litura. * Inc. f. 138. c. 3.

[2] χηροις m. pr. σκῆροις i. e. σκίροις corrector.

[3] νῦν [4] Τροπιδα m. pr.

Τροπωτῆρες: οἱ ἱμάντες οἱ ἐν τοῖς πλοίοις, ἐν οἷς αἱ κῶπαι περὶ τοὺς σκαλμοὺς περιδέονται.

Τρόπον: ἦθος.

Τρόπον τινά: ἀντὶ τοῦ καλῶς ἄν.

Τροποφορεῖν:

Τροπώσομαι: νικήσω· ὑποτάξω.

Τροφαλίς: τυρός· οὕτως Εὔπολις.

Τροφή: ἀντὶ τοῦ ἀγωγὴ καὶ παιδεία· καὶ τραφὲν, ἀντὶ τοῦ ἀχθὲν, παιδευθέν· ἐνίοτε δὲ καὶ ὁμοίως ἡμῖν· Πολιτείας· ἐπιθυμοῦμαι δ' αὖ τρίτων τινι τῶν περὶ τὴν τροφὴν καὶ γέννησιν·* τροφὴν μὲν γὰρ βρῶμα καὶ πῶμα λέγει· γέννησιν δὲ, τὰ Ἀφροδίσια· ἐν δὲ τρίτωι Πολιτείας· καὶ[1] ὑπὸ τωῖ σοφωτάτω Χείρωνι[2] τεθραμμένος· ἀντὶ τοῦ πεπαιδευμένος· ἵνα μὴ ἐναντιῶνται Ὁμήρωι, πεπαιδεῦσθαι λέγοντι τὸν Ἀχιλλέα παρὰ Χείρωνι, οὐχὶ τετράφθαι.

Τρόφι κῦμα: τεθραμμένον κῦμα.

Τρόφιμος: ὁ νεώτερος οἰκοδεσπότης.

Τροχάζειν: διατρέχειν.

Τροχηλατεῖν: ἐλαύνειν.

Τροχίας: πορείας· τρίβους· ἐργασίας.

Τροχίμαλλον: σωρὸς λίθου· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Τροχισθεῖσα: βασανισθεῖσα· ἀπὸ τοῦ τροχοῦ, ὅπερ ἐστιν ὄργανον βασανιστικὸν, διατεῖνον τὰ σώματα.

Τρόχμαλος: ἡ ἐκ λίθων στρογγύλων αἱμασιά· ἡ περιωικοδομημένη τοῖς χωρίοις.

* Inc. νησιν f. 138. c. 4.

[1] καὶ om. m. pr. [2] -ονι, et mox.

Τρόχις: ἄγγελος.

Τροχόν:[1] δρόμον· Εὐριπίδης Μηδείαι·[2] Ἀλλ' οἶδε[3] παῖδες ἐκ τροχῶν πεπαυμένοι.

Τρύβλιον: ὀξυβάφιον· ἐμβάφιον·[4] πινάκιον· ποτήριον.

Τρύγη: παντὸς καρποῦ συγκομιδή.

Τρυγόνα ψάλλειν: παροιμία· ἐπὶ τῶν φαύλως πραττόντων· ἴσως παρὰ τὸ τρύζειν· Ὡς μή μοι τρύζητε.

Τρύγοιπος: ὑλιστήρ·[5] οὕτως Ἀριστοφάνης.

Τρυγών: τὸ ζῶον· παίζεται δὲ εἰς τὴν τῶν γυναικῶν συνουσίαν.

Τρύζει: ψιθυρίζει· γογγύζει· ἀσήμως λαλεῖ· παρὸ καὶ ἡ τρυγὼν,* ἐπεὶ ἀσήμως φθέγγεται καὶ γογγυστικῶς.

Τρύμη: πανοῦργος· Ἀριστοφάνης.

Τρύξ: καὶ τὸ γλεῦκος καὶ ἡ ὑποστάθμη· Ἀριστοφάνης.

Τρυσίππιον: ἔγκαυμα ἵππου γεγηρακότος ἐπὶ τῆς γνάθου· τροχῷ ὅμοιον· οὕτως Εὔπολις.

Τρυσμός: γογγυσμός.

Τρυτάνη: ὁ ζυγός.

Τρυφάλεια: περικεφαλαία.

Τρύφος ἄρτου: κλάσμα ἄρτου.

Τρύχεται: κακοπαθεῖται· πονεῖται· ταλαιπωρεῖται· ἐκνενεύρισται.

[1] Accentus hic correctoris, sed in τροχῶν ab initio.

[2] δί m. pr. [3] ἄλλοι δὲ

[4] Τρυβλεῖον: ὀξυβαφεῖον· ἐμβαφεῖον

[5] λη * Inc. γών f. 139. c. 1.

Τρυχηρά: *ῥακώδη.*

Τρύχνον: *τὴν πόαν θηλυκῶς λέγουσιν τὴν τρύχνον, οὐ τὸν τρύχνον· σὺν τῷ σ δὲ στρύχνον οὐδαμοῦ εὗρον· καὶ παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν, ἁπαλώτερος τρύχνου, παρῳδῶν ὁ κωμικὸς φησίν· Ἤδη γάρ εἰμι μουσικώτερος τρύχνου.*

Τρύχουσιν: *ἐλαττοῦσιν.*

Τρυχωθείς: *πιασθείς· ἢ φανερωθείς.*

Τρώγειν: *οὐχὶ τὸ ἐσθίειν ἁπλῶς· ἀλλὰ τὰ τραγήματα καὶ τρωκτὰ καλούμενα· οὕτως Ἀριστοφάνης.*

Τρῶγες: *θηρία τὰ ἐν τοῖς ὀσπρίοις· οὕτως Στράττις.*[1]

Τρώκτης: *ἐκ παντὸς κερδαίνων· οἷον ἀποτρώγων.*

Τρώκτης: *ἀποστερητὴς καὶ ἀπατεών· οἷον ἐπιτρώγων· Τρώκτης σφόδρ'*[2] *ἐστιν, ἅμα σεσηρὼς καὶ γελῶν.*

Τυκτόν: *χειροποίητον.*

**Τύλη*: *τὸ ἐπὶ τῶν τενόντων φῦμα· Ἀριστοφάνης.*

Τύλοι: *σκαλμοὶ πλοίων.*

Τύλος: *ὁ ἐξέχων ἧλος,*[3] *περὶ ὃν δεσμεύεται ὁ τροπωτήρ.*[4]

Τύλος: *νενεκρωμένη σάρξ·*[5] *ἀποσκίρρωμα*[6] *τῶν γονάτων.*

Τυλοῦται: *τραυματίζεται· παχύνεται.*

[1] *στράτις* [2] *σφόδρα* G. *σφοδρὰ* Pors. vide p. 178.

* Inc. f. 139. c. 2. [3] Sic, et *περὶ ὧν* (sic)

[4] *πο* m. pr. [5] *ξ* et accentus correctoris.

[6] *ρ* semel.

Τυμβογέροντες: πέμπτη ἡλικία γερόντων· ὡς καὶ Θεόφραστος· παραπλῆγες καὶ τῆι διανοίαι παρηλλαγμένοι.

Τύμβος: τάφος.

Τυμβοχοεῖ: θάπτει.

Τυμπανίζεται: ξύλωι πλήσσεται· ἐκδέρεται καὶ κρέμαται.[1]

Τύμπανον: τὸ τοῦ δημίου ξύλον, ὧι τοὺς παραδιδομένους διεχειρίζετο· καὶ τὸ ἀποτυμπανίζειν ἐντεῦθεν.

Τύμπανον: ἐκ δερμάτων ἐστὶ γινόμενον, καὶ κροῦον· ὃ κατεῖχον αἱ Βάκχαι.

Τυννοῦτο:[2] δεικτικῶς τὸ μικρόν.

Τυντλάζειν: εἰς πηλὸν[3] ἐμβαίνειν· Ἀριστοφάνης.

Τυντλάζειν: ἐπιρραίνειν πηλῶι· τύντλος γὰρ ὁ πηλώδης τόπος.

Τυντλάζειν: αὐτὸ καὶ αὐτὸ λέγειν.

Τύντλος: πηλὸς καὶ τάραχος· Μένανδρος.

Τυντλώδους: ἰλυώδους.[4]

Τυπαῖς: πληγαῖς.

Τυπείς: πληγείς· τρωθείς.

Τυπεῖσιν: τρωθεῖσιν.

Τυπῆσιν: τρώσεσιν.

Τυπτήσεις: οὕτως λέγουσιν τὸ* μέλλον· Ἀριστοφάνης.

Τύρβη: ἀπόλαυσις ἢ θόρυβος ἢ τάραξις.

[1] κρεμνᾶται m. pr. ν in μ vertit m. recentior.

[2] Τυννου tantum m. pr. Τύννον fecit corrector.

[3] εισπήλαιον (σ corr.)

[4] ὕλωδους i. e. ὑλώδους

* Inc. f. 139. c. 3.

Τυρευθέντα: κινηθέντα· ταραχθέντα.

Τυρεύων: κατασκευάζων.

Τυραννεύσασαν: οὐ μόνον τυραννήσασαν· καὶ Πλάτων καὶ ἕτεροι τῶν παλαιῶν.

Τυρεύεται καὶ τυρεῖται: συνίσταται καὶ συμπήγνυται.

Τυραννικὰ[1] σανδάλια: πολυτελῆ.

Τυρμίδαι: δῆμος τῆς Οἰνηΐδος οἱ Τυρμίδαι.

Τυρόκνηστις: μαχαίριον· καὶ σχῆμα ἀκόλαστον.

Τυροκομεῖον: τάλαρος.

Τυροφορεῖον: τὸ ἀναφορεῖον περισπῶντες λέγουσιν.

Τύρσις: ὁ περίβολος τοῦ τείχους.

Τύρσος: τὸ ἐν ὕψει ᾠκοδομημένον.

Τυρταῖος: ὁ τῶν ἐλεγείων ποιητής.

Τυτθήν: ὀλίγην ἢ μικράν.

Τυφεδανός: τετυφωμένος· καὶ ἀσθενής, οἷον καπνός.

Τυφλῶν ὀνείρων: ἤτοι τῶν ἀπατηλῶν· καὶ ἴσως περιέπεσεν τοῦτο· Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ψευστάων εἰσὶν ὀνείρων· ἢ ὅτι μύουσι προσδιαλέγονται.

Τύφεται: καίεται.

Τυφλοπλαστεῖται: τυφλὸς ἀναπλάττεται.

Τυφλότερος λεβηρίδος: καὶ κενότερος λεβηρίδος· ἀμφότερα λέγεται· λεβηρὶς δέ, οἷον λεπηρίς· καὶ λέπος· τάττεται[2] καὶ* ἐπὶ τεττίγων· καὶ πάντων τῶν τὸ γῆρας ἀπολειπομένων.

Τυφλότερος σπάλακος:[3] τοῦτο τὸ γένος οὐκ ἔχει

[1] Τυρηνικὰ   [2] καὶ λεποστάται

* Inc. f. 189. c. 4.

[3] σ præfixit corr. Manus recentiss. in marg. σπάλαξ λέγεται ὁ τυφλοπονικὸς, ut puto.

ὀφθαλμούς· φησὶ[1] δ' αὐτοὺς Στησίμβροτος ὑπὸ τῆς γῆς τυφλωθῆναι διὰ τὸ φθείρειν τοὺς καρπούς· ἔχει γὰρ ὀδόντας μιαρωτάτους, καὶ ῥύγχος ὡς μαργάλης, καὶ πόδας ὡς ἄρκτου.

Τυφομένης: καπνιζομένης.

Τῦφος: ἀλαζονεία·[2] μανία.

Τυφῶνος: πυρώδους δαίμονος.

Τυφών: οὐχ ἡ φλὸξ ἡ ἐκ τοῦ ἀέρος· ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως συστροφὴ πρὸ τοῦ ἐκπυρωθῆναι· ὡς Πλάτων ἐν Φαίδρῳ.

Τυφῶνος πολυπλοκώτερον:[3] Τυφὼν ὁ λεγόμενος κεραυνωθῆναι ὑπὸ Διός· τούτου[4] ποικιλώτερον.[5]

Τυφώς: ὁ κατὰ θάλατταν, ὑφ' οὗ τὰ πλοῖα φθείρεται.

Τυχηρότερον: εὐτυχέστερον.

Τυχηρῶς: ἐπιτυχῶς.

Τύχην ἁπλῶς τὴν ἀγαθὴν τύχην καλοῦσιν.

Τύψας: ἐκ χειρὸς πατάξας.

Τύψον: τρῶσον.

Τῶ: χωρὶς τοῦ ι· ἀντὶ τοῦ διό· καὶ δυϊκῶς, ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ ἀρσενικοῦ καὶ οὐδετέρου.

Τῷ: περισπωμένως διό· καὶ οὕτως ἄνευ τοῦ ι.

Τωθάζει: σκώπτει· χλευάζει· λοιδορεῖ· καυχᾶται.

Τῶν[6] γὰρ ὑστάτων χάρις:

Τῶν ὄνων οὔ μοι μέλει:

[1] σφίσι primo, ni fallor: tum αυτος m. pr.
[2] -ωνῖα [3] κό m. pr. [4] τοτου m. pr.
[5] -ότερον [6] καυχᾶται τῶν junctim primo.

Τῶν δυνατῶν τι κέλευ', οὐ γὰρ παρὰ Κενταύροισι:[1]

Τῶν ἑκτικῶν: τῶν περὶ ἕξιν νοσούντων.

Τῶν ἐπὶ σκηνῆς: τῶν θεατρικῶν.[2]

Τῶν τριῶν κακῶν ἕν: λεγόμενόν τι ἐστί· καὶ Μένανδρος δύο προθεὶς, ὡς παροιμιῶδες ἐπιλέγει παίζων τὸ, Ἓν γάρ τι τούτων τῶν τριῶν ἔχει κακόν· ταῦτα[3] δὲ εἶναι λέγουσιν, ἃ Θηραμένης ὥρισεν προστιμήματα· Πολύζηλος Δημοτυνδάρεωι· Τριῶν κακῶν γοῦν ἦν ἑλέσθαι[4] αὐτωῖ τί πᾶσ' ἀνάγκη· Ἢ ξύλον ἐφέλκειν, ἢ πιεῖν κώνειον,[5] ἢ προδόντα Τὴν ναῦν ὅπως τάχιστα τῶν κακῶν ἀπαλλαγῆναι· Ταῦτ' ἔστι τρία Θηραμένους, ἃ σοὶ φυλακτέ[6] ἐστιν· Ἀριστοφάνης Τριφάλητι· Ἐγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένους δέδοικα τὰ τρία ταυτί.

Τῷ ῥα: διὸ δή.[7]

Ἀρχὴ σὺν Θεῷ τοῦ ῡ.

Ὑάδες: οἱ ἐπὶ τῶν κεράτων τοῦ ταύρου ἀστέρες.

Ὑακίνθινον: ὑπομελανίζον· πορφυρίζον.

Ὑάλη: ὕαλος.

Ὑάλιος: πολέμιος.

Ὑακινθίδες: θυγατέρες Ὑακίνθου[8] τοῦ βασιλέως.

[1] εις. tum inc. f. 140. c. 1.
[2] κῶς
[3] Ταῦτα nov. artic.
[4] θαὶ et πᾶσά Pors. πᾶσα G.
[5] -ιον m. pr.
[6] φυλάκτ' (acc. correctoris)
[7] δι' ότι primo, sed statim mut.
[8] ὑακίνθου sic.

Ὑάλινα: ἀντὶ τοῦ ὑαλᾶ.[1]

Ὕαλος: διὰ τοῦ ᾱ· οὐχὶ ὕελος· καὶ θηλυκῶς ἡ ὕαλος· καὶ ὑάλινον· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν· Ἐξ ὑαλίνων ποτηρίων καὶ χρυσίδων· πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ ᾱ λέγεται.

*Ὑβάδαι: δῆμος ἐστὶ τῆς Λεοντίδος.

Ὑβός: κυρτός.

Ὑβριστοδίκαι: οἱ ἐπὶ τῶν μὴ ἐθελόντων εἰσάγειν τὰς δίκας.

Ὕβρις: ἡ μετὰ προπηλακισμοῦ καὶ ἐπηρείας καὶ[2] αἰκίας· αἰκία δὲ πληγαὶ μόνον· Λυσίας ἐν τῶι περὶ αἰκίας πρὸς Ἰσοκράτην· καί τοι τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τὴν μὲν αἰκίαν χρημάτων ἐστὶ μόνον τιμῆσαι· τοὺς δὲ ὑβρίζειν δόξαντας ἔξεστιν ὑμῖν θανάτωι ζημιοῦν.

Ὑγεία Ἀθηνᾶ: ἐπώνυμόν ἐστιν Ἀθηνᾶς· καὶ γὰρ Ὑγεία καλεῖται, καὶ Νίκη, καὶ Ἱππεία, καὶ Ἐργάνη.

Ὑγιείαν[3] καλοῦσιν Ἀττικοὶ τὴν πεφυραμένα οἴνωι καὶ ἐλαίω ἄλφιτα· καὶ πᾶν ὅτι ἐξ ἱεροῦ φέρει· οἷον θαλλόν τινα ἢ ἄλφιτα.

Ὑγιέστερος ὄμφακος: παροιμία· ὥσπερ καί, ὑγιέστερος Κρότωνος· πολλοὶ γὰρ Κροτωνιᾶται ἀσκηταί· καὶ ὑγιέστερος κολοκύντης.

Ὑγρὰ κέλευθα: τὴν διὰ θαλάσσης ὁδόν.

Ὑγρός: ὁ εὐκατάφορος εἰς τὰς ἡδονάς· ῥευματιζόμενος.

[1] Accent. om. m. pr. ὕαλα voluit corrector, ni fallor.

* Inc. f. 140. c. 2. [2] καὶ inseruit corr. [3] Acc. om.

Ὑγρότης: ἀραιότης· καὶ ὠφέλεια.

Ὑδατίδες: σταγόνες.

Ὑδερῶν: ὑδρωπιῶν.

Ὕδραν τέμνειν: ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων λέγεται· ἱστορεῖται γάρ, Ὕδρα τῇ ἐν Λέρνῃ ἑκατοντακεφάλῳ[1] τυγχανούσῃ μαχόμενον Ἡρακλέα, ὡς τῶν τεμνομένων* αὐτῆς κεφαλῶν ἀνεφύοντο πλείους, κελεῦσαι Ἰολάῳ ἐπικαίειν τὰς τεμνομένας.

Ὑδρεύειν: ποτίζειν.

Ὑδρηλοί: κάθυγροι.

Ὑδριαφόροι: ὥσπερ σκαφηφόροι· αἱ μέτοικοι.

Ὕδρου: ὄφεως.

Ὑδροφορία: ἑορτὴ πένθιμος[2] Ἀθήνησιν, ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀπολομένοις,[3] ὡς Ἀπολλώνιος.

Ὕδωρ αὐτοπαγές: τὸ συνεστηκὸς ἐν τοῖς ἱεροῖς· ἢ τὸ αὐτομάτας πηγὰς ἔχον.

Ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις: τοῦτο ἐξ ἐπιγράμματος εἶναι μέρος, οἱ μὲν Ἀσκληπιάδου, οἱ δὲ Θεαιτήτου φασίν.

Ὕδωρ παραρέῃ: ἐπὶ τῶν ἐπαγγελλομένων παντὶ σθένει σπουδάσειν, ὡς κἂν[4] εἰς ῥέοντα πλοῖα ἐμβῆναι οὐκ ὀκνησάντων.

Ὗε:[5] ἔβρεχεν.

Ὑικόν: ὑὸς[6] ἴδιον· χοίρου ἔργον· λέγεται τὸν Σωκράτην ἄλλων τε πολλῶν παρόντων καὶ τοῦ Εὐθυδή-

[1] ἑκαστον τὰ κ. primo.   * Inc. μνομ. f. 140. c. 3.
[2] -ημος   [3] λλῳ
[4] καν   [5] Υε   [6] υἱος

μου εἰπεῖν· ὅτι ὑειχὸν αὐτῷ δοκοίη[1] πάσχειν ὁ Κριτίας, ἐπιθυμῶν Εὐθυδήμῳ προσκνήσασθαι,[2] ὥσπερ τὰ ὕδια[3] τοῖς λίθοις· Ξενοφῶν φησίν.

*Ὑηνῶν[4] θρεμμάτων : καὶ ἔδοξέν μοι τοῦτο οὐκ ἀνθρώπινον, ἀλλ' ὑηνῶν τινων μᾶλλον εἶναι θρεμμάτων· Πλάτων Νόμων[5] ζ'· ὑηνεῖς· ὃς δὲ δὴ *καὶ κυνοκεφάλους λέγων, οὐ μόνον αὐτὸς[6] ὑηνεῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀκούοντας τοῦτο δρᾶν πρὸς τὰ συγγράμματά μου ἀναπείθεις, οὐ καλῶς ποιῶν· Πλάτων Θεαιτήτῳ.

Ὕειον :[7] χοίρειον.

Ὕης : ἐπίθετον Διονύσου, ὡς Κλείδημος·[8] ἐπειδή, φησίν, ἐπιτελοῦμεν τὰς θυσίας αὐτῷ, καθ' ὃν ὁ θεὸς ὕει[9] χρόνον· ὁ δὲ Φερεκύδης τὴν Σεμέλην Ὕην[10] λέγεσθαι, καὶ τὰς τοῦ Διονύσου τροφοὺς Ὑάδας· Ἀριστοφάνης δὲ συγκαταλέγει ξενικοῖς θεοῖς τὸν Ὕην.

Ὑηνεῖς : ὑϊκόν τι καὶ ζωῶδες ποιεῖς.

Ὑηνῶν : σκαιῶν καὶ ἀμαθῶν· καὶ ὑηνία· σκαιότης καὶ ἀμαθία· οὕτως Καλλίας.

Ὕης : τοῦ Σαβαζίου ἡ ἐπίκλησις.

Ὕθλος : φλυαρία ἢ μωρία.

Υἱωνός : ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός.

[1] αὐτὸ δοκεῖ· ἢ [2] κνί

[3] υδια m. pr. sed υἵδια, ni fallor, fecit corrector.

[4] Jungit ξ. φ ὑηνῶν (η supra) (sic; mox ὑήνων, sed sp. et forsan acc. correctoris.)

[5] νόμ . . ων i. e. νομιμων erat, sed accentus a m. pr. tum ὕηνοις οἷς δὲ

* Inc. f. 140. c. 4. καὶ κοινωκεφάλους (sic, sed κυ corrector.)

[6] αὐτοὺς [7] Ὕιειον [8] δι

[9] υἷει [10] ὕειν et mox τὸ ὕειν

Υἱῶσαι[1] τὸν παῖδα: υἱὸν ποιῆσαι αὐτὸν θετόν· καὶ υἱώσει, τηῖ υἱοθεσίαι· καὶ υἱώσατο, ἀντὶ τοῦ, υἱὸν θετὸν ἐποιήσατο· καὶ τὰς υἱώσεις καὶ τὰς υἱοθεσίας· ἡ χρῆσις παρ' Αἰλιανῷ πολλή.

Ὑλακόμωροι:[2] ὑλακτικοί· οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν πονούμενοι.

Ὕλαν κραυγάζειν: ἱστοροῦσιν Ὕλαν τὸν Θειοδάμαντος, καλὸν τὴν ὥραν, ἐρώμενον Ἡρακλέους, ὅτε συνέπλει τοῖς Ἀργοναύταις· γενόμενον δὲ κατὰ Μυσίαν, ἐξελθεῖν ὑδρευσόμενον, ὑπὸ Νυμφῶν δὲ ἀφανισθῆναι· τούτου δὲ* ἐπὶ ζήτησιν Πολύφημον πεμφθέντα κεκραγέναι καὶ ὀνομαστὶ ἀνακαλεῖν τὸν Ὕλαν, μηδὲν περαίνοντα· διὸ καὶ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων λέγεσθαι· καὶ νῦν δὲ Κιανοὺς ἔτι, ἀπομίμημα τῆς ζητήσεως ποιουμένους, ἑορτάζειν τῷ ἥρωϊ.

Ὕλας: ὄνομα οἰκέτου βαρβάρου.

Ὑλάστριαι: καὶ ὑλαζόμενοι, οἱ ξύλα συλλέγοντες· καὶ ὑληφόροι, οἱ ξυλοφόροι.

Ὕλην: τὸ καθίζον τοῦ οἴνου ἢ τοῦ ὕδατος· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ὑλήεσσα: σύνδενδρος.

Ὑμεῖς, ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι: χρησμοῦ κομμάτιόν ἐστιν παροιμιαζόμενον οὕτως·

Ἵππον Θετταλικὴν, Λακεδαιμονίαν τε γυναῖκα·
Ἄνδρας δ' οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης· Ἀλλ'

[1] Accentus correctoris. Nullus in ποιησαι.
[2] -ογοι

* Inc. f. 141. c. 1.

ἔτι καὶ τῶν εἰσιν ἀμείνονες, οἳ τε μεσηγὺ Τίρυνθος[1] ναίουσι καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου· Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο·[2] Ὑμεῖς δ', Αἰγιέες, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι, Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγωι,[3] οὔτ' ἐν ἀριθμῶι· ἱστορεῖ δὲ Μνασέας, ὅτι Αἰγιεῖς οἱ ἐν Ἀχαίαι[4] καταναυμαχήσαντες Αἰτωλοὺς καὶ λαβόντες πεντηκόντορον αὐτῶν, δεκάτην Πυθοῖ ἀνατιθέντες ἠρώτων τίνες κρείττονες εἶεν τῶν Ἑλλήνων· ἡ δὲ Πυθία ἔχρησεν αὐτοῖς τὰ προκείμενα· καὶ* Ἴων δὲ Αἰγιεῦσι δοθῆναι τὸν χρησμὸν ἱστορεῖ· τινὲς δὲ οἴονται Μεγαρεῦσιν εἰρῆσθαι αὐτὸν, καὶ προφέρονται· Ὑμεῖς δ',[5] ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι· ὡς καὶ Καλλίμαχος ἐν[6] τοῖς ἐπιγραμματίοις·—τῆς δὲ ταλαίνης Νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος, οὐδ' ἀριθμός.

Ὑμεναιοῦν: τὸ ᾄδειν τὸν ὑμέναιον καὶ συνάπτειν τὸν γάμον.

Ὑμένων: γαμικῶν ὕμνων.

Ὑμεδαπῶν: τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους· συγγενῶν· ἢ τῆς αὐτῆς χώρας.

Ὑμενῶδες: λεπτότατον καὶ οἷον εἰπεῖν ἀερῶδες.

Ὑμήττιον[7] μέλι: τὸ εὔχρηστον πρὸς ἰατρείαν· Ὑμηττὸς δέ ἐστι τόπος τῆς Ἀττικῆς περὶ τὰς Ἀθήνας.

Ὑμνηπολείτω: ὑμνείτω.

1 τηρ. — 2 τ correctoris.

3 ενόλωι m. pr. ἐν ὅλωι fecit corrector.

4 ἀχαΐαι — * Inc. f. 141. c. 2.

5 δὲ G. δ' Porson. Posthac similia tacebo.

6 ἐπι — 7 τ alterum corr. et mox.

Ὑμνεῖν: ὀδύρεσθαι· μέμφεσθαι· λοιδορεῖν· κατ' εὐφημισμόν· ὡς ἐν α' Πολιτείας.

Ὑμνούντων: ὅτι ψιλῶς ἀντὶ τοῦ λεγόντων· Νόμων ς' Πλάτων· ψευδῆ φήμην ἡμῶν κατὰ θεῶν ὑμνούντων.

Ὕνιν: ῥόπαλον.

Ὑόμενος: βρεχόμενος.

Ὑοσκυαμᾶν:[1] μεμηνέναι· παραπαίειν·[2] Φερεκράτης Κοριαννοῖ· Ὑοσκυαμᾶς,[3] ἀνὴρ γέρων ὤν.

Ὑοσκύαμος: ὃν[4] πίνοντες μαίνονται.

Ὑπάγει: ἐξαπατᾷ.

Ὑπάγουσιν: ἀντὶ τοῦ προάγουσιν· Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Ὑπαγωγαί: ἀπάται.

Ὑπαγωγάς: τὰς ἀναχωρήσεις·* διώξεις τε καὶ ὑπαγωγάς, φησὶ Θουκυδίδης.

Ὑπάγειν εἰς δίκην: τὸ ἄγειν· καὶ Θουκυδίδης καὶ ἄλλοι.

Ὑπαγωγεύς: ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν.

Ὑπαγωγή: ἡ ταῖς ναυσὶ σκέπη· καὶ προσόρμησις· οἷον[5] ὕφορμός τις.

Ὑπαγωγή: ὑποχώρησις.

Ὑπαίθριον: ὑπὸ τὸν ἀέρα· καὶ ὕπαιθρον ὁμοίως.

Ὑπακτέον: πορευτέον.

Ὑπαλύξας: ἐκφυγών.

Ὑπάλυξις: ἔκκλισις.

[1] ων primo. Mutavisse videtur corrector; certe accentum imposuit.

[2] ν addidit corr. [3] υἱοσκ. et om. ὤν [4] οὗ ὃν primo.

* Inc. f. 141. c. 3. [5] Primo ον tantum.

Ὑπερδέα:[1] ὑπερβαλλόντως ἐνδέα·* οἷον πάνυ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν.

Ὑπερδέξιον χωρίον: εἶχον δ' ὑπερδέξιον χωρίον, οἷον γαλεπώτατον· Ξενοφῶν φησίν.

Ὑπέρδικον: τὸν ἀκροδίκαιον καὶ σφόδρα δίκαιον.

Ὑπερείδουσα: ὑποστηρίζουσα.

Ὑπερηγάσθην: ὑπερεθαύμασα.

Ὑπερημερίας: ὑπερβαλούσης ἐκπροθεσμίας.

Ὑπερήμερος: ὑπερπρόθεσμος ἢ ἐκπρόθεσμος.

Ὑπερήμερος: οἱ δίκην ὀφείλοντες ὁποίαν οὖν, καὶ τὰ ἐπιτίμια τοῖς ἑλοῦσι μὴ ἀποδιδόντες ἐν ταῖς τακταῖς προθεσμίαις, ὑπερήμεροι ἐκαλοῦντο· τὸ δὲ πρᾶγμα, ὑπερημερία.

Ὑπερήμεροι: οἱ ἐν ταῖς καταδίκαις πρὸς ἔκτισιν ἡμέρας λαβόντες καὶ μὴ διαλυσάμενοι.

Ὕπερθεν: ἐπάνω.[2]

Ὑπέρθεον: ὑπὲρ θεῶν βούλησιν.

Ὑπερθέοντες: ὑπερτρέχοντες.

Ὑπερθήσει: οἰκοδομήσει.

Ὑπερθορών: ὑπερπηδῶν.

Ὑπερίονα: ὑπὲρ ἡμᾶς ἀνατέλλοντα.

Ὑπέρινος: ὑπερκεκαθαρμένος· οὕτως Δημήτριος.

Ὑπὲρ κάρα φοιτῶντα: ὑπὲρ κεφαλῆς ἐρχόμενον.

Ὑπερμαζεῖ: ὑπερτρυφᾷ· πλουτεῖ· στρηνιᾷ.

Ὑπερμενέα: ἰσχυρότερα λίαν.

Ὑπερνήχεται: ὑπερβαίνει.

Ὑπεροιαζομένου: ὑπερηφανευομένου.

[1] Sic. * Inc. δεα f. 142. c. 1. Acc. om.

[2] ἐπάνω. Paulo ante Ὑπερήμερίας, et subinde similia.

Ὑπέροπλον: ὑπερήφανον.

Ὑπεροπᾶν: ὑπερβλέπειν.

Ὑπερόριος: ἐκτὸς τῶν ὁρίων·* ἐξόριστος.

Ὑπέροπτον: μεγάλην.

Ὑπέρου περιτροπή: ἐπὶ τῶν ταυτὰ[1] ποιούντων καὶ μηδὲν περαινόντων· καὶ αὗται δὲ αἱ παροιμίαι τοῦτο δηλοῦσιν· ὁ Διὸς Κόρινθος· καὶ, αὖθις αὖ Πυθῶδ' ὁδός· καὶ, ὁ τὴν δοκὸν φέρων· καὶ, οὐ τυφλὸς, ἀλλ' ἐξώρυκται· Πλάτων Ἀδώνιδι· Εἶτ' οὐχ ὑπέρου μοι[2] περιτροπὴ γενήσεται.

Ὑπέροφρυς: ὑπερήφανος.

Ὑπεροψίαν: καταφρόνησιν.

Ὑπερπαίειν: ὑπερβαίνειν· πλεονάζειν.

Ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους: φησὶ Κλέαρχος ὅτι Καλλικράτης τις ἐγένετο ἐν Καρύστῳ πλουσιώτατος· εἴ ποτε οὖν ἐθαύμαζόν τινα οἱ Καρύστιοι ἐπὶ πλούτῳ ὑπερβολικῶς, ἔλεγον, ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους· Ἀριστοτέλης δὲ φησὶν ἐν τῇ Ἀθηναίων[3] πολιτείαι Καλλικράτην τινὰ πρῶτον τοὺς δικαστικοὺς μισθοὺς[4] εἰς ὑπερβολὴν αὐξῆσαι· ὅθεν καὶ τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι.

Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα: ὑπὲρ τὰ μέτρα· ἀπὸ δὲ τῶν πεντάθλων ἡ μεταφορά· λέγεται δὲ ἀπὸ Φαΰλλου[5] τοῦ πεντάθλου τοῦ Κροτωνιάτου εἰρῆσθαι· ὅς, πεντήκοντα ποδῶν ὄντων πρότερον τῶν σκαμμάτων, πρῶτος[6] αὐτὸς ὑπερέβαλε τοῖς πηδήμασι ταῦτα,

* Inc. f. 142. c. 2. [1] ταῦτα m. pr.
[2] μὴ [3] ἀθηνᾶι m. pr. [4] μύθους
[5] λ semel; et mox. [6] πρότερος

ὡς τὸ ἐπίγραμμα λέγει τῆς εἰκόνος αὐτοῦ· Πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα πόδας πήδησε* Φάϋλλος, Δίσκευσεν δ' ἑκατόν, πέντ' ἀπολειπομένων· καὶ Πλάτων ἐν ᾧ ἡ ἐπιγραφή, Κρατύλος, περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος.

Ὑπερθερον:[1] ὁ οὐρανός· ὑπὸ γὰρ τὸν αἰθέρα ὑπάρχει.

Ὑπερτέλλον: ὑπερανατέλλον.

Ὑπερτενές: ὑψηλόν· ὑπερέχον.

Ὑπέρτερον: κρεῖττον.

Ὑπερτεροῦν: δεσπόζον.

Ὑπερτίθεται: ἀναβάλλεται.

Ὑπὲρ τὸν κατάλογον: ἐπὶ τῶν γεγηρακότων.

Ὑπερφερές: μέγα· ὑπερέχον.

Ὑπερφυής: μεγαλοφυής· μείζων.

Ὑπέρχρεως: κατάχρεως.

Ὑπέρχολος γενόμενος: ἀντὶ τοῦ ὑπεραγανακτήσας· οὕτως Ἀντιφάνης.

Ὑπερώησαν: ὑπεχώρησαν.

Ὑπεστειλάμην: παρῃτησάμην· ἀπεκρυψάμην.

Ὑπέστημεν: ὑπεσχόμεθα.

Ὑπετέθυπτο: ὑπεκαίετο· καὶ κέκνιστο· Ἀπολλοφάνης.

Ὑπέχει: ὑφίσταται.

Ὑπεψηνισμένοι: ἀκμαῖοι πρὸς τόκον· ἀπὸ τῶν σύκων τῶν διὰ τοὺς ψῆνας πεπείρων.

Ὑπήγετο: ὑπέπειθεν.

Ὑπηνέμια: λέγουσιν ὡς ἡμεῖς· Ἀριστοφάνης Δαιδά-

* Inc. δησε f. 142. c. 3.

[1] Artic. in marg. a corr.

λωι· Ἐν ἴστε·[1] πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων βίαι Ὑπηνέμια τίκτουσιν ὠὰ[2] πολλάκις· Πλάτων δὲ ὁ φιλόσοφος ἐν Θεαιτήτωι ἀνεμιαῖα·[3] καὶ Μένανδρος Δακτυλίωι·—ἀνεμιαῖον ἐγένετο.[4]

Ὑπηνέμιοι: ὑπὸ τὸν ἄνεμον.

(Ὑπέρπεδον:[5] ὄρος· βουνός· ἔπαρμα γῆς· πέδον γὰρ ἡ γῆ.)

Ὑπηνέμια τίκτουσι: τὰ οὔρια·[6] ἀπὸ τοῦ οὐρίου ἀνέμου λέγουσιν.

Ὑπήνη: μύσταξ· τὸ γένειον· πώγων· ἢ ἡ τοῦ ἄνω χείλους τρίχωσις.

Ὑπηνήτηι: ἀκμαίωι· ἄρτι γενειῶντι.

Ὑπ' ἠοῖ: ὑπὸ τὸν ὄρθρον.

Ὑπηρέσιον: ὑπαγκώνιον τῶν ἐρετῶν ἤγουν κωπηλατῶν, ἐφ'[7] οὗ καθίζουσιν.

Ὑπηρέσιον: ὁ διδόμενος μισθὸς τοῖς ὑπηρετοῦσι, τοῖς στρατευομένοις καὶ ἐρέσσουσι καὶ δουλεύουσιν· τοῦ ὀνόματος ἀπὸ τοῦ ὑπηρετεῖν κληθέντος.

Ὑπίσχεται: ὑπισχνεῖται.

Ὑπό: ὀλίγον.

Ὑπόβαθμος: ὑπόβαθρον.[8]

Ὑποβάθραν: ὑπόβασιν· θεμέλιον.

Ὑποβασμόν: ὑποβάθραν.

[1] δ. ἐνιότε (sic)

[2] ωσ in ωα statim mut. Acc. et sp. corrector.

[3] -αια (fors. -αιαν) m. pr.

[4] ἐγίνετο

[5] Artic. in marg. a corr.

[6] οὐράνια ut videtur primo, nunc οὔρινια (sic); ι et accentus a correctore. Inc. να f. 142. c. 4.

[7] ὑφ'

[8] -ος

Ὑποβιβάζοντες: ἐλαττοῦντες.

Ὑποβιβάζουσιν: ὑποκαταβαίνουσιν.

Ὑποβλεπόμενος: ὑπονοῶν· ἐχθραίνων· ἐπιτηρῶν.

Ὑποβλήδην: ὑποβάλλων λόγον· ὑποκρουστικῶς ἔτι λέγων.

Ὑποβολιμαῖοι: ὑποβαλλόμενοι καὶ εἰσποίητοι, ὡς ἐπὶ τῶν χαμαιριφῶν παιδίων, ἅπερ ἑαυτῶν ἀποβάλλουσιν αἱ γυναῖκες.

Ὑπόβολον:[1] ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον· Φερεκράτης Ἰπνῷ·—οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν Τὴν Πολυτίωνος κειμένην ὑπώβολον.[2]

Ὑποβρύχιοι: ὑπὸ τὸ ὕδωρ ποντισθέντες.

Ὑπογεγραμμένη: ἐστειβισμένη· Ἀριστοφάνης.

Ὑπόγειον: ὑπὸ τὴν γῆν.

*Ὑπόγειος: ὁ ὑποτεταγμένος.

Ὑπογενειάζων: λιτανεύων· ὑπὸ[3] τοῦ γενείου ἁπτόμενος.

Ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες: λέγοι ἂν τοὺς ὑπὸ Σκύλακος ἐν τῷ περίπλῳ λεγομένους Τρωγλοδύτας· καὶ τοὺς ὑπὸ Ἡσιόδου ἐν γ΄ καταλόγου κατουδαίους[4] ὀνομαζομένους.

Ὑποκυδεῖς[5] γάρ εἰσιν οἱ τόποι: Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου· ὑποκύδης ἐστὶν ὁ δίυγρος τόπος· ἐν ἐνίοις μέντοι τῶν ἀντιγράφων γέγραπται ὑπόκοιλοι.

Ὑπογράφεται: δείκνυται.

Ὑπογλωττίς: στεφάνου εἶδος.

Ὑπόγραμμα: ᾧ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφουσιν.

[1] λλ primo [2] ὑπόβ.

* Inc. f. 143. c. 1. [3] λειτ. et ἀπὸ [4] ττ

[5] Junctim m. pr -νους· ὑποκυδεις. Corrector, -νους:- et in m. notam —

Ὑπόγυον :[1] ἐγγύτερον· πρόσφατον· νεωστὶ γινόμενον· τὸ πρὸ ὀλίγου καὶ μετ' ὀλίγον.

Ὑποδεής: ὑπόφοβος.

Ὑποδενδρυάσαι: ὑποδῦναί που καὶ πτῆξαι ὑπὸ σκέπην.

Ὑποδέξηι :[2] ὑποδέχῃ τὰ πρὸς ὑποδοχὴν ἐπιτήδεια.

Ὑποδέξιος: ὑποδοχεύς.

Ὑποδέραια :[3] περιτραχήλια.

Ὑποδερίδα: ὁρμίσκον· πλόκιον.

Ὑποδερίς: κόσμος γυναικεῖος, οἷον δείραιον.[4]

Ὑποδιδάσκαλος: ὁ τοῦ χοροῦ καταλέγων· διδάσκαλος γὰρ αὐτὸς ὁ ποιητής, ὡς Ἀριστοφάνης.

Ὑποδρόμους: στόμια.

Ὑποδμώς :[5] δοῦλος.

Ὑποδύτην: τὸ ἐσώτερον ἱμάτιον.

*Ὑποδύς: ὑπεισελθών.

Ὑποζυγιώδης ἄνθρωπος: ὁ μὴ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ προαιρέσεως καὶ προθυμίας τί πράττων· ἀλλ' ἐκ τῆς ἑτέρων κελεύσεως· ὥσπερ καὶ τὰ ὑποζύγια· εἴποις δ' ἂν καὶ ὑποζυγιῶδες πρᾶγμα· Ἀριστοφάνης.

Ὑπόθεσις: περιοχή· αἰτία.

Ὑποθήκαις: παραινέσεσι.

Ὑποθημοσύνη: διδασκαλία.

Ὑποθήσομαι: διδάξω.

Ὑποικουροῦν λεληθὸς τὶ μῖσος: ὑποικουροῦν ἀντὶ τοῦ[6] ὑποτρεφόμενον καὶ ἐνδομυχοῦν.

[1] Ὑπογοῖον primo.

[2] Ita primo; sed punctum supra η, et ut videtur ι in ε mutatum; ut voluerit, Ὑπόδειξις vel Ὑποδέξεις. Pergendum erat, ὑποδοχή.

[3] -εα m. pr. [4] -εον [5] -ος m. pr.

* Inc. f. 143. c. 2. [6] Ὑποικουροῦν: λ. dist. tum τοῦ om.

Ὑποιστόν: φορητόν.

Ὑποίσων: ὑπομένων.

Ὑποίσω: ὑπενέγκω.

Ὑποκαθεῖναι τὰς ὀφρῦς: οἷον παύσασθαι χαλεπαίνοντα καὶ πραότερον γενέσθαι· τὸ γὰρ ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, ὀργῆς ἐστι σημεῖον.

Ὑποκατάβασιν: παραχώρησιν.

Ὑποκείσεται: ὑποβληθήσεται.[1]

Ὑποκορίζεται: κολακεύει· ὑποκρίνεται.[2]

Ὑποκηρυξάμενοι: τὸ ὑπὸ τῷ κήρυκι τῷ δημοσίῳ στῆναι, καὶ ποιῆσαί τι διὰ τοῦ κήρυκος φανερῶς.

Ὑποκοριζόμενοι: διασύροντες· Ξενοφῶν φησίν· οἱ δὲ μισοῦντές με ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσιν κακίαν· ὁ δὲ Δημοσθένης ἐχρήσατο τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ εὐφημοῦντες[3] καὶ τὸ αἰσχρὸν εὐφήμως ὀνομάζοντες· λέγει γὰρ ἐν τῷ παραπρεσβείας· αὐθαίρετον αὑτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, Φιλίππου ξενίαν* καὶ ἑταιρίαν[4] καὶ τὰ τοιαῦτα ὑποκοριζόμενοι.

Ὑποκοριστικόν: ἔλαττον.

Ὑπὸ κρασίν: ὑπὸ ταῖς κεφαλαῖς.

Ὑποκρίνεσθαι: τὸ ἀποκρίνεσθαι οἱ παλαιοί· καὶ ὁ[5] ὑποκριτὴς ἐντεῦθεν, ὁ ἀποκρινόμενος τῷ χορῷ· Θουκυδίδης ζ'· οἱ δ' οὐδὲν ὑπεκρίνοντο, διεφθείροντο·[6] καὶ οἱ Ἴωνες οὕτως·[6] Ἡρόδοτος· οἱ μὲν ταῦτα ὑποκρινάμενοι, Ἀθηναίων ἀπηλλάττοντο.

Ὑποκρίνοντι: ἀποκρίνοντι.

[1] κλη [2] -ινται (sic) m. pr. [3] -τος

* Inc. f. 143. c. 3. [4] ετερίαν

[5] ὁ correctoris. [6] Bis distinxi.

Ὑποκυσαμένη: ἐγκυμονήσασα.

Ὑπολαβών: ὑπονοήσας· ἢ ἀποκριθείς· η ἀντειπών· ἀντικρούσας.

Ὑπολαπάξας: ὑποκενώσας.

Ὑπόλογον: Λυσίας φησίν· οὐχ ὑπόλογον ὄντα, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐν λόγῳ· καὶ Δείναρχος· οὐδεὶς ὑπόλογος βουλῇ γέγονεν· ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ μία συγγνώμη, οὐδὲ μία παραίτησις.

Ὑπὸ μάλης: τὸ ὄνομα μὲν κεῖται παρὰ τοῖς ῥήτορσιν· ὅταν μὲν οὖν ἑνικῶς λέγουσιν, οὕτως αὐτὸ πάντες τάττουσιν μετὰ τῆς προθέσεως· ὅταν δὲ πληθυντικῶς, οὐ μάλας λέγουσιν, ἀλλὰ μασχάλας· Λυσίας· καὶ τὴν μὲν κόμην ψιλὴν ἔχεις, τὰς δὲ μασχάλας δασείας.

Ὑπὸ μάλης: μάλην δ' οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ μασχάλην.[1]

Ὑπομηλαφῆσαι: ὑποψηλαφῆσαι.

Ὑπονομεύοντες: ἀντὶ τοῦ ὑπονόμους ὀρύττοντες· Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλίστου.

*Ὑπόνομος: ὀχετός· διώρυξ.[2]

Ὑπονοστῆσαι: ἐπανελθεῖν· ὑποκαταβῆναι.[3]

Ὑπόξυλος: κίβδηλος· ὡς ὑπόχαλκος· οὕτως Μένανδρος.

Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος:[4] ἐλλείπει, ὕπεστι· λέγεται ἐπὶ τῶν κακοήθων καὶ ἐπὶ ἐριστικῶν.

[1] Manus recens in marg. ἀλλὰ τοῦτο τὸ •ῆμα χρῶνται ναυ•λιοι καθόλου μάλην •γοντες ἀλλ' οὐ μασ•άλην ἢ μασχάλας. Stellula indicat partes a bibliopego abscissas.

* Inc. f. 143. c. 4.

[2] ος m. pr.

[3] β correctoris in litura.

[4] -ιός m. pr. ίος corrector.

Ὑπώπια:[1] ἀπὸ μέρους τὴν ὄψιν.

Ὑποπίνειν: ἀντὶ τοῦ μεθύσκεσθαι·[2] οὕτως Νικοφῶν.

Ὑπόπλεως:[3] μεστός.

Ὑποποιεῖσθαι: ὑποτάσσειν.

Ὑπόπτερος: ταχεῖα.

Ὑποπτεύω: ὑπονοῶ.[4]

Ὑπ' ὄροφον:[5] ὑπὸ στέγην.

Ὑποσκάλλειν: ὑπεργάζεσθαι.

Ὑποσακίζειν: ὑπεξαίρειν· ἀναλογοῦν· καὶ ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ φασὶ, τὸ προκόπτειν καὶ ἀναλογοῦν.

Ὑπὸ σκότω δὲ γεγονώς: σκότιος· ὅπέρ ἐστι λαθραῖος· παρθένιος, ὁ ὑπὸ παρθένου δοκούσης γεγονώς.

Ὕποσμος: ὁ ὑπονοῶν τι καὶ ὑποπτεύων.

Ὑποσμύχουσα: ἐνδιερεθίζουσα· ὑποκαίουσα· θλίβουσα· καταπονοῦσα.

Ὑπόσπονδος: ὑπὸ φιλίαν ὑποτεταγμένος.

Ὑποσταθμίς: τρυγίας.

Ὑποστειλάμενος: ἀποκρυψάμενος· φοβηθείς.

Ὑποστρωμνίους: τοὺς ἐν τῇ στρωμνῇ κειμένους.

Ὑποστέλλεται: ἀναδύεται· ὑποκρίνεται·* φεύγει· δολιεύεται.

Ὑπόστημα: πλῆθος.

Ὑποστήσας: ἀντὶ τοῦ ὑποβαλλόμενος· Ὑπερίδης.[6]

Ὑποστολῆς: φυγῆς.

1 πο m. pr.
2 σσκ m. pr. tum νικωφων
3 -ος m. pr.
4 -ῶι (sic)
5 Ὑποφορον m. pr.
* Inc. κρίνεται f. 144. c. 1.
6 -είδης

Ὑποσυγχύτως: συγκεχυμένως.

Ὑποσχεῖν: ὑπολαβεῖν· ἀπαιτηθῆναι· ὑποθεῖναι.

Ὑποσχέσθαι: ἐκτεῖναι.

Ὑπόσχωμεν: ὑποβάλλωμεν.

Ὑποτείνουσιν: ὑποβάλλουσιν· ἢ προτείνονται.

Ὑποτείνων: ὑπισχνούμενος.[1]

Ὑποτεμέσθαι: ἀφελέσθαι.

Ὑποτεμνόμενος: ἐκκόπτων.

Ὑποτεμνόμενος τὸν πλοῦν: ἀντὶ τοῦ, διὰ τῶν συντομωτάτων πλέων, ἵνα καταλάβῃ τὸν διωκόμενον· οὕτως Ξενοφῶν φησίν.

Ὑποτίτθια: ὑπομάζια παιδία· καὶ ὑπότιτθον[2] ὁμοίως, τὸ ὑπομάζιον.

Ὑποτοπεῖσθαι: ὑπονοεῖσθαι· καὶ καθυποτοπεῖσθαι, τὸ ἐπὶ[3] τὸ χεῖρον ὑπονοεῖν.

Ὑποτοπήσας: ὑπονοήσας.

Ὑπὸ τὸν τόνον: ὑφειμένῳ τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ.

Ὑπότριμμα: ἔκ τε φοινίκων καὶ μέλιτος καὶ ἄλλων τινῶν ἀρτυμάτων.

Ὑποτροπάζει: ὑποστρέφει.

Ὑπότροπος: ἐξ ἀποστροφῆς.

Ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους: καὶ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, καὶ ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν ἐνιαυτὸν ὁμοίως· καὶ ἔτει καὶ ἔτος· καὶ χρόνῳ καὶ χρόνους καὶ χρόνον καὶ χρόνοις· [ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους·] πάντα ταῦτα χρήσιμα.*

[1] ἐπι- m. pr.

[2] τ alterum correctoris.

[3] ὑπο

* Inc. σιμα f. 144. q. 2.

Ὑποτυπώσεων: χαρακτήρων λόγοι.

Ὕπουλα ἕλκη:[1] τὰ κρυπτά.

Ὕπουλοι: οἱ ἐγγὺς τοῦ κατουλωθῆναι μώλωπες.

Ὕπουλα γόνατα: καὶ ὕπουλον πόδα· καὶ ὕπουλον χεῖρα· καὶ σῶμα τὸ φλεγμαῖνον διά τινας πληγὰς, καὶ ἐγγὺς τοῦ ἀφίστασθαι ὄν· Κρατῖνος.[2]

Ὕπουλος: δόλιος· φαινόμενος δῆθεν εἰρηνικὸς, ὡς ἐπὶ τῶν ἑλκῶν τῶν ἐχόντων οὐλὰς, ὑγιεῖς ἐπιπολαίως,[3] ἔνδοθεν δὲ σηπεδόνας πυώδεις· ἐξ οὗ ἐπὶ τῶν προσποιουμένων μὲν εἶναι χρηστῶν ἀνθρώπων, ὄντων δὲ μοχθηρῶν, ἐλέχθη οὗτος ὁ λόγος.

Ὑπ' οὔρει: ὑπὸ τῷ ὄρει.

Ὑποφέρονται: ὑποβάλλονται· καὶ ὑποφέρων, ὑποβάλλων.

Ὑποφῆται: ἱερεῖς· προφῆται· χρησμολόγοι.

Ὑποφθάς: φθάσας· προλαβών.

Ὑποφόνια: τὰ ἐπὶ τῷ φόνῳ διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκείοις τοῦ ἀναιρεθέντος, ἵνα μὴ ἐπεξίωσι· οὕτως Δείναρχος καὶ Θεόφραστος.

Ὑπόφορος: ὑπεύθυνος· ὑπὸ κίνσον· ὑπὸ τέλος.

Ὑποφύσεις: παραφυάδες φαύλων λογισμῶν ἔξωθεν φυόμεναι.

Ὑποχόνδρια: τὰ ἀκροσπάθια· τὰ ὑπὸ τὴν λαγόνα.[4]

1 ἴλκη. Et mox per lenem m. pr.

2 κρ$^{\tau}$/ 3 ἐπιπόλεως (sic)

4 M. recens in marg. ὑποχόνδρια, τὰ ὑποκάτωθεν τοῦ στέρνου ἤτοι τοῦ στήθους, ἀφ' οὗ ἄρχονται τὰ λαπαρώδη με$^{\lambda}$ (vel μι$^{\lambda}$) μετὰ τὰς πλευράς.

Ὑποχυτῆρες: τρύβλια, δι' ὧν τὸ ἔλαιον εἰς λύχνους ἐπιχέουσιν.

Ὕπτια: ὑψηλά.

Ὑπτιάζει: ὑποστρέφει.

Ὕπτιος: ἐπὶ νῶτον κείμενος.

Ὑπωμοσία: τὸ ἀναβάλλεσθαι δίκην τινὰ ἤ τί ἄλλο* προφάσει τινὶ χρώμενον μεθ' ὅρκου.[1]

Ὑπωμοσία: σκῆψις καὶ παραίτησις.

Ὑπωμοσία: τὸ ὑπερτίθεσθαι δίκην, προφάσει χρώμενον ἀποδημίᾳ[2] ἢ νόσῳ· ἤ τινι τῶν παραπλησίων μεθ' ὅρκου, οὕτως ἐλέγετο· καὶ τὸ ποιεῖν τοῦτο, ὑπόμνυσθαι.[3]

Ὑπώπια: τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα· ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξιόντα πῦα.

Ὑπώρεια:[4] ἡ ὑπὸ τὸ ὄρος πεδιάς.

Ὑπωρόφιοι:[5] ὑπὸ τὴν αὐτὴν οἰκίαν περιειλημμένοι· συγγενεῖς.

Ὑπώροφον: ὑπόστεγον.[6]

Ὗς: χοῖρος ἢ σύαγρος.

Ὕσας: βρέξας.

Ὗς διὰ ῥόδων: ἐπὶ τῶν σκαιῶν καὶ ἀναγώγων· Κράτης Γείτοσιν.

Ὑσμίνης: μάχης.

* Inc. λο f. 144. c. 3.

[1] καθόρκου

[2] -αν primo.

[3] ὑπω.

[4] Ὑπορια primo, ut videtur. ω em. m. pr. ει corrector.

[5] Bis ρ primo, ut videtur.

[6] Ὑπωροφον: ὑποστέγην primo, vel Ὑπορροφον. Nunc Ὑπ' ὄροφον a corr.

Ὕσπληξ: φραγέλιον· ἀφετηρία.
Ὕσθην: ὠμβρίσθην·[1] ἐραντίσθην.
Ὕρχαι: τὰ βικώδη κεράμια.
Ὑρισοί: ἐρυσοί·[2] σπυρίδες.
Ὑσίαι: πόλις τῆς Βοιωτίας.
Ὕστατος: τελευταῖος· ἔσχατος.
Ὑσσάκους: τοὺς πασσάλους· Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ· καὶ οἱ Δωριεῖς.
Ὑστέρα δεκάτη: ἡ ἐξ εἰκάδος ἡμέρα καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, ἣν ἡμεῖς πρώτην καὶ εἰκάδα καλοῦμεν.
Ὑστέρας: πληθυντικῶς λέγουσιν, οὐχ ὑστέραν.
Ὑστριχίς: καὶ ὕστριξ·[3] ἡ ἐκ τῶν ὑείων[4] τριχῶν μάστιξ.
Ὗς ὑπὸ ῥόπαλον δραμεῖται: παροιμία παρὰ Δεινολόχῳ, ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον ἐμβαλλόντων.*
Ὑφαιρεῖται: παρεκβάλλει.
Ὕφαλοι: ὑποθαλάσσιοι κεκρυμμέναι πέτραι.
Ὑφειμένοι: ὑποχείριοι.
Ὑφειμένως: ἐνδιδομένως.
Ὕφαλος φάτις:[5] ἡ κρυφία.
Ὕφεσις: ἐλάττωσις.
Ὑφεστώς: ἐνυπόστατος.
Ὑφηγήσονται: ὑποδείξουσιν.

[1] ὁμ. primo. [2] Ϋρεισοι: ἐρυσοι
[3] ὕστηρξ (sic) [4] υἱων m. pr.
* Inc. βαλ. f. 144. c. 4.
[5] φατής m. pr. φάτῆς corrector.

Ὑφηνίοχος : ἀντὶ τοῦ ἡνίοχος.

Ὑφιέμενον : ἐνδιδόμενον.

Ὑφιέναι : ὑπενδοῦναι.

Ὑφιζάνει : ὑποκαθέζεται· ἐλαττοῦται.

Ὑφιστάς : ὑποστάς· ὑποτιθείς.

Ὑφόλμιον : ἀπὸ τῶν αὐλῶν· Φερεκράτης.

Ὑφορμία : κόσμου εἶδος.

Ὑφορμοῦν : ἀπαντοῦν·[1] ἐναντιούμενον.

Ὕφος :[2] ὑφεύς· Φερεκράτης.

Ὑφωμαδόν : ὁμοθυμαδόν.

Ὑψαγόρας : ὑψίλογος.[3]

Ὑψαυχεῖν : ὑψηλοφρονεῖν.

Ὑψηγόρε : μεγαληγόρε.[4]

Ὑψιβρεμέτης : ἐν ὕψει βροντῶν.

Ὑψίζυγος : ἐν ὕψει θρόνον ἔχων.

Ὑψικάρηνε : ὑψηλέ.

Ὑψικρατεῖν : τὰ ἐν τῷ ὕψει κρατεῖν.

Ὑψιμέδοντες : ἐν ὕψει βασιλεύοντες.

Ὑψιφοίτης : ὑψηλοπόρος ἢ ὑψηλόφρων.[5]

Ὑψόθι : ἐν ὕψει.

Ὑψοῦ διάττει : ἐν ὕψει ὁρμᾷ καὶ τρέχει.

Ὕων : βρέχων.

[1] ἀπατοῦν [2] Acc. om. [3] ὑψή.

[4] Bis accentus correctoris. [5] ὑψόφρων

'Αρχὴ σὺν Θεῷ τοῦ φ.

Φαγανθρώπων : ἀκαθάρτων.

Φαγέδαινα : νόσος λοιμική.

Φαγύλιον :[1] μαρσίππιον.

* Φαέθοντα τόκον : ἐπιφανῆ καὶ καταπληκτικὸν τὴν πρόσοψιν.

Φαέθων : λάμπων· ἥλιος.

Φαεινόν : λαμπρόν.

Φαεσίμβροτον :[2] ἡ φέρουσα φῶς τοῖς ἀνθρώποις.

Φαεσφόρους : φωτοφόρους· φωτὸς παρεκτικάς· γνώσει φωτιζούσας.

Φάθι : εἰπέ.

Φαιδιμόεντες : λαμπροί.

Φαίδιμος : λαμπρός· ἰσχυρός.

Φαιδίμων :[3] λαμπρός.

Φαιδρός : καθαρός.

Φαιδρωπόν : τὸ τερπνὸν καὶ χάριεν πρόσωπον.

Φαῖεν : εἴποιεν,

Φαίημεν : εἴποιμεν.

Φαιλόνης : εἰλητὸν τομάριον[4] μεμβράϊνον· ἢ γλωσσόκομον, ἢ χιτώνιον.

Φαινόλης : χιτών· οἱ δὲ παλαιοὶ ἐφεστρίδα.

Φαίνων : δεικνύων.

Φαιδρυντής : ὁ φαιδρύνων τὰ ἀγάλματα.

[1] Primo γοί

[2] Sic.

* Inc. f. 145. c. 1.

[3] Sic.

[4] εἰ. τὸ μασσοριον βεμ. et supra lituram a m. recenti, κονταχίον

Φαικῷ :[1] ἀκμάζοντι καὶ λαμπρῷ· οὕτως Σοφοκλῆς.

Φαιόν : χρῶμα σύνθετον ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ· ἤγουν μύϊνον.[2]

Φάκελον :[3] φορτίον· ἢ εὐάλωτον.

Φαινόμενα : Πλάτων Πολιτείας δεκάτηι[4] ἔφη· φαινόμενα· οὐ μέντοι ὄντα γε που τηῖ ἀληθείαι· ἀντὶ τοῦ φαντασίαν ἀποτελοῦντα· οὐ μέντοι γε ὄντα.

Φάκελος : τὸ τῆς κεφαλῆς φόρημα.[5]

Φακῆ : τὸ ἕψεμα τοῦ φακοῦ.

Φακός : τὸ ὄσπριον ὠμόν.

* Φάλα : κόσμος τῆς περικεφαλαίας.

Φάλαγγες : στίχες· τάξεις· οἱ δὲ τὸ ἐκ πλειόνων τάξεων ὁπλιτικὸν[6] πλῆθος· λέγεται καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα· καὶ νεὼς ὑπερείσματα· ἔνιοι καὶ τὰ στρογγύλον ξύλον καὶ σύμμετρον, φαλάγγιον·[7] λέγεται καὶ τοῦ ζυγοῦ ὁ κανὼν φάλαγξ· καὶ ἐπὶ τῆς νεὼς[8] ἡ διαβάθρα· καὶ ὁ ἀράχνης δὲ, ὃν ἔνιοι φαλάγγιον· καὶ οἱ κόρακες δὲ, παρὰ Ἀττικοῖς φαλάγγια.

Φαλάγγια : ζῶόν τι τῶν δακέτων ἐστὶ τὸ φαλάγγιον.

Φαλάγγιον :[9] γένος ὄφεως, ὡς φησὶ Νίκανδρος.

Φαλλικὸν[10] ποίημα : αὐτοσχέδιον· ἐπὶ τῷ φαλλῷ ἀδόμενον.

Φαλακρόν : ἀντὶ τοῦ κεφαλὴν φαλακράν.

[1] Supra ι acc. a recentiss. m.

[2] μύϊνον [3] λλ corrector.

[4] 7 κατηι (i. e. δὲ κ.) in δεκάτηι mut. corrector.

[5] φόρεμα * Inc. f. 145. c. 2.

[6] ὁπλη. [7] -ιω [8] τῷ νεωὶ (sic)

[9] -ειον [10] Φάλαικον (accentus corr.)

Φάλανθοι: φαλακροί· ἄνθος γὰρ ἡ λευκὴ θρίξ.

Φάλαρα: τὰς προμετωπίδας·[1] τοὺς ἀσπιδίσκους· τὴν κόσμησιν τὴν κατὰ τὸ μέτωπον τῶν ἵππων· ἢ τὰ τῶν γνάθων σκεπάσματα.

Φάλαγξ: θηλυκῶς ὁ ἀράχνης· Πλάτων Ἑλλάδι· —ἡμῖν οἱ νόμοι Εἴκασι τούτοις τοῖσι λεπτοῖς ἀραχνίοις, Ἃ ᾽ν τοῖσι τοίχοις ἡ φάλαγξ ὑφαίνεται.[2]

Φαληρεύς: πολίτης.

Φαληροῖ:[3] δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος, ἀφ᾽ οὗ ὁ δημότης Φαληρεύς.

Φαληρυκόν: ἱππόδρομον Ἀθήνησιν.

Φαλλοί: μόρια δερμάτινα.

*Φάλον: τὸ προμετωπίδιον.

Φαλακρότερος εὐδίας:

Φάλος: βῶλος· ἢ λόφος· ἢ ἡ ὑπερέχουσα πέτρα ἐν θαλάσσῃ.

Φαμέν: λέγομεν.

Φάναι: ἐν αὐτῷ ὑπολαμβάνειν· τὸ δὲ λέγειν, ἑτέρωι δηλοῦν.

Φάναι: εἰπεῖν.

Φάνας: τὰς ἐκλάμψεις.

Φανίας: ὄνομα κύριον· τῶν ἐστρατηγηκότων[4] τις οὕτως ἐκαλεῖτο.

[1] προ.μ. i. e. προσμ.

[2] ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τουτοισὶ τοῖσι λεπτοῖσιν ἀραχνίοις ἃ τοῖσι τοίχοισιν ἡ φάλαξ ὑφαίνει.

[3] Φαληροῖας (sic; acc. corr.)

* Inc. f. 145. c. 3. Φαλλον: τὸν

[4] γι

Φανίον: τόπος εἰς ὃν τὰ καθάρματα ἐξέβαλον.

Φανόν: λευκόν· λαμπρόν· οὕτως Φρύνιχος.

Φανότερον: λαμπρότερον.

Φανός: λαμπὰς ἡ ἐκ κλημάτων· οὕτως Μένανδρος.

Φανοτεύς: ἡ πόλις· οὐχὶ Πανοπεύς.

Φαντασία: ἐνύπνιον· ἢ ἴνδαλμα· ἢ ἀποκάλυψις θεία.

Φαντασιοκοπεῖς:[1]

Φαντάζομαι: συκοφαντοῦμαι· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Φανοστράτη: Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρῶν ταύτην φησὶν ἐπονομάζεσθαι Φθειροπύλην· ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς πύλης ἑστῶσα ἐφθειρίζετο.

Φαντασμάτων: ἀντὶ τοῦ, ψευδῶν φαντασιῶν.

Φαρέτρα: βελοθήκη.

Φάρκτεσθαι: τὸ φράττεσθαι· καὶ ναύφρακτον·[2] καὶ ναυτικὴν δύναμιν.

Φαρμακᾶς: μυρεψεῖς.

Φάρμακον: παραμυθία· ὁμιλία· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ φέρειν τὴν ἄκεσιν· εἴρηται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἀνθέων.

Φαρμακός: ὄνομα κύριον· Λυσίας φησὶ δύο ἄνδρας Ἀθήνησιν* ἐξῆγον καθάρσια ἐσομένους τῆς πόλεως ἐν τοῖς Θαργηλίοις· ἕνα μὲν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν, ἕνα δὲ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν· ὅτι δὲ ὄνομα κύριόν ἐστιν ὁ Φαρμακὸς, ἱερὰς δὲ φιάλας τοῦ Ἀπόλλωνος κλέψας, ἁλοὺς ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀχιλλέα κατελεύσθη· καὶ τὰ τοῖς Θαργηλίοις ἀγόμενα τούτων ἀπομιμήματά ἐστιν, Ἴστρος ἱστορεῖ· Δημοσθένους δὲ

[1] Marg. ζ/ (τ supra) a corr. [2] των primo, sed statim τον

* Inc. f. 145. c. 4.

ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος λέγοντος, οὕτως οὖν αὐτὸν ἐξαιρήσεται ὁ φαρμακός· Δίδυμος προπερισπᾶν ἀξιοῖ τοὔνομα[1] ἀλλ' ἡμεῖς οὐχ εὕρομεν οὕτω που τὴν χρῆσιν· φαρμακῶντα[2] δὲ Δημοσθένης κατὰ Στεφάνου ἔφη· ἔστιν δὲ φαρμακῶν ὁ ὑπὸ φαρμάκων βεβλαμμένος, ὡς καὶ Θεόφραστος ἐν ιε' Νόμων ὑποσημαίνει.

Φαρμακός: τὸ κάθαρμα· βραχέως· οἱ δὲ Ἴωνες ἐκτείνοντες λέγουσι φάρμακον· οὗτοι γὰρ διὰ τὴν τῶν βαρβάρων παροίκησιν ἐλυμήναντο τῆς διαλέκτου τὸ πάτριον· τὰ μέτρα· τοὺς χρόνους· δηλοῖ καὶ Ἱππῶναξ.

Φάρμακα: τὰ τῶν ζωγράφων χρώματα· τὰ δὲ τῶν ἰατρῶν, φαρμάκια.

Φαρμακτά: λίμνη οὕτως προσαγορευομένη.

Φαρμακοτρίβαι: οἱ βαφεῖς οἱ τὰ φάρμακα τρίβοντες· ἢ οἱ τὰ φάρμακα πωλοῦντες.

Φαρμακίδα: τὴν ἐκ τοῦ γήρως[3] ῥυτίδα· οὕτω Σοφοκλῆς.

Φαρμάξας: ἀποστήσας· γοητεύσας· ἰατρεύσας.

Φᾶρος: ἱμάτιον· περιβόλαιον· ἀπὸ τοῦ φέρεσθαι ἢ τῇ ὑφῇ ἀρηρέναι· λέγεται δὲ ἐπὶ γυναικός.

Φαρυγίνδην: ὡς ἀριστίνδην, σκώπτοντες τὴν γαστριμαργίαν τῶν χορευτῶν Ἀττικοὶ λέγουσιν.

Φάρσος: τρύφος· ῥάκος· πτερύγιον· ἀκρωτήριον· κλάσμα.

[1] τοῦνομα· sic   [2] -οντα m. pr.

[3] γένους, et inc. νους f. 146. c. 1.

Φάσις: φάσις ἐστὶν ἣν ποιεῖταί τις πρὸς τὸν δοκοῦντα ὑπορύττειν δημόσιον μέταλλον[1] ἢ χωρίον ἢ οἰκίαν ἢ ἄλλό τι τῶν δημοσίων· ἔτι[2] δὲ καὶ οἱ τοὺς ἐπιτρόπους τῶν ὀρφανῶν αἰτιώμενοι παρὰ τοῖς ἄρχουσιν, ὡς οὐ δεόντως μεμισθωκότας τὸν ὀρφανὸν οἶκον προφαίνειν λέγονται.

Φασί: λέγουσι.

Φάσις: λέγεται μὲν καὶ ἐπὶ δημοσίου ἐγκλήματος, ὅταν τις ἀποφαίνῃ τῶν δημοσίων ἔχοντα τινὰ μὴ πριάμενον· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὀρφανικῶν οἴκων· ὅτε γὰρ μὴ ἐκμισθώσαιεν οἱ ἐπίτροποι τὸν οἶκον τῶν ἐπιτροπευομένων, ἔφαινεν αὐτὸν ὁ βουλόμενος πρὸς τὸν ἄρχοντα ἵνα μισθωθῇ· ἔφαινεν δὲ καὶ εἰ ἐλάττονος ἢ κατὰ τὴν ἀξίαν[3] μεμίσθωτο· τοῦ μὲν οὖν προτέρου τὰ μαρτύρια ἔνεστιν εὑρεῖν παρά τε Δεινάρχῳ καὶ Δημοσθένει[4] τῆς δὲ περὶ τῶν ὀρφανικῶν οἴκων φάσεως[5] παρὰ Λυσίαι[6] πρὸς τὴν φάσιν* τοῦ ὀρφανικοῦ οἴκου.

Φάς: εἰπών.

Φάσγανον: ξίφος.

Φασηλιτῶν θῦμα: ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τίθεται· Φασηλίτας γὰρ τάριχον τῷ Κολάβρωι θύειν· φησὶ Καλλίμαχος ἐν βαρβαρικοῖς Νομίμοις.

Φασιανοί: ἀλεκτρυόνες καὶ ὄρνεις τινές.

Φασκώλιον: ἱματιοφορεῖον[7] φάσκωλον δέ ἐστιν μαρ-

[1] λ semel.
[2] ι in lit. a corr.
[3] ἢ ἐ. ἢ κ. τ. ἄδειαν
[4] -χου et -νους
[5] -ων
[6] -ου
* Inc. σιν f. 146. c. 2.
[7] Φασκώλειον: ἱμάτιον· φ.

σίππιον· φάσκωλον·[1] πήρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο· ὡς Ἰσαῖος καὶ Λυσίας.

Φάσκων: λέγων.

Φασιανός: συκοφάντης· παρὰ τὴν φάσιν ἢ τὸ φαίνειν.

Φασίμη κύλιξ: παρὰ τὴν φάσιν, τὴν ἔνδειξιν.

Φατέ: λέγετε.[2]

Φάτις: φήμη· λόγος.

Φατνώματα: σανιδώματα· στέγη διάγλυφα.

Φατνωτόν: σανιδωτόν.

Φατρία: σύνταγμα.

Φαύζειν:[3] τὸ φρύγειν· Ἀττικοί.

Φαύλια[3] μῆλα: εἶδος τι μήλων.

Φαυλία: ἡ κότινος· καὶ ἁπλῶς εἶδος ἐλαίας.

Φαῦλον: ἡμεῖς μὲν ἐπὶ τοῦ κακοῦ καὶ μοχθηροῦ τάσσομεν· παρὰ δὲ Πλάτωνι καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς, σημαίνει τὸ ἁπλοῦν καὶ ῥαίδιον, καὶ τοῖς λοιποῖς.

Φαῦλον: τὸ ἁπλοῦν· καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ Λικυμνίῳ· Φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν· ἁπλοῦν καὶ ἀπόνηρον λέγων· ἔστι δ' ὅτε τίθεται καὶ ἐπὶ κακοῦ καὶ τοῦ τυχόντος· Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς· φαῦλον πρᾶγμα, ἔφη, Κέβης, ζητεῖς· τεθείη δ' ἂν* καὶ ἐπὶ τοῦ τυχόντος· οἷον, φαῦλον πρᾶγμα, ἔσται τὸ τυχὸν πρᾶγμα· καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς τεθείη ἂν

[1] Nov. artic. Φάσκ. [2] -ται

[3] Φαῦζειν et Φαῦλια (punct. et accent. correctoris.)

* Inc. f. 146. c. 3.

πρὸς τῷ ουτο[1] τυχόν· Πλάτων· πρᾶγμα δ' ἔσται, ὡς ἔοικεν, οὐ φαῦλον, οὐδὲ μικρᾶς δεόμενον ἀρετῆς· τάττοιτο δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μοχθηροῦ· ὅτ' ἂν ἀντιδιαστέλληται πρὸς τὸ σπουδαῖον, ὡς Πλάτων· δοῦλοι γὰρ καὶ δεσπόται οὐδέποτ' ἂν γένοιντο φίλοι, οὐδ' ἐν ἴσαις τιμαῖς διαγενόμενοι φαῦλοι καὶ σπουδαῖοι· τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου· Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν·[2] Εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω· καὶ ἐπὶ τοῦ ῥαιδίου, Πολιτείας α'· καὶ φαῦλόν γε, ἔφη, ἴσως αὐτοῖς προστάξομεν· καὶ τούτου δ' ἐγὼ ἔτι φαυλότερον· τάττεται καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ εὐκαταφρονήτου· ὡς Δημοσθένης· καὶ ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῶν ἀποφάσεων· καὶ ἐπὶ πένητος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀδόξου, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνοήτου.

Φαῦλος: εὐτελής· χαλεπός.

Φαῦλος: Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους· Ὀνόμαρχός τις ἦν Φωκέων τύραννος· τούτῳ δὲ ζῶντι συνῆρχεν ὁ ἀδελφὸς Φαῦλος.

[Φαῦλος: εὐτελής: χαλεπός.]

Φαυλίζει: εὐτελίζει· χλευάζει.

Φαύστιγγες: οἱ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις σπίλοι· οὕτως* Ἀριστοφάνης.

Φάων: ἐπὶ τῶν ἐρασμίων καὶ ὑπερηφάνων· τοῦ γὰρ Φάωνος ἐρασθῆναι φασὶ πολλοὶ Σαπφώ, οὐ τὴν ποιήτριαν, ἀλλὰ Λεσβίαν, καὶ ἀποτυγχάνουσαν ῥίψαι ἑαυτὴν ἀπὸ τῆς Λευκάδος πέτρας.

[1] Sic m. prima. οὐ τὸ corrector. [2] -ώτισιν

* Inc. f. 146. c. 4.

Φειδήσεται : φείσεται.

Φειδώ : πρόνοια· φεισμονή· εὐσπλαγχνία.

Φειδωλός : φειδόμενος· κνιπός.

Φελλέα : τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα[1] χωρία· ὡς Ἰσαῖος.

Φελλεύς : σκληρὸς πόσως καὶ πετρώδης τόπος.

Φενακίζει : χλευάζει.

Φέναξ : χλευαστής· ἀπατεών.

Φεννίς :[2] παιδιὰ διὰ σφαίρας· ὅτ' ἂν ἑτέρῳ ἀφίωσι τὴν σφαῖραν, ὥσπερ φενακίζοντες.

Φενάγματα :[3] φενακίσματα.

Φεραυγής : κατάλαμπρος.

Φέρβει : βόσκει· τρέφει.

Φέρε : οἷον, ὑπόθου.

Φερέγγυος : ἀσφαλής· ἀξιόπιστος· ἐγγυητής.

Φερέοικος : ὁ κοχλίας· ἔνιοι ζῷον λευκόν,[4] ὅμοιον γαλῇ, ὑπὸ δρυσὶ καὶ ἐλαίαις[5] γιγνόμενον· οἱ δὲ ζῷον[6] σφηκὸς[7] εὐμεγέθους μέγιστον.

Φέρειν : λαμβάνειν· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν· Ἐπέμψαθ'[8] ἡμᾶς ὡς βασιλέα τὸν μέγαν, Μισθὸν φέροντας δύο[9] δραχμὰς τῆς ἡμέρας· Μένανδρος Ὀλυνθίαι· Μετ' Ἀριστοτέλους γὰρ τέτταρας* τῆς ἡμέρας Ὀβολοὺς φέρων· καὶ ὁ μισθοφόρος ἀπὸ τούτου.

[1] βω [2] Acc. om. [3] Post γ lit. erasa.
[4] μικρὸν m. pr. λευκὸν supr. corrector.
[5] -ας [6] ζῷον addidit corrector.
[7] σφηκοις (sic) m. pr. [8] -ψεθ' sic.
[9] οὐ * Inc. ρας f. 147. c. 1.

Φερεσβίους: ζωοποιούς.

Φερέτρωι: τῇ τῶν νεκρῶν κλίνῃ.

Φέριστον: κράτιστον· ἐξοχώτατον· ἢ ἀγαθόν.

Φέρνη: ἀμοιβή.

Φέρνην: τὴν προῖκα· καὶ Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ καὶ Μένανδρος.

Φέρνιξ:[1] προῖξ.

Φέροικος: ἐν Κλεοβουλίναις· ζῶον ὅμοιον γαλῇ, λευκὸν, φωλεῦον ἐν ταῖς ῥίζαις τῶν δρυῶν, βαλανηφάγον, οὕτω καλούμενον.

Φέρτερον: κρεῖττον· ἢ ταχύτερον.

Φέψαλος: σπινθὴρ ὁ ἀναφερόμενος ἐκ τῶν καιομένων ξύλων.

Φερώνυμος:[2] ἀληθὲς ἔχων τὸ ὄνομα.

Φεσκάσιον: μαγγάνιον πλοϊκόν.

Φεῦ: σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα ἢ ὀδυνηρὸν οἴμωγμα.

Φεύγοιεν: κατηγοροῖντο.

Φηγαιεῦσι: δῆμος τῆς Αἰαντίδος.

Φήγινος: δρύϊνος.

Φηγός: δρῦς ἢ πεύκη.

Φηγοῦς:[3] δῆμος Ἐρεχθηΐδος.

Φηγούσιον: Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Βατράχου[4] φόνου.

Φηλοῦν: ἀπατᾶν· Μένανδρος Ἁλιεῖ—δύ'[5] οἰκίας Φηλῶν γερόντων, ὡς λέγεις, ἀβελτέρων.

Φηλώματα:[6] ἐξαπάτας· φηλοῦν γὰρ τὸ ἐξαπατᾶν· οὕτως Ἀντιφῶν.

[1] Acc. om.

[2] ρό primo.

[3] Φηγος

[4] π. βατράχων

[5] δ᾽ tum φίλων

[6] Φιλώματα et φιλοῦν

Φημί: λέγω· ὑπολαμβάνω.

Φήσεις: λέξεις.

Φθάνει: προλαμβάνει.

Φθάνοντος ἔργον γίνεται:

Φθέγμα: ῥῆμα.

Φθείρ: ὁ τῆς πιτύος[1] καρπός.

Φθεῖσθαι: διαφθείρεσθαι.[2]

Φθεῖναι: προλαβεῖν.

Φθείσεται: καταλήψεται.

Φθιάδος:[3] Θετταλικῆς.

Φθίνει: φθείρεται· λήγει.

Φθινύθων:[4] φθειρόμενος.

Φθισίμβροτος:[5] διαφθείρουσα τὸν ἄνδρα.

Φθείσονται: διαφθαρήσονται.

Φθογγαῖς: βουλαῖς.

Φθόην: τὴν νῦν φθίσιν[6] λεγομένην οὕτως ἐκάλουν, ὡς Δημοσθένης.

Φθόη: φθίσις· ἢ ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς.

Φθοῖς:[7] ὄνομα πλακοῦντος.

Φθόνος: πάθος λύπης ἐπὶ τῇ τῶν πέλας εὐπραγίαι.

Φιαρόν: λαμπρόν.

Φιβαλέως: γένος συκῆς· λέγουσι δ' οὕτως καὶ τὰς μυρρίνας·[8] Ἀπολλοφάνης καὶ τὰ σῦκα φιβαλέα· καὶ φιβαλέαι ἰσχάδες.

Φιδάκνας: πιθάκνας· Δημοσθένης.

[1] πίτυος. Inc. ος f. 147. c. 2.
[2] θείρ correctoris.
[3] Φθει primo ut videtur.
[4] φθινύων primo, sed θ statim add.
[5] σήμ
[6] φθήσιν
[7] Φθοης
[8] ρ alterum corrector, et mox καὶ

Φίλα: ἴσα· ὅμοια· προσφιλῆ.

Φίλαθλος: φιλόπονος.

Φιλαιτίων: τῶν ἐπιλαμβανομένων.

Φιλακίζεται: χαριεντίζεται.

Φιλάμμων: Δημοσθένης Φιλάμμονα τὸν Ἀθηναίων πύκτην φησί.

Φιλαπεχθήμων: φιλομίσητος· φίλεχθρος· φιλομίσης.

Φιλαυτίας: ὑπερηφανίας.[1]

Φιλαργίδης: ποιητὴς κακός.

Φιλεῖ γάρ πως: τέρπεται γάρ πως· ἢ ἔθος γάρ πως.

* Φιλιότητα: φιλίαν.

Φίλεργος:[2] φιλόπονος.

Φιλερισταί: φιλόνεικοι.

Φιλεριστῆσαι: φιλονεικῆσαι.

Φιλέψιος: Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους· Φιλεψίου μνημονεύουσιν οἱ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιηταί· ἐπὶ τῷ μεταξὺ τῶν δημηγοριῶν μύθους λέγειν· κεκωμώδηται δὲ καὶ εἰς πανουργίαν.

Φίλη κεφαλή: προσφιλέστατε.

Φιλήκοος: φιλομαθής.[3]

Φίλιοι: προσφιλέστατοι.

Φίλιος Ζεύς: ὁ τὰ περὶ τὰς φιλίας ἐπισκοπῶν· Μένανδρος Ἀνδρογύνωι·[4] Μαρτύρομαι τὸν φίλιον,[5] ὦ Κράτων, Δία· Φερεκράτης Κραπατάλοις·[6]—τοῖς δὲ κριταῖς Τοῖς νυνὶ κρίνουσι[7] λέγω Μὴ 'πιορκεῖν, μηδ' ἀδίκως Κρίνειν, ἢ νὴ τὸν Φίλιον, Μῦθον[8] εἰς

[1] -εία ς   * Inc. f. 147. c. 3. Φιλεότητα (sic)
[2] Φιλεργός, et in Φιλόπονος.   [3] ο in lit.   [4] δρω
[5] -ωμαι τ. φίλον   [6] λλ   [7] σιν
[8] μῦθος

ὑμᾶς ἕτερον Φιλοκράτης λέξει πολὺ τού· Του κακηγοριστότερον.

Φιλίσκος: ὄνομα κύριον.

Φιλοδεσποτεύομαι: οὕτως ὁ Ἀναξίλας.

Φιλόπαις: οὐχ ὁ παιδεραστὴς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καλεῖται· ἀλλ' ὁ φιλόπαις.

Φιλλεῖδαι: γένος ἐστὶν Ἀθήνησιν· ἐκ δὲ τούτων ἡ ἱερεία τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης, ἡ μύουσα τοὺς μύστας ἐν Ἐλευσῖνι.[1]

Φιλιππίδης: τῶν πολιτευομένων παρ' Ἀθηναίοις εἷς ἦν· ἐδόκει δὲ ἰσχνὸς εἶναι τὸ σῶμα· διὸ καὶ Ἄλεξις πεφιλιππιδῶσθαι[2] ἔφη, ἀντὶ τοῦ ἐλεπτύνθαι.

Φιλοθεάμονες: φιλοθεωρηταί.

Φιλοθηρεῖ: φιλεῖ ἀγρεύειν.

Φιλοκάλως: καθαρῶς.

Φιλοκόμπων:[3] μεγαλορήμων· ὁ ἑαυτὸν ὑψῶν.

Φιλοκτέανος: φιλοχρήματος· φιλοκτήμων.

Φιλομειδής:[4] φιλογέλως.

Φιλοπευστεῖ: φιλοπραγμονεῖ.

Φιλόπευστος: ἡδέως μανθάνων· περίεργος.

Φιλόπονος: φίλεργος· περὶ τὸ πονεῖν πρόθυμος.[5]

Φιλοσοφεῖν: ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι·— φιλοσοφεῖ δὲ τοῦθ'

ἐλ
[1] ἐνευ. (ελ corr.)

[2] Emendatum πεφιλιππιδῶσθαι pro πεφιππρωι. (λι, σ, et accentus correctoris; utrius, aut pro quo, sit ω, non liquet.) Deinde inc. f. 147. c. 4.

[3] Sic.

[4] Φιλομείδης: φιλογελως m. pr. Φιλομμειδής: φιλόγελως corrector.

[5] Ita corr. pro προθυμως ut puto.

ὅπως Καταπράξεται[1] τὸν γάμον, ἔφη Μένανδρος οὕτως· καὶ Ἰσοκράτης.

Φιλοσοφεῖν: σπουδάζειν.

Φιλοτέχνημα: κατασκευή· καύχησις.

Φιλοτησίαν προπίνειν: ἔστιν ἡνίκα τίς ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιὼν μέρος, τὸ λοιπὸν παράσχηι φίλωι, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος.

Φιλοτησία: Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου· ἡ κύλιξ ἣν κατὰ φιλίαν τοῖς φίλοις προύπινον, φιλοτησία ἐκαλεῖτο, ὡς Ὑπερίδης[2] φησὶ καὶ Ἄλεξις.

Φιλοτησία: φιλία· δεξίωσις.

Φιλότητα: φιλίαν.

Φιλοτιμεῖται: ἐπιδαψιλεύεται· μεγαλοφρονεῖ· σπουδάζει· ἀγαπᾷ.

Φιλοτιμίας: δωρεάς· ἢ πλεονεξίας· ἢ κενοδοξίας.

Φιλοτησίας: τὰς δεξιώσεις διὰ τῆς φιάλης.

Φιλοτίμως: μεγαλοδώρως· ὑπερμέτρως·* ἐπιμελῶς.

Φιλοφρονέστατα: φιλικώτατα.[3]

Φιλοφρονούμενα: παραμυθούμενα.

Φιλοφρόνως: προθύμως· σπουδαίως.

Φιλοφροσύνη: δεξίωσις ἢ προσήνεια.[4]

Φιλουργός: οὗτος ἐφωράθη τὰ ἱερὰ συλήσας καὶ τὸ Γοργόνιον ὑφελόμενος, ὡς Ἰσοκράτης λέγει.

Φίλυδρα: φιλοῦντα τὸ ὕδωρ.

Φιλύρα: φυτὸν ἔχον φλοιὸν βύβλωι παπύρωι ὅμοιον· ἐξ οὗ τοὺς στεφάνους πλέκουσιν.

[1] -ηται [2] -ειδης

* Inc. f. 148. c. 1. [3] -τερα [4] -ία m. pr.

Φιλυδρίας:[1] φιλῶν τὸ ὕδωρ.

Φιμοῖ: ἄγχει· ἐπιστομίζει.

Φιμοί: Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου· καὶ φιμοὺς καὶ κυβευτικὰ ἕτερα ὄργανα· φιμὸς δέ ἐστιν ὁ καλούμενος κημός,[2] εἰς ὃν ἐνεβάλλοντο· Δίφιλος δέ φησιν· Ἕλκ' ἐς μέσον τὸν φιμὸν ὡς ἂν ἐμβάλῃ.[3]

Φίσκος: δημόσιον ταμιεῖον.[4]

Φιτρῶν: κορμῶν· ξύλων.

Φῖτυ:[5] φυτόν· φύτευμα· Φερεκράτης.

Φιτῦσαι: γεννῆσαι· ἐπὶ τοῦ πατρὸς τίθησιν· ἐπὶ δὲ μητρὸς οὐκ ἔτι·[6] ἀλλὰ γεννῆσαι· καὶ φιτύοντος ὁμοίως, τοῦ γεννῶντος· λέγεται δὲ καὶ τὸ γέννημα φῖτυ· Εὔπολις Αὐτολύκωι· Ἀτὰρ ἤγαγες καινὸν (τὸ)[7] φῖτυ τῶν βοῶν.

Φλάβιος: ὄνομα χρηματισμοῦ.

Φλᾶν: θλᾶν· τύπτειν.

Φλᾶν: μαλάττειν· καὶ (ἀναφλᾶν)[8] τὸ ἀναμαλάττειν· Ἀριστοφάνης.

Φλαῦρον: ἢ κοῦφον κακόν· διαφέρει γὰρ φλαῦρον καὶ φαῦλον· φλαῦρον μὲν γάρ ἐστι τὸ *μικρὸν κακόν· φαῦλον δὲ τὸ μέγα.

[1] Accent. om. [2] κι m. pr.
[3] ἐμβαλῆι [4] ταμεῖον
[5] Φίτυ ter (accentus ter correctoris, ι semel)
[6] ἔστιν Porsonus, tum prave dist.
[7] τὸ om. [8] ἀναφλᾶν om.
[9] ΦΛΑΥ͂ΡΟΝ· ἢ κουφον κακον : dist. sed an ambo puncta a m. pr. nescio. Tum φλαῦρον καὶ φαῦλον correctoris in marg.

* Inc. f. 148. c. 2.

Φλεβάζοντες : βρύοντες.

Φλεγμαίνουσαν πόλιν : ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἑλκῶν τῶν διὰ φλεγμονὴν κινδυνευόντων ἐκρήσσειν.

Φλεήσιον : τὸ Φλίασιον πεδίον·[1] Ἀριστοφάνης.

Φληναφᾶ : φλυαρεῖ.

Φλήναφος : μωρολόγος.

Φλιει : μιμητικὸς ἦχος τῶν γαμψωνύχων·[2] Ἀριστοφάνης.

Φλιοῦντα : ἀρρενικῶς οἱ Ἀττικοί· Ξενοφῶν φησίν· αὖθις δὲ ἐστράτευσαν εἰς τὸν[3] Φλιοῦντα.

Φλόγεα : λαμπρά.

Φλογμός : καῦμα ἐκ πυρακτώσεως.

Φλοίσβου : ταράχου.

Φλόμος :[4] λοχμῶδες φυτόν· ὧι ἀντ' ἐλλυχνίου ἐχρῶντο.

Φλύην : τὴν ἐκ φλοοῦ·[5] Ἡρόδοτος.

Φλυκτίδες : τὸ ἀπὸ πυρὸς φύσημα· ἢ ὁ καλούμενος ἄνθραξ.

Φοβερός : ὁ φοβούμενος παρὰ Θουκυδίδηι καὶ Φερεκράτει.[6]

Φλυεία : δῆμος τῆς Κεκροπίδος· ἐκ τούτου δὲ τοῦ δήμου ἦν Εὐριπίδης ὁ τῆς τραγωδίας ποιητής.

Φόβος : φυγή.

Φοιβάσασα :[7] λαμπρύνασα.

Φοιβᾶσθαι : καθαίρεσθαι.

[1] δι in litura.
[2] ψο primo.
[3] τ'' (Apices correctoris.)
[4] μ correctoris, qui et λογ in λοχ mutavit.
[5] φλυοῦ m. pr. φλοιοῦ corr.
[6] -τηι
[7] Φοίβασα m. pr.

Φοῖβος: καθαρός· ἁγνός· ἢ μάντις· καὶ ἀμίαντος· καὶ ὁ Ἀπόλλων.

Φοινικήϊα[1] **γράμματα**: Λυδοὶ καὶ Ἴωνες τὰ γράμματα ἀπὸ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος τοῦ εὑρόντος· τούτοις δὲ ἀντιλέγουσι Κρῆτες, ὡς εὑρέθη[2] ἀπὸ τοῦ γράφειν ἐν φοινίκων πετάλοις· Σκάμων[3] δ' ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν εὑρημάτων ἀπὸ Φοινίκης τῆς Ἀκταίονος* ὀνομασθῆναι· μυθεύεται δ' οὗτος ἀρσένων μὲν παίδων ἄπαιδα γενέσθαι αὐτῷ θυγατέρας Ἄγλαυρον· Ἕρσην· Πάνδροσον· τὴν δὲ Φοινίκην ἔτι παρθένον οὖσαν τελευτῆσαι· διὸ καὶ Φοινικήϊα γράμματα τὸν Ἀκταίονα, βουλόμενον τιμῆς ἀπονεῖμαι τῇ θυγατρί.

Φοινικικὸν τὸ ψεῦδος: ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς Σπαρτοὺς καὶ Κάδμον ψευδῶς[5] λεγομένων.

Φοινικολόφου: ξανθολόφου.

Φοινικοῦν: ἐρυθρόν· πυρρόν.

Φοινίκων συνθῆκαι: οἱ τὴν Καρχηδόνα κτίσαντες[6] Φοίνικες, ὅτε προσέπλευσαν τῇ Λιβύῃ, ἐδεήθησαν τῶν ἐγχωρίων δέξασθαι αὐτοὺς νύκτα καὶ ἡμέραν· ἐπιτυχόντες δὲ τούτου, οὐκ ἐβούλοντο ἀπαλλάσσεσθαι, ὡς συντιθέμενοι νύκτας καὶ ἡμέρας μένειν· διὸ λέγεσθαι τοῦτο ἐπὶ τῶν ἐνεδρευτικῶς συντιθεμένων· τὰ δ' ὅμοια Δήμων ἐπὶ Μεταποντίνων ἱστορεῖ.

[1] Sic, quod ad literas, habuit m. pr. Nunc Φοινίκια (sic) corr.
[2] εὑρετῆι [3] χαμῶν * Inc. ονος f. 148. c. 3.
[4] φοινικηιὰ m. pr. φοινίκηια (sic) vel potius φοινίκια corr.
[5] ψεῦδος [6] κτή.

Φοίνιξ: τὸ μουσικὸν ὄργανον· διὰ τὸ ὑπὸ Φοίνικος[1] εὑρεθῆναι.

Φοινίξω: αἱμάξω· βάψω· πυρώσω· ἀπὸ τοῦ φόνου, ἢ τοῦ φοίνικος, ὅτι πυρρός.

Φοινίττων: βάπτων αἵματι.

Φοινός: πυρρός· φόνιος.

Φοιτᾷ: παραγίνεται.

Φοιτητάς: μαθητάς· παραγενομένους.

Φολίδες: αἱ λεπίδες τοῦ ὄφεως· καταχρηστικῶς δὲ τὰ μικρὰ* πτερά· τούτοις γὰρ ἐοίκεσαν.

Φολιδωτόν: λεπιδωτόν.

Φονᾷ:[2] ἀποκτεῖναι ἐπιθυμεῖ.

Φόνου πτερόν: διὰ τῶν οἰστῶν·[3] πτερόεντα ἢ ταχύν· βέλτιον δὲ ἀκούειν περιφραστικῶς τὸν φόνον.

Φολκός: στραβός.

Φονᾶν: ἑτοίμως πρὸς τὸ φονεύειν (ἔχειν).[4]

Φόνος ἔρευσεν: αἷμα ἔρευσεν.

Φόξινος: ἰχθὺς εὐθέως γενόμενος ἔχων κύημα· τίκτει δὲ ἐν ταῖς προλίμναις τῶν ποταμῶν, ὡς Ἀριστοτέλης.

Φοξός: ὀξυκέφαλος.

Φορά: ἡ καθόλου[5] τόπου ἐναλλαγή· καὶ μάλιστα ἡ μὴ δυναμένη ἐφ' ἑαυτῆς στῆναι ὅταν ἐθέλῃ.

Φοράδην: ὁρμητικῶς φερόμενος.

Φοράς: ὁρμάς· ἢ τύχας.

Φορβάδας: τοὺς ἐν τῇ γῇ βοσκομένους.

[1] νι correctoris.

* Inc. f. 148. c. 4.

[2] Φονᾶν

[3] ὀϊστῶν

[4] ἔχειν om.

[5] κατὰ ὅλου

Φορβάδων: *νομάδων· βοσκομένων.*

Φορβαντεῖον: *Ὑπερίδης*[1] *ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους· ὅτι τὸ Ἀθήνησι Φορβαντεῖον ὠνομάσθη ἀπὸ Φόρβαντος βασιλεύσαντος Κουρήτων, καὶ ὑπ' Ἐρεχθέως ἀναιρεθέντος· ἦν δὲ Ποσειδῶνος υἱὸς ὁ Φόρβας.*

Φορβειάν: *περιστόμιον· καπίστριον.*

Φορβή: *τροφή.*

Φορεῖον: *ὁ νῦν ὄχνος λεγόμενος.*

Φορεῖται: *περιφέρεται.*

Φορέουσιν: *φέρουσιν.*

Φορῆες: *οἱ φέροντες.*

Φορητή: *βαστακτή.*

Φορητῶς: *μεγάλως.*[2] * * * *

*(*Ψιλεύς*: *ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἱστάμενος· ὅθεν καὶ φιλόψιλος παρὰ Ἀλκμᾶνι, ἡ φιλοῦσα ἐπ' ἄκρου) χοροῦ ἵστασθαι.*

Ψιλοδαπίδας: *τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς*[3] *δαπίδας λέγουσιν.*

Ψιλοκόρρης:[4] *φαλακρός.*

Ψιλὴ γῆ: *ἡ μὴ πεφυτευμένη· Πεφυτευμένη*[5] *δ' αὕτη 'στὶν, ἡ ψιλὴ μόνον· Πόλεσιν.*

[1] -ειδης

[2] Desunt folia, ut conjicio, circiter octo. *Porson.*

* Inc. χοροῦ ἵστασθαι f. 149. c. 1.

[3] καὶ μημαλωτὰς [4] Ψιλοκορης

[5] πεφυτ. semel in textu, sed repetit in marg. man. antiq. tum δὲ αὐτὴ ἐστὶν ἡ

Ψιλόν: γυμνόν.

Ψιλώεντα: αἰθαλώδη.

Ψίμαρον:[1] εὐδιαῖον.

Ψινάδες: παρὰ Θεοφράστῳ αἱ ῥυάδες, αἱ ἄμπελοι· ἔνιοι τὰς δρυπέπεις ἐλαίας.

Ψινάζει:[2] ἀπορρεῖ τὰ ἀσθενῆ τοῦ καρποῦ· φυλλορροεῖ.[3]

Ψινύθιον: φαῦλον.

Ψίσαι:[4] ψωμίσαι.

Ψίτται: ἰχθύων εἶδος.

Ψιττακίαν: ὑποδήματος γυναικείου γένος.

Ψίχες: ἀρρενικῶς οἱ ψίχες καὶ τοὺς ψίχας.

Ψό: ἐπὶ τοῦ σαπροῦ καὶ μὴ συναρέσκοντος· ἔστι δὲ ἀποκομματικοῦ λεξειδίου·[5] ψόθον γὰρ καλοῦσιν·. Ἀριστοφάνης· *Πλέω γράσου* (τε)[6] καὶ ψοθοίου καὶ ῥύπου [γε] καὶ ψόθου· *Αἰσχύλος Θεωροῖς.*

Ψόθος: ἀκαθαρσία· οὕτως Φρύνιχος.

Ψόας:[7] ἢ ψοίας,[7] ἢ ὅπῃ χρὴ καλεῖν, παρ' οὐδενὶ Ἀττικῶν εὗρον· οἱ δὲ παλαιοὶ γυμνασταὶ ἀλώπεκα προσαγορεύουσιν.

Ψοίθης:[7] ἀλαζών.

Ψοῖθος:[7] σποδός.

Ψολόεν: φλογόεν πῦρ.

Ψολόεντα κεραυνόν: τὸν ὀξέως φθείροντα.

Ψολοκομπία: ἀλαζονεία· Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν· Ἥσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίαις.

[1] Accent. om. [2] -ξει

[3] Semel ρ primo. [4] Accent. om. [5] ξι

[6] τε om. G. Utrum ante *Αἰσχ.* distinguat Porsonus non liquet; post γε distinguit.

[7] Quater acc. om.

Ψούδια:[1] ψευδῆ· Κρῆτες.

Ψοφοδεής: δειλός· τοὺς ψόφους φοβούμενος.*

Ψυκτήρ: σκεῦος ἔνθα διανίζουσι τὰ ποτήρια.

Ψύλλα καὶ ψύλλαι: θηλυκῶς· παρὰ δὲ Ἡροδότωι Ψύλλοι,[2] ἔθνος Λιβύης· καὶ τὸ ἐν τῆι Μεσηνίαι Μενάνδρου κύριον ὄνομα· ὅτι δὲ τὸ[3] ζωῖον τὸ μικρὸν ἀρρενικῶς Ἐπίχαρμος εἶπεν καὶ ἕτεροι.

Ψύξας: φυσήσας· ἢ ἀμβλύνας.

Ψύψαρα[4] τὸν Διόνυσον ἄγοντες: ἡ παροιμία παρὰ Κρατίνωι· τὰ δὲ Ψύρα νησίδιον ἔρημον πλησίον Χίου· λέλεκται δὲ ἐπὶ τῶν εὐτέλειαν σημαινόντων.

Ψυχαγωγεῖ: παραμυθεῖται· τέρπει.

Ψύττα: ἐπὶ τοῦ ἀποδραμεῖν.[5]

[Ψυρανις: ἴδιον μικρόν.]

Ψυχάζειν: ἀναψύχειν.

Ψυχάζουσιν: πρὸς τὸ ψῦχος καὶ τὸ πνεῦμα διατρίβουσιν, ἵνα ἀναψυχήν τινα λάβωσιν· ἔστι δὲ ὅμοιον τὸ χειμάζειν.

Ψυχικός: σαρκικός· σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀνδρόθυμον· οὕτως Ἄλεξις.

Ψυχορροφεῖν: τὴν ψυχὴν ἐκπίνειν.

Ψῦχος: τὸ ῥῖγος· Ἡρόδοτος· ἀλλὰ καὶ Ἕρμιππος.

Ψυχρὸς ἄνθρωπος: ἀντὶ τοῦ δυσκίνητος.

Ψυχουλκούμενος: τὴν ψυχὴν ἑλκόμενος.

Ψυχρολογία: ψευδολογία· ἀκαιρολογία.

Ψυχρὸν πρᾶγμα:

[1] Acc. om.
* Inc. βούμενος f. 149. c. 2.
[2] ψύλλοις
[3] τῶι
[4] Ψυψαρα: τὸν
[5] τὸ ἀποδραμην m. pr.

Ψυχρός: ἀσθενής.

Ψῶζα: νόσος τίς· Εὔπολις Μαρικᾷ·[1] Ὃς θυμῆνας τοῖς στρατιώταις λοιμὸν καὶ ψῶζαν ἔπεμψεν· οἱ δὲ φασὶ καὶ τὸ τῆς νόσου εἶδος·* ὅτι κνησμὸς μετὰ δυσιωδίας.

Ψώθια:[2] τὸ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου.

Ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυρρίνου: ἡ παροιμία παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἱππεῦσιν· ἐλέχθη δὲ ἐπὶ τῶν μέχρι πολλοῦ διελκυσμένων· παρὰ δὲ Διφίλωι ἐν τοῖς ἐναγίσμασι παραπεποίηται ἄχρι τοῦ λάρυγγος.

Ψωλός: ὁ λιπόδερμος· ὀξυτόνως· καὶ ἀκρόψωλος, ὁ ἐπιβραχὺ τοιοῦτος.

Ψωμοκόλακες: Φιλιππίδης.

Ψώμισμα: διάσυρμα.

Ψωμός: ὡς ἡμεῖς· Ἐπίλυκος.

Ψωρᾶν: καὶ βραγχᾶν·[3] δισυλλάβως λέγουσιν.

Ψῶχος:[4] γῆ ψαμμώδης.

Ψώχοντες: θρύπτοντες· λεπτύνοντες.

Ἀρχὴ σὺν Θεωῖ τοῦ ω̄.

Ὦα: μηλωτή· διφθέρα· καὶ τὸ λῶμα τοῦ ἐνδύματος περὶ τὴν πέζαν· ἢ τὸ περιστόμιον.

[1] μαρειχα

[2] Accent. om.

[4] Accent. om.

* Inc. f. 149. c. 3.

[3] Ψωραν· καὶ βράγχαν.

'Ωατωθήσομαι:[1] ἀκούσομαι· Δωριεῖς.

Ὦ:[2] τὸ μὲν ἄρθρον περισπωμένως· τὸ δὲ σχετλιαστικὸν ὀξυτόνως.

Ὤγνυντο:[3] ἠνοίγοντο.

Ὠγύγια[4] κακά: ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν· ἐπεὶ συνέβη Κάδμον τὸν Ὠγύγου διὰ τὰς θυγατέρας κακοῖς περιπεσεῖν· ἄμεινον δὲ λέγειν Ὠγύγια κακὰ τὰ παλαιά· τοῦτο γὰρ ἡ λέξις δηλοῖ.

Ὠγύγιον:[5] ἀρχαῖον· παλαιόν· ἢ ὑπερμέγεθες· ἢ διὰ τὸ Ὠγύγιον πρῶτον ἄρξαι τῶν Θηβῶν.[6]

Ὤγμευον: Ξενοφῶν* ἐν β' ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο παρὰ τὸν ὀγμόν,[7] τὸν σημαίνοντα τὴν κατὰ τάξιν ὁδὸν τῶν θεριζόντων.

Ὧδε: οὐ μόνον τὸ οὕτως· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνθάδε ὡς ἡμεῖς· Κρατῖνος Δραπέτισι·[8] Τοὺς ὧδε μόνον σταστιάζοντας καὶ βουλομένους τινὰς εἶναι· Ἀριστοφάνης Κωκάλῳ·—ἐκδότω δέ τις Καὶ ψηφολογεῖον[9] ὧδε καὶ δίφρω[10] δύο· καὶ Πλάτων που κέχρηται ἀντὶ τοῦ δεῦρο καὶ ἐνθάδε· τὸ δὲ οὕτως ἐν τοῖς πλείστοις δηλοῖ· Εὔπολις Ταξιάρχοις· [11]Οὐκ, ἢν φυλάττῃ γ' ὧδ' ἔχων τὴν ἀσπίδα.

[1] 'Ωατωθήσω: ἀκούσομαι, hoc ex em. statim facta pro ἀκούσωμαι

[2] Ὧ

[3] Ὤιγνυντο (ι postea additum)

[4] Litura post γυ quater. Primo ni fallor γυγγ.

[5] Sic ab initio.

[6] τῶν θυλυκῶν

* Inc. f. 149. c. 4.

[7] ὠγμὸν in ὦγμον mut. corr.

[8] -ησι (ι in litura)

[9] -λογιον primo, vel λογίον.

[10] δίφρωι

[11] οὐκ ἢν· φ. δ'

'Ωδεῖον :[1] 'Αθήνησιν ὥσπερ[2] θέατρον· ὃ πεποίηκεν, ὥς φασι, Περικλῆς εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς μουσικούς· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ 'Ωδεῖον ἐκλήθη ἀπὸ τῆς ᾠδῆς· ἔστι δὲ ἐν αὐτῶι τὸ δικαστήριον τοῦ ἄρχοντος· διεμετρεῖτο δὲ καὶ ἄλφιτα ἐκεῖ.

Ὧδέ πως : οὕτω πως.

'Ωδηκώς : οἰδήσας· φυσήσας.

'Ωδίς : ἡ ἐκ τοῦ τοκετοῦ ὀδύνη.

Ὤετο : ὑπελάμβανεν.

Ὤζειν : θαυμάζειν.

Ὤζηκεν λέγουσιν :

'Ωζυροί :[3] κρᾶσις 'Αττική.

'Ωήθησαν : ἐνόμισαν.

Ὦ 'Ηράκλεις :[4] ἐπίφθεγμα θαυμαστικόν.

Ὦ Ἥρακλες : ἡ κλητικὴ πτῶσις οὕτως διαφέρει· καὶ τὸ, ὦ Δάματερ, τὸ[5] Δήμητερ· φασὶ δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ὦ[6] τοῦ θαυμαστικοῦ, 'Ηράκλεις· καὶ μᾶλλον ἐν τῆι χρήσει.[7]

[1] Manus recentiss. in m. ᾠδεῖον μουσεῖον ἢ σχολεῖον

[2] ὥσπαρα (sic) [3] Ωζυροί

[4] -ης m. pr. [5] τω m. pr. [6] ῶ

[7] Desunt cetera usque ad finem, quinque fere paginas implentia. *Porsonus.*

APPENDIX.

'ΑΓΩΓΕΥΣ: ὁ ἐνάγων τὴν δίκην· ὁ διώκων· καὶ ὁ λῶρος ἐνάγονται οἱ ἱππεῖς.

· γραφίου δίκη: κατὰ τοῦ τὸν ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ μὴ ἐγγράψαντος· καὶ τὸν τὸ ῥητὸν ἀποδόντα οἷς ὤφειλεν.

'Αντιδόσεως: ὅταν τὶς προκληθεὶς εἰς λειτουργίαν ἀποφαίνῃ ἕτερον εὐπορώτερον ἑαυτοῦ· προκαλεῖ . . . . αὐτὸν . ειτουργεῖν, ἢ, δόντα μὲν τὴν οὐσίαν τὴν ἑαυτοῦ, λαβόντα δὲ τὴν ἐκείνου, α . . . . . λάχθαι.

· γωνία: φόβος πτώσεως ἢ ἥττης· ἐπὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα μέλλοντος ἀπιέναι· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἁπλοῦ φόβου· Ξενοφῶν δὲ τὸ ἀγωνία ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος· ὡς ἐν τῷ ἀγῶνι ὁ φόβος.

· γωνοθέτης: ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς· ἀθλοθέτης, ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς.

· γαυρος· καὶ ἀγαυρός: ὁ κομψός· τινὲς δὲ ὁ κακός.

'Αγήνωρ: ὁ ἀνδρεῖος· καὶ ὁ ἄγαν ὑβριστικός· ὑπὸ 'Ιώνων δὲ ὁ ἄπορος· ὑπὸ 'Αττικῶν ὁ τρυφερός.

· γήρτης: ὁ ἀλαζών· καὶ εἶδος ὀβολοῦ.

· βροχίτων: ὁ τρυφερὰ φορῶν· ἁβροείμων, ὁ λαμπροφόρος.

· γών: σημαίνει πέντε· τὸν τόπον· καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα· τὸ πλῆθος· ὡς τό, λῦτο δὲ ἀγών· τὸ ἄθροισμα· ὡς τό, Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα θεῶν· καὶ τὸ ἆθλον· καὶ τὸν ναόν· ὡς τό, θεῖον δύσονται ἀγῶνα· καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησις.

Ἀγνώμονες : οἱ ἀχάριστοι· παρὰ δὲ Πλάτωνι οἱ ἀμαθεῖς.

Ἀγυιά : ἡ ἄμφοδος· ἡ κοινῶς ῥύμη.

• γροικος : ὁ ἀμαθής· ἀγροῖκος, ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ αὐλιζόμενος· Πλάτων δὲ τὸ ἐναντίον τούτου· καὶ ἀγροιώτης, ὁ γεωργικὸς λαός.

• γχιστεῖς : οἱ ὑπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ πατέρα ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἔξω τούτων, συγγενεῖς μόνον· οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν ζευχθέντες τοῖς οἴκοις, οἰκεῖοι λέγονται.[1]

Ἀγορά : ἡ ἐκκλησία· καὶ ἡ συνάθροισις· ὡς, Νέστωρ ἀγορητής· ἀγορὰς Ὑπερίδης καὶ τὰς συνόδους· οὗτοι πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦνται· καὶ ἀγοραία δίκη, ἡ δικαιολογία.

Ἀγωγή : ἡ ἀναστροφή· καὶ ὁ τρόπος· καὶ τὸ βάρος· ἢ ἡ κομιδή· καὶ ἡ τῶν ἠθῶν, τοῦ τρόπου, κατακόσμησις.[2]

• λογίου δίκη : ὅταν τινὲς λαβόντες χρήματα εἰς ἀναλώματα δημόσια μὴ ὦσιν τοὺς λόγους ἀνενηνοχότες τοῖς δικασταῖς.

• ντιγραφή : πρὸς τὸ τοῦ διώκοντος ἔγκλημα ὁ φεύγων ἀντιγράφει· ὡς τὰ τοῦ δημοσίου· κατεμαρτύρησε Στέφανος, μαρτυρήσας τὰ ἐν τῷ γράμματι γεγραμμένα· ἵνα ᾖ τῶν ἑκάστου φάσεων τοῖς δικασταῖς μαρτυρία, τοῦ μὲν ἐφ' οἷς ἐγκαλεῖ, τοῦ δὲ ἐφ' οἷς μαρτυρεῖται.[3]

Ἀνθυπωμοσία : οἷον ἀντεῖπον τῇ ὑπωμοσίᾳ, δημοσίᾳ στρατευόμενον αὐτὸν ἀπεῖναι.

• ντιλαχεῖν καὶ ἀντίληξις : ἀντιλαχεῖν μέν ἐστι τὸ εἰς ἀκέραιον πάλιν καθεστάναι τὰς δίκας· ἀντελάγχανον δὲ τοῖς διαιτη-

[1] Ad Harpocr. v. Ἀδοκίμαστος, tum codicis scriba tum hic noster addunt, δοκιμασθεὶς καὶ (alter γάρ) ἀντὶ τοῦ κριθεὶς καὶ βεβαιωθείς.

[2] Ad Harpocr. v. Ἀδύνατοι, verba, τῆς ἡμέρας ἑκάστης——ἀδυνάτου ἐν ᾧ ὡς ὀβολόν, in codicis textu omissa, margini apponit hic scriba.

[3] Sequitur Ἀντομοσία (sic) τινὰ γράμματα—ἀπολογήσεσθαι ut Harpocr. ed. ms.

ταῖς καὶ οἱ ἐρήμην ἐπὶ διαιτητῶν ἁλόντες, ὡς τὴν μὴ οὖσαν δίκην καταδικασθέντες.

Ἀπωμοσία: δύο σημαίνει τροπὰς ἡ λέξις· μίαν μὲν ὅταν γράφηται νόμων παρανόμων· ἢ καὶ αὐτὸς εἰσηγήσηται, ἔπειτα καταγνοὺς αὐτοὺς ἐξωμόσηται παραλελογίσθαι· ἀπωμοσία δὲ λέγεται, ὅτι ὀμνύοντες ἀφίενται μήτε ἀργυρίῳ πεισθῆναι μήτε καταχαρίσασθαι τὴν σιγήν· μνημονεύει τοῦ τρόπου τούτου καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου· κατὰ μίμησιν δὲ ἐστι τὸ ὑπερτίθεσθαι δίκην, προφάσει χρώμενον ἢ ἀποδημίαν ἢ νόσον ἢ ἄλλο τι τῶν παραπλησίων μεθ' ὅρκου· καὶ τὸ ποιεῖν τοῦτο ὑπόμνυσθαι λέγουσιν· ἑτέρως οὖν λέγεται πάλιν, ὡς ἔφημεν, ἀπωμοσία, ὅταν κρινόμενοι σκήπτηται τὸ μὴ εὐκαιρεῖν πρὸς τὴν δίκην· ἀνθυπόμνυται ὁ ἀντίδικος, καὶ περὶ αὐτοῦ προδικάζονται.

Ἀπρόσκλητος: ἡ μὴ τυχοῦσα τῶν καλουμένων κλητήρων κατὰ νόμον.

Ἀποστασίου δίκη: κατὰ τῶν ἀφισταμένων ἀπελευθεροῦσα τοῦ ἀπελευθερώσαντος.

Ἀργίας δίκη: Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀρίστωνος φησὶν ὅτι Δράκων ἦν ὁ θεὶς τὸν νόμον, αὖθις δὲ καὶ Σόλων ἐχρήσατο, θάνατον οὐχ' ὁρίσας ὥσπερ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἀτιμίαν, ἐάν τις ἁλῷ τίσαι· ἂν δ' ἅπαξ, ζημιοῦσθαι δραχμὰς ἑκατόν.

Ἀτίμητος δίκη: ἡ τοσοῦτον οὖσα ὅσου ἐπιγέγραπται· ἣν οὐχ' οἷον τε ὑποτιμήσασθαι ἐλάττονος.

Ἄτοπον: Πλάτων τὸ μέγα καὶ θαυμαστόν.

· ιαίων δίκη: ἥτις βία ἐπεισελθὼν τὶ ἔλαβεν ἀλλότριον ἢ ἐκ χωρίου ἢ ἐξ οἰκίας, βιαίως ἐκρίνετο· ἐν δὲ ταῖς σχολαστικαῖς ὑποθέσεσι, βίας ἔγκλημα ἐστὶ κατὰ τῶν κόρην ἁρπασάντων ἢ παῖδα ἐλεύθερον· ἰστέον ὅτι βιαίων γράφουσι τὴν δίκην οἱ παλαιοί, καὶ οὐδεὶς βίας.

· ιαδικασία: ἐστὶ ἣν τοῖς ἄρχουσι καὶ τοῖς τριηράρχαις ποι-

οῦνται ὧν δεῖ ἄρχειν ἢ τριηραρχεῖν· τὸ δὲ αὐτό ἐστι καὶ δοκιμασία.

• ραφή· καὶ παραγραφή· καὶ ἐπιγραφή: διαφέρουσι τινί· γραφὴ μέν ἐστιν ἡ εἰς δικαστήριον δημοσίου ἐγκλήματος κλῆσις· παραγραφὴ δὲ ἡ πρὸς τὴν κλῆσιν ἀμφισβήτησις· ἐπιγραφὴ δὲ τὸ ἕτερον τόπον ἐπιγράφειν τῷ κριτηρίῳ ἴδιον ἐν πόλει, ἢ ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἢ ἐπιχωρίῳ οἷον Φαληροῖ, ἢ ἑτέρωθι· καλεῖται δὲ ἐπὶ μὲν τῶν δημοσίων ἀγώνων τὸ γραφόμενον ὑπὸ τοῦ κατηγόρου ἔγκλημα καὶ τὸ ἀποφερόμενον πρὸς τὴν ἀρχὴν, γραφή· τὸ δ' αὐτὸ ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων, ἔγκλημα· ἐπὶ δὲ τῶν ἀμφισβητήσεων, λῆξις.[1]

• εκάζειν καὶ δεκάζεσθαι: Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου τὸ παρακρούεσθαι τοὺς δικαστὰς δεκάζειν ἔλεγε· δεκάζειν δὲ, παρόσον κατὰ δέκα συντασσόμενοι ἐμισθάρνουν.

• ιάγραπτος δίκη: ἡ αὐτὴ καὶ διεξυσμένη λέγεται· καθ' ἧς ἴσχυσεν ἡ παραγραφή· οἷον, ἤρθη ἡ δίκη· οὐ γὰρ εἰσαγώγιμος ἐστιν, ἠκυρωμένη ὑπὸ τῆς παραγραφῆς.

Διαγραφή: καὶ ὅταν ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐγκλήματος ὁ φεύγων, ἢ κατὰ συγχώρησιν τοῦ διώκοντος, ἢ κατὰ διάγνωσιν τυχόντος, καὶ μηκέτι περὶ μηδενὸς ἐγκαλῆται, λέγεται διαγραφὴ δίκης. Λέγεται διαγραφὴ καὶ τὸ καθυποβάλλεσθαι ζημίαις πολλαῖς.

• ιαψήφησις: ἐστὶν ὅταν συνελθόντες κατὰ δῆμον οἱ δημῶται ψῆφον φέρουσι κατὰ τῶν δοκούντων ἐγγεγράφθαι καὶ μὴ ὄντων Ἀθηναίων· ὃς δ' ἂν ψηφηφορηθῇ, πολίτης ἐστί· οὗ δ' ἂν καταψηφίσωνται, τούτῳ ἔξεστι τὴν διαψήφησιν αἰτιασαμένῳ ἀναπεμφθῆναι εἰς τὸ κοινόν.

• ιαμαρτυρία: ἐστὶν ἣν τῶν κλήρων ἀντιποιούμενοι γράφονται, ἐν ᾗ τὸ ἔγκλημα ἐστὶ, καὶ ἡ αἰτία δι' ἧς ἕκαστος ἴδιον εἶναι τὸν

[1] Ultima vox non prorsus certa. Videtur κλῆσις in λῆξις mutasse.

κλῆρον ἀξιοῖ· καὶ ὅτι τὸ ὄνομα ὁποῖον ἕτοιμον· ἃ γὰρ ἂν ἄλλου ἀμφισβητοῦντος εἴποι μαρτυρῶν, ταῦτα ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν τῇ γραφῇ τοῦ ἐγκλήματος διαμάρτυρηται.

· ἰκη: τὸ ἐκτῖσαι τιμωρίας λέγεται· καὶ ἣν ὑπὲρ τῶν ἰδίων συμβολαίων λαγχάνουσι, ἧς τὸ ἐπιτίμιον ὥρισται· ὑπὲρ δὲ τῶν κοινῶν καὶ ἐπίπαν γράφοντος ταύτην καὶ ἁλόντος διωκομένου τιμᾷ τὸ δικαστήριον ὅτι χρὴ παθεῖν ἢ καὶ ἀποτῖσαι.

· ιωμοσια: ἔθος ἦν τοῖς ἐγκαλοῦσιν ὀμνῦναι ὅτι περὶ γεγονότων τὴν κατηγορίαν ποιήσονται· καὶ τοῖς ἐγκαλουμένοις, ὡς οὐκ ὄντες ἔνοχοι διώκονται· μάλιστα δὲ ἐγίγνετο ἐπὶ τῶν ἑκουσιων.

Εἰσαγγελία: κατὰ κοινῶν καὶ ἀγράφων ἀδικημάτων· αὕτη μὲν οὖν ἡ Κικίνου δόξα· Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ τετάρτῳ περὶ νόμων φασὶ γενέσθαι, ἐάν τις καταλύῃ τὸν δῆμον ῥήτωρ, ἢ μὴ τὰ ἄριστα συμβουλεύσῃ, χρήματα λαμβάνων· ἢ ἐάν τις προδιδοὺς χωρίον ἢ ναῦς ἢ πεζὴν στρατιάν· ἢ ἐάν τις εἰς τοὺς πολέμους ἀφικνεῖται, ἢ νικοίη παρ' αὐτοῖς, ἢ στρατεύηται μετ' αὐτῶν, ἢ δῶρα λαμβάνῃ· συνομολογεῖ δὲ τοῖς ὑπὸ Θεοφράστου, εἴτε Θεμιστοκλέα εἰσαγγέλ ἢ εἰσήγγειλε Κρατερὸς Λεωβώτης Ἀλκμαίωνος Ἀγραυλῆθεν· ἔνιοι δὲ τῶν ῥητόρων εἰώθεσαν καλεῖν καὶ τὰ μὴ μεγάλα ἀδικήματα εἰσαγγελίαν· ἔστι δ' ὅτε ἐμβάλλοντες τοὺς συκοφαντούμενους εἰσήγγειλον, ὡς μὲν Φιλόχανος, χιλίων καθεζομένων, ὡς δὲ Δημήτριος ὁ Φαληρεύς, χιλίων πεντακοσίων· Κακεῖ δὲ οὕτως ὡρίσατο· εἰσαγγελία ἐστὶν ὃ περὶ καινῶν ἀδικημάτων δεδώκασιν ἀπενεγκεῖν οἱ νόμοι· ἔστι δὲ τὸ μελετώμενον ἐν ταῖς τῶν σοφῶν διατριβαῖς.

· ἰς δατητόν: πρόκλησις νεμέσεως ἢ κληρονομίας ἢ κοινοῦ τινὸς ἀγορασμοῦ· ἐπὶ τῶν διανεμόντων τὰ κοινὰ τισίν· ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ· δίκαι λαγχάνονται πρὸς

τὸν ἄρχοντα ἀλλ' εἴ τις καὶ εἰς δατήτων αἵρεσιν, ὅταν μὴ θέλῃ κοινὰ τὰ ὄντα νέμεσθαι.[1]

Ἔκκλητον: καὶ τὸ συνηθροισμένον· ὡς Εὐριπίδης· ἐλθὼν γὰρ εἰς τὸν ἔκκλητον λαόν· οἱονεὶ τὸν ἐκκλησιάζοντα.

• Ἔνδειξις: φάσεως διαφέρει· ὅτι τὴν μὲν ἔνδειξιν δύναται ἀντιλέγεσθαι· οἷον, ἀνέδειξεν Ἀριστογείτονα Δημοσθένης, ὅτι λέγει ὁ φάσκων οὐκ ὀφείλει· φάσις δέ ἐστιν ὅταν φαίνῃ τῶν δημοσίων ἔχοντα τινὰ μὴ πριώμενον· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὀρφανικῶν· ὁπότε γὰρ μὴ ἐμίσθουν οἱ ἐπίτροποι τὸν οἶκον τῶν ἐπιτροπευομένων, ἔφαινεν αὐτὸν ὁ βουλόμενος πρὸς τὸν ἄρχοντα ἵνα ἐκμισθωθῇ· ἔφαινε δὲ καὶ εἰ ἐλάττονος ἢ κατὰ τὴν τάξιν ἐμεμίσθωτο.

• ἕνη καὶ νέα: παρ' Ἀθηναίοις ἡ τριακάς· φασὶ δὲ οὐ Σόλωνα αὐτὴν ὀνομάσαι, παρόσον αὐτοῖς τὸ μὲν ἥμισυ τοῦ παρεληλυθότος μηνὸς ἐστὶ, τὸ δὲ ἥμισυ τοῦ εἰσελθόντος· οὗτος δέ ἐστιν ὁ χρόνος, ὅνπερ καταλαμβάνει τὸν ἥλιον ἡ σελήνη, ὁ καλούμενος μήν· ἔστι γοῦν ἡμερῶν κθδ΄ ʹ/ʹ[2] ὥστε εὐλόγως τὴν τριακάδα κοινὴν γενέσθαι τῶν δύο μηνῶν· τὸ γὰρ ἓν δασυνόμενον τὸ παρεληλυθὸς σημαίνει· τὴν δὲ ἑξῆς καλοῦσι νουμηνίαν· ὡς πρῶτον ὁλόκληρον· τουτέστι νεόμηνον· καὶ κατὰ τὸ ἑξῆς δὲ δύο ἡμῖν ἀκολούθως λέγουσι, προστιθέντες τὸ ἱσταμένου· τὸ δὲ ἑξῆς τρίτη ἱσταμένου· καὶ τετάρτη· καὶ ἀναλόγως μέχρι τῆς δεκάδος· ἐκεῖθεν δὲ πρώτην ἐπὶ δεκάδα· τρίτην ἐπὶ δεκάδα· ἣν ἐνίοτε μὲν ὁμοίως τοῖς ἄλλοις εἰκάδα καλοῦσιν· ἐνίοτε δὲ δεκάτην δευτέραν· τὴν δὲ ἀπὸ ταύτης ἀνάπαλιν καὶ ἀνεστραμμένως[3] ἐννάτη φθίνοντος· καὶ ὀγδόη· καὶ τὰ ἑξῆς,

[1] Ad Harpocr. v. Ἐκκλητεύειν, annotat; Γρ. ἐκκλητευθῆναι, τὸ εἰς κρίσεις ἀχθῆναι πρὸς τὸ ἐπάναγκες μαρτυρῆσαι.

[2] Ista valent, 29½. Postremam notam, quam hic ut potuit exhibuit typographus, vide in Montefalcon. Palæog. p. 361, 10. n. 1.

[3] Pro ρα potius est αλ, ex emendatione; tum μεμ (νως,)

ἐπὶ τῶν ἐλάττονι, προστιθέντες τὸ φθίνοντος, ἕως τῆς πρώτης, ἥτις ἐστὶν ἐννάτη καὶ εἰκάς· ἥν τινες πρώτην καλοῦσι· τὴν δὲ ἐπὶ πᾶσι τριακάδα, ἕνην καὶ νέαν καλοῦσι· τὰς δὲ μετ' αὐτὴν εἰκάδα πάσας ἀποφράδας καλοῦσιν, παρόσον ἀπέφρακται τὸ σελήνης φῶς ἐν αὐταῖς.

·παγγέλλειν: καὶ τὸ κατηγορεῖν τῶν αἰτίαν ἐχόντων ἐπὶ τῷ μὴ βεβιωκέναι ὀρθῶς· δη . .[1] δὲ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, λέγων· ἐπήγγειλα αὐτῶν τὴν δοκιμασίαν.

'Επιτολή: ἐπὶ ἄστρων· ἀνατολή, ἐπὶ ἡλίου.

·'μφανῶν καταστάντων: ὁπότε ἔδει κλῆρον ἀμφισβητήσιμον εἰς τὸ ἐμφανὲς καταστῆσαι, ἢ φόριον τί, τοῖς δικασταῖς, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ δίκη· ἡ δὲ αὐτὴ καὶ ἀφήγησις λέγεται.

·πιβολή: ἔξεστι τοῖς ἄρχουσιν ἀργυρίῳ ζημιοῦν τοὺς ἁμαρτάνοντας· τὴν δὲ ζημίαν ταύτην ἐπιβολὴν καλοῦσι· καὶ ἥ τε βουλὴ καὶ ὁ δῆμος, ὅταν ἴδη τινὰ θρασυνόμενον, κέκραγεν, ἐπίβαλε.

'Επιδήμιος ἄρχων: ὁ δήμου τινὸς τῶν ἐν τῇ 'Αττικῇ ἄρχων.

'Επίσκημμα· καὶ ἐπίσκηψις: ὅταν τις ἐπιλάβηται γραμμάτων ἢ μαρτυριῶν· ἐπιλάβηται δὲ μέχρις οὗ ταῦτα διακρίνας.

'Επιτίμιον τὴν κατὰ τῶν σιωπησάντων γραφήν: Λυσίας ἐν τῷ κατὰ 'Αντιγένους ἀμβλώσεως· σκέψασθε δὲ καὶ ὡς 'Αντιγένης πεποίηκεν· οὗτος, γραψάμενος τὴν μητέρα ἡμῶν, ἀξιοῖ λαβεῖν τὴν ἀδελφήν· καὶ ἀγωνίσασθαι μὲν, ἵνα μὴ ἀποτίσῃ τὰς χιλίας δραχμὰς, ἃς δεῖ ἀποτείνειν, ἐάν τις μὴ ἐπεξέλθῃ γραψάμενος· τὸ δ' αὐτὸ φησὶ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνην.

'Επιθαυμάζειν: δώροις δεξιοῦσθαι· 'Αριστοφάνης· ἐπιθαυμάζειν τὸν διδάσκαλον.

'Επίταγμα: δύο τέλη ἱππέων, ἀνδρῶν ,θϛτ.

τι
[1] δη fere. Debebat δηλοῖ.

'Επιγραφέας: ἤτοι τοὺς καθεστηκότας ἐπὶ τῷ γράφειν ἑκάστῳ ὅσον εἰσφέρειν ὀφείλουσιν εἰς τὸ δημόσιον.

'Επιγραφομένῳ: τῷ βεβαιοῦντι· καὶ τῷ οἰκειοποιουμένῳ.

'Επώνυμος ἄρχων: ἀφ' οὗ ἡ πόλις χρηματίζει· ἔχειν δὲ ἐπιμέλειαν χορηγοὺς καταστῆσαι εἰς Διονύσια καὶ Θαργήλια· ἐπιμελεῖται δὲ καὶ τῶν εἰς Δῆλον καὶ τῶν ἀλλαχόσε πεμπομένων 'Αθήνηθεν χορῶν· λαγχάνονται δὲ παρ' αὐτῶν καὶ γραφαί· καὶ δίκας εἰς τὸ δικαστήριον εἰσάγει.

· 'ρμοῦ δίκη: εἴ τις τινὰ ἔδησεν ἢ συνέσχεν ἀδίκως· οἷον πραχθῆναι 'Αλκιβιάδη φησὶν ἐν τῷ κατὰ Μειδίου Δημοσθένης· εἶρξεν 'Αγάθαρχον τὸν γραφέα.

· ὐθυνία: κρίσις κατὰ τῶν ἀρξάντων ἢ πρεσβευσάντων ἢ τὶ τῶν τῆς πόλεως χειρωσάντων ὅλως.

Θεσμοθετῶν ἀνάκρισις: κατὰ 'Αριστοτέλην οἱ θεσμοθέται ἐκ τῶν θ' ἀρχόντων, αὐτοὶ ἓξ ὄντες· οἱ δὲ λαχόντες ὑπὲρ τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων καὶ τοῦ δικαστηρίου δοκιμάζονται πλὴν τοῦ γραμματέως, ἐρωτώμενοι τίνες αὐτῶν πατέρες· ὁμοίως καὶ δήμων τίνων εἰσί· καὶ εἰ ἔστιν αὐτοῖς 'Απόλλων πατρῷος καὶ Ζεὺς[1] ἕρκειος· καὶ εἰ τοὺς γονέας εὖ ποιοῦσι· καὶ εἰ τὰ τέλη τελοῦσι· καὶ εἰ τὰς ὑπὲρ τῆς πατρίδος στρατείας ἐστρατεύσαντο· πάντα οὖν ἀνάκρισιν εὐλόγως ὠνόμασαν.

Θεωροί: οἱ πεμπόμενοι ἐπὶ τὰς ἀποδήμους θυσίας, τὰς ὑπὲρ τῆς πατρίδος εἰσαγομένας ἔν τε τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πανηγύρεσι· καὶ αἱ ὁδοί, δι' ὧν πορεύονται, θεωρίδες ἐλέγοντο· καὶ 'Ηρόδοτος ὅταν λέγῃ· 'Ιπποκράτης δὲ ἐόντι ἰδιώτῃ καὶ θεωρήσαντι 'Ολύμπια· οὐ θεωμένῳ λέγει, ἀλλὰ θύοντι, τουτέστι, θεωρῷ πεμφθέντι.

'Ιερὸς γάμος: οἱ γαμοῦντες ποιοῦσι τῷ Διὶ καὶ τῇ 'Ηρᾳ ἱεροὺς γάμους.

'Ισαι αἱ ψῆφοι αὐτῶν: ἐγένοντο δὲ ἴσαι ψῆφοι, ὡς 'Αριστοτέλης

ὁ
[1] ζ/ fere.

ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ· καὶ ἦσαν τοῦ μὲν διώκοντες αἱ τετρυπημέναι, τοῦ δὲ φεύγοντος αἱ πλήρεις· ὁποτέρῳ δ' ἂν πλείους γένωνται, οὗτος ἐνίκα· ὅτε δὲ ἴσαι, ὁ φεύγων ἀπέφυγεν· ὡς καὶ Θεόδεκτος ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογίᾳ.

Ἰτεαῖος: *Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίδου*· δῆμός ἐστι τῆς Ἀκαμαντίδος Ἰτέα, ἀφ' ἧς ὁ δημότης.

· ατηγορίας δίκη: ἐάν τις κακῶς εἴπῃ τινὰ τῶν κατοιχομένων, καὶ ὑπὸ τῶν ἐκείνου παίδων ἀκούσῃ κακῶς, πεντακοσίας καταδικασθεὶς ὤφειλε τῷ δημοσίῳ, τριάκοντα δὲ τῷ ἰδιώτῃ· Ὑπερείδης δὲ ἐν τῷ κατὰ Δωροθέου χιλίας μὲν ζημιοῦσθαι τοὺς κατηχομένους φησὶ, πεντακοσίας δὲ τοὺς ζῶντας.

Κημός: τὸ ἐπιτιθέμενον ἐπὶ τοῖς δικαστηρίοις ἐπὶ τῶν κάδων· ἦν δὲ τὸ παλαιὸν μὲν χώνη, ὕστερον δὲ ἐκ μολίβδου· δι' οὗ καὶ ψῆφοι καθίενται, ἵνα μὴ καθιέμεναι βλέπωνται· πάνυ γὰρ ἡ κημὸς μετέωρα εἶχε χείλη, ὡς τὸ ἐπισκοπεῖν.

· ήρυκες: ὡς Ἀνδροτίων ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος, Κέκροπος γενέσθαι τρεῖς θυγατέρας, Ἄγραυλον, Ἄρσην, καὶ Πανδρόσην, ἀφ' ἧς ἐγένετο Κῆρυξ, Ἑρμῇ συγγενομένης.

Κλητῆρες καὶ μάρτυρες: διαφέρουσιν· οἱ μὲν γὰρ μάρτυρες, εἰσαγομένων τῶν διωκομένων, τῶν κατὰ τὸ πρᾶγμα γινομένων ἢ καταφαίνουσι τὶ, ἢ τοὐναντίον· οἱ δὲ κλητῆρες, τοῦ δικαζομένου εἰς δίκην προκαλουμένου πρὸς τὸν ἄρχοντα ἢ τὸν πολέμαρχον ἢ πρὸς ὁντινοῦν, πάρεισι τῇ προκλήσει, καὶ ἀνάδυσις οὐδεμία ἢ τοῦ προκεκλῆσθαι· κλητῆρες γὰρ λέγονται, οἵτινες παρὰ τῶν δικαστῶν ἀποστελλόμενοι προκαλοῦσιν ἐν δικαστηρίοις τοὺς δικάζεσθαι μέλλοντας χρέους ἕνεκα ἢ ἄλλης ἡστινοσοῦν αἰτίας.

Κυαμεύονται: κληροῦνται· ἐχρῶντο γὰρ κυάμους οἱ Ἀττικοὶ ἐν ταῖς κληρώσεσι τῶν ἀρχῶν μέλασι[1] καὶ λευκοῖς· καὶ ὁ τὸν λευκὸν ἀναρπάσας ἦρχε.

[1] Sequuntur verba statim deleta ὁ τ. ε. ἄβρικοι. Vide p. 672, 1.

Κυβευτικὸς φῖμος πλέγμα ἦν σύηνον τριχοειδὲς, ὃ τιθέασιν ἐπὶ ἄβρικος, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐκπίπτειν τοὺς ἀστραγγάλους.

· υρία ἡ ἐκκλησία: Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ τῆς Ἀθηναίων νομοθεσίας[1]   πλεῖστα ἐχρημάτιζεν ἢ μέγιστα τῶν κοινῶν· ἀλλ' ἐνῆν τὸν δεδεμένον φησίν· εἰκότως δ' ἄν τις αὐτῷ ἐπιτιμήσειεν· εἰ γὰρ ἄν ποτε κυρίας ἐκκλησίας τοὺς Ἀθηναίους νομίσαι ἐν[2]   ἐμίσθουν[3]   ἄμεινον οὖν Ἀριστοτέλει· τὰς γὰρ ἀρχὰς ἐν ταῖς κυρίαις ἐκκλησίαις ἔφησε χειροτονεῖσθαι· καὶ τὰς ἰσαγγελίας· καὶ τὰς ἄλλας τῶν ἀναγκαίων χρηματίζειν· καὶ περὶ σίτου· φυλακῆς τῆς χώρας· καὶ τὰς ἀπογραφὰς τῶν δημευομένων ἀναγινώσκειν· καὶ τὰς δείξεις τῶν κλήρων· ἐπὶ δὲ τῆς ἕκτης πρυτανείας, πρὸς τοῖς εἰρημένοις καὶ περὶ τῆς ὀστρακοφορίας ἐπιχειροτονίαν δίδοσθαι, εἰ δοκεῖ ἢ μή.

Κωβακεύεται: οἱ ταμίαι τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς τοὺς θεοὺς ἀναλισκομένων.

Λειτουργεῖν: οἱ μὲν ἀρχαῖοι τὸ πρυτανεῖον λήϊτον ἐκάλουν Ἀθηναῖοι δὲ τὸ δημόσιον· διὸ τοὺς ἐπιδιδόντας ἢ ὑπηρετοῦντας τὶ τῷ δημοσίῳ λειτουργεῖν λέγουσι.

Λογισταί· καὶ συνήγοροι: Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ οὕτω λέγει· λογισταὶ δὲ αἱροῦνται δέκα, παρ' οἷς διαλογίζονται πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ τά τε λήμματα καὶ τὰς γεγενημένας δαπάνας· καὶ ἄλλοις δέκα συνηγόροις· οἵτινες συνανακρίνουσι τούτοις· καὶ οἱ τὰς εὐθύνας διδόντες παρὰ τούτοις ἀνακρίνοντες πρῶτον, εἶτα ἐφίενται εἰς τὸ δικαστήριον εἰς ἕνα καὶ φ̄α.

· ύκος ἤρετο ἱδρύματος: οὗτος ἦν ἐν τοῖς δικαστηρίοις· ᾧ καὶ αὐτὸ τὸ δικαστικὸν ἔνεμον, ὡς Ἰσαῖος ἐν Τεμενικῷ· καὶ Λύκου δεκὰς καλεῖται, ὅτι περὶ τὸ ἀφίδρυμα αὐτοῦ κατὰ δέκα γενόμενοι οἱ δικασταὶ ἐδίκαζον.

[1] XV fere litt. spatium.   [2] et [3] X fere litt. sp.

Μεσοκρίνη:[1] οὕτω δὲ λέγονται οἱ ἐν τοῖς ὑπὸ γῆν ἔργοις στῦλοι, οἳ ὑποβαστάζουσι τὰ βάρη τὰ ἐπάνω τῶν μετάλλων· εἰσὶ δὲ ἐξ αὐτῆς τῆς γῆς καταλελειμμένα ὑπερείσματα.

· ἡ οὖσα δίκη: Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐνίους λέγει τῶν κρινομένων κακοτεχνεῖν, τοῖς διώκουσιν ἀντιλαγχάνουσι τὴν μὴ οὖσαν· δεῖ γὰρ τοὺς ὑπὲρ δέκα δραχμῶν ἀμφισβητοῦντας διαιτητεῖς δέκα ἔτη λαμβάνειν· διὸ καὶ ἔκειτο νόμος μὴ εἰσάγεσθαι δίκην, εἰ μὴ πρότερον ἐξετασθείη παρ᾽ αὐτοῖς τὸ πρᾶγμα· ἐνίους δὲ, ἀσθενὲς τὸ δίκαιον ἔχοντας, καὶ δεδοικότας τὴν κατὰ δίαιταν, χρόνους ἐμβάλλειν καὶ σκέψεις οἵας δοκεῖν εἶναι εὐλόγους· καὶ τὸ μὲν πρῶτον παραγράφεσθαι· τὸ ὑπόμνυσθαι νόσον ἢ ἀποδημίαν· καὶ τελευτῶντας ἐπὶ τὴν κυρίαν αὐτῆς διαίτης ἡμέραν οὐκ ἁπάντων τὰς, ὅπη δύνοντας ἀντιλαγχάνειν τὴν μὴ οὖσαν τῷ ἑλόντι, ὥστε ἐξ ὑπ᾽ ἀρχῶν ἀκέραιον αὐτοῖς καθίστασθαι τὸν ἀγῶνα· κατ᾽ ἐνίους δὲ ἡ ἀντίληξις οὕτως ἀντιλαχεῖν ἐξῆν· καὶ μετέγραψαν ἢ ὅλως ἐκ τῶν λόγων αὐτὴν ἀνεῖλον· τούτου δὲ αἴτιον ἡ τοῦ ἔθους ἔκλειψις· ἀνήρηται γὰρ μετὰ τῶν διαιτητῶν ἡ ἀντίληξις· ἐξῆν δὲ ἀντιλαγχάνειν ἐντὸς ἡμερῶν δέκα.

Ναύκληρον: Ὑπερείδης· οὐ μόνον ἡ συνήθεια κέχρηται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου, τοῦ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν, ἢ οἰκίας ἢ συνοικίας.

Νυμφαγωγούς: οὐκ ἦν ἔθος τὸν ἅπαξ συμβιώσει καὶ γάμῳ παίσαντα δεύτερον ἢ πλεονάκις γαμοῦντα παραλαμβάνειν αὐτὸν τὴν νύμφην, ἀλλὰ πέμπειν ἕτερον τινὰ ἀντ᾽ αὐτοῦ.

τ
· ομοφύλακες: ἕτεροι εἰσὶ τῶν θεσμοθετῶν, ὡς Φιλόχορος ἐν ζ'· οἱ μὲν γὰρ ἄρχοντες ἀνέβαινον εἰς Ἄρειον πάγον ἐστεφανωμένοι· οἱ δὲ νομοφύλακες στρόφια χαλκᾶ ἄγοντες· καὶ ταῖς

t t
[1] -ηνη vel -ειvη.

θεαῖς ἐναντίον ἀρχόντων ἐκαθέζοντο· καὶ τὴν πομπὴν ἔπεμπον τῇ Παλλάδι· τὰς δὲ ἀρχὰς ἠνάγκαζον τοῖς νόμοις χρῆσθαι· καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν τῇ βουλῇ μετὰ τῶν προέδρων ἐκάθηντο, κωλύοντες τὰ ἀσύμφορα τῇ πόλει πράττειν· ἑπτὰ δὲ ἦσαν· καὶ κατέστησαν, ὡς Φιλόχορος, ὅτε Ἐφιάλτης μόνη κατέλιπε τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ τὰ ὑπὲρ τοῦ σώματος.

Ξενίας γραφὴ καὶ δωροξενίας: διαφέρει· Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησὶ, περὶ τῶν θεσμοθετῶν διαλεγόμενος· εἰσὶ δὲ καὶ γραφαὶ περὶ αὐτοὺς, ὧν περιστάσεις τίθεται, ξενίας καὶ δωροξενίας· ξενίας μὲν ἐάν τις κατηγορῆται ξένος εἶναι· δωροξενίας δὲ ἐάν τις δῶρα διδοὺς ἀποφύγῃ τὴν ξενίαν.

Ὅρος ὁρισμοῦ διαφέρει: ὁ μὲν ὅρος καθολικώτερος ἐστί· λέγεται γὰρ κατὰ τῶν χαρακωμάτων καὶ ὁροθεσίων, καὶ κατὰ τῶν ὁρισμῶν· ὁ δὲ ὁρισμὸς καθ' ἑνὸς μόνου· εἴ τι γὰρ ὁρισμὸς, τοῦτο ὁ ὅρος· οὐκ εἴ τι δὲ ὅρος, τοῦτο καὶ ὁρισμός· διαφέρει δὲ ὁρισμὸς ὑπογραφικοῦ ὁρισμοῦ· ὁ μὲν γὰρ ὁρισμὸς ἐξουσιωδῶν μόνων φωνῶν συγκεῖται· ὁ δὲ ὑπογραφικὸς μικτὸς, οἷον· ὁ ἄνθρωπος, ζῶον λογικὸν, θνητὸν, πλατυώνυχον.[1]

Ὁροσάγγης καὶ σαγγάδης καὶ παρασάγγης καὶ ἄγγαρος: διαφέρει· ὁροσάγγαι μὲν οἱ σωματοφύλακες· ὡς Ἑλένη γάμῳ καὶ Τρωΐλῳ· Ἡρόδοτος δέ· οἱ εὐεργέται βασιλέως ὁροσάγγαι καλέονται Περσιστί· Νύμφης δὲ ὁ Ἡρακλεώτης ἐν δευτέρῳ περὶ Ἡρακλείας λέγει παρὰ Πέρσας τὴν μεγίστην ἔχειν προεδρίαν, καλεῖσθαι δὲ κατὰ γλῶτταν ξένους βασιλείους· σαγγάνδαι δὲ οἱ ἀποστελλόμενοι καλοῦνται· Σοφοκλῆς δὲ ἐν τοῖς Ποιμέσι καὶ Εὐριπίδης ἐν Σκυρίαις παρασάγγας αὐτοὺς κεκλήκασιν· ἐχρῆν δὲ εἰπεῖν σαγγάνδας· ὁ γὰρ παρασάγγης μέτρον ἐστὶ, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ, οὕτω· δύναται μὲν οὖν οἱ παρασάγγεις τριάκοντα σταδίους, ὁ δὲ

[1] Sequitur Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους—στρέφεσθαι καὶ μὴ φεύγειν ιοῦ. Fere ut in Harpocr. v. Ὁμόσε ed. ms.

σχοῖνος ἑκατὸν[1] μέτρον Αἰγύπτιον ἑξήκοντα σταδίους· ἄγγαροι δὲ οἱ πρεσβευταί· Θεόπομπος ἐν τῇ τρισκαιδεκάτῃ οὕτως· κατέπεμψε πρέσβεις, οὓς ἐκεῖνοι ἀγγάρους καλοῦσιν· Εἰρηναῖος δὲ ἐν τῷ ὑπομνήματι τὸ εἰς Ἡρόδοτον φησὶ καλεῖσθαι τοὺς ἐκ διαδοχῆς βασιλικοὺς γραμματηφόρους, ἀγγάρους· ὅθεν καὶ τὸ εἰς βασιλικὰς ἀπάγειν τι χρείας ἀγγαρεύειν λέγομεν· καὶ τὸν ἀγγελιαφόρον, ἄγγαρον· καὶ ἀγγάριον ἐντεῦθεν· καὶ τὸ ὑπηρετεῖν ἀναγκάζειν, ἀγγαρεύειν.

· 'ρχμούς : λαχμῶδες καὶ ὄρειον χωρίον, οὐκ ἐπεργαζόμενον· λέγεται δὲ οὕτω παρὰ τὸ ὀργαν εἰς βλάστησιν τὰς ὕλας· καὶ τὰ ἄλση ἀπὸ τῆς ἄλσεως.

· 'στρακισμοῦ τρόπος : Φιλόχωρος ἐκτίθεται τὸν ὀστρακισμὸν ἐν τῇ $\overset{η}{γ}$' γράφων οὕτω· προχειροτονεῖ μὲν ὁ δῆμος πρὸ τῆς η' πρυτανείας εἰ δοκεῖ τὸ ὄστρακον εἰσφέρειν· ὅτε δὲ δοκεῖ, ἐφράσσετο σανίσιν ἡ ἀγορὰ, καὶ κατελείποντο εἴσοδοι δέκα, δι' ὧν εἰσιόντες κατὰ φυλὰς, ἐτίθεσαν τὰ ὄστρακα, στρέφοντες τὴν ἐπιγραφήν· ἐπεστάτουν δὲ οἵ τε ἐννέα ἄρχοντες καὶ ἡ βουλή· διαριθμηθέντων δὲ, ὅτε πλεῖστα γένοιτο, καὶ μὴ ἐλάττω ἑξακισχιλίων, τοῦτον ἔδει, τὰ δίκαια δόντα καὶ λαβόντα ὑπὲρ τῶν ἰδίων συναλλαγμάτων, ἐν δέκα ἡμέραις μεταστῆναι τῆς πόλεως ἔτη δέκα· ὕστερον δὲ ἐγένοντο πέντε· καρπούμενον τὰ ἑαυτοῦ, μὴ ἐπιβαίνοντα ἐντὸς Πέρα τοῦ Εὐβοίας ἀκρωτηρίου· μόνος δὲ Ὑπέρβολος ἐκ τῶν ἀδόξων διὰ ἐξοστρακισθῆναι διὰ μοχθηρίαν τρόπων, οὐ δι' ὑποψίαν τυραννίδος· μετὰ τούτων δὲ κατελύθη τὸ ἔθο., ἀρξάμενον νομοθετήσαντος Κλεισθένους, ὅτε τοὺς τυράννους κατέλυσεν, ὅπως συνεκβάλῃ καὶ τοὺς φίλους αὐτ. . .

· άραλος καὶ Σαλαμινία : ταύτας τὰς τριήρεις εἶχον διὰ παντὸς

[1] $\overset{οι}{σχ}$ tum ἑκατὸν an ἕκαστον n. l.

πρὸς τὰς ἐπειγούσας ὑπηρεσίας ἐφ' αἷς καὶ ταμίαι τινὲς ἐχειροτονοῦντο· ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς, εἰ δέοι στρατηγὸν μεταπέμψασθαι κριθησόμενον, ὥσπερ Ἀλκιβιάδην· ἡ δὲ Πάραλος καὶ ἀπό τινος ἥρωος ἐπιχωρίου ἐκλήθη· τῆς μὲν Παράλου καὶ Σαλαμινίας ἐν τρίτῃ μνημονεύει Θουκυδίδης· καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισιν· Ἀριστοτέλης δὲ Ἀμοριάδα καὶ Πάραλον οἶδε· καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους· Στησίχορος δὲ ἐν τῇ ϛ' τέτταρας αὐτὰς οἶδε, πρώτας μὲν δύο, Ἀμοριάδα καὶ Πάραλον, προσγενομένας δὲ Δημητριάδα καὶ Ἀντιδονίδα· ἐκαλοῦντο δὲ οἱ ἐμπλέοντες τῇ Παράλῳ, Πάραλοι· ὡς καὶ παρ' Αἰσχίνῃ· οἷον τῇ Σαλαμινίᾳ, Σαλαμίνιοι.[1]

Παρεγράψαντο: οἱ ψήφισμα ἢ νόμον παρὰ νόμων κρίνοντες εἰς σανίδα ἀπογράφονται τοὺς νόμους οἷς φασὶν ἐναντία εἶναι τὰ κατηγορούμενα· καὶ εἰς τὰ δικαστήρια εἰσκομίζονται, ἀπὸ τῆς σανίδος ἀναγινώσκουσι· περιγεγραμμένοι οὖν εἰσὶν οἱ νόμοι παρὰ τὰ κατηγουρούμενα γεγραμμένοι.

· αρηγορῦμαι: τὸ παραγγέλλω καὶ τὸ ἀγορεύω.

· ενέσται: οἷοιπερ ἦσαν παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ Εἵλωτες, τοιοῦτοι παρὰ Θετταλοῖς οἱ Πενέσται· εἰσὶ δὲ οἱ ἐν τοῖς ὅπλοις ἑαλωκότες, καὶ διὰ τοῦτο δουλεύειν βεβιασμένοι ταῖς κεκρατηκυίαις πρυτανείαις.

Κακὸν[2] λέγεται καὶ σύμβολον δικαστικόν.

· ροβολή: φανεροῦ μέν τινος· λανθάνοντος δὲ μήνυσις· Κεκήλιος δέ φησιν εἶναι ἣν κατὰ τῶν δημόσια μέταλλα ὑπορυττόντων· ἀποφέρουσι δὲ καὶ καθόλου τῶν τὰ κοινὰ κλεπτόντων· καλεῖσθαι δὲ οὕτως καὶ τὰς ἐμπορικὰς μηνύσεις.

[1] Sequitur, Παράστασις: τὸ ὄνομα—ut Photius, nisi quod δραχμὴ καταδικαζομένη (vel-νους) ὑπὸ—Μισογύνη—γράμματι δι (ni fallor) ἀποφύγη—ψευδογραφὰς καὶ ψευδοκτητίας και δουλεύσεως καὶ βίου καὶ μ.—λέξεως.

[2] ; κα fere. Quo spectent puncta, n. l.

Πρόσοδος τις εἶναι φαίνεται ἣν οἱ δικαζόμενοι κατέβαλον κατὰ τὸ μίμημα τῆς δίκης.

· ροσκαλεῖται· καὶ προκαλεῖται: διαφέρει· καθὸ προκαλεῖται μὲν οἰκέτην εἰς βάσανον· προσκαλεῖται δὲ τὸν ἀντίδικον εἰς δίκην· ὅθεν ἀπὸ τῆς προκλήσεως κλητῆρες λέγονται οἱ τῶν δικαστῶν ὑπηρέται.

· ρόστιμον ἔκειτο τῷ μὴ μεταβαλόντι τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, ὡς Θεόφραστος ἐν πέμπτω περὶ νόμων· ἐν δὲ τοῖς δημοσίοις ἀγῶσιν, ἐζημιοῦντο πρῶτον πρὸς ἀτιμίαν, ὥστε μὴ ἐξεῖναι μετεγγράψασθαι παρὰ νόμων, μήτε φαίνειν, μήτε ὑφηγεῖσθαι· ἐὰν γραψάμενος μὴ ἐπεξέλθῃ, ὁμοίως· περὶ δὲ τῆς εἰσαγγελίας, ἐὰν μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, οἱ δικασταὶ τιμῶσι.

· ἡτορική: Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην περὶ χωρίου· τὰς γνώμας ἃς εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον μεταψηφίσματος· καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκλέους προδοσίας·[1] ῥητορικῆς ἐκ δήμου· ἔστι γὰρ καὶ ἐκβολή· οἷον εἰ τοιαῦτα ἔδοξε τῷ δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ.

Σφήττιοι: δῆμος φυλῆς Ἀκαμαντίδος· καλοῦνται δὲ καὶ Σφηττοί· κωμῳδοῦνται δὲ ὡς ὀξεῖς, ὥσπερ Ἀχαρνεῖς ἄγριοι, Ποτάμιοι δὲ ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς ἀγράφους νόμους.

[1] Ita voluit, quamvis videatur fere προδοσίας.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

IN TEXTU.

(Stellula præfixa indicat, Porsoni apographum in vitio consentire.)

	pag.	lin.	
	2,	6 et 3, 11	Ἀττικίζουσι et Ἀττικώτερον.
	5,	4	Ἆ ἆ:
*	5,	5	ἀναφώνημα· Vide p. 492, 14
	10,	5	Ἀδίαντον:
	12,	2	Πρώην
	14,	6	Ἐριούνιον
*	20,	3	Κόρακας·
*	—	15	κρημνώδεσι
	22,	23	ὅτι
	30,	16	Εὐημερία: et συνηθείαι·
	33,	17	ἑτοιμολόγος.
	36,	2	Ἀπόλλωνος
*	46,	22	δίαιτα, τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδων.
*	47,	10	Αἰσχύλος ἐν Τροφοῖς·
*	47,	24	Ἐωλοκρασίαν:

pag. lin.

177, 21 κομπάζειν·

180, 24 Transfer⁷ post ἀπὸ

* 180, 24 Dele τὰ

182, 5 ωἶ

183, 7 τυρόκνηστις.

* 187, 21 Ἀθήνησιν

195, 1 αὐτὴν

199, 5 Διώξιππος

* 199, 9 σύμμικτοι (Accent. om. G.)

201, 8 Λαγαριζόμενοι:

* 201, 17 Κράτητα

208, 16 λαρίνους·

210, 1 τυχὼν

212, 24 λειτὰ³

* 213, 17 εὐρεῖα.

* 216, 17 et 19 Ἠπείρου

219, 14 καθηίρει

221, 2 -ησάμενοι

223, 13 οἶ

224, 9 λιμῷ,

228, 5 ηἶδον.

* 230, 22 δέρμα

234, 4, 5 Transfer² post ἀρχῇ.

235, 11 -αζούσαις

236, 17 τὴν

236, 18 δυσχέρειαν

240, 13 λέγουσι.

241, 4 μελετην (Ita G.)

* 245, 4 Dist. ἡ παροιμία ἐνθένδε·

* 247, 2 Dist. Κτησιφῶντος· Locus est p. 76, 24. H.St.

252, 14 γ'οῦν vel γοῦν et 284, 16

pag.	lin.	
253,	15	ἐπειδ' ἂν 581, 11. ἐπειδὰν
* 258,	24	αὐτοῖς
260,	11	Χαῖται
263,	25	μετοίκιον
272,	1	μαίνεσθαι·
* 276,	16	ἔ. τοῦ Π.
279,	11	ἢ
* 286,	19	φασὶ (Post ἑταιρῶν l. 18. distinguunt ut hic G. P.)
* 287,	23, 24.	Ter Ναυκρ.
291,	7	κομπάσματα·
295,	20	ἄρτι
300,	10	Νίκαια:
306,	1	ξύει·
311,	6	Θουκυδίδης
315,	17	-αξάν-
* 328,	26	τρόπιδος (Acc. om. G.)
331,	12	-ονίων
* 335,	27	Ὀνειρ-
336,	4	ὠφέλειαν
337,	7	παροιμία
* 338,	20	φ. τοῦτο Δ.
344,	19	ὀργεών·
345,	7	γεννητῶν
347,	14	αἱμασιὰ,
351,	1	τοῦτόν
356,	15	ὀψωνεῖ
359,	11	μηδένος
* 365,	21	σωλήν·
378,	1	φαντασιῶν
* 383,	6	ἀναισθήτων·
385,	17	ἱστάντας

pag.	lin.	
386,	3	-εχούσας
387,	7	-ακῶς·
387,	15	ἥρῶος (Vide Addenda ad Collationem.)
387,	16	αὐταῖς· οἳ
389,	11	μάτων,
• Ibid.		παράσημα·
• 390,	9	τίθεται,
393,	26	ἱεροί·
398,	13	ἑξῆς.
399,	23	Παροψίς :
405,	1	πεζὰς
410,	4	Dist. *Πενθερά*: τοῖ νυμφίοι ἡ Diverse peccant G. P.
418,	2	τοῖ ὑπὲρ
420,	19	Περιποίησιν :
431,	2	Πισύγγιον :
• 431,	3	Πίσυνος :
432,	26	ξϛ'
447,	3	ὑπὸ
448,	1	πάνυ
461,	7	εἴσοδος·
466,	20	σταμνίσκιον·
469,	7	θεοῖς
470,	23	*Πτυκτίον* :
• 473,	17	Πυθῶδε (Acc. om. G.)
480,	24	Πρυτάνεσι
484,	15	λέγουσι.
500,	17	τοῦτέστιν
500,	24	ὀλ. τῶ (Primo τὸ G.)
503,	19	ὅτ'
506,	19	*Πῶς οὖν σὺ*

pag.	lin.	
510,	22	καρτερός.
516,	20	Μένανδρος.[6]
• 520,	12	Distingue, χωλεύειν· καὶ ἀσκωλίζειν, Vide 531, 15 539, 17
520,	22	διότι 595, 10 διὸ
522,	5	ἀλλὰ
• 523,	17	Dist. ὀξύ·
• 525,	20	βακτηρία
• 531,	6	πέτραι,
531,	21	Σπονδοφόροι :
533,	22 et 23	δ' (Ita Gal. μὴ δὲ φ' et δὲν σ.)
534,	3	Σταθερὰ
534,	12	σιαγόνας·
546,	7	Pone[3] post Κεκ.
549,	20	ἑκάστην
550,	9 et 18	τῆς et συναρμόττει·
555,	1	πολέμωι,
• 559,	11	ζινίχιον· οἷον τὸ
• 560,	21 et 25	αὐτοῖς
561,	9	ῥίας.
• 561,	13	αὐτῶν
• 569,	7	Αἰγυπῆται·
573,	11	δ'
576,	6	-ωσεν·[2]
579,	26	ἐχρῶντο
586,	10	Χελῶνα
• 586,	16	τοῖ Ἡρ.
588,	11	ἀπορρήτω
592,	6	ἤτοι τῶν
602,	21	κατὰ
614,	19	τὰ

pag.	lin.	
629,	2	ἢ
645,	15	μάγγανον
652,	11	-ῆϊα
657,	10	'Εναγ.
658,	7	παλαιά·

IN COLLATIONE.

pag.	lin.		
1,	7	n. 2	Nunc mihi satis liquet esse ΛΥΚΟCΤΟΜΓΟΥ, (C et T inter se nexis) quomodo exhibet Galeus in specimine ad Marquardum Gudium misso, Etymol. Gudian. &c. Lips. 1818. p. 592.
1,	12		ποιητικὸν] Ita clare G. quomodo legendum viderat Ruhnkenius, Præf. ad Hesych. p. x.
3,	11		ὀ.τικώτερον (i. e. ἀττ. ut Pors.)
7,	1	n. 1	*Adde*, et sine punctis quæ articulum claudant.
10,		n. 1	'Επώνυμοι
11,	15		Ἐρανεμπόλοι
14,	7		'Ερίπναι] Acc. om.
14,	11	n. 2	*Adde*, sed ter ex emend. Per lenem p. 16, 17. Per asp. p. 347, ter
14,	16	n. 3	ἔρειν (ρ statim supr.)
16,	2		Ἕρμιοι] Acc. om.

pag.	lin.	
16,	1 n. 1	plerumque tacebo.] *Sed plerumque, ni fallor, memoravi. Ergo lege,* non anxie persequar.
17,	6 n. 1	*ἐρρήσεται:*
17,	7	Τυροῖ] Acc. om.
20,	11	ἶσον hic et alibi
21,	17	Desunt puncta in fine
22,	1	*τί ἐστι π.*
23,	17	*γειτνιᾷι* potius
27,	11	Εὐάνθης] Acc. vel om. vel supra α evanidus
29,	3	Εἶδον
		ἀβρύνεσθαι 502, 17. sic 557, 6 *αἱμασιὰ* 607, 26. *αἱμ.* p. 347. bis. *ἁμάξῃ* 538, 12. ut p. 586. 565 bis. non 405, 24 *εἵργεσθαι* 59, 15 *ἑλισσόμενα* 124, 3 *ἕλκος* 161, 9. sic et 543, 2 *ἑξῆς* 523, 14 *ἕπονται* 141, 5 *ἑστίαν* 145, 4. sic 121, 13 *ἑψόμενα* 442, 9. et lenis, 471, 22 et 24. 472, 1, 2. 475 bis *ἡλίσκετο* 436, 17. 450, 22 *ἡλιωμένος* 67, 8 *ἡνιῶντο* 533, 5 *ἠρέμα* 271, 12. 694, 26 *ἠχοῦσιν* 153, 20. sic 172, 9. 581, 1 *ἱμὰς* 54, 20. 55, 5 *ἱστοῦ* 134, 11. *ἱστὸς* 418, 17 *ὅρκος* (sic) 545, 10 *ὀστρακισμὸς* 155, 24 Sic habet *ἐάλω, ἕκαστος, ἑκάτερος, ἑλεῖν, ἑλέσθαι, ἕνα, ἕξ, ἑπτὰ, ἑαυτοῦ, ὧδε, οἴεσθαι, οἰκεῖν, ἃ,* 601, 22. *ἦθος, ἑορτάζειν, Ἕλληνες, ἑταῖρος, ἁπλοῦς, ἁγνὸς, ἀλώπηξ, ἡσθῆναι, ἵππος*
29,	14	Εὐεπής] Acc. om.
31,	3 et 20	Εὔηνος et Εὔθινοι] Acc. om.
32,	15 et 21	*εὔθυνοι* et Εὐθύνα] Acc. om.
33,	14	*ἀπαρεγκλήτως* primo ut puto, certe *ῄ*.
36,	12	Δόλοψιν] λ ex em. statim facta
38,	18 — 21	Εὐ
43,	15	*ἀγξίν* (α et γ nexis)

pag. lin.

47, 10 In ἐψη(τὰ αἰ)σχύλος, inclusa ex em. ej. m. quæ et ἐ mut. in ἐ

53, 13 n. 1 Γρ (*sine puncto*) *et sic p.* 120

54, 6 *Ζήτρειον*

60, 10 Ἠγ.

61, 6 n. 3, 4 *ἥραι κρέα θυόντων· ην λεγεται ἱδρύσθαι· ηιδειαν οἱ*

61, 12 *ηΐδειν*] Pro accentu est ille quasi hamus, quo designari solet syllaba *ην*, sed nescio an sit ab alia manu

62, 4 n. 4 *Adde*, Est circumflexus; sed ῆ, opinor, in archetypo erat

63, 1 *γάλατι*] Ita G. Hesychius; Κάνδυλος: *διὰ ἐλαίου καὶ γάλακτος καὶ τυροῦ καὶ μέλιτος πέμμα ἐδώδιμον*. Ad διὰ ἐλαίου Porsonus, "διαλαγαῶν MS. L. διὰ λαγώων." Postea addidit, "Sed rectius Schowius delendum putat. Scriptum erat διαΓαλα (τ superscr.), pro quo corrector apposuit διὰ γάλακτος. Deinde alterum in λαΓα corruptum. Lege vero *γάλατος*, ut habet MS. Dorvill. Etym. M. p. 488, 53."

67, 15 Αἴγυπτον] *γυ* evanida

67, 18 *Pro n.* 4 *lege, ἐνηλίσια*

68, 13 ἐξ.π. tum in ἄλλας, *s* evanidum

69, 25 *ἡμισέας* (sic) An recentioris est Græcismi pro *ἡμισείας*?

70, 22 *συναλιφὴν*] Vide infra p. 128, 12. 375, 10. Dum hæc corrigo, video ita scribi et in codice Apollonii Lex. Hom. vv. Πόποι, Ὦπος. In Phrynicho p. 14, 17. *οι* Bekkerus; et sic in Apollonio v. Σφαραγεῦντο, si Villoisono fides.

pag. lin.	
70, 27	ἤρεσκεν] Prius ε evanuit
71, 4 n. 1	*Adde*, et spiritu
72, 18	Ἤπιος (sic)
75, 15	εἰσήρρησεν] σ alterum evanidum
75, 17	ἐκρεμμ. sed μ semel damn.
76, 18 n. 3	ἐκαθί..ντο (ita potius quam θέ)
77, 18	ἄλλος primo
78, 21	Debebat Porsonus, Θαλάμαι, vel potius Θαλαμαί. Vide Eustath. Il. M. p. 906, 49. Sic et 93, 21. Καθάριοι
79, 4	ἧ] Primo οι ut puto, sed statim em.
82, 7 n. 2	Citat in schedis Porsonus Clem. Alex. Protrept. p. 3.
82, 24 n. 5	*Lege*, Θ evanidum
86, 8 n. 2	συλλαβῆι
86, 22	*Pro n. 5. lege*, παιδεραστείαν (vel sine accentu)
90, 17	ὤρμην] ὤ primo, sed ὠ statim
93, 18 n. 6	*Lege*, litura, et accentus ab antep. in penult. statim translatus ; primo scil. -όμαντις. Tum
96, 12	Θυηχόοι] Ita codex per χ. ΘΥΕΧΟ i. e. θυηχοῦ Inscr. Attica apud alios et Wilkinsium, *Topography, &c. of Athens*, p. 210
98, 26	Θώη m. pr.
101, 24	Ἵδρις
104, 22	Imo in Ιζει sp. incertus, sed potius lenis
105, 11	ἃ] τὰ
107, 17	ἱμαλιὰ an ἰ. non liquet
109, 17	Ἵπορος] Ita potius quam Ἴ.
109, 27	*Pro n. 2. lege*, ἀφ' potius G. tum τῶ.......ῶν, evanidis fere mediis
112, 20—23	Ἶ ter, tum 24 Ἵ.
113, 5	In seqq. semper fere om. accentus in ἴσος. ἴσα habet, l. 22

pag. lin.

115, 3 ›Ϊσοσθένης (sic) Ista autem nota non est spiritus, sed novi articuli initium indicat, etsi modo adest, modo deest. Interdum in citatione ad lineæ initium ponitur, ut p. 4. lin. 8—11.

› τὰ ἃ———————————τάσ
σεται δὲ——————— πα
δ
› ρ' εὔριπι' ———— πράξασα
› μέλλω καὶ————

In apostrophi formam rotundatur, p. 278, 6

, καὶ ἐπιλόγοις· ———— μοχθη
, ρος ὅν τινα ———— τεθνηκέ
, ναι. ζῶ ———— κατάγελως :—

Ejus loco est *s* ad Simonidis locum p. 414. Sed nullibi in codice est altera nota, priori respondens in fine lineæ aut citationis. Vide Bast. Comment. Palæog. pp. 859, 860

115, 9	*ἐδίδετο* primo ; nunc *ε* scalpello factum *ο*
115, 23	Ϊστεα
115, 24 n. 2	Ϊστη·
115, 25	*Pro n.* 3. *lege,* Ϊστιατορία : δειπνητορία
116, 1 n. 1	*Lege,* Ϊστιατορία et ϊστιῶντο
116, 3, 4	Ϊ bis
116, 20	γλούτου m. pr.
116, 22	'Ισχιάζειν] *ι* alterum in litura
116, 25	τεῖχος] *ει* correctoris
117, 17	παρὰ] *ρ* ejusd. in litura, pro *τ* ut puto
118, 11	ϊερανίκης, sed pro *ἱερὰ ν.* solita negligentia
118, 14	κιναιδίον m. pr.
119, 20	κάβος] Acc. om.
123, 11 n. 3	Accentus correctoris

pag.	lin.	
125,	22	In ψευδομ. acc. om.
126,	11	πατάγεις primo. Ab alio, et illo recentiore, ut puto, factum παταγεῖς. Plato Euthydemo p. 293. D. HSt. 277, 26. Bas. εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ, Εὐθύδημε· τὸ γὰρ λεγόμενον, καλὰ δὴ πάντα λέγεις. Sic edd. et mss. quantum constat. Porsonus, " καλὰ δὴ πάντ' ἄγεις." [Ita scil. schol. Ruhnk. p. 97.] " Lege cum Abreschio, Hesychio, Photio, Suida, καλὰ δὴ παταγεῖς."
127,	9	δήμῆτρος. Ambo accentus recentiores puto
127,	13	τιμαῖος primo; τίμαιος corr.
127,	26	δεύτερα m. pr.
128,	5	ἱερεία] Ita Porsonus hic et 24, 17. 465, 3 521, 13. 648, 8. MS. modo ἱερεία, modo ἱέρεια. Vide ad Mœrin p. 191
129,	3	'Ελληνικὸν τὸ] ντ in litura. Primo κῶ
129,	7 n. 2	*Pro* accentum habeat *lege*, accentus habeant Κάμπιος et κάμπιοι
129,	9 n. 3	τρν,
130,	12	λινωι] Sic, circumflexo deleto supra ω.
131,	3	Ter acc. om.
131,	7	Καρβαντινη
131,	14	Καρδιαλγίαι] λ ex em. (forsan pro γ)
132,	19	ψευδηρακλεια
132,	1 n. 1	*Adde*, ω ex em. statim facta pro ο
133,	4	θρηνωδοί] ρ ex em.
133,	6	ἀσαφεῖ] α alterum ex em.
133,	22	Κάρτα] ρ ex em.
134,	9	ἔχον primo; certe ο
135,	7	ΚΑΤΑΓ primo. Γ in Π mut. nescio an m. pr.
135,	9	Καταγλωττίζειν] ι ex em.
136,	1 n. 1	Imo -ταις· primo

pag. lin.	
136, 8	Artic. primo cum superiore confusus: nunc punctis diremtus a correctore. Nota marginalis, ⁀̆ Vide infra ad p. 369, 11
136, 25	*Καταιγίσας*] *σ* insertum ex em. forsan ej. m.
137, 8	*Κατακᾶ*] Acc. correctoris
137, 16 n. 5	*Adde*, Sed *εἶ* corrector.
138, 26	*ἡ* primo omissum
140, 1	*συντρίψαι*] *αι* in litura
140, 3	*Κατάξεται*] -*τε* primo
140, 11	*περιπτεπτον*, sed *τ* priore loco nunc erasum
140, 17	*Καταπρέσβην*] Acc. om.
140, 18, 19	*Καταπροιξεται* m. pr. *οἱ* corr. tum in *ἐκφύγοι*, *κ* in litura
140, 20	*ἢ*] *ἡ* et alibi sæpe, ubi non notavi, ut 147, 7. (*ἡ* —*ἡ* 126, 7) 167, 1. 559, 9 et 25. Sic *ἦν* 144, 22. *ἠγοῦν* 167, 17. et alibi sæpe
141, 6	*γενικὴ*] *ι* in litura
142, 8	*τούτου*] Ita primo; nunc scalp. *τούτο* (sic)
142, 25	*τ* in *ὅτε*, *ά* in *ἀντ'*, ex ejusd. em.
143, 10 n. 1	Imo *ε* in *α* ab alio, sed antiquo, mutatum
146, 18	In *Κατειλλ.* semel λ damnavit m. recentiss. forsan Galei
147, 2	*κατεντυγχάνουσαν*] *ε* ex ejusd. em. Primo *Κατυγ* ut puto
147, 11	-*μένος* (*ι* statim)
148, 12	*καταχειροτονία*] -*αν* primo, ut puto, nunc erasa lit.
149, 7	*Κατηλις* primo; et *μη* in *μεσ*. ex em.
149, 10	*τύπτον*
149, 11	In marg. $\overset{\tau}{\overset{o}{\lambda}}$/ In *ὅλος*, *ο* alterum ex em.
149, 27 n. 1	*adde*, vel certe antiqua

pag. lin.	
150, 9	Σοφοκλῆς] Primo φω, sed φοκ. ex ejusd. em.
150, 11	ἐξείρξεως] ω ex em. pro ν, ut puto
151, 1	Καττυν in litura, sed ab eodem et eodem temp.
151, 3	Inc. f. 35. c. 4.
151, 12	Κανὸς (ν statim, ut puto; accentus a recentiore)
151, 27 n. 2	*Dele accentum*
152, 4	μετάλων primo
152, 9	ὄσπρια] Per asp. hic et 161, 17. et 303, 1 potius. Lenis, 156, 8 et 10. 255, 24. 256, 5 (ubi ὀσπρέου) 270, 5.
152, 19	ἀπο-] ά ex υ statim factum
153, 2	βραχέως primo
154, 1	δημήτραν ἐνελευσῖνῃ sic, sed δήμητραν proparox. fecit m. antiqua
154, 10	πλοῖον] ποι primo.
154, 16	Κέναν δρὸν (sic)
155, 18	Κέραον m. pr. In τέλειον, έ ex em. statim facta, forsan pro λ
156, 2	θύειν] υ ex em. statim facta
156, 18	παραπλησίαι] Ita m. pr. α et ι disjunctis; quod, cum plerumque, si non semper, in codice per nexum scribatur diphthongus propria, quam vocant, αι, valet ᾱι vel ᾳ. Corrector antiquus ι delevit, et τοῦ ἄλφα caudam in ι mutavit, ut scilicet diphthongum propriam reduceret, et e dativo nominativum pluralem faceret. Notandum, ubi hæsitantes scribæ vocem sine accentibus scribunt, ut δεισαια p. 215, 21 (ἀπαι p. 317, 5.) literas solutas plerumque ponere: nexas tamen reperi p. 399, 25. Vide infra ad 584, 21
Ibid.	καταςκευῆι m. pr.
156, 23	κιμμμέριοι sic

pag. lin.	
158, 22 n. 6	*Lege,* Κεστρεῖς: νῆσας (In K. accentus correctoris)
159, 9	*Pro n.* 6. *lege,* Inepte Galeus in margine, "Rectius Ἄνους ut Suidas et Phavorinus."
160, 1 n. 1	*Lege,* -σαν vel potius -σαι primo
160, 5	In καταπετ. ε statim, pro ρ ut puto
160, 6 n. 2	*Lege,* nunc ὡς τὸ ἤδηα ἤδειν corrector
160, 24	Κήθια] ή in litura
162, 15	τὸν ejusd. in lit. tum 16. ὅ in ὄρνεον ex ejusd. em. pro ν ut puto; et in ὁμοίως, ὁ in lit. et primo -οιος.
163, 1	*In nota* 1 *dele acc. in* κονθουροισι
163, 5	ὑποφαιὸν m. pr.
163, 10	νόθον] θ in lit.
164, 8	Κιγκιόπραγοι] ρ ex em. statim (forsan pro α). Accentus potius correctoris
164, 10, 11	κιδαφη bis sine acc. m. pr. priore loco ά corrector
164, 15	Κιθαίρων m. pr.
165, 16	*Notæ* 8 *adde,* Accent. potius correctoris
165, 19	σφη- fecit recentiss. manus, Galei, ut puto. Ita 160, 1. συντόμησον factum. Sed istiusmodi quisquilias consulto omisi
166, n. 4 et 5	Tres em. correctoris
167, 1	ἡ pro ῆ
167, 2	*In n.* 2. *lege,* Porson. B. Imo fuit κην primo
167, 8	τὰ, tum in alius versus initio •κίστας, sed τὰ in τὰσ mutavit corrector. Nempe τὰ σκίστασ fuerat
168, 22	Κλέπτος] Acc. om.
172, 9	τὴ• i. e. primo τὴν
172, 14	Κλώϊος] Puncta potius correctoris, sed accentus m. pr.
173, 14 n. 3	*Lege,* Κνίστα
173, 20 n. 7	*Lege,* Κνιδης
173, 23	*Pro n.* 9. *lege,* Κνιψ: ζωΰφιον τὸ τοῦ κνιπός

pag.	lin.	
		ἢ γ. Porsonus prorsus ut dedi. E Suida interpolat Galeus. Tantum dele τοῦ
175,	8	*Pro n.* 2. *lege,* $\overset{o}{\text{ἡλίθιοσφλύαροσ}}$ (sic) omnia m. pr. Primo scil. ἡλιθιοφ.
175,	10 et 13.	κοβαλεια bis sine acc.
175,	14	παιδία m. pr.
176,	2	ἴπνωι. In hujus vocis accentu ludunt scribæ. Vide p. 110, 111. 209, 10. Accent. om. p. 626, 10. sed ῶ corrector
177,	14	γεγονέναι] γε statim pro λε
177,	26	Κρησέρα] Acc. om.
178,	15	Κρητίδαι] Acc. om.
179,	6	*In n.* 3. *lege,* ἐπι τὰς φ.
179,	10	*In n.* 6. *dist.* κηρύττει.
179,	15	παγγενεῖ
179,	19	Κροαίνων] ν prius ex em. (correctoris potius)
180,	13 n. 3	*Lege,* ὕψη.
180,	21	Κρουπέζαι] αι ex emend. ut videtur; sed ejusdem, et statim facta
181,	21	Κτιλός m. pr. Κτῖλος corr.
181,	24	πρεσβυων primo; ab eodem, ut puto, em.
182,	9	κνάμων] ά ex ejusd. em.
182,	12	ἄρχοντας] ν ex em.
182,	16	Κύβεθρον] ε ex em. m. pr.
182,	21	-φόρητοι primo
183,	4	πέλεκυς] πέλυκ primo, i. e. πέλυξ, sed statim em.
183,	6	Κύβηλις] Acc. om.
184,	13	Κύθνιοι] ι prius nunc deletum
186,	14 n. 4	*Adde,* In κύμονα accentus correctoris potius
186,	15	Κύμινον] Acc. om.
186,	19 n. 7	*Lege,* $\overset{\tau\iota}{\text{πρω}}$ fere ms. ubi istud quasi ι, τὸ ταῦ contingens, non est accentus ut putaram, sed

pag. lin.	
	merus ductus, compendii index. Vox igitur legi potest *πρώτον* vel *πρῶτον*. Similiter 145, 10. et 166, 7. *θεόπομπ*ϛ et *κτησιφῶντ*ϛ fere codex; i. e. *π*ͦ/ et *τ*ͦ/ In *θουκ* p. 181, 10. et *κ* et *υ* caudam habent; ut videatur *θουκ*/ (υι)
187, 6	*συμπλακέντες*
187, 7	*Κύνειος* (sic)
188, 9	*ἀκροποσθί***ας*
190, 18	*ἑρμαῖον* m. pr. *ἕρμαιον* corr.
191, 22	*Pro n.* 3. *lege*, *ἐρρωμένος* primo
192, 3	*Κυρριβάζεσθαι*] *ά* ex ejusd. em. pro *ι*, ut puto
192, 5 n. 2	*Adde*, Quin statim damnavisse videtur, quicunque suprascripsit
192, 17	*Κύστιν*] *ι* ex em.
193, 1	*Κυταροι* (*τ* ejusdem) (τ suprascr.)
193,	*ἔοικεν δὲν* primo. Tum *ἀγγειωδων* sine acc. Debebat Porsonus *ἀγγειωδῶν*
193, 8	*πιτύος*] sic, sed accentus potius correctoris. Vide 543, 24. 646, 6
193, 13, 14, 18	*Κυφ*. sine acc. ter
194, 2	*ἀνήθημα*
194, 5	Dist. *φησίν· οὕτως ν.*
194, 8	*Κυψέλου*] *υ* prius ex em. forsan pro *ψ*.
194, 17	*καταδαπ*.] *δ* in litura
195, 2	*ἐγὼ*] Acc. deletus, sed nescio an casu. Mox l. 5. accentus potius correctoris
195, 14 n. 2	*Adde*, in *βή*
195, 23	*Λακωνικὸν*] *ὸ* ex em. pro *ω*
196, 3	*Κωλακρέται*] *ρέ* ex em.
196, 5	Artic. cum superiore confusus, sed punctis a

pag. lin.	
	corr. diremptus
196, 15	Κωλίας m. pr.
196, 19	Κωλύμη] Acc. om.
197, 25	περιάγωγῆς. Sic παρέσ. 318, 17. κατἄντικρυ 321, 12. ἐξάπ. 380, 5. Πῆν 417, 8. Πίππ. ibid. 23. εἰσὲ. 450, 19. ἀνὲλεῖν (sic) 473, 5. ἐπάνω (sic) 544, 18. ἐφάρμόσει 566, 20. πολυάναλωτον (sic) 574, 25. ὑπεράναr. et ὑπεράγ. 624, 7 et 16. Vide p. 124. 140. 141. 571. 578. 622. ὑπ' ἀλλ. 198, 22. κατὰ στήσομεν 391, 8. ἀπὸ τίμημα 589, 23. πρὸσφατον (sic) 627, 1. κατὰ πράξηται 649, 1.
199, 3 n. 1	quasi ϛ] Imo est ipsum Z unciale; quod characterum genus quum hic ibi ad numeros signandos adhibeat codex, (e. g. Ā p. 273, 18. ΦÑ p. 468, 7. quod facete φυλῶν lectum) crediderim valere ϛ. Nota autem pro πρὸς occurrit p. 337, 4. 350, 17. 423, 16.
199, 11 n. 5	*Adde*, sed ibi ex em. forsan
199, 16	Κωσος: ἀστράγαλως (sic)
201, 5	*Pro* n. 2. *lege*, In Λάγανα, γ corrector in litura. Prius fuisse Λάγγανα notat Porson. B. Deinde τὰ λ. suprasc. a correctore
202, 5	-ζομένην, sed statim factum -νων
204, 15 n. 3	κατάρατος.
206, 21	Λάμιος] Acc. om.
206, 24	Λαμπροΐμων: λαμπροφόρων m. pr.
207, 16	λαοξοὸς, et l. 18. acc. omittit m. pr.
207, 23 n. 5	*Lege*, Porsonus, forsan consulto, ut variare accentum notaret; vide Apollonii Lex. Hom. in Νεῦν p. 474. Sed quum gravis pro circumflexo passim in codice occurrat, edidisse velim νεῦν.

pag.	lin.	
		ἡ
253,	13	ἣ μ. (ἡ statim)
255,	10	Μελεδωνοί] Acc. om.
256,	5	ὀστρέον
256,	25	Μελλήδρυον sine acc.
257,	26, 27	Μεμφειραν et Μεμφθη sine acc.
258,	3 n. 1	*Lege*, Potius videtur
258,	19	γε sine nota
258,	20	Μέντοι] ι calami lapsu ita deformatum, ut pro μ vel etiam pro C, nisi caute inspexeris, accipere possis
260,	4	In Μεσομ. et μεσοπ. acc. om.
260,	16	Μετάβολοι] Acc. om.
261,	3	Μετακέρας] Acc. recentioris
261,	13	*Pro* n. 5. *lege*, δὲ ξαντισσης τέρπαρδρον, et nota / in marg.
264,	15 n. 2	*Lege*, ὠργιασμένως
265,	24	Μήκων] Acc. om.
266,	1	Μηλοβοτέα] Acc. om.
266,	22	Μήν] Acc. om.
267,	1	Μήνιγξ] Acc. om.
269,	11	Μία λόγχμη, sed mox sine γ
273,	20	Μοισᾶν] Acc. om.
274,	16	Μονοπείρας] Acc. om.
275,	17	Μορμουρίων (ι compend. ita fere scriptum, Ⴤ)
276,	10 n. 1	T scil. ita suprasc. ut ejus pes per N ducatur
276,	13	ἀπὸ μουνυχείας primo, ut videtur
277,	9 n. 3	ὅπερ ἔνεστιν
278,	7	Retinenda erat codicis lectio καταγέλως, ut 144, 26. Vide p, 346, 5
279,	3	Μυαχαλκή: sed ι ab eodem post υ statim insertum
279,	20	ἀετρίδες] Ita m. pr. sed forsan ex em. pro ἀστρίδες.
281,	22	μεμυκότος

pag.	lin.	
282,	2	λείψωμοι] Acc. om.
285,	2	πεντηκοστέας] κον primo ut videtur, sed στ m. pr.
286,	8	Ναρᾶς] Acc. om.
287,	15	*Pro n.* 1. *lege,* λαμβάννειν
288,	24	θουκιδίδης
290,	16 et 18	Νεαλῆς—Νεαλης
291,	15	τρισνεάτον (sic)
293,	1	ἑανοῦ potius
296,	22 n. 8	*Lege,* Νεολέα: νέων idem interpolator, pro Νεολία (et forsan νεῶν) manûs primæ
297,	20	Lege ἀντάρτης· τύραννος· Vide Cangium, v. ἀντάρτης, unde discimus hunc articulum Cyrillo deberi
297,	22	ἐνυφές
299.	16 n. 1	*Lege,* ματόν: κ. tum οὐ μα τὸν
299,	25	Νίβα] Acc. om.
301,	20	στοιχὸν] Vide p. 315, 4. 348, 3. 351, 11. et 20. ubi ῖ in ί statim mut. 422, 20. 423 sæpe. 540. 604
302,	19	νοῦμμον] νούμμον paroxyt. forsan recte
302,	21	ἔγραφον
303,	2	νορνῇ
304,	4	ἱερόν] ό m. pr. in lit.
304,	12	θεὰ ἐπὶ (ἡ statim)
304,	16	Κρατερὸς] Acc. om.
305,	5	Νυμφόβας] Acc. om.
305,	12 n. 3	*Lege,* νῦν δη μεν ὅροισ βασ ἐπι θύρας ποθεν
306,	22	Nunc video, ἀραῶς esse, i. e. ώ in ὼ mut. Mox 25 νυταλαιν sine acc.
310,	2	ἧτρον
310,	17—20	Ξυλουχος, βαραθρον, Ξυλοχον, sine acc.
311,	6	Ξῦν (sic)
312,	23	Ξυνῶνα] Acc. om.

pag.	lin.	
314,	7	ἔξεστι. Vide supra p. 688. Talia animadvertenda sunt, ut constet, liberum esse editori Sophoclis ἐκμήνους, Euripidis ἔκπλεθρον, prout res ferat, restituere
315,	7	Semel monendum, spiritus ab hoc scriba in mera puncta contrahi, vix ut distinguantur. Hic 'Οδαξ et ὀδοῦσιν. Mox 'Οδαξησμός potius; certe ὀδόντων. Infra 316, 5. 'Οδ.
315,	16	'Οδιός
316,	26 n. 3	*Adde*, sed sp. ab alio potius
317,	1 n. 1	*Adde*, vel 'Οΐδια potius
317,	4	In textu repone Συμπόσιον, quomodo citat Porson. ad Med. 734. et vide p. 61, 12. 433, 25. Porson. Opusc. p. 287. sive Suid. v. 'Ως
317,	7 n. 5	*Adde*, vel Οΐηται
318,	17	Οἰκίαν primo, ut videtur, certe ε ex em. sed ejusd. ut puto
319,	3	-φάνης] ουσ statim mut. in ησ
319,	20	In Οἶκον. acc. om.
320,	24—27	Οἰ. an Οἱ. ter incertum: sed 25 Οἰνέως
321,	19	Οἰνοπάζων (sic)
322,	25	Οἶος potius
323,	1	χωρ̀σ (sic)
323,	3	Οΐος (sic), et p. 313, 15
324,	1 n. 1	*Lege*, Sic, vel Οἰστός potius; supra 'Οϊστεῦσαι clare; mox Οἰστροπλῆγα
324,	23	γεγραμμένοις
325,	16	Dist. G. 'Οκλαδίας: δίφρος ὀν—quod mutandum non erat
326,	1 n. 1	*Lege*, 194. B. HSt. 184, 16. Bas.
326,	4	βέλτιον] inter λ et τ nescio quid statim deletum
326,	10	ἀττελέσβους
327,	10 n. 3	*Pro* Tum *lege* Sed

pag.	lin.	
327,	10 n. 3	*Lege* scribam quatuor literas damnaturum ´ .... (κρανιον) puncta ....
327,	19	Ὄλιγγοι] Ὅ an Ὅ n. l.
329,	19, 20, 21, 26	Ὀλόλους plane per asp. In reliquis, sp. incertus
329,	26	τρέχωνι (sic)
330,	10	Ὀλοφυρμός
331,	2	Ὀμαμαιτα] an Ὁ, n. l.
331,	6	Ὀβρήσαντος (μ statim)
331,	8, 9	Ομ. bis sine sp.
331,	25	Ὀμηρίταις] αι statim ex em. sed pro quo, n. l.
332,	13	Ὀμνῦναι, sed ὀμνύειν potius quam ὁ.
333,	16	Ὀμ. et 17 potius
335,	1	*Pro n.* 1. *lege*, τὸν ι. (νεὼν statim)
335,	6	*Pro n.* 2. *lege*, ὄπνια (μ statim)
336,	3	Ὀνήσασθαι] ή statim pro εί
336		*Notæ 6 et 5 transponendæ.*
337,	11	In artic. fine desunt puncta
338,	20	Nescio an operæ pretium sit monere, δημοσθ/ habere G. i. e. -νη vel -νην
341,	19	*Pro n.* 2. *lege*, Pro ἀποτιλῶσαν, ἀ tantum, sine punctis quæ articulum claudant. Versus fere vacuus, et nota / in marg.
342,	22 n. 1	*Lege*, Parva lacuna, et nota / in marg.
344,	12	*Pro n.* 1. *lege*, Ante σόλωνος, ὀρ statim deleta
344,	20	*Pro n.* 4. *lege*, δεσπότ , i. e. δεσπότης.
344,	22	ὁμογαλάκτας (sic)
347,	5	ἐπὶ τ i. e. τὸν ; sed statim τῶν (compend.)
349,	11	βασιλέων

pag.	lin.	
351,	1 n. 1	*Adde*, pro -ρει ut videtur
351,	19	ὤκειτ'] Sic. Lege ᾤκεῖτ'
352,	4	'Οσήμεραι
353,	8	'Οσταφ.—Ζεύς] In marg. nota / quæ pertinere videtur ad lin. 6. κάρ' ὦ χάρων
355,	12	κριθῶν] θ statim pro τ
358,	11	*Pro n.* 2. *lege*, Οὐδ' ὑφ' ἓν ὧν et οὐδὲν ὧν primo, sed ab eodem factum Οὐδ' ὑφ' ἑνων et οὐδένων (ὧν οὐ)
358,	18	*pro n.* 3. *lege*, πονεῖται: μάτην (ista statim supr.)
359,	25	ἐπὶ] Acc. om.
360,	5	*Pro n.* 1. *lege*, Desunt puncta in artic. fine. Semiversus vacuus. Nota / in marg.
360,	14	Οὐ μὴ δ'
362,	10	δέον] δε sic, quomodo pro δὲ aliquoties; sic et μεν sæpe, ut p. 383, 22. De δὲ et δέ (δέον) vide Valck. ad Phœn. 1628. Ejus erroris exempla infinita. Phot. p. 329, 18. κατὰ θὲ (sic) ed. Herman. MS. scil. κατάθε i. e. κατάθεον. p. 470, 1. πτερ ms. πτέραον ed. Herm. Vide 450, 10. 499, 21. et infra ad 545, 19
363,	6, 13, 15	ἱπποκλεί (δ) ter
364,	1	ἐκπηρμένους, sed ας statim
365,	14	ἀντ tantum
366,	15 n. 3	*Adde*, Vide p. 365, 1.
369,	11	In margine istorum νῦν—εὔπολις, signum ⁀ m. pr. quo subinde indicatur novum articulum in medio versu ordiri. Vult igitur novum paragraphum fieri ab ὅτι δέ. Vide p. 591, 24. Addenda ad 136, 8
370,	11	τὸ (ν statim)

pag. lin.	
370, 22	Παιωνεῖον] Forsan in ω, certe in ει, circumflexus deletur; nunc ab eodem ώ, ni fallor
371, 8	Nota / in marg. Sed in Galeani archetypo ad l. 7. pertinuisse suspicor
372, 24 n. 1	*Lege*, παλαιά· Πλάτων] Ita ms. παλϛπά (ά· λ τ supra) ex ejusdem, ut videtur, emendatione. E prima scriptura restat, παλι•α• i. e. πάλινάν (τ supra) ut puto. Etiam
Ibid.	*Adde*, Ceterum facile conjecerunt, delendum esse αὐτηῖ. Sed quum πρὸς αὐτῇ habeat Timæus, unde sumsit Photius, legendum videtur, proxime ad Toupii mentem, ἔκλιτα· προσάντη· τὸ ἐναντίον τῇ αἱρέσει πάθος ἐμποιοῦντα. Hoc monendum putavi, quia ipsam Toupii lectionem, τὸ πρόσαντες τῇ αἱρέσει, sine ἐναντίον, probavit Porsonus teste Kiddio in Pors. Opusc. p. 376.
373, 2	ἐκφυλο- (λ supra) (λ statim)
373, 22	-ωδια et ωδος ut puto initio, sed ο statim bis.
377, 11	*Pro* n. 1. *lege*, -ομεῖον m. pr. Nunc όμ et supra nexum ει puncta ·· indicantia accipiendum esse pro ι. Vide Porson. ad Odyss. I. 199. et hanc collationem p. 534. et addend. 604. 606. 634.
377, 24	Dist. G. Πανός: σκῦλος at mox Πανός: σκοπός
378, 1	*Pro* n. 1. *lege*, σκοπὸς G. et P. Nempe ό in ὸ statim mutatum est. Voluit ergo σκοπὸς μ. Mox ὁ πᾶν
379, 21	Πανώλης] λ ex emend. ejusd. forsan pro N
379, 27	Πάτοι
381, 10	τρόπον τινὰ ex em. sed ejusd. ut videtur

pag.	lin.	
381,	14	In *τινές, τι* ex ejusd. em.
385,	20	*παράχορδον*] Accent. om. (*παρα* per compend.)
386,	21	*Παραλόγος* hic, sed *ρά* in vicinis
387,	12	*α* *χρῆσθαι* (*α* statim)
387,	15 n. 1	*Lege, ἥρωος*] Sic, a m. pr. ut videtur. Etiam alibi, ni fallor, in accentu variat ms. Notavi 177, 8. ubi *ηρῶες* (sic). Vide 182, 8. 276, 24
387,	16	*ρα* *πάλοι—οἶ καὶ* primo; sed statim *πάλοι* et *οἶ καὶ*
390,	4	*δραχμὴ*] *χ* ex ejusd. em.
390,	6	*Ἐκεῖσε*] Acc. om. Porsonus, si tanti est monere; et junctim scribit, non *ἐκεῖ σε* ut Bentleius in Menand. §. 99. deceptus a Clerico Latinam versionem Suidæ clam secuto. Jungatne an dividat G. non liquet.
390,	11	*ψευδεγγραφεῖς*
390,	12 n. 2	*Lege*, spatium, et nota / in marg.
393,	22	*μὲν* primo om. sed statim supr.
396,	22	*η* *Pro n.* 1. *lege, ὑπερέλασεν* (*η* statim)
398,	11 n. 5	*Adde*, (*ἔστιν* per compend. Vide Porson. ad Arist. Ran. 1088)
399,	25 n. 4	*Adde*, et ante *ποιαι* quinque fere litt. spatium.
400,	2	n. * *Dele dist. post δε*
400,	13 n. 2	*Præfige, Παρύφωσ*] Sic sine punctis.
400,	19	*ὑπεροψίαι*] *ὑψ* primo, sed statim *ὑπ*
401,	3 n. 1	*Lege*, λ. *οὐδ'*
401,	23 n. 6	*Lege, ἀναπεπταμένα*
403,	11	*Πάχεις*
404,	4	*ss* *συν*, quod compendii genus non alibi in codice occurrit.

pag. lin.	
405, 5	δέρμ (a above), quod valere posset δέρματα, (Bast. Comm. Pal. p. 799) sed nunquam ita, quod sciam, Galeanus. Scribit μα, μ,τα, μα, &c. ὑποδη p. 404, 3. Præterea δέρμα servat Suidas. Alioqui proclivis lapsus, ut mox p. 406, 26. Infra p. 513, 12. lege ὀρύγμασιν e Suida et Hesychio. Habuerit codex archetypus, ὀρύγμ (a above)
406, 14	ἱππάρχων
407, 2	θράξ] Ita ms. non θραξί
407, 23	ἀντι sine acc. ut passim in præpositionibus quas pro libitu conjungunt vel disjungunt librarii; e. g. 409, 6 ἐφάρματος
408, 6	*Pro n. 2. lege*, Πελι οι sic, literæ spatio post λι relicto, et οι in rasura, ut videtur, sed ejusdem.
409, 10 n. 2	*Dele accentum*
410, 12	Ἰφιγενείαι] ί ex ejusd. em. forsan pro έ
410, 25	*Pro n. 5. lege* τρίματα. Inter illa præcedentis columnæ, λοι—αἰγίνηι (p. 409, 19) et hæc, ἔχον—ἀριστοφάνης, est nota / posterioribus quidem apposita, sed, ut suspicor, scribæ errore, quum in prioribus corruptum Αἰγίνηι notare vellet, Lege Ἄρνηι e Suida et Archemacho Athenæi VI. p. 264. B. Hæc scripseram: nunc, ut in re incerta, non negarim illud signum ad τρίματα pertinere. Vide addenda ad pp. 245, 8. 353, 8. Priore loco signum refer ad ὑπερέχεις l. 11.
411, 15	-φήν· δημοσθ/ (έ above) καὶ ὑπερίδ (ς above)
412, 18 n. 2	*Dele* forsan G.
413, 10	Περγασέα] π ex ejusd. em.
413, 18	Πέρί (sic)

pag. lin.	
414, 7 n. 2	*τόσαδε*
414, 17 n. 4	*Lege*, Tum *τόνωι*, quamvis *τ* male formatum, ut passim in hac parte codicis, vix a Γ differat. Lege igitur *ὡς* pro *ὅς*, et verte, *eodem accentu atque πενήρης*. Quid autem sub isto *πενήρης* lateat, doceri velim. An *πεντήρης*?
415, 13 n. 1	*Lege*, i. e. *γυναι* (κ/ supra) quod pro re nata legi potest *γυναικὸς*, *γυναικῶν*, *γυναικεῖα*, &c. Postremum prætulerim. Vide 56, 21. 65, 17. 69, 5. 189, 1. 205, 4. 222, 8. 312, 10 et 16. 313, 3. 327, 8. 412, 13. 537, 21. 655, 10. quibus in locis perscribitur vox
415, 26	*πτδὲ τῶι* (sic) Nempe *π τ* scripturus erat (a, a ὅι supra)
418, 4	*In n.* • *lege*, *Πκάτω τρ.* (ε supra) i. e. *Περὶ κάτω* (vel *Περι κάτω*, quomodo in tmesi solet Codex Homeri Venetus, Villoison. Proleg. p. II.) quod
418, 9	*Περικονῆσαι*] *μ* ex ejusdem em. pro *ρ*. Imo nunc video, quod pro summa *τοῦ ῥῶ* parte erasa acceperam, merum esse defectum membranæ scalpendo perforatæ, quum deleretur macula in proxima pagina. Non tamen prorsus liquet utrum initio *ν* an *ρ*
420, 15	*ἔστι μοι* ex ejusd. em.
421, 6	*συμφορᾶς*, solenni accentuum permutatione; quod moneo ne quis emendet, *Περιπτώσει*: *συμφορᾶι*.
421, 14	*δυσχερές*] Vox ex ejusd. em.
422, 8	*γρ/* (ά supra)
423, 17 n. 3	*Adde*, i. e. *περίστοιχον*, ut mox *Πστωιον*: *πστυλον*, (ε, ε supra) et alia in vicinis

pag.	lin.	
425,	27	Πέσκεων
426,	21	$\overset{έ}{λ/}$ quod valet λέγει, λέγουσι, λέγεται, λέξις, &c. Hinc error p. 503, 9. Articulus e Timæo sumtus, ubi teste Ruhnkenio, i. e. Capperonierio, ms. habet λέγειν. Supra p. 368, 23. $\overset{έ}{λ/}$ sed plene λέγεται 25. et 527, 11. Hic malim λέγει cum Ruhnkenio, ut p. 223, 13. ubi plene ms.
428,	6	$\overset{ά}{λαμβ/}$
431,	13	Vide Ruhnken. not. in schol. Plat. init. ubi Porsonus, "Pro Πιτθὶς et Πιτθεὺς lege Πιτθεῖς." Hic igitur legebat οἱ Πιτθεῖς
431,	15	Nescio an nota / in marg.
431,	26 n. 1	*Lege*, forsan mero errore, *ουκ* pro *ουκ*
433,	17	Ita dist. G. P.
435,	9	Πλυντηρία
436,	2	Ποδέων
436,	7	$\overset{σ}{βυσον}$
439,	3	Πολιούχοις] ιοὶ ex em.
440,	n. 3 l. 3	*τῶν ὀπισθίων ποδῶν et in fine, ὀλυμπία—γὰρ εἰς σπήλαιον*
442,	6	$\overset{ο}{λ/}$ quod valet et λόγοις. Infra 506, 14. λόγ
442,	14	κτησιφῶντα
443,	16	σφόδραι, α et ι disjunctis, i. e. ᾳ.
445,	17	ποτὲ sed bis πότε 14, 16.
445,	19 n. 4	lege προστιθεν sine acc. et pro
446,	1	Ita dist. G. et P. Forsan cum Schleusnero fere e Bacch. 663. legendum, Ποτνιάδας Βάκχας: Εὐριπίδης· . . . ut exciderit explicatio, ex Hesychio petenda. Non obstat vocum positio; vide p. 368, 4. (Eurip. Androm. 1012. quem locum

pag. lin.

in Hesychio v. Εὐπειχήπαγος detexit Porsonus.) Ἠχὼ πετραία et Ῥέας πόντος referenda suspicor ad Æschyl. Pers. 390. Prom. 836.

447, 8 n. 2 *Lege*, Supra ί in πραέως, nota

448, 11 Πριμιγγιλίων sine acc. (ων compend.)

448, 25 διαφ/ (ί suprasc.)

450, 13 et 454, 2 οὕτω (ita ·) Illo modo scripsisset οὕτως, ·. Sed passim οὐ tantum ponit, interdum ου (τ suprasc.)

450, 19 n. 4 ἔπ.εἶτα

451, 15 n. 2 *Dele* τῶν an τῶ *&c. et lege*, In τῶν ante φίλων accentus ita notæ ⌒ adhæsit, ut videatur τ̄ i.e. τῶ

454, 3 οἱ] ι ex em. insertum

457, 6 Προπεπτωκότες primo; scalpello emendatum

459, 2 Προσέκοψεν] κ ex ejusd. em.

460, 5 καὶ ex ejusdem em.

462, 13 περὶ τοῦ ex ejusd. em. suprasc,

462, 16 οἱ δ'

463, 15 Προσφερεῖς] εῖ ex ejusd. em. pro quo, n. l.

467, 4 ὀλίγον statim pro -ων

468, 19 n. 3 *Lege*, ἥλιον hic et p. 513, 10. G. et P. per signum, de quo vide Porsonum apud Kidd. p. 288. Gaisfordium ad Hesiod. Theog. 709. Burgesium ad Eumen. 2. Supra p. 132, 20. pro ἡλίου (ἰλίου Suid.) lege Ἀπόλλωνος. Nescio an operæ pretium sit monere ἥλιος et σελήνη per signa exprimi in Lexico Cant. supra p. 668. Ἑρμῆς in Cantab. Nn. 3. 15. (1) in marg. Aristoph. Plut. 1131. In Harpocr. v. Θεμιστεύειν, ἡλίου tot literis servant mss. Cant. Gal.

468, 20 n. 4 βαθέ,

pag.	lin.	
470,	23	Πυκτίου] Ita G. Sed Πτυκτίου ex Hesychio et literarum serie Porsonus, quod reponendum monui
470,	19 n. 1	*Adde*, i. e. ἐκφυσλ scripturus, statim se corripuit, ἐκφύσεις
471,	7	πε ἀποπτωκότα (πε statim)
472,	4 et 12	Πυγαργος et Πυγων sine acc.
473,	12, 17, 24	Πύθου—Πυθῶδε—Πυθῶνος] Ita Pors. Acc. om. G. ter
473,	19	ἔνθεν bis scriptum, semel punctis damnatum
474,	10 n. 3	*adde*, E Suida emendavit Porsonus. Sed recte Beckius ad Aristoph. Nub. 626. ἐκ τῶν πόλεων. ἀπὸ τῶν πόλεων Bekkeri Lex. Rhet. p. 292. Etymol. p. 695, 45.
476,	4 n. 1	*Adde*, (ας compend.)
479,	4	*Pro* n. 2 *lege*, ἀλκαῖος ἐνιθρω τ et similes apices in marg. ubi scil. additurus erat variam lectionem
480,	3	ἄναιμος
482,	20 n. 6	ἀρτάρχης·
486,	16	δι᾽ τόνδ᾽ (sic) An initio οἷόν τ᾽ volebat?
486,	19 n. 4	*lege*, εἴρη ε fere, i. e. εἴρηκεν ut Hesychius et Suidas; quod consulto mutavisse non videtur Porsonus
487,	8	Ῥητορηκὴ primo, sed ικὴ ut videtur statim factum. Tum 9 τὰς δικαστῶν, ut et 492, 9. πολιστῶν
488,	11	ἴδιαν sine acc. αν per compendium. Tum ἡγούμενος, et supra l. 3. ἡγεμὼν, infra 509, 12 ἡγεμόνες
491,	4	ἀπειλητικόν.] Ita plene ms. Nempe in archetypo compendium de quo modo dixi male interpretatus est scriba.

pag.	lin.	
538,	19	In ὧσ, σ ex em.
538,	23	σφιγξὶν primo ; a correctore potius mutatum
540,	22	Ita G. sed primo στεναγμὸς, et nescio an CTO-NAXAI
542,	12 n. 3	*Adde*, sed accentus correctoris potius
542,	24, 5 n. 5	λιτον sine acc. tum pro παῖδα, πέλα, ubi accentus correctoris potius
543,	6	In βύρσα, β ex em.
544,	18 n. 8	*Lege*, in δωροδοκῶν mut. corr.
545,	3	Primo εἰστοροφὰς, sed nexum στ, cauda erasa, fecit σ, deinde ο in nexum στ mutavit, ut nunc sit εἰσστροφὰς
545,	19	Στωϊδι\ et στοιδι\ i. e. — ιον, sine accentibus ; non δὶ, ut legerunt exscriptores, quomodo Ῥακὶς pro Ῥάκι\ ς
546,	1 n. 1	*Lege*, Σοι in Συ
546,	22	In δὲ, δ ex em.
547,	8	φυκοῦς primo
547,	17	hρο codex planissime; unde, quum h i. e. η pro κ cepissent, geographiam auxerunt, οἱ δὲ Πάρνοντες Κρόνῳ. An Thracas (Arist. Ach. 150) somniabant? Contrario errore Λιβύηι in λίμνῃ mutarunt p. 652, 20. Ceterum lege παριόντες. Vide Ἕρμαιον
548,	24 n. 2	*Lege*, Primo τὸν, nunc eraso ν, τοῦ factum, a corr. ut videtur
549,	4	συναλλάγ. primo.
549,	10	Συμβούλους sine acc.
550,	9	συμμωρίται
551,	1	Συμφέρεται
551,	4	Συμψισθεὶς] ψ in litura
551,	7 n. *.	*adde*, ν correctoris videtur

pag.	lin.	
551,	14	Συναυλισθείσης
551,	22	ἠθισμένον
552,	27	Συνέφηβος] φ ex em.
553,	3 n. *.	ἑξῆσδεκα sic, totidem literis.
555,	9, 10	συστροφή: σύγκλητος ita, punctis istis statim additis ad articulos dirimendos; quod patet e sequenti versu, in marginem prominente
555,	12	ἐκκλησία αὕτη primo.
557,	13	-μένου. i. e. ουσ proculdubio fuit, ut 559, 1
557,	14, 20	Σύργαστρος et Σύρφα] Acc. om. Mox 17. βλεπῶν m. pr.
558,	11 et 13	δημο.τ. i. e. ο fact. ex ω, et ante διὰ δὲ, litera erasa
560,	15	Σφῆλαι] φ ex em. statim facta, pro τ
560,	21, 25	Monui reponendum αὐτοῖς. Præterea nota, Σφισιν in ms. accentu carere, idque consulto ut opinor factum. Notissima brachylogia dicit grammaticus, vocem, quam recentiores isti σφισιν pronunciabant, interdum esse pro σφίσιν, i. e. αὐτοῖς, interdum pro σφοῖσιν, i. e. τοῖς ἑαυτῶν. Eadem dicta puta p. 559, 25. ubi tamen acc. servat ms. 134, 24. κατὰ et κᾶτα, 322, 13 et 25. οἷος et οἶος, 612, 20, τῶ et τώ. Compara vv. Ημαρα et Ιων cum Suida, Κηρ et Τη cum Apollonio. Affine est Μελλήσας, diversum Ἤρυγεν, de quo Porson. ad Phœn. 463.
560,	24	Σφιγανόν] Acc. om.
561,	1 n. 1	*Lege*, ὑφ' ἕν, sic, υχα·αργο
561,	18	Σχαστηρία] χ in litura a m. pr.
561,	20	Σχεδιάζει] Inter α et ζ litera erasa, i. e. ι ut puto
562,	17 n. 3	διαμάσσονται
562,	19 n. 4	*Lege*, καὶ ἡ σχ. quod forsan defendi possit; vide Ind. Auctorum in Παροιμίαι

pag.	lin.	
563,	5	παιδιαν primo
563,	9	Primo εὐκαιρὶ sic, et præterea litera, forsan σ, pro qua nunc α, ex ejusd. ut puto emend.
563,	11	καὶ ἀντὶ οὐδαμῶς tantum. Corrige igitur notam
566,	5 n. 1	*Pro* postea *lege*, ex emendatione
566,	10, 11 n. 3	*Lege*, In κεῖτο, ο scalpello factum, ex αι scilicet. Deinde μέσοισι δύο χρυσοταλάντοι (i e. -άντοιν) primo, nunc ultima χρυσοϊτάλαντα facta, a m. pr. ut puto
566,	22	τοῦ ἥμισυ] το ἡ. primo
567,	20	Ante ἀκρ. alterum ν, sed lineolis damnatum
568,	20	*Pro* n. 2 et 3. *lege*, TANYHHKEC vel potius TANYNHKEC, sed istud sive H sive N ita lineis trajectis damnatum, ut M videatur. Deinde, τὴν ακην (sic). Quare ex Apollonio lege Τανύηκες et ἀκήν.
568,	25	Ταξιάρχος] ξ in litura
569,	12 n. 3	ἀχαιῶν
570,	11	ἔκτασις] τ e nexu στ scalpello factum
571,	9	ἀτρίδες
573,	16	Τεθῶται: τεθοίμηται.
575,	1 n. *	καρείαι, et inc.
575,	2	ἁλικαρνασσου, et 580, 2. Tum primo πολεμῶν τελμισος—τελμίσσου
575,	5	*Pro* n. 2. *lege*, κύλακα (σ forsan m. pr.)
575,	5 n. 3	*Lege*, τ in litura, pro π ut puto;
575,	16	*Pro* n. 7. *lege*, ὅ scalpello factum ex ἅ vel ὅ potius
576,	16	τιμωστι primo
577,	15	Τεράστεια

pag. lin.	
577, 17, 19	Τεραμνον, Τεραμων et ἀτεραμων sine acc.
577, 22 n. 4	*Lege,* Τερμέρεια
579, 6 n. 2	*Adde,* i. e. κακοῖς.
579, 8	Τερποτράμις] Acc. correctoris
580, 4	κιόνα
580, 13	ἠγοῦν (sic) bis scriptum, semel damn. a corr.
581, 8	ψῆφοι εἰσὶν] Nescio an primo ψῆφος, certe ει in litura
581, 22	αὐτοτελεῖς] εῖς in litura
581, 26	σύμβολον] μ in litura; tum γηγεν, et κρωβύλον ex em. correctoris, pro κροβυλον
582, 1 n. 1	*Lege,* ᾱ ut videtur initio, nunc scalpello factum ω fere
583, 11 n. 5	*Pro* γ *lege* π
584, 21 n. 3	*Lege,* Ita manus prima, ΤΗΘΕΑΙ: ὄστρεαι (sic; α et ι divisim scriptis, non per nexum: valent igitur ὄστρεᾳ; vide supra Addend. ad 156, 18) Acc. transtulit in Τῆ corrector.
584, 24 n. 6	Τηθίς: θεία πρσ καὶ ἡ μρσ ἡ ἀδελφή. Ista nota eadem prorsus, atque ea qua designatur ω. Supra v. Πατρώων, pro π προσ π lectum παρὰ πατρὸς περι. Ita alicubi in Scholiis Venetis aut Townleianis Homeri esse πατρός που pro προσώπου, narrabat olim Porsonus; qui et in Platone Rep. VIII. p. 566. E. HSt. πᾶσιν ἵλεώς τε καὶ πρᾶιος εἶναι προσποιεῖται legendum monet (e ms. et Bas. 2. p. 453, 44.) pro πατρῷιος.
585, 8	ἀλεκτρυῶνες primo
585, 19 n. 2	*Lege,* νεῖλεων (acc. correctoris) tum κυβερνίτης primo

pag. lin.	
585, 23 n. 4	*Legi possunt ὁ παῖς. Ergo corrige, δ' aut omissum aut evanidum.* Tum
587, 13	In ἠιτήσατο, ἠι in litura. Tum σαρδεῖς
589, 9	στρωτὰς] Ita, sed acc. correctoris. Vide Valck. Oratt. p. 272.
589, 21	πλήστην
591, 4	τῶν] τὸν primo
592, 2	πριαποδων primo
592, 7	*Pro n.* 1. *lege,* In ΤΙΓΤΆΒΑΡΙ, ΓΤ a manu prima, ut videtur, sed post lituram. Initio ΤΤ vel ΝΝ, sed illud credo
593, 5	τὸ πεπυρωμένων (sic)
593, n. 2	*Lege,* semel mut. in χω.
594, 24 n. 6	*Adde,* τοαία (ν supra) fecit corr.
596, 2	ὑσπλήξ m. pr.
597, 1	*Pro n.* 1. *lege,* Primo ἐν. Corrector ν eraso fecit ε (-ε- supra) (sic fere) ubi asteriscus linea trajectus numeralem designat
597, 4	*Pro n.* 3. *lege,* οὖν m. pr. deinde a corr. ω factum, ex αι potius quam ex εσ, et ν additum in litura
597, 5	διδυμοι primo; sed statim οσ
598, 13	Τράσια m. pr.
602, 7	Τριποδα (τ supra) λέβη: ἐν
602, 9	κύβοι hic ab initio, sed in seqq. ν ter ex em. at pro quo, n. l.
602, 12	γὰρ ex em.
602, 14 n. 4	*Lege,* ὁ κ. εἶτε
602, 18	*Pro n.* 7. *lege,* Τρὶς ἓξ βαλουσα (sic; primo Τρίσεξ) &c. ut nov. artic.
603, 1	τριτημόριον] Ante η litera erasa, forsan τ
603, 15	ἐπὶ, sed ἐπεὶ statim

pag.	lin.	
603,	17—19	ἡ τοῦ et ἡ γενν. tum m. pr. ποταμ̑ (i. e. ων)
604,	4	ἀπτίδι
604,	9	τριτοὺς sic
604,	16	αὐτὸν εἶναι
605,	25	*Pro n. 5. lege,* ἀντιφά· ubi lineola per imum φ ducta, et accentus sunt correctoris, et α post lituram pro ω. Atramenti color medicamine mutatus induxerat me ut crederem hic esse versatum recentem interpolatorem, qui scilicet ἀντιφάνης ab ἀντιφῶν expulsum reduxisset. Sed, sæpius inspecto loco, plane video initio fuisse ἀντιφω (ut p. 402, 26. habet ms.) et ἀντιφά esse correctoris antiqui
607,	1	οἱ ἱμάντες bis scr. semel damn. Deinde περιονται (ει superscr.) (δέ statim)
607,	18, 20	ι in Τρόφι, ο in Τροχάζειν, ex em. ejusd.
608,	1	Τροχίς m. pr. Τρόχις corr.
608,	2 n. 1	*Lege,* hic forsan corr.
608,	12	ψηθυρίζει. Deinde in λαλει et παρὸ, ει et ο ex em.
610,	25	θόρυβος] ό ex em. forsan pro έ
611,	13	ὕψει] ι primo, sed statim ει
611,	21	in Τυφ. ε statim factum ex η
611,	22, 3	λεβήριδος—λεβηριδος—λέβηρις—λεπηρις m. pr.
612,	17	Τύχην] Artic. cum superiore confusus, sed postea punctis diremtus
613,	1	Τῶν δυνατῶν τι: κελεύου γὰρ, sed κελευοὺ fecisse videtur corr.
613,	15	Τωρα m. pr.
614,	6	Nescio an primo Ὑάδαι, sed β certissime est m. primæ
614,	7	Ὑβδός] Acc. om.

pag.	lin.	
616,	3 n. 3.	*Lege*, υἴδια vel υἱδια fecit corr.
616,	4 n. 4	*Lege*, mox ὑήνων, ubi sp. correctoris, accentus manus primæ, ni fallor. Mox 17. Ὑηνῶν ex Ὑηνων fecit corrector.)
616,	6 n. 5	*Lege*, ὑήνοις
616,	11, 19	Ὑης] Acc. om. Mox ἐπιτελοῦμὲν (sic, ἐν compend.)
616,	16	ζ͂δες i. e. ζωδες m. pr.
617,	5	τοῦ λ. m. pr. τὸὐ corr.
617,	18	Ὑλάστριαι] Acc. corr.
620,	12	ἐννοεῖν primo, nunc μ scalp. mut. in ν
620,	13	Ὑπασπιταί primo ut videtur, sed τ statim mut. in στ nexum
621,	7 n. 2	*Lege*, Litera, ρ, ut videtur,
621,	11	διατείνεται] αι ex ejusd. em.
622,	20	Ὑπερθορών] Acc. correctoris
623,	23	φαυλου et mox φαυλος m. pr. φαῦλου corrector, sed φαυλος reliquit
624,	3	ἀπολ.] Ita m. pr. sed forsan ex em. pro υπ.
624,	21	Ὑπετέθυντο] θ statim factum e τ
625,	21	ὑπόβαοθρος, i. e. primo αρ, ut puto
627,	5 n. 2	Ita ms. ΎΠΟΔΈΞΗΙ vel ΎΠΟΔΈΞΗC, ita ut I in C mutavisse videatur m. pr. Nam passim in mss. (ubique fere in hac parte Photii) I et C majusculæ mero puncto differunt; vide p. 538, 16. Punctum supra H notat partem literæ pro non scripta habendam; (vide addend. ad p. 536, 5.) quocirca voluit scriba legendum Ὑπόδεξις vel Ὑποδέξεις. Collatis Apollonio et Hesychio liquebit legendum vel Ὑποδεξίη: ὑποδοχὴ, vel Ὑπόδεξις: ὑποδοχή.
627,	6—9	In Ὑποδέξιος, Ὑποδέραια, Ὑποδερίδα et Ὑποδέρεις (sic) accentus correctoris

pag. lin.	
628, 24	Etsi non multum refert, mallem distinxisse, Ἴωνες· οὕτως Ἡρόδοτος. Vide 516, 15.
629, 2	ἀντικόν primo
629, 5—6	Ὑπολόγον — ὑπολόγον — ὑπολογος m. pr. Ϋπὸ λόγον — ὑπολόγον — ὑπόλογος corr. Deinde 7. συγγνώμη μὴ ο.
629, 16 n. 1	*Lege*, ϕέγοντες
632, 2—7	Modo ὑπoῦλος, modo ὑπουλος m. pr.
633, 1	τρυβλία m. pr.
634, 1	Ϋσπλήξ m. pr.
634, 3 et 7	Ὕρχαι—Ὑσσάκους] Acc. om.
634, 13 n. 4	*Lege*, ὑιων m. pr. ὑϊῶν (sic) corrector, (nisi duo fuerunt) nunc ι mut. in nexum ει a recentiore, ut puto
634, 22 n. 5	*Lege*, Ϋφαλοσφατής m. pr.
635, 6	Ὑφόλμιον] Acc. om.
635, 7	Ὑφορμία] Acc. corr.
636, 17	χάρίεν (ambo acc. corr.)
638, 12	Φάλλοι m. pr.
638, 21	Φάναι] Acc. corr.
638, 23 n. 4	κυριων primo ut videtur, deinde ἐστρατηγικότων, ubi κότων statim factum e κων.
639, 4	ἡ potius est correctoris
639, 13 et 16	In Φάρκτεσθαι et Φαρμακᾶς, acc. corr.
640, 5	In φαρμακῶν, acc. corr.
640, 9	ἐπίνοντες, sed statim εί
643, 25	In φασὶ, α tantum m. pr.
644, 4	Φέλλεα sic; acc. correctoris, qui primo fecerat Φελλέα. Mox ποσώς (acc. m. pr.)
644, 20	ἐπεμψεθ (sic) m. pr. Primo ἔπεμψεθ', deinde ἐπέμψεθ' fecit corrector

pag. lin.	
645, 16	οἰμώγῃ (sic) m. pr. μ addidit corrector, οἰμώγῃ (μω)
645, 23	ἀπαιτᾶν i. e. primo ἀπαντᾶν
646, 4	γίνεται] ΓΙΝ (τ, ε) m. pr. Istud ε, i. e. αι, in ε mut. corr.
646, 7, 8	In Φθεῖσθαι et Φθεῖναι acc. om.
646, 23 n. 4	*Lege*, mox καὶ ante τὰ. Tum in φιβαλέα, β ex ejusd. em. pro λ ut puto
647, 12 n. 2	*Adde*, sed in Φιλοπ. accentus est correctoris.
647, 13	Φιλεριστaί] ε statim ex ο
648, 9 n. 1	*Lege*, μένται ἐνεγσῖνι (ἐλ. corr.)
648, 13	φιλοθεωρηταί] ω correctoris, pro ο.
648, 12 n. 2	*Lege*, πεφιτπθαι, i. e. emendatum πεφιλιππᾶσθαι pro πεφιππθαι.
Ibid.	*Adde*, Illud ω, ita scriptum, ῀, ut passim fit, nunc mihi videtur esse ex emend. pro / i. e. ην. An librarii oculos irretivit proximum ἐλεπτένθαι?
650, 3—6	Φιμοῖ (Acc. corr.) deinde m. pr. Φίμους—φιμοῖς —φίμὸν (sic)
650, 17	In ἀναμαλάττειν, μ correctoris in litura
651, 10 n. 3	*Lege*, τ corrector, pro τ
651, 14 n. 4	*Lege*, μ in litura, ex em. forsan m. pr. cujus certe est λοχ ex λογ statim factum
653, 13 n. 3	Puncta diæreseos correctoris forsan
653, 16	ἕτοιμος
654, 18	Ψιλοδάπιδας—δάπιδας
655, 5	δρυπεπεῖς m. pr.
655, 17	ἀττικ῀ i. e. κω
657, 7	μυρρινον sine acc. tum παροιμίαι (sic)

pag.	lin.	
657,	19	Ψώχωντες (sic)
658,	4 n. 3	*lege* (ι correctoris potius, certe ex em.)
658,	5 n. 4	*Dele* ni fallor
658,	10 n. 6	τῶν θηλυκων
658,	15	στασιάζοντὰς (ας compend.)
659,	8	τ̄οκετου̃ i. e. τ̄κ (τωκ) scripturus, se *corripuit*.

INDEX

AUCTORUM.

N. B. Hunc Indicem confecit Joannes Alberti, correxit et auxit Porsonus. Albertina sæpe delevi aut contraxi; quæ vero ipse addidi, aut ab Hermanno et aliis sumsi, uncinis quadratis [ ] includuntur.

---

524 Σκοπήν 526 Σκύτη 527 Σκῶρ 528 Σορέλλη 529 Σπαθίδα 531 Σποδοῦν 532 Σπυρθίζειν 535 Στάσις 542 Στρατιάν 557 Σύρφαξ 560 Σφενδαμνίνους 567 Τάλαδος 568 Τάπητες 570 Τάρρωμα 571 Ταυροφάγον 572 Τάχας 580 Τετραχίζειν 588 Τίζειν Τιθωνόν 589 Τικτικόν 590 Τιμητικὸν πινάκιον 597 Τουπίπεμπτον Τραγήματα 598 Τραγῳδεῖν 600 Τριακοντούτης 607 Τροχίμαλλον 608 Τρύγοιπος Τρύμη Τρύξ 609 Τρώγειν Τύλη 610 Τυντλάζειν: εἰς Τυπτήσεις 616 Ὕης 617 Ὕλην 626 Ὑπογεγραμμένη 627 Ὑποδιδάσκαλος Ὑποζυγιώδης ἄνθρωπος [Ach. 823] 639 Φαντάζομαι 643 Φαύστιγγες [Amphiar. fr. 6] 650 Φλᾶν 651 Φλεήσιον [Sed, quum Ἀριστοφάνης omittat Etym. M. p. 796, 5. forsan transponendum et legendum ex Nub. 1477. Φληνάφα: φλυάρει· Ἀριστοφάνης.] Φλιὰ 655 Ψο. [ubi lege, Πλέω γράσου τε καὶ ψόθου· οἷον, καὶ ῥύπου· Αἰσχύλος Θεωροῖς. (vel οὕτως Αἰσχ.) et intellige, quasi statim post Ψο sequeretur Αἰσχύλος.]

[Vide in Ἀντιφάνης.]

—— Grammatico tribuit Albertus, tacente Porsono, 8 Ἄδδιξ 129 Κάνδυτος [237 Λύσιοι τελεταί addit Porson.] 349 Ὀργυίας 377 Πανὸς 529 Σπατάγγαι 557 Συρβάβυττα. Sed Ἄδδιξ Comico reddendum; Porson. Aristoph. p. 246. Superioribus inseruit Porsonus Κάνδυτος, Ὀργυίας, Πανὸς, sed hic reliquit, casu, ut opinor. Nam in Av. 1131. ἑκατοντορύγυιον e Photio v. Ὀργυίας legebat Burneii amicus (vide Censur. Hecub. ad v. 606.) i. e. procuidubio Porsonus. Σπατάγγαι forsan referendum ad fragm. Ὀλκάδων apud Athen. III. p. 91. C. de quo Porsonus apud Gaisf. ad Heph. p. 265. Ceterum ad comicum refer 25.

Μεσαύχενες. Lege in Photio, Μεσαύχενες: οἱ ἀσκοί· ἢ δεσαύχενες, in Hesychio, Μεσαύχενες: Ἀριστοφάνης φησὶ μεσαύχενας νέκυας· τοὺς ἀσκούς· διὰ τοῦ μ γραπτέον, μεσαύχενες, ὅτι μέσον τὸν αὐχένα αὐτῶν περιεβάλλοντο σχοινίον. παρῳδεῖ δὲ &c. Contra ad grammaticum recte retulisse Albertum 557 Συρβάβυττα, docet Etymol. M. p. 736, 23. Collato Zenob. VI. 1. lege, Συρβηνεύς: ὁ ταραχώδης—ἐπιφωνουμένου, συρβάβυττα· καὶ τὸν τάραχον τύρβην, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός. Totam glossam p. 559, 1 dele.

— ὁ κωμικός: 127 Καλλιγένειαν.

(Aristophanes) ὁ κωμικός: 351 Ὀρχήστρα: πρῶτον 392 Παρατεῖναι 404 Πεζῇ 570 Ταντάλου τάλαντα. Sed infra Comico anonymo dat Porson. [609 Τρύχνον Uncinis circumdedit Porsonus. Vide *Comicus anonymus*.]

— Ἀμφιαράῳ: 596 Τοῦ: καί.

— Ἀναγύρῳ: 311 Ξυννένοφε 315 Ὁδοῦ παρούσης 346 Ὀρθόπληξ 387 Παραλοῦμαι.

— Ἀχαρνεῦσιν: 26 Ἐπνήρυσιν 206 Λαμπάδιον 353 Ὄστινον 524 Σκορδινᾶσθαι 534 Σταλαγμόν 614 Ὕαλος 644 Φέρειν.

(Aristophanes) Ἀχαρνεῦσιν: 135 Καταγλωττίζειν 534 Σταθεῦσαι.

(Aristoph. Ach.) [v. 95. Vide 639 Φάρκτεσθαι.] 290 Ναύφαρκτον βλέπειν.

— Βαβυλωνίοις: 289 Ναυλόχιον ἐν [qui articulus cum praecedenti Ναυλοχεῖν conjungendus] 347 Ὁρκωμοτεῖν 490 Ῥόθιον: τὸ μετὰ bis 498 Σαμίων ὁ δ. 540 Στοῖχος.

(Aristophanes) Βαβυλωνίοις: 295 Νεολαίαν 538 Στιγών.

— Βατράχοις: 532 Σπουδὴν ποιεῖσθαι.

[Aristoph. Ran. 193. Vide Schol. ad 423.] 177

Apostolius xiii. 68. et schol. ms. Platonis apud Harles. præf. ad Fabric. t. II. p. xvii.] 416 Περιδοῦ 439 Πολιτοκοπεῖν 489 Ῥοδιακόν 650 Φιμοί.

—— ἐν τοῖς Ἐναγίσμασι: 657 Ψωλὸν γενέσθαι.

—— Πολυπράγμονι: 480 Ῥαγδαίους.

—— Χρυσοχόῳ: 341 Ὀπαία.

ΔΙΩΝ: [fr. 92. sive Exc. Vales. p. 626, 27] 71 Ἠνδρώθησαν.

—— ἐν Ῥωμαϊκοῖς: 18 Ἐσάλευε.

—— ἐν ις' λόγῳ Ῥωμαϊκῶν: [fr. 56. sive Exc. Vales. p. 602, 5] 58 Ἤγαλλεν.

—— ἐν τῇ λη' Ῥωμαϊκῶν: [c. 39. vel p. 84. D. Leuncl.] 483 Ῥαστώνη.

—— ἐν λθ' Ῥωμαϊκῶν: (c. 43. vel p. 111. A.) 533 Στάδιον.

—— ἐν β' τῆς δευτέρας συντάξεως: 356 Οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο.

ΔΙΩΞΙΠΠΟΣ Θησαυρῷ: 199 Κωρυκαῖος, ubi Διόξιππος ms. Δέξιππος Suidas.

ΔΟΥΡΙΣ: 7 Ἀγών 499 Σαμίων ὁ δῆμος.

—— Περὶ ἀγώνων: 506 Σελίνου στέφανος.

—— ἐν δευτέρῳ Λιβυκῶν: 205 Λάμια.

ΔΡΑΚΩΝ ὁ Στρατονικεύς: 375 Πάμπαν.

[*Δωριεῖς*: 35 Εὐλάχα 208 Λαπήττειν 218 Λεωργόν 220 Λήμματα 242,16 Μακαρίτας 302 Νόμος: ὁ κ. 310 Ξυήλην 348 Ὄρνις 412 Πέποσχα 445 Ποταίνιος 454 Πρόκοτταν 479 Πώμαλα 547 Συκάμινα 634 Ὑσσάκους 658 Ὠατωθήσομαι.]

[*Οἱ ἑβδομήκοντα*: Vide Γραφαί.]

[*Ἑβραῖοι*: 241 Μαζουρωθ.]

[*Ἐγώ*: Vide Φώτιος.]

ἙΚΑΤΑΙΟΣ: 577 Τενθεύς, ubi ἑκατέρωι ms. Ἑκαταίῳ Toup.

Phot. 5 C

—— ἐν τῷ Περὶ λίθων: 592 Τιγγάβαρι.
—— ἐν τοῖς Περὶ νόμων: 143 Κατὰ τὴν ἀγοράν 558 Συστομώτερον.
—— ἐν τῷ ιγ' τῶν Νόμων: 355 Ὅτι οἱ ἁλόντες.
—— ἐν ιε' Νόμων: 640 Φαρμακός: ὄν.
—— εἰς τὸ Περὶ ὀσμῶν: 251 Μεγάλλιον μ.
—— ἐν ἑβδόμῳ Περὶ φυτῶν: 256 Μελίνη: Δ.

ΘΕ΄ΣΠΙΣ: Vide Χαμαιλέων.

[Θεσσαλοί: 132 Κάριος Ζεύς.]

Αὐτὸς [Latet nomen; Λυσίμαχος Kuster. ad Suid.] ὁ τὰ περὶ ΘΗΒΩ͂Ν συντάξας: 120 Καδμεία νίκη.

Οἱ τὰ ΘΗΒΑΪΚΆ γεγραφηκότες: 582 Τευμησία.

ΘΟΥΓΕΝΙ΄ΔΗΣ: [267 Μὴ νόμισον, ubi Θουκυδίδης.]
—— Δικασταῖς: 600 Τριαχθῆναι.

ΘΟΥΚΥΔΙ΄ΔΗΣ: [Vide in Θουγενίδης.] (IV. 78) 25 Ἐτέλεσε (III. 83) 30 Εὔηθες (V. 16) 35 Εὐλάχα (VI. 67) 36 Εὐνάς 38 Εὐπραξίαν 39 Εὐώνυμον (III. 13) 42 Ἐφθάραται [Vide IV. 31. p. 258, 27. V. 6. p. 321, 25. VII. 4. p. 449, 23] (IV. 108) 43 Ἐφολκά Ἐωθώς [Vide in η'] (III. 23 et al.) 49 Ἑώρων (I. 1) 57 Ἧα 101 Ἰδιώτας [V. 1] 104 Ἱερῶσθαι (III. 13) 121 Καθαιρήσετε (II. 18) 121 Καθέδρα [VI. 11 et 33] 147 Κατεργάσασθαι 168 Κλῇσαι [I. 6] 181 Κρώβυλος: π. Κρώβυλος: κ. (I. 92 et al. [IV. 27]) 196 Κωλύμη (II. 7) 207 Λαμπρῶς [V. 68] 232 Λόχοι (II. 18) 243 Μαλακὸς καὶ μαλθακός 244 Μάλιστα [E schol. ad I. 17. *Schl.*] [IV. 85] 257 Μεμφθῇ [III. 22] 262 Μεταπύργιον Μεταχειρίζειν [ubi adde δ' e Suida, scil. c. 18.] (II. 66) 264

Μετρίως [II. 41] 272 *Μνῆμα* 293 *Νέμεσθαι* [Vide I. 2 et 10. II. 27. v. 41] [III. 93] 294 *Νεοκαταστάτοις* [VI. 46] 309 *Ξενίσεις* [III. 3] 310 *Ξυμβῇ* 311 *Ξύν* [IV. 19 et al.] 312 *Ξυναλλαγῆναι* [v. 65. bis] 330 et 331 *Ὁμαλὲς* [IV. 97] 335 *Ὁμωχέτας* (VI. 4) 341 *Ὀπικίαν* [VI. 57] 361 *Οἱ ῥαιδίως* 376 *Πάνακτος* [Vide VV. DD. ad v. 3] [II. 5] 378 *Πανστρατεία* (I. 123) 380 *Παραβεβάσθαι* [IV. 48] 383 *Παραιρημάτων* (I. 78) [et forsan II. 85] 386 *Παράλογον* [Forsan I. 27. ubi *ξυμπλεῖν*] 392 *Παραυτίκα* [VII. 16] 395 *Παρέλυσαν* 399 *Παροκωχή* [Vide Wass. ad VI. 85] [VI. 54] 406 *Πειρᾶν* (II. 49) 408 *Πελιδνὸν* et *Πελιτνόν* 409 *Πέμπειν* [Vide Duker. ad VI. 56] (I. 10) 418 *Περίνεως: τοὺς* (IV. 73 et 124) 419 *Περιορᾶσθαι*, ter. [IV. 86] 425 *Περιωπῇ: καὶ π.* ter. [II. 3] 429 *Πιθανοὺς* [VI. 35. Vide et IV. 21] 429 *Πιθανώτατος τοῖς πολλοῖς* [I. 20] 431 *Πιτάνη: φ.* [VII. 27 et 28] 441 *Πολυτελὲς* (I. 73) 449 *Προβάλλεσθαι* [IV. 18] 454 *Προκαλεῖσθαι* 455 *Προκεχωρηκότος* [IV. 110] 461 *Πρόσοδος* [IV. 10] 484 *Ῥαχίαν* 494 *Σᾶ: τὰ* [Vide 563 *Σῶ*, et Thucyd. III. 34] [I. 6] 507 *Σέσωται* [IV. 1] 514 *Σίτου ἐκβολή* 525 *Σκῦλα: λέγ.* [Vide III. 114. et IV. 44] 532 *Στάδια καὶ σταδίους* [II. 4] 545 *Στύραξ: τὸ* [VIII. 67] 552 *Συγγραφεῖς* (IV. 48) 559 *Σφαγάς* 563 *Σῶ* [Vide 494 *Σᾶ*] [VII. 40] 569 *Ταρροί* [I. 23] 600 *Τριακοντούτης* [III. 97] 619 *Ὑπαγωγάς* [III. 70] *Ὑπάγειν εἰς δίκην* [II. 3] 651 *Φοβερός* [Vide 429 *Πιθανούς*.]

—— *ἐν α'*: (10) 197 *Κώμην* (4) 219 *Ληστικόν* (133) 380 *Παραβάλλεσθαι: τὸ ἐξ.* (128) 400 *Παρουσία*

ῥιβάσασθαι 202 Λακεδαίμονα 210 Λαυροστάται 215 Λεπάσται Λέρνη θεατῶν 248 Μάσμα 255 Μελάγχρως 261 Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν 262 Μετεκβολή 267 Μηνύτην 272 Μισητή Μναρόν 330 Ὀλόφωνος 338 Ὄνου πόκαι [Παιδικά] Uncinis circumdedit Porsonus; vide in Κρ. Ὥραις. 448 Πριών 460 Προσίσχε 491 Ῥύγχος 492 Ῥύδην: σφ. 493 Ῥυτά: πηγ. 498 Σάγρα: αἱ 499 Σανναν 516 Σκανδάληθρα 530 Σπερματίαν 531 Σπιθαμή: τὸ [544 Στρωματίτης. Cratero dat Alb. Codicis lectionem annotat Porsonus, κρα/] 560 Σφίγκτας 562 Σχιζίας 632 Ὕπουλα γόνατα 656 Ψύψαρα.

[De eo: 671 Ταυροφάγον.]

—— Ἀρχιλόχοις: 29 Εὕδοντι δ' 498 Σαμιακὸν τρόπον.

—— Δηλιάσιν: 26 Ἐτήσιοι 481 Ῥάζειν [bis.]

—— Δραπέτισιν: 337 Ὄνος ὕεται 658 Ὧδε (Fabula citatur, Ælian. H. A. xii. 10.)

—— Θρᾴτταις: 183 Κύβηβον 326 Ὀκτώπουν.

—— Κλεοβουλίναις: 515 Σκάλωψ.

(Cratinus) Κλεοβουλίναις: 645 Φέροικος.

—— Μαλθακοῖς: 185 Κύλλου πήραν.

—— [Forsan Cratinus Νεμέσει: 209 Λάροι. Sed Ἕλεσι Suid.]

—— Νόμοις: 291 Νεάτην 353 Ὀσταφίδα 371 Παλαστή.

—— Πανόπταις: 369 Παιδικά.

—— Πυλαίᾳ: 56 Ζωπύρου τάλαντα: Κρ.

(Πυλαίᾳ): 595 Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, ubi fabulæ nomen supplet Suidas.

—— Σεριφίοις: 533, 21 Σταθερόν.

(Cratinus) Σεριφίοις: 574 Τελενικίσαι.

—— Χείρωσιν: 361 Οὐρανία αἴξ 481 Ῥαδαμάνθυος ὅρκος, [ubi Χείροσι. Vide Gaisford. ad Hephæst. p. 17.]

θολωμένος. Sed vide in Φερεκράτης.] 609 Τρύχνον Τρώκτης: ἀπ.

—— Comicus anonymus Μαμακύθῳ: 530 Σπεῖρα. Pors. [Vide in Πλάτων, et confer VV. DD. ad Athen. XIII. p. 571. B.]

—— Πόλεσι: Vide in Εὔπολις.

—— [Comœdiæ nomen, Ὄνου σκιά: Vide in Ἄρχιππος. Μεταλλεῖς: Vide in Φερεκράτης.]

[*Λάκωνες* (Vide Σπαρτιᾶται): 140 Καταπρωτείρας 190 et 192 Κυρσάνια 195 Κώθων 202 Λαιψηρόν 226 Λισσάνιε 273 Μοῖρα: σ. 284 Μωρῶν 310 Ξυήλην, bis 437 Ποιθίοι 487 Ῥῆτρα 525 Σκυρθάνια Σκυτάλη 558 Συσσιτίαι.]

[ΛΑΜΥΝΘΙΟΣ: 207 Λαμύνθιος.]

[LEXICON Rhetoricum Bekkeri p. 286 indicatur per ἀλλαχοῦ: 345, 5 Ὀργεῶνες, ubi cum Hermanno conjunge, οὕτως· ὀργεῶνες, σύνταγμα.]

[ἐν ἄλλῳ: 365 Ὄχετλα. Sed potius supple ἀντιγράφῳ.]

ΛΕΥΚΩΝ Φράτερσιν: 587 Τίβιοι. Vide Porson. ad Toup. p. 458.

ΛΙΒΑΝΙΟΣ: 64 Ἥκιστα.

[*Οἱ* λιθοποιοί: 186 Κυμάτια.]

ΛΟΓΓΙΝΟΣ: Vide Κάσσιος.

Ὁ Λογοποιός: Vide Αἴσωπος.

[*Λυδοί*: 182 Κύβηβος 304 Νύμφαι: σκ. 427 Πηκτίς 652 Φοινικήϊα γράμματα.]

ΛΥΚΟΣ ὁ Νεαπολίτης: 473 Πύθω. Lycus citatur a Plinio Hist. Nat. xx. 20. sive 83. et Erotiano v. Ἀρτίων, p. 15. HSt. 66. Franz. notante Alberto.

—— (ὁ Ῥηγῖνος addit Suid.): 208 Λαρινοὶ βόες.

Clericus. *Albert.* tacente hic Porsono, qui Adv. p. 292. ut comici emendat.

ΜΕΝΕΚΛΗ͂Σ ἢ Καλλικράτης ἐν τῷ περὶ Ἀθηναίων : 15 Ἑρμαῖ.

ΜΕΤΑΓΈΝΗΣ : 308 Ξενοκοπεῖν 555 Συγκόψαι.
—— Θουριοπέρσαις : 591 Τίς τρόπος ἵππων.

ΜΕΤΑΛΛΕΙ͂Σ : Vide Φερεκράτης.

[ΜΊΚΩΝ pictor : 80 Θᾶττον ἢ Βούτης, ubi Νίκων, sed Μήκων Schotti Proverb. Vatic. I. 12. Vide Junium Catalog. Artif. p. 123.]

ΜΝΑΣΈΑΣ : 50 Ζάμολξις 618 Ὑμεῖς ὦ Μεγ.
—— ἐν τῷ Περὶ Εὐρώπης : 446 Πραξιδίκη.
—— ὁ Πατρεύς : 495 Σαβοί.
—— ὁ Πατρεὺς ἐν τῷ Περίπλῳ : 473 Πύθου χελιδόνος.

ΜΝΗΣΊΘΕΟΣ : 206 Λάμιος. *Porson. Herman.* [Imo apud Hesych. et Phot. varie explicatur Aristoph. Eccles. 77.]

ΜΟΥΣΑΙ͂ΟΣ : 256 Μελίτη : Δημοσθ.
[De eo : 277 in v.]

[*Οἱ μουσικοί* : 100 Ἰαμβύκη Ἰαμβύκαι. Vide in Κρουματική.]

[*Μῦθος* : 132 Καρδοπίων.]
—— [Μύθου ἐπίρρημα : 279 Μῦθος ἐσώθη.]

[*Οἱ μυρεψοί* : 529 Σπαθίδα.]

ΜΥΡΣΊΛΟΣ : 221 Λήμνιον κακόν.
—— Λεσβιακοῖς : 224 Λινόν. [Myrsili locum integriorem exhibere Antigonum Carystium Hist. Mirab. c. 130. et Schol. Apollon. Rhod. I. 615. monent Viri docti.]

[*Νέμεοι* : 10 Ἀδηφάγοι.]

434 Πλοῖ [Vide Tim. p. 500, 6. Bas. 89. A. HSt.] [Locis apud Ruhnk. ad Tim. p. 222.] 459 Προσέπαισεν [Legg. II. p. 525, 41. Bas. 666. A. HSt.] 476 Πῦρ ἐπὶ πυρί 480 Ῥᾴ 529 Σπάρνον [Rep. II. p. 387, 26. Bas. 372. C. HSt.] 531 Σποδιοῦσιν 536 Στεργέτω 563 Σωμάτια 577 Τεραίζεις Τέραμνον [Tim. p. 489, 31. Bas. 61. E. HSt.] 594 Τομόν (Legg. VII. p. 574, 40. Bas. 803. A. ed. HSt.) 606 Τροπίδια 611 Τυραννεύσασαν 642 Φαῦλον: ἡμ. [Legg. XI. p. 616, 18. et VI. p. 557, 43. Bas. 918. C. et 756. fin. HSt.] 643 Φαῦλον: τὸ 658 Ὧδε.

—— ὁ φιλόσοφος: [Locis apud Pierson. ad Mœrin p. 159] 13 Ἐρεσχηλεῖν 547 Συηνία [Vide 616 Ὑηνῶν θρ.]

—— (Plato) ὁ φιλόσοφος: 30 Εὔηθες: ἐπὶ τοῦ βελτ. [Ad Platonem refert Albertus, tacente Porsono. Vide Bekkeri Anecdot. p. 91.]

—— (Plato) Ἀλκιβιάδῃ: [221, 14. Bas. 119. C. HSt.] 100 Ἰδέας [221, 28. Bas. 120. A. HSt.] 350 Ὀρτυγοκόπος.

—— Γοργίᾳ: [322, 51. Bas. 499. C. HSt.] 595 Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν.

(Plato) Γοργίᾳ: (Imo Πολιτείας γ΄. p. 405. C. HSt. 398, 43. Bas.) 233 Λυγιζόμενος.

—— (Plato) Εὐθυδήμῳ: (269, 2. Bas. 271. C. HSt.) 61, 12 Ἤδη.

[Plato Euthyd. p. 277, 26. Bas. 293. D. HSt. Vide Abresch. ad Hesych.] 126 Καλὰ δὴ π.

—— Θεαιτήτῳ: [85, 10. Bas. 183. D. HSt.] 110 Ἱππέας εἰς πεδίον (81, 3. Bas. 172. E. HSt.) 585 Τηνάλλως [78, 30. Bas. 166. C. HSt.] 616 Ὑηνῶν θρεμμάτων [76, 23. Bas. 161. A. HSt.] 625 Ὑπηνέμια: λέγ.

[Plato Theæt. p. 89, 18. Bas. 194. B. HSt.] 139 Καταντικρὺ καί.

—— [Plato Ion. p. 361, 39. Bas. 533, D. HSt.] 73 Ἡρακλείαν λίθον.

—— ἐν ᾧ ἡ ἐπιγραφὴ, Κρατύλος, περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος: [58, 28. Bas. 413. A. HSt.] 624 Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα.

—— Λύσιδι: [263, 32. Bas. 210. A. HSt.] 584 Τέφραν.

—— (Plato) Λύσιδι [prop. fin.]: 433 Πλημμελεῖν.

—— Νόμοις: [XII. p. 625, 29. Bas. 944. C. HSt. Vide Porson. Opusc. p. 266. Idem locus respici videtur in Κάκη: δειλία, ubi Νόμων η'.] 125 Κάκη: βαρέως [I. p. 515, 43. Bas. 637. E. HSt.] 142 Κατασκεδάζειν (I. p. 512, 40. Bas. 629. D. HSt.) 305, 17 Νῦν δή.

—— (Plato) Νόμων β' [523, 43. Bas. 661. A. HSt.]: 593 Τολμῆσαι.

—— Νόμων γ': (p. 531. ult. Bas. 683. E. HSt.) 305 Νῦν δή. [Ubi νόμοις η', sed lege, Νόμοις· ἢ νῦν.]

—— Νόμων δ': Vide Νόμων ι'.

—— Νόμων ϛ': (562, 13. Bas. 768. B. HSt.) 10 Ἀδιάφθορον [Imo ζ'. p. 582, 18. Bas. 822. C. HSt.] 619 Ὑμνούντων.

[Plato Legg. VI. p. 566, 30. Bas. 782. C. HSt. Vide Ruhnken. ad Tim. p. 211.]: 407, 1 Πελανοί: πέμματα.

—— Νόμων ζ': [581, 13. Bas. 819. D. HSt.] 616 Ὑηνῶν θρεμμάτων. [Vide in Νόμων ϛ'.]

—— Νόμων η': (589, 46. Bas. 649. Læmar. 845. B. HSt.) 353 Ὀσταφίδα.

Vide in Νόμοις et Νόμων γ'.

—— (Plato) Νόμων θ': [in fine] 237 Λύση 434 Πλημμελεῖν [599, 46. Bas. 872. E. HSt.] 593 Τολμῆσαι.

(Plato) Πολιτείας γ′: (396, 41. Bas. 399. E. HSt.) 120 Καθαίρωμεν 233 Λυγιζόμενος (Vide supra in Γοργίᾳ) (393, 28. Bas. 434. Læm. 391. C. HSt.) 607 Τροφή.

—— Πολιτείας δ′: Vide in Πολ. α′.

—— (Plato) Πολιτείας ε′ ἐπὶ τέλει: (Imo x. in fine) 413 Περιαγειρόμενοι.

[Plat. Rep. v. prop. fin. Vid. Schol. p. 167.] 303 Νυκτερίδος αἶνος.

—— (Plato) Πολιτείας ζ′: 583 Τεντάζειν [scil. p. 483. C. Læmar. sive 428, 4. Bas. 521. E. HSt. docente Ruhnken. ad Tim. p. 254.]

—— (Plato) Πολιτείας η′: [449, 25. Bas. 555. B. HSt.] 391 Παραστησόμεθα.

—— (Plato) Πολιτείας θ′: (456, 7. Bas. 573. E. HSt.) 59 Ἡγουμένου.

(Plato Repub. IX. p. 456, 23. Bas. 574. D. HSt.) 103 Ἱερόν τι et 295 Νεωκορήσει.

—— Πολιτείας ι′: [Vide in Πολ. γ′ et ε′] 637 Φαινόμενα.

(Plato) Πολιτείας ι′: [464, 49. Bas. 600. B. HSt.] 177 Κρεόφυλος.

[Plato Rep. x. p. 471, 46. Bas. 616. B. HSt.] 580 Τεταμένον φῶς [469, 41. Bas. 613. C. HSt.] 572 Τὰ ὦτα ἐπί.

—— Πολιτικῷ: (129, 18. Bas. 289. E. HSt. Themist. p. 306. D. 329. B. Thucyd. II. 51. Plut. II. p. 96. C.) 262 Μεταποιεῖσθαι.

—— ὁ φιλόσοφος ἐν Συμποσίῳ: [184, 16. Bas. 194. B. HSt.] 326 Ὀκρίβας: τὸ λ. [et Ὀκρίβας: σκηνή.]

(Plato) Συμποσίῳ (177, 3. Bas. 174. D. HSt. Vide Porson. ad Med. 734.) 317 Οἴ: περισπ.

(Plato Symposio): 569 Ταριχεύειν [scil. p. 183, 1. Bas. 190. D. HSt. Vide Pors. ad Toup. p. 474.]

—— Τιμαίῳ: 146 Καταψήχεται [497, 36. Bas. 89. E. HSt.] 372 Παλινταίρετα: φευκτά.

(Plato) Τιμαίῳ: (482, 31. Bas. 43. C. HSt.) 50 Ζάλη 60 Ἦγεν 214 Λέμμα: κυρίως (499, 43. Bas. 1086. A. Frft. 88. B. HSt.) 241 Μαθηματικόν 264 Μέτρον (482, 16. Bas. 42. D. HSt. Cl. Alex. p. 54, 26.=25, 7. ed. pr.) 343 Ὄργανα χρόνου (486, 6. Bas. 52. E. HSt.) 567 Ταλαντουμένην [551. G. Læm. 500, 28. Bas. 90. B. HSt. Ruhnk. ad Tim. p. 253.] 583 Τενθάζειν.

—— Φαίδρῳ: (198, 48. Bas. 236. B. HSt.) 369 Παιδικά (205, 39. Bas. 254. B. HSt.) 508 Σέφθησαν [202, 7. Bas. 242. A. HSt.] 533, 11 et 14 Σταθερόν [196, 33. Bas. 230. A. HSt.] 612 Τυφών [et Τυφῶνος πολυπλ. Vide Ruhnken. ad Tim. pp. 260, 1]

(Plato) Φαίδρῳ: (198, 48. Bas. 236. B. HSt.) 194 Κυψελιδῶν ἀνάθημα.

[Plato Phædr. p. 212, 16. Bas. 272. c. HSt.] 123 Καὶ τὸ τοῦ λύκου [197, 50. Bas. 233. D. HSt.] 100 Ἰδίαισιν.

—— (Plato) ἐν Φαίδωνι (Vide Περὶ ψυχῆς): 350 Ὀρτυγοκόπος [Sed ibi ἐμφαίνων cum Leopardo legendum monet Porsonus ad Suidam.]

—— (Plato) Χαρμίδῃ: (prop. init. p. 243, 4. Bas.) 9 Ἀδην.

—— Περὶ ψυχῆς: (42, 51. 43, 1. Bas. 106. D. E. HSt.) 10 Ἀδιάφθορον (38, 27. Bas. 95. fin. HSt.) 642 Φαῦλον: τό.

Plato) Περὶ ψυχῆς: (23, 41. Bas. 61. B. HSt.) 57 Ἦ: χωρίς (24, 46. Bas. 63. fin. HSt.) 61 Ἤδη: ἀ. τ. ᾔδειν. (41, 11. Bas. 102. D. HSt.) 546 Συγγραφικῶς (38, 35. Bas. 96. B. HSt.) 598 Τρέφεσθαι.

Addit Porsonus (Τάρταρος) ita inclusum. Scil. p. 570, 4. ubi verba περὶ ψυχῆς forsan e sequentibus retrahenda

ΦΙΛΥΛΛΙΟΣ: 261 Μεταχέρας.

ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ: 339 Ὀξίνην.

[*Οἱ φρεωρύχοι*: 596 Τόρος.]

[*Φρύγες*: 37 Εὐοῖ· σαβοῖ: μ. 52 Ζέτνα 182 Κύβηβος 228 Λιτύερσαν.]

ΦΡΥΝΙΧΟΣ: 560 Σφηκῶσαι 599 Τριάκοντα 639 Φυνόν 655 Ψόθος.

—— Μονοτρόπῳ: 397 Παρθένοι: τάς.

—— Μούσαις: 120 Καδίσκος: ά.

—— Μύσταις: 583 Τευτάζειν.

ΦΥΛΑΡΧΟΣ: 319 Οἰκουρὸν ὄφιν.

—— ἐν ι': 587 Τιάρα, ubi φιλαρχον ι ms. " ut alibi scribitur, v. c. in Plutarcho T. II. p. 345. E. 362. B. C." *Herman*.

ΦΥΛΛΙΣ ὁ μουσικός: 523 Σκολιόν [ubi φίλης ms. sed Φύλλις Suid. et Scholiastæ Platonis p. 103. Aristophanis ad Ran. 1337. Vesp. 1231.]

ΦΩΤΙΟΣ, sive potius lexicographi ab eo descripti:

[ἐγώ: 48 Ἐωλοκρασία: ἔ. 51 Ζάμολξις 478 Πωλοῦσιν 602 Τριτημόριον: τούς 609 Τρύχνον.]

[ἡμεῖς: 316 Ὀδός: ἀρσ. 348 Ὅρμενα 640 Φαρμακός: όν.]

[εἴρηται ἐν ἑτέροις: 100 Ἰαμβύκη. Non liquet.]

PHOTII, sive potius lexicographorum ab eo descriptorum, æquales:

[ἡμεῖς: 12 Ἐρανιστάς 17 Ἐρυγγάνειν 42 Ἔφηλον 61 Ἥδη: πρὸ 73 Ἡρακλεώτης λίθος 111 Ἶπνος 119 Κάβαισος 125 Κακκάβη 131 Καρδιώττειν 168 Κλαιήσει 173 Κνηκίδας 186 Κυλοιδιαῖν 198 Κωπῆρες πλοῖον 213 Λεκάνη 223 Λιγαί-

INDEX EORUM

QUÆ EXTRA ORDINEM OCCURRUNT.

N. B. Asteriscus * notat, vocem ita legi ex emendatione. Obeliscus † corruptam esse, aut suspectam.

Phot.

5 K